

Hải Sao

Contents

Hải Sao	1
1. Chương 1: Gặp Người Quân Tử Lòng Vui (1)	2
2. Chương 2: Gặp Người Quân Tử Lòng Vui (2)	16
3. Chương 3: Ngày Xuân Vô Tận Chàng Xui Mà Bùng (1)	29
4. Chương 4: Ngày Xuân Vô Tận Chàng Xui Mà Bùng (2)	36
5. Chương 5: Ứng Nhạn Tung Cánh Vô Chùng (1)	50
6. Chương 6: Ứng Nhạn Tung Cánh Vô Chùng (2)	62
7. Chương 7: Sắc Cầm Hòa Hợp Thêm Mừng Thêm Vui (1)	75
8. Chương 8: Sắc Cầm Hòa Hợp Thêm Mừng Thêm Vui (2)	88
9. Chương 9: Phút Giây Này Tình Cờ Gặp Gỡ (1)	101
10. Chương 10: Phút Giây Này Tình Cờ Gặp Gỡ (2)	114
11. Chương 11: Nét Phù Vân Thanh Tú Tươi Xinh (1)	128
12. Chương 12: Nét Phù Vân Thanh Tú Tươi Xinh (2)	138
13. Chương 13: Bãi Lau Sương Mất Trắng Tinh (1)	150
14. Chương 14: Bãi Lau Sương Mất Trắng Tinh (2)	161
15. Chương 15: Bóng Người Như Họa Chút Tình Chàng Mang (1)	172
16. Chương 16: Bóng Người Như Họa Chút Tình Chàng Mang (2)	184
17. Chương 17: Ánh Trăng Sáng Bóng Cao Lồng Lộng (1)	197
18. Chương 18: Ánh Trăng Sáng Bóng Cao Lồng Lộng (2)	206
19. Chương 19: Đêm Chưa Tàn, Nến Cháy Lắt Lay (1)	218
20. Chương 20: Đêm Chưa Tàn, Nến Cháy Lắt Lay (2)	231
21. Chương 21: Lòng Riêng Vương Những Đắng Cay	244
22. Chương 22: Áo Xanh Mãi Nhớ Mãi Bay Trong Lòng	254
23. Chương 23: Ngày Không Gặp Ba Thu Dồn Nén (1)	270
24. Chương 24: Ngày Không Gặp Ba Thu Dồn Nén (2)	281
25. Chương 25: Nỗi Sầu Thương Biết Trút Nơi Nao	291
26. Chương 26: Chim Tung Cánh, Cá Vượt Ao	303
27. Chương 27: Đường Về Mưa Tuyết ào ào Tung Bay	313
28. Chương 28: Người Ta Nhớ Ở Vùng Nước Biếc	323
29. Chương 29: Năm Tay Nhau Bước Trọn Cuộc Đời	332

Hải Sao



Giới thiệu

Tình yêu là một trò bịp bợm, còn hôn nhân lại là kết cục. Đã là bệnh, sẽ phải phát tác. Trong truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-sao>

1. Chương 1: Gặp Người Quân Tử Lòng Vui (1)

Bốn vị viên chức sững sờ tròn mắt nhìn hai người đang bước vào cửa – người phụ nữ có thai điệu bộ lúng túng vác theo chiếc bụng to tướng, cùng người đàn ông tuần tú với chiếc má còn hằn năm vết ngón tay, hơn thế tuổi tác có vẻ như cách biệt chẳng ít.

Chương 2: Gặp người quân tử lòng vui (2)

Anh rất kinh ngạc, thật vậy, cô gái nhỏ bé 23 tuổi đầu, chính xác là 21 tuổi lẻ mấy tháng, lại cổ sức đang rộng đôi tay mảnh dẻ để che mưa chắn nắng cho anh.

Chương 3: Ngày xuân vô tận chẳng xui mà bình (1)

Khoảng cách mười tuổi, có lẽ là một hồ sâu không tài nào bước qua được. Bọn họ cùng hít thở dưới một vòm trời, nhưng lại thuộc về hai thế giới. Dù năm tháng có xoay vần thế nào, cũng không bao giờ cùng chung một quỹ đạo.

Chương 4: Ngày xuân vô tận chẳng xui mà bình (2)

Anh... bỗng khát khao một lời hứa nơi cô, một lời hứa vĩnh hằng.

Chương 5: Ứng nhận tung cánh vô chừng (1)

Vì sự có mặt của Tiểu Phàm Phàm, hai đường thẳng song song bọn họ lại thắt thành một cái nút. Hôm trước, khi xách túi ra khỏi khu nhà quân khu, cô tưởng cô đã gỡ cái nút này ra. Giờ đây, anh lại thắt nó lại.

Chương 6: Ứng nhận tung cánh vô chừng (2)

Chu Văn Cẩn không phải là Tây Môn Xuy Tuyết, cô cũng không phải là Diệp Cô Thành. Cô và anh chỉ là những con người bình thường, nhưng khi cô hoàn toàn mất hứng thú với máy tính, sự xuất hiện của anh khiến cô tìm được mục tiêu mới. Chiến thắng anh, là niềm vui của cô.

Chương 7: Sắt cầm hòa hợp, thêm mừng thêm vui (1)

Cô là một dạng khác hoàn toàn khác với những người anh đã quen suốt 23 năm qua. Nếu dùng hình dạng để hình dung những người anh quen, thì bọn họ là hình vuông. Thành Công là hình tròn, còn cô lại chẳng theo quy tắc nào hết, thích vuông thì vuông, thích tròn thì tròn, thậm chí còn có thể trở thành hình tam giác.

Chương 8: Sắt cầm hòa hợp, thêm mừng thêm vui (2)

Nhìn thấy anh khiến tôi bất ngờ, nhưng tôi thật sự không thể nặn ra thứ cảm xúc nào khác. Xin đừng lật lại những trang nhật ký trước đây, chúng ta đã bước vào tuổi trung niên rồi. Thời trẻ đại làm những chuyện

ngốc nghếch thì có thể hiểu được, không ai coi là thật. Hiểu không có nghĩa là muốn ôn lại, chúng ta không còn ở cái tuổi muốn làm gì tùy thích nữa, cho nên vừa rồi anh tới như thế nào, bây giờ hãy ra đi như thế.

Chương 9: Phút giây này tình cờ gặp gỡ (1)

Anh không có gì phải biện bạch, tất cả mọi bất ngờ, tự nhiên hay vô lý, hết thảy anh đều chấp nhận. Tiểu Phàm Phàm sung sướng cười khanh khách. Anh ngoái đầu lại, anh giờ đây đã được bù đắp.

Chương 10: Phút giây này tình cờ gặp gỡ (2)

Ông Án Nam Phi cứ chăm chú nhìn Gia Hàng, ánh mắt ấy vừa sâu xa vừa day dứt, như người đã lang thang rất lâu trên sa mạc, vừa đói vừa khát, bỗng bắt gặp ốc đảo xanh rì có cây hoa trái, ông muốn hái nhưng lại không dám, tâm trạng ấy, rất phức tạp.

Chương 11: Nét phù vân thanh tú tươi xinh (1)

Gia Hàng không hiểu lắm sự nhiệt tình khác thường mà mỹ nhân dành ình, nếu không phải mỹ nhân đã có chồng, cô thật sự nghi ngờ liệu mỹ nhân có phải là les.

Chương 12 Nét phù vân thanh tú tươi xinh (2)

Thành Công thật muốn phát điên, anh ta đã nghe qua bao chuyện ly kỳ về việc mang thai hộ, kể cả chuyện ở Mỹ có một bà mẹ mang thai hộ con gái mình, nhưng chẳng có chuyện nào lại quá mức tưởng tượng như câu chuyện này, hơn nữa người này vẫn tỏ vẻ trong sáng cao thượng.

Chương 13: Bãi lau sương mắc trắng tinh (1)

Bộ phim hôm nay nói về cái gì, anh chẳng hề có chút ấn tượng, anh chỉ nhớ được một câu nói đau đớn của Cát Ưu: Ai động lòng trước người đó tiêu tùng.

Chương 14: Bãi lau sương mắc trắng tinh (2)

Ác cảm bắt đầu nảy mầm từ đó, cô không tài nào có thể đối xử với anh bằng tâm trạng như trước. Thực ra cũng không bỏ ra bao nhiêu, nhưng vẫn bị tổn thương, vẫn bị lạc đường.

Chương 15: Bóng người như họa chút tình chẳng mang (1)

Nếu đây là một vở kịch, vậy thì anh sẽ nhập vai.

Nếu đây là một lời nói dối vụng về, anh nguyện tin là thật.

Nếu đây là một giấc mộng, anh không muốn mình tỉnh lại.

Chương 16: Bóng người như họa chút tình chẳng mang (2)

Cuối cùng cô cũng đã nhớ ngôi nhà này rồi, tốt biết bao!

Chương 17: Ánh trăng sáng bóng cao lồng lộng (1)

~ Gia Hàng, đúng thế, anh và Phàm Phàm tới để tạt nước. ~ Về mặt anh bỗng trở nên rất nghiêm túc.

Chương 18: Ánh trăng sáng bóng cao lồng lộng (2)

Cứ nghe thấy tiếng trái tim anh đập mạnh, thành thịch, thành thịch... liên tiếp. Cứ nghĩ tới Từ Chí Ma, nhưng không thể nói cho anh biết.

Chương 19: Đêm chưa tàn, nến cháy lắt lay (1)

Ông không còn mặt mũi nào hỏi chị tại sao lại lấy người chồng kém cỏi kia. Nếu nói Lạc Gia Lương không xứng, vậy thì ông xứng với chị ở chỗ nào?

Chương 20: Đêm chưa tàn, nến cháy lắt lay (2)

Anh như vì sao trên trời cao, nếu có rơi xuống đất, thì vẫn là kim cương. Cô chỉ là một con heo, đã ai nhìn thấy một con heo đeo kim cương bao giờ chưa?

Chương 21: Lòng riêng vương những đắng cay

Anh cảm thấy mình giống như một con bạc đang say máu, đặt cược toàn bộ gia sản ột ván cuối cùng, được ăn cả, ngã về không.

Chương 22: Áo xanh mãi nhớ mãi bay trong lòng

Từ xưa tới nay, tình yêu chân thành có thể vượt qua tất cả, dòng dõi thì có đáng là gì, cho dù có chuyện gì, Trác Thiệu Hoa cũng có khả năng dẹp yên. Gia Doanh thấy nhẹ nhõm, tâm trạng cũng thả lỏng.

Chương 23: Ngày không gặp ba thu đồn nén (1)

Pháp luật và dây thừng không thể nào ràng buộc một người, chỉ có... tình yêu mới có thể làm được.

Chương 24: Ngày không gặp ba thu đồn nén (2)

Gia Hàng lặng lẽ nghịch ngón tay, Chu sư huynh, em đã cho anh ba cơ hội, lần sau em sẽ không giúp anh nữa, hơn nữa em cũng sẽ chính thức tiếp chiêu.

Chương 25: Nỗi sầu thương biết trú nơi nào

Bố mẹ là giả, chị gái là giả, bạn bè cũng là giả nốt. Cô muốn rũ bỏ tất cả, cô muốn quên hết mọi thứ, cô muốn làm một con heo vui vẻ như trước kia.

Chương 26: Chim tung cánh, cá vượt ao

Hơi nước mù mịt bốc lên tận trần nhà, người cô mềm nhũn, yếu ớt dựa vào lòng anh, nhớ rõ chỉ có yêu, mới có thể làm ra những chuyện âu yếm như vậy. Bởi vì trong tình cảm, cô và thủ trưởng đều là những người biết tiết chế.

Chương 27: Đường về mưa tuyết ào ào tung bay

Nhưng nhờ những câu nói này, mây đen trong lòng đã hoàn toàn tan biến. Lẽ ra anh nên nghĩ tới từ sớm, cô là con heo biết bay, không phải là bông hoa mong manh trong lồng kính.

Chương 28: Người ta nhớ ở vùng nước biếc

Em đã yêu một người đàn ông không đơn giản, vậy thì em cũng chỉ có thể khiến ình trở nên không đơn giản.

Chương 29: Nắm tay nhau bước trọn cuộc đời.

Bố hỏi con bé muốn có một cuộc hôn nhân hạnh phúc trọn đời, hay là cảm giác thành công của thắng lợi nhất thời, nó nói chỉ cần tương lai có thể ở bên con và Phàm Phàm, nó có thể chịu đựng được nỗi cô đơn hiện tại.

Đó là một buổi chiều cuối thu, nắng nhạt nhòa xa xăm.

Gia Hàng chậm chậm xòe tay ra, đón những giọt nắng rơi qua từng kẽ lá.

Cái cây rất to, một mình cô dang rộng hai tay cũng không ôm xuể. Trên cành cây treo một tấm biển gỗ của Sở Quản lý Cây xanh; trên đó viết:

Cây ngô đồng Pháp

Tuổi: 150

Thuộc diện cây trồng quý hiếm cấp Một quốc gia.

Từ ngữ như vậy hơi có phần phóng đại, cây cổ cây quý ở Bắc Kinh này vốn nhiều vào bậc nhất cả nước. Ở những khu nhà cổ trong các vương phủ, đâu đâu cũng có thể thấy được một cây cổ thụ hàng trăm tuổi, từng là chứng nhân cho bao chiến tranh bão lửa, bao cung bậc cảm xúc của mọi triều đại, loại cây trăm tuổi này chỉ thuộc diện tâm tâm mà thôi.

Nhưng hôm nay, cái cây này cũng có vinh hạnh được chứng kiến một tin tức kinh thiên động địa trong thế kỷ này. Cô mỉm cười ba phần tinh nghịch, bốn phần ranh mãnh; cũng có thêm ba phần bất đắc dĩ.

Cây ngô đồng cành lá sum suê, hai ngày trước trời có sương nhẹ khiến cành lá hơi ngả vàng. Ánh nắng vắt và len lỏi qua tán lá, chỉ có vài giọt nắng lốm đốm rơi xuống bàn tay, nhưng một vệt nắng chênh chếch từ một hướng khác hắt lên mặt đất, kéo dài bóng cô.

Hình bóng ấy, nếu đột ngột nhìn vào thì có hơi đáng sợ: Phía trên thân hình gầy gò mảnh mai như có dính thêm một chiếc “nồi” cực to.

Khẽ vỗ nhẹ vào cái “nồi” đó, bên trong còn có người phản ứng lại, như đang cùng hòa phách, tôi một nhịp, anh một nhịp, hết sức nhịp nhàng.

Cô bật cười khúc khích, đây là trò chơi gần đây cô thường hay chơi.

Làm mẹ ở tuổi hai mươi ba, hình như hơi sớm.

Lúc mẹ sinh cô ra, bà đã bốn mươi hai tuổi.

Lúc chị hai sinh Tử Nhiên, chị ba mươi.

Nhưng...

Mẹ sinh cô, là vượt kế hoạch, vi phạm chính sách của nhà nước, gia đình cô bị lãnh đạo Sở Kế hoạch hóa gia đình làm cho tan tành, khuyh gia bại sản mới đủ tiền nộp phạt.

Chị hai sinh Tử Nhiên, đau suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng vẫn là sinh khó, cho đến giờ cơ thể vẫn không được khỏe.

Cho nên...

- Gia Hàng?

Gió thu mang theo tiếng gọi trầm trầm khe khẽ của một người đàn ông. Giọng nói hay, âm sắc đẹp đẽ, chỉ có điều hơi lạnh, lại có sự uy nghiêm không cho phép người khác coi thường.

- Tới đây!

Cô ngẩng đầu lên theo phản xạ, hai chân khép lại. Với một thai phụ sắp tới ngày sinh nở, động tác này thật khó khăn.

Ui da, quên mất, hôm nay anh mặc thường phục.

Cô thở phào.

- Đến lượt chúng ta rồi. – Người đàn ông đứng trên bậc thềm, đưa mắt nhìn cô từ trên cao.

- Ủ! – Cô hít sâu khó nhọc lê từng bước lên bậc thang!

Người đàn ông nhíu mày, đưa tay về phía cô.

Cô lắc đầu:

- Không cần, em tự đi được.

Hơi thở phì phò như trâu.

Người đàn ông không cố ép, nhưng ánh mắt vẫn không rời cô nửa bước. Nếu có sự cố gì, anh vẫn có thể ngay lập tức bảo vệ cô an toàn.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Chỉ hai từ “anh Tuấn” thì không thể miêu tả trọn vẹn người đàn ông trước mắt. Đương nhiên anh chắc chắn là người anh Tuấn, dáng đứng luôn thẳng tắp, mày rậm, mũi cao, khóe môi khẽ nhếch lên theo thói quen, thoát trông có phần nghiêm trang.

Nếu khí chất tỏa ra từ một người đàn ông mạnh mẽ tới mức có thể khiến người ta bỏ qua vẻ ngoài tuấn tú của anh ta, vậy thì, những thứ trong đầu anh ta chắc chắn còn xuất sắc hơn vẻ ngoài đó.

Tức là; khi nhìn anh ta, bạn sẽ chỉ bị chấn động bởi khí chất, mà quên mất rằng thì ra tướng mạo của anh ta cũng rất đẹp.

Cô điều chỉnh lại nhịp thở, nhìn khuôn mặt bên trái của anh, nhếch miệng:

- Chúng ta vào trong thôi!

Hôm nay là thứ Năm, hương vị ngày cuối tuần đã phảng phất, bầu không khí nhàn nhã đã bắt đầu lan tỏa trong Sở Đăng ký kết hôn. Văn phòng vừa mới rộn tiếng cười nói thoảng chốc đã lặng phắc như tờ.

Bốn vị viên chức sững sờ trợn mắt nhìn hai người đang bước vào cửa – thai phụ điệu bộ lúng túng vác theo chiếc bụng to tướng, cùng người đàn ông tuấn tú với chiếc má còn hằn rõ năm vết ngón tay, hơn thế tuổi tác giữa họ có vẻ như cách biệt chẳng ít.

- Hai người bỏ trốn? – Không biết ai ngu ngốc buột ra câu này, nói xong bèn âm thầm cắn lưỡi.

Người đàn ông không trả lời, diềm đăm lấy giấy xác nhận từ chiếc túi xách trong tay ra, chuẩn bị hết sức chu đáo, ngay cả ảnh chụp chung của hai người cũng có.

Người nam mặt mũi căng cứng, người nữ nhẩn mắt nhũn mày. Cảm giác ấy không giống như tới để kết hôn, mà giống như đang ra pháp trường.

Gia Hàng áy náy mỉm cười, như thể cô rất ngại ngùng vì đã làm mọi người sững sốt tới mức này.

Cô xòe tay phải ra, lật lên lật xuống mấy lần.

Rõ rồi, những ngón tay ấy thanh mảnh, còn vết hằn trên má người đàn ông vừa thô vừa mạnh; không phải là kiệt tác của cô. Mấy vị viên chức khẽ gật đầu.

Sự việc xảy ra như sau: Hai tiếng trước, trong một tòa nhà sang trọng có binh sĩ bằng súng đứng gác trước cửa, một người đàn ông cao lớn tóc hoa râm được ba quân tướng sĩ hết lòng tôn kính đã vung tay lên, giáng xuống một cái tát cật lực. Nhất cử nhất động của cánh tay ấy, trong những trường hợp công khai, đều khiến cả thể giới phải dõi theo.

Khi cái tát giáng xuống, những ô cửa sổ cũng phải rung lên bần bật.

Người bị đánh vẫn đứng thẳng, không hề suy chuyển.

- Vô liêm sỉ!

Người đàn ông tóc hoa râm kiêu lời như ngọc, chỉ vờn vện mấy từ đã đủ nói rõ, giây phút này, ông thất vọng đến nhường nào, cảm hận lên đến đỉnh điểm.

Nếu được nổ súng mà không có tội, ông đã dùng một phát súng kết liễu tên nghịch tử này từ lâu.

- Thiệu Hoa, chuyện này không giống tác phong của con. Giai Tịch mới đi chưa được ba tháng, còn nó đã có bầu hơn tám tháng, hãy nói ẹ biết, đây không phải là sự thật! – Người phụ nữ quý phái đứng giữa hai người đàn ông trợn trừng mắt với vẻ không thể nào tin được.

- Từ nhỏ tới lớn lúc nào con cũng khiến bố mẹ yên lòng. Mẹ và bố con đều nói, mấy cậu trẻ tuổi trong quân đội ít nhiều gì cũng đều dựa bóng người nhà là quan lớn, chỉ có mình con là tự mình nỗ lực, trở thành thiếu tướng trẻ nhất trong quân đội. Giai Tịch qua đời, bố mẹ đều lo con cảm thấy khó chịu trong lòng, nhưng chưa bao giờ nghĩ con sẽ làm chuyện hoang đường như vậy. Chuyện này...

Người phụ nữ liếc nhìn chiếc sofa cạnh cửa bằng đôi mắt ngẩn lệ. Gia Hàng xoa bụng, đáp lại bằng một nụ cười áy náy. Xét cho cùng cũng là gia đình có ăn có học, không hề trút giận lên đầu cô, chỉ coi có vô hình như không khí.

Anh tên là Trác Thiệu Hoa, Giai Tịch là người vợ kết hôn với anh đã bốn năm. Ba tháng trước, một cơn cảm nhẹ đã cướp đi mạng sống của chị. Bác sĩ nói chị bị nhồi máu cơ tim.

Sinh mệnh tựa đóa hoa mong manh, không chống chọi nổi mưa gió. Gia Hàng thở dài thương cảm.

- Chúng ta phải ăn nói thế nào với bố mẹ của Giai Tịch đây? Nếu không phải bác sĩ đã chứng minh, người ta sẽ nghi ngờ Giai Tịch là do con hại đó.

- Âu Xán! – Người đàn ông tóc hoa râm gầm lên.

Cô lén lút le lưỡi, vu khống à nha!

Người phụ nữ vội vàng bịt miệng, chỉ có nước mắt vẫn ngân ngấn trong mi. Bà sẽ không khóc thành tiếng trước mặt người ngoài, dù trong lòng đã nghẹn ngào nức nở.

Đứa con trai ba mươi ba tuổi luôn là niềm tự hào của bà, đã bị huỷ hoại bởi một chuyện tình cảm. Mà sự việc này, dùng bất cứ cách gì cũng không thể nào im đi được.

- Con xin lỗi, đây là sự thật! – Trác Thiệu Hoa lên tiếng, nói câu thứ hai.

Câu thứ nhất là: Bố, mẹ, con quyết định hôm nay sẽ đi đăng ký với Gia Hàng, cô ấy mang thai đứa con của con.

Đây là trách nhiệm mà người đàn ông buộc phải gánh vác, không liên quan gì đến tình yêu.

- Mày cút ngay cho tao, coi như tao chưa từng sinh ra mày. Người đàn ông tóc hoa râm quay lưng lại, giọng nói lạnh lùng rít qua kẽ răng.

- Trác Minh, như thế này không được đâu... – Bà Âu Xán kéo cánh tay chồng.

- Đừng nói nữa. – Người đàn ông tóc hoa râm xua tay đầy quả quyết. Nếu không chẳng lẽ bảo con oắt trông như trẻ con kia đi phá thai chắc?

- Bố, mẹ, con xin lỗi! – Trác Thiệu Hoa xin lỗi thêm một lần nữa, rồi quay người đi.

Cô nhìn vẻ mặt cứng cứng như hóa đá của anh, ánh mắt lại lạnh lẽo bi ai.

Cô đứng dậy đi theo, trước khi ra cửa còn quay đầu lại lễ phép chào:

- Tạm biệt!

Ánh mắt bà Âu Xán ánh lên một tia căm hận lạnh lùng.

Cậu lính cần vụ lái xe đi, trên xe không tiện nói gì nhiều. Nhưng cô vẫn không nhịn nổi... Trông bố mẹ anh đáng thương biết bao.

- Chuyện... chuyện kết hôn, hay là đợi thêm một thời gian nữa?

Ít ra nên cho họ chuẩn bị tư tưởng đã, bây giờ cứ như thể sét đánh giữa trời quang, chết người đấy. Cả cái vết bập tai kia nữa, sẽ khiến cho người ta suy nghĩ lung tung.

- Đợi được sao? – Trác Thiệu Hoa nhìn cô, ánh mắt lướt xuống phía dưới.

Hôm qua anh đưa cô tới khám thai ở chỗ cậu bạn thân Thành Công. Thành Công là chuyên gia sản khoa nổi tiếng, tuy là nam giới nhưng bệnh nhân đến khám nườm nượp.

Gia Hàng không thích anh ta.

Thành Công trông như một nghệ sĩ đang suy sụp, da mặt trắng nhợt, tóc dài, ánh mắt uể oải mơ màng, cảm giác hơi giống chàng bác sĩ lưu manh do Lương Triều Vĩ diễn.

Thành Công liếc đúng năm giây vào kết quả siêu âm, khước miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa.

- Là một tên nhóc quậy tung bưng, ở trong đó nghịch với dây nhau rõ là sung sướng!

- Nghĩa là sao? – Trác Thiệu Hoa hỏi.

Đứng sau tấm rèm chính trang lại quần áo, cô tò mò đồng tai lên nghe.

- Tròng hoa quần cổ; ba vòng. – Thành Công ra dấu quanh cổ.

- Như thế nghĩa là gì? – Trác Thiệu Hoa lại hỏi.

- Nghĩa là bất thành linh nó bỗng muốn treo cổ tự vẫn. – Thành Công không kiêng dè gì nhe hàm răng trắng ớn ra, hết như ma cả rống trong phim Chạng vạng.

Trác Thiệu Hoa mím chặt môi, người cứng đờ.

Thành Công nhún vai:

- Cũng đừng căng thẳng quá, chuẩn bị sinh mổ thôi. Tên nhóc này mà ra đời, tôi sẽ đá cho nó một cước, toàn làm khổ người khác!

Vừa nói Thành Công vừa vô tình hay hữu ý liếc nhìn Gia Hàng.

- Được, ngày mai tôi tới làm thủ tục nhập viện.

- Vậy ngày kia mổ. – Thành Công liếc xéo Gia Hàng, lấy khuỷu tay huých Trác Thiệu Hoa. – Nói cho tôi biết, có phải hồi xưa cô ta cho cậu uống thuốc không? Nếu đúng, thì thù này tôi phải trả.

- Cậu thật vớ vẩn. – Trác Thiệu Hoa đẩy anh ta ra.

Cho nên hôm nay bọn họ báo cáo với phụ huynh, sau đó đăng ký kết hôn, buổi tối nhập viện chờ đẻ. Một ngày xây được cả một tòa thành Rome!

Chu Đức Dung[1] nói: Tình yêu là cõi mơ, hôn nhân là cảnh khó.

[1] Tác giả truyện tranh nổi tiếng của Đài Loan.

Cô tự chui đầu vào rọ, nhưng mong có một ngày heo có thể phá rọ bay lên trời cao.

Cái bụng to nhường này, cái tát tai kia, rốt cuộc là tình huống gì?

Vị cán bộ phòng đăng ký trong lòng tò mò muốn chết; nhưng vẫn phải dằn lòng lại, làm việc chính trước.

- Gia Hàng, cô thật lòng muốn lấy anh Trác Thiệu Hoa chứ?

- Muốn! – Đối với yêu của phía quân đội, dân đen vẫn nên ngoan ngoãn hợp tác là hơn.

- Trác Thiệu Hoa, anh... có đồng ý cưới cô Gia Hàng không?

- Đồng ý! – Thiệu Hoa trả lời thẳng thắn dứt khoát, không chút chần chừ do dự.

- Vậy hy vọng hai người... hạnh phúc.

Chật vật mãi mới thốt ra được lời kết.

Thông thường, bọn họ đều nói: Chúc anh chị hạnh phúc, lời đã ra đến miệng, không biết bay đi đâu mất.

Con dấu đỏ tươi đóng cộp xuống. Cầm tờ giấy đăng ký đỏ rực trong tay, Gia Hàng thoáng ngẩn ngơ.

Ván đã đóng thuyền, giương buồm ra khơi.

- Thủ trưởng, bây giờ đi đâu ạ? – Cậu lính cần vụ nhìn thẳng về phía trước, không liếc ngang liếc dọc.

- Bệnh viện!

Thành Công đã sắp xếp phòng bệnh xong xuôi, phòng đơn ở góc trong cùng của hành lang, rộng rãi, yên tĩnh. Đặc quyền chính là làm việc gì cũng thuận lợi, cô lẩm bẩm rồi cầm điện thoại lên xem ngày giờ.

15 tháng Mười, nếu ca mổ thuận lợi, sinh nhật của nhóc con sẽ là ngày 16 tháng Mười, không tồi, một ngày đại cát đại lợi.

Trác Thiệu Hoa không ở lại bệnh viện, không giống kẻ lông bông vô công rồi nghề như cô, anh có rất nhiều việc cần thu xếp.

Thành Công đưa một người phụ nữ to khỏe hơn bốn mươi tuổi tới, họ Đường. Nói đó là bà vú mới thuê, rất nhiều kinh nghiệm.

Buổi tối, thím Đường ngủ cùng cô, cô ngủ rất ngon, cả đêm không mộng mị.

Sáng ngủ dậy, thím Đường giúp cô tắm rửa gội đầu. Y tá đưa cô đi làm các xét nghiệm thông thường trước ca mổ, trước khi tiêm thuốc tê. Trác Thiệu Hoa tới, Thành Công bảo anh ký tên lên giấy mổ.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Hình như anh lại chẳng ngủ ngon, con người đen thẫm vằn lên mấy tia máu, dưới mắt cũng thâm quầng, nhưng bộ quân phục vẫn chỉnh tề ngay ngắn.

- Đây... tôi hỏi câu này nhé! – Cô khẽ hắng giọng, hai người đàn ông cùng quay lại nhìn cô.
- Nếu trong khi mổ xảy ra sự cố, anh muốn con hay là...
- Cô nghi ngờ tay nghề của tôi sao? – Thành Công ngắt lời cô bằng một nụ cười nham hiểm.
- Không phải, hỏi thế thôi. – Tên này xen vào làm gì, có phải hỏi hấn ta đâu.
- Tôi cho cô hay, không thể nào có chuyện đó được. – Thành Công nghiêng răng ken két.
- Chẳng may thì sao?

Lần này người trả lời là Trác Thiệu Hoa:

- Tôi sẽ lấy em làm trọng.
- Cô chột dạ nhếch mép, trời ạ, chẳng hiểu ý nhau gì cả, thực ra đó không phải là câu trả lời cô mong muốn.
- Đồ phụ nữ tự tư tự lợi, lòng dạ khó lường. – Thành Công hung hãn lườm cô, tà áo blouse vung lên, lướt thẳng ra cửa.
 - Thành Công là chuyên gia phụ sản hàng đầu trong nước, em không cần lo lắng. – Giọng nói của Thiệu Hoa bình thản như nước.

Anh đang an ủi cô sao?

Ha!

Thực ra, từng này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên cô nhập viện, trước đó ngay cả cảm mạo vớ vẩn cũng rất ít khi mắc phải. Bố bảo cô là con heo con chịu ăn chịu ngủ.

Mang thai không tính là bị bệnh, đó là quá trình, là tu hành.

Chỉ hơi căng thẳng một chút, không nhiều.

Cô được đẩy vào phòng phẫu thuật, tất cả mọi người đều giống nhau, đội mũ phẫu thuật, đeo khẩu trang, áo mổ màu xanh nhạt, cô vẫn nhận ra người đứng gần cô nhất là Thành Công.

- Đều tại cô, hại Thiệu Hoa đến mức người người chỉ trích. Tôi ghét cô!

Thành Công hừ một tiếng lạnh lùng, đưa tay ra, y tá phụ mổ đặt lên đó một con dao mổ.

Lưỡi dao sắc bén lấp lánh ánh bạc dưới ánh đèn thủy ngân, theo bản năng, cô nhắm mắt lại.

Hồi học đại học, Gia Hàng đã quen với việc ăn tối xong sẽ về ký túc xá để lên mạng, lúc đó, Ninh Mông luôn nằm rạp trên bệ cửa sổ cầm chiếc ống nhòm lia ra bốn phía.

Chiếc ống nhòm đó là của thầy sĩ quan trẻ tặng cô nàng trong đợt tập huấn quân sự.

Ninh Mông vóc người nhỏ nhắn, lúc nhìn người khác thích híp mắt lại, như thể đang quyến rũ người ta. Thực ra cô nàng bị cận thị. Người ta hoa rơi hữu ý, cô nàng lại nước chảy vô tình.

Thầy sĩ quan trẻ chính là bị mê hoặc bởi đôi mắt quyến rũ khác người đó. Sau đợt tập huấn quân sự, anh thầy đến thăm Ninh Mông mỗi tuần một lần, lúc thì mang theo một bó hoa dại, lúc thì một túi hoa quả. Hôm sinh nhật Ninh Mông, anh thầy tặng chiếc ống nhòm này, nói dù là thầy có đang ở đâu, em đều có thể nhìn thấy.

Nói phét! Cái ống nhòm này tiêu cự không lớn, cùng lắm chỉ nhìn sang được ký túc nam đối diện mà thôi.

Một học kỳ trôi qua, câu chuyện giữa Ninh Mông và viên sĩ quan trẻ đã kết thúc, chiếc ống nhòm trở thành công cụ nhìn trộm của cô nàng Ninh Mông.

Phòng Gia Hàng ở ngay đối diện với phòng để nước của ký túc xá nam, bữa tối tụi con trai vận độc một cái quần sịp đánh răng rửa mặt, tắm rửa ở đó, cánh cửa sổ đầy bụi chưa bao giờ khép lại.

Ninh Mông tấm tắc khen ngợi, trường học đúng là có tình người, ký túc nữ và ký túc nam cách nhau một cánh cửa sổ, ngoài cửa sổ hoa thơm khoe sắc! Quả là muôn hình muôn dạng, mỗi người một vẻ. Đây là câu cửa miệng của Ninh Mông, lúc nói cô nàng còn đưa tay lên xoa mũi, sợ không cẩn thận lại chảy máu mũi.

Gia Hàng chưa bao giờ có hứng thú với những thứ đó, hồi nhỏ cô suốt ngày lăn lộn với bọn con trai, chưa bao giờ cảm thấy bọn chúng có chỗ nào đáng hấp dẫn.

Cô bạn Mạc Tiểu Ngải cùng phòng thỉnh thoảng chạy ra liếc một cái, còn chưa kịp nhìn kỹ đã xấu hổ đỏ lựng cả mặt.

Mạc Tiểu Ngải là cô bé ngoan, bạn bè và thầy cô đều nói vậy.

- Chúa ơi, Heo! – Ninh Mông hét toáng lên, như thể UFO vừa hạ cánh xuống nóc tòa nhà đối diện vậy.

Chúa với heo có thể gộp chung thành một chủ đề sao? Gia Hàng chẳng thèm ngược mắt lên, cô đang đào vàng trên máy tính; đó là một trò chơi cực kỳ thiếu năng, nhưng chơi rồi thì thấy rất thoải mái.

- Sư huynh Chu Văn Cẩn kia, mình đợi suốt ba tháng, cuối cùng cũng nhìn thấy anh ấy, kích động quá trời. Ôi trời ơi, siêu đẹp trai, vai rộng, eo nhỏ, chân dài, quyến rũ chết đi được!

- Ít nhắc tới con người này trước mặt mình thôi. – Gia Hàng đập bàn nhảy dựng lên.

Ninh Mông nhìn trừng trừng không chớp mắt:

- Vẫn còn xấu hổ vụ bị anh ấy chụp ngực sao? Thôi nào, mình ngưỡng mộ cậu không để đâu cho hết ý.

Năm thứ nhất đại học mới mẻ; tràn đầy nhiệt huyết với mọi thứ. Khi cuộc sống sinh viên thật sự bắt đầu, liền có cảm giác giống như bị lừa. Đồng sách kia, nghe tên thì đầy trí tuệ, học vào mới biết là khô khan và nhàm chán, với chuyên ngành máy tính điều này càng rõ nét hơn.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Thầy giáo lại càng đáng thất vọng, giảng bài có thể khiến người ta ngủ gục, cũng có thể xui người ta bỏ học.

Bài giảng thì vô vị, tinh lực lại dồi dào, chỉ có thể tìm con đường khác để phát tác.

Với Ninh Mông là yêu đương.

Với Mạc Tiểu Ngải là đọc truyện tranh.

Với Gia Hàng là chơi bóng rổ.

Gia Hàng chơi bóng rổ cự giỏi, tóc cắt ngắn, người dong dong cao, mặc chiếc áo phông rộng thùng thình, quần cộc, da ngăm đen vì phơi nắng, đứng lẫn trong đám con trai, bóng chốc vàng thau lẫn lộn.

Gia Hàng nhanh chóng nổi danh trong khoa Máy tính, con trai con gái đều gọi cô một tiếng gọn lỏn “Heo”.

Hôm đó, Gia Hàng đang thi đấu với mấy tên con trai trên sân bóng, mồ hôi ra nhòe cả mắt, một tên bên đối phương bị thầy giáo gọi đi, lập tức có người vào chơi thay.

Bóng chuyền tới tay cô, cô nhảy lên úp rổ, gã chơi thay kia ỷ vào vóc người cao lớn chắn bóng thành công, bóng lại quay lại tay cô, cô làm động tác giả nhưng gã không mắc lừa, chồm về phía trước hông cướp hóng. Bóng trong tay cô trượt xuống, gã đó nhất thời không kịp thu tay về, hai bàn tay đó chụp thẳng lên ngực cô.

Dù cô vẫn miêu tả mình là sân bay, thì sân bay ấy vẫn có độ dốc.

Gã kia đỡ ra như phồng. Có lẽ không ngờ nổi tay cầu thủ dũng mãnh này lại là con gái.

Cô tức tối nhảy phắt lên, hai tay đẩy mạnh, tên kia loạng choạng hai bước, ngã phịch xuống đất.

Hắn tên là Chu Văn Cẩn, sinh viên năm ba, từ khoa Công trình chuyển sang.

Mỗi dây dưa giữa cô và hắn bắt đầu từ đó.

Cho nên tuy rằng hân “xinh đẹp như hoa”, trong mắt cô vẫn chỉ là đồ cặn bã.

- Oái, đúng là ki bo, lại còn mặc áo may ô, quần dài, để hở ra một tí thì mất miếng thịt nào cơ chứ. Ninh Mông hậm hực.

- Heo, buổi tối đi gặp đồng hương với mình đi, mẹ mình nhờ anh ấy mang đồ lên ình. – Mạc Tiểu Ngải vừa từ ngoài bước vào vừa lẩm bẩm, hai tay chấp lại, không ngừng thì lễ với Gia Hàng.

Cậu ấy cực kỳ nhất gan, còn Gia Hàng thì chẳng thêm có gan, một mình tập bóng trên sân đến tận nửa đêm.

- Được! – Gia Hàng đang bực bội, ra ngoài hít thở cũng tốt.

Dù sao cô cũng không có hứng đến thư viện tranh chỗ, không khéo lại gặp phải tên Chu Văn Cẩn kia.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Xe buýt quăng chap tối lúc nào cũng chật cứng người; bóng chiều dần buông; đèn đóm hai bên đường rực sáng. Đêm xuân khiến lòng người lằng lằng.

- Đồng hương của mình rất ưu tú, là trung tá, đang học thạc sĩ ở Đại học Quốc phòng, chuyên ngành chỉ huy tác chiến.

- Trung tá là to đến cỡ nào? – Gia Hàng hoàn toàn không có chút khái niệm nào với các cấp bậc trong quân đội.

Hai mắt Mạc Tiểu Ngải rực lóe sáng:

- Trong quân đội có ba cấp là úy, tá, tướng, trung tá là ở giữa, tướng là to nhất.

Gia Hàng ở một tiếng, chẳng chút hứng thú.

- Đồng hương của mình có một vị giáo sư là thiếu tướng, một sao một hoa[2] mới hơn ba mươi tuổi đầu. Thiếu tướng tương đương với quân đoàn trưởng đó!

[2] Hình ảnh in trên quân hàm thiếu tướng của Trung Quốc.

- Không phải chứ! – Gia Hàng sững người. Thời nội chiến, Lâm Bưu[3] mười tám tuổi giữ chức quân đoàn trưởng, được xưng tụng là thiên tài quân sự. Đó là thời kỳ đặc biệt, phần lớn người dân đều không được đi học, có chút bản lĩnh đã được xưng tụng là thiên tài.

[3] Lâm Bưu (1907-1971): nhà hoạt động chính trị và quân sự Trung Quốc, nguyên soái nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, Phó Thủ tướng kiêm Bộ trưởng Quốc phòng.

Nhưng bây giờ là thời đại hòa bình, tinh hoa lớp lớp, ba mươi tuổi đầu giữ chức thiếu tướng, quá khoa trương rồi. Mạc Tiểu Ngải vỗ vỗ hai má, gật đầu như trống bỏi:

- Thật, anh ta được trường Quốc phòng đặc biệt mời tới, mỗi tuần chỉ dạy một tiết.

- Anh ta có phải tắm gương cho toàn quân không? – Gia Hàng hỏi đùa.

- Đồng hương của mình bảo đó là ngôi sao không thể với tới, anh ta là vị thiếu tướng trẻ nhất từ hồi thành lập nước, ước chừng sau này chẳng ai được như thế nữa.

Hai người nhìn nhau bật cười, suýt chút nữa thì nhỡ bên xe.

Người lính gác cửa Đại học Quốc phòng trông như một phu tượng đá, thần thái trang nghiêm, những người đi ngang qua đều bắt giắc thở chậm lại.

Mạc Tiểu Ngải gọi điện cho anh bạn đồng hương; một lát sau, anh ta xách một cái túi lớn chạy xuống.

Hai người chỉ nói dăm ba câu, anh bạn đồng hương đã vội cáo từ, nói buổi tối phải đi học, kỷ luật quân đội rất nghiêm khắc.

Họ đưa mắt tiễn anh ta vào trường.

Một chiếc xe hơi màu đen im lìm chạy tới từ màn đêm, người lính gác cửa lập tức giơ tay ngang mào, cao giọng nói:

- Chào thủ trưởng!

Xe dừng lại, cửa bật mở, một người đàn ông tuấn tú từ trong bước ra, mỉm cười đáp lễ.

Ánh đèn sáng chói soi rõ hình ảnh một sao một hoa trên vai anh.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Vốn đã cực kỳ anh tuấn, lại khoác trên mình bộ quân phục càng khiến khí chất tỏa ra mạnh mẽ, lỗi lạc xuất chúng.

Gia Hàng và Mạc Tiểu Ngải bắt giắc nắm chặt tay nhau, hơi thở như ngừng lại.

Anh không hề biết mình đã lọt vào trong mắt người khác, bình thần đón nhận các nghi thức chào hỏi dọc đường, thông thả bước về phía trước.

Gia Hàng quay sang nhìn Mạc Tiểu Ngải, cả hai không hẹn mà cùng nhảy cẫng lên.

Là anh ta, là anh ta... Vị thiếu tướng trong truyền thuyết.

- Đàn ông quá trời! Gia Hàng thốt lên.

- Đẹp trai khủng khiếp! Mạc Tiểu Ngải kêu toáng.

Khi đó, Gia Hàng cảm thấy có thể được tận mắt nhìn thấy nhân vật truyền kỳ đúng là một may mắn.

Cũng như Brad Pitt rất gợi cảm, Keanu Reeves cực quyến rũ; Kim Hyun Joong vô cùng ưa nhìn – nhìn thấy là muốn rú lên đầy phấn khích, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới những người này sẽ có bất kỳ quan hệ gì với cuộc sống của ta.

Ngắm nhìn họ từ xa là được rồi.

Nhưng vận mệnh tai quái, bất thành linh bỗng xảy ra điều bất ngờ đó.

Bốn năm sau, cô mang thai; dọn vào sống trong một khu tứ hợp viện^[4] nhỏ kiểu cũ, ở đó mấy gia đình cùng sinh sống như trong truyện của Lão Xá^[5], vô cùng náo nhiệt, xóm giềng cũng hết sức chất phác. Trong viện có một cái giếng cổ, bốn bề phủ đầy rêu xanh, có cả một cây hòe già. Khi đó, hoa hòe đang nở rộ, từng chùm hoa trắng muốt lúc lắc như những quả chuông nhỏ. Bứt một cánh hoa cho vào miệng, sẽ thấy có vị thơm ngòn ngọt.

[4] Kiểu nhà ở truyền thống của người Trung Quốc, gồm các khu nhà quây quanh một khoảng sân trời.

[5] Lão Xá (1899-1966): nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc.

Mỗi ngày cô đều khoác lên người một bộ áo chống bức xạ, buổi sáng học từ vựng tiếng Anh, buổi trưa lên mạng làm chút việc, buổi tối đọc sách.

Xóm giềng tò mò tại sao cô không có chồng bên cạnh.

Cô trả lời qua quýt, anh ấy sang Mỹ công tác mấy tháng.

Xóm giềng đều hết sức quan tâm tới cô, nhiệt tình chỉ bảo cô những điều cần thiết cho việc làm mẹ.

Tháng Tám, trời Bắc Kinh nóng như đổ lửa. Phụ nữ có thai đặc biệt sợ nóng, trong phòng có điều hòa, nhưng thổi mãi cũng chẳng dễ chịu. Cô nổi mẩn khắp người.

Khi mặt trời khuất bóng, cô múc một xô nước giếng rồi ngâm đôi chân trần, để cái mát lạnh ngấm vào cơ thể, đó là thời khắc sáng khoái nhất trong mùa hè của cô.

Phía cửa viện bỗng có tiếng động.

Những người đang tắt bật chuẩn bị bữa tối trong viện lần lượt ngẩng đầu lên.

Vị thủ trưởng đeo quân hàm một sao một hoa trên vai cứ đứng vậy ngoài cửa, nhưng hôm đó, anh mặc thường phục, nhưng cũng chẳng có gì khác biệt, vẫn điềm đạm như một dãy núi xa.

- Tìm ai? – Chủ nhà hỏi.

Anh chăm chú nhìn cô bên miệng giếng. Cô há hốc mồm sững sốt, mắt tròn tròn.

- Gia Hàng? – Ánh mắt anh dừng lại trên chiếc bụng nhô cao của cô, thốt ra hai chữ này, người khác nghe thì tưởng là gọi tên, nhưng cô nghe ra được sự chất vấn trong đó.

- Từ Mỹ về đây à! Bà chủ nhà tình chào hỏi.

Anh gật đầu:

- Vâng!

Anh rảo bước về phía cô đang ngơ ngác:

- Đạo này khỏe không?

Tự nhiên như thể những người ngày nào cũng gặp nhau, hỏi nhau “đã ăn cơm chưa?” vậy.

Nếu tính cả lần gặp nhau trước cửa Đại học Quốc phòng bữa trước, thì đây là lần thứ hai họ gặp nhau.

Chẳng khỏe tí nào.

Đầu óc Gia Hàng choáng váng, thiếu chút cô cảm đầu xuống giếng.

Sao lại là anh ta? Cô hỏi đi hỏi lại.

Gia Hàng khó nhọc mở mắt ra, ngoài cửa sổ trời đã tối đen, ngọn đèn bàn yếu ớt trước mắt là nguồn sáng duy nhất trong phòng.

- Con trai, ba cần rượu!

Trác Thiệu Hoa đang đứng trước giường cô, mặt khuất trong bóng tối, không nhìn rõ nét mặt. Đúng rồi, sao lại là anh ấy, cô cũng sờ nhìn vị thủ trưởng trước giường.

- Em ổn chứ? Tưởng cô nghe không rõ, anh khẽ nghiêng người, nhắc lại câu nói đó.

Cô muốn pha trò bằng câu “vì nhân dân phục vụ”, nhưng vừa há miệng, cả khuôn mặt đã rúm lại.

©STENT

Cơn đau chưa bao giờ gặp phải, đau tới mức mồ hôi lạnh túa ra đầm đìa, đau thấu tâm can.

Anh dèm góc chăn cho cô.

- Chịu khó một chút, đó là phản ứng sau mổ, ngày mai sẽ dễ chịu hơn.

Cô hít hà, mặt cắt không còn giọt máu, run rẩy tới mức chiếc giường cũng lung lay theo.

- Tóc đứa bé rất dài, người cũng rất dài, y tá bế đi tắm rồi... À, về rồi đây.

- Phu nhân tỉnh rồi, mau ngấm em bé đi. Đúng là mẹ còn trẻ nên con rất chắc, mồm to nhất trong hơn chục đứa vừa mới ra đời, sau này nhất định cũng sẽ là một tướng quân – Thím Đường đặt đứa bé được bọc trong chiếc chăn mỏng mà thím đang ôm trong lòng xuống cạnh cô.

Ừ, hổ phụ sinh hổ tử, biểu hiện kiệt xuất là điều tất nhiên.

Phu nhân? Mẹ? Ha ha...

Không được cười, cười là sẽ căng dây thần kinh, đau đốn đứt gan đứt ruột.

- Tiểu soái ca[6] đây! Thím Đường kéo chiếc chăn ra.

[6] Cậu bé nhỏ đẹp trai.

Cô liếc nhìn, sau đó ngược mắt lên, áy náy nhìn vị thủ trưởng.

Gien di truyền tốt như vậy, mà cô lại sinh ra đứa bé xấu thế này. Mặt tròn quay, đỏ au, lông mày rất dài, hệt như con khỉ con, chẳng thấy đẹp ở chỗ nào.

- Trẻ con mới đẻ đứa nào cũng thế. – Thủ trưởng an ủi.

- Thím Đường, thím bế bé đi!

- Sao phu nhân không dùng thuốc giảm đau? Thím Đường lau mồ hôi cho Gia Hàng, xót xa hỏi.

- Tôi không cho dùng. – Thành Công hùng dũng từ ngoài tiến vào, theo sau là một cô gái mà từ đầu tóc đến quần áo đều giống hệt như người Digan. – Có gan đẻ con thì đừng có sợ đau.

Thật đúng là, lương y như ác mẫu, nếu không phải vì lực bất tòng tâm thì Gia Hàng thật muốn vùng lên cho anh ta một đấm, đây rõ ràng là đấm sau lưng cô mà.

- Hi, Thiệu Hoa. – Cô gái Digan nở một nụ cười rạng ngời với Trác Thiệu Hoa rồi quay sang chăm chú quan sát Gia Hàng, ánh mắt lộ vẻ khinh miệt.

- Thành Vĩ, chào em! – Trác Thiệu Hoa gật đầu rồi bảo Thành Công. – Tiêm một mũi an thần đi, cô áy đau lắm rồi.

- Chả chết nỗi đâu. – Thành Công lăm bằm, tỏ vẻ miễn thương lượng.

Thành Vĩ cười phì một tiếng:

- Anh, ai lại đi so kè với trẻ con thế?

- Thưa bà, xin hỏi năm nay bà được bao nhiêu tuổi?

Gia Hàng không nhin được nữa. Nghe tên thì có vẻ cô nàng Digan này với tên bác sĩ lưu manh kia là cùng một giộc, ăn nói khó nghe như nhau.

Nụ cười của Thành Vĩ chợt đông cứng:

- Chắc chắn chừng chạc hơn cô.

- Tính tuổi của phụ nữ cũng giống như tính tuổi vàng, phải dùng cân tiểu ly, đo đếm từng li từng ti một, đừng có qua quýt như vậy, bà ột con số cụ thể đi! – Cô cực là người phụ nữ này tuyệt đối không dám tiếp chiêu.

Thành Vĩ chết sặc, nhưng trước mặt Trác Thiệu Hoa lại không dám nổi cơn tam bành; đành cố nuốt giận, gương mặt xinh đẹp tái xanh tái xám lại. Thành Công nheo mắt, nhếch mép với Trác Thiệu Hoa:

- Cậu xem con người này có cần tiêm thuốc an thần không? Mổ thêm mấy nhát nữa cũng không thành vấn đề ấy chứ.

Đáy mắt Trác Thiệu Hoa sâu thăm thẳm.

- Vĩ Vĩ, đi thôi. Anh cho cô hay, đắc tội với ai cũng được, nhớ phải chừa tiểu nhân ra, biết chưa hả? – Thành Công vừa đo nhiệt độ, vừa nở một nụ cười lạnh lùng với Gia Hàng.

Gia Hàng trợn mắt nhìn trần nhà.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại cô và Trác Thiệu Hoa.

Anh chậm rãi bước tới bên cửa sổ, quay lưng lại phía cô, cả người chìm khuất trong im lặng.

- Đặt tên cho em bé đi! – Anh nói.

- Hả? – Cô nghi ngờ tại mình cũng có vấn đề.

- Em đặt tên ở nhà; anh đặt tên khai sinh. – Anh quay nghiêng người lại.

- Nhưng mà... – Cô há miệng, đấy không nên là nghĩa vụ của cô. – Em học hành không nhiều.

Mồ hôi túa đầy đầu, vừa đau đầu, vừa căng thẳng.

- Gọi bằng miệng là được, không nhất thiết phải viết ra. Em đã nghĩ thử chưa?

Chưa bao giờ, suy nghĩ này thậm chí còn chưa hề xuất hiện trong đầu cô.

- Vậy bây giờ nghĩ đi. – Anh mím môi, lặng lẽ chờ đợi.

Ỗ lại vào cô?

- Phàm Phàm được không?

Nếu thuyền đã ra khơi, chắc chắn không thể thiếu buồm[7] được, cô ranh mãnh trả lời.

[7] Chữ Phàm có nghĩa là cánh buồm, còn chữ Hàng trong tên của Gia Hàng có nghĩa là tàu thuyền.

Thế mà anh lại đồng ý.

- Được, vậy tên khai sinh sẽ là Trác Dật Phàm.

Vẫn là anh học cao hiểu rộng, cô không thể không bội phục, một cái tên hết sức tầm thường, thêm một chữ đệm vào, lại trở nên bưng bưng khí chất.

Đầu đau như búa bổ, cô không chịu nổi, lại nặng nề thiếp đi.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng em bé khóc mãi không ngừng, mồm to thật, cô bắt giác nhú mày.

©STENT

Thím Đường nói:

- Chắc bé con đói rồi, mẹ phải cho bú thôi.

- Pha sữa bột. – Thủ trưởng hạ lệnh.

- Bú mẹ tốt hơn, tăng sức đề kháng cho em bé, lại không bị nóng không bị lạnh, tiện biết bao.

- Thím đi pha sữa bột đi, để tôi bế bé cho.

- Phu nhân không muốn cho bú à?

- Tôi cảm thấy con trai thì nên tự lập, không được nuông chiều thói dựa dẫm.

Thím Đường len lén nhìn vẻ mặt nghiêm trang của Trác Thiệu Hoa, hoàn toàn câm nín.

Gia Hàng tỉnh lại một lần nữa, trời đã sáng, cô y tá đang thay dịch truyền trước giường mỉm cười dịu dàng.

Tiếng chuông điện thoại phá tan sự tĩnh mịch sớm mai.

Cô y tá ân cần lấy điện thoại trong túi xách ra hộ cô, tiện tay ấn nút nghe.

- Hàng Hàng, em dậy chưa? – Là chị Gia Doanh.

Gia Doanh rất thương Gia Hàng, khi sinh cô ra, mẹ thuộc diện sản phụ lớn tuổi, trong nhà lại nhiều việc, Gia Doanh nghỉ học một năm ở nhà trông Gia Hàng. Đối với Gia Doanh, Gia Hàng vừa yêu vừa kính trọng, nhưng Gia Doanh yêu cầu rất nghiêm ngặt.

©STENT

- Dậy rồi ạ, đang chuẩn bị rửa mặt. Tử Nhiên đi học chưa ạ? – Gia Hàng cố nói cho thật tự nhiên.

- Anh rể em vừa đưa nó đi xong. Hai ngày nữa Bắc Kinh sẽ giảm nhiệt độ, Nam Kinh có lạnh không?

- Nam Kinh ở Giang Nam, trời vừa vào thu, dễ chịu lắm, em... em chỉ mặc một cái áo sơ mi là vừa.

- Đi ra ngoài phải khoác thêm áo vào. Đến cuối năm thì mau trả nhà đi, quay về Bắc Kinh ôn tập cho tốt, chuẩn bị cho kỳ thi IELTS tháng Hai năm sau.

-Dạ!

- Chỉ cần em qua được kỳ thi IELTS, chị nghĩ bên Harvard chắc chắn sẽ duyệt đơn của em, học phí chị đã chuẩn bị xong xuôi rồi.

- Chị...

- Không nói nhiều nữa, chị cũng phải tắm rửa rồi đi làm đây. Buổi tối đừng có chơi game nhiều, lúc nào về Bắc Kinh thì bảo chị, chị ra ga đón em. Cúp máy đây.

- Em chào chị.

Cô uể oải vứt điện thoại sang một bên, muốn thở dài một tiếng. Còn chưa kịp há miệng ra đã thấy mẹ của thủ trưởng đứng ở cạnh giường không biết từ bao giờ.

- Trời sinh cô đã thích nói dối đúng không? – Bà Âu Xán lạnh lùng cúi nhìn Gia Hàng đang ủ rũ vì phiền não. – Tôi muốn làm xét nghiệm ADN cho em bé và Thiệu Hoa, có khi lại phát hiện ra điều bất ngờ.

2. Chương 2: Gặp Người Quân Tử Lòng Vui (2)

- Vâng!

Vậy thì không chỉ có bất ngờ thôi đâu, mà còn là niềm vui bất ngờ nữa đó.

Bà Âu Xán sững người, sững sốt trước sự thoải mái; hoặc cũng có thể nói là sự mong chờ vô hạn của cô. Còn về lời nói dối qua điện thoại kia, cô lại lảng tránh không đề cập đến, như thể không cần phải trả lời.

- Mẹ, mẹ đến rồi ạ! – Bước chân Trác Thiệu Hoa có phần hấp tấp.

- Ủ, mẹ tìm con có chút việc. – Bà Âu Xán quay người lại. – Mẹ vừa tới phòng nhi thăm cháu rồi. Thiệu Hoa, trước đây con từng nói cơ thể con...

- Nếu đã là bệnh thì sẽ có cách chữa, chỉ là cần thời gian thôi. Ánh mắt anh ra hiệu cho cô đừng nói gì.

- Con xác định đứa bé là...

Từ trước tới nay, trước mặt bố mẹ, Thiệu Hoa luôn giữ chừng mực. Từ khi đứa trẻ này mọc ra, Thiệu Hoa đã thay đổi. Trước đây, khi bà nói, anh chưa bao giờ ngắt lời bà một cách vô lễ như vậy.

- Nó giống con.

Bà Âu Xán không có gì để nói.

Gia Hàng thở dài, vẻ không đồng ý.

- Bố con đang tức giận, nhất thời chưa thể nguôi được ngay. Hôm nay thư ký Thẩm gọi điện cho bố; bảo con chuẩn bị tư tưởng, tổ kiểm tra kỷ luật muốn nói chuyện với con, sẽ có hình thức kỷ luật. Haizz, mẹ không biết phải nói gì với con nữa.

Bà Âu Xán vẫn không thể tiêu hóa nổi chuyện này, nghĩ tới là cảm thấy như trong mơ; không thể nào là sự thật.

- Gia Hàng vẫn chưa được ăn, cần phải nghỉ ngơi, con tiễn mẹ xuống dưới.

Tâm tình Trác Thiệu Hoa không hề suy chuyển, như thể chuyện vừa nói chẳng liên quan gì đến anh.

- Trác Thiệu Hoa, con có bao giờ hối hận? – Bà Âu Xán bức xúc hỏi.

- Chưa hề.

Bà Âu Xán cười khổ tâm:

- Không cần tiễn, mẹ tự đi được.

Ánh nắng đập trên bậc cửa, len lỏi xuyên qua lùm cây, cùng với gió sớm ùa vào trong phòng, thảm cỏ dưới lầu mới được tía lại, trong không khí phảng phất mùi cỏ non.

Tiếng bước chân lạo xạo trên hành lang càng lúc càng nhiều, đã tới giờ kiểm tra phòng bệnh hàng ngày.

Gia Hàng là bệnh nhân của Thành Công, bác sĩ kiểm tra đi ngang qua phòng nhưng không bước vào, bác sĩ lưu manh sẽ tự mình hành hạ cô.

Ngủ một giấc tỉnh dậy, đầu đã bớt đau nhiều, Gia Hàng bắt đầu thấy đói bụng. Qua lớp chắn, cô có thể nghe thấy tiếng bụng mình đang réo ùng ục.

- Lát nữa anh tới đơn vị có việc, đợi Thành Công kiểm tra cho em xong thì hãy ăn một chút cháo! – Trác Thiệu Hoa đã quay lại.

Xấu hổ quá, anh cũng nghe thấy tiếng bụng sôi réo rồi!

- Được, anh... bảo trọng.

Đơn vị của anh không phải cơ quan thông thường, cái gọi là hình thức kỷ luật kia không biết là sẽ như thế nào. Cô dằn dò như thế, hơi giống kiểu tiền chàng ra tiền tuyến đánh giặc, chàng nhất định phải bình an trở về!

Anh cười, cười như ngôi sao băng vụt bay qua bầu trời đêm, khiến người ta không nắm bắt kịp.

- Thực ra anh có thể nói ra sự thật. – Cô bắt bình thay anh... – Em ủng hộ anh, quyết không phản bội.

- Anh không sao, em phải chịu ảm ức rồi – Anh nhìn cô bằng ánh mắt sâu thâm thẳm, tin rằng cô không hề nói bừa.

Chiều thu, hơi nóng nhạt dần, anh đưa cô đi tản bộ. Khu tứ hợp viện cô trọ ở ngoài ngoại thành, đi mấy bước là có thể nhìn thấy đồng ruộng. Cô dừng lại trước cửa siêu thị nhỏ ở ngã tư, nói là muốn mua sữa.

Lúc vào cửa, hai người đi ngang qua một người đàn ông và một phụ nữ trung tuổi.

- Thiệu Hoa? – Người phụ nữ ngoái đầu lại nhìn anh.

Anh cứng người, đã biết sớm muộn gì, cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra.

- Cô ta là ai? – Người phụ nữ đã phát hiện ra Gia Hàng đang mang thai.

Anh suy tính, nghĩ cách giải thích chuyện này như thế nào.

Gia Hàng hất cằm lên, cướp lời:

- Tôi... là em họ của anh ấy.

Anh nín lặng.

Người đàn ông trung niên từ nãy đến giờ vẫn quan sát cô mỉm cười:

- Sao dương lại không biết mình có cô con gái lớn thế này nhỉ!

Cô bối rối nhìn anh.

- Tuyệt đối đừng có nói là họ hàng xa nhé, nhà họ Trác có bao nhiêu họ hàng tôi còn rõ hơn cô nhiều. – Người phụ nữ trung niên tiếp lời.

Ông nội anh là con một, sau đó tham gia Hồng quân, tạo dựng sự nghiệp, trở thành khai quốc công thần. Ông có một con trai và con gái. Người con gái chính là cô anh – Trác Dương, người đàn ông trung niên là chồng của cô – Ân Nam Phi.

Nghe anh giới thiệu xong, ruột gan Gia Hàng quặn lại, họa từ miệng mà ra!

Mong muốn của cô là bảo vệ hình tượng của anh, nhưng lại chừa lợn lành thành lợn què.

Anh rất kinh ngạc, thật vậy, cô gái nhỏ bé hai mươi ba tuổi đầu, chính xác là hai mươi một tuổi lẻ mấy tháng, lại cố sức dang rộng đôi tay mảnh dẻ để che mưa chắn nắng cho anh.

- À, cũng tạm cũng tạm ạ, nắng rọi nhà tranh!

Nếu xét từ góc độ giai cấp, cô tuyệt đối đã dựa hơi anh!

- Vậy thì tốt, chiều gặp!

- Nếu có trách nhiệm gì, anh cứ đổ lên đầu em, không sao đâu, em không đả không phái, vô tổ chức vô kỷ luật. – Còn thiếu mỗi nước nói không sợ trời không sợ đất nữa thôi.

Cô mỉm cười căn dặn.

Anh vẫy tay rồi đi.

Đã có quá nhiều điều bất ngờ, ngay cả năm đó cũng không nhiều bằng.

Đã qua giờ làm, cánh cổng lớn vô cùng tĩnh mịch. Chiếc xe phóng qua trạm gác, cậu lính gác giơ tay chào, anh chậm rãi nhắm mắt lại.

Làm việc ở cơ quan quân sự là một điều may mắn, không ai nhàn rỗi đi nghe ngóng chuyện nhà người khác. Việc anh có con, thực ra số người biết chuyện không nhiều.

Anh mỉm cười chào hỏi đồng nghiệp đang đi tới, ai nấy đều tất bật.

Thư ký báo với anh, bí thư Thành đang đợi anh trong văn phòng.

Bí thư Thành là bố của Thành Công, về tình riêng ông là bậc cha chú thân thiết, về công việc ông là thượng cấp của anh, phụ trách vấn đề công tác tư tưởng.

Anh gõ cửa, bên trong nói “mời vào”, anh vội đứng nghiêm chào.

- Ngồi đi!

Bí thư Thành gỡ chiếc kính trên sống mũi xuống, nhìn anh bằng ánh mắt thâm sâu khó dò, sau đó đứng dậy đóng cửa, bật cười ha hả.

- Nói thật nhé, chuyện đó nếu thằng Thành Công làm thì bác tin, còn cháu? Bác... không tin.

- Cháu chỉ có thể nói cháu cũng không phải là một người hoàn hảo.

- Cháu không định nói thật với bác sao?

- Đó chính là sự thật.

Bí thư Thành nheo mắt lại, nụ cười thu hẹp lại một chút, hai hàng lông mày nhíu lại đầy uy nghiêm.

- Mặc dù bây giờ cháu đang độc thân, lấy cô gái như thế nào tổ chức cũng không tiện can thiệp, nhưng vấn đề là không thể nào che dấu được việc cháu đã dây dưa với người ta khi vẫn còn đang có vợ. Nếu chuyện này truyền ra trong quân, với thân phận thiếu tướng trẻ tuổi như cháu, sẽ gây ra ảnh hưởng tới mức nào? Cho nên tổ chức quyết định kỷ luật cháu ở mức độ nghiêm trọng. Cháu có chấp nhận không?

- Cháu chấp nhận. – Anh nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của cấp trên, không chút e dè.

- Thằng nhóc này cũng cứng đầu thật đấy. Đây là vết nhơ lớn, bố cháu kỳ vọng ở cháu không ít đâu, cháu có biết không?

- Cháu rất hối hận vì đã làm bố thất vọng.

Bí thư Thành vỗ vai anh:

- Nếu đã thế, bác cũng không còn gì để nói. Về án kỷ luật, sẽ viết bản kiểm điểm trình hội nghị cấp tướng, sau đó tới tổ kỷ luật học một tháng.

- Vâng! – Anh đứng dậy thi lễ.

Bí thư Thành bật cười:

- Cháu đó.. Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa. Cấp trên đang có kế hoạch thành lập một đơn vị mới trong quân nhằm nâng cao công tác bảo mật an ninh mạng, gọi là Kỳ binh mạng. Trước đây vấn đề an ninh mạng đã trở thành vấn đề mang tính quốc gia, nó không chỉ ảnh hưởng tới xã hội, mà còn ảnh hưởng tới quân sự quốc phòng. Phía Mỹ cho biết, mỗi ngày đều phát hiện ra được rất nhiều hacker tấn công mạng lưới của họ, Trung Quốc cũng đối mặt với rất nhiều nguy cơ ở lĩnh vực này. Nhiệm vụ này giao cho cháu là

thích hợp nhất, cháu là chuyên gia máy tính. Tháng này sau khi kiểm điểm xong, cháu hãy chuẩn bị một phương án.

Anh gật đầu.

- Nghe Thành Công nói, đó là một cô bé mới ra trường, làm sao mà cháu quen được? – Bí thư Thành nhưn mảy.

Anh im lặng.

- Thôi, cháu có thể không trả lời. Bác còn phải chúc mừng cháu lên chức bố nữa, tuy bố cháu giận lắm, nhưng bác nghĩ ông ấy cũng thấy vui thầm trong lòng, con cái mà! Cái thằng Thành Công không ra hồn nhà bác không biết bao giờ mới ổn định đây! Hai ngày nay cháu đang nghỉ phép, bác không nói nhiều nữa, đi đi.

Anh mở cửa ra ngoài. Bên trái hành lang là thang máy, sang bên phải cách mấy bước là văn phòng của anh. Anh do dự một lúc rồi quay người sang bên phải.

Tất cả mọi thứ trong Bộ đều được quân sự hóa triệt để, vuông ra vuông, tròn ra tròn, lúc nào cũng chỉnh tề ngăn nắp.

Chiếc đèn bàn bằng thủy tinh mờ trên bàn làm việc là vật duy nhất mang chút hơi hướng nước ngoài trong phòng.

Đó là do Giai Tịch mang từ Italia về. Thủy tinh dễ vỡ, sợ bị vỡ nên trên đường về, cô ấy ôm nó khư khư trong lòng. Chiếc đèn chỉ dừng chân ở nhà một ngày, cô bèn đưa tới văn phòng của anh, cô nói anh hay phải đọc, ánh đèn trong phòng làm việc quá chói, không tốt ắt, ánh đèn này dịu mắt hơn.

Anh đỡ khóc đỡ cười, đặt cái này trên bàn làm việc thì còn ra cái gì?

Nhưng đèn vẫn được mang tới, luôn nhét trong tủ.

Tận đến khi thu xếp việc hậu sự cho Giai Tịch, anh mới lấy nó từ trong tủ ra.

Phụ nữ học nghệ thuật đều hơi xa rời thực tế, Giai Tịch vẽ tranh, cô thiên về cảm tính hơn là lý trí. Hai người họ quen nhau qua sự giới thiệu của cô Trác Dương. Giai Tịch và cô Trác Dương đều công tác tại Viện Mỹ thuật Trung Quốc, khi đó Giai Tịch vừa du học ở nước ngoài về. Có giá như vậy, gia cảnh tốt, lớn lên trong sự cưng chiều lại ngoan ngoãn hiểu chuyện, quyền lực và tiền bạc đều không có sức hấp dẫn với cô, lại có điều kiện dư dả để theo đuổi công việc mình yêu thích, muốn hư hỏng cũng không có cơ hội.

Quen nhau ba tháng, cha mẹ hai bên nhanh chóng gặp mặt, đính hôn, sau đó là kết hôn.

Không biết vợ chồng khác chung lưng đấu cật thế nào, anh và Giai Tịch có thể coi là kính nhau như khách, anh có thể được coi là người chồng tròn trách nhiệm, cô là người vợ đủ tiêu chuẩn.

Chỉ có điều anh không hiểu Giai Tịch. Có lúc, anh ngẩng đầu lên từ máy tính, phát hiện cô đang xem tivi nhưng lại đầu đầu nhìn anh. Khi bắt gặp ánh mắt anh, cô vội lảng mắt nhìn sang chỗ khác. Rồi lại quay lại nhìn, nụ cười rạng rỡ như hoa. Giai Tịch mong manh, lại kén ăn, yếu ớt như cành liễu trước gió, nhưng chưa từng bị bệnh gì.

Tối hôm đó, hai người họ cùng ăn tối với bố mẹ, sau đó trở về nhà mình. Trời ẩm như vậy mà cô ấy lại bị cảm, mũi ngạt không thở được, giọng hơi khàn khàn.

Cô thích chương trình Hoán đổi không gian trên kênh CCTV2, nên xem hết rồi mới đi tắm.

Anh ở trong phòng làm việc đọc báo cáo.

©STENT

Mười một giờ hơn, cả hai cùng lên giường đi nghỉ. Trước khi ngủ, cô còn uống một viên thuốc cảm, miệng lẩm bầm: đừng nặng lên nhé, còn có việc quan trọng nữa đó!

Ba giờ sáng, anh trở mình, nằm cạnh anh, Giai Tịch im ắng một cách lạ thường. Anh dèm chăn cho cô theo thói quen, đầu ngón tay sượt qua má cô, nơi đó đã lạnh ngắt.

- Bác sĩ chẩn đoán là tắc cơ tim cấp tính, loại bệnh này, chỉ mấy phút đôi lúc chỉ cần mấy giây, đã có thể cướp đi mạng sống.

Mẹ Giai Tịch mếu máo nói hồi nhỏ tim Giai Tịch không được tốt, nhưng sau khi dậy thì đã rất bình thường, không ngờ gốc bệnh vẫn còn.

Khi cô hóa thành một nhúm tro đặt trong chiếc hộp bằng gỗ hoa hồng, anh mới tin Giai Tịch đã không còn trên cõi đời này nữa.

Thành Công hỏi nhỏ có phải anh rất đau buồn hay không? Anh chưa kịp đau buồn thì đã phải tập trung toàn bộ tinh thần đón nhận những điều bất ngờ liên tiếp.

Cảm giác đỡ bỏ cái “nồi” ra thật vô cùng sung sướng, Gia Hàng thật sự muốn dùng từ “nhẹ như chim” để mô tả bản thân.

Ngày thứ ba cô xuống giường, việc đầu tiên là vào nhà vệ sinh đi nặng. Trong ba ngày trước đó, thật khiến người ta xấu hổ không để đâu cho hết, cô vẫn phải mang ống dẫn tiểu.

Mắt hơi hoa, chân run run, lúc đứng dậy cô thấy đầu mình choáng váng. Cô lặng lẽ nhìn vết mổ trên bụng. Tên bác sĩ lưu manh tuy đáng ghét, nhưng tay nghề phẫu thuật quả không tồi. Vết mổ nằm ngang, dùng chỉ tự tiêu để khâu, không cần rút chỉ mà sẽ tự nhiên dung hòa với cơ thể. Vết mổ không rõ lắm, lâu dần sẽ chỉ để lại vết sẹo mờ.

Đến ngày thứ năm, cô đi lại như bình thường.

Thím Đường vô cùng ngưỡng mộ, ra sức khen ngợi tuổi trẻ là vốn quý, lúc thím ấy sinh con nằm bẹp trên giường suốt hai tháng mới ngồi dậy được. Nói tới đây, thím lại chuyển chủ đề, khi đó bọn thím đều tự mình nuôi con.

Gia Hàng cười ha ha.

Con khỉ con...

À, người ta có tên cơ mà, Tiểu Phàm Phàm đó, bây giờ nhìn kỹ hình như cũng hơi đẹp trai. Bụng chẳng bé đâu, mỗi ngày mút chùn chụt hết một bình sữa bột to, lúc thẳng nhóc bú, cô nằm bò bên cạnh ngắm nghía, Nhìn thấy cái bụng nhỏ phập phồng như con ếch xanh. Cô sờ vào đó, nó gừ gừ đáp lại.

Bú xong nó sẽ ngủ, tỉnh dậy lại bú tiếp. Trong một ngày, thời gian mở mắt không nhiều, cô đã nhìn thấy mắt của nó rồi, đen nháy như pha lê.

Thím Đường nói trẻ con trong tháng không nhìn rõ mọi vật nhưng có thể phân biệt được tiếng nói của người thân.

Chỉ cần cô khê húng hắng, cho dù nó đang bú sữa, cũng sẽ mở mắt ra tìm nơi phát ra âm thanh, cái đầu nhỏ ngo ngoáy liên hồi.

Cô cười, nói nó giống con cún con.

- Phu nhân, cô thật sự không cho Phàm Phàm bú sao? – Thím Đường cho rằng cô quá nhẫn tâm.

Cô cười cười không đáp.

Buổi tối Trác Thiệu Hoa cũng ở lại bệnh viện, trong phòng nghỉ của Thành Công.

Nhìn mặt Trác Thiệu Hoa thì không thể biết được anh phải nhận hình thức kỷ luật gì, cô cũng không hỏi.

Ngày thứ bảy, Thành Công hoàn tất một loạt các xét nghiệm cho cô, nhướn mắt nói:

- Cô biến đi!

Cô hận không thể mọc cánh để bay đi.

Thím Đường giúp cô mặc áo khoác, quàng khăn, đội mũ.

- Nếu bị ốm trong lúc ở cử thì sau này không chữa được đâu. – Bà gạt bàn tay phản đối của Gia Hàng sang một bên.

Tiểu Phàm Phàm mặc một bộ đồ mới tinh tươm, được Trác Thiệu Hoa bế trong lòng. Anh bế trẻ con trông rất ra dáng, còn Gia Hàng đến nay chưa bế lần nào, cô chỉ thỉnh thoảng dùng đầu ngón tay chạm vào bàn tay bé xiu của Phàm phàm. Hễ cô chạm vào là tay thẳng bé sẽ nắm chặt lại, phải gỡ mãi mới rút được tay về.

- Để tôi bế Phàm Phàm, thiếu tướng, cậu che ô đi.

Không biết thím Đường rút từ đâu ra một cái ô đen, to ngoại cỡ.

Bên ngoài trời thu xanh ngắt, gió thổi mơn man, Gia Hàng chớp chớp mắt, chẳng hiểu gì.

- Phu nhân vừa mới sinh em bé, trên người có vết máu, sẽ động đến thần linh trên trời, phải che ô để tránh đi. Đừng có mà không tin, linh nghiệm lắm đấy.

Thím Đường bế cậu nhóc Tiểu Phàm Phàm vừa mới ngủ say sưa, giọng nói hết sức thành kính.

Gia Hàng thiếu chút nữa ngã ngửa vì câu nói này, càng ngã ngửa hơn nữa là...

Trác Thiệu Hoa mặt không biến sắc nhận lấy chiếc ô.

Cậu lính cần vụ vào trong xách hành lý rồi ra ngoài trước với thím Đường.

- Còn chuyện gì nữa không? – Trác Thiệu Hoa nhìn đôi tay đang bám chặt vào cột giường của Gia Hàng. Cô không giấu giếm tâm sự, nên dễ nhìn ra được cô đang có khúc mắc

- Thực ra khu tứ hợp viện kia cũng không tồi! – Cô gãi đầu mấy ngày chưa gội, chắc còn quá cái tổ quạ.

Anh gạt đầu:

- Nơi đó quá nhỏ, Phàm Phàm và thím Đường không ở được.

- Họ không cần phải tới đó. – Cô nhún vai.

- Hai nơi cách xa nhau, thím Đường từng này tuổi rồi, chạy đi chạy lại sợ không chịu nổi.

- Em không cần...

- Anh không cho là như vậy. Chúng ta phải ra khỏi chỗ này thôi, bệnh nhân tiếp theo sắp dọn tới rồi.

Anh không đưa tay ra, trong người cô như thể có động cơ, bất cứ lúc nào cũng khiến cô năng nổ hoạt bát, cho dù là mới phẫu thuật xong.

Khi anh hai mươi một tuổi, vừa tập huấn quân sự vừa học thạc sĩ, nhìn qua thì tràn trề sinh lực, nhưng hễ ngừng lại thì thật sự không muốn nhúc nhích nữa.

Mất mũi cô đã nhấn tít lại, không tiếp tục tranh luận nữa. Anh đi trước, cô đi sau, cách nhau nửa bước chân. Bảy ngày không bước chân ra khỏi khu phòng bệnh, bỗng được tắm mình trong ánh nắng gay gắt, cô vô thức nhắm mắt lại. Khi mở ra, một chiếc ô to đã chặn tầm mắt cô lại.

Cô tưởng người ta sẽ nhìn bọn cô như nhìn quái vật. Quả là rất nhiều người nhìn, nhưng ánh mắt đều thân thiện và tỏ ý chúc mừng.

Có lẽ đây đúng là một phong tục tốt đẹp, nhập gia thì nên tùy tục.

Hôm nay cậu lính cần vụ lái một chiếc xe du lịch rộng rãi, rất thoải mái. Thím Đường và Phàm Phàm ngồi ghế sau. Lúc lên xe, Trác Thiệu Hoa khẽ đỡ cô.

Cảnh phố phường đã lâu không thấy khiến cô thoáng chút cảm động, như thể lại được nhìn thấy ánh sáng mặt trời, dường như cả một thế kỷ đã trôi qua, cô thật sự đã tìm chế hết sức.

Đường càng đi càng rộng, xe càng lúc càng ít, dần dần chỉ còn chiếc xe của họ bon bon chạy dưới bóng lá râm mát của hai hàng cổ thụ ngút ngát bên đường.

Một tòa nhà sừng sững trang nghiêm đập vào tầm mắt, phía dưới là những binh sĩ bồng súng đứng thành hàng hình vòng cung. Phóng mắt nhìn vào, có thể thấy bên trong cây cối um tùm rậm rạp và những mái nhà thấp thoáng sau những tầng cây. Chỉ có điều không khí quá nghiêm trang, không thấy bóng một con chim nào.

Cô bất giác túm lấy vạt áo anh.

Anh quay sang nhìn cô.

- Bọn họ có súng. – Cô chỉ vào đám binh lính, chiếc xe đã giảm dần tốc độ.

- Ừ.

Rồi sao?

- Em sẽ kìm lòng không đụng mà muốn đầu hàng! – Cô hạ giọng nhỏ tới mức chỉ có anh nghe được.

- Tại sao?

- Trong tay em không có súng, không đánh lại bọn họ.

Cổ hơi ngứa, anh hắng giọng mấy cái:

- Có lẽ không có cơ hội đánh nhau đâu. – Anh trả lời rất nghiêm túc.

Nhưng khí thế đó...

Khiến người ta sẽ không kìm được mà nảy sinh suy nghĩ như vậy.

- Hay là em vẫn ở...

Khu tứ hợp viện đó đi.

- Cái sân thứ hai chính là nhà của chúng ta.

Anh vỗ lên tay cô, xua đi sự lo âu của cô.

Anh không nhắc tới, nhà anh cũng là tứ hợp viện, không phải nhiều hộ sống chung, mà là nhà riêng sân riêng.

Một người phụ nữ đeo tạp dề, lớn hơn thím Đường vài tuổi từ trong sân bước ra đón bọn họ, trước tiên khom người lật chiếc chần ra, ngắm nghía Tiểu Phàm Phàm, luôn miệng nói giống thiếu tướng Trác như đúc.

Trác Thiệu Hoa lại mở ô lên, anh nói với Gia Hàng, người phụ nữ đó họ Lữ, được thuê về để lo việc nhà cửa và cơm nước, thím Đường phụ trách chăm sóc cô và Phàm Phàm, thỉnh thoảng có việc gì nặng thì cậu lính cần vụ sẽ tới giúp.

Ý anh là gì? Để cô không phải lo gì về sau, để không ai coi cô như ôsin sai bảo? Vậy thì... cô không phải là người không thể thiếu được rồi.

- Phu nhân chắc mệt rồi, để tôi dìu cô vào phòng nghỉ ngơi – Dì Lữ tình ý nhìn ra được sự ngại ngùng của cô.

- Để tôi! – Trác Thiệu Hoa gạt đầu. – Phiên dì thu dọn hành lý giúp.

Ngôi nhà của cô, xét về luật, với cô mà nói, là một nơi hoàn toàn xa lạ.

So với không khí nghiêm trang ở bên ngoài, trong nhà dịu đi rất nhiều, ở giữa có một vườn hoa. Cô nhận ra trong đó có trồng hoa hồng, phần lớn đã tàn úa, chỉ có một bông hồng vàng và cành cây không còn xanh tốt đang đung đưa trong gió. Giống hồng này rất đắt, cách trồng cũng rất phức tạp. Có thể chăm sóc chúng, nhất định là một đôi bàn tay mảnh mai cùng một trái tim dịu dàng tinh tế.

Hai bên trái phải là phòng làm việc và phòng dành cho khách, phòng vẽ, phía nam là phòng khách và phòng ngủ chính, bây giờ có thêm một phòng em bé dành cho Tiểu Phàm Phàm. Cô khẳng khái đòi ở phòng dành cho khách ở phía đông, như vậy, khi mặt trời lên, mở cửa sổ ra có thể đón những tia nắng đầu tiên.

Không ai từ chối quyết định của cô, đoán biết ý cô, dì Lữ nói căn phòng này dì ấy đã để thoáng gió từ lâu, chăn đệm bên trong rất mềm mại, vẫn còn thoang thoang mùi nắng mới.

Thức ăn cho bà để đều nhạt nhẽo vô vị, cô chỉ có thể miễn cưỡng ăn mấy miếng.

Nhà có thêm thành viên mới ai cũng tất bật, đến chín giờ mọi người mới trở về phòng nghỉ ngơi. Cô không đặt chân tới phòng khách và phòng ngủ chính.

Trong phòng không có sách, cũng chẳng có tivi; đây là ý của thím Đường, nói là nghĩ cho đôi mắt của cô. Cô trợn mắt nằm dài trên giường. Nơi này ở trong thành phố, nhưng lại không hề huyền ảo. Trong tĩnh lặng, có thể nghe rõ tiếng gió cuốn lá cây xào xạc.

Cô hết đếm cừu lại đếm thỏ; rồi bỗng phát hiện ra một chuyện, Tiểu Phàm Phàm tuổi thỏ[1] cho nên cô tiếp tục đếm thỏ, thỏ to, thỏ bé... dần dần mi mắt cô díp lại.

[1] Tương đương với tuổi Mèo (Mão) của người Việt Nam.

Chợp mắt chẳng được bao lâu, cô bị cơn đói làm cho tỉnh giấc. Bụng như lép kẹp, không thể chịu thêm một phút nào nữa, mang bầu, vì dinh dưỡng cho Tiểu Phàm Phàm, cô ăn uống thoải mái, khiến dạ dày bị phình to rồi.

Trong nhà không có thức ăn vặt là điều bình thường, cẩn thận xác định phương hướng, nhớ là nhà bếp ở bên cạnh cổng ra vào.

Đêm đen như mực. Ánh đèn đường bên ngoài không lọt được qua những tầng cây rậm rạp, chỉ có chút ánh sáng từ vầng trăng trên trời.

Cửa phòng bếp không khóa, công tắc đèn ở ngay cạnh cửa, tủ lạnh ở bên trong. Cô mở tủ lạnh ra, thất vọng tới nỗi muốn hét lên. Ngoài mấy thứ canh bổ dưỡng nấu cho cô ra, chẳng còn gì ăn được, à, còn có mấy quả dưa chuột.

Cô chọn một quả trông tạm ổn, rửa vòi nước rửa sạch, không thêm giọt vò, bỏ vào mồm nhai rau rầu.

Đang hăng say nhồm nhoàm, trên tường bỗng xuất hiện thêm một cái bóng. Nhận ra người tới là Trác Thiệu Hoa, cô xấu hổ tới mức hận không thể chui xuống gầm bàn; cảm thấy mình như tên ăn trộm nửa đêm trèo tường đột nhập nhà người ta, ăn trộm một quả dưa chuột.

Cô nhếch miệng, bất đắc dĩ quay người lại, gương gao rạn ra hai tiếng cười:

- Em... hơi đói.

Không hiểu sao dáng vẻ anh lúc không nói không cười lại đặc biệt uy hiếp người khác, hình như cô hơi sợ anh.

Anh khoác một cái áo ngủ, cúc áo cài chỉnh tề, thất lưng thất ngay ngắn. Lẳng lặng nhắm mắt lại. Anh bước tới, cầm lấy quả dưa chuột trên miệng cô. Lấy dao cắt đi phần cô vừa gặm, sau đó xắt sợi phần còn lại. Kỹ thuật dùng dao vô cùng thành thục.

Anh cho hai chén nước vào bát, bật bếp, nước sôi thì lấy ra một cuộn mì sợi thả vào, trong lúc đợi sôi thì lấy một bát canh trong tủ lạnh ra cho vào lò vi sóng. Vớt mì trong nồi ra, cẩn thận múc vào trong bát canh, sau đó rắc dưa chuột thái sợi lên trên, thêm vào một chút sốt thịt đã hầm chín.

Ánh mắt anh ra hiệu cho cô lúc này đang há hốc mồm ngồi xuống, đưa cho cô một đôi đũa.

Cô đưa hai tay ra nhận.

Anh ngồi xuống đối diện với cô, rót ỉnh một ly trà, nhấp vài ngụm, ánh mắt nhìn ra khoảng tối trong sân.

Bóng tối cho anh một đôi mắt đen sâu thẳm, anh lại dùng để kiểm tìm nguồn sáng?

Cô vùi đầu ăn mì.

Không ai lên tiếng.

Cô ăn sạch cả mì lẫn nước, nói ra thì cái bát này cũng chẳng ít đâu. Anh đưa cô một cốc nước, nước ấm, để cô tráng miệng, còn anh quay người đi rửa bát.

Tắt đèn, đóng cửa, anh đưa cô về phòng, nhìn thấy cô đi vào trong rồi mới quay về.

Cô ợ hơi suốt đêm, âm thầm thề độc: Cho dù sau này chết đói, cũng quyết không ra ngoài ăn vụng.

Chết vì đói hay chết vì căng thẳng, đều là chết, cái trước ít nhất còn để lại chút tôn nghiêm.

Mặt trời xuống núi, không khí trở nên mát mẻ. Gia Hàng nhìn góc sân vẫn ngập trong ánh sáng, nơi một cây tùng xanh đang hắt bóng. Tháng năm nắng gắt, lại một ngày trôi qua.

Cuộc sống này lay lắt như ngọn nến trước gió, trời sáng thì mở mắt ra, sau đó lặng lẽ chờ trời tối.

Ngẩng nhìn lên, trên đầu cô đều là bầu trời.

Thím Đường thậm chí còn kê cho cô một chiếc ghế dựa trên hành lang, để cô phơi nắng những khi nắng đẹp. Cô chỉ còn thiếu một đôi kính lão, một cuộn len tròn và một con mèo già cuộn tròn dưới chân.

Không được xem tivi, không được đọc sách, không được uống nước lạnh, không được ăn đồ lạnh, không được ra gió, không được ra mưa, không được ra cửa...

Từ bệnh viện tới khu tứ hợp viện này, thực ra là từ nhà tù nay đến nhà lao khác. Thím Đường và dì Lữ là cai ngục.

Hơn hai mươi năm không làm như vậy, giờ cô lại bấm ngón tay đếm ngày đếm tháng, như lúc nhỏ mong ngóng đến Tết để được đến nhà bà ngoại chơi. Nhà bà ngoại ở thành phố, nhà cô ở thị trấn. Khu vui chơi và sở thú trong thành phố là những nơi bọn trẻ con lưu luyến nhất.

Còn mười hai ngày nữa đến cái ngày gọi là “đầy cữ”, nghe nói là ngày cô được đặc xá.

Trong nhà cũng không có ai đến buôn chuyện, từ trong sân nhìn những người giúp việc của các căn nhà khác, ai nấy lưng thẳng tắp, mắt không liếc ngang liếc dọc bước về phía trước, như thể đang mang trong mình bí mật gì cực kỳ trọng đại, hề ngừng lại là sẽ bị người ta nghe trộm.

Thím Đường và dì Lữ cũng rất có đạo đức nghề nghiệp, không bàn tán chuyện nhà người khác, toàn nói chuyện nấu nướng và chăm sóc trẻ con. Thím Đường khéo tay, đang làm giày vải cho Tiểu Phàm Phàm, trên mũi giày thêu một con hổ con.

Tiểu Phàm Phàm cũng giống cô, không thích ứng lắm với hoàn cảnh. Bây giờ ngoài việc ngủ ra, hề tỉnh lại là nó khóc không ngừng nghỉ. Âm lượng không hề kìm nén, có bao nhiêu sức lực thì dùng bấy nhiêu, cái đầu nhỏ đầm đìa mồ hôi, bàn tay xinh xinh khua khoắng trong không trung.

Thím Đường dở thế nào cũng không được, có lần sốt ruột quá hét lên với Gia Hàng:

- Phu nhân, cô không thể cứ đứng nhìn như thế, cô cũng nên bế con đi. Thằng bé không nghe được tiếng mẹ nên không có cảm giác an toàn.

Nói xong, thím dúm Tiểu Phàm Phàm vào lòng cô. Hai vai cô cứng lại, cơ thịt căng lên, không dám cử động.

Tiểu Phàm Phàm khóc oe oe, cô hốt hoảng tròn mắt, lúng túng đỡ:

- Phàm Phàm ngoan, Phàm Phàm ngoan, đừng khóc, đừng khóc!

Thật kỳ lạ, cái miệng nhỏ xíu của Tiểu Phàm Phàm nức nở một lúc, rồi tiếng khóc nhỏ dần, cuối cùng gần như là chỉ còn thở dài, cu cậu ngoan ngoãn rúc vào trong lòng cô.

Mặt cô nhăn tít lại, phân nửa là vì ngượng ngùng.

- Tôi đã bảo mà, Phàm Phàm đang tìm mẹ. Bây giờ thằng bé đói rồi. Thím Đường dương dương tự đắc, nhét một bình sữa đầy vào miệng Phàm Phàm.

Phàm Phàm bú no nằm ngủ ngon lành trong lòng cô, đôi tay nhỏ xíu còn nắm một ngón tay cô.

Từ hôm nay, cô không khỏi có thêm một nhiệm vụ, buổi sáng sau khi ngủ dậy, phải tới phòng em bé chơi với Phàm Phàm. Thằng bé không nhất định là phải cần cô bế, chỉ là khi tỉnh dậy, nhất định nó phải nghe thấy tiếng cô.

Cạnh phòng em bé là phòng khách, sau đó nữa là phòng ngủ chính.

Phòng ngủ chính và phòng vẽ của Lâm Giai Tịch đều không phải là cấm địa. Mỗi ngày khi quét dọn, dì Lữ đều mở toang cửa sổ và cửa chính, đứng trong sân có thể nhìn thấy hết cách bài trí trong phòng.

Có lẽ thím Đường và dì Lữ cho rằng cô đang kiêng kỵ những nơi có vết tích của Giai Tịch. Tuy họ che giấu rất giỏi, nhưng đôi lúc vẫn có thể bắt gặp ánh mắt dò hỏi của họ.

Cô chỉ coi như không nhìn thấy.

Thủ trưởng chỉ nghỉ ba ngày phép là phải quay lại làm việc, nhưng đi làm hay tan ca đều rất đúng giờ. Buổi tối trở về đều ăn cơm tối cùng cô, buổi sáng cô sẽ ngủ thêm một chút, lúc dậy thấy anh đã đi rồi. Thời gian buổi tối của anh đều dành cho Tiểu Phàm Phàm.

Số câu họ nói với nhau trong một ngày, có thể đếm được trên một bàn tay.

Cô tưởng buổi tối Phàm Phàm ngủ với thím Đường, sau này mới biết thím Đường ngủ một mình trong phòng em bé, buổi sáng thủ trưởng mới bế Phàm Phàm sang cho thím.

Cô nghe mà mặt mày ngơ ngác, không tài nào tưởng tượng cảnh một người đàn ông cao to như vậy và một đứa bé nhỏ xíu dài mấy chục xăngtimét cùng nằm trên một chiếc giường. Nhờ Tiểu Phàm Phàm tè dầm thì sao? Nhờ may Tiểu Phàm Phàm đòi bú thì sao?

Nửa đêm, tỉnh dậy vào nhà vệ sinh, cô phát hiện ánh trăng sáng rõ như gương, nhìn thêm một cái, nhác thấy có một bóng người dưới gốc cây trong sân. Cô giật mình, tưởng là kẻ trộm, nhìn kỹ hơn thì hóa ra là thủ trưởng. Gió đêm khá mạnh, thổi tóc anh bay bay, điều thuốc trong tay cũng lập lờ sáng, như những con đom đóm ngoài đồng.

Trong đêm khuya tĩnh lặng không người, mới có thể cảm nhận được anh cô đơn và thê lương đến mức nào.

Người vợ yêu dấu bỗng chốc âm dương chia cách, nỗi đau ấy không từ ngữ nào có thể tả xiết.

Lòng cô bỗng dưng chua xót. Sợ anh phát hiện, cô hạ rên xuống, lại rúc vào trong chăn.

Cô đã từng không muốn sinh Tiểu Phàm Phàm ra, cho dù đã mang thai hơn sáu tháng, bởi vì cô không thể đem tới cho cậu bé một tương lai tươi sáng.

Phá thai là điều đáng xấu hổ, nhưng trong bụng chỉ có mấy tháng, nếu sinh lại là một cuộc đời dang dở cả mấy chục năm. Cô lúc nào cũng có thể xốc nổi, tuôn ra những lời lẽ hùng hồn vô hại, nhưng suy đi tính lại, thấy mình không thể gánh vác được trách nhiệm này.

Anh đã thuyết phục cô, anh nói anh sẽ đảm đương, anh sẽ làm một người cha xứng đáng.

Anh không hề nuốt lời, đúng không?

Buổi sáng, Gia Hàng thường bị tiếng khóc của Tiểu Phàm Phàm làm cho tỉnh giấc, hôm nay lại im ắng lạ thường. Lúc tỉnh dậy, cô nhìn đồng hồ, giờ này Tiểu Phàm Phàm lẽ ra phải dậy rồi.

Tiếng đàn lan canh ủa vào theo làn gió lạnh, thím Đường vừa phơi quần áo trong sân vừa cười tủm tỉm, dì Lữ không có ở đó.

Thím Đường nhếch miệng về phía phòng ngủ chính.

Cô đi theo tiếng đàn.

Cảnh tượng ấy, đẹp tới mức khiến cô dừng bước, cô sợ nếu bước vào sẽ phá hỏng nó.

Phòng ngủ chính của anh rất rộng, bên ngoài là phòng sinh hoạt chung, chiếc đàn dương cầm kê sát cửa sổ, phía trên phủ một chiếc khăn thêu màu trắng, trên chiếc khăn là ảnh của Lâm Giai Tịch, ảnh đen trắng, nền rất tối, càng tôn thêm con người đẹp như thơ như họa.

Trác Thiệu Hoa một tay ôm Phàm Phàm, tay kia dịu dặt lướt trên những phím đàn. Với âm nhạc, cô là kẻ ngoại đạo, chỉ cảm thấy khúc nhạc trong trẻo thanh thoát, như dòng suối nước nóng róc rách chảy qua tim.

Tiểu Phàm Phàm im lặng ở đó thưởng thức.

- Gia Hàng, vào đi! – Rõ ràng anh không quay đầu lại, không biết anh nhìn thấy cô bằng con mắt nào.

Cô không thích cái tên của mình lắm, Gia Hàng... Heo Hàng[2].

Con heo biết bay, chị hai tên Gia Doanh, rõ là thanh tú hơn tên cô nhiều, cũng may cô không phải là người thanh tú. Bố mẹ và chị hai gọi cô là Hàng Hàng, bạn bè gọi cô là Heo, chỉ có anh gọi cô một cách nghiêm chỉnh là “Gia Hàng”.

[2] Từ “Gia” và từ “Heo” (Trư) phát âm giống nhau.

©STENT

Hai chữ này được gọi bằng giọng nói trầm trầm đầm ấm của anh, hình như cũng không đến nỗi khó nghe lắm.

Cô chần chừ giây lát rồi bước vào.

Hôm nay là thứ Bảy, anh mặc thường phục, áo len cổ chữ V màu nâu, quần kaki thụng dài. Anh thu tay lại, để cô bế Phàm Phàm, khẽ dịch sang một bên chừa chỗ cho cô, sau đó khúc nhạc dịu dàng êm ái dịu dặt vang lên từ mười đầu ngón tay đang lướt như bay trên phím đàn.

Một tia nắng rơi lên gương mặt tuần tú của anh; nếu Ninh Mông có ở đây, chắc chắn cô nàng sẽ chảy nước dãi.

Thủ trưởng rất đẹp trai.

Khúc này vừa dứt, khúc kia lại vang lên. Hiếm khi cô lại nhận ra được, là bản Khúc hoan ca của Beethoven, chỉ vài câu ngắn ngủi nhưng lại du dương bay bổng, hạnh phúc khôn cùng, những nốt ngân tung tăng bay lượn.

Thoạt đầu cô ngồi thẳng tắp, trong tiếng nhạc, cô dần dần thả lỏng, cúi đầu nhìn Tiểu Phàm Phàm. Cậu chàng này thật chẳng biết điều, lại còn buông một cái ngáp điệu đà, đôi mắt chớp chớp mấy cái rồi ngủ thiếp đi.

Nốt nhạc trầm bổng ngân dài đặt một dấu chấm câu hoàn mỹ trong không trung; anh quay sang.

Cô bối rối vỗ tay, vội vàng che khuôn mặt Tiểu Phàm Phàm đi tránh cho thủ trưởng bị cú sốc nặng nề:

- Hay quá, hay quá, thêm một bản nữa đi.

- Suyt! – Anh đưa một ngón tay lên môi. Đừng làm Phàm Phàm tỉnh giấc.

- À, nó vừa mới ngủ thôi, chưa được lâu. – Cô luống cuống giải thích.

Anh cười bình thản, đón lấy Phàm Phàm. Họ cùng đi vào phòng em bé, đặt cậu nhóc vào nôi.

- Có thấy Phàm Phàm lớn hơn rồi không? – Thủ trưởng dịu dàng kéo tay của Phàm Phàm lên thơm mấy cái.

Có sao? Bế trên tay vẫn là thằng nhóc con mà! Cô ngẩn ngơ nhìn chằm chằm bàn tay bé xíu của cậu nhóc.

- Gia Hàng, lúc nhỏ trông em như thế nào?

- Em á? – Cô ngẩn người, không quen với cách đổi đề tài như vậy. – Mẹ em kể em rất nghịch, những thứ con trai thích chơi em đều thích; hơn nữa còn chơi giỏi hơn chúng nó. Thường xuyên gây họa, cứ gây họa là bị phạt quỳ. Nhà em có một cái hương án, mỗi lần phải quỳ đủ một tuần hương. Một tuần hương là lâu lắm đó, nếu chị hai ở nhà, chị sẽ lên bế bớt que hương đi, chỉ để lại một đoạn ngắn.

- Về tính cách, Phàm Phàm có lẽ giống em.

Lúc còn trẻ anh chứng chạc, chưa từng có lúc nào ngẫu hứng làm càn như vậy.

Đây là khen hay chê đây?

Sau bữa trưa, trong nhà có khách, chính là bà cô Trác Dương và ông dượng Ấn Nam Phi đã xé rách cái bọc của bọn họ.

Đúng là tai ác, bọn họ lái xe ra ngoại thành chơi, trên đường đi xe xảy ra chút sự cố nên họ mới vào siêu thị để mua nước, kết quả lại gặp đúng cô và thủ trưởng. Nếu không, sự tình đã chẳng phức tạp đến mức này.

Nhưng Gia Hàng vẫn thấy vui, ít ra hôm nay không cần phải ngẩng đầu nhìn mặt trời đợi tối.

Bà Trác Dương chẳng chút nhiệt tình với Gia Hàng, ngoài mặt vẫn tỏ ra khách sáo, chào hỏi xong liền cùng Trác Thiệu Hoa đi vào phòng vẽ, cô và ông Ấn Nam Phi tới phòng em bé thăm Phàm Phàm.

Ông Ấn Nam Phi mang theo chiếc máy quay V8, quay lại hình ảnh Phàm Phàm.

- Bà nội nhớ Phàm Phàm lắm, nhưng bà bận quá, không đến thăm được. – Ông giải thích.

Gia Hàng nhún vai.

Phàm Phàm uống nước hoa quả xong, vừa mới đi ị, rửa ráy sạch sẽ rồi bi bô một hồi, sau đó lại ngủ thiếp đi.

Gia Hàng dẫn ông tới phòng ăn để uống trà.

- Thôi khỏi, chúng ta ra ngoài hành lang ngồi. – Nhìn thấy chiếc ghế dựa của Gia Hàng, ông ngồi lên một cách sáng khoái.

Buổi sáng dì Lữ mới quét sân, bây giờ lá đã rụng đầy, bông hồng vàng cuối cùng cũng đã tàn úa. Thu sắp tàn, không ngăn nổi bước chân cô liêu quạnh quẽ.

- Tâm trạng Thiệu Hoa thế nào?

Ông Ấn Nam Phi rất hiền từ, tuổi trạc trung niên, nhưng trông bề ngoài vẫn rất phong độ. Bà Trác Dương thì bình thường, nói thanh tú vẫn còn hơi miến cưỡng. Nhưng bà tự cảm thấy mình rất tốt đẹp, mọi cử chỉ đều tựa như tự nhiên là mỹ nhân, đây hoặc là từ nhỏ đã được người nhà nuông chiều thành quen, hoặc là ông Ấn Nam Phi yêu chiều bà đến mức bà không còn phân biệt được thật giả.

Gia Hàng bắn khoả nhưn mảy:

- Cũng vẫn giống như trước ạ!

Chỗ cô đứng vừa vặn đối diện với phòng vẽ, cô nhìn thấy bà Trác Dương vuốt ve bức họa trên tường, thỉnh thoảng lại lau nước mắt.

Thế xác Giai Tịch không còn nữa, nhưng linh hồn đã trở nên vĩnh hằng.

Ông Ấn Nam Phi thở dài:

- Cũng chỉ có Thiệu Hoa, chịu mức kỷ luật lớn như vậy mà vẫn điềm nhiên như không. Còn cháu, ổn chứ?

- Nếu cháu nói cháu không ổn, có phải dượng sẽ rất thất vọng không? Thôi được, cháu cảm thấy rất tội lỗi.

©STENT

Cô vén mấy cọng tóc không nghe lời ra sau tai, cứ không để ý một cái là tóc đã dài chấm vai.

Ông nhíu mày, bắt giác mỉm cười:

- Trông cháu chẳng giống thế chút nào. Nhưng dượng tán thưởng cháu làm như vậy. Con người nên lạc quan tiến về phía trước, không nên u sầu chìm đắm với những gì đã qua.

Cô ngơ ngàng trước thái độ của ông. Thân làm trưởng bối nhà họ Trác, phải hận cô thì mới là bình thường.

- Nhất định cháu rất yêu Thiệu Hoa!

Cô xém chút ngã ngửa.

- Một cô bé còn trẻ như vậy, lại cam tâm tình nguyện sinh con cho nó, ngay cả một hôn lễ tử tế cũng không có, lại còn bị phụ huynh hiểu lầm, nếu không phải là yêu thì làm sao chịu đựng nổi?

Trong bụng đã cười quặn cả ruột gan, ngoài mặt lại tỏ vẻ cực kỳ nghiêm túc:

- Đương nhiên là cháu yêu anh ấy, như thế hành vi của cháu rất thiêng liêng. Nếu không yêu, cháu chẳng qua là đứa con gái xấu xa phá hoại gia đình nhà người khác.

Ông Ân Nam Phi không cười:

- Đừng nói về mình như vậy. Dượng nhìn ra được cháu không phải đứa trẻ xấu. Ai chẳng có một thời trẻ dại, ai chẳng đã từng làm dăm ba chuyện bồng bột khi còn trẻ?

- Dượng biết xem tướng ạ?

Ông lắc đầu:

- Cô nhóc, họ của cháu là họ Chu hay họ Gia[3]?

[3] Hai từ “Chu” và “Gia” phát âm giống nhau.

- Chữ Gia trong Gia Cát ạ.

Ông sững sờ nhìn cô phải đến một phút, ánh mắt hoang mang xa xăm. Cô chột dạ sờ lên mặt:

- Mặt cháu có dính gì ạ?

Ông sực tỉnh, che giấu sự hụt hẫng trong đáy mắt.

- Không có, không có. Lần sau đừng nói như vậy; Gia Cát là một họ độc lập, cháu phải nói là chữ Gia trong từ bách gia chư tử.

Có gì khác đâu? Thủ trưởng từng nói ông dượng này vốn là tham tán Trung Quốc tại Hy Lạp, gần đây mới về Trung Quốc công tác trong Bộ Công nghệ Thông tin.

- Cháu cứ tưởng dượng cùng phe với họ.

Ông đối với cô quá thân thiết, cô liếc mắt về phía phòng vẽ.

Ông đùa:

- Vì dượng họ Ân.

Cô gật đầu, bật ngón tay cái lên, buột miệng hỏi một câu:

- Sao dượng không dẫn con dượng tới đây chơi luôn?

- Cô và dượng không sinh con.

Cô ngẩn ra, cười ngượng ngập:

- Gia đình kiểu DINK[4] ạ, tân tiến quá.

[4] Viết tắt của Double i e no kid – thu nhập gấp đôi, không con cái: Chỉ những gia đình chỉ gồm hai vợ chồng, không sinh con. Đây là trào lưu bắt nguồn từ phương Tây và khá phổ biến ở các thành phố lớn của Trung Quốc.

- Dượng thích trẻ con, nhưng cô Trác Dương sợ đau cũng sợ sẽ ảnh hưởng đến ngoại hình nữa. Giờ dượng cũng quen rồi, chỉ có hai người thôi cũng rất tốt.

Không hiểu sao, những lời vốn giấu kín trong tim này, ông lại có thể nói ra trước mặt Gia Hàng không chút do dự.

- Nếu có thể, cháu cũng không sinh con.

Ông cười:

- Bây giờ nói lời này có phải hơi muộn rồi không?

Gia Hàng bật cười theo.

Hoàng hôn lại buông xuống, ngày hôm nay trôi qua thật nhanh.

3. Chương 3: Ngày Xuân Vô Tận Chẳng Xui Mà Bình (1)

Vợ chồng bà Trác Dương không ở lại ăn cơm tối khiến dì Lữ rất thất vọng, buổi chiều dì đã cất công đi chợ thêm một lần. Sau khi thất vọng, dì tự an ủi mình:

- Nếu là mình thì ở lại đây cũng chẳng nuốt nổi miếng cơm nào.

Lúc đi ra, hai mắt bà Trác Dương đỏ hoe, ông Án Nam Phi bẻ cổ áo giúp bà, nửa đi nửa dìu bà ra ngoài cửa.

Đó là câu nói nhiều ẩn ý nhất của dì ấy, lúc nói, dì khẽ liếc sang Gia Hàng. Gia Hàng đang chơi trò thơi má với Phàm Phàm mới ngủ dậy dưới mái hiên, không ngẩng đầu lên.

Trác Thiệu Hoa ở lì trong phòng làm việc, lúc dọn bữa tối, anh khoác áo khoác bước ra ngoài:

- Gia Hàng, anh ra ngoài có việc.

- Vâng! – Cô vẫy tay, tiễn anh bằng một nụ cười vô tư lự. Cậu lính cần vụ cầm chìa khóa đứng dậy, anh lắc đầu, ra hiệu cho cậu ta tiếp tục ăn cơm, tự mình vào trong gara lái xe.

Đêm Bắc Kinh rực ánh đèn, màn đêm bao phủ toàn thành phố, những người không chịu nổi cô đơn đang vội vã thấp lên những ngọn lửa cuồng hoan.

Trác Thiệu Hoa rất ít khi tới những quán bar đêm, hồi còn đôi mươi cũng chẳng mấy khi đi. Nơi đó, không gian ngột ngạt chật ních nam nữ, giống như nhà tắm công cộng của những năm 80, giữa người với người không còn một chút khe hở.

Anh và Thành Công cùng bạn bè hay tụ tập ở quán Mặc, đó cũng là một quán bar, không đông khách lắm, đương nhiên cũng không đến nỗi vắng như chùa bà Đanh.

Thành Công đã tới, ngồi với hai cô gái, một người là Thành Vĩ, người kia anh không quen. Hai người đang chụm đầu vào nhau, nghiên cứu chiếc Iphone 4 mới ra thị trường. Móng tay Thành Vĩ sơn màu tím hồng sáng bóng, lấp lánh tỏa sáng.

- Đến rồi à! – Thành Công uể oải nhếch môi, gơ tay vẫy nhân viên phục vụ.

Trác Thiệu Hoa xua tay:

- Tôi phải lái xe về, uống nước lọc thôi, gọi cho tôi một suất ăn nhanh nữa.

Thành Công nhếch mép cười:

- Lính cần vụ nhà cậu dùng để làm cảnh à?

- Đây là yêu cầu mới của tướng quân phu nhân chẳng? – Thành Vĩ ngẩng đầu lên giữa lúc bạn rộn.

- Đàn ông nói chuyện, phụ nữ đừng có nói leo! – Thành Công đuổi hai cô gái sang bàn khác.

Cô gái đi cùng Thành Vĩ dẫu môi nũng nịu, có vẻ không vui lắm, nhưng vẫn ngoan ngoãn đổi chỗ.

- Cậu có biết cái con heo nhà cậu đặt biệt hiệu gì cho tôi không? Thành Công tức ê cả răng. – Hôm nay tôi vô tình nghe mấy cô y tá nói chuyện, cô ta gọi tôi là Thành lưu manh, nói tôi học ngành gì không học, lại đi chọn khoa Sản, rõ ràng là không có ý tốt. Trời đất, tôi suýt chút nữa thì học máu mà chết.

Khóe miệng Trác Thiệu Hoa khẽ cong lên:

- Xin lỗi, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cậu.

- Không phải là tôi muốn kể tội. – Đầu Thành Công toàn vạch đen.

-Vậy ý cậu là?

- Tôi... Ê, Thiệu Hoa, cậu bao che cho cô ta.

- Cô ấy còn chưa tròn hai mươi hai tuổi.

Thành Công đập bàn:

- Đúng thế, sao cậu lại bị con heo con này thu phục chứ? Bố tôi thường nói cậu giống như con báo tao nhá, cô ta không có sức sát thương đối với cậu. Hôm nay ở đây chỉ có hai anh em ta, cậu khai hết ra cho tôi.

- Bố cậu có bắt cậu phải mau ổn định, không được dầm ba bữa lại thay bạn gái một lần hay không? – Trác Thiệu Hoa nhìn xoáy vào cô gái bên.

Thành Công cười gian xảo:

- Cậu ghen tị với tự do của tôi hả?

Trác Thiệu Hoa im lặng, chăm chú xúc thức ăn trong đĩa vừa được mang lên. Nếu không phải Thành Công cứ gọi điện liên tục, anh sẽ không muốn ra ngoài. Anh nhớ Tiểu Phàm Phàm nhà anh.

- Thực ra không phải tôi lãng nhãng, mà là chưa gặp được người thật lòng yêu tôi. Cậu thấy tay bartender kia đẹp trai không. – Thành Công nheo mắt về hướng quầy bar.

Bartender là con lai Trung-Pháp, cơ thể rắn chắc, gương mặt đẹp như tạc, trên đầu còn buộc một cái khăn kiểu cướp biển, khách vào cửa đều sững sờ ngơ ngẩn.

- Nếu tôi cũng làm bartender, câu bảo giữa tôi và hần ai sẽ được nhiều người thích hơn?

- Cậu rất biết tự lượng sức mình. – Trác Thiệu Hoa cười.

- Nếu bố tôi không phải là Thượng tướng, tôi á, có một công việc tốt, ai sẽ thèm để mắt đến tôi? Bọn họ đều phải lòng lớp vỏ của tôi, hà cớ gì tôi phải đem tất cả ra đáp lại? Chơi thì chơi vậy thôi, làm gì có ai thích mãi một đồ chơi chứ? Nếu thật lòng yêu thương một người, tất sẽ có lúc hận đến ê răng, có lúc yêu tới mức trái tim loạn nhịp, vài ngày không gặp là tâm hồn treo ngược cành cây, điều này cậu hiểu mà. Cậu đã từng trải qua.

Trác Thiệu Hoa nuốt miếng cơm trong miệng, cầm thìa lên uống canh.

Hiếm khi Thành Công tỏ vẻ thâm trầm, tiếc là anh không hiểu lắm.

- Cậu kín miệng như vậy, có phải vì đó là một bí mật không thể tiết lộ hay không? – Thành Công vẫn kiên trì.

- Cậu không có bí mật sao?

Thành Công trợn tròn mắt, cậu ta gián tiếp thừa nhận rồi, đúng là có bí mật!

- Có, có, trên đời này ai mà chẳng có bí mật. OK, tôi không hỏi nữa. – Thành Công đã thỏa mãn.

Trác Thiệu Hoa đứng dậy cáo từ, Thành Vĩ lên tiếng trách:

- Thiệu Hoa anh không được đi, lát nữa bọn em vẫn còn chương trình.

- Ồ, hôm nay Thành Vĩ lên chức, giờ là chủ biên tờ Lệ nhân trang rồi. – Thành Công đón ánh mắt dò hỏi của Trác Thiệu Hoa.

- Chúc mừng! Hôm nay anh còn có việc khác, anh đi trước.

- Anh, sao anh không giúp em giữ anh ấy lại? – Thành Vĩ buồn bã nhìn theo bóng dáng cao ráo thẳng tắp khuất xa tầm mắt. – Khó khăn, lắm mới hẹn được anh ấy ra đây.

Thành Công chớp mắt lạnh lùng:

- Nếu anh là em, anh sẽ không làm chuyện ngu ngốc như thế này. Cậu ấy không phải là người có thể bày trò được.

Thành Vĩ phùng má:

- Em không bằng Lâm Giai Tịch, chẳng lẽ em cũng không bằng cái con heo kia?

- Nước Trung Quốc thành lập được sáu mươi năm rồi, sĩ quan cấp tướng trở lên, trừ Mao Trạch Đông cười ba lần vợ, còn ai dám học đời?

Phòng em bé vẫn sáng đèn, Trác Thiệu Hoa khẽ khàng đi tới bên cửa, nghe thấy Gia Hàng đang nói chuyện với Phàm Phàm. Giọng điệu nghiêm túc kiểu bề trên khiến anh không nhịn được cười.

. Tiểu Phàm Phàm, làm người phải lương thiện lẽ phép, đã xem Totoro[1] chưa? Tiểu Mai và chị gái trong phim đó lương thiện biết bao, cho nên mới được Totoro giúp đỡ đó. Nếu con ngoan, không tè dầm, không khóc nhè, không mút tay, thì sau này Heo sẽ cho con đi đánh bóng, sẽ viết trò chơi cho con, giới thiệu mấy cô em xinh đẹp cho con. Thế nào hả?

[1] Tên đầy đủ là Totoro – Hàng xóm của tôi, là một bộ phim hoạt hình Nhật Bản nổi tiếng của hãng Studio Ghibli.

Thế mà Phàm Phàm cũng bi bô đáp lại, có lẽ là trùng hợp.

- Ha, con như vậy là đồng ý hay không đồng ý? Mau nói cho dì nghe. Đúng rồi, con còn chưa gọi dì lần nào, mau, gọi đi. Dì... ời!

Người ngoài cửa không tài nào thấy lọt tai nữa, hắng giọng bước vào.

Gia Hàng ngoảnh đầu lại.

- Hay là gọi chị thì hơn. – Người đó nghiêm túc đề xuất.

- Ha ha! – Gia Hàng cười khan, chị thì chưa từng làm ghé quá, tốt xấu gì cũng sinh ra nó mà. – Về sớm thế à?

- Thím Đường đâu?

- Thấy bảo đi siêu thị mua đồ, dì Lữ cũng đi, trong nhà chỉ còn em với Phàm Phàm.

Anh ừ một tiếng rồi quay người ra ngoài, lúc trở lại, áo khoác đã cởi ra, trong tay cầm theo một quyển sách, kéo ghế ngồi trước nôi của Phàm Phàm.

Trong ánh sáng của ngọn đèn trên tường, bóng hai người họ vừa vờn chồng khít lên nhau, thật giống cảnh gia đình đầm ấm, Gia Hàng muốn cười, ngỡ như tiếp theo anh sẽ nói:

- Em đi nghỉ đi, để anh trông Phàm Phàm.

Ai dè anh mở sách ra đọc một cách chăm chú, không nói lời nào.

Phàm Phàm ngáp, cái đầu nhỏ ngọ nguậy, mí mắt dúi chặt lại, rồi ngủ lịm.

Cô che miệng, cảm giác như cơn buồn ngủ cũng lây sang mình. Nhưng anh không lên tiếng, cô ngại đứng lên, đành phải kiểng chuyện để nói.

- Ừm... – Đến bây giờ, cô vẫn không biết phải xưng hô với anh như thế nào cho phù hợp, gọi cả họ cả tên hình như không đủ tôn trọng, chỉ gọi tên không thì lại quá thân thiết, nếu bắt chước Thím Đường, gọi là thiếu tướng Trác, hình như quá cứng nhắc, dứt khoát không gọi gì hết cho rồi. – Anh học đại học ở đâu?

- Đại học Quốc phòng. Giọng anh không thân thiết cũng không xa cách, ánh mắt không gần không xa.

- Không ra nước ngoài du học à?

- Ở Mỹ ba năm.

Cô phần khích:

- Dùng bí danh hay tên thật? Có đem theo vệ sĩ không? Trên mạng nói Trung Quốc có mười vạn con em cán bộ đang du học ở Mỹ, tức là tương đương với từng ấy con tin có phải không?

- Hỏi nhiều quá rồi. – Cho nên anh từ chối trả lời.

Hàng mi dài khê run, cô không hề để tâm:

- Nghe nói cháu trai Kim Nhật Thành[2] du học ở nước ngoài là dùng bí danh. Nếu anh dùng bí danh thì tên là gì?

[2] Kim Nhật Thành (1912-1994): Chủ tịch nước Cộng hòa Dân chủ Nhân dân Triều Tiên.

Lần này, người nghe dứt khoát giả điếc.

- Đây cũng là bí mật quốc gia à, ờ, vậy không nói về nó nữa. Vậy... anh đã gặp Lâm Lập Quả chưa, chính là con trai Lâm Bưu đó, ông ta rất đẹp trai nhé, năm đó mẹ ông ta còn chọn vợ cho ông ta nữa...

Anh hoàn toàn câm nín, anh và Lâm Lập Quả sống cùng thời đại sao?

Suốt mấy giây im lặng, trái tim anh cũng đập thành thịch, không phải vì động lòng, mà là vì phiền muộn đến bất lực.

Khoảng cách mười tuổi, có lẽ là một hố sâu không tài nào bước qua được.

Bọn họ cùng hít thở dưới một vòm trời, nhưng lại thuộc về hai thế giới. Dù năm tháng có xoay vần thế nào, cũng sẽ không bao giờ cùng chung một quỹ đạo.

Cô không đợi câu trả lời, thấy anh trầm mặc, cô cũng im lặng, đung đưa bàn tay bé xíu của Tiểu Phàm Phàm, ngáp ngắn ngáp dài.

Anh dời mắt khỏi trang sách nhìn sang Tiểu Phàm Phàm đang nằm trên giường, tim bỗng vô cớ nhói lên. Vết nhói này rất sâu, phải chạm vào mới thấy đau, đau tê dại.

Thực ra cô cũng chưa bao giờ cố gắng xâm nhập vào thế giới của anh, thậm chí không cả tò mò. Anh đã từng thấy cô đếm ngón tay trong ánh nắng mặt trời, rất trẻ con, rất vô vị, cô đang sốt ruột muốn bay đi. Những ngày tháng này lẽ ra phải đỏ da thắm thịt, cô lại gầy đi rất nhiều, ngón tay xanh xao.

Cô không hề vui vẻ, tuy cô không biểu lộ ra ngoài.

Trời đổ mưa, trong cơn mưa còn mang theo những bông tuyết, im lìm. Những chiếc lá rụng xoay tròn nhảy nhót khắp sân, nhiệt độ giảm mười độ, nếu ra khỏi phòng đột ngột sẽ rùng mình vì lạnh.

- À... – Gia Hàng từ trong phòng chạy ra gọi anh lại. – Em có thể dùng máy tính của anh được không; em muốn kiểm tra thư.

- Có thể!

Cô vẫn luôn coi mình là khách, anh thở dài.

Hôm nay, tổ thành lập đội Kỳ binh mạng tổ chức cuộc họp đầu tiên.

Anh bước vào phòng họp, những nhân viên dự họp đã đến đông đủ, anh mở chiếc máy tính trước mặt, bỗng nhớ ra chiếc máy tính ở nhà cài mật khẩu, anh quên không cho Gia Hàng biết mật mã.

Trước mắt tổ chỉ có mười thành viên, hai người là chuyên gia an ninh mạng của Bộ Công nghệ Thông tin được mời sang, còn lại đều thuộc đơn vị hiện nay. Trác Thiệu Hoa là tổ phó, tổ trưởng là bí thư Thành. Chức vụ của bí thư Thành chỉ là danh nghĩa, đến chào hỏi mọi người mấy câu rồi đi luôn.

Trác Thiệu Hoa bảo thư ký mở máy chiếu, quét mắt một lượt rồi đứng dậy.

- Cái gọi là Kỳ binh mạng, xét theo mặt chữ, chiến trường của chúng ta là ở trên mạng, kẻ địch mà chúng ta phải đối mặt là những cao thủ máy tính không rõ tên không rõ mặt núp sau màn hình máy tính. Công việc của chúng ta là bảo vệ và phòng thủ an toàn mạng lưới của quân đội, muốn hoàn thành nhiệm vụ này, trước tiên chúng ta phải học cách xâm nhập và phá giải, không nhất thiết phải thực thi, nhưng bắt buộc

phải hiểu được. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nói thẳng ra, là chúng ta đều phải học để trở thành một hacker mũ đen.

Tất cả những người có mặt đều sững sốt.

Trác Thiệu Hoa mỉm cười:

- Từ tin tặc bắt nguồn từ từ hacker của tiếng Anh, chỉ những người yêu thích máy tính chuyên nghiên cứu, phát hiện các lỗ hổng mạng và lỗ hổng máy tính, nếu không bị lợi dụng về mặt chính trị, sự xuất hiện của họ sẽ thúc đẩy sự phát triển và hoàn thiện của mạng máy tính. Nhưng sau này, một số cao thủ thượng thừa bị những phần tử phạm pháp lôi kéo, lấy việc tuyên chiến với các trang web của chính phủ và quân đội là thú vui, lấy việc đạt được các mục tiêu đen tối làm mục đích. Nhưng cũng có những thiên tài máy tính chỉ muốn chứng minh bản thân, thực ra không hề có ác ý. Tôi muốn tiếp cận với những người trẻ tuổi và chuyên nghiệp trong phương diện này, phía Bộ Công nghệ Thông tin có tư liệu gì không?

Chuyên gia trả lời:

- Tư liệu về mặt này rất ít, có một số vụ án được coi là án tin tặc, thời gian phá án không giống nhau, nhưng thủ phạm đều đã bị bắt. Ba năm trước từng xuất hiện một hacker, xâm nhập vào mạng lưới chính thức của các ngân hàng thương mại lớn, vào thời điểm nhập mật khẩu để đăng nhập, trên màn hình sẽ xuất hiện một biển hoa diên vĩ màu xanh, vài giây sau mạng lưới lại khôi phục lại bình thường, trang web gần như không bị tổn thất gì. Sau này, trang web của một số trang báo cũng xảy ra tình trạng tương tự, cơ quan công an nhúng tay điều tra thì hần ta biến mất. Đáng xấu hổ là cho đến nay vẫn chưa ai hiểu được hần tấn công hệ thống tường lửa để xâm nhập nội bộ như thế nào.

- Thời điểm nào của ba năm trước? – Trác Thiệu Hoa hỏi. – Tháng Bảy tháng Tám, thời gian nghỉ hè; khi đó chúng tôi đoán có khả năng là sinh viên. Nhưng sinh viên đại học rất khó đạt tới trình độ kỹ thuật đó.

Trác Thiệu Hoa gật đầu:

- Còn có nhân tài kiệt xuất nào khác trong lĩnh vực này không?

- Ba năm trước Bộ Công nghệ Thông tin phái hai sinh viên sang học tại Đại học Harvard Mỹ, một người chuyên về phần mềm diệt virus, một người chuyên về hệ thống tường lửa, đều đã có bản quyền sáng chế, cuối năm nay sẽ về nước.

- Tốt, khi nào họ về, tôi sẽ gặp.

Tiếp đó, Trác Thiệu Hoa giới thiệu một số tình huống các trang mạng quân sự nước ngoài thường bị xâm nhập, cuộc họp diễn ra tới tận lúc ăn trưa. Sau khi cùng dùng bữa với các thành viên trong tổ tại nhà ăn của Bộ, anh tới văn phòng của bí thư Thành báo cáo tình hình, buổi chiều mới trở về văn phòng của mình.

Trên hành lang, vừa khéo gặp ông Trác Minh cha anh.

Anh cung kính chào theo nghi thức, ông Trác Minh chỉ gật đầu, không nói không rằng.

Lông mày anh hơi nhíu lại, rất khẽ, cậu thư ký theo sát anh cũng không phát hiện ra.

Không biết cơn giận này của bố còn kéo dài tới lúc nào? Ngoài ấy náy, anh vẫn chỉ có ấy náy.

Còn chưa bước vào cửa, cậu lính cần vụ đã từ trong phòng vọt ra như một viên đạn, trong cơn hoảng loạn vẫn nhớ hạ nhỏ giọng xuống:

- Thiếu tướng, Thím Đường gọi điện tới, nói... phu nhân đi rồi.

Anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt căng thẳng của cậu lính, trong năm giây, dường như linh hồn rời khỏi cơ thể.

- Ủ, tôi biết rồi. – Anh thần nhiên thu ánh mắt lại, trấn tĩnh bước vào trong văn phòng, ngồi xuống.

Viên thư ký chu đáo khép cửa lại.

Căn phòng rộng rãi lạnh phắc như tờ, anh cố thể nghe tim mình đang đập thành thịch.

Dì Lữ nghe điện thoại, phía sau là tiếng Tiểu Phàm khóc vang trời, Thím Đường đang dỗ thằng bé.

- Tôi và Thím Đường khuyên mãi không được, còn sáu ngày nữa mới hết cử, cứ chạy ra ngoài hóng gió như thế sau này sẽ bị bệnh, dù có trẻ mấy đi chăng nữa.

- Trước khi đi đã xảy ra chuyện gì? – Anh đặt tay lên ngực, đề phòng nếu không cẩn thận trái tim sẽ vọt ra ngoài.

- Không có chuyện gì hết, cô ấy chơi với Phàm Phàm một lúc, vào phòng làm việc chơi máy tính, sau đó nói là phải ra ngoài.

Anh chậm rãi gác ống nghe, tâm trạng thật khó diễn tả, không phải là hoảng loạn, không phải lo lắng, đương nhiên càng không phải là thoải mái, có khả năng là bức bối!

Anh bảo cậu lính cần vụ chuẩn bị xe.

Cậu ta âm thầm quan sát anh qua chiếc gương chiếu hậu, mặt anh không có bất kỳ cảm xúc gì đặc biệt. Chỉ có lúc mở cửa xuống xe bước vào nhà, anh hơi khựng lại một lát.

©STE.NT

Bước chân nặng như chì, bậc thêm chỉ có hơn mười xăngtimét nhưng anh vẫn không tài nào nhấc chân nổi.

Phàm Phàm khóc một quá liên tiếp đi, gương mặt bé xúu vẫn vương nước mắt. Anh ngồi xuống, xót xa vuốt ve khuôn mặt bé bỏng. Cái miệng xinh của cậu bé nhóp nhép, chắc trong mơ cu cậu đang đói rồi!

- Thiếu tướng Trác... – Thím Đường rất áy náy, dì Lữ gục đầu xuống.

Anh cười an ủi:

- Không sao.

Rồi xoay người đi vào thư phòng.

Lúc ấn công tắc máy tính, bàn tay anh không tự chủ được mà khẽ run lên.

Mặt khẩu mà anh đặt nói ra thì rất hay ho, không phải là ngày sinh thông thường hay mấy thứ có quy luật gì, mà là tên hai bài hát tiếng Anh mà anh thích.

Máy tính của anh có chức năng tự bảo vệ do anh tự cài đặt, bất kỳ người nào, chỉ cần đụng vào nó, dù là xóa sạch kiểu gì thì máy tính cũng sẽ tự động lưu lại vết tích sử dụng.

Không có, một chút vết tích cũng không có, tất cả lịch sử truy cập đều là thời điểm anh lên mạng lần trước.

Anh hít thật sâu.

Bóng chiều dần ngả về đêm, trong phòng tối lại, chỉ có màn hình máy tính nhấp nháy sáng.

Anh muốn hút thuốc, nhưng nghĩ tới phòng em bé cách nơi này không xa, lại cố nhịn.

Anh không hiểu nhiều về cô, năm ngoái cô tốt nghiệp đang tìm việc làm. Cô từng nói cô rất kén chọn, không thích ngồi lì một chỗ, lại không muốn bị hạn chế, lương lại phải cao. Sau đó mang thai Tiểu Phàm Phàm, chuyện công việc tạm gác lại.

Anh không phải là người thích truy hỏi đến cùng; tự nhiên cảm thấy cô là người đáng tin cậy.

Anh ngạc nhiên vì kỹ thuật máy tính của cô lại cao như vậy, nhưng đó không phải là trọng điểm, điều anh muốn biết là cô đã nhìn thấy gì, khiến cô bỗng muốn bỏ lại Tiểu Phàm Phàm, bỏ lại anh mà đi.

Ngón tay miết trên chiếc điện thoại bàn.

Khẽ thở dài một hơi, điện thoại liền kết nối.

-Alô?

Cô không biết số máy bàn của nhà, giọng nói tỏ vẻ đề phòng.

- Gia Hàng, là anh! – Anh đã kìm chế giọng nói của mình, không lên bổng xuống trầm.

- Là anh à, làm em giật mình. Anh tan làm rồi ă? – Cô ngập ngừng một lát, rồi lại cười ngay.

- Anh về nhà rồi, em đang ở đâu?

- Em đang ở quán net!

Anh bỗng trầm mặc như một dãy núi.

Luồng khí lạnh lẽo âm u đáng sợ truyền qua sóng điện thoại, có lẽ cô cũng cảm nhận được, vội chủ động báo cáo:

- Lát nữa em sẽ về nhà.

Núi càng sâu càng xa.

Cô cũng hơi hơi hiểu anh một chút:

- Em đi trả tiền luôn, sau đó về nhà của Tiểu Phàm Phàm.

Phải thêm tâm ngữ vào, nếu không anh lại tưởng là cô về khu tứ hợp viện kia.

- Địa chỉ quán net ở đâu? – Như cả một thế kỷ đã trôi qua, cuối cùng anh cũng lên tiếng.

- Không cần đón đâu, em tự đi xe buýt. À... gần ga tàu điện ngầm, tên là quán net Thái Bình Dương. – Cô thành thật khai báo.

Anh tự lái xe đi đón, nơi đó thật không dễ tìm, là một con hẻm nhỏ vắng vẻ. Cô chu đáo đứng tại nơi dễ thấy để anh tìm cho dễ. Chỗ đó hút gió, gió lùa thổi sàn sạt, cô đứng liêu xiêu trong gió. Mặt anh trắng bệch đến đáng sợ.

- Oa, ấm quá. – Trèo vào xe, cô vội vàng hơ tay trước máy sưởi, môi tái cả đi.

Anh lấy từ ghế sau một chiếc áo khoác quân đội dày dặn bọc lấy người cô, ngón tay chạm vào mu bàn tay cô, lạnh như kem.

Cô cười, đầu mày cuối mắt đều run rẩy:

- Trời ơi, quân trang, lần đầu tiên em được mặc đó! Hồi trước em cũng muốn thi vào trường quân sự, nhưng kế hoạch không theo kịp thời thế, hôm nay em mãn nguyện rồi.

Hón hử cười nói mà không ai hưởng ứng, thật xấu hổ chết đi được. Cô khịt khịt mũi tự giễu, ngoan ngoan ngồi yên.

- Trong thư phòng có hai cái máy tính, em thích cái nào?

Đèn xe rọi sáng một hàng cây, chiếc xe rẽ ở phía trước.

- Thích ả? A, không phải em đi ngồi đồng trong quán net đâu! Tâm trạng dù tốt hay xấu em đều đến quán net ngồi, đó là thói quen tốt hình thành từ hồi cấp hai. A...

- Hôm nay tâm trạng em thế nào?

- Tốt ả, em vớ được một cơ hội kiếm tiền, đợi lâu lắm rồi. – Cô hứng chí lúc lắc đầu.

Anh hạ kính xe xuống, gật đầu với cậu lính gác.

- Cơ hội thế nào?

- Em thiết kế mấy trò chơi, người ta đang xem xét đầu tư

- Ký hợp đồng chưa?

- Nhanh thôi. Cảm ơn anh đã đón em, em nghĩ em nên đi tắm nước nóng trước, nếu không sẽ bị cảm mất, nếu thế thì không chơi được với Phàm Phàm. – Cô mở cửa xe định bước xuống.

Cánh tay bị giữ chặt lại.

Cô cứng người, như trong cảnh quay chậm, từ từ quay đầu lại, sững sờ nhìn chăm chăm bàn tay thon dài mà nóng hổi kia.

- Gia Hàng, phải nghe lời. – Nếu tính cách Phàm Phàm cũng giống cô, anh có thể tưởng tượng cảnh mười mấy năm sau, anh sẽ là một người cha bất lực, bất đắc dĩ, bất khả thi như thế nào.

Gương mặt hồng lên vì hơi ấm càn rỡ lộng như ráng chiều.

- Ủm!

Cảm giác mình như bị thiếu năng.

- Anh đợi em cùng ăn tối. – Anh buông lỏng tay, trái tim thấp thỏm suốt buổi tối giờ mới bình tĩnh lại trong run rẩy.

Cô ra dấu OK, chạy vụt đi như làn khói, hỉ hả chào dì Lữ và Thím Đường mặt đang ngệt ra vì kinh ngạc, tiếng cười rộn ràng khắp sân.

Cái lạnh như ngấm vào tận xương tủy, khi dòng nước ấm chạy qua cơ thể, trong phòng mờ mịt hơi nước nóng, cô mới từ từ thở hắt ra một hơi.

Hai tháng rồi không kiểm tra email, vừa mở hòm thư đã thấy nhảy ra hơn mười bức. Mạc Tiểu Ngải bốn bức, như thư hỏa tốc, cực kỳ khẩn cấp, công ty khai thác trò chơi kia tìm cô, số điện thoại cô cho bọn họ là của Mạc Tiểu Ngải. Số điện thoại cô đang dùng hiện nay là nhờ người ta làm sim của khu vực Nam Kinh, để những người khác tin là cô đang không ở Bắc Kinh.

Cô mặc kệ lời nói dối có thể bị lộ tẩy, chạy ra ngoài đi gặp công ty kia, họ rất nhiệt tình, ký hợp đồng là chuyện sớm muộn, cái giá đưa ra cũng khiến cô kích động.

Nếu có thể thuận lợi thu được tiền, ra nước ngoài du học là có thể kê cao gối để ngủ rồi. Chị hai đã chuẩn bị tiền, nhưng chị còn có Tử Nhiên, còn muốn đổi nhà, cô đâu thể ích kỷ như vậy được. Đương nhiên là phải tiêu tiền do chính mình làm ra thì mới sung sướng chứ! Cô vụng về lóng ngóng, chắc chắn không làm những việc như đi rửa bát đĩa, hơn nữa cô không muốn ở nước ngoài quá lâu, dồn hết thời gian cho việc học tập mới là chân lý.

Có mấy bức khác là của các bạn học, họ tìm được công việc tốt, để lại địa chỉ liên lạc.

Ninh Mông cũng viết một bức, cô nàng đã vào làm một công ty nước ngoài và thông báo với Gia Hàng rằng Chu Văn Cẩn sắp về nước.

Ba năm trước, Chu Văn Cẩn được chính phủ cấp học bổng du học ở Harvard. Lúc đi, anh ta nói với Gia Hàng:

- Heo, em muốn thắng anh không? Đến Harvard đi, anh chờ em.

4. Chương 4: Ngày Xuân Vô Tận Chẳng Xui Mà Bình (2)

Chín giờ sáng, ngoài cửa sổ vẫn tối đen như mực. Mùa đông Na Uy là thế, phần lớn thời gian trong ngày đều chìm trong bóng tối. Nếu hôm nào trời âm u, thì ban ngày chỉ lộ mặt ra chào một câu rồi lặn tằm không còn dấu vết.

Ba ngày Chu Văn Cẩn ở Na Uy đều là ngày trời nắng, anh và thầy hướng dẫn cùng tới đây dự hội thảo học thuật, Điều Viễn cũng tới. Bạn học nói đùa rằng thầy giáo thiên vị sinh viên Trung Quốc, trong lớp có hai người đều dẫn theo hết.

Đêm ngày thứ hai, rất may mắn, anh nhìn thấy Bắc cực quang[1] trong truyền thuyết.

[1] Hiện tượng quang học được đặc trưng bởi sự thể hiện màu sắc của ánh sáng trên bầu trời về đêm, được sinh ra do sự tương tác của các hạt mang điện tích từ gió mặt trời với tầng khí quyển bên trên của hành tinh (Nguồn: wikipedia).

Ánh sáng ấy, giống như hàng ngàn con đom đóm tụ hội từ trên trời bay xuống, lại giống như chiếc khăn lụa phát phối giữa muôn vàn tinh tú của dải Ngân hà. Sau đó, từng chùm ánh sáng tóe ra, như muốn thoát khỏi bầu trời, rồi lại dần trở về với sự yên lặng trước đây.

Diêu Viễn và thầy hướng dẫn cầm máy ảnh hào hứng chụp mãi miết, trầm trồ không ngớt. Văn Cẩn chỉ chăm chú đưa mắt đuổi theo luồng sáng thần bí ấy, tận đến khi nó biến mất mới khẽ chớp mắt một cái.

- Chu, nhìn thấy Bắc cực quang cũng giống như nhìn thấy con mắt của Thượng đế. Con bình tĩnh quá, không giống một người trẻ tuổi. – Thầy giáo nói.

Diêu Viễn hòa theo:

- Đúng thế, bao nhiêu nhiếp ảnh gia đợi ở chỗ này mấy năm mấy tháng mà chẳng thấy được một lần, chúng ta may mắn như vậy mà cậu chẳng thèm tỏ ra hào hứng lấy một chút.

- Mình đông cứng rồi.

Cứ nói Bắc Kinh lạnh, nếu so với cái lạnh của Na Uy thì chỉ là con muỗi so với con voi.

- Nhưng máu nóng mà! – Diêu Viễn phả ra một làn khói, dùng đưa chiếc máy ảnh trong tay. – Ảnh của mình không chia cho cậu đâu nhé.

Anh muốn cười nhưng không thành, cơ mặt thật sự đã đông cứng lại.

Trở về khách sạn, Diêu Viễn vội kết nối máy ảnh vào máy tính để khoe với bạn bè trong nước. Anh đứng phía sau nhìn, kỹ thuật chụp ảnh của Diêu Viễn bình thường; nếu không có chú thích rất khó nhận ra đó là Bắc cực quang.

- Rót ỉnh một ly trà, hồng trà nhé. – Diêu Viễn ngoảnh lại, nở nụ cười rạng rỡ.

Ra nước ngoài ba năm, cô nhóc này cố chấp không đụng đến cà phê, chỉ uống trà. Mùa xuân mùa hạ uống trà xanh, mùa thu mùa đông uống hồng trà.

Anh rót hai ly trà, một ly bưng trên tay, một ly đặt trước máy tính.

- Chu Văn Cẩn, nói ra thì cậu thật không phải là một người thú vị.

Hai người cùng tới Havard du học, cùng một chuyên ngành, cùng một thầy hướng dẫn, đến từ cùng một quốc gia, sau này sẽ còn làm cùng một cơ quan, tự nhiên sẽ trở nên thân thiết.

Anh không phủ nhận.

- Mình cực là hồi đại học cậu chưa theo đuổi con gái bao giờ?

- Thế nào gọi là theo đuổi ?

- Cùng đi thư viện, đi xem phim; ăn cơm, dạo phố nè!

Anh cúi đầu thổi lá trà trong cốc, hơi nóng bốc lên làm mờ tầm mắt anh.

- Chẳng lẽ đã từng? – Diêu Viễn sững sốt. Suốt ba năm nay, trong ấn tượng của cô, nếu anh không ở thư viện thì là trong phòng máy, những buổi tụ tập cuối tuần rất ít khi anh tham gia. Cô hỏi tại sao anh lại dốc sức như vậy, anh nói nếu lơ là một chút, đàn em sẽ đuổi kịp ngay, mất mặt biết bao. Khi đó cô chỉ coi đó là chuyện cười, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Mình mời cô ấy đi xem ca nhạc một lần, buổi diễn của Sarah Brightman.

Sau một hồi trầm ngâm, anh hơi nhướn mày, giữa hai đầu lông mày phẳng phất chút dịu dàng.

- Oa, đẳng cấp xịn nha, vé đắt lắm đấy. Buổi tối hôm đó chắc là thật khó quên đúng không?

Anh cười nhạt:

- Mình nhờ cậu em học lớp cô ấy đưa vé hộ, cũng không biết cậu ta nói gì với cô ấy.

Diêu Viễn sốt ruột:

- Cô ấy không đi?

- Lúc buổi diễn sắp bắt đầu, cô ấy mới tới, đi cùng với một người bạn.

- Thế á, thế cậu làm sao?

- Cô ấy không nhìn thấy mình, có lẽ cũng không biết tấm vé đó là do mình tặng. – Khóe miệng Chu Văn Cẩn khẽ cong lên tự giễu. – Cô ấy đứng trước cổng cao giọng rao có ai mua vé không, tôi có một tấm đây. Người muốn xem buổi biểu diễn mà không có vé rất nhiều, lập tức xúm xít quanh cô ấy. Tấm vé giá 800 tệ, cô ấy bán tới 1900 tệ.

Mình nhìn thấy cô ấy hào hứng đếm tiền, miệng không ngừng lẩm bẩm, kiểm bọn rồi, kiểm bọn rồi.

- Ha ha! Diêu Viễn cười gập người trên ghế, chẳng chút thương xót. – Lúc đó cậu có bức xúc tới muốn giết người không?

- Không, mình hơi hối hận vì đã không đưa cả hai tấm vé cho cô ấy, như thế sẽ kiếm được càng nhiều hơn.

- Đồng chí đáng thương ơi! Bây giờ, cô ấy đang ở đâu? Hai người có liên lạc không?

Anh đặt cốc xuống:

- Mình phải về sửa lại bản ghi chép đây, mai gặp nhé!

- Cậu cứ lấp lửng như thế chẳng phải là hại người sao? – Diêu Viễn dậm chân, người thì đã ra khỏi phòng từ lúc nào.

Trong đêm yên tĩnh, không biết từ phòng nào vọng ra tiếng cười, chắc là cũng nhìn thấy con mắt của Thượng đế rồi. Anh quẹt thẻ phòng, ngọn đèn bàn mờ mờ ở đầu giường bật sáng.

Anh cởi áo khoác, nằm vật ra giường, thần thờ nhìn chăm chăm lên trần nhà chạm hoa văn, những ký ức xưa cũ như những con sóng tung bờ cát, ào ạt xô bờ.

Thực ra, anh không hẳn là một người lạnh lùng.

Hiểu lầm với Gia Hàng trên sân bóng khiến anh trở thành trò cười trong khoa. Anh vẫn luôn muốn tìm cơ hội gặp cô để xin lỗi, ai ngờ cô căn bản không cho anh cơ hội.

Anh cố tình đến lớp cô để tìm cô, cô lại chui cửa sổ chuẩn đi từ lối sau, may mà phòng học đó ở tầng một.

Hôm đó anh có triệu chứng bị cảm, xin phép thầy giáo đến phòng y tế lấy thuốc, lúc quay về đi ngang qua nhà thể dục, thấy Gia Hàng đang nhảy cóc trên bậc thang.

Đây cũng coi như là tình cờ nhỉ!

Anh e hèm một tiếng, cô ngoái lại, nhận ra anh bèn quay ra nhảy tiếp.

- Biết nằm gập bụng không? – Anh nhìn thấy mấy tấm đệm ngoài hành lang.

Cô dừng lại, hừ một tiếng:

- Muốn đấu hả?

Cô rất bức mình với gã này, nghe Mạc Tiểu Ngải nói hẳn là do Chủ nhiệm khoa đích thân lôi kéo từ khoa khác về, coi là mục tiêu trọng điểm để bồi dưỡng.

- Được, ai thua phải khao bữa tối!

- Tôi sẽ không thua, nếu anh thua, vĩnh viễn đừng làm phiền tôi nữa. – Cô thấy hẳn ta thật ngứa mắt.

Anh đồng ý.

Kết quả, anh gập một trăm cái, cô cũng gập một trăm cái. Nhìn gương mặt đỏ phừng phừng của cô, mồ hôi đầm đìa như tắm, anh không dám tiếp tục nữa. Anh nhìn ra được, nếu anh tiếp tục, cô cũng sẽ liều mạng không chịu thua.

Lúc đứng dậy khỏi tấm đệm, người cô lão đảo suýt ngã, anh khẽ đỡ phía sau cô.

- Làm gì đấy? – Cô trợn trừng mắt, anh rút tay lại.

Dáng đi của cô hơi kỳ quặc, eo lại thẳng căng như một tấm ván cửa.

Anh sờ sờ mũi, vô tình liếc qua tấm đệm cô vừa nằm, phát hiện trên đó có một vết máu màu đỏ thẫm.

Anh ngẩng phắt đầu lên, cũng may, hôm nay cô mặc quần bò màu đen.

Hôm đó, cô đau bụng kinh, xin nghỉ tới phòng y tế. Chỉ trước anh một chút xíu.

Ngày hôm sau, trước bữa sáng anh cố tình lượn một vòng qua ký túc xá nữ, chỉ thấy Mạc Tiểu Ngải và Ninh Mông xuống dưới, không thấy cô đâu. Giờ ăn trưa cô cũng không xuất hiện.

Ninh Mông phát hiện ra anh cứ nhìn qua bên này, bên chủ động nhiệt tình chào hỏi anh. Anh giả vờ vô tình hỏi:

- Bộ ba sao hôm nay chỉ còn hai vậy?

- Heo vẫn đang nằm trên giường, kêu là chỉ cần hít vào đã đau nhức mình mẩy. Lát nữa em mang cơm lên cho nó.

Khóe miệng anh giật giật, không nói gì thêm.

Năm đó, khắp hang cùng ngõ hẻm của Tmng Quốc đều thịnh hành một bài hát tên là Cát tường tam bảo, Ninh Mông, Mạc Tiểu Ngải và Gia Hàng cũng là tam bảo[2] của khoa Máy tính. Khoa Máy tính ít con gái, ngoại hình sáng sủa một chút lại càng hiếm hoi. Riêng khóa của Gia Hàng có những ba người, ngoại hình cũng đều thuộc diện khá trở lên.

[2] Ba vật quý.

Ninh Mông và Mạc Tiểu Ngải tự nhiên có rất nhiều sư huynh giành nhau chăm sóc.

Buổi tối sau khi tắt đèn, lũ con trai đều thích nằm trong bóng tối bình phẩm về con gái trong khoa, nói đến cuối cùng bao giờ cũng thở vắn than dài:

- Tính cách của Heo thật phí hoài cái dung mạo đó.

Gia Hàng rất độc lập, không cần bất kỳ ai chăm sóc.

Tháng Hai, lập xuân.

Anh bước vào học kỳ hai năm thứ ba, các sinh viên trở lại trường khiến trường học trở nên náo nhiệt. Mọi người lại lũ lượt xếp hàng mua cơm ở nhà ăn, trong ký túc lại tụ tập những sỏi bạc nhỏ, khu rừng nhỏ lại bắt đầu dập dìu từng đôi nam nữ. Sân bóng huyền ảo, giảng đường vắng tanh.

Chính trong lúc này, anh tung ra hệ thống tường lửa do mình thiết lập.

Trước khi trình làng, tường lửa bắt buộc phải được kiểm nghiệm về mọi mặt. Giáo sư của anh cài tường lửa này trong hệ thống mạng của trường, kết quả chưa tới một tuần đã bị đánh sập, người đó chính là Gia Hàng.

Lúc đó anh mới biết, hồi trung học Gia Hàng từng giật giải lớn toàn quốc về lập trình, nhập học theo diện đặc biệt. Nhưng sau khi vào đại học, cô bỗng cảm thấy cuộc sống sinh viên chẳng thú vị như trong tưởng tượng vì thế bắt đầu lơ là.

Nếu không phải là vì anh, cô vẫn còn tiếp tục sa sút!

Anh cảm thấy anh không nên nhìn cô bằng con mắt khác, mà nên chăm chú dõi theo cô.

Nhờ có sự tấn công của cô, anh tìm ra được lỗ hổng của tường lửa, tiến hành thiết lập mới. Nhưng cứ hề tung lên mạng, nhanh là ba ngày, chậm là một tuần, Gia Hàng chắc chắn sẽ công thành đoạt đất.

Hai người họ giống như đang chơi trò chơi, kẻ công người thủ, tiến tiến lùi lùi.

Giáo sư cười nói:

- Có phát hiện ra họ của hai đứa rất thú vị hay không, một đứa họ Chu một đứa họ Gia, nếu là Gia Cát thì càng hay ho. Thời Tam Quốc, Chu Du cũng tức trí đa mưu như Gia Cát Lượng, nhưng vì lòng dạ kém hơn một bậc, nên mới thua cả tính mạng. Nhìn xem, con bé là khắc tinh của trò, ha ha, trời đã sinh Du sao còn sinh ra Lượng. Nếu trò ngăn được con bé thì lịch sử chắc chắn sẽ phải viết lại.

Mới đầu, trong lòng anh mang một chút tâm lý không chịu thua, dù gì đó cũng chỉ là một cô bé năm thứ nhất. Sau này bình tĩnh lại, anh chấp nhận sự thật, tán thưởng, tôn trọng cô.

Ngày tháng, vì có cô, càng lúc càng trở nên ý nghĩa.

Anh ngày đêm miệt mài gia cố tường lửa, sau đó đợi cô tới. Thời gian vui vẻ nhất của anh là khi cô chưa tấn công.

Họ gặp nhau trong sân trường, cô làm ra vẻ không thèm để ý, nhưng trong mắt lại không giấu nổi sự hưng phấn như gã thợ săn nhìn thấy con mồi.

Họ không nói gì với nhau.

Gia Hàng nhận thấy trong học kỳ hai năm thứ nhất, cô còn cố gắng hơn cả năm lớp mười hai.

Giáo sư nhận xét, tường lửa của anh hiện giờ đã đủ ngăn chặn thiên binh vạn mã.

Anh không quan tâm đến thiên binh vạn mã, anh chỉ quan tâm tới cô.

Mỗi sáng mở mắt, việc đầu tiên là nghĩ tới cô, mái tóc không chịu nghe lời, cái trán lúc nào cũng đầm mồ hôi, đôi mắt thông minh mà quật cường, nụ cười đầy sức sống bùng lên như ánh nắng.

Vô tình hữu ý, khi ở thư viện sẽ chọn chỗ ngồi gần cô, cố gắng vào phòng máy cùng lúc với cô, lúc ăn cơm thích ngồi với mấy cậu con trai cùng lớp cô, chỉ để có thể nghe thêm một chút tin tức về cô.

Cô thích nhạc của Sarah Brightman.

Anh nhờ rất nhiều mối quan hệ, dùng khoản tiền định mua điện thoại di động mới để mua hai tấm vé cho buổi diễn của Sarah Brightman. Lúc ra khỏi cửa, ma xui quỷ khiến thế nào còn thay bộ quần áo khác, kiểm tra ví tiền, anh tính khi xem biểu diễn xong, tiền đủ cho hai người đi ăn một bữa ăn đêm và đi xe về trường.

Kết quả...

Anh chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, nhưng đó mới chính là Gia Hàng. Vì bạn bè, cô hoàn toàn có thể bỏ qua cảm nhận của bản thân.

Tối hôm đó, cô lấy tiền bán vé đưa Mạc Tiểu Ngải đi ăn một bữa no nê. Ăn gì, Mạc Tiểu Ngải không nói, có điều suốt một tuần liền, hề nhìn thấy thịt là cô nàng quay đầu chạy thẳng.

Quan hệ của hai người được cải thiện, cũng là nhờ một trận đấu bóng.

Để chuẩn bị cho Thế vận hội, Bắc Kinh mời một số đội bóng châu Á tới thi đấu khởi động với đội Olympic Trung Quốc. Trận đấu họ đi xem là trận đấu với đội Hàn Quốc.

Họ cũng đi xem, sự kiện như vậy, Gia Hàng chắc chắn không bỏ qua.

Hiệp một kết thúc, hai đội hòa 1-1, hiệp hai càng náo nhiệt, các fan mình trần trụi trực hừng hực khí thế, gào thét rất cổ, nhưng vẫn không tránh khỏi bại trận.

Không biết ai nói ra câu: Thực lực vốn dĩ cách xa, thì kỳ tích làm sao có thể xảy ra được?

Trận đấu đã bắt đầu như thế, khi cảnh sát chạy tới, hiện trường tan hoang xơ xác. Gia Hàng cũng bị liên lụy, may mà anh kịp thời ôm cô vào lòng, tai của cô và vai của anh đều chảy máu.

Một đám thương binh dìu nhau về trường. Gia Hàng muốn gỡ tay anh ra, lại không dám mạnh tay, sợ động đến vết thương của anh.

Khi gặp nhau lần nữa, anh mỉm cười với cô, cô cũng hơi nhích khóe môi. Gặp nhau trên đường, anh gọi cô, cô sẽ đáp một tiếng. Trên sân bóng, nếu cô tình cờ có mặt, cũng sẽ không cố tình tránh mặt anh, lại còn phối hợp với anh, rất ăn ý.

Một cách tự nhiên, thư viện, sân bóng, nhà ăn, phòng máy có thêm hai bóng người cùng nhau ra vào.

Buổi tối cuối tuần, anh đến tìm cô, gọi với một câu lên trên lầu, cô không đáp, nhưng lúc xuống lại chạy như bay.

Ninh Mông rất ganh tỵ, nói với Mạc Tiểu Ngải thăm mỹ quan của Chu Văn Cẩn có vấn đề. Mạc Tiểu Ngải đáp:

- Có thể gu của người ta là thế thì sao?

Tường lửa đại công cáo thành, cô thu quân, người khác cũng không tấn công nổi.

Giáo sư đăng ký bản quyền cho anh, anh muốn ghi thêm tên cô nhưng cô từ chối, em mới năm thứ hai, ngày mai tươi sáng vẫn còn ở phía trước.

Anh trợn mắt, chẳng lẽ năm thứ tư đã toan về già?

Cô mím môi cười.

Nhận được thông báo về học bổng du học chính phủ là vào học kỳ hai năm thứ tư. Chủ nhiệm khoa đưa anh tới gặp một người, người đó là chuyên gia Bộ Công nghệ Thông tin, nói đã chú ý anh rất lâu, lần này là để phục vụ cho những nhiệm vụ quan trọng hơn trong tương lai. Để không thu hút sự chú ý của những người khác, trong khoa sẽ tổ chức tuyển chọn công khai, nhưng thực tế kết quả đã được định sẵn.

Thông báo dán bên ngoài nhà ăn, chỉ cần là sinh viên khoa Máy tính của trường đều có thể đăng ký.

Cô hỏi anh có đăng ký hay không. Anh gật đầu.

- Vậy thì em cũng đăng ký. – Cô nói.

- Em mới năm thứ hai, còn rất nhiều học phần chưa học! Đừng náo loạn. – Anh đang nghe nhạc Sarah Brightman, nhét một dây tai nghe vào tai cô.

Dây tai nghe hình chữ V, lơ lửng giữa hai người.

- Sao nào, anh sợ không thắng được em hả? – Cô làm mặt hề.

Anh đánh cô một cái:

- Tổ vẻ ít thôi, đừng tưởng có thể dễ dàng thu tóm thiên hạ.

Anh biết cô hiếu thắng, mà chuyện này, cô chắc chắn sẽ thua.

Cô vẫn giấu anh đi đăng ký.

Bước vào phòng thi, nhìn thấy cô, lòng anh chùng xuống.

Có lẽ lần đó là cơ hội thật sự hiếm có, sinh viên so kè thực lực, để cho công bằng, khoa mời giáo sư bên ngoài đến chấm điểm, bọn họ tin tưởng anh.

Không ngờ khi công bố kết quả; người đứng đầu, là anh và cô.

Tối hôm đó, anh không tới tìm cô, không biết gặp nhau phải nói những gì, trong lòng lại cảm thấy tự hào vì cô. Anh xiết bao hy vọng Bộ Công nghệ Thông tin sẽ cấp cho trường hai suất học bổng, như vậy anh và cô đều có thể cùng nhau tung cánh.

Quan hệ giữa họ, từ giờ phút đó; bỗng bị ngăn cách bởi một lớp cửa sổ bằng giấy. Bên kia cánh cửa sổ là gì, cả hai đều rõ, nhưng không ai chọn thủng ra. Cảm giác như vậy cũng tốt, dường như bên ngoài cảnh đẹp vô biên, nhưng nơi này là tốt nhất.

Anh tới tìm Chủ nhiệm khoa, đưa ra suy nghĩ của mình.

Chủ nhiệm khoa tỏ vẻ không tán thành:

- Phía Bộ coi trọng em, đâu chỉ là về thành tích, mà còn xét trên các phương diện khác, quyết định này sẽ không thay đổi, em nhất định phải sang Mỹ. Còn về phía Gia Hàng, khoa sẽ cân nhắc việc cho trò ấy học tiếp thạc sĩ. Em thân với trò ấy, hãy khuyên trò ấy chủ động bỏ cuộc, nếu không chúng tôi sẽ dùng cách.

Làm sao anh có thể nói ra những lời đó ?

Anh chỉ có thể lựa chọn im lặng, cảm thấy vô cùng bất lực.

Một cách tự nhiên, việc trưng cầu ý kiến toàn thể giáo viên và học sinh trong khoa được tiến hành, Gia Hàng không được chọn.

Anh chẳng chút vui mừng, sự hụt hẫng của cô cũng hết sức rõ rệt.

Cô lại bắt đầu tránh mặt anh rồi.

Kỳ thi cuối kỳ vừa kết thúc, Gia Hàng đã vội vã về quê, không nói với anh lời nào.

Anh lần nữa tới tận giữa tháng Chín mới đi Mỹ, mấy ngày trước khi đi, ngày nào anh cũng tìm cô. Cô rất bận, nếu không đi học thì tới thư viện, buổi tối có một chút thời gian thì lại tới nhà hàng Tây để làm thêm. Bận tới mức không có thời gian nói chuyện với anh.

Cô cũng không tiễn anh lên máy bay.

Anh viết email cho cô, cô không trả lời. Anh liên lạc với giáo sư, giáo sư nói cô lại lông bông lang bang như trước kia, thường xuyên trốn học.

Anh phải mất rất nhiều thời gian, mới quen với việc bên cạnh mình không có cô.

Anh mang theo chiếc tai nghe cả hai cùng nghe, một bên tai nghe không có ai đeo, anh chỉ có thể nhét một bên vào tai mình, để cái tai nghe còn lại lửng lơ ở đó, sợi dây thông thành hình chữ I, vắt vẻo một bên người.

Đại học Harvard đã có mấy trăm năm lịch sử, khuôn viên rất đẹp, khi thả bước giữa những tòa nhà mái ngói đỏ tươi xưa cũ, anh thường dừng chân, chầm chậm ngoái đầu lại.

Anh đã đợi ba năm, nhưng cô không xuất hiện.

Thư Đình có một bài thơ tên là Thẻ non hẹn biển, đoạn cuối viết:

Đôi lúc

Nghe được tên em

Anh chợt run lên, chỉ là vì

Tàn thuốc rơi trên ngón tay anh

Ngoài cửa sổ trời đã sáng, Na Uy cuối cùng cũng đã chuyển sang ban ngày, lúc này là mười giờ sáng.

Anh đưa tay cào cào mái tóc, ngẩng đầu lên, ngón tay không tự chủ được cứ run lên.

Qua một đêm gió lộng, bụi cửa sổ lại dày thêm một tầng lá rụng, có cả vài cánh hoa cúc từ ngoài tường bay vào. Dì Lữ vừa quét vừa lẩm bẩm, sao mà làm mãi không hết việc!

- Dì Lữ, chào buổi sáng! – Cửa phòng dành cho khách bật mở, Gia Hàng toe toét cất giọng chào.

Đúng là tuổi trẻ, da dễ trơn mịn, gương mặt sáng bừng như thoa phấn, môi hồng răng trắng, hàng mi dài chớp chớp, đôi mắt long lanh như sao sáng.

- Chào, hôm nay thời tiết đẹp thật!

Gia Hàng nheo mắt nhìn khoảng trời ửng hồng rắng mây khuất sau lùm cây, bàn tay thò ra ngoài trời cũng không còn lạnh cóng như mấy hôm trước nữa.

- Vâng ạ, trời cao xanh ngắt ô kia... – Cô bật cười thành tiếng.

Ngày 16 tháng Mười một, ngày ân xá của cô, ông trời đương nhiên phải chiều lòng người rồi.

Từ hôm nay trở đi, cô phải điều chỉnh cuộc sống, trở về với quỹ đạo trước đây, sau này, muốn ăn lạnh cứ ăn, muốn hóng gió cứ hóng, muốn dầm mưa cứ dầm, muốn thức trắng đêm thì thức đêm.

Năm tháng huy hoàng ơi, bầu trời tự do ơi, mau tới đây!

Quét xong khu này, Di Lữ chuyển sang dãy phòng phía Bắc, Trác Thiệu Hoa cũng đã dậy. Hôm nay Tiểu Phàm Phàm mặc bộ đồ mới cứng, đội cái mũ gấu trúc có cái tai mềm mượt, vừa ấm áp vừa đáng yêu. Chiếc mũ này hôm qua thím Đường cất công ra ngoài mua về cho cu cậu.

- Thiếu tướng Trác, có cần mua thêm vài thứ đồ gia dụng hay đồ đạc mới gì không ạ? Gia Hàng đã hết cỡ, nên dọn vào phòng ngủ chính thôi. Đồ đạc trong đó là của Lâm Giai Tịch dùng khi còn sống, di Lữ chu đáo nghĩ.

Trác Thiệu Hoa lắc đầu:

- Tạm thời không cần. Gia Hàng?

Anh nhìn thấy cô lượn lơ từ phòng này sang phòng khác, lại còn cất công chạy ra chào hỏi hai cậu lính cần vụ.

Hai cậu lính cần vụ của anh không xuất thân từ Cục Hậu cần mà từ lính tự vệ. Không biết cô nghe người ta nói thế nào mà cực kỳ kính nể, đôi mắt đảo không ngừng thường dán chặt vào người họ, hết sức kinh ngạc.

- Có mặt! – Cô tinh nghịch chào anh theo kiểu nhà binh.

- Ăn sáng xong, chúng ta ra ngoài đi công chuyện.

- Dạ ! Tối qua Tiểu Phàm Phàm ngủ không ngoan sao?

Thủ trưởng ngủ không ngon, trong mắt đầy tơ máu, trên cằm còn có một vết thương mới, lúc cạo râu lở tay.

Hôm nay phải đi làm hộ tịch cho Tiểu Phàm Phàm, còn phải đi cắt tóc cho cu cậu theo đúng truyền thống, di Lữ mua rất nhiều món để tôi ăn mừng.

- Tôi tự lái xe. – Anh gạt đầu với cậu lính cần vụ, tự mình ngồi vào ghế lái. Gia Hàng ngồi ghế sau, bên cạnh đặt chiếc xe đẩy trẻ con, Tiểu Phàm Phàm đang ngủ trong đó, khỏe miệng cong cong, có vẻ rất vui vẻ.

- Thiếu tướng, tôi không còn đi theo thật sao? – Thím Đường cũng bị cho ra rìa.

- Không cần, tôi và Gia Hàng đi là được rồi.

Gia Hàng quay đầu, hơi chột dạ.

Thời gian vừa đúng lúc phố xá bắt đầu mở cửa. Người đàn ông tuần tú oai phong bế em bé mũm mĩm trong lòng, người phụ nữ trẻ tuổi tay cầm chiếc ba lô của người đàn ông, chỉ ngẩng nhìn thôi cũng khiến tâm trạng cả ngày lâng lâng phơi phơi.

Đưa ra hộ khẩu, giấy đăng ký kết hôn, chứng minh nhân dân, bản gốc, bản sao giấy khai sinh của Tiểu Phàm Phàm, mấy phút sau điền xong đơn từ, họ lại đi tới đồn công an quản lý hộ tịch.

Hoàn tất thủ tục ra ngoài, mặt trời đã dần rực sáng, không khí cũng trở nên ấm áp hơn.

- Chúng ta đi chụp ảnh đi! – Nhìn dải vườn hoa trung tâm phía trước, Trác Thiệu Hoa nói.

Gia Hàng đứng lại:

- Chụp bằng điện thoại ạ?

Bọn họ không mang theo máy ảnh.

Anh lẳng lặng nhìn cô, quay người đi tới một tiệm chụp ảnh bên cạnh đồn công an. Trời ạ, là tiệm chụp ảnh kiểu cũ chuyên chụp ảnh thẻ, cách bài trí bên trong là từ những năm tám chín mươi của thế kỷ trước, bất giác sẽ tưởng mình đi lạc vào một bộ phim cổ xưa.

Cũng may máy ảnh đã được cải tiến, không còn là cái loại loay hoay chui trong một tấm vải bố nữa.

- Chúng tôi chụp chung một tấm, hôm nay con đầy tháng. – Anh lịch sự nói rõ mục đích với một người đàn ông trạc ba bốn mươi tuổi.

- Yên tâm, chắc chắn chụp ra ý nghĩa kỷ niệm cho anh chị. – Ông ta kéo soạt cái rèm để lộ ra một tấm phong hình biển xanh và cây cọ.

Gia Hàng phải nhịn lắm mới không lặn ra cười.

Cô tự động lùi về sau một bước.

Thợ ảnh kéo một cái ghế băng trước tấm phong. Trác Thiệu Hoa ôm Phàm Phàm ngồi xuống, cởi mũ trên đầu cậu nhóc ra. Tiểu Phàm Phàm hứng chí ngo nguẩy không ngừng.

- Để em cầm mũ. – Cô nhào người ra cầm lấy chiếc mũ rồi lại lùi về phía sau.

Anh túm lấy cánh tay cô, ấn cô ngồi xuống cạnh mình:

- Ngồi yên, sắp chụp rồi.

Cô nuốt nước bọt, nói nhỏ:

- Em cũng phải chụp ạ?

- Phàm Phàm chỉ có bố thôi chắc? – Gương mặt nghiêm túc toát ra một luồng hơi lạnh lẽo.

Cô ngồi ngay ngắn, nhếch môi nặn ra một nụ cười.

- Mẹ ôm bé còn bố ôm mẹ đi. – Điều chỉnh xong tiêu cự, ông thợ ảnh nhìn trái ngó phải, cảm thấy vẫn không thuận lắm, bèn lên tiếng đề nghị.

Nụ cười của cô cứng lại, cuống quýt xua tay:

- Không cần, cứ chụp thế này là được rồi...

Tiểu Phàm Phàm bị dúi vào lòng cô, bàn tay bé xíu hào hứng nghịch chiếc cúc áo trước ngực cô, cô ngậm miệng lại, cẩn thận ôm thẳng bé.

Anh dịch vào gần cô, cánh tay dài quàng lên cô từ phía sau. Đó chỉ là một tư thế, thực ra anh không hề đụng vào người cô.

Người đàn ông bấm máy đúng lúc.

Buổi chiều là lấy được ảnh, ông ta viết biên lai.

Ra khỏi tiệm chụp ảnh, cả hai đều không nói gì, Tiểu Phàm Phàm lại cứ ê a.

Hai người cho Tiểu Phàm Phàm đến cắt tóc ở một trung tâm chăm sóc trẻ em, nơi đó chuyên tắm rửa và cắt tóc cho các em bé, ở đây rất đông các bậc bố mẹ trẻ tuổi, tuy không quen nhau nhưng hẳn nói về kinh nghiệm nuôi dạy trẻ thì lại giống như bạn thân lâu ngày.

Thợ cắt tóc nói tóc của em bé sơ sinh gọi là tóc máu, có thể dùng để làm bút lông, viết chữ Khải[3] là đẹp nhất.

[3] Một kiểu chữ viết trong thư pháp Trung Hoa.

- Vậy chúng tôi cũng làm một cây – Trác Thiệu Hoa cúi đầu viết địa chỉ liên hệ.

Tiểu Phàm Phàm đúng là Tiểu Phàm Phàm, những đứa trẻ khác cắt tóc thì khóc văng trời văng đất, cu cậu lại tít mắt nhìn thợ cắt tóc.

Lúc lên xe, Gia Hàng nhịn không nổi khoe khoang:

- Mẹ em kể hồi nhỏ em cũng rất ngoan, lúc cắt tóc không kêu tiếng nào. Còn anh?

- Trí nhớ của anh không tốt đến thế.

Gia Hàng là lưỡi, quay sang chơi với Tiểu Phàm Phàm. Cô còn nhớ mẹ cô kể, khi cô đầy tháng, nhà có rất nhiều khách, người tặng quần áo, người tặng trứng gà, người thì tặng chăn đệm... Cô thuộc diện vỡ kế hoạch,

vì cô mà trong nhà gần như sạch bách của cải, bố mẹ còn mất việc, nhờ những người trong trấn giúp đỡ mới qua được giai đoạn khó khăn. Sau này nhà cô mở quán cơm bình dân, buôn bán phát đạt; hàng xóm láng giềng ai có việc gì cần kíp, bố mẹ luôn là người đầu tiên có mặt. Khi cô nghỉ hè về quê, người trong trấn đều trêu rằng cô lớn lên nhờ ăn cơm thiên hạ.

Sau khi trở về, Gia Hàng bèn bắt đầu thu dọn hành lý.

Lúc đến đây cô mang toàn quần áo bà bầu, bây giờ mặc vào rộng thùng thình. Sau khi trời trở lạnh, bên ngoài cô khoác áo khoác quân phục của Trác Thiệu Hoa, bên trong mặc thêm một cái áo len của anh. Đó đều là của anh cho cô. Quần áo cô đã mặc, chắc chắn anh sẽ không cần tới nữa. Cô gấp lại rồi cũng nhét vào trong túi.

Cô hít một hơi thật sâu, mỉm cười. Xách chiếc túi giấy nhỏ trên bàn lên, cô đi tới phòng em bé.

Tiểu Phàm Phàm nô đùa cả ngày nên hơi buồn ngủ, mí mắt díp chặt lại.

Cô ranh mãnh vỗ cho cậu nhóc tỉnh lại:

- Tiểu Phàm Phàm, nhân duyên của bố con kém lắm mà?

Đang xem thời sự trong phòng khách, Trác Thiệu Hoa đồng ta lên, rồi vặn nhỏ tiếng tivi.

- Còn mang tiếng thủ trưởng cái gì chứ, ngày đặc biệt thế này của Phàm Phàm mà chẳng thấy có ai tặng quà cả. – Giọng hơi chế giễu.

Anh câm nín hỏi trời xanh, trời xanh càng câm nín.

- Nhưng Heo đã chuẩn bị sẵn rồi đây, con vui không nào? – Cô lúc lắc cái túi trong tay kêu leng keng.

Ánh mắt Thiệu Hoa bắt giác rời từ tivi tới phòng em bé.

- Đây là Ultraman, là anh hùng nhân dân của người Nhật, không phải Heo thân Nhật đâu, mà là hình tượng của Ultraman thật sự rất vĩ đại. Tiểu Phàm Phàm, đối với những người mình không thích, cho dù là rất ghét, nhưng ưu điểm của người ta thì mình vẫn phải học. Cô lấy từ trong túi ra một con robot mang giáp trụ màu đỏ.

- Đây là quà mừng con đầy tháng, Kim Cương biến hình này là quà sinh nhật con một tuổi, cái ô tô này là sinh nhật hai tuổi, mua trước ba năm đã, những món quà khác, sau này chúng ta mua sau, không cần mua đồ đắt chỉ mua đồ tốt thôi. Tiểu Phàm Phàm, con phải ngoan, phải bảo Thím Đường năng dắt sang nhà hàng xóm chơi, như thế mới có rất rất nhiều bạn bè, mới gặp được những cô bé xinh xắn, hì hì, không được lằng nhằng đâu nhé. Nhóc thối, phí công Heo tình cảm, con lại lăn ra ngủ thế. Giận rồi, giận lắm rồi đây này.

Cô bày từng món đồ chơi trong túi lên trên bàn, tròn tròn mắt, sau đó cúi nhẹ đầu xuống, thơm lên đôi má Tiểu Phàm Phàm.

- Nhóc đẹp trai, Heo sẽ nhớ con, nhưng sẽ không nhớ nhiều lắm đâu. – Cô mỉm cười, câu này cô nói thầm trong lòng.

Cô vặn nhỏ đèn phòng, khép cửa lại. Phòng khách tối om, tivi tắt, đèn cũng tắt, người cũng không thấy đâu.

- Cốc cốc. – Tiếng gõ cửa dồn dập có phần hoảng hốt.

Gia Hàng mở mắt, trong bóng tối nhất thời cô ngỡ như mình đang mơ.

- Gia Hàng! – Trong đêm tối, giọng nói của Trác Thiệu Hoa còn lạnh thấu xương hơn cả cái rét đầu mùa.

Gia Hàng nhảy xuống giường, mặc nguyên áo ngủ ra mở cửa. Trác Thiệu Hoa đóng bộ để đi ra ngoài, lông mày cau tít:

- Xin lỗi, đêm hôm thế này còn phải làm phiền đến em, Phàm Phàm bị sốt cao, vừa đo nhiệt độ rồi, gần bốn mươi độ.

Đầu óc cô không hoạt động nhanh như thế; nhưng tay đã vô thức lấy áo khoác và thay giày.

- Sao lại thế được? Có phải tại ban ngày ra ngoài bị lạnh không? Bây giờ phải làm sao? – Cô hỏi không ngừng.

- Phải đi bệnh viện. – Thủ trưởng cố giữ bình tĩnh, thực ra trong lòng anh cũng rối bời.

“Rầm”, tay áo mặc được một nửa, Gia Hàng xoay mạnh một cái, không để ý, đầu đụng ngay vào cạnh bàn, vành mắt đỏ ửng lên.

Trác Thiệu Hoa đỡ cô dậy, theo ánh đèn, thấy trán cô tím bầm, tim anh bỗng thất lại; anh ấn tay lên đó, xoa dịu dàng:

- Sao lại bất cẩn thế? – Giọng anh khàn tới mức không thể khàn hơn.

- Em không sao, đi thôi. – Cô ra sức chớp mắt, cài cúc áo khoác, chớp cho nước mắt chảy đi.

Tiểu Phàm Phàm nằm trong chiếc túi ngủ, mắt nhắm nghiền, không còn đủ sức mà khóc nữa, Gia Hàng xót xa ôm chặt cậu nhóc vào lòng.

Trác Thiệu Hoa gọi lính cần vụ dậy, bảo thám Đường ở nhà đợi điện thoại.

Bắc Kinh rạng sáng đang say ngủ, những ngọn đèn đường đứng im lìm trong màn sương, những tòa nhà cao tầng; thấp thoáng ẩn hiện, chỉ có ngọn đèn trước cửa phòng cấp cứu của bệnh viện vẫn sáng rõ như ban ngày.

Anh ngồi cạnh cô, hai bàn tay không biết từ lúc nào đã siết chặt lấy nhau.

- Anh bế Phàm Phàm, em đi lấy sổ.

Xe vừa dừng lại, Gia Hàng đưa Phàm Phàm cho Trác Thiệu Hoa xách túi chạy vọt ra ngoài xe, vẽ sột ruột và không đành lòng của cô in sâu vào đáy mắt anh.

Một cơn sóng cả cuộn cuộn xô vào lòng anh.

- Anh đã nhờ Thành Công liên hệ với khoa Nhi rồi, không cần lấy sổ.

Cô gật đầu, theo anh đi vào thang máy.

- Người lớn sốt đến bốn mươi độ mới đáng sợ, trẻ con thì không cần căng thẳng quá, sốt nhanh thì sẽ hạ nhanh, có lẽ là do thay đổi thời tiết nên không thích ứng kịp, trong bụng không có âm thanh lạ, trong máu cũng không có virus, truyền chút nước biển là khỏi thôi. – Bác sĩ ân cần thu ống nghe về, nhìn hai người bọn họ, ánh mắt dừng lại ở Gia Hàng.

- Vợ anh à?

Anh gật đầu.

Cô lắc đầu.

Bác sĩ cười cười, cúi đầu kê đơn:

- Bà mẹ trẻ căng thẳng quá rồi, anh an ủi cô ấy đi.

- Đâu có? – Nghe giọng điệu thoải mái của bác sĩ, bờ vai căng cứng của Gia Hàng thả lỏng, giành lấy đơn thuốc chạy thành thục ra ngoài, xuống lầu lấy bình truyền.

- Nhà anh là vợ đối ngoại, chồng đối nội à? – Bác sĩ trêu Trác Thiệu Hoa lúc này đang bế con.

Anh cười trừ, không giải thích nhiều.

Phàm Phàm còn nhỏ quá, không châm kim vào mu bàn tay được mà phải châm ở mu bàn chân. Cậu nhóc bị sốt không kiên cường như ngày thường, khóc khàn cả giọng. Trác Thiệu Hoa toát mồ hôi khắp người. Y tá chọc ba lần mới truyền dịch được. Đứng hỗ trợ ở bên cạnh, Gia Hàng quay lưng lại, đôi vai khẽ run lên.

- Em vẫn tưởng rằng sinh ra trong gia đình đặc quyền thì có thể vênh vang đi trên phố, thực ra bị ốm rồi thì cũng như người thường thôi.

Cô ôm mặt, ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh lại lặng thinh, thực ra là không biết phải trả lời như thế nào. Sinh ra trong gia đình đặc quyền, chưa bao giờ anh cảm thấy mình may mắn hơn người khác, thực ra có lúc còn vất vả hơn họ.

Trong phòng truyền dịch bật máy sưởi nên không lạnh, nhưng Tiểu Phàm Phàm để chân trần vẫn sẽ bị lạnh. Anh đắp chiếc chăn ủ lên phía dưới cậu nhóc, cởi áo khoác ra đắp lên trên, bàn tay to lớn ôm lấy đôi chân nhỏ xíu.

Anh nhớ lại lúc mới bế Phàm Phàm từ phòng sinh ra, ấn dấu bàn chân màu xanh lên giấy chứng sinh, nhỏ xíu, mềm mại, phút chốc khiến tim anh đau thắt lại. Khi đó, anh mới cảm thấy sinh mệnh nhỏ này có mối liên hệ không thể tách rời với mình, đó là một cảm xúc lạ lẫm, có trách nhiệm, có nghĩa vụ, có cả tình yêu thương dâng tràn.

Sự ra đời của thằng bé, khiến cuộc đời ta thêm thiêng liêng.

- Khi người thân hay bạn bè gặp chuyện, có phải em luôn là người xông lên phía trước? – Biểu hiện của cô tối nay đã chứng tỏ cho anh rõ điều đó.

Cô giơ tay lên, vò ớ tóc rối trên đầu càng thêm rối bù:

- Những việc khác em không biết làm, chỉ có thể giúp mấy chuyện vặt đó thôi.

- Gia Hàng, bỏ tay xuống đi. – Trong phòng truyền dịch không nhiều người, nhưng vẫn phải chú ý hình tượng.

Cô làm mất quỳ, bàn tay trượt từ trên tóc xuống người Phàm Phàm. Dịch truyền đã phát huy tác dụng, gương mặt nhỏ không còn nóng bừng nữa, cậu nhóc đã ngủ yên.

- Phù, vừa rồi đúng là ngổn ngang trăm mối! – Cô vỗ ngực.

- Trong quá trình trưởng thành của thằng bé, có lẽ còn xảy ra những việc như vậy nữa.

Nếu khi đó cô không ở bên anh, ai sẽ cùng anh gánh vác những việc này? Không phải không có khả năng tự mình đảm đương, mà là khát khao khi đó, có thể có một đôi bàn tay mềm mại, siết chặt tay anh.

Làm một người cha xứng đáng khó hơn so với tưởng tượng quá nhiều, không phải cứ bỏ công bỏ sức, không phải cứ có ý chí kiên cường, không phải cứ có thể chịu đựng nỗi cô đơn, cô độc, không phải cứ bỏ ra toàn bộ tâm huyết của mình là có thể làm được.

Anh cũng cần được động viên, cần được khích lệ, mà người có thể đem lại những điều đó cho anh, chỉ có cô.

Anh...

Bỗng khát khao một lời hứa nơi cô, một lời hứa vĩnh hằng.

Trái tim bỗng nhiên ngừng đập, anh sững sốt mím chặt môi.

Không ai đáp lại.

Anh quay đầu sang. Sau giây phút hoảng hốt, thần trí thả lỏng, cơn buồn ngủ ập đến khiến cô ngủ gật trên ghế, đầu gục gặc, người ngã nghiêng, nhưng lại không dựa vào vai anh.

Anh khẽ thở dài, đưa tay ra ôm lấy đầu cô, tựa lên vai mình.

Cô hơi nhú mày, sau đó lại giãn ra.

Trong suốt hơn ba tháng quen nhau, anh chưa từng thấy cô dùng mỹ phẩm, trên người cũng không có bất kỳ mùi hương gì. Cô có nước da trắng ngần tự nhiên, hơi thở thơm mát như mùi nắng. Có phải thân hình cô rất đẹp hay không, anh không biết. Trước đây cô vác cái bụng to, bây giờ lại bị quần áo rộng thùng thình che khuất. Nhưng xấu hay đẹp, có gì khác biệt? Cá tính nhiệt tình lạc quan của cô, không ai sánh bằng.

Nếu ngắm thật kỹ, mặc dù nói vẻ ngoài Phàm Phàm giống anh, nhưng khi thằng nhóc ngủ lại giống hệt nét mặt của cô. Một người ngủ trong lòng anh, một người tựa trên vai anh. Trong con mắt người ngoài, bọn họ rất giống một gia đình hạnh phúc.

Giống? Ánh mắt đau đáu ẩn chứa nỗi niềm riêng.

Nắng mai len qua cửa sổ, rọi từng tia nắng, hắt lên Gia Hàng đang cuộn tròn trên ghế.

Gia Hàng ôm lấy hai vai, xoay xoay cái cổ cứng ngắc, chậm chậm mở mắt ra. Đèn vừa mới tắt, trong phòng vẫn chưa sáng hẳn, nhưng vị thủ trưởng râu mọc lún phún quanh cằm này, cô nhìn rất rõ, dưới mắt anh là hai quầng thâm to tướng.

- Cả đêm anh không chớp mắt à? – Cô thật xấu hổ, đã ngủ say như chết, lại còn dè lên vai anh.

- Phàm Phàm đỡ sốt rồi. – Anh cười nhẹ nhõm.

Cô nhớ là phải truyền hai bình nước, tốc độ truyền rất chậm, anh phải theo dõi, đâu thể chớp mắt.

- Lẽ ra anh nên gọi em dậy. – Cô lẩm bẩm.

- Em ngủ rất ngon.

Cô đỏ mặt:

- Em đi mua đồ ăn sáng đây.

Rồi cô cầm đầu chạy thẳng ra ngoài, suýt chút nữa thì đâm sầm vào Thành Công vừa bước vào cửa, anh ta tránh sang một bên rồi gào lên:

- Ê, dưới đất có tiền à, đi đứng chảnh thềm nhìn gì cả.

- Tốt rồi, đây là địa bàn của anh, anh đi mua đi. Tôi ăn suất ăn sáng của KFC là được rồi; thủ trưởng thì ăn sủi cảo Đại Nương. Thành Công nhếch mép:

- Lạ nhỉ, chỉ nghe nói bác sĩ trong bệnh viện lo việc chữa bệnh, chưa nghe nói lo việc mua đồ ăn sáng bao giờ.

- Rốt cuộc anh có phải là người hay không? – Gia Hàng tức điên.

Gương mặt Thành Công vẫn tươi cười:

- Tôi xác định vô cùng chính xác rằng tôi không phải là heo.

- Được, vậy từ bây giờ tôi sẽ dạy Tiểu Phàm Phàm gọi anh là Thành lưu...

- Dừng lại. – Mặt Thành Công đen sì. – Sáng sớm ra tôi đã chọn gì đến cô nào?

- Cho anh một cơ hội đi mua đồ ăn sáng mà cũng khó khăn? Cô lườm anh ta. – Đồ nhỏ mọn.

- Đây không phải vấn đề nhỏ mọn, mà là... Ê, tôi còn chưa nói xong đâu!

Cô mặc xác anh ta, bỏ đi không thèm ngoái lại.

- Thiệu Hoa, cậu phán xử đi, thái độ cô ta kiểu gì thế? – Thành Công tức tối.

Trác Thiệu Hoa bế Phàm Phàm, mặt không cảm xúc:

- Tối qua cảm ơn cậu, tôi phải về đây.

Thành Công ngơ ngác thấp thỏm. Thiệu Hoa rất ít khi lạnh lùng với anh ta như vậy.

- Phàm Phàm lại sốt à?

- Không, Phàm Phàm rất ổn.

Chỉ là nhìn thấy cảnh Thành Công và Gia Hàng kẻ tung người hứng khiến anh ngứa mắt, ngọn lửa không tên trong lòng bùng lên, nhưng anh sẽ không để lộ ra ngoài.

- Vậy thì tốt, hay là kiểm tra lại rồi hãy về? – Thành Công dè dặt cười.

- Không cần, hẹn cậu hôm khác. – Anh gật đầu, để lại Thành Công ngơ ngáo.

Ở cửa bệnh viện, anh đuổi kịp Gia Hàng:

- Không cần mua nữa, mình ra ngoài ăn.

Cô ngẩng đầu lên. Dưới ánh mặt trời không gì che giấu được, trông thủ trưởng hơi tiều tụy.

Họ vào một quán cháo, cô gọi một bát cháo khoai lang, anh ăn cháo trắng. Tiểu Phàm Phàm cũng đói rồi, le lưỡi liếm đôi môi khô khốc.

Cô lấy đầu đũa chấm vào cháo rồi chạm lên môi cậu bé. Phàm Phàm mút chùn chụt.

- Gia Hàng – Anh chăm chú nhìn bát cháo trước mặt, bỗng hạ giọng nói. – Đừng đi, hãy ở lại... Anh sẽ tìm việc cho em, nếu em muốn vào quân khu cũng được.

Buổi sáng trong lành như vậy, giọng điệu thành khẩn như vậy, lời hứa trang trọng như vậy, cô có lý do tin rằng không phải anh đang nằm mơ, cũng không phải anh đang nói đùa.

Sau mấy giây ngỡ ngàng, cô rút đũa về, ăn cháo.

- Không phải là loại công việc uống trà đọc báo cho qua ngày đâu, em có thể phát huy được sở trường của mình. – Giọng anh quả quyết.

- Quân đội cũng có thể đi cửa sau giống dân đen nhỉ? – Cô ngẩng đầu lên, nháy mắt trêu anh.

Tim anh chùng xuống trong hẫng hụt, không hề bất ngờ, cô đã từ chối.

- Chuyện đó... Chuyện đó em vẫn phải cảm ơn anh, chỉ có điều em tạm thời không muốn đi làm, em còn muốn học thêm mấy năm nữa. – Cô áy náy.

- Là tại anh mong muốn quá nhiều. – Cảm giác bất lực như hòn núi tằm tối phủ bóng trong tim, anh sắp không thở nổi nữa.

- Không phải. Cứ thế này sẽ càng lúc càng dửng dưng, Bầu trời của anh sẽ vĩnh viễn bị đám mây đen là em che lấp. Em bay đi mặt trời mới lộ dạng.

- Anh chưa bao giờ nghĩ như vậy. – Anh nghiêm túc phủ định. – Trên thực tế người chịu thiệt thòi là em.

- Không đâu. Nếu được quay trở lại thời điểm năm ngoái, em vẫn sẽ lựa chọn như vậy. Anh xem, Tiểu Phàm Phàm đáng yêu biết bao, sau này lớn đẹp trai phải biết!

Giống thủ trưởng.

Anh lặng lẽ cầm đũa lên, và một ngụm cháo nhạt nhẽo vô vị, không có mùi thơm của gạo và độ sánh của cháo.

Anh có nuốt từng ngụm một.

Ba ngày sau, Tiểu Phàm Phàm lại nhanh nhẹn hoạt bát như bình thường, thím Đường nói trẻ con mỗi lần chịu giày vò là thêm một lần khôn lớn.

Thủ trưởng mặc bộ quân trang khí thế bức người, thơm Phàm Phàm rồi đi làm, hôm nay tổ Kỳ binh mạng chính thức đi vào hoạt động.

©STE.NT

Gia Hàng mỉm cười tiễn anh lên xe.

Cô mặc chiếc áo len màu tro của anh, đó là chiếc áo anh thích nhất. Trời lạnh, cô đang ở cũ, anh không biết phải mua quần áo gì cho cô, đành lấy mấy bộ của mình đưa cho cô mặc. Cô không phải là người kén chọn, cũng không phải là người kỹ tính, hôm sau mặc vào luôn.

- Thủ trưởng, sắp đến giờ họp rồi. – Cậu lính cần vụ nói.

Anh thu ánh mắt lại:

- Đi thôi!

Xe vừa ra khỏi cửa, Gia Hàng liền quay về phòng lấy túi xách.

- Thím Đường, cháu ra phố một lát, thím có cần mua gì về không?

- Không cần, cô đi sớm về sớm, đừng để Phàm Phàm phải đợi lâu.

Cô vẫy tay.

Cô muốn ra phổ nạp tiền cho sim điện thoại Bắc Kinh; chuẩn bị thật tốt cho việc quay về Bắc Kinh. Trước khi tới công ty đi động, cô phải tới ngân hàng rút một ít tiền.

- Chị rút bao nhiêu ạ?

Tiếp cô là một cô bé vừa mới đi làm, nụ cười vô cùng ngọt ngào.

- 500 tệ!

Tiền của cô kiếm được từ việc làm thêm và được chị hai cho, không được tiêu linh tinh.

- Còn lại 687.954 nhân dân tệ. – Cô bé đưa tiền và thẻ ngân hàng cho cô. Món tiền lớn như vậy, chị không đầu tư vào sản phẩm tài chính hoặc sổ tiết kiệm gì ạ?

Chỉ tiêu ngân hàng đề ra rất cao, cô bé cố gắng nắm bắt mọi cơ hội.

- Chắc cô nhìn nhầm rồi! – Cô thoải mái nhận lại thẻ.

- Chị không biết ạ? Cô bé quay lại chăm chú nhìn màn hình – Chiều hôm qua có một khoản tiền chuyển vào cho chị, số tiền là 685.800 tệ, nếu quy đổi thành Đô la Mỹ, theo tỉ giá ngày hôm qua là vừa tròn mười nghìn đô.

Gia Hàng thần thờ hồi lâu, trong lòng ngổn ngang đủ loại cảm xúc, trăm mối tơ vò. Cô muốn cười, khi khoe miệng nhếch lên lại bật ra thành một tiếng thở dài.

5. Chương 5: Ứng Nhận Tung Cánh Vô Chừng (1)

Lấy thẻ về, Gia Hàng tới quầy đồ ngọt ở góc phố mua một hộp kem dâu, hạnh phúc chiêu đãi bản thân. Giờ cô đã giàu rồi, có phải không?

Miếng kem thơm lừng lập tức tan ra trong miệng, đầu lưỡi thở hắt ra sáng khoái.

Trên đời này, bạn buộc phải thừa nhận rằng tiền bạc là một thứ tốt. Có tiền can thiệp, chuyện phức tạp đến mấy cũng trở nên đơn giản, tình cảm thâm nồng đến mấy cũng trở nên phai nhạt, vết tích sâu đến mấy cũng có thể xóa nhòa.

Cớ sao phải băn khoăn? Cớ sao phải ra vẻ thanh cao? Cớ sao phải lưu luyến? Hãy để tất cả cuốn theo chiều gió, trôi qua dòng nước không dấu vết.

Cơm trưa dì Lữ nấu rất đơn giản, Gia Hàng ăn nhiều hơn một chút. Ăn xong, thím Đường và dì Lữ đi ngủ trưa, cô trông Tiểu Phàm Phàm.

Cậu nhóc ngủ nhiều rồi nên hết sức tỉnh táo, ê a như đang nói chuyện với cô.

Cô véo mũi cu cậu, nhớ ra thím Đường từng dặn không được véo mũi trẻ con mạnh, nếu không sau này sẽ bị tẹt. Con trai phải mũi ới khiến gương mặt có góc cạnh, như vậy mới đẹp trai. Cô bèn vuốt nhẹ mũi cậu bé.

- Trác Dật Phàm. – Cô khịt mũi, thầm mắng bản thân chẳng có phong độ, trong lòng vẫn cảm thấy xót xa.
- Dì tên là Gia Hàng, chữ Gia trong Bách gia chư tử, chữ Hàng trong từ Hàng không, hai chúng ta sớm tới bên nhau hơn mười một tháng, cũng có thể coi là bạn thân rồi! Sau này nếu gặp nhau trên phố, phải lễ phép với dì nghe chưa, xưng hô thế nào cũng không thành vấn đề. Hừm?

Tiểu Phàm Phàm ê a.

- Trên đời này không có bữa tiệc nào là không tàn, tiền chàng ngàn dặm rồi cũng tới phút chia tay. Con nằm ngoan ở đây, khỏi cần tiền. Tạm biệt nhé.

Trẻ con da thịt còn non, không dám hôn hít mạnh quá. Cô nắm bàn tay nhỏ xíu của cậu bé, hít một cái thật mạnh, còn cắn thêm một cái.

Mồm cậu nhóc méo xệch đi, ha, cu cậu cũng biết đau cơ đấy.

- Nhóc đẹp trai, chúc con tài giỏi hơn người, con chúc dì tiền đồ xán lạn nhé. – Cô tặng cho thằng bé một nụ hôn gió rồi đắp lại chăn cho cu cậu.

- Thím Đường ơi, Phàm Phàm dậy rồi. – Cô gọi thím Đường dậy rồi mới về phòng.

Chỉ có một cái túi, mang theo rất tiện. Lúc ra cửa, trong sân không một bóng người. Chia ly luôn thương cảm, cô sẽ không làm người khác xao lòng. Cô đã để lại lời nhắn cho thủ trưởng.

Không chia tay trực tiếp mới có thể ra đi nhẹ nhõm. Thật không biết phải diễn tả như thế nào, nếu cô nói những ngày này luôn được chăm sóc, anh sẽ lại bảo cô phải chịu ảm ức à xem.

Cho dù có kềm dao sát cổ cô; cô cũng không phải là người chấp nhận chịu ảm ức. Thật sự không ảm ức, chỉ có điều quá nhiều bất ngờ, nhưng kết cục vẫn tạm chấp nhận được.

Con đường trước cửa lá rụng phủ đầy, trời đã vào đông, lá cây vẫn um tùm rậm rạp khiến ánh nắng không lọt qua được. Cô đi rất chậm nhận ra trước đây mình chưa từng thưởng thức phong cảnh ở tiểu khu này một cách tử tế. Tiểu khu được thiết kế quá cứng nhắc, không mấy thoát lên sự ảm áp của gia đình, nhưng hết sức mạnh mẽ.

Có lẽ đây chính là cái gọi là kinh điển... Mấy chục năm nữa cũng sẽ không lạc hậu.

Ta rong chơi mặc sức, trâu cứ nhẩn nha cày.

Cậu lính trẻ gác cửa mắt sáng như sao, cánh tay bông súng hơi tái xanh trong gió Bắc. Cô giơ tay chào họ một cách đầy thông cảm – kiểu chào của đội Thiếu niên Tiền phong.

Cậu binh sĩ trẻ máu nóng dâng trào, hai vai run rẩy.

Cô hơi nhếch mép, vẫy tay ra đi.

Không phải là cuối tuần, cũng không phải ngày lễ, vé tàu hỏa đi Nam Kinh rất sẵn. Cô mua vé chuyến bảy giờ tối, tàu chuyển động, đến Nam Kinh lúc nửa đêm. Tiện thể mua luôn lượt vé vào sáng sớm ngày hôm sau. Đi lại nhiều lượt như thế, ít nhất cũng phải tham quan thỏa thích bộ mặt thành phố Nam Kinh. Để lúc người khác hỏi tới, tuyệt đối không thể ngơ ra như con ngố được.

Haizz, một lời nói dối luôn phải dùng hàng trăm lời nói khác để che đậy.

Phía trước ga tàu là một dãy hàng ăn vặt, có một quán mì trông khá sạch sẽ, cô gọi một đĩa mì xào cho bữa tối. Những ngày tháng cơm no rượu say ở nhà thủ trưởng sẽ không còn nữa. Trong lúc đợi mì, cô đổi sim điện thoại Nam Kinh thành sim Bắc Kinh.

Có mấy chục cái tin nhắn, mấy tin rác như nghe lén, nhà đất, đầu tư cổ phiếu, tình một đêm vân vân, cô xóa sạch không thèm đọc lịch sử cuộc gọi cũng xóa hết.

Bảy giờ tối ngày đầu đông, trời đã tối sầm. Trước khi vào ga, cô kiểm tra kỹ lại hành lý, người xếp hàng rất dài cô đứng ở khúc cuối, lúc nhàm chán lại đưa mắt nhìn xung quanh. Bên kia đường, một chiếc xe máy đỗ xịch lại. Người đàn ông lái xe không cao lắm, thuộc diện thương binh hạng ba[1], vạm vỡ rắn rỏi, mặc áo mưa, đầu đội một cái mũ bảo hiểm to. Một lát sau, một cô gái trẻ chạy tới, người đàn ông đưa cho cô ta một cái mũ bảo hiểm, cô ta ngồi lên yên sau vòng tay ôm eo, mặt dán vào lưng anh ta, chiếc xe phóng vèo đi.

[1] Từ lóng hàm ý chế giễu chiều cao của một người.

Bàn tay nắm túi xách của Gia Hàng không kìm chế được co chặt lại thành nắm đấm, hít sâu một luồng khí lạnh.

Người đàn ông đó là anh rể Lạc Gia Lương.

Cô hy vọng đó chỉ là một người có chiều cao và ngoại hình giống anh rể cô thôi, nhưng chiếc xe đó, biển số đó, cô không thể tự lừa dối mình.

Lạc Gia Lương có một sở thích kỳ cục, mê một hai con số 6 và 8. Mua xe máy xong, khi đi làm biển số, anh ta phải nhờ rất nhiều người mới đăng ký được biển xe có số đuôi là 8866, khi đó anh ta cực kỳ đắc ý.

Chị Gia Doanh hậm hực lườm anh ta, nói anh ta thô tục từ trong bản chất.

Anh ta cười ha hả, giơ ngón tay làm dấu thắng lợi.

Biển số xe như vậy, liếc qua một cái là nhớ ngay. Chị Gia Doanh ột mét sáu mươi tám, Lạc Gia Lương chỉ ột mét sáu mươi. Công việc của chị Gia Doanh bắt buộc phải đi giày cao gót, đứng cùng một chỗ với Lạc Gia Lương trông lừng lững như một ngọn núi. Gia Doanh tốt nghiệp Đại học Nam Kinh, sau tìm việc làm ở Bắc Kinh. Lạc Gia Lương cũng được coi là sinh viên chính quy, khoa chính quy của đại học dân lập, may mà thi đỗ viên chức, mấy năm nay công tác cũng được coi là thuận lợi, hiện là trưởng phòng. Chỉ có điều đơn vị của anh ta là Cục Sở hữu Trí tuệ, mấy kỹ sư ở đó tuy không có chức vụ gì, nhưng ai nấy đều có mấy bằng sáng chế trong tay, không thể đắc tội. Trên đầu là lãnh đạo, lại càng không thể xem thường. Về đến nhà, lại đối mặt với người vợ vừa đảm đang vừa năng động. Vì thế gặp ai anh ta cũng hơi khom lưng cúi đầu. Lâu dần, lưng hơi gù đi.

Người đàn ông diện mạo xấu xí, năng lực tầm thường như vậy lại lấy được Gia Doanh làm vợ, khiến rất nhiều người không hiểu nổi. Bố mẹ cũng ngạc nhiên, khi đó Gia Hàng còn rất nhỏ, cũng không thích Lạc Gia Lương. Lần đầu tiên anh ta đến nhà cô, cô chặn ở ngoài cửa, kiên quyết không cho anh ta vào. Người chị gái xinh đẹp của cô, chỉ có một người đàn ông phi phạm tuần tú mới xứng được.

Nhưng Gia Doanh kiên quyết muốn lấy anh ta, thậm chí không ngại làm bố mẹ đau lòng. Tận đến khi Tử Nhiên ra đời, bố mẹ mới miễn cưỡng chấp nhận Lạc Gia Lương.

Anh ta lại chẳng thù dai, đối xử rất nhiệt tình chu đáo với cả nhà họ Gia. Gia Hàng lên Bắc Kinh học, anh ta còn thương cô hơn cả Gia Doanh.

Đồng nghiệp của anh ta thích đem em vợ ra nói chuyện cười tục tĩu, người thường ngày vẫn hiền lành như anh ta lại nghiêm túc nói:

- Chuyện này không thể nói lung tung được, Hàng Hàng nhà chúng tôi vẫn còn là trẻ con!

- Ê, cô có đi hay không? – Người xếp hàng phía sau cô giục giã.

Gia Hàng thần thờ di chuyển về phía trước, cả người lạnh toát. Anh rể ngoại tình? Cô không thể nào tin được. Cô luôn cảm thấy có được chị hai, anh rể ngay cả trong mơ cũng phải cười toét miệng. Anh ta không có điều kiện cũng như sự tự tin để lạc lối, tất cả tình yêu của anh ta lẽ ra đều phải dành hết cho chị hai mới đúng.

Bước lên tàu hỏa rồi, Gia Hàng vẫn chưa định thần lại được.

Cô do dự một lát rồi gọi điện cho Gia Doanh.

- Bây giờ lại dùng sim này rồi à? – Gia Doanh hỏi.

- Vâng. Chị, em nghỉ việc và trả nhà rồi, ngày kia em về Bắc Kinh – Cô thông báo chuyến tàu.

- Tốt, chị đi đón em. Em cứ ở nhà chị ôn tập – Tết năm nay đừng về quê nữa. Tranh thủ một lần thi đạt IELTS luôn.

- Dạ không ạ, em mà ở đấy thế nào cũng cãi nhau với Tử Nhiên. Bạn em thuê một căn hộ rộng lắm, em ở với cậu ấy, cậu ấy cũng thi IELTS, vừa vặn cùng nhau ôn tập luôn. Chị, chị đang làm gì thế?

- Em về đây rồi tính. Chị đang kiểm tra bài tập của Tử Nhiên.

- Anh rể đâu ạ?

- Hôm nay anh ấy phải đi tiếp khách.

- Dạ! – Cô muốn nói lại thôi.

Toa tàu rất sạch sẽ và yên tĩnh, hành khách người lên mạng, người đọc sách, nghe nhạc, người thì chợp mắt. Ngồi cạnh cô là một thanh niên lẳng tử, thật khiến người sờn gai ốc, cậu ta đang đọc bài thơ có tên Thuật nói bụng:

Anh vào nhằm phòng

Bỏ lỗ hôn lễ của chính mình

Qua khe hở duy nhất trên tường anh thấy

Mọi thứ đang diễn ra hoàn hảo

Chàng khoác chiếc áo choàng màu trắng

Nàng ôm bó hoa Nghi lễ

Hứa hẹn Ôm hôn

Học thuộc lòng: Vận mệnh Anh khổ công học thuật nói bụng

(Đầu lưỡi – con thủy quái dịu dàng

Nhúc nhích trong vũng nước nhỏ nhoi)

Con quái nói: Vâng Tôi đồng ý.

Cô sợ thơ ca, còn sợ hơn cả văn cổ. Văn cổ còn có thể truy về nguồn gốc, chứ thơ ca thì tuyệt nhiên không biết thể nào mà lần, mỗi người một ý.

Nhưng bài thơ này, lại khiến cô không rét mà run.

Bài thơ rất có tính tượng, cũng rất có nội dung. Có phải cô đã quá miễn cảm hay không, qua bài thơ cô hiểu được ai cũng không phải là duy nhất của ai, không có cái cảm giác không ai có thể thay thế được. Nếu bạn xoay người bỏ đi, tất sẽ có người đi tới. Buổi diễn phải tiếp tục, khuyết vai A thì vai B sẽ hóa trang lên sân, khán giả vẫn vỗ tay như sấm dậy.

Dựa vào cái gì mà khẳng định được lòng người không thể đổi thay?

Điện thoại trong túi áo khoác cô bỗng reo lên.

Là Mạc Tiểu Ngải; cô thở hắt ra một hơi.

- Heo, cậu mở máy rồi.

- Nhớ mình à? – Cô che miệng để không kinh động đến người hàng xóm đang đọc thơ.

- Hận cậu mới đúng. Ông chủ công ty game Trì Sánh muốn mời cậu ăn cơm, bao giờ cậu về Bắc Kinh?

- Gọi cậu bao giờ?

- Hôm qua.

Cô cười ha ha, không dám kể mình đã gặp ông ta một lần.

- Ngày kia mình về Bắc Kinh, tới lúc đó sẽ hẹn cậu.

Xem ra phương án thiết kế của cô đã được duyệt rồi.

- Đúng rồi, chỗ cậu có ở thêm được một người nữa không? – Cô thật sự không muốn ở nhà chị hai. Cô mà tới đó, anh rể sẽ ngủ cùng với Tử Nhiên trên chiếc giường bé tí, nhường chiếc giường to cho cô và chị hai.

Mạc Tiểu Ngải ấp úng.

- Cậu có vấn đề? – Cô đánh hơi được mùi mờ ám ở đây.

- Mình... mình có bạn trai, thỉnh thoảng anh ấy sẽ đến thăm mình. Nếu cậu không để ý thì cứ tới đi!

Cô để ý đây có được không hả?

- Vậy để mình nghĩ cách khác.

Đồ bạn đều đắm đuối sắc dục, hừm!

- Mình sẽ để ý vụ nhà cửa giúp cậu.

- Không cần đâu.

Cô vội vàng cúp máy. Khu tứ hợp viện trước đây cô chưa trả nhà, ở thì vẫn ở được. Chỉ có điều nếu ở đó, thì phải ăn nói ra sao về việc Tiểu Phàm Phàm trong bụng đã đi đâu mất? Cô không muốn phải lừa dối những con người hiền lành đó nữa.

Đau đầu ghê!

Nam Kinh đang mưa, chưa chắc đã ẩm hơn Bắc Kinh, không khí ẩm ướt lạnh lẽo. Cô ở khách sạn Ngôi sao Cẩm Giang gần ga tàu, tắm nước nóng xong lăn ra ngủ vùi. Tỉnh dậy đã là giờ ăn trưa, cô ra ngoài ăn thấy ngay một mặt hồ rộng lớn với thuyền bè và ngọn đảo nhỏ xíu khỏi phải hỏi, đây chính là hồ Huyền Vũ[2].

Mưa đã tạnh, cô mua một tấm bản đồ Nam Kinh, tranh thủ thời gian đi lăng Trung Sơn[3], không trèo lên trên đỉnh mà chỉ tới nửa chừng thì quay lại, sau đó vội vàng đi một vòng Vũ Hoa đài, Mỹ Linh cung, miếu Phu Tử, sông Tần Hoài[4], hơn mười giờ tối mới thở hắt hắt trở về khách sạn.

[2] Một thắng cảnh cấp quốc gia nổi tiếng của Nam Kinh.

[3] Tức lăng mộ của Tôn Trung Sơn, nằm ở ngoại vi thành phố Nam Kinh.

[4] Các thắng cảnh nổi tiếng của Nam Kinh.

Tàu hỏa chạy chuyến mười giờ sáng hôm sau, cô dậy sớm đi dạo hồ Huyền Vũ. Đi thuyền dạo quanh hồ, sáu người một thuyền, mười lăm tệ một vé, không đắt lắm.

Trên mặt hồ gió hiu hiu thổi khiến người cô lạnh lạnh. Một chiếc du thuyền to rẽ sóng chạy tới ngay phía trước, chiếc thuyền nhỏ chở cô bị sóng xô đi mấy mét. Mấy du khách ngồi cùng thuyền nói loại thuyền đó chỉ dành cho khách quý, trong đó chắc chắn toàn là nhân vật tai to mặt lớn.

Cô chửi thầm trong bụng, quắc mắt bất bình nhìn sang bên đó.

- Tiểu Gia? – Trên boong của chiếc du thuyền, một người đàn ông trung niên đứng sững lại.

Cô quay mặt sang một bên, vờ như đang ngắm sóng. Không nghe không nhìn thấy gì hết, được chưa! Trái Đất to hay nhỏ, chẳng liên quan gì đến cô hết.

- Người kia có phải đang gọi cô không? – Nam du khách còn lại đi cùng với nhau, không có ai họ Chu (Gia), ông chủ thuyền bảo ông ấy họ Dương. Giữa hồ lại chỉ có mỗi thuyền của bọn họ.

- Tôi không quen. – Cô ủ rũ, lại muốn vò đầu.

Chiếc thuyền lớn nhanh chóng đi ra xa, lúc này cô mới thoải mái hóng gió hồ.

Họ mua vé một tiếng, ông chủ thuyền căn đúng thời gian, chạy một vòng rồi quay lại bến.

Trên bến đã có người đợi sẵn, cười hì hì đưa điện thoại ra:

- Thiệu Hoa muốn nói vài câu với cháu.

Chúa nhân từ ơi, đây chính là cái gọi là lưới trời lồng lộng có phải không?

Nếu đăng sau không phải là hồ, cô thật muốn quay đầu chạy biển.

Cô hậm hực nhận điện thoại, nặn ra một nụ cười giả lả:

- Cảm ơn dương.

Ông Án Nam Phi nháy mắt tỏ vẻ hiểu ý:

- Không cần cảm ơn, chỉ là trùng hợp thôi, đúng không?

Giọng thủ trưởng rất bình tĩnh:

- Nam Kinh có lạnh không?

- Không lạnh. – Da đầu tê rần, không từ mà biệt là vô đạo đức.

- Có mang sạc điện thoại không? Em kiểm tra xem, điện thoại của em hết pin rồi.

Mồ hôi cô đầm đìa tuôn, cúi đầu nhận lỗi:

- Em... em đổi sim.

Anh đi tìm cô sao ? Chẳng phải đã nói rõ ràng rồi sao, haizz, chẳng lẽ ý tứ của cô vẫn chưa thể hiện rõ hay sao?

- Có tiện cho anh số điện thoại không?

Cô không có gan từ chối, thành thật đọc đủ mười một con số.

- Tối qua Phàm Phàm bị trớ, quậy tới gần sáng mới ngủ. Hình như anh hơi bị cảm, phải cách ly với con vài hôm. Chủ nhật này anh phải đi công tác ở quân khu Lan Châu mấy ngày.

- Gia Hàng?

- Có mặt, có mặt!

- Hợp đồng kiểm tiền kia đã đưa cho em chưa?

- Lúc nào tới đây, anh sẽ nhờ luật sư xem hộ em, sau đó anh và em cùng đi ký hợp đồng.

Người đông sức đông?

- A, anh bận lắm mà.

Trên bến thuyền, du khách ngày càng đông, ông Án Nam Phi vẫn đứng đợi bên cạnh, cô muốn cúp máy.

- Thời gian này anh có thể sắp xếp được. Được rồi, đi ăn gì với dượng đi! Tối gặp!

- Không gặp đâu, em... về nhà chị hai. – Giọng nhẹ băng, như bị gió thổi bay.

- Ồ mấy hôm?

- Không phải mấy hôm.

- Ủ, vậy cứ ở với chị, anh sẽ gọi điện cho em. – Anh nói tạm biệt trước.

Tiếp đó, điện thoại của cô kêu tinh một tiếng, có một tin nhắn đến, “Gia Hàng, anh là Trác Thiệu Hoa!”. Anh biết cô không nhớ số điện thoại của anh, nên đoán ra mà thông báo trước.

Vì sự có mặt của Tiểu Phàm Phàm, hai đường thẳng song song bọn họ lại thắt thành một cái nút. Hôm trước, khi xách túi ra khỏi quân khu, cô tưởng cô đã gỡ cái nút này ra. Giờ đây, anh lại thắt nó lại.

Cô thật sự không đoán được dụng ý của anh. Điều cô có thể đoán được là, từ giờ trở đi, mọi hành động của cô đã bị kiểm soát.

Ba ngày trước ông Án Nam Phi tới Nam Kinh chủ trì một hội nghị, hôm nay hội nghị kết thúc, ban tổ chức bố trí ọi người đi tham quan, điểm đầu tiên chính là hồ Huyền Vũ. Ông đã học bốn năm ở Nam Kinh, mọi góc ngách của Nam Kinh đều đã đặt chân tới, không có hứng thú thăm lại chốn xưa, nhưng lại không từ chối được tấm thịnh tình của người phụ trách là Lê Trân.

Lê Trân là bạn đại học của ông, hơn mười năm không gặp.

Ông giới thiệu Gia Hàng với mọi người, vừa nói đây là cháu dâu đang nhà vợ, tất thấy mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, vội vàng im lặng. Ông Trác Minh – anh vợ của ông Án Nam Phi là ai, khắp Trung Quốc không ai không biết. Cháu vợ ông – Trác Thiệu Hoa, tính tình khiêm nhường, nhưng vẫn không che đi được ánh hào quang chói lọi.

Bà Lê Trân phản ứng nhanh nhất, vội nhiệt tình mời Gia Hàng cùng đi chơi với mọi người.

- Cháu đi chuyến tàu lúc 10h20. Gia Hàng từ chối khéo.
- Vậy bây giờ chúng ta đi ăn trưa. – Bà Lê Trân tuy cơ ứng biến.

Chín rưỡi ăn cơm trưa, quá khoa trương rồi. Gia Hàng im bật.

Ông Án Nam Phi cười cười, thay mặt Gia Hàng nói lời cảm ơn, nhờ bà Lê Trân mua thêm giúp ông vé tàu chuyến 10h20, ông sẽ cùng Gia Hàng, trở về Bắc Kinh.

Sau đó, ông xua bà Lê Trân và mọi người đi, ông hỏi Gia Hàng muốn ăn gì, Gia Hàng chỉ đại:

- KFC đi ạ!

Cô hậm hực gọi một cái hamburger cỡ lớn, một suất khoai tây chiên to, một cốc cola to, một bát canh phù dung to tướng khoe mắt nhướn lên, nhồi người về phía trước. Đi ăn với trường bồi dưỡng nhiên chẳng có lý nào con cháu phải trả tiền cả.

Ông Án Nam Phi tươi cười hỏi:

- Có gọi thêm một suất kem không?
- Có ạ, cháu ăn kem dâu. – Không mất tiền tội gì không ăn.

Ông Án Nam Phi rút ví ra trả tiền, bảo cô ngồi vào bàn, ông đợi đủ đồ ăn rồi mới ra đó.

Giọng nói yêu chiều hoàn toàn coi cô là con nít, muốn la lối khóc lóc cũng chẳng có lý do.

Gia Hàng buồn bực ngồi xuống cắn móng tay.

- Chưa ăn sáng à? – Nhìn Gia Hàng đang phùng má, miệng ông cứ nhếch lên.

Gia Hàng không buồn ngược mắt lên:

- Dạ!
 - Thì ra thật sự có chứng trầm cảm sau sinh. – Ông Án Nam Phi vẫy tay gọi phục vụ tới rót nước cho ông.
- Gia Hàng sặc, ho đến nổi mặt đỏ bừng lên như gấc.
- Trầm cảm sau sinh?
 - Không phải sao? Nếu không sao chẳng nói lời nào đã chạy tới Nam Kinh, Thiệu Hoa chọc giận cháu à?
- Làn da trắng trẻo của cô vì ho nhiều quá mà ửng hồng lên, trông hết sức trẻ trung xinh đẹp.
- Cháu không bỏ nhà ra đi.
 - Ủ, cháu đi thăm họ hàng bạn bè, du sơn ngoạn thủy thôi. – Ông nhìn cô trách móc. – Giờ cháu đã làm mẹ rồi, không thể tùy tiện như trước đây được. Cháu có từng nghĩ tới Thiệu Hoa sẽ lo lắng cho cháu như thế nào không?

Không còn tâm trạng ăn tiếp nữa, cô rút khăn giấy ra lau tay, thở dài:

- Dượng, cháu đã bảo cháu thật sự không tùy tiện...
- Vậy là cháu có kế hoạch, có tính toán từ trước? Dượng gọi điện hỏi Thiệu Hoa về cháu, nó còn không nói được gì.
- Anh ấy vốn không phải là người nói nhiều. – Cô lẩm bẩm.

Bà Lê Trân nhanh chóng đưa vé tàu đến, thêm cả hai túi đặc sản Nam Kinh, vịt muối gì đó, rất to.

Bọn họ là khách quý, đi đường chuyên dụng, trên xe ngồi khoang riêng. Bà Lê Trân bắt tay chào từ biệt ông Án Nam Phi, gương mặt được chăm sóc tốt của bà thoáng ửng hồng, lúc xuống xe, mắt bà ngân ngấn nước.

Gia Hàng buột miệng hỏi:

- Cô ấy là hồng nhan tri kỷ thời đại học của dương ạ?

Sắc trời nhập nhoạng, đèn trong toa đã bật, ánh đèn rọi lên vai Ân Nam Phi, một bên bị khuất bóng, đường nét rõ rệt, một bên sáng lên dưới ánh đèn, vẻ mặt ông hơi mơ hồ, như thể đang lạc vào dòng chảy của thời gian.

- Cháu đoán đúng rồi ạ? Gia Hàng cong môi, không hy vọng ông sẽ trả lời nghiêm túc.

Không ngờ ông đáp lại, nụ cười nhàn nhạt, thoáng chút bùi ngùi:

- Dượng và Lê Trần là bạn học thôi, nhưng quả thực khi đó dương đã từng thích một người.

Gia Hàng hào hứng, các bậc cha chú thông thường rất hay che giấu chuyện tình duyên, nếu nhắc tới đa phần là tâm thường nhạt nhẽo, nhưng có những chuyện lại lay động tâm can.

- Cái thích của con trai con gái không cần phải đôi bên hiểu nhau, mà kiểu tiếng sét ái tình, sau này khi trưởng thành rồi cũng sẽ có thể yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhưng đó là cái nhìn sau khi đã trải qua dâu bể cuộc đời, thấu hiểu tình người nóng lạnh, là cái yêu sau khi lý trí đã cân nhắc đắn đo, còn tiếng sét của thời niên thiếu, lại hoàn toàn là lý tưởng, là cảm tính không hề che chắn bản thân.

- Uyên thâm quá, ý của dương là dương đã từng hai lần trúng tiếng sét ái tình ạ?

Ông Ân Nam Phi cười khở:

- Có lẽ là vậy!

Gia Hàng chớp chớp mắt, tàu chạy từ lúc nào cũng chẳng hay.

- Hai mươi hai tuổi thích một người con gái, máu nóng sục sôi, bưng tai bịt mắt, đầu óc nóng bừng, thề nguyện hứa hẹn, sau này bình tĩnh lại mới phát hiện ra mình không có năng lực đó, cũng không đủ tự tin sẽ cùng nhau đi tới cuối cuộc đời. Khi còn trẻ, con người luôn thay đổi. Trải qua thời gian, trải qua giày vò, người ta sẽ dần ổn định lại, tình yêu lúc này mới là tình yêu chân chính, có thể tự hào nói với người ấy, mình có thể đem lại hạnh phúc cho họ. Đàn ông, bước qua tuổi ba mươi lăm, mới biết cái mình cần là gì.

Gia Hàng hơi băn khoăn:

- Ý dương là những lời đàn ông nói trước ba mươi lăm tuổi đều không thể tin được?

- Ha ha. – Ông Ân Nam Phi cười lớn. – Dương chỉ đang nói dương, cháu đừng liên tưởng đến Thiệu Hoa.

- Dương rất ấu trĩ sao?

- Đã từng như thế.

- Cháu thông cảm với cô bạn gái đầu tiên của dương, hy vọng cô ấy không yêu dương quá sâu nặng, nếu không, cô ấy sẽ cảm thấy bị tổn thương.

Từ trước tới nay cô luôn cảm thấy “yêu” là một từ rất có sức nặng, một khi đã nói ra, sẽ nặng tựa nghìn cân, đừng có đem sự ấu trĩ ra để ngụy biện.

- Cháu rất may mắn, người cháu yêu là Thiệu Hoa, nó cực kỳ có trách nhiệm. – Ông Ân Nam Phi chân thành nói.

- A, qua sông rồi!

Cô đứng bật dậy, gí sát vào cửa sổ ngắm dòng nước cuộn cuộn phía dưới. Trên sông mấy con tàu hàng cỡ lớn rúc còi chạy, xa xa, những bụi lau sậy đang rì rào trong gió.

Chị hai từng nói, Nam Kinh là cổ đô của sáu triều đại, vừa có sông nước hữu tình chốn Giang Nam, vừa hằn vết tích bể dâu năm tháng. So với Bắc Kinh, thành phố này càng thêm phần trang nhã và tinh tế. Tiếc là cô đi vội, không lĩnh hội được hết.

Cô từng hỏi chị hai tại sao không ở lại Nam Kinh làm việc? Khi đó, chị hai có thể ở lại trường giảng dạy.

Chị nói, chị chỉ muốn thay đổi môi trường.

Cô chớp mắt một lát, lúc tỉnh dậy, ông Ân Nam Phi không còn ở trong toa. Khi trở về, trên người ông thoang thoang mùi thuốc lá.

- Dượng hút thuốc, cô có ý kiến gì không ạ? – Cô cười hỏi.

- Đừng nghiện quá thì có thể chấp nhận được. Lúc cô vẽ tranh, thỉnh thoảng cũng hút vài điếu. Cô ấy thích nhất là được thưởng thức một ly rượu vang Pháp sau khi vẽ tranh xong.

- Cuộc sống của cô và dương hết sức viên mãn

- Cũng ổn. Nụ cười của ông Án Nam Phi rạng ngời về hạnh phúc của tình nghĩa vợ chồng.

Khi tàu dừng ở ga Thạch Gia Trang, Gia Hàng sốt ruột vò đầu, cười khi:

- Dượng ơi, chúng ta mỗi người một nẻo, cảm ơn dương đã chăm sóc cháu trên đường, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.

- Cháu vẫn còn kế hoạch khác à? Ông nhìn cô với vẻ không tán thành.

- Không ạ, ga đến của cháu là ga Bắc Kinh, chỉ có điều cháu cần đi làm chút việc, cháu đã báo cáo với thủ trưởng, anh ấy đồng ý rồi.

- Chuyện đó dương không thể biết à?

- Mỗi người đều có việc riêng mà, phải không ạ?

Ông Án Nam Phi trầm ngâm:

- Phải!

Sau khi tàu tới ga Bắc Kinh, mười phút sau khi Gia Hàng xuống tàu, ông Án Nam Phi mới đứng dậy đi xuống. Không gần không xa, vừa vặn có thể thu vào tầm mắt hình bóng của cô.

Trên sân ga rất đông người, một người phụ nữ khoác áo choàng màu ghi xám, tóc búi gọn gàng kiễng chân nhìn xung quanh. Gia Hàng gọi một tiếng, tung tăng chạy về phía người đó như trẻ con.

Gương mặt người phụ nữ có vài nét giống Gia Hàng, nhưng cách biệt tuổi tác, trên gương mặt ấy có thêm vài phần chín chắn, khí chất thanh thoát, hai hàng lông mày dịu dàng như vẽ.

Người phụ nữ yêu thương ôm chặt Gia Hàng, đón lấy túi xách của cô, không ngừng ngắm nghía cô thật kỹ.

Nụ cười của ông Án Nam Phi còn chưa kịp nở đã cứng lại nơi khóe miệng, chưa kịp giấu đi sự bàng hoàng của mình, đã bắt gặp ánh mắt người phụ nữ.

- Chị, chị sao thế? – Gia Hàng phát hiện gương mặt chị mình bỗng trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt hoang mang vô định, bàn tay đang nắm tay cô trở nên lạnh ngắt.

- Không... không có gì. Chúng ta đi thôi, Tử Nhiên còn đang đợi ở trường học.

Gia Doanh nhắm mắt lại, cố nén nỗi đau đớn đang quặn lên trong ruột, kéo tay Gia Hàng cứng nhắc bỏ đi.

Gia Hàng hơi ngoái đầu lại, muốn vẫy tay chào ông Án Nam Phi.

Người đó không biết đang hoảng hốt vì điều gì, mắt nhìn thẳng, vẻ mặt bàng hoàng thẳng thốt.

Chị Gia Doanh ở trong một tòa nhà bốn tầng màu tím, kiểu nhà tập thể cũ, hồi trước dành cho các kỹ sư nhận trợ cấp của chính phủ. Sau này họ đều đổi nhà mới, chỗ này phân phối thêm, Lạc Gia Lương nhanh chân giành được một căn, vừa kịp làm đám cưới với Gia Doanh.

Với giới viên chức làm công ăn lương, có được một căn nhà riêng ở Bắc Kinh là một chuyện rất ghê gớm, cho dù nó nhỏ tới mức hoàn toàn có thể gọi là cái ổ.

Bước vào hành lang, rẽ trái, là căn nhà đầu tiên.

Nhà ở tầng một, có thêm một khoảng sân nhỏ, trồng mấy cái cây mềm mại cao bằng đầu người.

Xe máy của Lạc Gia Lương dựng ở góc sân, Gia Hàng nhìn kỹ thêm một chút. Xe được giữ gìn rất tốt, phía trên còn phủ một tấm bạt che mưa, hai chiếc mũ bảo hiểm móc trên cái chắn bùn. Một chiếc màu đen, một chiếc màu đỏ. Hôm đó cô gái trẻ kia đội chiếc mũ màu đỏ.

Gia Hàng lẳng lặng ngắm Gia Doanh.

Gia Doanh cúi đầu mở cửa, mãi không tra nổi chìa, chị bực tức lấy chân đá vào cánh cửa.

Lạc Tử Nhiên ngỡ ngàng nhìn mẹ, rồi lại liếc nhìn Gia Hàng.

Cậu nhóc đang giận Gia Hàng, đến giờ vẫn không thèm gọi một tiếng dì.

Người này lớn hơn cậu có mười hai tuổi, ra vẻ già dặn gì chứ, hừm giành đồ ăn giành máy tính của cậu. Có lần cả bố cả mẹ đều đi công tác, nhờ dì ta đi họp phụ huynh. Dì ta chấp tay sau đít hỏi thầy giáo, Tử Nhiên nhà tôi ở trường có ngoan không? Nếu không ngoan thì cứ đánh cho tôi, đừng có nường tay, không đánh không thành tài.

Cậu thật muốn giả vờ không quen biết với con người này.

Điều khiến người ta ghét nhất là, con người này nói mà không giữ lời. Đã hứa sinh nhật cậu mười tuổi sẽ đi chơi với cậu cả ngày, mua cho cậu một tập truyện tranh của Cơ Mễ[5], kết quả lại chạy thẳng đến Nam Kinh đúng một năm.

[5] Họa sĩ truyện tranh nổi tiếng của Đài Loan. Các tác phẩm tiêu biểu: Rẽ trái rẽ phải, Đêm đầy sao, Con cá mỉm cười...

Trong nhà, Lạc Gia Lương eo thắt tạp dề đang vẩy nước trong tay. Phòng bếp sau lưng anh mù mịt hơi nước, mùi thức ăn quyện với mùi cơm mới thơm lừng.

- Hàng Hàng đến rồi đấy à!

Mặt anh ta rất to, mắt lại bé tí; lúc cười lông mày với mắt dính chặt lại với nhau.

- Em chào anh rể!

Gia Hàng kêu lên một tiếng, đưa túi quà trong tay ra, đó là do ông Án Nam Phi cứ dúi vào tay cô.

- Ở bên ngoài đã vất vả lắm rồi, còn hoang phí làm gì? Nhà cũng có mà. – Lạc Gia Lương trách. – Hàng Hàng nhà ta sao gầy thế này!

- Đây là vẻ đẹp mảnh mai. – Gia Hàng sờ lên mặt, hơi mắt tự nhiên.

- Từ đẹp chẳng liên quan gì đến dì cả, đừng có sử dụng bữa bãi. Lạc Tử Nhiên xị mặt xuống, thay dép đi vào nhà.

- Sao lại nói với dì như thế? – Lạc Gia Lương trừng mắt nhìn Tử Nhiên, đưa cho Gia Hàng một đôi dép lê.

- Doanh Doanh, em ăn cơm trước hay đi tắm trước? – Lạc Gia Lương ân cần quay sang hỏi vợ.

Gia Hàng hoang mang nhìn anh, ánh mắt ấy như đang nhìn một người xa lạ.

- Chị không được khỏe lắm. – Gia Hàng nói nhỏ.

Lạc Gia Lương nhú mày, vào trong tắt bếp:

- Vay mau vào phòng nằm nghỉ đi. Công việc ngân hàng áp lực rất lớn, đầu óc phải căng thẳng suốt ngày. – Anh ta bước tới ôm eo Gia Doanh.

Gia Doanh bỗng rúm người lại:

- Cứ mặc kệ em, anh chăm sóc cho Hàng Hàng và Tử Nhiên đi.

- Biết rồi, hai đứa nó quan trọng, em cũng quan trọng. – Lạc Gia Lương cười tít mắt, đi vào phòng ngủ bật đèn, chuẩn bị giường, đặt bộ quần áo ngủ lên tay Gia Doanh. – Em lên giường đi, đừng ngủ vội, anh ninh một bát canh măng sườn cho em uống.

- Em không muốn ăn, anh ra ngoài đi! Ăn xong thì kiểm tra bài tập cho Tử Nhiên, bảo Hàng Hàng vào ngủ với em!

Lạc Gia Lương thở dài:

- Thực ra em không cần phải gắng sức như vậy, tiền thưởng bớt đi một chút cũng không sao, anh sẽ kiếm về. Học phí du học của Hàng Hàng chẳng phải đã có rồi sao, chuyện nhà cửa thì mình đợi người ta dỡ bỏ chỗ này, không việc gì phải vội, dù sao Tử Nhiên vẫn còn nhỏ.

- Hai đứa đều đang ở ngoài kia, anh đừng nói mấy chuyện này. – Gia Doanh nằm xuống, nhắm mắt lại.

Lạc Gia Lương cười khi rồi quay người đi ra ngoài.

Hai kẻ bên ngoài chẳng thèm cầm dũa, bõ rập ra bàn bốc bằng tay luôn, cứ như đang tranh đua với nhau, miệng nhồm nhoàm thức ăn.

Lạc Gia Lương mỗi tay xách cổ một đứa, tổng vào nhà vệ sinh rửa tay.

- Anh rể, dạo này công việc của anh thế nào? – Ăn gần căng bụng rồi, Gia Hàng mới có thời gian ngẩng đầu lên.

Gia Lương đang bóc tôm cho cả hai, chưa đụng đến miếng cơm nào:

- Anh vẫn thế, hợp hành liên tục, tiệc tùng liên miên, thu xếp bảo hiểm lao động và phúc lợi cho nhân viên, ai ốm thì đi thăm, lãnh đạo đi công tác thì mình đặt vé... ha ha anh chính là quản gia của đơn vị, chẳng có thành tích gì mà lại xoay vòng vòng như con gụ.

- Anh cứ khiêm tốn, công việc này của anh người ta thích lắm đấy, có cô bé nào yêu thầm anh không? – Gia Hàng nháy mắt ranh mãnh.

Lạc Gia Lương cười hì hì chỉ vào mình:

- Người như anh yêu thầm người ta còn may ra, ai mà yêu thầm anh, chắc mắt có vấn đề.

- Thế anh rể yêu thầm ai?

- Dĩ không bị làm sao chứ? – Lạc Tử Nhiên lạnh lùng chen vào một câu.

- Sao lại nói thế? Gia Hàng nhún nhường.

- Bố có mẹ rồi, cần gì yêu thầm nữa? – Tử Nhiên hậm hực trợn mắt lên, cực kỳ khinh thường.

- Khó nói lắm, tình yêu cũng giống như bị điên vậy, không biết lúc nào sẽ lên cơn đâu.

- Bố cháu không phải ai kia, bố cháu rất bình thường.

- Ai kia là ai? – Gia Hàng cười giảo hoạt.

- Cả đời này dù yêu thầm hay là yêu công khai, thì tình yêu của anh đều dành cho Doanh Doanh. Ha ha, anh là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời. – Lạc Gia Lương chấm tôm vào bát xì dầu, nhét vào mồm mỗi đứa một con, thành công chặn họng hai tên nhóc.

Gia Hàng nhai con tôm tươi rói, nhìn nụ cười chất phác trên mặt Lạc Gia Lương, cô không tìm ra được dấu vết nào của lời nói dối.

Ăn xong, Lạc Gia Lương giục cô đi tắm rồi vào phòng với Gia Doanh. Cô định làm bộ làm tịch kiểm tra vở bài tập của Tử Nhiên, bị thằng nhóc uy hiếp tính mạng, đành sờ sờ mũi, không vào phòng Tử Nhiên nữa.

Tóc vẫn còn ướt nhet, cô dè dặt đẩy cửa phòng ngủ, phát hiện Gia Doanh vẫn chưa ngủ, mắt mở to thần thờ nhìn trần nhà.

Cô bước tới ngồi lên giường, lấy chiếc khăn bông to lau đầu.

Gia Doanh khẽ quay sang nhìn cô, ánh mắt đăm đăm.

- Chị? – Gia Hàng ngỡ ngàng gọi, ánh mắt của chị hai thật khác thường.

- Hàng Hàng lớn nhanh thật, chị còn nhớ lúc em mới chập chững biết đi, cứ ôm chân chị đòi kẹo. – Ánh mắt Gia Doanh dịu lại, ngồi dậy cầm lấy khăn, dịu dàng lau tóc cho Gia Hàng. – Cứ như chuyện mới hôm qua vậy.

Gia Hàng cười ngượng nghịu:

- Lúc nhỏ em quần chị, lúc chị nghỉ hè xong quay về trường, lần nào em cũng chạy theo khóc suốt nửa quãng đường, khiến mẹ phải dỗ mãi.

- Mẹ bảo trong mơ em cũng gọi chị. – Bàn tay Gia Doanh đỡ ra giữa không trung, ánh mắt nóng lên.

- Bạn bè em ai cũng ngưỡng mộ em, bọn nó toàn là con một, còn em lại có một người chị vừa xinh đẹp vừa dịu dàng. – Gia Hàng nũng nịu dựa vào lòng Gia Doanh.

- Nghịch ngợm! – Gia Doanh yêu chiều nhéo mũi Gia Hàng. – Hàng Hàng, ngoan, cố gắng thi qua kỳ thi IELTS, ra nước ngoài cho sớm, có cơ hội ở lại thì ở lại luôn!

- Không, bố mẹ lớn tuổi rồi, em muốn chăm sóc hai người.

- Chị sẽ chăm sóc bố mẹ.

- Đó cũng là trách nhiệm của em, hơn nữa em cũng nhớ chị hai, Từ Nhiên và anh rể nữa.

Gia Doanh khẽ thở dài:

- Nếu chị không muốn em ở trong nước thì sao?

- Tại sao ạ? – Gia Hàng sững sốt.

- Em không nghe lời chị sao?

- Không phải...

- Đừng hỏi nữa. Nào, nằm xuống, để chị ôm em. Chị thấy hơi lạnh.

Gia Hàng chớp chớp mắt, ngoan ngoãn chui vào chăn. Gia Doanh tắt đèn, dịu dàng vươn vai ra ôm cô vào lòng.

Cô thấy hơi xấu hổ, thật đấy, đã lâu lắm rồi không được ai ôm như vậy.

Đêm nay chị hai dường như rất yếu đuối. Nếu nói là chị ôm cô, chẳng thà nói cô là chỗ dựa của chị, nếu cô rời đi, chị sẽ đứng không vững.

Vòng tay chị hai rất mềm mại, thoảng mùi hương ấm áp, chẳng bao lâu sau cô đã ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, cô bị một tiếng thét chói tai đánh thức.

Không biết Gia Doanh gặp ác mộng gì, lông mày cau lại đầy khổ sở, nước mắt trào ra từ đôi mắt nhắm nghiền, cả người không ngừng run lên.

Cô thét gọi chị.

Gia Doanh mở mắt ra, ôm choàng lấy cô.

- Chị, không sao rồi, chỉ là mơ thôi.

Hai hàm răng Gia Doanh run lập cập:

- Hàng Hàng, Hàng Hàng...

- Em ở đây, chị ơi! – Cô vỗ nhẹ lên lưng chị hai, dịu giọng dỗ dành.

Đến tận khi trời sáng, Gia Doanh cũng không dám chớp mắt.

Gia Hàng ngủ một mạch, lúc tỉnh dậy, trong nhà chỉ còn mình cô, Từ Nhiên đi học, chị hai và anh rể cũng đi làm. Bữa sáng và bữa trưa của cô, Lạc Gia Lương đựng vào hai hộp cơm khác nhau. Gia Doanh để lại lời nhắn, bảo cô tới nơi đăng ký thi IELTS xem thời gian thi.

Gia Hàng định ra ngoài, cô muốn gặp Tiểu Ngải, còn muốn tới khu tập thể cũ kia lấy hành lý của mình về.

Buổi sáng Tiểu Ngải phải đi học, hai người hẹn buổi chiều gặp nhau ở Pizza Hut. Cô đem theo chứng minh nhân dân, tới trung tâm đăng ký thi IELTS trước.

Đăng ký xong, cô bắt xe tới khu tập thể.

Cô nghĩ kỹ rồi, hành lý gửi tạm ở chỗ Tiểu Ngải, bao giờ tìm được chỗ trọ thì mang đi.

Cửa khu tập thể vĩnh viễn nửa đóng nửa mở, hễ có ai vào, cánh cửa sẽ kêu cọt két, còn hiệu quả hơn chuông. Hàng xóm láng giềng đều ra ngoài đi làm, trong sân chỉ còn có mấy người già cả.

Cô lịch sự chào hỏi.

Mấy bà già nhiệt tình xúm lại:

- Sao hôm nay lại tới đây?

- Cháu tới thăm các bà ạ.

- Nhóc con đâu? Sao không mang theo? –Mấy bà già tỏ vẻ tiếc nuối. – Giống cháu hay giống bố nó? Nghe nói là một cậu nhóc mập mập lắm hả.

- Nghe ai nói ạ? – Cô sợ hãi.

- Chồng cháu chứ ai.

Cô cười như mếu:

- Anh ấy... đến lúc nào ạ?

- Hôm kia, đến trả phòng, đồ của cháu đựng trong hai cái rương lớn, một cậu sĩ quan mang đi rồi. Bọn bà hỏi cháu, cậu ấy nói cháu đang ở nhà trông con. Trông cậu ấy quan tâm, xót xa vợ biết mấy.

- Vâng ạ, vâng ạ...

Xót lắm, tim xót, đầu cũng xót.

Thủ trưởng uống nhầm thuốc hay sao? Một quyển sổ cũ, mấy quyển sách, một cái ga giường, lấy đi làm gì?

6. Chương 6: Ứng Nhận Tung Cánh Vô Chừng (2)

Không buồn ngủ.

Trác Thiệu Hoa đứng dậy, bước ra khỏi thư phòng. Virus cảm cúm rất mạnh, anh đành phải cách ly với Tiểu Phàm Phàm. Nhóc con mới hơn một tháng tuổi mà đã biết lạ, bị thím Đường bế đi ngủ, miệng cứ ê a tỏ vẻ không bằng lòng. Đèn trong mấy gian phòng đã tắt hết, sự tịch mịch càng khiến cho bóng đêm thêm sâu thẳm, những ngôi sao sáng lấp lánh chi chít trên bầu trời thật gần. Cùng hòa nhịp với ánh sao, là ngọn đèn đường le lói ở góc sân. Ánh đèn vàng vọt hắt ánh sáng ra cả khoảng sân.

Trong ánh đèn, anh thấy có một cánh cửa vẫn chưa đóng kín, là căn phòng khách mà Gia Hàng từng ở. Lúc chiều anh đã vào đó, định sắp xếp mấy thứ đồ mang từ khu tập thể về, nhưng người hơi hâm hấp sốt, không có tâm trạng làm gì, đứng một lúc rồi lại đi ra ngoài.

So ra, cô phóng khoáng hơn anh.

“Báo cáo thủ trưởng tôn kính: Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành đầy đủ. Kể từ hôm nay, tôi sẽ rời về hậu phương. Kính thư! – Gia Hàng!”

Tờ giấy này nhét bên dưới cái máy tính trong phòng làm việc, phía dưới lời nhắn còn vẽ một cánh tay đang chào theo kiểu nhà binh.

Anh nhìn chằm chằm tờ giấy, hít vào một hơi, cảm thấy lồng ngực trương phình lên, cảm thấy thiếu oxy như thể đang bị nhốt trong một cái thùng xe không có cửa sổ.

Điện thoại tắt máy, sau đó là không tìm ra được người thứ hai có thể liên lạc với cô.

Anh vò nát tờ giấy, rồi lại từ từ vuốt phẳng ra.

Anh cùng cậu lính cần vụ tới khu tứ hợp viện cũ.

Chủ nhà vẫn nhớ anh, vội hỏi Gia Hàng đã sinh chưa, sinh con trai hay con gái.

Anh trả lời, mắt dán chặt vào căn phòng khóa trái.

Qua lời chủ nhà, anh xác định Gia Hàng chưa quay lại nơi này.

- Gia Hàng muốn lấy mấy thứ, cháu quên không mang chìa khóa. – Anh nói dối mà mặt không biến sắc.

- Để tôi mở cửa cho cậu. – Bác chủ nhà nhiệt tình mở cửa, bật đèn.

Anh không cho cậu lính vào cùng.

Nhà trọ này anh đã tới một lần, chính là một nơi tạm dừng chân, mọi thứ đều theo chiều hướng giản tiện. Máy tính và sách vẫn còn. Trái tim anh khẽ thở nhẹ một cái, từ từ chạm đất.

Thì ra, anh đang lo lắng, anh đang hoảng loạn.

Anh lo lắng sẽ thật sự mất đi toàn bộ tin tức về cô, anh hoảng loạn...

Trống ngực đập thành thịch.

Tiện tay lật lật quyển sách, phát hiện thì ra lại là giáo trình thạc sĩ chuyên ngành máy tính, quyển Đại từ điển Anh-Hán dày cộp, cầm rất đầm tay, các loại tài liệu thi IELTS chất đống mỗi nơi một ít.

Giai Tịch qua đời vào tháng Bảy, anh biết đến sự tồn tại của Gia Hàng là vào đầu tháng Tám. Anh chưa từng nói với Gia Hàng, khi quyết định gặp mặt cô, anh đã từng âm thầm quan sát cô nửa tháng.

Anh tìm một chiếc xe cũ, mặc thường phục, chiều đến, tới đi.

Anh chưa từng gặp người phụ nữ có thai nào chăm chỉ như vậy. Năm giờ sáng, bao người còn đang say ngủ trong thời tiết mát mẻ, cô mặc một chiếc áo phông thùng thình, chiếc quần rộng rãi, ngồi bên miệng giếng, một tay cầm sách, một tay vẩy cái chậu đựng đầy nước giếng.

Miệng giếng ẩm ướt, nụ hồng trong sân rung rinh trong gió đêm, rũ xuống những hạt sương rồi run run hé nụ, tỏa hương nồng nàn.

Cô nhỏ giọng đọc một lát rồi nhắm mắt lại, đọc nhắm mấy phút, sau đó mới tiếp tục. Lúc mệt, cô vươn vai, cúi đầu vỗ lên cái bụng nhô cao nói: “Biết rồi, nhóc đói rồi, lát nữa đi ăn cơm”.

Khi chiều xuống, cô ngồi trên chiếc ghế đá dưới gốc cây hòe già, ngón tay múa như bay không ngừng trên bàn phím. Cô chăm chú đến mức có đứa bé dán giấy trên lưng mình, cô cũng không biết.

Anh quan sát cô nửa tháng, tiếp xúc hai tháng, ngày nào cũng có một người xuất hiện trong tầm mắt anh, bây giờ đột nhiên biến mất, chỉ là anh không quen lắm thôi.

Máy tính và sách đặt trong một chiếc va li, anh tìm thêm một cái va li khác đựng quần áo.

Quần áo của cô... đúng là chẳng được coi trọng.

Giai Tịch là người rất tinh tế trong việc hưởng thụ cuộc sống, những đồ dưỡng da la liệt trên mặt bàn trang điểm, ngoài ra còn bày trong hai ngăn kéo. Cô ấy có một cái tủ nhiều ngăn rất to, chuyên để đồ lót. Trong đó kiểu dáng, màu sắc, nhãn hiệu nổi tiếng nào cũng có. Trong phòng ngủ làm riêng một phòng thay đồ cho cô, quần áo của cô đều treo trong đó, trông như một cửa tiệm nhỏ.

Không hiểu Gia Hàng trước kia như thế nào, khi cô mang thai quần áo không có quá hai bộ, đa phần đều là đồ thể thao rộng rãi. Tất cả quần áo giặt xong vo thành một đồng dúi vào một chỗ.

Có lẽ sẽ chẳng ai hình dung ra được, trong căn phòng nhỏ đó, anh khom người lấy từng bộ quần áo của cô ra, gấp lại ngay ngắn, rồi xếp gọn gàng vào trong va li.

Cậu lính cần vụ nhìn đồng hồ, thủ trưởng đã vào trong đó nửa tiếng rồi.

Có lẽ cô cũng không để ý đến mấy bộ quần áo đó, nhưng với cô sách và máy tính rất quan trọng, anh nghĩ chủ nhà sẽ kể chuyện anh tới đây, vậy thì cô bắt buộc sẽ phải liên lạc với anh.

Do dự mấy phút, anh mở máy tính xách tay của cô ra. Hành động này không quân tử lắm, thế thì đã sao? Anh muốn hiểu cô thêm một chút. Máy mở không cần mật mã, máy được giữ gìn khá tốt, tốc độ rất nhanh.

Ha, anh bật cười.

Đó chỉ là vẻ bề ngoài, khi thử xâm nhập vào máy tính của cô, máy sẽ treo. Mở máy ra lần nữa, màn hình tối đen. Trông có vẻ như máy móc có vấn đề, thực ra đó là lớp bảo vệ của cô.

Dùng hiện tượng giả đơn giản nhất để che giấu bí mật đích thực.

Từ khi thành lập đội Kỳ binh mạng, anh đã có thêm nhiều hiểu biết về giới hacker.

Nếu coi thế giới mạng là chốn giang hồ, thì trên chốn giang hồ này, nhân tài hiệp khách nhiều không kể xiết. Cao thủ giang hồ thực sự, không phải là kẻ đánh thắng vô địch thiện hạ, mà là người khi có người khác xâm phạm, có thể trong nháy mắt bảo vệ mình kiên cố như thành đồng.

Gia Hàng, anh thầm nhắm đi nhắm lại cái tên này.

Nhắm thêm một lần, lại cảm thấy ngập tràn ý vị.

Chiếc điện thoại trên bàn làm việc trên phòng làm việc rung rì rì hai cái, lúc này còn ai nhắn tin nữa?

Anh là người coi thường trò nhắn tin. Luôn cảm thấy nhắn tin là chuyện chỉ những người không dám trực tiếp bộc lộ bản thân mới làm. Sinh viên hỏi bài anh có thể gửi email hoặc hỏi ngay trên lớp, nếu nhắn tin anh sẽ tự động bỏ qua. Anh và đồng nghiệp liên lạc với nhau cũng vậy, có chuyện thì gọi điện, chưa từng nhắn tin.

“Hôm nay là sinh nhật em!”

Là Thành Vĩ, nhắn nhầm số? Nhưng nghĩ một lát, anh vẫn phá lệ nhắn lại: “Chúc mừng sinh nhật!”

“Mỗi năm chỉ có một ngày sinh nhật, chỉ còn hai tiếng nữa là em ba mươi tuổi rồi. Ba mươi, con số đáng sợ biết bao. Anh có ra ngoài một lát được không?”

Một lần nữa anh lại nghi ngờ Thành Vĩ nhắn nhầm số.

“Xin lỗi, anh phải cho Phàm Phàm đi nghỉ. Trác Thiệu Hoa”.

“Vậy em đến nhà anh, mang theo bánh ngọt và rượu vang, anh chỉ cần giúp em chuẩn bị nên là được rồi”.

Lông mày Trác Thiệu Hoa nhíu lại, hình như không phải nhắn nhầm, Thành Vĩ nếu không say xỉn thì là đang nói mơ, anh xóa hết tin nhắn đi rồi tắt máy. Rót một ly nước ấm, nuốt hai viên thuốc cảm, lên giường nằm nghỉ.

Trưa mai, anh đi máy bay quân dụng tới Lan Châu.

Sáng hôm sau, vừa tỉnh dậy đã nghe thấy tiếng dì Lữ nói chuyện trong sân.

Thành Công uể oải nhếch môi, bước tới:

- Chào!

- Chuyện gì? – Anh hơi ngạc nhiên, mới hơn bảy giờ một chút, tên Thành Công này đúng là một con mèo đêm.

Thành Công liếc nhanh vào bên trong:

- Hôm nay tôi nghỉ, định đến chỗ cậu đền điều không phải, mặc dù tôi không biết là có phải tôi không phải hay không?

- Cậu đang hát về đây à?

- Hôm đó ở bệnh viện cậu lên mặt với tôi, tôi ảm ức lắm.

Anh bật cười:

- Cậu nhảy cảm như thế từ bao giờ vậy? Phàm Phàm bị ốm nên tôi hơi sốt ruột mà thôi. Hai hôm nay lại nhiều việc, hôm nay còn phải đi công tác, nếu không đã hẹn cậu từ lâu rồi.

Thành Công nhún vai:

- Thôi được! Nhưng tôi cũng rất có thành ý, mang rượu vang đến cho cậu đây.

- Sáng ra uống rượu làm gì? Để dì Lữ rót cho cậu ly trà.

- Được, rượu để dành lần sau tôi đến uống. Rượu này không phải bình thường đâu nhé, tên là Tequila[1], nấu từ câu lưỡi rồng trên mười hai năm tuổi, ủ trong thùng gỗ cao su ít nhất bốn năm mới tiêu thụ bên ngoài. Hương vị vô cùng độc đáo, trong nước rất hiếm. Thành Vĩ nhà tôi sinh nhật, bạn nó tặng đây. Tôi ăn trộm đến đây.

[1] Một loại rượu có độ cồn cao truyền thống của Mexico, được chưng cất từ lá cây Agave Azul Tequilana, một loài thực vật bản địa ở Mexico.

- Ồ! – Anh bình thần đáp. – Cậu ngồi đi, tôi đi đánh răng rửa mặt.

Thành Công gật đầu, thấy thím Đường bế Phàm Phàm ra, anh ta dang rộng hai tay cười hì hì:

- Nhóc đẹp trai, cho chú bế cái nào.

Thím Đường lắc đầu:

- Thằng bé vừa ngủ dậy, lát nữa sẽ ị, đừng để bẩn quần áo cậu.

Công việc này của thím là do Thành Công giới thiệu cho, nhìn thấy anh ta, tự nhiên sẽ vô cùng nhiệt tình.

Thành Công vội đưa tay ra sau lưng, ngoảnh lại phía sau rồi hạ giọng hỏi:

- Heo đang ngủ à?

- Heo? – Thím Đường ngẩn ra một lúc rồi mới hiểu. – Cậu nói phu nhân hả, không có, đi mấy ngày rồi.

- Đi? Đi đâu?

- Thiếu tướng nói phu nhân đi tập huấn. – Thím Đường chép miệng, nụ cười có phần thần bí.

- Thím đừng lấp lửng nữa, có gì thì nói đi ạ.

- Tôi và dì Lữ nghĩ kỹ rồi, thiếu tướng và phu nhân hơi kỳ lạ, hai người không ở cùng phòng. Trong cử thì còn hiểu được, nhưng hai vợ chồng chẳng có chút thân mật nào. Phu nhân không cho Phàm Phàm bú, cũng rất ít khi bế Phàm Phàm, hoàn toàn không giống một bà mẹ, cũng không giống một người vợ...

Thành Công sờ cằm, đôi mắt dài híp lại:

- Không kỳ lạ, Thiệu Hoa là người sống khép kín. Nói gì thím, đến cháu còn chưa bao giờ thấy cậu ta ngọt ngào với ai.

Thím Đường cười phụ họa:

- Đúng vậy, cậu ấy là tướng quân, nghiêm túc là điều tự nhiên.

Trong lòng Thành Công tò mò muốn chết, Heo đi tập huấn? Chưa từng nghe nói cô ta làm công việc quan trọng gì, dù có, thì theo quy định của pháp luật, cũng có bốn tháng nghỉ đẻ. Cô ta lại có tinh thần cống hiến đến thế sao? Đánh chết anh ta cũng không tin.

Anh ta bần thần đứng trong sân nửa ngày trời, khi Trác Thiệu Hoa đi xe ra sân bay, anh ta mới ra về. Lời nói và cử chỉ của Thiệu Hoa không có gì khác thường. Anh ta hỏi về Heo, Thiệu Hoa liền nói sang chuyện khác.

Anh ta chỉ có thể nuốt sự ngờ vực xuống, buồn bực lái xe ra về.

Ngày nghỉ, đương nhiên là phải dành ra nửa ngày với bạn gái. Bạn gái hiện nay của anh ta có vẻ còn trẻ con, không thích ăn bữa tối lãng mạn, mà muốn tới Pizza Hut ăn pizza.

Anh ta rất biết cách nhân nhượng và chiều chuộng. Đàn ông quan trọng là biết co biết duỗi.

Cửa vào quán Pizza Hut hơi màu mè, anh ta nhíu mày, lấy điện thoại ra bảo bạn gái là mình tới trước rồi, bảo cô ấy đừng sốt ruột, anh sẽ kiên nhẫn và dịu dàng đợi em.

Trong quán khá đông, từng gương mặt non nớt, nhìn là biết là lũ sinh viên trong đầu toàn chuyện phong hoa tuyết nguyệt. Anh ta chửi thề vài câu rồi đưa mắt tìm một góc thích hợp cho đôi lứa hẹn hò, đang tìm, anh ta bỗng nhún mày cười rạng rỡ.

Con heo đi tập huấn kia đang nằm bò ra trên bàn nói với phục vụ:

- Cho một suất tình nhân, một pizza cỡ to, hai cốc nước ngọt, salad hoa quả, kem dâu và oải hương, bánh trứng... Ê, bàn này có người rồi.

Một bóng đen chắn trước người Gia Hàng, cô ngẩng đầu kêu lên.

- Heo, không ở nhà ngoan ngoãn trông con, chạy ra đây hẹn hò với ai? – Thành Công khoanh tay, giọng điệu kỳ quái.

Gia Hàng nhảy dựng lên, túm áo anh ta kéo vào nhà vệ sinh ở góc trong cùng:

- Thành lưu manh, anh im miệng lại cho tôi.

- Sao, bị tôi nói đúng rồi chứ gì? – Thành Công nở nụ cười khuyếch đảo chứng sinh, mắt lại lóe lên một tia nguy hiểm.

Gia Hàng thận trọng nhìn về phía sau, nghiêng răng ken két:

- Đừng đem tiêu chuẩn đạo đức của anh ra đánh giá người khác. Tôi cảnh cáo anh, lát nữa chúng ta nước sông không phạm nước giếng, anh coi như không quen tôi, không được nhìn tôi, không được lân la tới gần.

- Cô chưa nghe người ta nói à, nước sông không phạm nước giếng, nhưng nước giếng cứ thích làm đục nước sông. Tại sao tôi lại phải nghe theo cô? – Thành Công gỡ tay Gia Hàng ra, hùng hồn khoác vai cô, cứ như anh em thân thiết lắm.

- Bỏ ngay bàn tay bẩn thỉu của anh ra, sau đó phục tùng vô điều kiện. – Gia Hàng liếc xéo anh ta, không giống như đang nói đùa.

- Tôi không bỏ thì sao? – Đã là lưu manh rồi, thì lưu manh đến cùng. Khí thế hung hãn như vậy, nhưng lại có một bờ vai mảnh khảnh thế này, khiến anh không khỏi sinh lòng thương tiếc.

- Thật không bỏ? – Gia Hàng nhếch môi gian xảo, một giây sau bất thành linh túm chặt một cánh tay anh ta, hơi khom người xuống, bẻ quặt nó ra đằng sau.

- Nhẹ thôi, nhẹ thôi, con heo này làm thật đấy à? – Thành Công kêu toáng lên vì đau.

- Ha ha, nhớ những lời tôi vừa nói chứ?

Kể thức thời là trang tuần kiệt, Thành Công bí trắng gật đầu.

Gia Hàng buông tay, vỗ lên vai anh ta:

- Thế mới là lương y của nhân dân, cảm ơn sự hợp tác.

Thành Công trợn mắt nhìn cô, xoa xoa cổ tay:

- Hình như tôi chẳng làm gì cô cả, cho dù cô đi kiểm tra sản khoa, tôi đã làm những chuyện vô lễ chó nhìn, cô dựa vào cái gì mà gọi tôi là lưu manh?

- Lưu manh cũng có người tốt kẻ xấu, đừng quá đau buồn, anh thuộc diện lưu manh lương thiện. – Gia Hàng trịnh trọng bảo ban.

Thành Công mém xiu, đúng là lý luận đầy tính thuyết phục.

- Cô không đánh giá cao tôi đấy chứ?

- Không hề, từ trước tới giờ tôi nhìn người rất chuẩn. Ê, tìm anh kia, bạn gái à?

Một cô gái cài nơ bướm trên đầu đẩy cửa bước vào, nhìn thấy họ, bờ môi cắn chặt lại đầy ảm ức.

- Không phải. – Thành Công len lén cắn lưỡi, không biết tại sao mình lại phũ nhận.

- Vậy sao cô ta nhìn tôi như nhìn tình địch vậy?

- Cô thật chẳng biết tự lượng sức mình. – Thành Công hừ một tiếng, vẻ mặt như muốn nói “Cô mà xứng làm tình địch á?”

Gia Hàng cười cười, không để tâm:

- Người tôi đợi chắc cũng tới rồi, anh đi với bạn anh đi. Lúc đi đừng có chào hỏi đấy.

Thành Công hung hăng lườm cô, nở một nụ cười mê hồn bước về phía cô bạn gái.

Với một bác sĩ thường phải làm phẫu thuật, cho dù ngoại hình nho nhã tới mức nào, cho dù không phải đại lực sĩ, nhưng đối phó với một hai người thì không thành vấn đề. Vừa rồi cố tình để con heo đó được đắc ý, là có phần trêu chọc, cũng có phần tò mò. Người khiến cô ta phải căng thẳng đến thế là ai?

Cô bạn gái trách anh không tìm chỗ tốt trước, bây giờ trong quán đông người, phải ngồi chung bàn với người khác.

Anh lại cảm thấy như thế rất tốt, góc này vừa vặn nhìn được Heo.

Người Heo đợi đã đến, không phải là mỹ nam, không phải là giai đẹp, mà là một cô bé sinh viên tóc mái xén gọn gàng, mũi nhỏ mắt nhỏ, vai khoác ba lô, trông có vẻ yếu ớt. Nhưng khi nhìn thấy Heo, cả hai cùng nhảy cẫng lên, ôm chầm lấy nhau.

- Heo, mình nhớ cậu!

- Tiểu Ngải, mình cũng nhớ cậu lắm!

Da gà cũng Thành Công rụng đầy mặt đất.

- Heo, đằng kia có một người đàn ông cứ nhìn cậu mãi. – Mạc Tiểu Ngải có một sở trường, mắt như rada tai chuyên bắt sóng.

- Đừng nhìn, loại đàn ông ấy nhìn nhiều sẽ thất thân đấy. – Gia Hàng đáp.

Tiểu Ngải nổi cơn buồn chuyện:

- Cậu rất hiểu anh ta?

- Tiểu Ngải, mình vừa từ Nam Kinh về, làm gì có cơ hội quen biết loại người đó đúng không?

- Đúng đúng! – Tiểu Ngải gật đầu.

Nhân viên phục vụ bắt đầu đưa thức ăn đồ uống lên như đèn cù, Gia Hàng bê cả hai ly kem đưa lên cho Tiểu Ngải:

- Toàn là món cậu thích ăn đây, hôm nay ăn cho thỏa thích đi.

Mắt Tiểu Ngải chớp chớp:

- Heo, cậu kiếm được tiền rồi à?

Đoạn xúc một thìa salad hoa quả đút vào miệng Gia Hàng.

Gia Hàng cười cười:

- Sắp rồi, cậu có mang bản vẽ theo không?

Tiểu Ngải đặt muống xuống, dịch đồ ăn trên bàn sang một bên, rút laptop từ trong balo ra:

- Mình không được tự tin lắm, cậu xem thử xem!

Tiểu Ngải mê truyện tranh điên đảo, chỉ đọc thôi cũng không thể đã ghiền, cho nên cô nàng chọn ngành thiết kế truyện tranh. Các nhân vật trong game của Gia Hàng đều nhờ cô nàng vẽ thử, đây cũng là sáng tác đầu tiên của cô ấy.

Gia Hàng cũng không phải chuyên gia, xem hai bức rồi nói:

- Hình tượng nhân vật khá có cá tính, nhưng vẫn chưa tròn vẹn, có lẽ cần phải đầu tư thêm. Cậu copy thêm một bản in, mình đem cho bên khai thác xem.
- Nếu không dùng được thì cũng không sao, cậu cứ nói với bọn họ, để mình đi theo học hỏi là được.
- Được.

Hai cô gái cất máy tính đi, tay dao tay muỗng tiếp tục ăn.

- Heo, cậu còn định sang nước ngoài nữa không? – Kem lạnh quá, Tiểu Ngải xuýt xoa liên tục.
- Qua tết là mình phải thi IELTS.

Tiểu Ngải thở dài.

- Làm gì mà tỏ vẻ oán phụ thế kia? Cậu có bạn trai rồi mà, sẽ không quá cô đơn đâu.

Mặt Tiểu Ngải đỏ bừng, vùi đầu ăn pizza. Một lúc lâu sau, cô cắn răng, ngẩng đầu lên:

- Hai ngày trước mình gọi điện cho Ninh Mông, cậu biết đấy, tin tức của nó là nhanh nhạy nhất. Ừm... Sau tết Nguyên Đán, Chu sư huynh sẽ về nước, nhà cửa và công việc đều đã bố trí xong.

Chiếc đĩa của Gia Hàng dừng lại trên không trung nửa giây, sau đó tấn công chiếc bánh pizza.

- Cậu nói gì đi chứ! – Tiểu Ngải cuống lên.
- Nói gì? – Gia Hàng háng giọng để che giấu tâm trạng.
- Là Chu sư huynh đó, sao cậu có thể thờ ơ như không thể? Khi đó, cậu vì anh ấy... suy sụp đến mức nào, năm thứ ba trượt liền mấy môn, suýt nữa thì bỏ học.
- Ê, không phải chuyện đó có được không nào? – Gia Hàng gõ xuống đĩa, âm thanh không lớn nhưng vẫn làm rất nhiều người giật mình.
- Đừng có tự dối mình nữa. Tự cậu xem làm thế nào đi, đừng có chàng về nàng lại bay đi, sau đó lại cách trở thêm mấy năm nữa. Lòng người sẽ thay đổi, trên đời này chẳng có mấy kẻ si tình đâu. – Tiểu Ngải lẩm bẩm.

Gia Hàng đỡ khóc đỡ cười:

- Sao cậu giống chị mình thế nhỉ?
- Mình muốn tốt cho cậu. – Tiểu Ngải đỏ mặt tía tai.
- Kem sắp chảy rồi, mau ăn đi!
- Sao anh không ăn? – Cô bạn gái xinh đẹp hậm hực đá chân Thành Công dưới gầm bàn, hai con nhóc kia thì có gì đáng nhìn mà cứ nhìn chằm chằm mãi.

Thành Công thu ánh mắt lại, ngằm nhìn khuôn mặt trang điểm không chút tì vết của cô bạn gái, khóe miệng chậm rãi vẽ một nụ cười:

- Anh thích nhìn em ăn.
- Mắt anh mọc đằng sau gáy à? – Cô nàng lạnh lùng hỏi.
- Anh nhìn em là nhìn bằng trái tim. – Mặt Thành Công không biến sắc.
- Thế mắt anh để dành cho người phụ nữ khác à?

Thành Công nở một nụ cười vô hại:

- Em yêu, nói mấy điều này có giúp ăn ngon miệng hơn không?

Cô bạn gái cũng nhìn anh ta.

- Đừng tự làm khổ mình, giận thì cứ gào thét lên, hoặc là cho anh một cái tát tai, cứ bóng gió thế này sẽ bị nội thương đấy. Anh là bác sĩ khoa sản, chứ không phải là bác sĩ khoa nội.

- Anh...

- Cứ từ từ mà ăn, anh đi thanh toán trước, sau đó ra xe đợi em. – Thành Công dịu dàng chạm vào gương mặt tái xanh của cô bạn gái, rồi đứng dậy.

Gia Hàng và Mạc Tiểu Ngải đã trả tiền xong, sánh vai nhau cười nói ríu rít đi ra ngoài cửa.

Thành Công giữ đúng lời hứa, chỉ đưa mắt nhìn theo họ một đoạn.

Khi ở bên bạn bè, Heo trông như một tờ giấy trắng, sao lại có thể làm ra chuyện phức tạp như vậy với Thiệu Hoa? Khóe miệng Thành Công nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Mạc Tiểu Ngải đi cùng Gia Hàng tới công ty Trì Sánh, ông chủ Mã Soái đích thân đón tiếp họ.

Gia Hàng đưa bản vẽ của Tiểu Ngải cho ông ta xem trước, ông ta chỉ liếc nhìn một cái liền đóng laptop lại, nửa cười nửa không:

- Cô Gia, lần trước về trò chơi của cô, tên là gì ấy nhỉ? – Ông ta vỗ trán, nhíu mày.

- Lệ nhân hành. – Hai tay Gia Hàng đặt trên đầu gối, điệu bộ rất nghiêm túc.

- À phải, Lệ nhân hành, chúng tôi đã mời chuyên gia xem xét phương án của cô, cũng có chút hứng thú. Nếu được duyệt thì đây không phải là một công trình nhỏ đâu, mà là một hạng mục lớn cực kỳ hao tiền tốn của. Phải thành lập một đội ngũ cực lớn, tiền kỳ thì khai thác, thiết kế, gọt dũa, vận hành, hậu kỳ thì tuyên truyền, tìm người đại diện, có khả năng sẽ trở thành dự án chủ yếu của công ty chúng tôi trong năm sau. Cho nên chúng tôi phải thật cẩn trọng.

- Tôi cho là quý công ty đã cân nhắc kỹ lưỡng rồi. – Gia Hàng nói. – Nếu giám đốc Mã cảm thấy việc phê duyệt có khó khăn, vậy xin đừng miễn cưỡng. Trong lĩnh vực trò chơi trên mạng, Mỹ và Nhật Bản tham gia khá sớm, trong nước cũng chỉ mới bắt đầu mấy năm gần đây. Nhưng nhìn chung, game tập trung chủ yếu vào nhóm người chơi là nam giới và học sinh, loại hình đa phần là đấu mưu đấu trí, vượt cửa, tìm kho báu, nhưng lại xem nhẹ thành phần nữ giới công sở. Nữ giới công sở, trí tuệ mà tinh tế, vừa là người phụ nữ mạnh mẽ trong sự nghiệp, vừa là cô gái dịu dàng xinh đẹp. Có thể ông sẽ nói phụ nữ không có thời gian chơi game, sai, đó là vì không có trò chơi mà họ thích. Nhưng khi họ thả lỏng, một trò chơi khiến lòng dạ sóng sẽ khiến họ mê mẩn, bởi vì trong tim mỗi người phụ nữ luôn có một giấc mơ không thể trở thành hiện thực. Tôi nghĩ sẽ có những công ty khác có hứng thú với vấn đề này.

Mã Soái ngơ ngàng nhìn Gia Hàng:

- Cô Gia, đây có lẽ là sản phẩm đầu tay của cô, tại sao có thể tự tin đến thế?

- Đầu tay thì đã sao? Sản phẩm thứ một trăm thì đã sao? Từ thời trung học tôi đã ngồi quán net, người khác thì mải lên mạng chat chít, chơi game, còn tôi ngồi đó quan sát, loại người nào thích chơi cái gì, chơi trong bao lâu. Loại người nào buồn bực vì không tìm được trò chơi họ thích. Tôi quan sát sáu năm, chọn học thiết kế trang phục, lịch sử nghệ thuật, lịch sử văn học rồi mới bắt tay vào thiết kế Lệ nhân hành. Đó không phải là sự xóc nổi mù quáng, cũng không bừa bãi. Tôi hiểu bản thân mình, được nhiên càng hiểu được giá trị của sản phẩm tôi làm ra, cho nên tôi tự tin. – Gia Hàng hất cằm, ánh mắt rực sáng.

- Trò chơi hướng về nữ giới công sở chỉ là khởi đầu của tôi, sau này tôi sẽ thiết kế các trò chơi trí tuệ cho học sinh tiểu học và trung học, để thay đổi cách nhìn của các bậc phụ huynh đối với khái niệm game. Tôi không đưa thiết kế của mình tới các công ty hạng ba, mà tìm ngay tới công ty Trì Sánh hạng nhất nhì trong cả nước, tôi cho rằng Trì Sánh dám đón nhận cái mới. Nhưng tôi cũng hiểu cho giám đốc Mã, xin lỗi đã làm phiền.

Cô gặt đầu, thu dọn hồ sơ trên bàn.

Mã Soái giữ tập hồ sơ lại:

- Cô Gia, tôi nghĩ tôi nên mừng vì cô chỉ là một nhà thiết kế, và cô chỉ mới hai mươi ba tuổi, nếu không tôi sẽ cảm thấy nguy hiểm.

- Giám đốc Mã thích phương án này sao?

Lúc này, Gia Hàng không còn bình tĩnh trầm mặc như vừa rồi, lộ rõ vẻ vui mừng hơn hớn như trẻ con.

Mã Soái bấm điện thoại bàn:

- Thư ký Ngô, mang hợp đồng Lệ nhân hành vào đây.

- Tiểu Ngải! – Gia Hàng quay người, giơ cao hai tay lên, hưng phấn đập tay với Tiểu Ngải.

Mã Soái mỉm cười lắc đầu:

- Cá nhân tôi rất thích phương án này, tôi cũng đã hỏi ý kiến mấy cô gái trong công ty, họ cũng rất mong đợi. Cô Gia, lần này tôi muốn đi một bước thật lớn, khi trò chơi bắt đầu được khai thác sẽ tìm sẵn người đại diện, sau đó sắp xếp cho cô nhận phỏng vấn báo chí và truyền hình, khuyến khích thanh thế, cô phải hợp tác với sự sắp xếp của công ty, được chứ?

- Được thì được, nhưng tốt nhất là trước mùa xuân. Năm sau tôi phải đi du học.

- Bây giờ giao thông và thông tin đều thuận tiện, sẽ không ảnh hưởng đến cô Gia đâu.

Cô thư ký nhanh nhẹn mang hợp đồng từ ngoài bước vào, Gia Hàng nhận lấy:

- Đây là bước mở đầu quan trọng trong cuộc đời tôi, tôi phải nhờ luật sư của tôi xem giúp.

Mã Soái cười lớn:

- Nên làm. Nào, cô Gia, chúng ta bắt tay, hợp tác vui vẻ.

Gia Hàng thoải mái đưa tay bắt lấy tay ông ta:

- Cảm ơn giám đốc Mã.

Mã Soái tiễn họ xuống tận dưới lầu rồi mới tạm biệt. Mặc Tiểu Ngải vuốt ngực liên tục:

- Heo, vừa rồi mình căng thẳng chết đi được, cậu trở nên lợi hại như vậy từ lúc nào thế? Hệt như cao thủ đàm phán ấy.

- Mình đã từng nghiên cứu tâm lý học, nếu ông ta không muốn thiết kế của mình, đoán chừng ngay cả gặp mặt cũng chẳng thêm mà sẽ bảo vệ tổng bọn mình ra khỏi cửa luôn. Ông ta nói thế, chỉ để bắt nạt mình là người mới, muốn ép giá, nhưng mình còn lâu mới chịu.

Tiểu Ngải phục sát đất:

- Mình là thạc sĩ khoa máy tính hần hoi nhé, nhưng so với cậu thì chỉ như con tôm con tép thôi.

- Đừng có quá đề cao người khác mà hạ thấp bản thân mình. Cậu mạnh về lý luận, mình chỉ là thiên về thực tiễn thôi. Mình đã từng... muốn nghỉ học mà. – Gia Hàng cười cười tự giễu.

Trong tiểu thuyết của Cổ Long[2], có một hiệp khách tên là Tây Môn Sứ Tuyết, anh ta và Diệp Cô Thành là hai đối thủ vĩ đại. Vì hiểu nên tôn trọng nhau, vì tôn trọng nên trân trọng nhau. Nhưng cuối cùng, Diệp Cô Thành chết dưới kiếm của Tây Môn Sứ Tuyết, Tây Môn Sứ Tuyết ôm thi thể của Diệp Cô Thành, nỗi cô độc dâng tràn như thủy triều.

[2] Tác giả tiểu thuyết kiếm hiệp nổi tiếng.

Chu Văn Cẩn không phải là Tây Môn Sứ Tuyết, cô cũng không phải là Diệp Cô Thành. Cô và anh chỉ là những con người bình thường, nhưng khi cô hoàn toàn mất hết hứng thú với máy tính, sự xuất hiện của anh khiến cô tìm được mục tiêu mới. Chiến thắng anh, là niềm vui của cô.

Trong trận thi đấu quan trọng đó, chiến thắng của anh lại chẳng chút vinh quang. Sau khi cô biết, cảm xúc trong lòng không thể gọi tên, vì thế cô buông thả bản thân.

Học là để tìm việc làm, cô có thể tìm được việc làm, có gì phải đi học?

Khi đó, cô bắt đầu viết Lệ nhân hành.

Mạc Tiểu Ngải gật đầu thấu hiểu:

- Hiểu rồi, cậu không chịu thua!

- Cậu cút đi! – Gia Hàng cười cười đẩy cô nàng.

- Heo, giờ cậu giàu rồi, khao đi! Khao đi!

- Được, tối nay bọn mình ra biển ăn một bữa. Đợi mình nghe điện thoại đã. – Cô lấy điện thoại trong túi áo ra, số máy lạ.

- Ai đấy ạ?

- Tiểu Gia, Thiệu Hoa đi công tác Lan Châu rồi, cháu có ở nhà không, đừng nhớ Phàm Phàm, bảo dì Lữ nấu thêm cơm, đừng tới ăn luôn.

Gia Hàng bịt điện thoại, len lén liếc nhìn Tiểu Ngải đang đứng phía sau, ra vẻ tự nhiên bước sang bên kia đường, lúc này mới dám nói một cách cung kính:

- Cháu chào dưỡng, ha ha, hôm nay Phàm Phàm ngoan lắm, nó ngủ mất rồi. Đúng lúc bạn cháu có việc, cháu đang ở bên ngoài. – Nói dối mà mắt vẫn mở, mặt không biến sắc, tim không loạn nhịp.

- Cháu ở Bắc Kinh chứ? – Hơi thở của ông Án Nam Phi có phần gấp gáp.

- Dưỡng nhiên rồi ạ, Bắc Kinh là nhà cháu, cháu không ở Bắc Kinh thì còn ở đâu.

- Vậy được, chúng ta gặp nhau một lát, không lâu lắm đâu.

- Dưỡng ơi, cháu thật sự đang ở Bắc Kinh, dưỡng không tin cháu sẽ lấy máy bàn gọi cho dưỡng. – Gia Hàng chỉ còn thiếu nước giơ tay lên thề. – Bây giờ cháu không có ý kiến gì với bố Phàm Phàm, cũng không làm chuyện gì ảnh hưởng đến công việc của anh ấy cả.

Ở đầu dây bên kia, ông Án Nam Phi vui vẻ:

- Dưỡng biết Tiểu Gia là đứa trẻ ngoan, cô cháu hôm nay có chương trình, trong nhà chỉ còn mình dưỡng, ăn cơm buồn chán lắm, muốn tìm người nói chuyện. Tiểu Gia chê dưỡng già phải không?

Gia Hàng ngượng ngùng cụp mắt xuống, đá đá hòn đá nhỏ dưới chân:

- Sao lại thế được ạ, dưỡng phong độ ngời ngời, hào hoa nhất mực, đang ở độ tuổi huy hoàng nhất của đời người đấy chứ ạ.

- Cháu nói thế thì dưỡng tự tin rồi. Dưỡng tới đâu để tìm cháu đây?

Gia Hàng quay ra áy náy nhìn Mạc Tiểu Ngải, đảo mắt mấy vòng nói ra một địa chỉ.

- Miễn giải thích, cậu dám inh leo cây. Được lắm, vậy bữa này tính thành cậu nợ mình mười bữa, mình sẽ ghi sổ thật kỹ. – Tiểu Ngải rất thông tình đạt lý.

- Cậu đang bắt chẹt mình. – Gia Hàng cực lực phản đối.

- Vậy thì cậu dẫn cả mình theo, mình không để ý chuyện phải gặp mặt người lạ đâu.

- Được rồi, được rồi, mười bữa thì mười bữa. – Tiểu Ngải không phải là Ninh Mông, không quan trọng chuyện ăn uống, một bát mì thịt bò cũng có thể khiến cô nàng cười tít mắt. – Mình tiễn cậu ra bến xe.

Xe buýt đến rất nhanh, trước khi lên xe Tiểu Ngải còn ngoái đầu lại, vẻ mặt thâm sâu khó dò:

- Heo, sao mình cứ cảm thấy cậu như chưa từng rời khỏi Bắc Kinh vậy?

Gia Hàng hơi há mồm, hít vào một luồng khí lạnh, hít trúng làn khói xe đang phả ra, ho sặc sụa.

Ông Án Nam Phi vừa lái xe vừa nhìn những cửa hiệu hai bên đường, khó khăn lắm mới tìm thấy một bãi đỗ xe, phải hồi thăm cô bé ở cửa hàng hoa mới tìm được địa chỉ mà Gia Hàng nói.

Ông hơi ngẩn ra một lát, bấm bụng đẩy cửa bước vào.

Khu đại sảnh trò chơi âm ỉ tiếng động.

Trong đại sảnh bày đủ các loại máy chơi game như ném bóng rổ, đua xe, đấm bốc, bắn súng... Rất đông trẻ con đang chơi, tiếng nhạc, tiếng phanh xe, tiếng chém giết, bắn súng trộn lẫn với nhau. Một cô bé đang nhảy tưng tưng trên đệm nhảy, la hét chói tai. Ông Án Nam Phi quay đầu lại nhìn cô bé, cơ thể đang dậy thì, gương mặt thiếu nữ trắng bệch vì son phấn, tô son màu xanh đúng mốt, nhìn là biết ngay thế hệ 9x.

Trong góc có một cánh cửa nhỏ, xuyên qua một hành lang nhỏ tối tăm, bên trong giấu hơn mấy chục cỗ máy đánh bạc. Dưới ánh đèn tím đỏ, Gia Hàng đang điên cuồng chơi máy tam sắc. Vận may của cô không tồi, đồng xèng 50 tệ đút vào, từ nơi nhả tiền, một đồng tiền xu leng keng rơi ra.

- Dượng có chơi một ván không? – Nhìn thấy ông, Gia Hàng cười cười đưa cho ông một đồng xèng.

Trong lòng ông Án Nam Phi dậy sóng, thực ra ông luôn băn khoăn tự hỏi, tại sao người chín chắn và khắc kỷ như Thiệu Hoa lại ở bên cô gái bé nhỏ này? Nhưng từ lần đầu tiên nhìn thấy Gia Hàng, ông đã không đành lòng nghi ngờ cô. Cô kiên trì tin rằng giữa bọn họ là tình yêu, mà tình yêu vốn chẳng bao giờ theo lý lẽ thông thường.

Nhưng nhìn đứa bé đang cười tinh quái trước mặt này, ông thừa nhận Thiệu Hoa và cô bé ấy cách nhau một trời một vực.

Ông nhận đồng xèng, nhưng số ông không đỏ, xèng đút vào liên tục mà chẳng thu hoạch được gì.

Còn Gia Hàng chơi đánh bạc ở máy bên cạnh lại thắng thêm được một đồng xu.

- Cũng được nhỉ, không đến nỗi trắng tay. – Ông tự AQ.

Gia Hàng nhếch mép tự hào:

- Đương nhiên rồi, cháu là ai cơ chứ!

Cô ghé sát vào tai ông:

- Thật ra cái này có quy luật đấy, điều kiện cần là dượng phải tìm ra được tính cách của nó, dượng có tin không?

- Tin! – Ông cuống quýt gạt đầu, chỉ sợ cô lại chơi tiếp. – Chúng ta ra ngoài ăn cơm đi.

- Cơm hộp ở chỗ này cũng ngon lắm, cháu mời dượng.

Ông Án Nam Phi dở khóc dở cười:

- Tiểu Gia, cháu không nhìn thấy ánh mắt của mọi người sao, dượng đã thành trò cười ở đây rồi.

Gia Hàng cười hì hì:

- Sự hiện diện của dượng là vinh hạnh của cái quán nhỏ này. Dượng đợi cháu đi đổi tiền đã.

Cô thắng không ít, tay cầm đầy một vốc tiền giấy nhăn nhúm, cứ thế nhét thẳng vào túi áo.

Ra khỏi khu trò chơi, ông Án Nam Phi cảm thấy không khí Bắc Kinh tối nay thật thơm mát và tươi mới. Gia Hàng khăng khăng đòi mời khách nhưng ông không đồng ý.

Gia Hàng chen vào quán gọi thức ăn phiền phức, cuối cùng họ đi tới một quán cà phê có phục vụ cơm văn phòng. Trước lúc gọi cơm, mỗi người gọi một tách cà phê. Ông giúp cô bỏ đường rồi khuấy giúp cô, khẽ ngược mắt lên, vờ như vô tình hỏi:

- Tiểu Gia, hôm đó ai ra ga đón cháu vậy?

- Đó là chuyện riêng của cháu. – Gia Hàng làm mặt quỷ.

Ông vừa cười vừa nâng tách lên:

- Đấy mà là chuyện riêng gì, dượng nhìn thấy rõ lắm rồi, trông hai người hơi giống nhau, cô cháu hả?

- Mắt dượng kiêu gì thế, trẻ như thế sao lại là cô dượng, chị cháu đây!

Tách cà phê trên tay bỗng run lên, sánh ra một nửa:

- Cà phê nóng quá. – Ông rút khăn giấy ra lau, gương mặt rúm lại.

- Tách của cháu đỡ hơn. – Gia Hàng uống cà phê theo đúng nghĩa là uống, một ngụm hết bay nửa cốc.

- Tiểu Gia lớn thế này rồi, đa phần đều là con một, đó là chị họ cháu à?

Ông dượng này hơi nhiều chuyện nhỉ.

- Ở chỗ cháu, nếu là chị họ thì gọi thêm tên, kiểu như chị gì đó, chị cháu thì đương nhiên là chị ruột cháu rồi! – Gia Hàng hân diện khoe.

- Hai người... cách nhau bao nhiêu tuổi? – Ông run run nuốt nước bọt, bàn tay đặt trên bàn run rẩy.

- Dạ, mười tám tuổi.

Một cánh bướm có thể tạo nên cả một cơn bão lớn, đó chính là hiệu ứng cánh bướm. Câu nói nhẹ tênh này của Gia Hàng, cũng khiến ông Án Nam Phi trong nháy mắt hồn lìa khỏi xác. Lòng tơ sau gáy dựng đứng lên, cả người như ngã nhào vào một hầm băng. Sau đó lại giống như bị ném vào lò thiêu, khói lửa cuộn cuộn khiến ông không tài nào hít thở.

- Hai chị em cách nhau xa như vậy rất hiếm gặp. – Đại não đã không nghe theo chỉ huy, ông đành phải dựa vào bản năng để trả lời.

- Đó là do chính sách kế hoạch hóa gia đình, nếu không sẽ rất nhiều. Cháu là con cá lọt lưới.

Ông nhìn cô không chớp mắt, đôi mắt cô ngời sáng, lông mày lấp lánh, khi nói cái mũi chun lại tinh nghịch, lúc nghiêm túc hai má phồng lên...

- Dượng ơi? – Gia Hàng ngạc nhiên nhìn cánh tay đang nắm chặt lấy cô.

- Tiểu Gia! – Ông muốn sờ lên mặt cô, ông muốn ôm cô vào lòng, ông muốn hỏi...

Ông không đủ can đảm.

Chiếc áo sơ mi đã ướt đầm mồ hôi.

- Mời dùng cơm. – Nhân viên phục vụ kịp thời đưa đồ ăn lên, giải vây cho ông.

Gia Hàng bắn khoản giắt đầu, hình như dượng bị tổn thất gì nghiêm trọng lắm, ánh mắt u ám hoang mang.

- Đạo này công việc của dượng không thuận lợi ạ? – Cô dè dặt hỏi.

Ông Án Nam Phi cố rặn ra một nụ cười:

- Tên của Tiểu Gia là do ai đặt, giống tên con trai quá.

- Chị hai đặt! Hàng là hàng không, bạn bè đều bảo cháu là con heo biết bay.

- Vậy hả, cháu muốn bay đi đâu? – Ông mách móc hỏi.

- Chim nhạn bay về phương Nam, cháu không muốn lập dị khác người, chắc chắn là cũng bay về phía Nam.

Một cây kim thật nhọn đâm thẳng vào tim ông, đau đớn khiến mắt ông tối sầm lại.

- Dượng, cảm ơn dượng đã mời cháu ăn tối. Cháu phải về rồi ạ.

Ông nghe thấy Gia Hàng đang nói, ông nên đứng dậy tiễn cô, con gái đi một thân một mình trong đêm không an toàn, nhưng hai chân ông rún ra, không đứng dậy nổi.

- Đừng đi xe buýt, đi taxi về. Về nhà gọi điện cho dượng. – Ông dặn dò.

- Mới tám giờ hơn, không có chuyện gì đâu. Tạm biệt dượng.

Ông đau đầu nhìn theo bóng dáng khuất xa của cô, một luồng khí nóng trào lên trong hốc mắt.

Xe buýt dừng ngay cạnh nhà Gia Doanh, trước khi vào nhà, Gia Hàng nhìn quanh sân, không thấy chiếc xe máy đâu, Lạc Gia Lương lại đi tăng ca rồi.

Tử Nhiên đang làm bài tập trong phòng, cô lấy cái bánh tart trứng mua ở tiệm KFC trên đường ra, nịnh nọt mang vào.

- Dừng quấy rầy cháu, đang nghĩ cách giải đây! – Tử Nhiên cau có liếc cô.

- Để dì làm hộ cho!

Tử Nhiên giữ chặt quyển vở bài tập, mặt đỏ phừng phừng như thể bị xúc phạm ghê gớm lắm.

Gia Hàng le lưỡi chạy vội ra ngoài.

Lúc quay người lại, cửa phòng đã đóng.

Vò đầu bứt tóc, hiểu rồi, cô phải mua quà cho tên nhóc này.

Nghe thấy tiếng động, Gia Doanh bước ra:

- Hàng Hàng, em đi thay quần áo đi, chị làm cho em mấy miếng sủi cảo.

- Em ăn rồi ạ.

- Ăn sủi cảo không no đâu, nhân cần tây mà em thích đấy.

Nghe lời chị, Gia Hàng vào phòng ngủ, Gia Doanh vừa mới nghe nhạc và đọc sách. Chị hai cũng sành điệu thật, lại còn nghe nhạc của Trần Sở Sinh nữa.

Cô nhú mồm, bài này là bài mới, cô chưa nghe bao giờ.

Anh nói anh yêu cô, anh bảo cô chờ anh

Anh nói sẽ có ngày anh thành danh

rồi quay lại cưới cô

Cô cũng rất yêu anh, tình thanh mai trúc mã

Cô bảo anh hãy ngừng lo lắng

Lại không thể ngăn lệ ướt mi

Đôi khi tình yêu khiến người ta tin vào thiên trường địa cửu

Đôi khi lại khiến người ta đứt ruột đứt gan

Anh đã từng vì yêu phần đầu quên mình

vượt qua biển người tới Thượng Hải

Ở không gian ngập tràn dục vọng

Anh dần đánh mất phương hướng ban đầu

Cô từng đợi

Anh chẳng biết phải làm sao

Cô gửi tới anh bao cánh thư

Từng bức từng bức như kim chìm đáy biển

Đôi khi tình yêu khiến người ta tin vào thiên trường địa cửu

Đôi khi lại khiến người ta đứt ruột đứt gan

Có những người

Đã lỡ rồi sẽ không quay lại nữa[3]

...

[3] Lời bài hát A Phúc của ca sĩ Trần Sở Sinh.

Giọng ca Trần Sở Sinh trầm khàn quyến rũ, rất thích hợp với những bài tình ca đau đớn như vậy. Trong các thí sinh của cuộc thi Khoái Nam[4], Gia Hàng thích Trương Kiệt hơn Trần Sở Sinh rất nhiều. Cô tắt loa, giọng ca sầu thương ngừng bật.

[4] Một cuộc thi hát trên truyền hình dành cho các chàng trai trẻ.

Gia Doanh đang vớt sủi cỏ, khi quay lại, Gia Hàng thấy hai mắt chị đỏ hoe.

- Chị?

Đối với chị hai, trái tim Gia Hàng luôn mong manh và tinh tế.

- Bị hơi nóng xông vào mắt. – Gia Doanh nói qua loa, đem gia vị lên cho Gia Hàng. – Hôm nay đăng ký chưa?

- Em đăng ký rồi, sau Tết sẽ thi.

- Mấy ngày này đừng ra ngoài, ở nhà mà học.

Gia Hàng lẳng lặng ăn sủi cỏ, nhìn chị hai như thế này, cô không dám nhắc tới việc dọn đi.

- Anh rẽ lại tăng ca ạ?

- Cuối năm rồi, văn phòng nhiều việc.

Gia Hàng hỏi đùa:

- Chị, sao chị không kiểm soát anh rẽ?

- Có gì mà kiểm soát?

- Anh rẽ cũng là một người đàn ông tốt, vẫn còn sót lại mấy phần sức hút, biết đâu chừng... Chị?

Một cái tát giáng xuống mặt cô, Gia Hàng ầm ỨC ôm đầu.

- Ăn xong thì rửa bát, dọn dẹp nhà cửa đi, em nhàn rồi quá rồi. – Gia Doanh lườm cô rồi đi chuẩn bị nước nóng cho Tử Nhiên tắm.

- Em chỉ ví dụ thôi mà, phòng bệnh vẫn hơn chữa bệnh. – Giọng Gia Hàng lí nhí như muỗi kêu.

7. Chương 7: Sắc Cầm Hòa Hợp Thêm Mừng Thêm Vui (1)

Điện thoại của Trác Thiệu Hoa gọi đến là sau hai ngày kể từ khi Gia Hàng bị cấm túc. Cô không phải là người chịu gò bó, đang lúc buồn chán đến phát điên, tiếng chuông điện thoại nghe thánh thót như âm thanh của đất trời, cô vội vàng bỏ nhào ra chụp lấy, không thềm xem người gọi đến là ai.

Sự hào hứng kích động của cô khiến người gọi điện là Trác Thiệu Hoa giật mình, nhất thời quên mất phải nói gì.

- A lô, a lô? Chẳng lẽ mình bị ảo giác? – Gia Hàng ra sức vỗ mạnh vào điện thoại.

- Gia Hàng!

Cô không lưu số điện thoại của anh, kích động cũng không phải vì anh, ngực Trác Thiệu Hoa nhói lên.

- A... ơ, là anh à! Anh đi công tác về rồi? – Gia Hàng cười khan hai tiếng, thềm rửa sự mất bình tĩnh của mình.

- Chưa, vẫn đang ở Lan Châu, bay chuyến 2h30, chuyến bay dài hai tiếng rưỡi, đến Bắc Kinh là khoảng năm giờ chiều.

Cô có phải trung tâm kiểm soát chuyến bay đâu, nói với cô những điều này làm gì?

- Hôm nay em có bận không?

Một kẻ lông bông thất nghiệp mà nói bận thì sẽ khiến người khác nội thương vì cười mất:

- Không bận, em đang rảnh đến phát chán đây.

- Vậy tới sân bay đón anh!

Cái gì... Gia Hàng lạch bạch chạy ra cửa sổ.

Mặt trời đầu đông rụt rè tỏa sáng trên bầu trời, xa xa, những tòa nhà tắm trong ánh nắng trông như những búi cảnh được sắp đặt lộn xộn dưới ánh đèn sân khấu.

Là ban ngày, không phải là mơ.

- Em... không có xe.

Cô cực kỳ xấu hổ. Không chỉ không có xe, mà đến cả một tấm bằng lái xe hợp pháp cô cũng không có. Nhưng kỳ quặc là, thủ trưởng có thể đi máy bay quân sự, kể cả là đi máy bay dân sự đi chẳng nữa, thì lính cần vụ cũng phải đợi sẵn ở sân bay từ lâu rồi chứ.

- Từ sân bay vào thành phố có tuyến tàu điện ngầm riêng!

Gia Hàng muốn hỏi, chẳng lẽ thủ trưởng không biết đi tàu điện? Nhưng sợ anh bị sốc, đành phải im lặng.

- Anh có thứ này cho em xem.

Cô động lòng, vỗ trán:

- Em cũng có thứ này cho anh xem.

- Tốt, năm giờ gặp nhau ở sân bay! – Trác Thiệu Hoa cúp máy một cách gọn gàng dứt khoát.

Cầm điện thoại trong tay, cô ngẩn người, lập tức nhìn đồng hồ, trời ạ, đã 2h15 rồi, thủ trưởng gọi điện thoại từ sân bay, anh ấy không biết giao thông Bắc Kinh cực kỳ đáng sợ hay sao?

Cô cuống quýt như kiến bò miệng chảo, vội vàng thay quần áo, để lại lời nhắn cho chị hai, khoác túi xách chạy như bay ra bến xe.

Cuống cuồng như thế, đến được sân bay cũng phải gần năm giờ.

Xuống đến ga tàu điện ngầm, sức nhớ ra quên không hỏi thủ trưởng ở cửa ra số mấy, gấp gáp đến mức mồ hôi ròng ròng trên mũi. Ngẩng đầu nhìn biển chỉ đường, bóng dáng cao to của thủ trưởng đã đập ngay vào mắt.

Trong đầu bỗng vọt ra một câu nói: Nếu một người để ý tới bạn, anh ấy tuyệt đối sẽ không để bạn vì anh ấy mà chịu một chút vất vả nào.

Cũng may anh không mặc quân phục, nhưng như thế này cũng rất thu hút ánh mắt người khác rồi. Cửa ga tàu điện ngầm tấp nập người ra vào, đều là khách vắng lai, chẳng ai nhìn ai. Nhưng khi đi ngang qua thủ trưởng, họ đều không kìm chế được ngoái lại nhìn anh một cái.

Anh chỉ nhìn cô.

- Đến rồi à!

Không nhanh không chậm.

Chiếc quần bò mài bó sát, áo khoác màu kaki siêu ngắn, gương mặt nhỏ nhắn hình như đầy đặn hơn trước một chút, trắng trẻo hồng hào, tràn đầy sức sống thanh xuân.

Thủ trưởng hơi gầy, cằm nhọn ra, chỉ có khí chất vẫn thâm trầm như cũ, ánh mắt vẫn sắc bén như xưa.

- Hành lý đâu? – Cô thấy trong tay anh chỉ có một chiếc túi đựng máy tính.

- Anh không mang hành lý.

Giờ này, cậu lính cần vụ có lẽ đã đến sân bay quân sự, hành lý của anh sẽ về đến nhà trước anh.

Tiếng loa tổng đài vang lên, đoàn tàu rầm rập chạy tới, Gia Hàng tiến về phía trước mấy bước.

Trác Thiệu Hoa kéo cô lại:

- Đi chuyển sau.

Hơi thở của cô vẫn chưa ổn định lại.

Tưởng anh mệt, Gia Hàng lùi lại mấy bước, bước ra khỏi vòng người hình bán nguyệt. Cửa tàu lạch xạch mở ra rồi đóng lại, đoàn tàu lại sầm sập rời khỏi ga, nhà ga lại trở nên yên ắng.

- Nhìn xem. – Trác Thiệu Hoa rút ví trong túi ra, lấy ra đưa cho cô.

Ha, bên trong nhét tấm ảnh cả nhà chụp chung hôm Phàm Phàm đầy tháng.

- Xem này, trông em cũng ra vẻ mẹ hiền ra phết.

Phàm Phàm ngộ nguây mãi, sợ thằng bé ngã, cô dồn toàn bộ sự chú ý lên cu cậu, không nhìn vào ống kính. Thủ trưởng hơi ôm eo cô từ phía sau, gương mặt vừa mới nghiêm nghị bỗng trở nên vô cùng hiền hòa.

Trác Thiệu Hoa lặng lẽ nhìn cô, thở dài, không nói.

Cô không nhắc tới Phàm Phàm tiếng nào, không nhớ chút nào sao? Cô và Phàm Phàm đã ở bên nhau gần một năm, anh mới quen cô được bao lâu, mới cách xa vài ngày đã cảm thấy trong lòng trống vắng. Nảy ra ý nghĩ đi máy bay dân sự, chỉ vì muốn kiếm cơ gặp lại cô sớm hơn một chút.

Gặp cô rồi, sẽ làm gì, anh không nghĩ tiếp.

Lại một chuyến tàu nữa vào ga.

Bọn họ là những người cuối cùng lên tàu, anh đưa tay chắn sau lưng cô một cách tự nhiên, bảo vệ cô khỏi bị người khác va vào. Trên tàu chật cứng, họ đi qua mấy toa rồi đứng ở đoạn nối giữa các toa.

Đoàn tàu lăn bánh, những mối nối lắc lư dữ dội, trán cô va vào ngực anh.

- Xin lỗi! – Cô ngượng ngừng lên tiếng.

Hơi thở đàn ông thanh mát phảng phất mùi thuốc lá nhàn nhạt, cô bất giác cảm thấy hơi choáng váng.

Những người con trai mà cô tiếp xúc, đa số đều hơi rình vì mấy ngày không tắm, lại thêm mùi tất thối khiến người ta buồn nôn. Chu Văn Cẩn thì lại sạch sẽ, thích dùng một loại xà phòng có mùi như bạc hà, rất thanh mát. Hôm tường lửa của anh được cấp bằng sáng chế, khi đi uống rượu ăn mừng với bạn bè, anh cũng gọi cô theo. Tửu lượng của cô bình thường, uống một ly bia rồi cảm đầu ăn thức ăn. Bọn con trai đều say túy lúy, Chu Văn Cẩn là người duy nhất không gục xuống, bởi vì anh phải trả tiền, cô nghĩ vậy.

Anh đưa cô về lý túc xá. Đêm mùa hạ, sao đầy trời, gió còn chưa mang theo hơi nóng bức, anh và cô kề sát gần nhau, cô không ngửi thấy mùi rượu trên người anh, mà ngửi thấy mùi bạc hà mát lạnh. Cô còn hít sâu một hơi, cứ ngỡ là mùi hương của loài hoa nào trong sân trường.

Trước cửa ký túc xá, anh xoa đầu cô, nói tạm biệt. Chu Văn Cẩn cao hơn cô nửa cái đầu, cô cũng chạm vào ngực anh như vậy, mới biết đó không phải là hương hoa, mà là hơi thở của anh.

Chiều hôm đó cô chơi hai trận bóng, chưa thay quần áo, khỏi cần nghĩ cũng biết, người cô hôi như thế nào.

Lần đầu tiên biết được xấu hổ cũng có thể khiến người ta muốn đi tự tử.

Tàu dừng lại, toa tàu lại lắc lư dữ dội. Người rất đông, cô đứng không vững, lại nhào vào lòng thủ trưởng.

Cô ngược đôi mắt vô tội lên, thanh minh mình thật sự không phải kiếm cơ ăn đậu phụ[1] của anh.

[1] Từ lóng chỉ việc sàm sỡ.

Ánh mắt thủ trưởng bao dung bình thản, khiến cô yên lòng.

- Đây là bài hát gì thế nhỉ? Em đã từng nghe rồi, thật đấy, nhưng có phải ti vi bị trục trặc không, sao chỉ có nhạc không vậy?

Cô đưa máy nhìn chiếc ti vi treo bên cạnh cửa toa tàu, kiểm chuyện để nói.

- Bài hát này có hai bản, một bản là có lời, bản kia chỉ như thế này thôi.

Cô ngoan ngoãn trật tự, im lặng là an toàn.

Đã tới ga của họ, ra khỏi ga tàu điện ngầm, bên ngoài bóng chiều đã thẫm.

Trong ánh đèn rực rỡ, thủ trưởng nói:

- Chúng ta đi ăn tối.

Gia Hàng không phản đối. Lúc qua đèn xanh đèn đỏ, cô ngẩn ra, hình như đây là lần đầu tiên cô và thủ trưởng ăn cơm ở ngoài một mình. Lần trước ăn cháo, có mặt Tiểu Phàm Phàm. Hồi trước mang bầu, anh cũng chưa ăn cơm ở ngoài với cô.

- Muốn ăn gì?

Trên con phố này có rất nhiều hàng ăn, thủ trưởng dừng chân hỏi.

Nhà hàng cao cấp thì phải đặt trước, KFC và McDonald lại quá đông, Gia Hàng chọn một tiệm ăn nhanh lịch sự, không quá ồn ào, đang mở một bản nhạc sáo du dương.

Mỗi người gọi một phần cơm trộn, màu sắc rất đẹp, hạt cơm óng ánh trong veo, thức ăn rực rỡ đủ màu, xung quanh còn có nước sốt rưới đều ngấm vào cơm, trông rất ngon mắt. Canh ăn kèm là canh thịt thái chỉ nấu rau, trông cực kỳ thanh mát.

- Ăn thôi! – Gia Hàng ăn từng miếng to.

Ăn được một nửa, mồm cô đầy thức ăn, quay người rút hợp đồng của Trì Sánh trong ba lô ra, nhồm nhoàm nói:

- Suýt nữa thì quên, anh đọc cái này đi!

Ánh mắt như thể đứa bé con đang háo hức chờ được tuyên dương.

Trác Thiệu Hoa đặt đĩa xuống, nhìn cô thật sâu.

Điện thoại của cô có tin nhắn, là của Ninh Mông. Qua Mạc Tiểu Ngải, cô nàng này biết được cô về Bắc Kinh nên rất phấn khởi. Ninh Mông bây giờ thuộc tầng lớp làm công ăn lương ổn định, tiếp xúc nhiều với giới IT, rất ra dáng tinh hoa đô thị, huênh hoang nói muốn dẫn Gia Hàng đi cho biết bộ mặt phần hoa đô hội.

Trác Thiệu Hoa xem sơ qua hợp đồng, anh không phải là luật sư, nhưng cũng nhận thấy được công ty Trì Sánh rất có thành ý, thể hiện rõ suy nghĩ muốn hợp tác lâu dài với Gia Hàng, hợp đồng không có cạm bẫy, giá đưa ra hết sức khả quan.

Đây thật sự là một công việc kiếm được rất nhiều tiền, Gia Hàng không hề nói quá.

Cô thành thật cho anh xem hợp đồng như vậy, không phải là muốn hỏi ý kiến của anh, mà là muốn nói cho anh biết, cô có khả năng tự nuôi sống mình rất tốt, anh không cần phải có trách nhiệm với cô. Cũng có thể nói thế này, sau này anh không cần phải hỏi thăm cô, không cần phải lo lắng hay liên lạc với cô nữa.

Chẳng trách lúc đầu cô từ chối khi anh muốn tìm việc cho cô.

Cô muốn tung cánh rồi, anh đang trở thành sợi dây ràng buộc cô.

Anh gấp hợp đồng lại, cầm đĩa lên, và mấy hạt cơm vào miệng, cơm hơi nguội, không ngon như vừa nãy.

- Xem xong chưa? – Gia Hàng ấn nút gửi rồi ngẩng đầu lên. – Có phát hiện ra bây giờ em cũng được coi là người có tiền rồi không?

Về mặt tiểu nhân đặc chí.

- Ủ, bữa cơm này em trả tiền nhé. – Trác Thiệu Hoa chậm rãi nuốt miếng cơm trong miệng.

- Không thành vấn đề, anh còn muốn ăn gì nữa em mua cho. – Gia Hàng rất hào phóng.

- Có thể muốn thứ khác được không? – Anh hỏi tỉnh bơ.

Cô gật đầu như bỏ củi:

- Được chứ!

Anh gật đầu.

Ăn cơm xong, anh dắt cô đi qua mấy dãy phố, tới một cửa hàng chuyên bán đồ trẻ em.

- Trời lạnh rồi, Phàm Phàm cần thêm mấy cái áo bông nữa. Em bảo hiệu nào tốt?

Chưa vào hàng trẻ em bao giờ, cô tò mò nhìn những bộ quần áo bé xíu của hãng Fendudu[2] treo trên giá:

[2] Một nhãn hàng thời trang trẻ em của Trung Quốc.

- Hãng nào cũng tốt. – Cô hào phóng khen ngợi.

Anh mô tả chiều cao và tuổi của Phàm Phàm cho cô bán hàng đang cười dịu dàng, chỉ trong nháy mắt, cô ấy đã lấy ra một đồng quần áo.

- Mấy cái này thế nào? – Anh gọi Gia Hàng lại.

- Đẹp lắm, cái nào em cũng thích.

Gia Hàng chỉ hận một nỗi không thể quay ngược thời gian để quay trở lại thành một đứa trẻ.

- Vậy em trả tiền đi, để anh bảo người ta gói hết lại.

Mặt Gia Hàng lập tức đen sì như cái đất nồi, len lén liếc nhìn bảng giá. Ăn cướp chắc, mấy bộ quần áo bé xíu mà mắc lê lười.

- Không muốn mua thì thôi. – Thủ trưởng cực kỳ thấu tình đạt lý.

- Quầy thu ngân ở đâu? – Gia Hàng cầm túi xách, nghiêng răng ken két.

Cô thu ngân tỉnh bơ cầm cái thẻ, quẹt một cái nhẹ như không, vút bút và giấy ký tên ra, bàn tay cầm bút của Gia Hàng run lên, trái tim rĩ máu.

Bạc trắng không phải là dễ kiếm đâu nhé, tốn biết bao tế bào thần kinh, thức trắng biết bao đêm đây, cái thằng nhóc thối chỉ biết ăn với ngủ kia, dựa vào cái gì mà mặc quần áo đẹp đến thế. Cô lớn từng này rồi còn chưa bao giờ xa xỉ như thế đâu.

Đau lòng quá!

Nhớ kỹ rồi, sau này nói gì phải uốn lười bảy lần trước khi lên tiếng.

Thủ trưởng chu đáo không để cô phải xách túi, lại còn rất ga lăng để cô đi vào phía trong vệ đường.

- Gia Hàng, mấy hôm nay chúng ta đều không ở nhà, một mình thím Đường trông Phàm Phàm rất vất vả, dì Lữ nhọc lòng bồi bổ cho Phàm Phàm, cũng nên mua hai bộ quần áo cho họ làm quà năm mới. Thế nào?

Cô ngoan rồi, ngậm chặt miệng không đáp.

- Quần áo đắt tiền quá họ cũng chẳng có dịp nào mà mặc, mua hai cái áo lông vũ là được. – Anh kéo cô vào một cửa hàng, đi tới quầy bán áo lông vũ, anh phụ trách nhờ nhân viên chọn áo, cô phụ trách trả tiền.

Tim đau tới mức tê liệt.

Lúc đi thang máy xuống, ánh mắt anh quét qua cửa hàng Erdos phía dưới, ở nơi bắt mắt nhất treo một chiếc khăn quàng cổ sọc đen trắng.

- Gia Hàng, cái khăn kia anh quàng thì thế nào?

Muốn khóc mà không có nước mắt, Erdos đó, sờ vào là phải bốn con số đấy.

- Già lắm. – Cô khẳng khái đáp.

- Công việc của anh cần phải già dặn một chút. Tuổi tác của anh với sinh viên không cách biệt mấy, anh vẫn lo họ thấy anh quá trẻ, sẽ nghi ngờ trình độ của anh.

Anh bước thẳng tới quầy Erdos.

Cô kéo anh lại:

- Cái khăn ấy lắm lông, quàng lên cổ ngứa lắm.

- Anh chịu được.

- Anh toàn mặc quân phục... không có cơ hội quàng đâu!

- Những lúc như thế này, anh có thể quàng bên trong áo khoác. Chẳng lẽ em không muốn tặng anh?

- Không phải, ha ha... Anh thích là được rồi!

Cười trông còn khó coi hơn khóc.

- Gia Hàng, anh thật sự rất thích. – Anh cam đoan hết sức nghiêm túc.

Vậy thì mua thôi.

Hơn hai ngàn ngàn lượng, một lần nữa trôi theo dòng nước.

Gia Hàng cảm thấy tấm thẻ trong tay nhẹ đi rất nhiều.

Cuối cùng cái gì cũng đã mua xong, cũng may anh không đề nghị mua quà cho cậu lính cần vụ.

- Chúng ta đi taxi về nhà. – Anh nhìn vào bóng đêm mênh mông.

- Đứng, đi xe buýt. – Lát nữa anh lại bắt cô trả tiền xe, cô xót tiền, bây giờ tiết kiệm được bao nhiêu tốt bấy nhiêu.

- Nhiều đồ thế này, ngồi xe buýt không tiện. Tiền xe anh trả. – Anh thương lượng.

Cô không có ý kiến, đi mãi hai chân đã mỏi nhừ, hướng chỉ tim còn đang đau như cắt.

Gọi một chiếc taxi, anh ngồi ghế phụ lái, cô ngồi sau với một đồng túi tẩm. Trên đường đi, cô chỉ mãi nhẩm tính thiệt hại của ngày hôm nay, không để ý đến cảnh sắc bên ngoài cửa sổ. Nghe thấy tiếng kêu khoa trương của dì Lữ, mới phát giác đã về tới tứ hợp viện rồi.

- Sao phu nhân lại hoang phí như vậy, chăm sóc mọi người là bổn phận của chúng tôi. – Dì Lữ và thím Đường đồng thanh cảm ơn.

Cô âm thầm mặc niệm, cô cũng không muốn hoang phí, cô bị người ta gài bẫy có được không hả?

Tiểu Phàm Phàm kích động ưỡn thẳng bụng, cu cậu ít nịnh bợ nhất, không phải là vì quà cáp, mà là vì nhìn thấy cô.

Cô cẩn thận bế thẳng bé lên, gương mặt sầm sì suốt mấy tiếng liền bừng lên vài tia nắng, thơm chụt lên đôi má Tiểu Phàm Phàm:

- Ôi ôi, Tiểu Phàm Phàm, nhớ Heo không?

- Phu nhân, mau vào nhà thôi, hôm nay tôi vừa thông gió cho phòng của cô, chăn cũng phơi ra nắng rồi. – Dì Lữ mỉm cười giục giã.

Cô bỗng rùng mình, đột nhiên nhớ ra sao cô lại đến đây làm gì?

Nếu đã đến rồi, muốn đi không phải là dễ.

Thím Đường báo cáo tình hình tiến bộ và thay đổi của Tiểu Phàm Phàm mấy ngày qua với Gia Hàng, bao gồm cả số lần đi tè đi ị. Nhìn điệu bộ yêu nghề của thím Đường, cô đành phải gật đầu, thỉnh thoảng lại “à”, “ờ” vài tiếng lầy lẹ.

Dì Lữ cần mẫn xuống bếp nấu đồ ăn đêm, bưng đồ ăn bốc khói nghi ngút lên, khiêm tốn nói không biết phu nhân về, nếu không đã chuẩn bị thịnh soạn hơn, như thế này đạm bạc quá. Cô nói đâu có đâu có!

Tiểu Phàm Phàm rất có tiềm chất hưng phấn vì có khách tới chơi, mười giờ hơn rồi mà chẳng hề buồn ngủ chút nào, cứ dựa vào lòng cô. Cô đi vào nhà vệ sinh một chút mà cu cậu nước mắt nước mũi đầm đìa.

Cô bịt tai, ngồi trên bồn cầu gọi điện cho chị Gia Doanh.

Lại một lời nói dối:

- Chị, em đến lấy tài liệu ở chỗ Mạc Tiểu Ngải, tối em ngủ ở đây luôn.

Gia Doanh dặn cô sáng mai về sớm, chị và Lạc Gia Lương đều bận, nếu về muộn quá thì Gia Hàng tới trường đón Tử Nhiên.

Cô gấp điện thoại lại, thở dài một hơi, cô căng thẳng tới mức tim cứ đập thình thịch.

Thủ trưởng đánh răng tắm rửa xong, cuối cùng cũng đã hiện thân với điệu bộ khoan khoái, Phàm Phàm nhìn thấy anh như thể nhìn thấy cái giường, ngáp một cái nho nhả rồi ngoan ngoãn dựa vào lòng anh.

- Em cũng đi ngủ sớm đi! – Anh gỡ bàn tay đang vò đầu của cô xuống, vò nữa là thành tổ quạ mất.

Cô ầm ỨC lườm anh, vừa quay người đi liền ngáp một cái, bôn ba nửa ngày trời, cô cũng rã rời rồi.

Loạng choạng ra khỏi cửa, chân tự giác tìm phương hướng. Công tắc ở hướng nào, áo ngủ đặt ở đâu, không cần bật đèn cũng biết đi mấy bước là bồn cầu, bồn rửa mặt.

Nơi này cũng coi như là nửa cái nhà của cô, quá quen thuộc rồi.

Nhắm mắt lại, nằm ngả ra, ngủ một giấc vui không mộng mị.

Nhìn thấy đèn trong phòng dành cho khách tắt rồi, Trác Thiệu Hoa mới đi vào phòng ngủ. Tiểu Phàm Phàm đã say ngủ trên tay anh, anh nhẹ nhàng thay tả, đắp chăn cho thẳng bé, rồi từ từ nằm xuống.

Trong bóng đêm, nhớ tới ánh mắt hậm hực trước khi đi của Gia Hàng, anh không nhin được, bật cười.

Từ trước tới giờ không phát hiện ra, thì ra mình cũng có tiềm năng trên ghẹo. Nếu kể cho Thành Công nghe, thế nào cậu ta cũng cho rằng anh đang bịa.

Anh mà lại dày mặt đi bắt chẹt tiền của một cô bé, không thể tưởng tượng nổi!

Bắt đầu từ hôm nào nhỉ? Mỗi lần nhìn thấy vẻ thanh xuân động lòng người lấp lánh trên gương mặt cô, trái tim anh bỗng nảy lên, anh sẽ làm ra một số chuyện khác hẳn lẽ thông thường. Vẻ mặt cô như một cơn thủy triều, anh cảm thấy mình có thể nghe được âm thanh con sóng đánh vào bờ cát trong lòng ngực cô. Bị cô thu hút, là chuyện không thể khống chế được.

Cô là một dạng khác, hoàn toàn khác với những người anh đã quen suốt ba mươi ba năm qua. Nếu dùng hình dạng để hình dung những người anh quen, thì bọn họ là hình vuông, Thành Công là hình tròn, còn cô lại chẳng theo quy tắc nào hết, thích vuông thì vuông, thích tròn thì tròn, thậm chí còn có thể trở thành hình tam giác.

Đêm cuối cùng ở Lan Châu, anh nằm mơ thấy cô. Ở sân bay, anh bế Phàm Phàm, cô xách hành lý. Phàm Phàm khóc khàn cả giọng, cô nghe thấy nhưng không chịu quay đầu lại, xách hành lý bước qua vạch kiểm tra, từng bước đi xa dần.

Mấy đêm khi Giai Tịch qua đời, anh cũng không bi ai đến thế. Khi tỉnh lại, ngồi dậy hút một điếu thuốc đến khi trời sáng, tâm trạng nặng nề như bầu trời u ám ngày đông. Anh cầm điện thoại lên, muốn được nghe giọng nói của cô, cuối cùng lại đặt xuống.

“Hi hi...”. Không biết mơ thấy gì vui vẻ, Tiểu Phàm Phàm cười khanh khách.

Anh dịu dàng vỗ về con, hạ giọng hỏi:

- Phàm Phàm, muốn có mẹ, cố gắng là được phải không?

Tiểu Phàm Phàm cười rõ tươi.

Gia Hàng ngủ rất ngon, hình như có cơn gió nhẹ thổi đầu đây, thổi từng đợt vào mặt cô, ngứa ngứa...

Mắt hơi tí hí, trước mặt hiện ra một gương mặt nhỏ đang chảy nước dãi, cơn gió nhẹ là bàn tay mềm như bông của cu cậu, đang tò mò sờ tới sờ lui trên mặt cô.

- Tiểu Phàm Phàm, con đây à! – Cô bật dậy cụng đầu với thằng bé, như chơi trò đầu bò hồi nhỏ.

Mới đầu Tiểu Phàm Phàm rất vui, nhưng cô không để ý nên đụng cho cu cậu một cái đầu đinh, cu cậu nhếch miệng, nước mắt vòng quanh.

- Ôi ôi, Heo hư quá! Mạnh mẽ lên, chúng ta không khóc. – Cô vội ôm thằng nhóc vào lòng dỗ dành.

Nhóc thối đã thay quần áo mới rồi, đúng là tiền nào của nấy, đẹp trai hơn lúc thường rất nhiều.

- Nói cho con biết nhé, đây là Heo mua đấy! – Qua một đêm, ruột vẫn đau. – Ai bế con vào đây?

- Phu nhân tỉnh rồi! – Thím Đường từ phòng vệ sinh bước ra. – Thiếu tướng đã ra khỏi nhà từ sớm, dặn cô đợi cậu ấy về.

Ý là, hôm nay không được ra khỏi cửa.

Cô nhúu mày, tiếp tục chơi với Phàm Phàm. Liếc thấy máy tính và sách vở trên bàn, mở tủ quần áo ra, nhìn thấy quần áo được xếp ngay ngắn bên trong.

- Đây là do dì Lữ sắp xếp ạ? – Cô hỏi thím Đường.

- Thiếu tướng không cho bọn tôi làm, cậu ấy nói phu nhân bận đi tập huấn.

Mặt dày như cái thốt cũng đỏ như tôm luộc rồi.

Điều này có kỳ lạ không? Kỳ lạ, đột nhiên có cảm giác mơ hồ không thể nói ra. Một luồng nhiệt nóng đập dềnh trong tim, cuộn lên mấy vòng, Gia Hàng bỗng bình tĩnh trôi trong đó.

Có lẽ là xấu hổ.

Thím Đường phải giặt quần áo cho Phàm Phàm nên để cậu bé chơi với mẹ. Phàm Phàm cười tít mắt rúc vào trong chăn, cái chân nhỏ ung dung gác lên bụng cô. Gia Hàng cũng không vội dậy, cứ để mặc cậu bé. Chơi chán, Tiểu Phàm Phàm lại lăn ra ngủ.

Gia Hàng không dám nhúc nhích, thím Đường lại không đi vào, cô đành phải nằm bên cạnh cậu nhóc, sau đó, cô cũng ngủ luôn.

- Đúng là mẹ con máu mủ, trông thằng nhóc ngủ với mẹ ngoan biết mấy! – Dì Lữ và thím Đường rón rét đi vào, nhìn nhau mỉm cười rồi khép cửa lại.

Gia Hàng tỉnh dậy bởi tính ê a của Tiểu Phàm Phàm, mặt cu cậu đỏ gay.

Cô vội gọi thím Đường.

- Phàm Phàm chắc chắn lại làm trò xấu rồi! – Thím Đường đã quen với vẻ mặt này của cu cậu.

Mở tả ra, quả nhiên trong đó đầy một bịch “vàng”. Gia Hàng bịt mũi, cười ngặt nghèo chê Phàm Phàm xấu.

Cậu nhóc cũng nhếch miệng ra cười theo.

Gia Hàng tỉnh dậy, bên ngoài mặt trời đã lên tới ngọn cây. Cô thần thờ dựa vào cửa, những bộ quần áo bé xíu phơi trong sân, những bồn cây khỏe mạnh được tưới tốt gọn gàng, mùi nếp thơm tỏa ra từ chái bếp, tiếng bi bô của Tiểu Phàm Phàm... thật giống một mái nhà hạnh phúc và ấm cúng!

Khi ánh mắt lướt qua căn phòng vẽ ở phía đối diện, cô khẽ thở dài, quay người đi vào phòng.

Ăn trưa xong, cô nhận được điện thoại của Mã Soái hỏi cô đã xem xong hợp đồng chưa, có ý kiến gì không, hôm nay nếu cô ký hợp đồng, công ty sẽ lập tức triển khai thực hiện các công việc tiếp theo.

- Tôi không có ý kiến gì, bây giờ tôi sẽ tới đó. – Cô đang muốn tìm lý do để chuồn đây!

Máy tính và sách trước mắt có dùng tới, cô sẽ mang đi trước. Vừa mới cho vào túi, trong sân đã vang lên tiếng xe ô tô, thủ trưởng đã về.

- Ra ngoài? – Câu hỏi ngắn gọn.

- Hôm nay ký hợp đồng. – Cô thành thật khai báo, mấy cái túi trong tay là tiện thể xách theo.

- Đợi anh năm phút. – Thủ trưởng đón lấy mấy cái túi, nhét vào trong xe, rồi cầm lấy chìa khóa trong tay cậu lính.

- Không cần đâu!

Kế toán công ty Trì Sánh chắc sẽ chuyển tiền vào thẻ của cô, hình như không cần bảo vệ đưa đón. Hơn nữa nếu anh ở đó, cô sẽ càng lo lắng cho đồng tiền của mình hơn.

- Đây là chuyện lớn. – Giọng thủ trưởng tỏ ý không cho phép từ chối.

Cô hậm hực hừ một tiếng tỏ ý phản đối, tự nhắc mình hôm nay nhất định phải khóa mồm khóa miệng, không được nói linh tinh.

Thủ trưởng mặc một chiếc áo khoác màu nâu dài tới gối, quần màu tàm, cổ quàng chiếc khăn đen trắng lần trước.

Ai da, người ta ba phần dung mạo, bảy phần trang điểm, thủ trưởng vốn đã bảy phần dung mạo, phen này rõ là công tử dụ dàng như ngọc mà.

Không đúng, câu này nữ tính quá, thủ trưởng phải là tuấn tú hơn người, lạnh lùng phi phàm.

Cô đúng là tấm gương đạo đức sáng ngời, mãi ngắm người ta, còn mình thì để cổ trần đứng trong gió lạnh, xoa tay cho ấm.

Xe ra khỏi nhà xe, cô vẫy tay với Phàm Phàm, mở cửa bước lên xe.

Giây phút chiếc xe chạy ra khỏi sân, Tiểu Phàm Phàm ra khỏi tầm mắt, tâm trạng bỗng tẻ hẩm đi.

- Hôm trước đã bàn xong hợp đồng rồi, hôm nay chỉ ký thôi. – Cô ý nhị nói cho anh biết, anh đi theo là thừa.

- Em có nghe nói về cuộc chiến trang mạng giữa giữa 360 và QQ[3] không?

[3] Một công ty mạng nổi tiếng của Trung Quốc, chuyên cung cấp các dịch vụ chat trực tuyến.

Sáng nay anh vội vàng đi tới Bộ Công nghệ Thông tin, chuyện này càng ngày càng ác liệt, đã kinh động đến cấp trên.

Cô nhướn mày như không có chuyện gì:

- Giang hồ chỉ có một, ai mà chẳng muốn là vô lâm minh chủ?

QQ thành lập hơn mười năm, vươn tay tới từng góc ngách nhỏ trên mạng, nó đã không chỉ đơn thuần là một công cụ chat, mà giờ đã nhúng tay vào cả trò chơi, không gian, truyền hình, phương thức truy cập, phần mềm diệt virus v.v..., nhanh chóng chiếm lĩnh giang hồ. Yahoo 360 là kẻ đến sau, đóng vai trò như một đại hiệp, giúp người sử dụng miễn phí bảo vệ máy tính, xử lý thư rác, quét dọn trojan, dần dần chiếm được lòng tin của người dùng, nhưng đó không phải là mục tiêu cuối cùng của họ.

Bình không muốn làm tướng không phải là binh sĩ tốt. Vì thế, giang hồ lại nổi cơn mưa máu gió tanh.

360 và QQ không thể dùng chung, bạn chỉ có thể chọn một trong hai, nhưng quá nhiều người dùng đã ỷ lại cực lớn vào hai thứ đó, thiếu một trong hai là không thể.

Bây giờ hai công ty bắt đầu đẩy mạnh hoạt động tiêu thụ, dường như bỏ bên nào cũng được.

Đau khổ nhất là người tiêu dùng, máy tính đình công.

- Chẳng lẽ cứ thế tọa sơn quan hổ đấu? – Anh bị cô chọc cười. Thực ra chuyện này vốn chẳng liên quan đến anh, nhưng phía Bộ sớ trong trận đại chiến này, sẽ có kẻ rắp tâm ngư ông đắc lợi. Cấp trên đã lệnh cho Bộ Công nghệ Thông tin và Bộ Công an ra mặt giải quyết.

- Em ghét kiểu hành vi lưu manh này của họ, người dùng có quyền tự lựa chọn, nếu anh tốt thật sự, họ sẽ chọn anh, đằng này anh lại muốn dắt mũi người ta, quá ư ngang ngạnh. Đâu phải là quan hổ, mà là xem họ giở trò khỉ thì có. Có điều cạnh tranh cũng tốt, như thế giang hồ mới đông vui. Nhà nước sẽ không ngồi yên mặc kệ đâu, chắc chắn một miếng bánh to chia là n miếng bánh nhỏ, như thế cũng cảnh cáo các đại hiệp sau này, đừng có ôm mộng làm minh chủ, hãy chấp nhận thể chân vạc của hiện tại đi. Nếu muốn làm minh chủ, trừ khi phải mạnh tới mức không ai vượt qua được. Trường Giang sóng sau xô sóng trước, có khả năng đó không? Phần mềm trâu bò như vậy, mà lúc nào cũng dính chính sửa chữa với cả vá lỗi còn gì.

Bàn tay nắm vô lăng không kìm chế được siết mạnh, nếu không sẽ không thể kìm chế những cảm xúc đang sục sôi trong lòng.

Phân tích của cô về thế giới mạng sắc sảo và độc đáo đến vậy, anh thừa nhận anh thích cách nói chuyện như thế này. Từ trước tới nay, dù trong lòng có khúc mắc gì, hoặc là anh im lặng, còn nếu nói ra thì đã là kết luận cuối cùng. Anh rất ít khi nói về công việc của mình, nhưng trước mặt cô lại buột miệng như vậy. Mà cách nhìn nhận của cô hoàn toàn giống anh, chỉ có điều có lẽ anh sẽ nói một cách hoàn toàn nghiêm túc, còn cô, trong tiếng cười nói, kiếm vung như cầu vồng.

Anh nín thở, lắng nghe tiếng trái tim mình đang đập thình thịch trong lồng ngực.

Hình như, anh đã phát hiện ra một viên ngọc chưa được mài dũa.

- Anh đợi em hay là đi chỗ khác?

Tới cửa công ty Trì Sánh, Gia Hàng hỏi Trác Thiệu Hoa. Cô hỏi như vậy là vô cùng chu đáo, thiếu tướng quân đội cũng như cây tùng cây bách, hiên ngang khí phách, còn thương nhân ít nhiều gì đều sắc mùi con buôn, cô sợ anh bị nhiễm bẩn.

Trác Thiệu Hoa kéo phanh tay, mở cửa xe. Anh ngược nhìn tám biển hiệu bắt mắt của công ty Trì Sánh, rồi lại đưa mắt nhìn những tòa nhà xung quanh. Khu vực này không thuộc diện nhất nhì trong giới công nghệ Bắc Kinh, nhưng cũng được coi là rất tốt.

Anh bước lên thêm.

- Anh muốn đi lên thật sao? – Gia Hàng đuổi theo sau.

- Nếu không anh đến làm gì? – Anh hỏi ngược lại.

Không phải để áp giải tiền sao?

- Vậy... vậy anh lên đó em phải giới thiệu anh như thế nào?

Gia Hàng cuống lên, khí chất này hình tượng này, nói là tài xế taxi hay người giao hàng, ai mà thêm tin.

- Em muốn giới thiệu thế nào thì giới thiệu, anh hơn em mười tuổi, bảo là chú em cũng được. – Anh mặc kệ cô, khẽ gật đầu với cô nhân viên lễ tân rồi đi về phía thang máy.

Hàng mi đen nhánh của Gia Hàng chớp chớp mấy cái, trợn mắt nhìn theo bóng anh, chú? Hừm, xem phim Hàn Quốc nhiều quá rồi, sao lại không nói là anh nhỉ?

Mã Soái đã đợi sẵn trong phòng, còn dặn thư ký đặt một bàn ăn, tối nay mời Gia Hàng ăn cơm. Thư ký hỏi là nhà hàng kiểu gì, ông ta nói cô gái trẻ thích những gì tinh tế, chọn món Nhật hoặc món Hàn.

- Chào tổng giám đốc Mã!

Gia Hàng đến Trì Sánh lần này là lần thứ ba, đã quen đường thuộc lối, vào cửa liền cất tiếng chào hỏi.

Mã Soái ngẩng đầu lên, phát hiện Gia Hàng dắt theo một người đàn ông.

- Đây là?

Gia Hàng cười khan hai tiếng:

- À... thủ trưởng... tôi đó!

Cô nghĩ nát cả óc mới ra được cách xưng hô nước đôi trên.

Mã Soái ngậy người, lập tức hiểu rõ vấn đề, bèn đưa tay ra:

- Cô Gia quả thật cần có một thủ trưởng để quản lý. Chào thủ trưởng!

Ông ta hiểu nhầm chữ “thủ trưởng” này thành cách gọi thân mật giữa những người yêu nhau, trong lòng tấm tắc, cô Gia này thiết kế trò chơi sáng tạo, mà ánh mắt nhìn người cũng rất tốt.

Trác Thiệu Hoa bình thản gật đầu đáp lại, cũng không giải thích.

Gia Hàng đầu đầy vạch đen, tổng giám đốc Mã nói nghe sao thật kỳ cục. Trông cô giống như kẻ ở bên lề xã hội lắm sao?

Mã Soái mời họ tới sofa ngồi, thư ký bưng trà lên. Có lẽ vì khí chất của Trác Thiệu Hoa quá nghiêm nghị, không thể mạo phạm, nên ông ta bất giác cung kính thêm mấy phần:

- Anh đã xem hợp đồng chưa? – Ông ta hỏi thủ trưởng.

Mồm Gia Hàng há hốc, đôn khách thành chủ sao?

Trác Thiệu Hoa mỉm cười nhìn Gia Hàng:

- Em có ý kiến gì khác sao?

Cô rất có ý kiến với anh, hạng mục này là của cô được không hả?

- Vừa rồi cô Gia đã nói trong điện thoại, cô ấy không có ý kiến gì. – Mã Soái đang hỏi ý kiến của thủ trưởng.

- Ồ. – Trác Thiệu Hoa xòe tay. – Vậy thì hai người cứ tiếp tục!

Lúc này Mã Soái mới hướng khuôn mặt tươi cười về phía Gia Hàng:

- Cô Gia, vậy chúng ta ký hợp đồng!

Hợp đồng có hai bản, ông ta lấy một bản từ chỗ Gia Hàng, ký tên mình trước, đóng dấu công ty lên:

- Tôi đã nói với kế toán, để thể hiện thành ý của chúng tôi, khi hợp đồng ký xong, ngày hôm nay sẽ chuyển tiền vào tài khoản của cô Gia.

Gia Hàng mím môi, chẳng nói chẳng rằng.

- Sao vậy? – Mã Soái nhìn Gia Hàng, rồi lại nhìn Trác Thiệu Hoa.

- Nếu hôm nay không muốn ký thì hôm khác chúng ta lại tới. – Trác Thiệu Hoa nói với Gia Hàng.

Gia Hàng tóm lấy cây bút trên bàn, ký tên mình lên như rồng bay phượng múa.

Lần này lại khiến Mã Soái thoáng chút lúng túng, hình như Gia Hàng rất không tình nguyện:

- Cô Gia, nếu cô có yêu cầu gì khác, chúng ta sẽ bàn bạc thêm.

- Tổng giám đốc Mã nghĩ ngợi nhiều quá rồi. – Trác Thiệu Hoa cười cười, cánh tay vòng qua lưng ghế phía sau Gia Hàng một cách tự nhiên. – Có lẽ cô ấy đang chê tôi quản lý nhiều quá đó mà.

- Ha, vậy à! – Mã Soái cười lớn. – Cô Gia, cô không biết đó thôi, có người quản lý là hạnh phúc, như tôi vốn dĩ bị vợ quản, tôi còn thấy vui đó chứ!

Gia Hàng im lặng, cô cảm thấy cô và hai con người này không cùng một hành tinh, giao tiếp quả thật quá khó khăn.

Mã Soái nhiệt tình mời hai người ở lại ăn tối, Gia Hàng nhìn Trác Thiệu Hoa, cô nghĩ chắc chắn anh sẽ từ chối, không ngờ anh lại nhận lời.

Cô cũng không tiện từ chối, không dám nói dối Gia Doanh nữa, định gọi điện cho Lạc Gia Lương. Tối nay Lạc Gia Lương không phải đi tiếp khách, đã đón Tử Nhiên về nhà nấu cơm từ sớm.

Mã Soái mừng không kể xiết, vội bảo thư ký đổi địa điểm, đặt phòng ở Thính Đào Uyển. Nhà hàng này cảnh sắc trang nhã, đồ biển và thịt rừng đều nấu rất đúng kiểu.

Giữa bữa ăn, Mã Soái hỏi:

- Xin hỏi thủ trưởng đang công tác ở đâu?
- Dạy học ở trường đại học. – Thủ trưởng né tránh trọng tâm.
- Cô Gia không phải là sinh viên của anh đấy chứ? – Mã Soái cũng hóng hót, tình yêu thầy trò luôn khiến người ta phấn khích.
- Trình độ của tôi làm thầy giáo của cô ấy vẫn còn thiếu sót nhiều!
- Anh khiêm tốn quá! Nào, uống rượu đi!

Trác Thiệu Hoa phải lái xe nên uống nước hoa quả thay rượu, Mã Soái lại uống hơi say.

Gia Hàng chăm chú ăn, không chen vào nửa câu.

Ăn xong, mỗi người lên một xe. Mã Soái bỗng nhảy xuống xe gọi Gia Hàng lại.

- Cô Gia, tôi đã nói chuyện với ông chủ tờ Lệ nhân trang để ông ấy sắp xếp một chuyên đề phỏng vấn chúng ta. Tạp chí này dành riêng cho các thực nữ thời thượng, hết sức thanh tao. Ha ha, chúng ta là Lệ nhân hành, chỉ khác họ có một chữ, đúng là có duyên! Đây là phát súng tuyên truyền đầu tiên của chúng tôi, cô phải nói ra suy nghĩ của mình cho tốt đấy nhé.
- Bọn họ có đề cương phỏng vấn không? – Gia Hàng hỏi.
- Chắc là có, trước khi phỏng vấn, tôi sẽ liên lạc với cô.
- Tôi chưa từng tiếp xúc với phóng viên, không biết phải đối phó thế nào.
- Chủ biên của họ sẽ đích thân xử lý, cô chỉ cần đi theo, giống như nhảy ba bước ấy mà.

Gia Hàng ừ một tiếng, dưới ánh đèn, cô phát hiện ra ánh mắt Trác Thiệu Hoa đã sâu lại càng thêm thâm trầm, như một đầm nước sâu không thấy đáy, đúng lúc này, một cơn gió thổi qua, đầm nước khẽ gợn sóng.

Mùa đông Bắc Kinh thật lạnh, gió rét căm căm, Gia Hàng khép chặt tà áo trên người, ngược nhìn bầu trời đêm. Đêm lạnh khiến vầng trăng tròn thêm xa, thêm tỏ.

- Em tự gọi xe về. – Cô xoay người, định lấy túi xách trên xe.
- Lát nữa trả tiền xe cho anh. – Trác Thiệu Hoa mở cánh cửa xe bên ghế phụ.

Gia Hàng sờ sờ chiếc mũi đỏ ửng vì lạnh, không nói gì, ngoan ngoãn lên xe.

Nhà Gia Doanh không xa tiệm ăn, chỉ cách nửa tiếng chạy xe. Dọc đường phải đi qua một khu vực kinh doanh đông đúc, đúng là đô thành, đêm khuya mà người vẫn như nêm.

Xe chạy rất chậm. Gia Hàng nhìn thấy một chiếc đồng hồ trên tấm biển quảng cáo cỡ lớn của một siêu thị. Chiếc đồng hồ đó rất đặc biệt, chính giữa mặt đồng hồ, nơi quỹ đạo hình vuông be bé nổi lên một vầng trăng tròn. Quảng cáo viết: Nghiêng tay ngắm trăng sao biển ảo – Lãng mạn nhất là tự nhiên – Thú vị nhất là ánh trăng – Đồng hồ nguyệt tượng Blancpain[4].

[4] Hãng đồng hồ cao cấp nổi tiếng của Thụy Sĩ, được thành lập từ năm 1735.

- Đồng hồ nguyệt tượng[5] là gì nhỉ? – Cô tự lẩm bẩm.

[5] Là loại đồng hồ trên đó có thể hiện sự thay đổi của Mặt Trăng trong một tháng, từ tròn sang khuyết.

- Nguyệt tượng lâu đời, là cách thể hiện thời gian lãng mạn nhất, mang nhiều ý nghĩa tượng trưng nhất của những nhà quan sát thiên văn. Những nhà sản xuất đồng hồ đưa quy luật vận động khuyết tròn của mặt trăng vào trong đồng hồ, gọi là đồng hồ nguyệt tượng. Cái đồng hồ đó đẹp à?

Trác Thiệu Hoa liếc một cái.

Gia Hàng không đáp, ôm chặt cái túi xách.

Trác Thiệu Hoa không nhịn được cười:

- Đây là đồng hồ nữ.

Một bầy quạ đen quang quác bay trên bầu trời.

Xe cách nhà Gia Doanh nửa chặng, Gia Hàng đã ầm ỹ đòi xuống. Nếu để chị hai và anh rể bắt gặp, chỉ sợ một câu “thủ trưởng” cũng không đủ để giới thiệu.

Trác Thiệu Hoa không khẳng khái nữa, khu vực này coi như là khu thành cũ, rất đông cư dân, an ninh có lẽ rất tốt.

Gia Hàng xách túi đi được vài bước, ngoái lại thấy xe của thủ trưởng vẫn đang dừng ở đó thì vội vàng quay hẳn người lại:

- Anh mau về đi, Tiểu Phàm Phàm đang ở nhà đấy!

- Được! – Trác Thiệu Hoa chớp mắt, không nổ máy.

Anh không đi, Gia Hàng cũng không tiện đi. Một người ngồi trong xe, một người đứng trên đường, ánh mắt bối rối nhìn nhau.

Tay Trác Thiệu Hoa đập hai cái trên vô lăng, như thể cực kỳ khó khăn, cuối cùng cũng nổ máy:

- Vậy anh đi đây, tạm biệt!

- Tạm biệt!

Cái tay xách túi của cô tê cóng rồi.

- Gia Hàng... – Anh mở cửa xe, ngập ngừng.

Cô nhoài người qua.

Ánh đèn đường rọi sáng mặt đất, thực ra chẳng sáng cho lắm. Rõ ràng cô nhìn thấy một tia cô đơn trong mắt thủ trưởng, nhìn kỹ lại thì lại là vẻ thông dong tự tại luôn không thay đổi.

- Không có gì, em cũng về đi!

Khẽ cười bình thản.

Cô ngẩn ra, vẻ mặt ấy của thủ trưởng hình như không phải là muốn nói câu này.

Chiếc xe xa dần, cô phà ra một luồng hơi trắng, đậm đậm chân, bước vào cổng tiểu khu.

Tử Nhiên ra mở cửa.

- Chị hai có nhà không? – Cô khẽ hỏi.

- Hàng Hàng về rồi à! Em gọi thử máy chị em xem, anh gọi mấy lần mà không ai nghe máy! – Lạc Gia Lương bước từ ban công vào, vẻ mặt lo lắng.

Gia Hàng thâm thở dài, rút điện thoại ra, phát hiện có một tin nhắn.

Cô tròn tròn mắt, là tin nhắn của thủ trưởng:

“Gia Hàng, từ thứ Hai đến thứ Sáu ở nhà chị em, thứ Bảy Chủ nhật về nhà đi! Phàm Phàm sẽ nhớ em, thím Đường và dì Lữ cũng mong em”.

Nhân duyên của cô tốt thế sao? Gia Hàng thấy lòng phơi phới.

8. Chương 8: Sắc Cầm Hòa Hợp Thêm Mừng Thêm Vui (2)

Ông Án Nam Phi bưng một tách cà phê chồn đi lên phòng ban công. Vừa kề tách lên miệng, mùi hương đậm đà đặc trưng chỉ có ở cà phê chồn đã xộc lên mũi.

Thật lòng mà nói, ông không hẳn là thích loại cà phê chồn này cho lắm, nhưng bà Trác Dương thích.

Sương đêm giăng giăng, cỏ cây dưới lầu như được phủ một tầng tuyết mỏng, đất đông cứng lại. Mùa đông Bắc Kinh từ trước tới nay luôn không ấm ở, đã lạnh là lạnh tới tê tái.

Bốn phía của căn phòng ban công đều lắp cửa sổ kính sát đất, trong phòng hơi nóng, máy làm ẩm không khí mở 24/24, bên ngoài có giá rét đến mấy, trong nhà vẫn ấm áp như tiết trời tháng Ba.

Ông ngoảnh lại nhìn, Trác Dương đang chuẩn bị bữa sáng trong bếp, bộ váy ngủ mặc trên người được mua về từ Hồng Kông, chiếc áo choàng màu tím dài chấm đất ôm trọn tấm thân yêu kiều của bà.

Trác lão gia áp dụng với con trai và con gái hai phương pháp giáo dục khác nhau, con trai thì nghiêm khắc, con gái lại mềm mỏng cưng chiều. Bà Trác Dương học tiểu học trong nước, trung học và đại học đều học ở Anh. Ngoài công việc ra, ông Trác Minh hầu như không có sở thích nào, cùng lắm là chơi vài ván cờ. Bà Trác Dương lại rất biết hưởng thụ, bơi lội, vận động, ca hát khiêu vũ, thậm chí là leo núi.

Bà làm việc ở Viện Mỹ thuật, nhưng bà thích ở nước ngoài hơn.

Họ gặp nhau ở Hy Lạp. Viện Mỹ thuật triển lãm tranh ở Hy Lạp, ông phụ trách tiếp đón ở đó. Trong triển lãm có một bức tranh của bà Trác Dương, treo ở vị trí đầu tiên.

Ông ngỡ rằng họa sĩ là nam giới, nét bút hào hùng phóng khoáng, tư tưởng mệnh mang, không ngờ lại là một tiểu thư đô thành thời thượng.

Tình yêu nảy sinh chỉ trong nháy mắt.

Bước qua tuổi bốn mươi, ông bỗng cảm thấy luyến tiếc với quê cha đất mẹ, đề đạt với cấp trên được về nước làm việc. Vì ông bây giờ bà mới thường xuyên ở trong nước.

Ông uống một ngụm cà phê lớn, cà phê hơi tanh, không tài nào kìm nén được nỗi cay đắng đang trào dâng trong lòng.

Tại Bộ Công nghệ Thông tin, ông phụ trách xét duyệt các hạng mục đầu tư vốn cố định quy mô lớn, với công việc này, muốn tìm một người ở Bắc Kinh không hề khó.

Ông có bạn giữ chức vụ quan trọng trong Bộ Công An, chưa tới hai ngày, tư liệu đã nằm trên bàn ông.

Gia Doanh...

Ông run rẩy vuốt ve hai chữ ấy, thầm gọi trong lòng. Chị cũng đã bốn mươi một tuổi rồi, trong ảnh chị búi tóc sau gáy, không để tóc mái, mỉm cười dịu dàng, đôi mắt vẫn trong veo tinh tế, như dòng nước mát trong khe núi Tương Tây[1].

[1] Một châu tự trị nằm ở phía Tây tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.

Giờ chị là giám đốc bộ phận doanh nghiệp của ngân hàng, áp lực công việc rất lớn.

Trong mấy bức ảnh, chị đều nở nụ cười bình thản, như núi thẳm, như nước lặng, không nhìn rõ sự thật.

Ông không bảo bạn mình điều tra về gia đình chị, ông không dám biết chị có được hạnh phúc hay không. Bất luận kết quả như thế nào, trong lòng ông đều không cảm thấy dễ chịu.

Trước giờ luôn không biết, chị và ông lại gần nhau như vậy. Có lẽ cũng đã từng có lần đi lướt qua nhau, nhưng ông đều không nhìn thấy chị.

Đã hai mươi ba năm họ không gặp nhau.

Lần đầu nhìn thấy chị là khi chị mười tám tuổi, nét thanh tú khiến ông chấn động, chị có khuôn mặt trái xoan nhỏ xinh, làn da trắng hồng, đôi mắt dài màu xanh tự nhiên, lông mày mảnh như vẽ. Chị mặc một chiếc váy cộc tay màu xanh nước biển, đứng trước cửa một tiệm tranh sáp[2], giới thiệu cho du khách.

[2] Là hình thức nhuộm vải bằng sáp nền truyền thống của Trung Quốc.

Đó là kỳ nghỉ hè năm thứ ba đại học của ông, mấy người bạn rủ nhau tới trấn cổ Phượng Hoàng chơi.

Ông mua một bức tranh sáp vẽ một cô gái người Miêu lưng công gù. Mấy lần dọn nhà, không biết bức tranh đã vứt vào chỗ nào rồi.

Chị chỉ nói với ông hai câu, ông lại như đã quen chị từ rất lâu, hoặc giả ông đã đợi chị rất nhiều năm rồi.

- Chồng ơi, ăn sáng thôi. – Bà Trác Dương bưng chiếc khay ra, gõ vào cửa kính.

Ông nuốt nốt ngụm cà phê cuối cùng, thở dài một hơi, quay lại thực tại.

Trên bàn ăn phong phú đầy màu sắc, cháo yến mạch, trứng chiên giảm béo, bánh mì sandwich nướng xém vàng, sinh tố tươi rói.

Bà Trác Dương đưa ông một bát cháo, nhử mỳ nhìn ra bên ngoài:

- Thật không chịu nổi cái thời tiết này, vừa khô vừa lạnh. Chồng ơi, em muốn đi Thái chơi vài ngày.

- Có ai đi cùng em không?

Gần đây tình hình chính trị ở Thái Lan không được ổn định, mấy đảng phải đấu đá nhau ác liệt.

- Em muốn anh đi cùng em.

- Anh phải đi làm.

- Biết ngay là anh sẽ nói thế mà. – Bà Trác Dương bĩu môi. – Thực ra em có muốn đi thì giờ cũng không đi được. Trong nhà anh hai có chuyện, em không thể không lo. Chị dâu lại gọi điện cho em đấy.

- Nói gì thế? – Ông ngẩng đầu lên.

- Sau khi cuộn băng lần trước được gửi tới, anh hai tuy không nói gì, nhưng hễ rảnh rỗi là bảo mấy cậu lính mở băng ra xem. Chị dâu muốn em bế Tiểu Phàm Phàm về nhà chị ấy, để chị và anh hai cũng được bế thằng bé.

- Vậy còn Gia Hàng?

Giọng ông bất giác trở nên nặng nề, lông mày chau lại. Bà Trác Dương lạnh lùng liếc ông:

- Liên quan gì đến nó.

- Buồn cười, Phàm Phàm chui ra từ hòn đá chắc? Muốn có cháu lại không muốn có mẹ nó, trên đời này có chuyện như thế sao? – Ông thỉnh thoảng liếc cái thìa lên mặt bàn.

Bà Trác Dương sững sờ:

- Anh làm sao thế? Con bé đó hại Thiệu Hoa phải chịu mức kỷ luật lớn như vậy, khiến anh hai tức đến nổi suýt nữa bị bệnh tim, anh còn tổ về bất bình thay cho nó?

- Thiệu Hoa là người đàn ông chín chắn, làm chuyện gì còn cần người khác phải chịu trách nhiệm hộ sao?

- Thiệu Hoa là cháu em, em hiểu nó, chắc chắn nó bị con bé đó gài bẫy.

- Thiệu Hoa là quân nhân, gài bẫy đơn giản thế sao?

- Mặc kệ mấy chuyện đó, dù sao em thấy con bé đó rất ngứa mắt. Rốt cuộc là có được bố mẹ dạy dỗ hay không, chẳng có chút liêm sỉ nào... Chồng ơi?

Bà Trác Dương sững sờ nhìn gương mặt tái xanh của ông Ân Nam Phi.

- Anh thay quần áo đi tới cơ quan đây. – Ông kéo ghế đứng dậy.

- Anh còn chưa ăn sáng mà! – Bà Trác Dương chỉ vào bát cháo đầy.

- Nguội rồi!

- Bên ngoài lạnh âm bốn độ, không ăn sáng sẽ bị lạnh đấy.

Ông không trả lời, thay quần áo đi làm, trước khi ra cửa, ông nói với bà Trác Dương:

- Chuyện của Phàm Phàm, tốt nhất em nên hỏi ý kiến Thiệu Hoa và Gia Hàng, hai đứa nó mới là bố mẹ của thằng bé. Nếu anh chị thật sự nhớ Phàm Phàm, cứ nói với Thiệu Hoa một câu, nó sẽ biết phải làm gì.

- Gì thế, tự nhiên lại nói kiểu ấy? – Bà Trác Dương bắn khoăn.

Ông không thèm để ý, sập mạnh cửa bỏ đi.

Đi tới Bộ, lúc vào thang máy ông gặp Trác Thiệu Hoa, hôm nay anh tới nghe báo cáo cách xử lý cuộc chiến mạng giữa Yahoo và QQ.

Anh lên tiếng chào trước, ông gật đầu.

Trong thang máy còn có người khác, hai người không nói gì với nhau. Lúc ra khỏi thang máy, ông gọi Trác Thiệu Hoa tới văn phòng.

- Gia Hàng và Phàm Phàm khỏe chứ? – Ông khép cửa lại.

- Rất khỏe ạ. – Anh cười.

Ông trầm ngâm giây lát rồi hỏi:

- Thiệu Hoa, Phàm Phàm đã lớn như vậy rồi, hình như ông bà ngoại thằng bé chưa đến thăm lần nào?

- Họ ở xa, trời lại lạnh.

- Cũng đúng. Gia Hàng là con một à? – Ông không nhìn ra điều gì khác thường trên gương mặt Trác Thiệu Hoa.

- Không ạ, còn có một chị gái.

- Cháu gặp chưa? – Ông tóm ngay lấy từ khóa quan trọng.

- Dượng, cháu phải đi đây. Cuộc họp bắt đầu lúc chín giờ. – Trác Thiệu Hoa cúi đầu nhìn đồng hồ.

Ông nở một nụ cười bất đắc dĩ rồi vỗ vai anh:

- Bao dung với Tiểu Gia một chút, nó vẫn còn nhỏ.

Anh nhìn ông đăm đăm, sau đó kéo cửa ra.

Thư ký bước vào, báo với ông hôm nay sẽ tổ chức cuộc họp về bốn phương án đầu tư của tỉnh Thiểm Tây và tỉnh Sơn Đông, cuộc họp do ông chủ trì.

Bốn phương án này đã từng họp bàn một lần, có một phương án liên quan đến công trình quân sự, phía Bộ đặc biệt coi trọng.

Thư ký đặt bốn tập hồ sơ lên bàn ông, pha trà Ô Long ngày nào ông cũng uống. Mùa đông uống trà Ô Long mới là thú vui nhất của ông.

Mở ngăn kéo ra, tấm ảnh của Gia Doanh lại đập vào mắt, trái tim vừa mới thấp thỏm lại chùng xuống, đau đến nỗi ngón tay run rẩy. Gia Hàng và chị hơi giống nhau, nhưng Gia Hàng không có nét điềm đạm của chị, khuôn mặt Gia Hàng mang theo nhiều phần tinh nghịch và hào sảng.

Khi biết Gia Hàng và Thiệu Hoa yêu nhau và sinh ra Phàm Phàm, chị có một mối? Có từng rơi lệ?

Ông nhắm mắt lại, hồi tưởng lại khuôn mặt thanh tú ấy.

Thành cổ Phượng Hoàng rất nhỏ, đi vài bước là hết. Khi ông cùng bạn bè tham quan nhà sàn trên dòng Đà Giang, trước cảnh non xanh nước biếc thơ mộng, một cậu bạn không kìm chế được đã huyết sáo.

- Chớ có huyết sáo trong nhà. – Bóng chị hiện lên bên khung cửa sổ bằng gỗ, gơ ngón tay lên ra hiệu cho họ im lặng. – Theo truyền thuyết của người Miêu, huyết sáo trong nhà là gọi quỷ đến.

- Trời, duy tâm thế. – Cậu bạn hờ hững nói.

- Nhập gia tùy tục! – Chị cười nhả nhận rồi rút người về.

Không biết ông lấy dũng khí ở đâu ra, chạy theo gọi chị lại:

- Xin hỏi em là hướng dẫn viên phải không?

Chị đỏ mặt, gật đầu:

- Em chỉ làm thêm thôi, không được chuyên nghiệp.

- Không sao, bọn anh không cần chuyên nghiệp, em chỉ cần dẫn bọn anh đến chỗ ăn ngon chơi vui là được rồi. Có phải không? – Ông quay lại nháy mắt với đám bạn.

Bọn họ đi du lịch bụi, trước giờ vẫn phản cảm với kiểu khoa chân múa tay của hướng dẫn viên. Mấy cậu bạn mím môi cười hiểu ý:

- Đúng thế, nhưng đừng thu nhiều tiền quá đấy nhé.

- Dạ! – Chị gật đầu một cách nghiêm chỉnh.

Chị tự giới thiệu, chị tên là Gia Doanh, nhà ở trấn Phượng Hoàng, đang học lớp 11, học kỳ sau là lên lớp 12.

Khi chị nói, một đám mây trên trời trôi qua, những giọt mưa tí tách khiến mặt nước Đà Giang lặn tẩn gợn sóng. Chị bung một chiếc dù hoa, kiễng chân lên che mưa cho ông. Ông cao hơn chị cả một cái đầu.

Chị đưa họ đi chèo thuyền trên dòng Đà Giang, tham quan nhà cũ của Thẩm Tùng Văn[3], đi ngắm hang Kỳ Lương, lang thang đập Tây Môn, ăn kỳ nhông, uống Lôi trà của tộc Thổ Gia.

[3] Thẩm Tùng Văn (1902-1988): nhà văn, nhà nghiên cứu lịch sử Trung Quốc.

Họ trọ ở nhà dân, buổi sáng mở cửa sổ đã thấy chị đang đứng trong sân, nói tiếng địa phương của trấn Phượng Hoàng với chủ nhà, khoảng thời gian đẹp để mà vui vẻ đã bắt đầu từ khi đó.

Họ ở bên nhau bốn ngày, trạm tiếp theo của họ là Trương Gia Giới[4].

[4] Địa danh du lịch nổi tiếng, nằm ở phía tây bắc tỉnh Hồ Nam.

Chị đội nắng ra ga mua vé tàu cho họ. Má chị đỏ lựng lên vì nắng, mồ hôi đầm đìa sau lưng.

Ông đứng sau lưng chị, bỗng áp úng:

- Mua... bớt một vé đi, anh... không đi.

- Hả? – Chị ngạc nhiên ngoảnh lại, nhìn thấy tình ý còn nóng bỏng hơn ánh mặt trời trong đôi mắt ông, vội cuống quýt quay mặt đi.

Ông kiểm một cái cổ cực kỳ cực kỳ vụng về, khiến bạn bè cười nhạo không thôi. Nhưng, họ cũng không làm khó ông. Ông ở lại. Dọn từ nhà dân sang nhà chị, chị trở thành hướng dẫn viên của riêng ông.

Mẹ chị không được khỏe, bố chị đưa bà lên tỉnh khám bệnh, chị ở nhà một mình.

Có một buổi tối, hai người thả đèn trên dòng sông Đà, chị nói nếu ước trước đèn sẽ vô cùng linh nghiệm. Ông hỏi em ước gì, chị nói em hy vọng được đến Nam Kinh học đại học.

Trái tim ông rung lên, ôm lấy gương mặt chị, hôn lên đó.

- Dượng, cháu về đây ạ. – Cuộc họp kết thúc, Trác Thiệu Hoa tới chào ông.

- Bây giờ về nhà à? – Ông hỏi.

- Không ạ, cháu về cơ quan.

- Cuối tuần này dưỡng đến thăm Phàm Phàm. Mấy ngày không gặp, chắc thằng bé khác lắm rồi?

Ông không có con, nhưng khi ngắm những em bé mũm mĩm, lòng sẽ mềm đi.

Gia Hàng lúc nhỏ trông như thế nào? Có đáng yêu như Phàm Phàm không?

Tim đau như muốn phình ra.

- Cuối tuần Phàm Phàm phải đi tiêm phòng.

Nhắc tới Phàm Phàm, gương mặt tuần tú của Trác Thiệu Hoa phẳng phất nụ cười.

- Vậy thì đau lắm, Phàm Phàm phải khóc rồi.

- Nó rất ít khóc.

Chỉ khi có mặt Gia Hàng, nó sẽ thỉnh thoảng làm biếng, nũng nịu, nước mắt lã chã.

- Giống cháu!

Trác Thiệu Hoa cười cười rồi ra về.

Ông hít một hơi thật sâu, dụi mắt, bước tới bên cửa sổ.

Sao tuyết lại rơi nhỉ? Sau ngày tuyết rơi, trời sẽ nắng. Thời tiết thật kỳ lạ, bầu trời sẫm sì, từng bông tuyết lớn cuộn tung thành phố, vạn vật trong tầm mắt đều trở nên mơ hồ.

Xe ra khỏi cổng, ông vô thức đảo vô lăng, chiếc xe chạy ngược lại đường về nhà.

Ngày thứ hai sau khi nhận được tư liệu, ông đã tới đây.

Sắp đến cuối năm, chị thường phải làm thêm. Ông đã nhìn thấy chị cùng đi ra với đồng nghiệp, đang đi về phía ga tàu điện ngầm.

Ông không kinh động tới chị, chỉ đứng nhìn từ xa.

Trái tim điên cuồng nhảy nhót, không rõ là sợ hãi hay là thấp thỏm. Khi chị đi ngang qua xe ông, ông có thể nghe thấy âm thanh của dòng máu đang chảy ngược trong cơ thể mình.

Có những tình yêu giống như móng tay, cắt đi rồi vẫn có thể mọc lại, không đau không ngứa.

Có những tình yêu giống như chiếc răng, mất đi rồi sẽ vĩnh viễn để lại một vết thương đau nhức không tài nào bù đắp nổi.

Ông và chị, là móng tay, hay là răng?

- Tuyết rơi nhiều quá! – Đồng nghiệp của chị vội vàng dựng cổ áo, khẽ thốt lên.

Gia Doanh kéo mũ lên, mím môi lại vì lạnh. Cả ngày hôm nay ở trong ngân hàng, không biết thời tiết đã thay đổi nhanh như vậy. Mùa đông Bắc Kinh năm nay tuyết rơi dày hơn, mấy lần trước tuyết đều rơi, nhìn những bông tuyết lả tả đầy trời, không biết ngày mai nhiệt độ lại giảm bao nhiêu độ nữa đây!

- Trông kia, Lexus đấy. – Đồng nghiệp hí hích tay chị.

- Đâu? – Gia Doanh nhìn quanh.

- Ngất mắt thôi, cậu không nhận ra à? – Đồng nghiệp hást hàm về phía chiếc xe hơi màu đen đang đỗ bên đường.

Gia Doanh cười, đồng nghiệp thì kêu lên thảng thốt, nhưng chị chẳng thấy chiếc xe ấy có gì đặc biệt.

- Mình chỉ phân biệt được xe hơi, xe buýt với tàu điện ngầm thôi.

- Cậu lạc hậu quá đấy. Gia Doanh, nhà cậu đâu phải không có tiền, nên sắm một chiếc xe hơi đi. Có xe rồi, thời tiết này cậu sẽ không phải đứng ngoài chịu lạnh nữa.

Gia Doanh che mũi, cả hai bước đi trong gió, gió lạnh như cắt khiến mặt đau rát.

- Mình phải cho em gái ra nước ngoài du học, tạm thời chưa nghĩ tới chuyện này.

- Cậu đúng là một bà chị tốt. Thời gian trôi nhanh thật, nhớ hôm nào em gái cậu còn học trung học, cậu dẫn nó đi khắp nơi dự thi lập trình, khi đó học phí học lập trình chẳng rẻ chút nào. Ít cũng phải năm sáu vạn tệ!

- Tiền kiếm được là để tiêu mà, chỉ cần nó thành tài, mình chấp nhận.

Phía trước có một chiếc xe phóng tới, bấm vài hồi còi với họ.

Đồng nghiệp kích động vẫy tay:

- Chồng mình tới đón rồi, đã bảo anh ấy đừng đến mà cứ đến. Gia Doanh, mình đi trước nhé.

Gia Doanh vẫy tay, chớp cho tan bông tuyết đọng trên mí mắt, nghe tiếng chuông reng trong túi bèn xoa xoa hai tay rồi rút điện thoại ra.

- Chị, tối nay chị lại họp à? Em gọi mấy cuộc mà chị chẳng nghe. Hôm nay anh rể cũng tăng ca. – Giọng Gia Hàng lạnh lạnh như tiếng những hạt đậu đang nhảy nhót.

- Em với Tử Nhiên ăn cơm chưa? – Gia Doanh dừng lại ngó nghiêng mấy tiệm ăn hai bên đường, muốn mua món gì mang về nhà.

- Bọn em gọi đồ ăn bên ngoài. Ha ha, em còn nấu một chút cháo để chị hai ăn khuya nữa. Bây giờ chị ở đâu, em tới đón?

Trái tim Gia Doanh tan ra vì ấm áp, Gia Hàng thật hiểu chuyện.

- Chị ăn cơm hộp ở ngân hàng rồi, không đói. Sắp tới ga tàu điện ngầm rồi, trời lạnh, em đừng chạy lung tung.

- Dạ, vậy em ở nhà đợi chị.

Gia Doanh cầm điện thoại xuống, màn hình mờ hơi nước, chị thương tiếc lấy khăn quàng cổ lau đi.

- Gia Doanh?

Gió thổi tới một âm thanh dè dặt.

Chị vô thức ngoảnh đầu lại, bên chiếc xe Lexus khiến đồng nghiệp ngưỡng mộ mãi không thôi có một người đàn ông đang đứng. Hoa tuyết chậm chậm bay che khuất tầm nhìn của chị, chị không nhìn rõ mặt anh ta.

- Gia Doanh!

Thấy chị dừng lại, người đàn ông tiến về phía trước mấy bước.

Chị nhìn thấy bờ vai trắng xóa tuyết của người đó, mái tóc rậm, đôi mắt chất chứa nỗi ân hận và đau đớn. Ngực như bị trúng một phát súng, nhất thời mất hết ý thức. Bàn tay siết chặt như thể muốn bóp nát chiếc điện thoại ra.

Chị không biết nên nói đã lâu không gặp, hay nói anh nhận nhầm người rồi.

Thực ra, ông không thay đổi nhiều. Nếu không hôm đó ở ga tàu, dù xa cách đã hai mươi ba năm, chị vẫn có thể nhận ra ông chỉ bằng một cái liếc mắt. Chỉ có điều thời gian đã để lại dấu vết trên gương mặt trẻ trung anh tuần năm nào, khiến ông càng trở nên chín chắn, nho nhã, đôi vai mảnh khảnh năm xưa giờ vững chắc như núi. Đường như tựa vào đó, có thể che chắn mọi gió mưa giông bão ngoài kia, sống cuộc đời bình yên như nước chảy.

- Gia Doanh, tuyết lớn quá, chúng ta tìm chỗ nào ngồi có được không? – Ông Ân Nam Phi khấn khoản nhìn chị.

Chị sực tỉnh lại, cố hết sức để trấn tĩnh. Chị chỉ gạt đầu thản nhiên rồi lại quay người đi. Gia Hàng và Tử Nhiên đang đợi chị ở nhà, đó mới là điều quan trọng nhất. Cái người gọi là cố nhân kia, từ lâu đã chỉ còn là một hạt bụi trần nhỏ nhoi không đáng kể.

- Gia Doanh! – Ông chặn đường chị. – Nếu... nếu em không muốn ngồi, vậy để anh đưa em về.

- Tại sao lại muốn đưa tôi về? – Chị lạnh lùng hỏi.

- Trời rất lạnh, anh... cũng muốn nói chuyện với em. – Ông không dám nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của chị.

- Đây không phải là trận tuyết đầu tiên trong lịch sử Bắc Kinh, nhiệt độ này cũng không phải là nhiệt độ thấp nhất của Bắc Kinh, con đường này, tôi đã đi gần mười năm nay, vẫn luôn tốt đẹp. Tại sao hôm nay lại vì anh mà phải thay đổi?

Hơn nữa giữa họ, còn có gì để nói?

Hai mươi ba năm, có điều gì không bị vùi lấp?

- Anh không có ý quấy rầy cuộc sống của em, anh chỉ muốn... – Ông nghẹn ngào cuống quýt, nhất thời không nói nổi thành lời.

- Anh muốn gì, tôi có cần biết không?

Gia Doanh chậm rãi nhắm mắt lại, bước qua ông, đi thẳng về phía trước.

Ông lặng lẽ theo sau.

Chị cũng không lạnh lùng xua ông đi, chỉ lẳng lặng bước, coi ông như người qua đường. Đi tới ga tàu điện ngầm, chị quẹt thẻ vào bến.

Rõ ràng là ông chưa từng đi xe điện ngầm ở Bắc Kinh, bị chặn lại trước hàng rào chắn. Ông hoảng loạn nhảy phóc vào trong như một cậu trai trẻ, đuổi theo chị.

Phần lớn những người đang đứng lác đác trên sân ga đều có người đi cùng, kẻ đầu thì thằm to nhỏ. Chị đứng yên chăm chú nhìn về phía trước, chuyên tâm đợi tàu vào bến.

- Xin lỗi, năm đó anh đã không giữ lời hứa. – Ông cúi đầu về mặt tự nhiên, mặt và cổ đều đỏ bừng lên.

Gia Doanh nghiêng người sang, nhìn ông bằng ánh mắt dành cho người xa lạ.

- Anh không biện hộ ỉn, anh phụ em đó là sự thật, anh cũng không dám cầu xin em tha thứ.

- Vậy bây giờ anh đang làm gì? – Chị cảm thấy hết sức nực cười.

- Anh muốn biết... mấy năm nay em sống ra sao?

Dưới cái nhìn khinh miệt của chị, ông đã hoàn toàn không còn chốn dung thân. Nếu có thể, ông muốn dốc toàn sức lực bồi thường cho chị.

- Có liên quan gì đến anh không?

Mặt ông vàng như nghệ, lặng lẽ sụp mắt xuống:

- Anh quả thật không có tư cách hỏi... anh muốn hỏi năm đó em...

- Án Nam Phi, có lẽ anh đã từng tưởng tượng ra cảnh chúng ta ôm nhau thổn thức, hoặc cảnh tôi nhảy xổ lên chửi mắng anh. Xin lỗi đã làm anh thất vọng. Nhìn thấy anh, khiến tôi bất ngờ, nhưng tôi thật sự không thể nặn ra thứ cảm xúc nào khác. Xin đừng lật lại những trang nhật ký trước đây, chúng ta đã bước vào tuổi trung niên rồi. Thời trẻ đại làm những chuyện ngốc ngếch thì có thể hiểu được, không ai coi là thật. Hiểu không có nghĩa là muốn ôn lại, chúng ta không còn ở cái tuổi muốn làm gì tùy thích nữa, cho nên vừa rồi anh tới như thế nào, bây giờ hãy ra đi như thế.

Chị vừa dứt lời, tàu điện ngầm đã rầm rập lăn bánh vào bến. Chị hòa vào dòng người bước lên tàu, cửa tàu lạch xạch đóng lại trước mặt ông.

Ông nhìn thấy bóng chị in trên cửa xe, sau đó xa dần xa dần, rồi biến mất trong đêm tối mênh mang.

Người ông đổ sụp như con dê vỡ, đứng không vững, phải vịn vào cây cột bên cạnh.

Chị thể hiện bình tĩnh biết bao, không oán không hận. Chị nói chị không coi lời thề nguyện của ông là thật lòng, chị chưa từng đợi ông, chị khéo léo tỏ ý bảo ông đừng phá hoại cuộc sống hiện giờ của chị, đừng xuất hiện trước mặt chị thêm một lần nữa.

Ông thê thảm như một câu chuyện cười nhảm nhí.

Ha...

Nhưng con tim ông giờ đã không thể nào giữ nổi bình tĩnh, cây thập giá nặng nề đang đè nặng trên vai ông, ông phải ra đi như thế nào đây?

Gia Doanh xuống xe trước một bến, tuy bên ngoài rất lạnh, nhưng chị vẫn muốn hóng gió một chút.

Trên xe điện ngầm, chân chị cứ run lên từng chập. Cô bé đứng cạnh chị tốt bụng hỏi có phải chị bị lạnh cóng không? Có lẽ thứ lạnh cóng là tim!

Thời trẻ dại, làm những chuyện ngốc nghếch là có thể hiểu được. Nhưng người thông minh sẽ sửa sai nhanh chóng, còn người khờ dại sẽ đứng nguyên tại chỗ không biết làm gì.

Ông thông minh.

Chị khờ dại.

Với ông, lời thề nguyện chỉ là lời nói mê giúp vui khi huyết quản dâng tràn. Chị lại tin đó là lời nói nặng tựa ngàn cân chỉ có thể thay đổi khi biển cạn đá mòn.

Tình yêu năm ấy, đơn thuần chất phác. Cho dù cả thế giới có đối địch với ông, chị vẫn kiên định tin tưởng ông là người đáng để yêu nhất trên đời này.

Chị lần theo tung tích của ông, từng bước tìm kiếm.

Những giảng đường ông đã từng học, những thư viện ông đã từng ôn tập, sân bóng đã từng đá, căng tin đã từng ăn, những siêu thị ông đã từng mua đồ, con đường mòn nhỏ trong rừng ông đã từng đi, chị đều đặt chân tới. Bóng chị kéo dài dưới ánh mặt trời, làn tóc bị gió thổi rối bời, chị không cảm thấy cô độc, vì ông luôn ở trong trái tim chị.

Chị tìm thấy giáo hướng dẫn của ông, nói về ông thời đi học. Nụ cười luôn nở trên môi chị, ánh mắt lấp lánh như sao.

Mười hai năm sau, thầy giáo bảo chị, ông đã lập gia đình, chị mới phát giác ra, có những người không cần phải đợi.

Hai mươi ba năm, vết thương tưởng đã lành nay bỗng nứt toác, máu vẫn đầm đìa.

Đau, đau đốn tận cùng, đau tới mức chân tay tê liệt.

Con đường đầy tuyết hơi trơn, chị bị trượt chân hai lần, mãi mới đứng dậy được. Lúc trượt ngã tóc bị ướt, đuôi tóc đông cứng lại, còn có một thứ đông cứng nữa, là nước mắt đang không ngừng tuôn, chị lạnh run cầm cập.

Phía xa xa cũng có người bị ngã, chiếc xe anh ta đang dắt cũng đổ ập xuống. Anh ta lồm cồm bò dậy, trông như một con gấu vụng về.

Chị chăm chú nhìn rồi rảo bước thật nhanh, giúp anh ta dựng chiếc xe dậy.

- Cảm ơn! Á, Doanh Doanh, sao em không đi xe? – Không màng đến hai đầu gối đau nhức, Lạc Gia Lương cuống quýt kêu lên.

- Em xuống nhầm bến. Xe hỏng rồi à? – Chị phải tuyệt bám trên yên xe.

- Nổ lốp.

- Vậy thì tìm chỗ nào gửi lại cho xong, sao lại dắt về nhà?

- Anh không yên tâm, dắt xe lại không bị lạnh. – Lạc Gia Lương cười hì hì.

Chị đẩy yên sau, chiếc xe máy nổ lốp nặng trĩch như một con voi mất đi tứ chi.

- Không cần đâu, em về trước đi, anh dắt từ từ cũng được.

- Hai người cùng đẩy tiết kiệm sức lực hơn, em cũng làm nóng người một chút.

Lạc Gia Lương toét miệng đầy hạnh phúc:

- Bà xã đúng là chu đáo.

Gia Doanh thăm thờ dài.

Lúc về đến nhà, Tử Nhiên đã ngủ, Gia Hàng đang chat với Ninh Mông trên máy tính. Nghe tiếng mở cửa, cô vui mừng chạy ra.

Nhìn thấy cả hai người lấm lem bùn đất, cô vội đẩy họ vào nhà vệ sinh rửa ráy rồi nhanh nhẹn bê cháo được ủ trong bình giữ nhiệt lên.

Cháo không được sánh, thậm chí nước và gạo còn rời hẳn ra. Gia Hàng gãi đầu:

- Em và Tử Nhiên nghiên cứu rõ lâu, còn lên cả mạng để tìm tài liệu, bao nhiêu gạo bao nhiêu nước, trong nhà không có cân nên em đành ước chừng, kết quả lại thành ra thế này.

- Ngon lắm, đúng lúc anh đang khát, bây giờ ăn cái này là dễ chịu nhất đấy. – Lạc Gia Lương động viên.

Gia Doanh lặng lẽ ăn món canh gạo âm ẩm, gạo còn chưa nhừ, chị nhai một lúc rồi mới nuốt. Ngắc đầu nhìn Gia Hàng, đôi má trắng ửng hồng, con ngươi tinh nhanh, lòng chị ngổn ngang trăm mối.

Nụ cười vô lo và vô nghĩ ấy, dù chị có phải đánh cược tất cả, cũng quyết giữ lại cho Gia Hàng.

- Hàng Hàng, lần trước em nói muốn đến ở cùng với bạn, cô bạn ấy tên là gì?

Gia Hàng ngẩn ra, chớp chớp mắt:

- Là Tiểu Ngải ạ!

- Chỗ cô ấy có tiện ở hai người không?

- Tiện ạ.

- Vậy em dọn qua đó đi!

Gia Hàng ngẩn tò te. Tiểu Ngải có bạn trai rồi, cô vốn là định thuê nhà. Mấy hôm nay ở nhà chị hai rất thoải mái, suy nghĩ này đã hoàn toàn tan biến.

Lạc Gia Lương cuống lên:

- Hàng Hàng ở đây không phải rất tốt hay sao, sao lại phải dọn đi?

- Dọn ra ngoài có thể tập trung học hành, ở đây suốt ngày đùa bỡn với Tử Nhiên, sẽ ảnh hưởng tới Hàng Hàng. Cách nhà mình không xa, muốn đi thăm cũng tiện.

Trong nhà, tiếng nói của Gia Doanh rất có trọng lượng, không ai có thể phản bác.

Gia Hàng gục đầu ủ rũ, phi vội ra máy tính mở QQ của Ninh Mông lên:

- Người đẹp, có muốn có người ở cùng không?

- Nếu là Kiệt Luân huynh[4] hoặc Chu sư huynh thì ta đây sẽ xem xét! – Ninh Mông chảy nước dãi.

[4] Chỉ Châu Kiệt Luân, ca sĩ nổi tiếng của Đài Loan.

- Xì. Nói à biết, không muốn cũng phải nghe theo.

- Tại sao một đại mỹ nữ yêu kiều như ta đây lại phải cúi mình trước một con heo hủ?

- Cái đồ chua loét nhà ngươi có người thêm là đã ngoác miệng ra cười thâm rồi!

- Gì, muốn cưỡng bức hả?

- Hoàn toàn chính xác, ranh con, hãy đợi đấy!

Thứ Sáu, Ninh Mông lái xe tới đón Gia Hàng.

Chiếc xe QQ nhỏ màu xanh nõn chuối, bên trong chất đầy thú bông, trông hơi trẻ con, nhưng cũng coi như thuộc tầng lớp có xe riêng, con nhóc này sống cũng khá đầy đủ chứ.

Gia Doanh đặc biệt xin nghỉ làm để về chào hỏi Ninh Mông. Chị đã từng tới ký túc xá của Gia Hàng, quen với hai bảo bối còn lại. Hôm nay Ninh Mông mặc đồ công sở, đáng vẻ rất nhanh nhẹn, thành thực, chín

chấn hơn Tiểu Ngải, chị thấy yên tâm. Chị dặn Gia Hàng phải trả một nửa tiền thuê nhà, không được lợi dụng bạn bè.

Ninh Mông nở một nụ cười bí hiểm:

- Chị hai, chị yên tâm, nó muốn lợi dụng cũng không được. – Một bộ móng vuốt bỗng phi thẳng tới trước mặt Gia Hàng. – Lên xe!

Gia Doanh mím môi cười nhàn nhạt.

Mái nhà vốn bình lặng của chị giờ đây đã nổi chút sóng gió, chị không muốn Gia Hàng bị liên lụy. Chị hy vọng Gia Hàng có thể tĩnh tâm học hành, sang năm thi xong, sau đó ra nước ngoài. Tới lúc đó, cho dù là mưa giông chớp giạt, chị cũng không sợ.

Phòng trọ ở tầng mười, khu chung cư này vẫn còn mới, thang máy rất sạch sẽ, Gia Hàng thấy thích ngay.

Ninh Mông mở cửa, một cái đầu thò ra từ gian phòng bên trái, đôi mắt lạnh lùng dán chặt vào người Gia Hàng:

- Cô ta đây hả?

Câu này là hỏi Ninh Mông.

Ninh Mông nhích sang một bên, đẩy Gia Hàng lên phía trước:

- Hải lòng chưa!

- Tôi thì không vấn đề, nhưng tôi có hai yêu cầu. Một, tôi thích yên tĩnh, yên tĩnh tuyệt đối. Hai, không được dắt đàn ông về.

Nói xong, mặt lạnh rụt đầu về, đóng cửa lại, rất khế, không phải là sập mạnh.

- Biến thái!

Ninh Mông le lưỡi với cánh cửa, quay lại dùng khẩu hình nói với Gia Hàng.

Gia Hàng khá hiểu biết về thị trường nhà trọ ở Bắc Kinh, căn hộ tốt như thế này, khi Ninh Mông nói ra giá đó, cô đã đoán là sẽ ở cùng với người khác.

Cô là người hòa đồng, không có gì phải lo lắng.

Đẩy cửa căn phòng bên cạnh, Gia Hàng sững người. Trong phòng có bàn có ghế, kê sát một cái ban công nhỏ xíu. Trên ban công có xây một hồ nước, cạnh đó đặt một nồi lẩu nhỏ, căn phòng ẩm cúng một cách dị thường này chỉ thiếu mỗi một chiếc giường.

Ninh Mông hùng hồn đón nhận sự chất vấn của cô:

- Mình nằm quen giường, nên mình mang giường đi rồi.

- Cậu không ở đây à?

- Mình mà ở đây cậu sẽ hoảng sợ, vì cậu nên mình dọn đi, nhường chỗ này cho cậu.

- Tại sao mình lại hoảng sợ?

Ninh Mông xoa đầu cô cười gian tà, chỉ ra bên ngoài:

- Tin tình báo trực tiếp, Chu sư huynh cũng thuê nhà ở tiểu khu này.

Thấy cô nàng như vậy, Gia Hàng không nhịn được mà lên giọng dạy đời:

- Ninh tiểu thư, hoa xinh phải bẻ liền tay, chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô[5]. Nếu mình và sư huynh muốn phát triển gian tình, hà tất gì phải đợi tới lúc chia tay?

[5] Câu thơ trong bài Kim Lũ Y của Đỗ Thu Nương, dịch thơ: Khuyết danh.

- Hai tình ví phỏng mãi lâu dài[6], chẳng bận tâm một sớm một chiều. Hai người cảnh giới à!

[6] Câu thơ trong bài Thước Kiều Tiên của Tần Quán, bản dịch: Nguyễn Xuân Tảo.

- Cậu biến đi. – Gia Hàng trợn mắt. – Đưa mình đi mua giường, tiền cậu trả một nửa.

- Tại sao? – Ninh Mông nhảy dựng lên như con hổ cái.

- Trật tự! – Gia Hàng suyt một tiếng, cẩn thận nhìn ra ngoài. – Mình đi rồi, cái giường đó để lại cho cậu, được chưa nào!

Ninh Mông ngẫm nghĩ, thấy cũng hợp lý:

- Được! Mua giường xong mình đưa cậu đi tập yoga.

Họ tới tiệm Gia dụng tiện nghi mua giường.

Theo cảm nang mua sắm, hai cô gái đi thẳng vào khu phòng ỏ. Rõ là mua đồ cỡ lớn, Gia Hàng lại còn đẩy xe hàng. Cô vịn vào xe, lấy đà hai bước rồi đu lên tay cầm trượt một đoạn, xe dừng lại, cô lại hào hứng chạy đà hai bước rồi đu lên.

Ninh Mông chịu hết nổi, duy trì khoảng cách năm mét với Gia Hàng, vờ như không quen biết gì con heo đó.

Chỉ ngủ tạm thời, chọn cái nào tiện nhất là được. Gia Hàng mua một chiếc giường đơn bằng gỗ. Vừa quay người lại, cô nhìn thấy ngay một chiếc giường trẻ em rất đẹp, có song rào bốn phía, vân gỗ tự nhiên, trông rất an toàn và thiên nhiên.

Cô bắt giác hình dung ra hình ảnh Tiểu Phàm Phàm nằm ngủ trên đó. Đầu tiên là nằm thẳng, sau đó lấy một cái, úp sấp mặt xuống, một lát sau lại nằm nghiêng, khuôn mặt nhỏ lún trên chiếc gối mềm mại, mắt nhắm chặt, miệng mút chùn chụt như đang bú sữa.

Cô bật cười thành tiếng.

- Heo, cậu không định mua cái giường này đấy chứ? – Quẹt thẻ xong, Ninh Mông bước tới.

- Đây là giường em bé hiệu Hanks, dịp Tết chúng tôi có chương trình khuyến mại. Mua một cái cho bé cưng đi! – Cô nhân viên bán hàng nhiệt tình giới thiệu với Ninh Mông.

Mặt Ninh Mông thoát tái xanh, gào lên như thể vừa bị lắng mạ khủng khiếp:

- Trông tôi giống phụ nữ có con lắm à?

Cô nhân viên đỏ mặt:

- Không phải ạ, ý tôi là bây giờ mua thì rất tiết kiệm.

- Tiết kiệm thì phải mua sao? Cô có bị dở hơi không đấy?

- Thưa chị, chị không mua cũng được, xin đừng chửi người khác. – Cô nhân viên cuống lên.

Ninh Mông chỉ thẳng vào mũi cô ta:

- Gọi tôi là cô, tôi không phải là chị.

Giọng cậu ta quá chói tai, mọi người xung quanh không hiểu gì đều lần lượt qua về phía này.

Gia Hàng kéo cậu ta ra khỏi đại sảnh, cười chảy cả nước mắt.

Ninh Mông hậm hực lườm cô, sau đó cũng cười:

- Heo, cậu nói xem, mình chỉ hơn cậu có một tuổi thôi, trông mình già hơn hẳn cậu à?

- Không phải là trông già, nhưng cậu nữ tính quá, toàn thân phát ra hào quang đầy mẫu tính, khiến người ta hiểu nhầm.

- Xì, không nói chuyện được với cậu. – Ninh Mông đá thẳng Gia Hàng vào xe.

Gia Hàng ngoái đầu lại nhìn, thầm nghĩ nếu năm mới có khuyến mại thật, có thể mua chiếc đó cho Tiểu Phàm Phàm. Tiểu Phàm Phàm là con trai, cần cho tự lập sớm, không thể cứ chiếm giường thủ trưởng mãi được.

Giường của thủ trưởng sau này phải dành một nửa cho...

Cô tì tay vào cằm, nghiêng đầu tưởng tượng xem người đó sẽ trông như thế nào.

Nhất định phải xinh đẹp như trăng rằm, mới có thể xứng với thủ trưởng lung linh như sao sáng.

Tới phòng tập yoga, thay quần áo đi vào, đã có ba bốn cô gái ở trong đó.

- Lần đầu đến không thu tiền, để cậu cảm nhận trước đã, sau này cậu thích rồi thì sẽ làm thẻ hội viên. – Ninh Mông vứt một cái đệm ngồi cho Gia Hàng.

- Mình làm thẻ hội viên thì cậu có được phần trăm không?

Mấy hội viên đang đứng đưa vai và gập eo theo tiếng nhạc, coi như khởi động.

- Thôi bỏ! – Ninh Mông trợn mắt.

- Cậu nhiệt tình quá mức khiến mình không thể không nghĩ thế.

Gia Hàng cười. Ngoài chơi bóng, những môn vận động khác cô chỉ hứng thú bình thường. Cô lại không phải ra phố xin ăn, tập gác chân lên đầu làm cái quái gì?

Nhạc nổi lên, mọi người chuyển sang trạng thái hết sức yên tĩnh, Gia Hàng hít sâu một hơi, thả lỏng theo tiếng nhạc, sau đó hít thở, bóp bụng, tưởng tượng mình đang đứng bên bờ biển xanh thăm thẳm, bên những dải núi xanh rì, tắm mình trong ánh nắng, để những cơn gió ngàn gột rửa bụi trần. Không khí trong lành, hoa rừng thơm ngát...

Tiếng chuông điện thoại phá hoại không khí khiến mọi người bừng tỉnh khỏi cõi mơ.

Mặt giáo viên sa sầm, học viên xì xào.

Gia Hàng cười gượng, ko kịp rút điện thoại, bật dậy cầm túi chạy vọt ra ngoài.

Chạy tới cầu thang bộ, ngoái lại đằng sau, xác định bên trong không nghe thấy gì mới rút điện thoại ra:

- A lô.

Cô hạ giọng thật thấp, nghe như đang nói thầm.

- Gia Hàng? – Trác Thiệu Hoa hỏi một cách không chắc chắn lắm.

- Là em, là em. Anh... tìm em có chuyện gì? – Gia Hàng ngồi thụp xuống, cuống cuồng bịt ống nghe.

- Em đang ở đâu?

- Phòng tập yoga. Anh hại em suýt chút nữa bị vạ tiền xuyên tâm rồi.

Đáy mắt Trác Thiệu Hoa gợn lên ý cười:

- Vậy thì xin lỗi. Hôm nay là cuối tuần.

- Vâng. – Cô biết!

- Ngày mai là thứ Bảy.

Một tuần rồi không gặp.

Gia Hàng đợi xem câu sau của thủ trưởng có phải là “Ngày kia là Chủ nhật”.

- Thứ Bảy Phàm Phàm đi tiêm phòng, ở bệnh viện Nhi.

Cô chưa đọc tin nhắn đó sao?

- Vâng!

Cầu thang bộ không có hơi ấm, không biết gió từ đâu thổi tới, âm u lạnh lẽo, cô ôm choàng hai vai vì lạnh. Đợi một lát, thủ trưởng không nói gì thêm, hình như đang đợi cô nói tiếp.

- Anh đang đi làm ă? – Cô đành lịch sự hỏi ngược lại.

- Anh ở trường bắn.
- Trường bắn? Anh biết bắn súng à? – Gia Hàng kích động.
- Thứ Sáu hàng tuần anh đều đến trường bắn bắn súng.
- Anh dùng súng gì?
- Anh dùng súng bán tự động, đường kính chín ly, sáu viên đạn, thân súng khá nhẹ, dễ cầm, có thể đối phó với đối thủ mặc áo chống đạn trong vòng năm mươi mét.
- Oa... Em cảm thấy hơi sùng bái anh rồi đấy. – Gia Hàng không kìm chế được thốt lên.
- Em thích bắn súng à?

Bắc Kinh có mấy trường bắn tư nhân, trường bắn Bắc Kinh ở chân núi Tây Sơn là căn cứ của đội tuyển bắn súng và bắn tên Trung Quốc, cũng mở cửa cho người ngoài.

- Em không biết nữa, em chưa từng sờ vào khẩu súng, nhưng cảm giác rất hoành tráng. Anh có phải là tay súng thiện xạ không?
- Không. – Anh hoạt động trong lĩnh vực chủ công trong quân đội, coi như là quan văn.
- Vậy anh tập luyện nhiều vào. Thiện xạ mới đẹp trai làm sao! Nếu...
- Lát nữa anh gọi lại cho em.

Trác Thiệu Hoa đột nhiên cúp máy, Gia Hàng chìm đắm trong mơ tưởng của mình, không nghe rõ anh nói gì.

Trác Thiệu Hoa tháo kính mát xuống, đứng nghiêm gơ tay chào.

Ông Trác Minh nghiêm nghị gật đầu. Ba quân[7] sắp chuẩn bị diễn tập quân sự, ông tới trường bắn thị sát, tình cờ nhìn thấy một bóng đánh quen thuộc. Kính râm còn chưa bỏ ra, đứng bên ngoài gọi điện cho ai mà cười sảng khoái như vậy.

[7] Chỉ lục quân, không quân và hải quân.

Những người đi cùng biết ý vào trường bắn trước, mỗi người cầm lấy một cây súng để bắn.

Không còn người ngoài, về mặt ông Trác Minh thoáng thả lỏng.

- Bố mẹ dạo này vẫn khỏe chứ ạ? – Trác Thiệu Hoa vẫn giữ nguyên tư thế nghiêm của quân nhân.
- Vẫn vậy.

Giọng nói lạnh nhạt, thoáng chút trách móc. Thằng bé này ngang ngạnh, hai tháng nay không về nhà, điện thoại cũng ít gọi.

- Phàm Phàm được hai tháng năm ngày rồi, tăng ba cân so với lúc mới đẻ, bây giờ mặc nhiều quần áo, thím Đường bảo bé nó rất vất vả.
- Ồ!

Giống thằng bé lúc nhỏ.

- Công việc của mẹ thuận lợi chứ ạ?
- Vẫn tất bật với mấy cái cây cổ miếu cổ, vẫn vậy thôi. Kỳ binh mạng triển khai thế nào?
- Công việc chuẩn bị đã sắp kết thúc, nhân sự cơ bản đã sắp xếp xong. Mấy lần hacker tấn công mạng quân sự, đều bị đẩy lùi thành công. Trước mắt là như vậy.
- Cấp trên hết sức xem trọng mảng này, con phải cố gắng một chút.
- Rồi!

Trác Thiệu Hoa lại hành lễ một lần nữa.

Ông Trác Minh liếc anh, không nói gì thêm, bước qua anh tiến vào trường bắn.

Trác Thiệu Hoa ngoảnh đầu lại, trong bóng chiều nhập nhoạng, tóc bố anh hình như đã bạc đi không ít.

Cạnh trường bắn là phòng tắm, anh tắm một cái rồi bước ra, bấm số máy của Gia Hàng. Tắt máy.

Chiếc xe vừa ra khỏi cổng trường bắn thì Thành Công gọi điện tới.

- Thiệu Hoa, tối nay có bận không? Nếu không bận thì đi chơi tennis trong nhà?

Anh thoáng trầm ngâm, hình như đã lâu rồi chưa tụ tập với Thành Công. Hôm nay tuy vừa mới vận động, nhưng thể lực chẳng tiêu hao mấy, đi thì đi!

- Tôi về thay quần áo rồi tới tìm cậu.

- OK!

Anh và Thành Công đều là hội viên Hội quán thể thao, có ngăn tủ riêng để đồ thể thao và vợt. Mặc đồ thể thao bước vào Hội quán, cảm giác có rất nhiều ánh mắt nhìn theo. Anh không phải là người thích thể hiện.

Anh thay chiếc áo khoác màu xanh thẫm, đi tới Hội quán, Thành Công đã tới, đứng từ xa vẫy tay với anh.

Trong Hội quán ấm áp như mùa xuân, có nhà ăn và quán trà, có cả phòng nghỉ, cả một chuỗi dịch vụ.

Họ vừa trò chuyện vừa đi vào bên trong, phòng tennis ở góc trong cùng. Lúc đi qua hồ bơi, anh nghe thấy Thành Công huyên sáo hai tiếng.

- Thiệu Hoa, cậu dắt theo người đấy à? – Thành Công nhếch mép tỏ vẻ thất hiểu.

Anh nhìn Thành Công, rồi nhìn theo ánh mắt cậu ta.

Trong hồ bơi không nhiều người, đang bơi trong đó là mấy cậu thiếu gia nhà giàu nức tiếng kinh thành, bọn họ bơi vài vòng rồi lên bờ uống nước.

Gần đó đặt hai chiếc ghế dựa, hai cô gái quần khăn tắm đang ngồi trên đó, bốn con mắt hau háu nhìn theo mấy chàng thiếu gia, không hề che giấu vẻ mặt ăn đậu phụ.

Mặt Trác Thiệu Hoa tối sầm lại.

9. Chương 9: Phút Giây Này Tình Cờ Gặp Gỡ (1)

- Heo, mình cho cậu hay, chỗ này toàn là rùa vàng xịn hàng thật giá thật cả đấy, cậu đừng mất công nhờ người hỏi han, tuyệt đối đừng có mắc lừa.

Ninh Mông hất cái cằm nhọn lên, duy trì tư thế thật nhã nhặn, đề phòng mấy chàng rùa vàng liếc qua đây.

- Cũng chưa chắc!

Gia Hàng không thể đồng tình, bọn họ chính là hai món hàng giả chất lượng kém đây. Với họ, chi phí vào cửa hội quán này là những con số khổng lồ, chỉ vào bơi mấy vòng, đánh mấy trận bóng thôi, chẳng kiếm tiền hay để ra tiền được, chẳng hiểu tại sao lại đắt đến thế. Ninh Mông nói đó là đẳng cấp, cô thừa nhận cô không hợp với kiểu này. Ninh Mông mặt dày nài nỉ cô giáo yoga dẫn họ vào tham quan, cô giáo đang yêu một anh quản lý ở đây nên có thể ra vào tự do.

- Cậu nhìn cơ bắp của anh chàng kia kìa, mặc quần áo vào thì nho nhã thư sinh, cởi ra thì ngon lành như vậy. Đây mới đích thì là giai đẹp. Đàn ông mà cơ bắp như Arnold^[1] cứ cảm giác như đầu óc ngu si tứ chi phát triển ấy, mình chẳng thích.

[1] Arnold Schwarzenegger, diễn viên điện ảnh Hollywood, nổi tiếng cơ bắp. Ông cũng từng là thống đốc bang California, Mỹ.

Vớ vẩn, Arnold mặc quần áo vào thì làm thống đốc, cởi ra lại là quán quân thể hình, phong độ biết bao. Thực ra Gia Hàng cảm thấy mấy con rùa vàng kia chẳng có gì là đáng nhìn, cô chỉ đơn thuần là không muốn là Ninh Mông mất hứng nên mới cố ngồi ở đây.

- Thôi được rồi, mình đi thôi, họ là rùa thật hay rùa giả thì liên quan gì đến bọn mình?

- Sao lại không liên quan? Mình còn chưa lấy chồng đâu, nhờ may có anh chàng nào trúng tiếng sét ái tình với mình, mình lại bỏ qua cơ hội sao?

Gia Hàng ngẩng đầu nhìn trời, một đàn quạ đen xếp hình chữ nhân đang bay qua.

- Lẽ nào cậu có chàng nào rồi?

Quay sang nhìn thấy vẻ mặt ủ ê của Gia Hàng, Ninh Mông nổi cáu.

Chàng nào?

- Không có!

Chém đinh chặt sắt.

- Thế thì được, cơ hội chia đôi.

Gia Hàng đang định phụ họa theo, bỗng thấy nét mặt Ninh Mông thay đổi, cô vô thức quay đầu sang, liền nhìn thấy Trác Thiệu Hoa đang đứng phía sau cô, môi mím chặt, ánh mắt lạnh lẽo. Thành Công đứng cách đó ba bước, quần áo chỉnh tề, nửa cười nửa không.

- Hơ... trùng hợp thật!

Cô đứng phắt dậy, bây giờ mà giả vờ không nhìn thấy thì đã muộn, đau đầu, chột dạ liếc Ninh Mông.

Cú bật dậy của cô khiến chiếc khăn trên người rơi xuống, Trác Thiệu Hoa nhanh chân tiến về phía trước, kịp thời túm được chiếc khăn, che đi cảnh xuân dưới vai.

- Đúng là hơi trùng hợp! – Đôi mắt thâm trầm vô hạn, giọng lạnh như băng, không rõ vui buồn.

Đến gần mới phát hiện ra cái khăn chỉ là quàng lấy lệ, bên trong vẫn kín cổng cao tường, có lẽ chỉ mới cởi áo khoác. Nhưng đây không phải là điều khiến anh nổi khùng. Gia Hàng đoán chắc hôm nay thành tích bắn súng của thủ trưởng rất tệ, nếu không mặt đã chẳng cau có như thế.

- Em vận động xong chưa?

- A... xong rồi.

Gia Hàng bỗng thấy da đầu tê rần, ngược mắt liếc trộm anh một cái. Thủ trưởng cách mặt cô rất gần, môi mím chặt lại, cánh môi mỏng sắc.

Thành Công bận rộn mà nhàn nhã khoanh tay:

- Không ngờ cô cũng là hội viên ở đây, sao trước đây chúng ta không gặp nhau nhỉ? Thế nào, vận động vui vẻ chứ?

Anh ta nhe răng cười, dường như ánh nắng của cả bầu trời đều đang tỏa sáng trên gương mặt anh ta.

- Đến đây là để tìm sự thoải mái, ai mà đến để rước bực vào người!

Gia Hàng muối mặt đập lại. Nói xong mới phát giác ra mình đã nói sai, mặt thủ trưởng càng lúc càng khó coi.

- Lý do này của cô thật là... rất quang minh lỗi lạc! – Thành Công bữu môi thích chí, ý cười trong mắt lấp lóa.

Gia Hàng rửa thầm trong bụng, biết điều ngậm miệng lại.

- Nếu xong rồi thì đi theo anh!

Thủ trưởng lịch sự mời mọc, hiệu quả còn kinh hoàng đáng sợ hơn bộ mặt lạnh như tiền.

Gia Hàng liếc trộm Ninh Mông, cậu ấy viện lý do từ chối có sức thuyết phục hơn bản thân mình.

Trước mặt trai đẹp, Ninh Mông lúc nào cũng mê mết cười tít mắt. Hôm nay không hiểu sao, gương mặt nhỏ bằng bàn tay trắng bệch, vội vàng gật đầu như già tởm trước khi Gia Hàng kịp lên tiếng.

Bốn mắt nhìn nhau, trao đổi thông tin không lời.

- Khí thế mạnh mẽ quá, mình không dám! – Ninh Mông đau khổ nhăn nhó.
- Không dám, hay là có ý đồ gì khác? Nói cho cậu hay, anh ta có súng, là tay thiện xạ đấy.

Mặt Ninh Mông tái xanh:

- Mình không dám thật mà.
- Vậy chuồn thôi!
- Chẳng may anh ta nổ súng từ phía sau thì làm sao?

Gia Hàng bi ai, Ninh Mông đúng là thần hồn nát thần tính rồi.

- Heo, sao cậu lại quen loại người này?
- Loại người nào?
- Xã hội đen!

Gia Hàng trở mặt, dè dặt nhìn về phía thủ trưởng. Mắt thủ trưởng lạnh như băng:

- Có muốn chào bạn một câu không?

Vô tình hữu ý liếc về mấy cậu thiếu gia.

- Không cần, họ không phải là bạn em. – Gia Hàng vội thanh minh.
- Vậy thì đi thôi!

Thủ trưởng dẫn đầu, bóng lưng thẳng tắp nhanh nhẹn, trông rất đẹp mắt.

Thành Công thông thả đi theo, mặt mày hớn hở như đang xem kịch hay.

- Đừng nói tôi không giúp cô, hôm nay là tự cô chuốc lấy đấy nhé.

Lúc đi qua Gia Hàng, anh ta ném ra một câu nhẹ tênh.

Gia Hàng hoàn toàn coi như Thành lưu manh đang đánh rắm, Ninh Mông lại sợ nhũn cả chân.

Trò tennis cao cấp này cũng là trò chơi của người giàu, hai cô gái không chơi được, khom mình làm người nhặt bóng, mỗi người đứng một bên, chăm chú nhặt bóng cho hai chàng trai.

Gia Hàng lẳng lặng quan sát hai người đàn ông, thủ trưởng mặc đồ thể thao trông trẻ hơn bình thường rất nhiều, đương nhiên, trước đây trông anh cũng không quá già dặn, chỉ là quá trầm tĩnh và nghiêm túc. Thành lưu manh lại hoạt bát hơn lúc thường, phần lớn thời gian anh ta đều kỳ quặc quái dị, tỏ vẻ bất cần.

Tối nay không biết thủ trưởng bị làm sao, ra lực rất mạnh, đánh cho Thành lưu manh tả tơi tan tác, thua không còn manh giáp.

- Đủ rồi, đủ rồi! Tôi chịu thua.

Thành Công lau mồ hôi đầy đầu, tối nay anh ta không được tập trung. Con heo kia đứng trước mặt anh ta, anh ta nhìn mà không nhìn được cười. Cô ta chẳng có chút hối cải nào, chẳng trách Thiệu Hoa tức điên.

Trác Thiệu Hoa vẩy vẩy cây vợt, xoay người đi vào phòng thay đồ. Từ lúc bước vào phòng đánh bóng, anh chưa nói với Gia Hàng câu nào.

Gia Hàng chẳng thấy làm sao, cô thương cho cái eo tội nghiệp phải chịu khổ cả ngày hôm nay của cô hơn, đầu tiên là yoga, giờ lại chạy tới chạy lui nhặt bóng.

- Bọn mình được giải phóng rồi? – Ninh Mông rụt rè hỏi.

- Còn mấy phút nữa. – Gia Hàng an ủi. – Ra ngoài cổng, bọn mình sẽ kiếm có chuồn.

Ninh Mông không yên tâm lắm, đưa mắt nhìn về phòng thay đồ.

Hai người đàn ông không để họ phải đợi lâu, bốn người cùng đi ra ngoài cổng. Có người nhận ra họ, cung kính chào:

- Chào đại ca!

Ninh Mông ảo não nhìn Gia Hàng, thấy chưa, mình nói có sai đâu!

Gia Hàng nắm chặt cánh tay cô nàng, luôn mồm nói:

- Đừng sợ!

Ra khỏi cửa, phố đã lên đèn, ánh mây lúc chiều tà rất đẹp, tựa như có ai đã phác từng vệt màu nước màu trắng ngà, màu vàng, màu đỏ và màu xanh thẫm lên phía chân trời.

Gió vẫn lạnh căm.

- Bọn em... – Gia Hàng thu hết can đảm lên tiếng.

- Cùng đi ăn cơm! – Thủ trưởng nói.

- Heo... Gia Hàng mời. – Thành Công nhìn thấu ý đồ của ai đó, vội chen vào một câu.

Gia Hàng không đồng ý:

- Ba người đều là rường cột của xã hội, dù thế nào đi nữa cũng không đến phiên cái đứa thất nghiệp như tôi trả tiền chứ?

- Thiệu Hoa không cho cô tiền... – Thành Công cười tít mắt.

- Tôi mời thì tôi mời. – Gia Hàng hậm hực ngắt lời anh ta, bắt đắc dĩ phục tùng.

- Ninh Mông, tối nay cậu còn có việc nhỉ! – Cô không thể kéo Ninh Mông xuống nước theo.

- Ăn bữa cơm tốn bao nhiêu thời gian? Đi cả đi, còn chưa tự giới thiệu đâu đấy, tôi là Thành Công. Ninh Mông, tên hay quá! – Thành Công cười rạng rỡ như gió xuân.

Ninh Mông muốn cười, nhưng không thành.

- Ninh Mông, cô có đi xe không? Tôi đi nhờ xe của cô nhé. Gia Hàng, chúng ta gặp nhau ở đâu đây? – Thành Công liếc chòm chìa khóa xe trong tay Ninh Mông.

Gia Hàng nhìn thủ trưởng, người này tiếp tục vẻ mặt vô cảm. Cô lẩm bẩm nói ra một địa danh, mắt Ninh Mông ánh lên vẻ sợ hãi, rồi lại cụp mắt xuống.

- Cô biết đường chứ? – Thành Công hỏi.

Ninh Mông yếu ớt gật đầu.

- Vậy lát gặp nhé. – Thành Công vẫy tay.

Người gác cửa lái xe của Trác Thiệu Hoa tới.

Ninh Mông ngoảnh lại, nhìn thấy cánh tay Trác Thiệu Hoa chỉ đỡ phía sau lưng Gia Hàng chưa tới hai milimet, tay còn lại che trên trán cô, như sợ cô sẽ đụng đầu vào cửa xe.

Hai người ngồi vào xe, anh lại nhào người ra thắt dây an toàn cho cô.

- Vị đại ca kia có phải là có ý với Heo hay không? – Ninh Mông buột miệng hỏi.

Đôi mắt đen nháy của Thành Công nhấp nháy đầy ẩn ý.

- Cũng có thể.

- Vậy Chu sư huynh phải làm thế nào? – Ninh Mông vừa mở cửa chiếc QQ vừa lẩm bẩm.

Thành Công liếc nhìn chiều cao của chiếc QQ, lại cúi đầu nhìn đôi chân dài của mình, đôi mắt hẹp dài khẽ giật một cái, dừng cảm cuộn người rút vào trong.

Đương nhiên anh ta có lái xe tới, nhưng làm sao có thể bỏ qua cơ hội khai thác tin tức độc quyền cơ chứ?

- Chu sư huynh là ai?

- Chu sư huynh là... – Ninh Mông ngập ngừng. So ra thì Thành Công dẹt dẹt hơn Trác Thiệu Hoa nhiều, cô hơi thả lỏng – Tại sao phải nói cho anh biết?

Trong bóng tối, chiếc QQ từ từ tiến về phía trước.

Đầu Thành Công sắp chạm vào nóc xe rồi:

- Bởi vì tôi cũng là một người đàn ông có ý với cô! Cô xem, bởi vì chúng ta không quen biết, phải tìm đề tài chung để nói, Heo là bạn chung của chúng ta. Sau này, dần dần chúng ta có thể trở thành bạn bè.

Giọng nói dẹt dẹt của anh ta khiến Ninh Mông sởn gai ốc.

- Tôi không cảm thấy thế. – Ninh Mông cười ngượng nghịu.

- Vạn sự khởi đầu nan, sẽ dần quen thôi. Cô có nỗi niềm gì khó nói, cứ tới tìm tôi.

- Nỗi niềm khó nói? – Ninh Mông không hiểu.

- Ồ, quên không nói, tôi là bác sĩ khoa Phụ sản.

“Két!” Ninh Mông phanh gấp lại, đầu Thành Công đập rầm vào tấm kính phía trước.

- Cô muốn giết người hả? – Thành Công ôm trán rống lên.

Ninh Mông không cam tâm cũng gào lại:

- Muốn giết người là anh ấy, tại sao anh lại dọa tôi như thế?

- Tôi nói thật mà.

Ninh Mông tròn tròn mắt kinh hãi, sau đó, ngất xỉu.

- Ngã tư sau rẽ trái.

Gia Hàng gỡ đầu, cô đang thầm đếm trong lòng, đây có lẽ là lần rẽ trái thứ sáu rồi. Con đường đã chuyển từ rộng thành hẹp, rồi từ hẹp thành rộng, sau đó lại hẹp.

- Mình đang đi đường tắt. – Cô cắt công giải thích.

Trác Thiệu Hoa vô tình hữu ý nhìn cô một cái, cô nghiêng đầu, chăm chú nhìn ánh đèn loang loáng lướt qua ngoài cửa sổ.

- Có cần gọi điện đặt chỗ trước không?

Đường đi tẻ tẻ lợi suất như vậy, không biết là tiệm ăn kiểu gì nữa.

- A, không cần, ở đây phục vụ nhanh, lúc nào tới cũng ăn được. – Cô cười khan hai tiếng, rút điện thoại ra xem. – Trời, em vẫn còn tắt máy nè! Vừa rồi tập yoga, giáo viên ghét tập âm nên em tắt máy.

Trác Thiệu Hoa ừ một tiếng, ra khỏi con ngõ hẹp, anh cho xe chạy chậm lại, đúng lúc gặp đèn đỏ.

- Chết rồi, em quên mất hôm nay tiệm Gia dụng tiện nghi chuyển giường tới. – Nhìn tin nhắn trên màn hình, Gia Hàng vỗ trán. Cô cố ý dặn nhân viên tiệm mang tới, nếu không hôm nay cô phải ngủ đất mất.

Anh nhìn cô.

- Cô bạn cùng nhà kia ở đó, có lẽ sẽ giúp em nhận giường! – Cô chớp chớp mắt, tự an ủi mình.

Anh buông lỏng tay lái, ngoặt trái ngoặt phải, chiếc xe như con cá nhàn nhã bơi, không màng đến dòng nước siết bên cạnh.

- Giường... Em bây giờ không ở nhà chị hai nữa, em đổi chỗ ở rồi, ở chung với người ta, căn phòng đó không có giường, cho nên em đi mua một chiếc.

Cũng không biết tại sao lại nói với anh những lời này, có lẽ là vì trong xe quá khác thường, luôn phải lên tiếng cho có tiếng nói!

- Ờ? – Câu này anh đã nghe thấy rồi, nhưng ở cuối không phải là dấu chấm câu hay chấm than, mà là một dấu hỏi to đùng.

Cô không ngốc.

Thủ trưởng là người đại lượng, có thể cho cô ăn ở miễn phí, giúp cô tiết kiệm tiền nhà tiền giường.

- Chị hai muốn em bé quan học hành, chị thường xuyên đến kiểm tra...

Đến đoạn cuối, giọng đã nhỏ tới mức không nghe thấy gì. Có phải biển xe bắt đầu bằng chữ W khi đi làm đăng kiểm không phải nộp phạt, có lẽ quân đội bao hết tiền phạt? Nên thủ trưởng mới nhìn cô mà không nhìn đường. Cô nhìn chiếc xe vừa mới lần vạch, lại còn vượt đèn đỏ.

Thần sắc anh điềm tĩnh, chỉ có khóe miệng hơn nhếch lên:

- Tiếp theo đi thế nào?

- Đi thẳng!

- Chúng ta nghe bản tin giao thông đi!

Gia Hàng nhìn những khớp ngón tay sạch sẽ, rõ nét của thủ trưởng đang đặt trên vô lăng. Mắt hơi ngược lên, nhìn sang, mặt thủ trưởng nhìn nghiêng rất rõ nét, phảng phất hương thơm thoang thoang của nước cạo râu. Hình như anh mới cắt tóc, tóc ngắn hơn lần gặp trước một chút.

Mỗi lần ở cạnh thủ trưởng đều có cảm giác chắc chắn kỳ lạ, dường như có thể bỏ mặc mọi thứ cho anh sắp xếp, dù có ngốc đến mấy, đi theo anh cũng sẽ không gặp bất cứ vấn đề gì.

Cô mở đài. Gần đây tình hình giao thông Bắc Kinh rất tốt, người dẫn chương trình không còn thao thao bất tuyệt chỗ nào tắc đường chỗ nào cấm đường nữa, trong ánh chiều nhập nhoạng, thật hiếm hoi nghe được một khúc dương cầm du dương, lại còn có cả lời bình diễn cảm.

“Trong thế giới của chúng ta, thời gian là kinh tuyến, không gian là vĩ tuyến, đan xen dày đặc dệt nên chuỗi ly hợp vui buồn, dệt nên âm dương cách trở đầy quy luật, mà mỗi lần xoay chuyển, mỗi một nút thắt kỳ thực đều đã được âm thầm định đoạt, chỉ là chúng ta vẫn chưa hề hay biết. Nhưng trong khoảnh khắc bất chợt ngoảnh đầu, thời gian ngừng trôi, trong bóng râm của cây dương xỉ và nhánh mẫu đơn rừng, khe nước chảy kia vẫn còn thanh tân. Trời xanh rực áng mây hồng, trái tim em ngập tràn tình yêu và niềm nhung nhớ anh trao...”

Lời bình diễn cảm quá mức, âm nhạc phù hợp quá mức, Gia Hàng nổi da gà khắp người.

- Sến quá đi mất, đổi kênh khác.

- Đứng, anh thấy hay đấy chứ. – Thủ trưởng nói một câu dài nhất từ sau khi lên xe.

- Đó là văn của Tịch Mộ Dung[2] đấy. – Nhìn gương mặt hoang mang vô tội của cô, anh cười.

[2] Nhà thơ nữ nổi tiếng của Đài Loan, sáng tác của bà thể hiện tình yêu và sự trân trọng với những phút giây ngắn ngủi trong cuộc sống.

- Anh thích à? – Cô tròn tròn mắt, không ngờ thủ trưởng còn là một cây văn nghệ nha!

- Bà ấy không chỉ là một nhà thơ, mà còn là một họa sĩ nổi tiếng nữa.

Hàng mi dài xinh đẹp chớp thật chậm, hiểu rồi. Thì ra thủ trưởng mưa dầm thấm đất, người thật sự thích Tịch Mộ Dung là Lâm Giai Tịch.

Cô cụp vai một cách thông cảm, vội quay đầu ra cửa xe, tránh lát nữa lại nhìn thấy gương mặt đau khổ của thủ trưởng, cô không giỏi an ủi người khác.

Người chết không thể sống lại, người sống phải dũng cảm tiến về phía trước, vì Phàm Phàm, anh phải kiên cường lên...

Những lời này để một bậc trưởng bối nói ra thì đáng tin cậy hơn. Cô nói ra chỉ thêm xấu mặt.

Cuối cùng đã đến đích.

Trác Thiệu Hoa quan sát cánh cổng loang lỗ sơn, qua bức rèm chắn gió dày, có thể nghe được tiếng ồn ào la hét ở bên trong, anh quay sang nhìn cô.

- Không thể trông mặt tiệt mà bắt hình dong được, đồ ăn bên trong thật sự rất ngon, lại còn rẻ nữa, hai trăm tệ là ăn no căng. – Cô cười, giành vén tấm rèm. – Chúng ta rất may mắn, có bàn trống.

Do dự chỉ thoáng qua trong chớp lát, anh rảo bước theo cô.

Căn sảnh lớn ồn ào như cái chợ bồng chốc lặng như tờ, ông chủ đang lom khom giúp nhân viên ngẩng đầu lên, lấp ba lấp bắp:

- Tiệm chúng tôi... kinh doanh nhỏ thôi, hai vị...

Vào nhầm rồi.

- Chúng tôi thích không khí nơi này. – Gia Hàng cười hì hì, đá phăng một tờ giấy ăn dính trên chân đi. – Ông chủ, lau giúp tôi cái bàn kia, chuẩn bị bát đũa cho bốn người, cho chúng tôi một lẩu vịt, loại lẩu đôi ấy. À... anh có uống bia không?

Trác Thiệu Hoa đưa mắt rà xung quanh một lượt, khách hàng đa phần là công nhân nông dân hay người lái xe ba gác, có vài người uống nhiều rồi, không ngồi bình thường mà ngồi xồm luôn trên ghế.

- Ủ, gọi bia đi. – Anh bình thần thu ánh mắt về.

Bàn ghế ở đây có lẽ vốn là màu đỏ, giờ đã hoàn toàn không giữ được hình dáng ban đầu. Anh đứng cạnh ghế, chậm rãi cởi cúc áo khoác.

- Xin hiểu cho, đừng so sánh nơi này với những nhà hàng Tây hay Dollar Shop[3] gì đó, em không có công ăn việc làm, năng lực có hạn. – Cô nháy mắt nói đùa rồi đặt mông ngồi xuống, vẫy ông chủ lại gọi đồ ăn.

[3] Tên một chuỗi nhà hàng cao cấp của Thượng Hải.

Trác Thiệu Hoa bình tĩnh vắt chiếc áo khoác lên cái lưng ghế đen đúa.

Gia Hàng nhảy dựng lên:

- Chờ chút.

Vẫn mềm lòng, áo khoác của thủ trưởng đắt lắm, cô không đành lòng. Cô cởi cái áo khoác ngắn của mình ra, lót xuống dưới:

- Vắt đi!

Cái áo này cô mua ở chợ Sở thú, gần một trăm tệ, bản thì vút vào máy giặt, phơi khô thì vẫn thế. Tiền giặt khô cái áo khoác của thủ trưởng e là còn đắt hơn cái áo bông này.

Đôi mắt Trác Thiệu Hoa sâu thẳm lại, sau đó nở một nụ cười cực kỳ khoan khoái.

Họ vừa gọi xong đồ ăn thì rèm cửa lại loạt soạt kêu.

Ninh Mông hai tay ôm ngực, vẻ mặt kinh hoàng, trông như thể con gái nhà lành bị cường hào ác bá bắt cóc.

Dưới ánh đèn sáng rực, trên đầu Thành Công mọc lên một cái u to như quả ổi.

- Anh... anh đã làm gì cậu ấy?

Theo phản xạ, trong đầu Gia Hàng lóe lên một cảnh tượng cấm.

Tâm trạng Thành Công sa sút đến tận đáy:

- Cái xe bé bằng bàn tay thì làm được gì? Đồ đầu óc heo.

Mày kiếm cau lại, chán ghét nhìn xung quanh:

- Chết tiệt, sao lại chọn cái chỗ rách nát này?

- Không muốn ăn thì có thể về! – Gia Hàng hết sức thẳng thắn.

Ninh Mông run rẩy nép sau lưng Gia Hàng, lí nhí:

- Mình không ngồi cùng anh ta đâu.

- Anh ta làm gì mà dọa cậu đến mức này? – Gia Hàng kéo ghế cho Ninh Mông, để cô ngồi sát vào mình.

Ba người ngồi một góc, một mình Thành Công vẫn đứng một góc.

- Anh ta nói anh ta là bác sĩ khoa Phụ sản, mình cảm thấy mình như bị anh ta lột trần. – Ninh Mông nức nở.

Gia Hàng trợn mắt:

- Ai bảo hồi đại học cậu nhìn trộm nhiều giai đẹp như vậy, bây giờ bị quả báo đấy!

- Con Heo này... – Ninh Mông tức tối đá Gia Hàng dưới gầm bàn.

Cô cười cười né về phía Trác Thiệu Hoa. Trác Thiệu Hoa mặc cho cô nghiêng về phía mình, thông thả nói với Thành Công:

- Gia Hàng nói đồ ăn ở đây ngon.

- Lời cô ta nói cậu cũng tin? – Thành Công ôm cục u trên đầu, chỉ thiếu nước đập bàn căm phẫn.

- Tôi không nên tin sao? – Trác Thiệu Hoa hỏi.

Thành Công á khẩu. Sắc không mê hoặc người, người tự mê.

Bốn vị khách quý giá lắm khiến ông chủ hoang mang vì được ưu ái, một hàng phục vụ lũ lượt mang bếp lẩu và bát đĩa lên, nồi lẩu cũng mang ra vào, chẳng mấy chốc đã sôi sùng sục.

Ninh Mông muốn tìm thứ gì thật nóng để ủ ấm trái tim bị tổn thương, vội vàng cầm đĩa.

Thành Công bực bội không biết trút vào đâu, bèn đổ hết lên đầu nồi canh sôi lục đục, gắp toàn thịt vịt.

Trác Thiệu Hoa vẩy tay ra hiệu cho ông chủ mang lên một cốc nước nóng. Anh cầm đĩa của mình và của Gia Hàng lên, dội qua nước nóng, rồi lại lau bằng khăn ướt, sau đó mới đưa lại cho Gia Hàng.

Ninh Mông và Thành Công đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn đĩa trong tay mình, miếng thịt trong mồm không biết là nên nuốt xuống hay nên nhổ ra.

- Ăn tối không? – Hộp gia vị ở cạnh tay anh.

- Không, miệng sẽ có mùi. – Gia Hàng lắc đầu.

Thành Công anh dừng nuốt miếng thịt xuống:

- Có mùi thì đã sao, cả hai cùng ăn là được, ai còn chê ai nữa.

Lông mày Gia Hàng xoắn tít lại, lưu manh đúng là lưu manh, nói câu nào cũng thô bỉ ác liệt.

- Cô Ninh và Gia Hàng là bạn đại học? – Trác Thiệu Hoa lên tiếng đúng lúc, đẩy một đĩa tương ớt đến trước mặt Thành Công, cười cười với anh ta.

- Vâng! – Ninh Mông gật đầu.

Thành Công thăm mắng cho nhỏ giọng.

- Đại học nào? – Trác Thiệu Hoa lịch sự vớt một muống đồ ăn cho vào bát Ninh Mông.

- Bọn tôi đều học khoa Máy tính của Bắc Hàng[4].

[4] Tên viết tắt của Đại học Hàng không Vũ trụ Bắc Kinh.

- Khoa Máy tính Bắc Hàng đứng nhất nhì cả nước, cô Ninh đây rất xuất sắc.

Xí, Thành Công bữ môi, thế chẳng phải là khen con Heo kia xuất sắc trá hình sao? Anh ta chẳng nhìn ra con Heo kia có chỗ nào xuất sắc cả.

- Gia Hàng, cô đừng nói lẩu ở đây rất ngon. – Lòng Thành Công nảy lên một cái.

Gia Hàng đắc ý:

- Tuy phải đi hơi xa, nhưng xứng đáng mà, đúng không?

- Ủ, cực kỳ xứng đáng. Cô có biết ăn lẩu này gọi cho tôi nhớ tới điều gì không? – Thành Công nhếch môi, để lộ ra hàm răng trắng bóng.

- Điều gì? – Gia Hàng và Ninh Mông đều tò mò nhìn anh ta.

Thành Công gõ đôi đũa lên cạnh nói, chỉ vào thức ăn trong nồi lẩu sôi lục bục:

- Lúc mổ, phanh ruột gan ra, nào lòng nào dạ, cũng chẳng khác gì thế này.

Ninh Mông vội đưa tay bịt mồm.

Gia Hàng neho mắt lại.

Trác Thiệu Hoa mặt không biến sắc.

- Sao thế, ăn đi thôi! – Thành Công nhiệt tình mời mọc. – Lâu lắm rồi tôi không được ăn thứ gì hợp khẩu vị như thế này. Có lúc làm phẫu thuật đúng vào giờ ăn trưa, cơm hộp chuyển vào phòng mổ, tôi mở hộp cơm rồi nhìn khoang bụng đang phanh ra của bệnh nhân, thầm nghĩ nếu đó là nồi lẩu thì tốt biết mấy.

Ninh Mông hoảng hốt chạy vọt ra ngoài như một chú thỏ.

Gia Hàng hầm hè lườm Thành Công rồi đuổi theo.

- Chuyện này chẳng có gì hay ho.

Trác Thiệu Hoa ngấm ngấm cái bát súp thô kệch trước mặt, miệng bát đã mở vài chỗ, anh cẩn thận tránh đi để khỏi bị cửa vào miệng.

- Nhưng hiệu quả rất rõ rệt. – Thành Công hào hứng ăn.

Trác Thiệu Hoa cười:

- Lâu nay tôi không biết thì ra cậu lại thù dai như thế.

- Vậy phải xem đối tượng là ai.

- Chỉ với Gia Hàng thôi? – Trác Thiệu Hoa hỏi.

Thành Công ngẩn ra, lập tức mỉm cười:

- Hôm nay người tôi trả thù là bạn của Gia Hàng, cậu xem cô ta làm ra vẻ như bị tôi cưỡng bức vậy. Làm bác sĩ phụ sản vô sỉ đến thế sao?

-Ồ! – Giọng Trác Thiệu Hoa dài thườn thượt.

Bữa cơm này, có lẽ chỉ có mình Thành Công ăn no.

Ninh Mông coi như quá sợ bọn họ, chẳng chút thương xót vút lại Gia Hàng, co cẳng chạy biến.

- Cậu ăn nhiều quá, đi bộ cho tiêu. – Trác Thiệu Hoa vừa đẩy Gia Hàng lên xe vừa chặn Thành Công đang định trèo vào.

Thành Công ngẩn người, anh ta là người Bắc Kinh, nhưng con đường này anh ta cũng ú ớ, không biết là ở xó nào của thành phố nữa.

Gia Hàng lè lưỡi với anh ta, cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Chiếc xe việt dã màu đen phóng vút đi.

Thành Công trầm mặt, hôm nay anh ta đã đắc tội gì với Thiệu Hoa?

Rất trùng hợp, thang máy dừng ở tầng một. Gia Hàng nhìn con số nào đó trên màn hình, thở hắt ra một hơi.

Gia Hàng không cho Trác Thiệu Hoa tiền, anh nói vị lẩu quá nồng, lại ăn mặn, anh lên uống một ly nước rồi sẽ đi.

Gia Hàng rầu rĩ, cô chỉ nhìn thấy có một cái nồi cơm điện, không biết trong phòng còn có ấm đun nước điện hay không.

- Đi thôi! – Trác Thiệu Hoa bước vào trong.

Thang máy từ từ đi lên, tiếng dây cáp cọt kẹt giữa đêm khuya nghe thật đáng sợ.

- Khu chung cư này cũng được mấy năm rồi. – Trác Thiệu Hoa ngẩng đầu nhìn.

Cô gật đầu, sờ túi áo theo thói quen. Sờ sờ, con nhóc Ninh Mông kia chuồn nhanh quá, không đưa chìa khóa nhà cho cô. Nghĩ tới cô bạn cùng nhà mặt như quân bài tú lơ khơ kia, cô thật muốn thở dài ai oán.

Áy náy cười với thủ trưởng, rụt rè gõ cửa.

Tiếng bước chân bên trong rất nặng nề:

- Ai thế?

Câu này là gầm lên. Sau đó, cửa mở ra.

Giường quả thật đã được chuyển đến, cũng đã lắp xong xuôi, đệm kê sát vào tường phòng khách, còn giường để giữa phòng. Thảo nào cô ấy tức giận như vậy.

- Xin lỗi, tôi... không có chìa khóa. – Gia Hàng nở nụ cười.

- Cô dẫn anh ta tới à? – Cô bạn cùng nhà đi qua người Gia Hàng, nhìn thấy phía sau còn có một người nữa, bèn nổi cơn tam bành.

Gia Hàng nhắm mắt lại, tiêu rồi, ngay ngày đầu tiên cô đã vi phạm nội quy, ngang nhiên dẫn đàn ông vào nhà, từ nay về sau hòa bình bay xa rồi.

- Anh ấy đến... giúp tôi. – Gia Hàng chỉ vào cái giường trong phòng khách.

Cô bạn kia hồi lâu chẳng nói gì, hình như đang xác nhận độ chân thực của câu nói này.

- Cho cô một tiếng, anh ta phải biến mất khỏi nơi này. – Cô ta bực dọc sập cửa phòng thật mạnh.

Gia Hàng nhún vai quay lại:

- Vậy... vậy anh về trước đi!

Thủ trưởng xuất thân cao quý, có lẽ chưa từng bị người ta coi thường như vậy.

- Tại sao cô ta lại tức giận như vậy? – Thủ trưởng không tức giận, ngược lại còn mỉm cười.

- Nhà này cấm đàn ông.

Trác Thiệu Hoa gật đầu, nét cười càng rạng rỡ hơn:

- Vậy chúng ta bắt đầu cho sớm, tránh cho em lại bị làm khó.

- Bắt đầu gì cơ? – Cô nhìn thủ trưởng nhanh nhẹn cởi áo khoác, xắn tay áo lên lên.

- Giúp em đó! Phòng em là phòng nào? – Trác Thiệu Hoa nhìn căn phòng tối om.

Toát mồ hôi, đôi tay ban ngày bóp cò súng, buổi tối lại đến bê đồ cho cô, chịu không nổi.

- Ha ha, không cần đâu, để em tự làm.

- Mau bật đèn. – Trác Thiệu Hoa nhìn qua căn phòng, chiếc giường đơn một mét hai này có lẽ bê nghiêng là lọt.

Gia Hàng sờ mũi, vào phòng bật đèn. Phòng Ninh Mông đã dọn dẹp sạch sẽ, không cần phải sắp xếp gì thêm.

Trác Thiệu Hoa không cho cô động tay vào, một mình bê giường vào trước. Sàn nhà không bằng phẳng lắm, anh tìm một miếng bìa lót dưới một chân giường cho khỏi bị kên, sau đó bê tấm đệm vào.

Gia Hàng không giúp được gì, bèn lấy nồi cơm điện đun nước, tìm một cái ly thủy tinh rửa sạch sẽ. Không biết cái nồi lúc trước nấu gì, mặt nước nổi một lớp váng mỡ.

- Nếu khát quá thì uống tạm vậy! – Cô xoắn tay vào nhau, hết sức ngại ngùng.

Trác Thiệu Hoa kéo chiếc ghế duy nhất trong phòng lại, ngồi xuống, nhìn ly nước, thổi lớp váng mỡ phía trên đi rồi uống từng ngụm.

- Anh cũng đã từng làm bộ đội cơ sở, từng tham gia diễn tập quân sự, ở lều bạt, ăn lương khô. – Anh chậm rãi nói.

- Thế anh đã đánh trận bao giờ chưa? – Đang trải giường, Gia Hàng sững sốt quay lại nhìn anh.

- Em nói xem?

Mười mấy năm nay, Trung Quốc và các nước láng giềng có đánh nhau không? Thở dài, cô lại tưởng tượng lung tung.

Gia Hàng cười, phẩy qua ga giường vài cái, vút chăn gối lên, cái ổ của cô đã hoàn tất.

Uống nước xong, Trác Thiệu Hoa đứng dậy cáo từ. Lúc về, anh gõ cửa phòng cô bạn kia, xin lỗi vì tối nay đã quấy rầy, lại nhờ cô ấy sau này chiếu cố thêm cho Gia Hàng.

Cô bạn cùng nhà vốn đang trợn mắt định nổi giận, sau cùng đôi mắt kia càng lúc càng nhỏ lại, rồi cong lên, gượng gạo nở nụ cười.

- Đâu có, đâu có, đó là việc tôi nên làm. Hoan nghênh anh thường xuyên tới chơi.

Con người Gia Hàng rút xuống đất, lăn lông lốc mấy vòng.

Gia Hàng đóng cửa phòng lại, cầm bình nóng lạnh để lát nữa tắm. Trong lúc đợi, cô chạy ra ban công nhìn xuống dưới. Ban công nhìn thẳng ra con đường xe đi vào, thủ trưởng đang quay đầu xe, đánh vô lăng đầy điệu nghệ, chiếc xe đánh một vòng hình cung rồi quay ngoắt đầu lại.

Trước khi xuất phát, anh hạ kính xe, cũng nhìn lên phía trên.

Tầng mười, có thể nhìn rõ trong đêm sao? Gia Hàng đích thực nhìn thấy anh vẫy tay, khoe miệng cong lên một nụ cười, chiếc xe chạy xa dần.

Điện thoại đang reo, là Ninh Mông đã biệt tăm biệt tích.

- Heo, mình ghét cái gã Thành Công kia. – Ninh Mông vẫn chưa nguôi giận.

- Ghét đi, mình không có ý kiến!

Hắn ta vốn là gã lưu manh.

- Ê, tay đại ca kia với cậu là thế nào vậy?

Gia Hàng nhú mày:

- Có thể có gì được, bọn mình hoàn toàn trong sáng. Còn nữa, đừng dùng cái từ đại ca để vấy bẩn anh ấy, anh ấy là một người đàn ông ưu tú.

- Ha, thế thì đi mà lấy anh ta ấy! Trông anh ta không chỉ để ý đến cậu một chút thôi đâu, các cậu đang chơi trò mờ ám. – Ninh Mông ra giọng trái đời như một bà cụ non.

- Mình mà lấy chồng thì sẽ lấy kẻ thù.

- Ngát xỉu!

- Ăn không ngon ngủ không ngon tâm trạng không tốt, đều có thể hiện ngang hùng dũng mà hận hấn đánh hấn. Kiếm được nhiều tiền thì chê hấn không có thời gian dành ình, kiếm được ít tiền thì chê hấn không có năng lực. Sinh đứa con cho hấn vất vả cả đời. Thế nào? Người đàn ông ưu tú như thế cậu có nỡ lòng xuống ta không?

- Người và heo đúng là cách biệt trời vực, cúp máy đây! – Ninh Mông tắt thở mà chết.

Gia Hàng cười gian xảo, chạy tới kiểm tra bình nóng lạnh, vẫn còn mười lăm phút nữa.

Cô lại mò ra ban công, một chiếc taxi chạy tới, đỗ lại trước cầu thang bộ của tòa nhà đối diện.

Một người đàn ông xuống xe trước, sang đó đi sang phía bên kia mở cửa xe, một tay đỡ lấy một đôi tay ngọc. Tuy buông ra rất nhanh, nhưng điệu bộ thân mật ấy lại lúc ẩn lúc hiện.

Tài xế xách từ cốp xe ra hai chiếc va li to tướng, người đàn ông trả tiền, kéo tay xách va li, chỉ cho tay ngọc một khung cửa sổ nào đó ở phía trên.

Tay ngọc phần khích khoác tay anh ta, hai người kéo hành lý đi lên cầu thang.

Hình ảnh kẻ vai của họ giống hệt như những hình ảnh kinh điển trong bưu thiếp, Gia Hàng bĩu môi:

- Thế nào là mờ ám, đây chứ đâu.

Hôm sau, Gia Hàng thả lỏng ngủ đến khi tỉnh mới thôi, mò mẫm xung quanh tìm điện thoại để xem giờ. Cuối cùng phát hiện ra điện thoại ở dưới gối, vừa mở ra, bên trong đã vang lên tiếng của thủ trưởng.

Cô giật mình.

- Lần này nghe điện thoại nhanh thật đấy! – Trác Thiệu Hoa cười khẽ. – Anh và Phàm Phàm đã đến bệnh viện rồi, em gọi taxi mang sổ tiêm phòng đến đây!

- Sổ tiêm phòng nào cơ? – Gia Hàng dụi mắt, mờ mịt.

- Tối qua anh để trong tủ đầu giường em, sổ đó để ghi chú lại tình hình mỗi lần tiêm phòng của Tiểu Phàm Phàm, phải giữ cẩn thận. Lúc mới để tiêm một lần rồi, lần này là lần thứ hai. Anh để ở đó để em nhìn thấy, quên rồi sao?

Có chuyện này sao? Cô bị lú lẫn sớm à? Liếc mắt sang, trên tủ đầu giường quả thật có một cuốn sổ màu xanh, trên viết ba chữ: Trác Dật Phàm, bìa in hình một con búp bê ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

- Nhìn thấy chưa?

- Thấy rồi. – Cô hoang mang trả lời.

- Bố con anh đợi em.

Cô đánh răng rửa mặt trong vòng năm phút rồi phi ra cửa. Ra đến bên ngoài, một cơn gió nhẹ lạnh căm căm thổi tới khiến mặt cô căng lên, cô còn chưa kịp thoa kem dưỡng da nữa.

Xuống xe, vừa bước vào cửa bệnh viện Nhi đã phát hiện ra hôm nay đặc biệt nhiều trẻ em. Máy ông bố bà mẹ trẻ tùm năm tùm ba chia sẻ kinh nghiệm nuôi con.

Trong phòng tiêm, tiếng khóc văng trời.

Cô thò đầu vào, không kìm chế được sự hưng vinh, Phàm Phàm nhà cô là đàn ông nhất. Thủ trưởng cởi một nửa áo khoác cho cậu nhóc, xắn tay áo lên, để lộ ra bắp tay trắng mũm mĩm. Y tá đang cầm bông gòn lau lau, mắt cu cậu chớp chớp.

Thủ trưởng lẳng lặng nháy mắt với cô y tá một cái.

Cô y tá đâm kim xuống, thần không biết quỷ không hay.

Hai chân Phàm Phàm giãy giãy, cái miệng nhỏ méo xệch, không phát ra tiếng nào.

- Bé cứng ngoan quá! – Cô y tá nhân cơ hội ăn đậu phụ, thơm Phàm Phàm một cái, lúc ngẩng lên nhìn thủ trưởng, gương mặt đỏ bừng.

- Để tôi điền phiếu tiêm giúp!

Lúc hai bố con bước vào phòng tiêm phòng, cô ta đã chú ý tới rồi. Cô ta ưu tiên cho họ. Người khác đều phải điều phiếu trước rồi mới tiêm.

- Gia Hàng! – Trác Thiệu Hoa nhìn thấy cái người đầu bù tóc rối kia đã đứng ngoài được một lúc.

Nghe thấy hai tiếng “Gia Hàng”, Phàm Phàm đang mếu máo bỗng ngẩng phắt đầu dậy, dáo dác nhìn quanh.

- Hi, Tiểu Phàm Phàm! – Gia Hàng thân thiết vẫy tay với Phàm Phàm.

- Oa!

Một tiếng khóc xé tai vang lên chói lói, át hết tiếng của những đứa trẻ khác.

Gia Hàng đỏ bừng mặt, cuống quýt chạy tới bế Tiểu Phàm Phàm, một số người đứng là không thể khen được. Tiểu Phàm Phàm vùi mặt vào lòng cô, khóc hết nước mắt!

Khó khăn lắm mới ngăn được tiếng nức nở, đôi vai nhỏ rung lên từng chập, nũng nịu nhìn Gia Hàng.

- Nói cho Heo nghe, ai bắt nạt con? – Gia Hàng làm mặt lạnh. – Phải bố không? – Cô chỉ thủ trưởng.

Tiểu Phàm Phàm càng nức nở tợn.

Gia Hàng hầm hừ co tay thành nắm đấm:

- Để Heo báo thù giúp con, đánh đồ khốn kiếp này, đánh tên ác bá này!

Từng nắm đấm vung nhẹ lên ngực thủ trưởng.

Tiểu Phàm Phàm cười trong nước mắt.

Trác Thiệu Hoa câm nín. Cả đời này anh chưa từng nghĩ rằng sẽ có người dùng những từ như khốn kiếp, ác bá để nói về anh.

Hôm nay, nếm thử mùi vị làm kẻ ác, lạnh lẽ đón nhận những nắm đấm nhẹ tựa gió thu, lòng ngực bỗng dâng lên một cảm giác ngọt ngào kỳ diệu không cách nào tả xiết.

Ngọt như mật.

- Em bé ơi, bố con là đồ khốn, vậy con là gì?

Người bên cạnh nhìn bọn họ, thấy buồn cười nên trêu Tiểu Phàm Phàm.

- Chúng tôi là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất. – Gia Hàng hùng hồn tuyên bố, len lén lau đi hai giọt nước mắt trên mặt Tiểu Phàm Phàm, làm hồng cả hình tượng!

Điền phiếu xong, cô y tá đưa lại cho Trác Thiệu Hoa, không kìm được nhìn Gia Hàng thêm mấy cái. Có lẽ cô ta cho rằng Gia Hàng là bảo mẫu được thuê về nên mím môi xa cách, nhìn xong bèn di chuyển mục tiêu.

Bỗng cô ta trợn tròn mắt, sững sờ đưa tay bịt miệng.

Trác Thiệu Hoa đưa tay làm lược, dịu dàng sửa sang lại mái tóc rối bù của Gia Hàng, vuốt cho thẳng:

- Mới ngủ dậy à?

Gia Hàng mắt tự nhiên tránh sang một bên:

- Giường mới rất dễ chịu.

- Chưa ăn sáng phải không?

Cô âm thầm thừa nhận.

Cài áo cho Tiểu Phàm Phàm xong, Trác Thiệu Hoa khoác áo gió vào:

- Vậy chúng ta đi ăn sáng trước rồi về nhà. Dì Lữ sáng sớm ra đã đi chợ rồi.

Đúng rồi, thứ bảy, chủ nhật phải tới căn nhà ở quân khu, cô nhớ thủ trưởng đã nói vậy.

Cô bé Phàm Phàm, Trác Thiệu Hoa đỡ cả hai người, ra khỏi phòng tiêm phòng.

Ra đến bên ngoài, Trác Thiệu Hoa kéo mũ xuống cho Phàm Phàm. Cu cậu ngo ngoáy đầu, hấp hứ mũi không thôi. Kéo mũ ra cậu mới cười tí mắt. Hóa ra cu cậu muốn nhìn Gia Hàng.

Trác Thiệu Hoa lẳng lẳng nhìn Gia Hàng và Phàm Phàm nô đùa, bỗng cảm thấy trái tim mình đang đung đưa trong gió.

Nhìn thấy Gia Hàng, cậu lính cần vụ nhảy xuống mở cửa xe cho cô. Đã quen rồi, cậu ta mím môi cười.

Gia Hàng cố tình kéo mũ của Phàm Phàm xuống. Tiểu Phàm Phàm ưỡn bụng kêu mãi. Đợi cu cậu kêu khan cả tiếng, cô mới kéo ra. Hai người cùng cười khanh khách.

Trác Thiệu Hoa gặp người quen, là hai vợ chồng trạc năm mươi tuổi trông rất có khí chất.

Anh lính cần vụ nhìn Gia Hàng qua kính chiếu hậu, mày nhíu lại, mím chặt môi thông cảm.

- Đi thôi! – Trác Thiệu Hoa ngồi vào ghế phụ lái, nở nụ cười với hai người ngồi sau.

- Người nhà anh à? – Gia Hàng không để ý hỏi.

- Ủ. – Trác Thiệu Hoa đưa tay sờ mũi, không nói gì thêm.

Anh đã từng gọi hai người họ là bố mẹ, hôm nay gặp nhau ngoài bệnh viện, anh tiến lên chào hỏi, hai ông bà già chữ nghĩa đầy đầu này lớn tiếng quở trách anh, cuối cùng đuổi anh cút đi.

Anh cung kính tiễn họ đi một đoạn rồi mới thu tầm mắt lại.

Anh không có gì phải biện bạch, tất cả mọi bất ngờ, tự nhiên hay vô lý, hết thảy anh đều chấp nhận.

Tiểu Phàm Phàm sung sướng cười khanh khách.

Anh ngoái đầu lại, anh giờ đây đã được bù đắp.

10. Chương 10: Phút Giây Này Tình Cờ Gặp Gỡ (2)

Phía trước có đèn đỏ, chiếc xe dừng lại

Gia Hàng lơ đãng nhìn ra ngoài cửa xe, mấy người công nhân đang xúm xít quanh cây đèn trụ cỡ đại trước một cửa hàng, thay lên những bóng đèn hình bóng tuyết.

Cô thoáng bần thần, rồi lại nhìn ra phía xa. Các cửa tiệm khác thì ra cũng đều có sự thay đổi, nơi thì đặt cây thông Noel trước cửa, nơi thì dán hình ông già Noel râu tóc bạc phơ trên cửa sổ.

- Hôm nay mừng mấy? – Cô hỏi Trác Thiệu Hoa.

- 23.

Gia Hàng tròn tròn mắt:

- Thật không?

Trác Thiệu Hoa im lặng, ai đem chuyện này ra đùa làm gì?

- Không được rồi, quà em nợ Tử Nhiên còn chưa mua, còn bữa tối Giáng sinh vẫn chưa đặt trước. Vậy... – Mặt Gia Hàng nhăn nhó, cô muốn xin phép thủ trưởng cho nghỉ.

- Gần đây có bãi đỗ xe không? – Trác Thiệu Hoa nhìn về phía trước.

Cậu lính gật đầu:

- Có ạ.
 - Vậy cho chúng tôi xuống ở ngã tư phía trước.
 - Không cần nhiều người đâu, một mình em là được rồi. – Gia Hàng vội xua tay.
 - Thím Đường nói sữa của Phàm Phàm sắp hết rồi, bảo anh đi mua thêm. Minh cùng đi!
- Trác Thiệu Hoa cười hiền như Bụt, trông thật sự như chỉ là tiện thể, không phải cố tình.
- Phàm Phàm thì sao?
 - Đằng sau quay.

Bằng ghế phía sau đã gấp xuống, một chiếc xe đẩy màu xanh da trời đã yên ổn vào vị trí.

- A, anh chu đáo thật đấy. – Gia Hàng bị sự tinh tế của thủ trưởng làm cho cảm động.
- Có Phàm Phàm rồi, anh không thể không suy nghĩ thêm một chút.

Bên dưới xe đẩy còn có bím và túi xách, trong xe trải một tấm thảm nhung dày, bên trên phủ một tấm chăn mỏng mềm mại ấm áp. Phàm Phàm tỏ ra rất quen thuộc với chiếc xe, cho cu cậu vào trong nằm rồi đắp chăn lên, cậu ta sung sướng kêu mãi không ngừng, tay chân ngo ngoáy.

- Một chết đi được. – Tiểu Phàm Phàm rất nặng, bế một lúc, tay Gia Hàng mỏi rã rời.
- Thế này là được rồi. – Trác Thiệu Hoa cười khê, đẩy chiếc xe đi vào siêu thị, Gia Hàng tung tăng đi đằng sau, vẻ mặt cả hai đều thoải mái và nhàn nhã, trông như một gia đình hạnh phúc.

Khu thực phẩm nằm ở tầng hầm của siêu thị, Gia Hàng ăn một bát mì thịt bò, thủ tướng uống cà phê, Tiểu Phàm Phàm tu một bình sữa, lúc thanh toán, cậu nhóc ngáp một cái, miệng chóp chép, sung sướng chìm vào giấc ngủ.

- Ủm... lúc mười tuổi anh thích chơi trò gì?

Đi suốt mấy tầng, hết xem quần áo lại xem trò chơi, Gia Hàng vẫn chưa quyết định được, đành hỏi ý kiến thủ trưởng.

- Khi đó anh phải đi học, không có cơ hội chơi. – Trác Thiệu Hoa liếc quầy điện tử. – Tử Nhiên là con trai của chị hai?
- Vâng, sinh nhật mười tuổi của nó, em ở khu tứ hợp viện kia, không ở cạnh nó cũng không mua quà cho nó, nó ghi nhớ trong lòng! – Gia Hàng không nhận được kể khổ.
- Tặng nó một cái máy tính bảng, lên mạng rất tiện, vừa tra cứu được lại vừa xem phim được.
- Cái đó đắt lắm, chị hai sẽ mắng em chết mất.
- Không mất tiền, có người tặng.

Chiếc xe đẩy quay một vòng, bóng người cao ráo đi thẳng tới quầy Apple.

- Có chuyện tốt như vậy sao? – Gia Hàng thốt lên.

Anh ung dung nháy mắt với cô:

- Nói nhỏ một chút, nếu không người ta sẽ đến giành với mình đấy.

Cô cuống quýt gật đầu, vâng vâng dạ dạ đi theo thủ trưởng.

Máy tính bảng quả thật là được tặng, với điều kiện là phải mua một chiếc laptop Apple, loại máy mới nhất, tốc độ nhanh nhất, bộ nhớ lớn, kiểu dáng mỏng, giá năm con số. Đây là chương trình khuyến mãi nhân dịp Noel của cửa hàng. Trời ạ, chẳng phải là lấy mỡ nó rán nó sao.

Nhìn thủ trưởng quẹt thẻ mà lòng Gia Hàng đau như cắt. Có điều chiếc laptop đó quả thực hết sức quyến rũ, cô ngứa tay muốn sờ một cái, nhưng lại thấy ngại.

Trác Thiệu Hoa quả là một người tinh tế, còn bảo nhân viên gói máy tính bằng lại, nói là tặng ột cậu bé, không nên gói sắc sỡ quá.

- Lần này không còn gì lo lắng nữa chứ? – Cùng với hộp máy tính, còn có hai tấm vé dự tiệc Giáng sinh ở Pizza Hut được dúi vào tay Gia Hàng.

- Không, không còn chút nào hết. – Gia Hàng cười toe toét. – Ha ha, vé này ở đâu ra vậy?

Cô nhìn ghi chú, có thể gọi đồ ăn miễn phí, có cả chương trình rút thăm và tặng quà nữa.

- Vừa nhận được.

- Chỉ có hai tấm thôi sao?

- Em muốn mấy tấm?

Hai tấm vé này là nhân lúc cô đi vệ sinh, anh bảo lính cần vụ nhờ người lấy về.

- Đủ rồi. – Nhìn nụ cười đang lạnh dần đi của thủ trưởng, Gia Hàng lắc đầu. – Tiếp theo chúng ta đi đâu?

- Mua sữa!

- Đúng rồi, đúng rồi, mau đi thôi! – Cô nhét cái hộp vào dưới gầm xe đẩy, laptop lát nữa sẽ có người chuyển tới căn nhà ở quân khu.

Sợ chiếc hộp bị rơi mất, mắt cô cứ dán chặt vào gầm xe, mấy lần suýt nữa đụng vào người đối diện, may mà Trác Thiệu Hoa kịp thời giữ cô lại.

Lại một lần nữa cô tránh một đôi nam nữ đang đẩy xe hàng phía đối diện.

Anh thở dài:

- Em đẩy xe đi, để anh xách giỏ.

Như thế, ít nhất cô có thể nhìn được đằng trước.

- Vâng!

- Văn Cẩn, cậu đang nhìn gì thế?

Chàng trai vừa đi lướt qua họ ngoái lại nhìn, lông mày nhíu lại mấy lần, cô gái đi cùng sốt ruột giục giã:

- Đi mau, hôm nay mình phải mua sắm điên cuồng, tranh thủ dịp khuyến mãi mua hết những thứ cần thiết. Nói ra thì trong nước vẫn tốt hơn, nhìn gì cũng thấy thân thiết.

Chàng trai vẫn đứng yên tại chỗ.

- Văn Cẩn? – Cô gái nhìn theo ánh mắt anh, ồ, người đàn ông đẩy xe đẩy đi thang máy kia đẹp trai quá. – Trùng hợp vậy, gặp người quen à?

Chàng trai ngẩn người ra, lắc đầu:

- Chắc không phải, có lẽ mình hoa mắt.

Tóc Heo chưa bao giờ dài chấm vai, Heo cũng sẽ không ngoan ngoãn đẩy xe em bé đi trong siêu thị, bình thường cô ấy toàn đu lên xe hàng. Lúc nào cô ấy cũng bùng bùng sức sống, luôn mồm luôn miệng, luôn tay luôn chân.

Đó chỉ là một người có vóc dáng giống cô ấy mà thôi.

- Đi thôi! – Ánh mắt anh ta chất chứa dịu dàng, chậm rãi thu ánh mắt lại, vỗ vai người bạn đồng hành.

Khu tứ hợp viện tịch tịch đã lâu cuối cùng cũng rộn ràng tiếng cười, không khí lạnh lẽo như hòa tan trong một dòng nước ấm, nơi nào cũng là hình bóng Gia Hàng, nơi nào cũng vang lên tiếng cười của cô. Trác Thiệu Hoa đứng dưới hiên, mỉm cười ngắm nhìn.

- Phu nhân, cô trông, cô về là thiếu tướng vui biết bao! Đừng ở bên ngoài nữa, mua một chiếc xe tự mình lái, ban ngày đi tập huấn, buổi tối về nhà thì tốt biết mấy!

Đang tất bật trong bếp, dì Lữ vẫn tranh thủ nói vài câu.

Gia Hàng cắn một quả táo, nhìn về phía hành lang. Thủ trưởng vui sao? Không nhìn ra, từ trước tới nay anh ấy chẳng tươi tỉnh được bao lâu, trừ hôm qua ở hội quán, anh ấy rất dịu dàng, chỉ có điều dịu dàng tới mức khiến người ta rét run.

Ngày mùa đông luôn ngán, mặt trời vừa ngả về Tây, bóng chiều đã âm thầm buông xuống, trong sân trở nên lạnh hơn, lá trong mấy chậu cây đã rụng hết.

Gia Hàng rửa mông, rửa mặt cho Tiểu Phàm Phàm, chơi đùa với cậu nhóc một lúc rồi mới về phòng.

Bật đèn lên, chớp chớp mắt, tim đập thình thịch. Không hoa mắt chứ, chiếc laptop cực kỳ sành điệu kia đang nằm trên bàn cô, dây mạng đã cắm, màn hình nhấp nháy, khiến rèm mi dài của cô rung rung.

- Thích không?

Không biết từ lúc nào, Trác Thiệu Hoa đã đứng sau lưng cô. Trong phòng ẩm, anh chỉ mặt một chiếc áo len cao cổ màu xanh thẫm, hiên ngang như một cây trúc, mắt sao mày kiếm, vẻ mặt như cười như không.

Gia Hàng cười, không đáp lại. Nếu thủ trưởng bắt cô trả tiền, cô sẽ kiên quyết không thích.

- Nếu em thích, thì tặng em. – Trác Thiệu Hoa kéo rèm cửa lại, không gian khép kín phút chốc khiến trái tim con người ta lỡ nhịp.

- Không có công, không nhận lộc. – Cô thích, nhưng phải có nguyên tắc.

- Vậy giúp anh chút chuyện! – Anh ngồi xuống, gõ bàn phím. – Nói cho anh biết, làm thế nào để phá tường lửa của người khác mà không để lại dấu vết.

- Anh muốn em làm hacker?

- Người có thể viết ra một trò chơi như Lệ nhân hành, chắc chắn có khả năng trời phú về máy tính mà người thường không có được. Nếu trước đây chưa từng làm, thì bây giờ làm thử cho anh xem.

- Anh cho rằng hacker là hành vi cá nhân? – Gia Hàng bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh khoanh tay lại, ra dấu mời cô nói tiếp.

- Muốn tấn công một trang web nào đó, phải giải được cơ chế mã hóa thông tin của nó. Hiện nay kỹ thuật mã hóa càng ngày càng tân tiến, muốn giải mã cần có sự hỗ trợ rất lớn về tài nguyên, trong đó cơ bản nhất là khả năng tính toán. Ví dụ như nước Mỹ có một phòng thí nghiệm có tổ hợp máy tính siêu cấp, khả năng tính toán chiếm bảy mươi phần trăm tổng năng lực tính toán toàn cầu, nó muốn giải mã hệ thống của anh dễ dàng như người lớn đánh trẻ con. Hacker bình thường thông thường đều là đội quân ô hợp, chỉ va chạm mấy cái là nhanh chóng bị cảnh sát tóm gọn, còn bọn họ, tuyệt đối có thể ung dung ngoài vòng pháp luật.

- Nhưng cũng có người có thể đạt tới mức khiến người khác kinh sợ.

- Cũng có lẽ, rất ít.

- Bọn họ thông thường còn để lại một ký hiệu đặc trưng, đương nhiên không phải là địa chỉ IP.

Gia Hàng cười:

- Đó là vì bọn họ tưởng rằng họ là hiệp khách, giống như Zorro[1], mỗi lần gây án đều để lại trên đất một chữ Z.

[1] Một nhân vật hiệp sĩ hư cấu huyền thoại trong văn học Mỹ, luôn đeo mặt nạ và để lại trên mặt đất một chữ Z sau khi hành hiệp.

- Nếu là em, em sẽ để lại thứ gì?

Trác Thiệu Hoa chống tay dưới cằm, ánh mắt sâu xa.

- Em? – Gia Hàng chỉ vào mũi mình. – Em không có bản lĩnh ấy!

- Nếu có thì sao?

Gia Hàng đảo mắt mấy vòng, nhấc tay gõ gõ như bay trên bàn phím. Chỉ một lát sau, trên màn hình xuất hiện một chú heo màu hồng phấn có cánh, luồn lách qua những đám mây.

- Thế nào?

Trác Thiệu Hoa gật đầu:

- Rất mới mẻ, khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

- Bây giờ anh dạy những thứ này ở Đại học Quốc phòng à? – Gia Hàng tò mò hỏi.

- Có đề cập đến. – Trác Thiệu Hoa nói qua loa. – Em còn chưa nói với anh làm thế nào để không để lại dấu vết?

- Đây là chuyện công hay chuyện tư? – Gia Hàng hỏi.

- Chuyện công thì sao? Chuyện tư thì thế nào?

- Nếu là chuyện công, thì cái laptop kia em có thể yên tâm mà nhận. Nếu là chuyện tư, thì laptop cứ để đấy, em sẽ dùng nhưng không chiếm hữu. Nhưng anh phải nợ em một việc đấy!

Trác Thiệu Hoa trầm ngâm:

- Là việc tư!

Gia Hàng cười gian:

- Được. Khi một trang web bị tấn công, toàn bộ ổ đĩa cũng bị định dạng lại nhiều lần, đồng thời sẽ đọc lại những dữ liệu rác, khiến cho dữ liệu ổ cứng không thể phục hồi được, tổn thất nghiêm trọng. Lúc này, an ninh mạng sẽ vào cuộc. Bọn họ muốn lần theo manh mối thì tra ra địa chỉ IP, rồi lần theo đó là được. Bởi vì khi anh xâm nhập vào máy chủ, hệ thống sẽ tự động ghi lại địa chỉ IP của anh. Đừng tưởng xóa sạch dữ liệu hệ thống là được, ổ đĩa cũng đồng thời ghi lại địa chỉ đăng nhập của anh, mà mỗi router anh chạy qua cũng sẽ ghi lại địa chỉ IP của anh, mà những địa chỉ này anh không thể xóa đi được, cao thủ cũng không làm được. Đây là công việc kỹ thuật, hơn nữa yêu cầu về máy tính cực kỳ cao. Thông thường bọn họ đều sử dụng địa chỉ IP ở nước ngoài, lại còn thường xuyên thay đổi. Mơ hồ mờ mịt, khiến cho anh hoa mắt chóng mặt, không biết lần tìm từ đâu. Mấy thứ này nếu muốn cụ thể thì phải mất mấy trang giấy, em chỉ có thể nói tóm tắt thế thôi. Hoàn thành nhiệm vụ chưa?

Cô xòe hai tay ra.

Mắt anh hơi híp lại:

- Tạm coi là được.

- Hê, bây giờ anh nợ em nhé, anh định trả em cái gì đây? – Cô tinh nghịch chìa tay về phía anh.

Mắt anh sáng rực một cách khác thường.

Viên ngọc trước mắt này, thiên nhiên đã mài giũa, tỏa sáng lung linh, lộng lẫy vô ngần.

- Không nghĩ ra hả? Vậy em tự yêu cầu nhé.

Cô nháy mắt đầy vẻ tiểu nhân, nghĩ tới chuyện bị anh bắt nạt trước kia, quyết tâm...

- Nghĩ ra rồi! – Anh nói từng chữ một.

- Gì cơ?

Anh đưa tay ra, nắm lấy ngón giữa của cô, sau đó cúi đầu xuống, khẽ khàng đặt một nụ hôn lên lòng bàn tay cô.

Gia Hàng ngây ra như phỗng.

- Không đủ sao? – Anh hỏi.

- A! – Cô bỗng rùng mình, cuống quýt rút tay về giấu ra sau lưng. – Đủ rồi, đủ lắm rồi.

- Thế thì tốt! – Trác Thiệu Hoa cười khẽ.

- Nhà anh khá truyền thống, từ trước tới nay không tổ chức các ngày lễ phương Tây, nhưng dịp Tết lại rất long trọng. Em đón Giáng sinh với Tử Nhiên, năm mới nhớ phải về nhà, đừng để mọi người đợi lâu.

Đầu óc cô đã trống rỗng, chỉ nhìn thấy đôi môi đẹp của anh đang mấp máy, máu cô như cồn chẳng may gặp lửa, mặt mũi cô sắp biến dạng hoàn toàn rồi.

- Phàm Phàm đang đợi anh, em cũng ngủ sớm đi, ngủ ngon! – Anh đứng dậy, xoa đầu cô.

Cô vẫn ngồi yên, hoàn toàn hóa đá.

Đêm hôm đó, Gia Hàng đăng nhập vào QQ để mốc đã lâu. Cô để ẩn nick, khi chú chim cánh cụt béo chút chít nhảy ra, cô hơi hoang mang.

Không có thư, không có tin nhắn. Hai năm rồi nhỉ, ai còn nhớ tới kẻ vùi mình nơi đáy biển là cô? Ha, có một cái chai trôi dạt[2], là chai cùng thành phố chiều nay, đúng là có duyên.

[2] Một trò chơi trong chương trình chat QQ, trong đó người dùng sẽ viết các dòng tin cho vào trong chai thả ra biển để cho người khác nhặt.

Cô mím môi mừng thầm.

Kinh doanh công nghệ thực ra rất hao tâm tổn trí, trò chơi chai trôi dạt này cũng coi như là một sự mới mẻ, một sự lãng mạn be bé trên mạng, cảm hứng đến từ bộ phim Lá thư trong chai của Kevin Costner chẳng?

Bộ phim này và bộ phim Không ngủ Seattle của Med Ryan nội dung giống nhau, chỉ có điều kết cục hơi bị thương. Trong đó có hai phong thư nhét trong chai mà nam chính gửi cho người vợ đã qua đời. Có một lời thoại như sau: Thường tưởng tượng nếu anh có thể gặp lại em một lần, anh sẽ nói gì? Anh tưởng tượng ra hàng trăm khả năng, cuối cùng anh sẽ nói gì đây, không gì cả, miệng của anh ngoài việc hôn em ra, không còn tác dụng gì hết.

Cô và Mạc Tiểu Ngải ngồi trong hội trường của trường đại học cười ngặt nghẽo. Một cảnh phim dạt dào cảm xúc, trong mắt họ lại hết sức buồn cười.

Khi đó, cả hai người họ đều chưa yêu bao giờ.

Gia Hàng hào hứng mở cái chai, hình đại diện là một chàng đẹp trai bốn mắt, cũng có thể là khủng long, không đáng tin.

“Ra đi ba năm, lại một lần nữa đứng dưới bầu trời này, vật đổi sao dời khiến lòng bỗng thê lương. Đã rất lâu rồi không liên lạc với cô ấy, cô ấy có khỏe không? Nghe người khác nói hình như cô ấy rất ổn, nhưng tôi muốn thấy cô ấy đích thân đứng trước mặt tôi, nói với tôi, sau đó tôi sẽ bảo cô ấy rằng tôi đang giận, bởi vì cô ấy đã thất hẹn. Tôi có thể đi tìm cô ấy không?”

Ai da, là một chàng đẹp trai khốn khổ vì tình, được rồi, chỉ điểm cho anh ta một chút, cũng không uổng công gặp gỡ.

“Nếu rất nhớ cô ấy, thì hãy dừng cảm lên! Cùng lắm là ăn một cái bạt tai, có gì ghê gớm. Chúc người có tình trong thiên hạ đều được ở bên nhau”. Gửi đi...

Hơ, người đó đang online!

Cái chai lại theo sóng dạt vào bờ:

“Cảm ơn, tôi biết tôi phải làm thế nào rồi”.

Tiếp đó, chú chim cánh cụt kêu tinh một tiếng, nhảy ra một tin nhắn, cô nghiêng đầu ngơ ngác, mở ra, có người muốn kết bạn với cô.

Cô kiểm tra tư liệu, ngón tay đang sờ màn hình run rẩy, khung đối thoại đã tắt.

Là anh?

Trong phút chốc cô ngừng thở, sau lưng lạnh toát. Cô bỗng ngẩng đầu nhìn cửa sổ, dường như bên ngoài có người đang đứng.

Thủ trưởng đã kéo rèm lại, cô quên mất.

Trong khoa có một đám giang hồ, anh là Giang Đông Chu Lang, cô là Nam Dương Gia Cát. Những năm tháng cuồng dại, tung vó trời cao, khí ngạo sơn hà.

Anh từng hack QQ của cô, xáo trộn hết bạn bè của cô.

Cô đột nhập vào không gian của anh, trưng lên một đồng hình nóng bỏng.

Ha ha...

Vô số lần đổi mật khẩu, vô số lần bị hack, nhưng chỉ giữa anh và cô. Bọn họ thích trò chơi này, chơi điên cuồng, chơi không biết chán.

Sau khi anh đi Mỹ, cô rút lui khỏi hội, từ đó quy ẩn rừng sâu, không màng thế sự.

Ninh Mông và Tiểu Ngải đều đã nói, anh sắp về, năm sau.

Tin nhắn lại báo một lần nữa.

Cô im lặng, vẻ mặt vô hồn, đôi tay run run nắm chặt vạt áo ngủ để trấn tĩnh lại. Sau đó cô tắt máy, cái gì cũng không nhìn thấy.

Đầu bình tâm trở lại.

Cô mở cửa, đứng trên hành lang, như muốn hít thở.

Đèn trong phòng thím Đường và dì Lữ đã tắt, cửa sổ phòng thủ trưởng vẫn hắt ra một luồng sáng nhẹ. Vừa không được ảnh hưởng đến giấc ngủ của Phàm Phàm, vừa phải làm việc, làm khó cho anh rồi.

Điện thoại nhét trong túi áo ngủ, ngón tay mân mê trên thân máy. Cô muốn gọi điện cho Ninh Mông hay Tiểu Ngải, nhưng nên nói gì đây?

Bây giờ anh ở Bắc Kinh hay ở Mỹ? Anh ở đâu, cô chẳng hề hay biết. Bây giờ nếu hỏi, về ý nghĩa nào cũng đều quá muộn. Hơn nữa liên lạc với anh, để làm gì?

Có chơi hack QQ thêm nữa, bọn họ đã không thể quay lại thời gian đó.

Bầu trời đêm lác đác sao, không tập trung lại, cũng không nhìn rõ, mây rất dày, trăng hoàn toàn mất dạng. Những cơn gió lộng ban ngày đã tắt, để lại cái giá lạnh căm căm.

Cô run rẩy quay về phòng, lựa chọn nằm ngủ trên giường.

Những chuyện nghĩ không ra, để ngày mai nghĩ tiếp, chẳng lẽ đêm cũng đã khuya.

Ngày 24, là đêm Giáng sinh. Như thật sự muốn chứng tỏ một Giáng sinh màu trắng, sáng sớm tuyết đã rơi. Cô gọi điện cho Tử Nhiên, kiểm tra xem bài tập làm thế nào.

Tử Nhiên là ra vẻ ta đây, chỉ ừ mà không trả lời, nhưng tiếng ừ kia ngoan hơn bình thường rất nhiều.

Cô cười, bảo cậu nhóc nói với Gia Doanh, buổi trưa cô về nhà ăn cơm.

- Thế bây giờ dì đang làm gì?

Đúng là trẻ con, nôn nóng đòi quà rồi.

- Người lớn có việc, trẻ con đừng có hỏi. – Cô nghiêm trang trả lời.

Trong tứ hợp viện không có không khí Giáng sinh, mọi thứ vẫn như mọi ngày. Dì Lữ đã nấu bữa sáng, quét dọn sân xướng. Tiểu Phàm Phàm dậy sớm, không sợ lạnh, uốn bụng đòi thím Đường bế ra ngoài.

Thím Đường đi về phía phòng dành cho khách:

- Phàm Phàm đang gọi mẹ hả?

Cửa phòng khép kín, Gia Hàng đang dọn giường, bình thường có thể cười trừ cho qua, hôm nay không hiểu sao mặt bỗng nóng, tai đỏ ửng lên. Mắt nhìn đắm đắm vào lòng bàn tay phải, dường như trên đó có một dấu ấn xóa không nhòa.

Vì là chủ nhật nên Trác Thiệu Hoa không phải đi làm, bữa sáng ăn chậm hơn bình thường, còn bé Tiểu Phàm Phàm trên tay. Tiểu Phàm Phàm nhìn anh ăn cháo, anh há miệng cu cậu cũng há miệng, trông giống hệt nhau.

Gia Hàng nhìn không chớp mắt, hướng chỉ hai gương mặt đó lại còn là phiên bản to và phiên bản nhỏ nữa!

- Gia Hàng, đưa cho anh cái bánh rán. – Tay Trác Thiệu Hoa không với ra lấy đồ ăn được. – Ăn xong, anh đưa em ra phố.

- Bên ngoài tuyết đang rơi, em đi tàu điện ngầm là được rồi. – Cô quét một lớp tương lên chiếc bánh cuộn lại thành hình ống, lúc đưa cho anh, mắt cô chỉ nhìn từ phía dưới miệng anh trở xuống.

- Anh muốn cho Phàm Phàm cảm nhận không khí của ngày Giáng sinh. – Anh nhận cái bánh, mắt ánh lên vẻ tươi chọc.

- Điên rồi, bên ngoài lạnh lắm. – Cô không đành lòng.

Trác Thiệu Hoa:

- Vậy không đưa nó đi nữa, một mình anh tiễn em là được rồi.

Dì Lữ bưng lên một đĩa bánh tổ rán, nói là bánh tổ bột nước của Giang Nam, mềm mại mịn màng, bạn ông Ân Nam Phi gửi từ Nam Kinh tới, ông gửi cho bên này mấy túi.

Gia Hàng nhớ người bạn đó, cô ngừng đùa, nở một nụ cười thần bí.

Nhân lúc Phàm Phàm ngủ, Gia Hàng vội chuồn khỏi tứ hợp viện. Nhìn ánh mắt nũng nịu của Tiểu Phàm Phàm, tim cô không cách nào cứng rắn lên được.

Đây không phải là một dấu hiệu tốt, cô tự nhắc nhở mình.

- Nhớ đến chỗ bạn lấy chìa khóa nhà về, lần sau nếu bạn em không có nhà, sẽ bị nhốt ngoài cửa đấy.

Lần này, Trác Thiệu Hoa đi con đường đẹp nhất của Bắc Kinh. Mùa thu, hàng ngàn hạnh hai bên đường tắm mình trong ánh nắng vàng rực rỡ, mặt đất phủ đầy lá rụng, đôi lúc lại có vài đôi tình nhân dắt tay nhau đi dạo. Hôm nay, lá cây đã rụng gần hết, vẫn còn vài phiến lá ú ỉn mình trong tuyết, nép chặt trên ngọn cây.

Gia Hàng nhìn những bông tuyết lả tả ngoài cửa xe, mắt khẽ nheo lại, như đang nghe, lại như đang thả hồn đi đâu đó.

- Thiếu tướng Trác.

Cô rất ít khi gọi anh một cách nghiêm trang như thế.

Trác Thiệu Hoa khẽ gật đầu.

- Anh bảo trên đường cao tốc nhiều xe như thế, có ai nhớ biển số xe của chúng ta không?

Bàn tay cô vào vạt áo chẳng chút phong độ, căng thẳng tới mức ra đầy mồ hôi.

Anh liếc cô nhanh như chớp:

- Nếu chiếc xe đó rất đặc biệt, thì anh sẽ nhớ. Trí nhớ của anh cực kỳ tốt!

Hic, so sánh thất bại, đau khổ!

Cô hơi xoay người, như đang nhìn theo chiếc xe vừa lướt qua. Xe chạy rất chậm, tuyết lại không lớn, nhưng cô lại chỉ thấy được một cái bóng trắng xóa, cái gì cũng không nhìn rõ.

Thủ trưởng đúng là thủ trưởng!

- Thiếu tướng Trác, em cảm thấy trẻ con có trí nhớ.

- Từ trong bụng mẹ đã có rồi, nếu không khi nghe thấy tiếng em Phàm Phàm sẽ không tìm theo đâu.
- Nhưng trí nhớ sẽ dần thay đổi theo thời gian, đặc biệt là trẻ con, bọn nó phải tiếp nhận những thứ mới mẻ, những chuyện trước kia sẽ nhanh chóng bị lãng quên.
- Ồ? – Trác Thiệu Hoa chậm rãi buông một từ cảm thán.
- Cho nên... đừng chỉ sai đường cho Phàm Phàm nữa, em không hy vọng nó bị tổn thương. – Cô cúi gầm đầu xuống.
- Em cho rằng tương lai của Phàm Phàm không có em là không bị tổn thương?

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, anh không hề nhìn cô, nhưng lại vô cớ khiến cho cô cảm thấy anh đang chăm chú nhìn cô không chớp mắt.

- Ai có thể đoán trước được tương lai? Anh đã từng tưởng rằng mình có thể, đi học, đi làm, kết hôn, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, mọi thứ đều nằm trong quỹ đạo. Tháng Bảy, Giai Tịch vĩnh viễn nhắm mắt lại ngay bên cạnh anh, không một dấu hiệu nào báo trước, cô ấy mới hai mươi chín tuổi thôi; tháng Tám, anh biết được anh đã lên chức bố, còn chưa đầy ba tháng là con anh ra đời; tháng Mười, anh tái hôn, Tiểu Phàm Phàm chào đời. Dù thầy bói có tài ba đến mấy, cũng không thể dự đoán được cuộc đời anh sẽ diễn ra như thế đúng không? Tương lai của Phàm Phàm là gì, anh không hỏi, đó là cuộc đời riêng của nó, nhưng bây giờ anh biết, không có em, tuổi thơ của con sẽ là một màu xám xịt.

- Thiếu tướng Trác...

Mặt cô rúm lại, những lời của anh khiến trái tim cô quặn lại.

- Có thích Phàm Phàm không?

- Thích!

- Vậy tại sao muốn bỏ rơi nó?

Hả? Cô ngỡ ngàng, ngã vào đôi mắt sâu thẳm của anh:

- Em không...

- Ừ, anh biết em chỉ đang nói đùa thôi. Rẽ phải phải không?

Cô đưa mắt nhìn những tòa nhà hai bên đường, lòng thầm thán phục, chỉ mới đi có một lần mà thủ trưởng lại không bị lạc đường.

Nụ cười nơi khóe miệng anh giãn ra thanh thản.

Thận trọng đặt cái hộp vào lòng bàn tay cô, anh nhắm mắt lại:

- Gia Hàng, em về nhà ngày ba mươi mốt hay ngày mừng Một?

- Thiếu tướng Trác, chúng ta cứ như thế này không phải là chuyện hay. – Cô đứng cạnh xe, sắc mặt nghiêm trọng. – Hay là anh mau tìm mẹ mới cho Phàm Phàm đi?

Trác Thiệu Hoa cười cười, giọng nhẹ nhàng êm ái:

- Em có ứng cử viên phù hợp?

Cô mím chặt môi, có thể cảm nhận được dưới nụ cười và vẻ dịu dàng kia đang ẩn giấu một con dao, lưỡi dao sáng loáng, khí lạnh bức người.

- Nếu có thì báo cho anh. Chiều ngày 31, nếu anh có thời gian thì sẽ tới nhà chị em đón em, nếu không được, em tự đi xe về. Giáng sinh vui vẻ!

Anh bình thản gật đầu, kéo cửa kính xe lên, ngăn cách giữa anh và cô là cả trời gió tuyết.

Cô thở dài, vò đầu rối bời.

Được tặng máy tính bảng, Tử Nhiên mừng rỡ khác thường, một điều dì hai điều dì. Gia Hàng nói nó là đồ nịnh bợ, lúc cô nói buổi tối còn đi đón Giáng sinh ở Pizza Hut, thằng nhóc nhảy cẫng lên.

Gia Doanh trách cô vung tiền qua cửa sổ, cô nói chẳng đáng mấy đồng. Cô kéo chị vào phòng ngủ, cẩn thận kể cho chị nghe chuyện hợp tác với công ty Trì Sát.

Gia Doanh cuống lên:

- Viết trò chơi là trò bằg môn tà đạo, không được, em cứ ra nước ngoài học cho tử tế cho chị.
- Chị, đi học chẳng phải là để tìm ình một công việc tốt sao, công việc tốt cũng là để kiếm tiền. Dự án này là tâm huyết của em. – Gia Hàng tửi thân.

Gia Doanh vội an ủi:

- Chị biết, nhưng đó không phải là chuyện lâu dài. Hợp đồng đã ký, đồ của em cũng đã giao rồi, lần sau không được như thế nữa nhé?

Gia Hàng vỗ ngực:

- Chị, giờ em có rất nhiều tiền, chị và anh rể không cần phải dành dụm tiền học cho em nữa, hãy mua một căn nhà thật to. Em cũng muốn có một căn nhà của riêng mình, không thể lần nào cũng đến chiếm giường của anh rể được.

Gia Doanh dịu dàng xoa mặt cô:

- Anh rể không có ý kiến gì đâu. Tiền của em là của em, học phí vẫn cứ để chị trả, đây là nghĩa vụ của chị.
- Ai bảo thế?

Ý thức được mình nói quá nhiều, Gia Doanh vội đánh trống lảng:

- Lúc nào thì em và Tử Nhiên ra ngoài?
- Bốn giờ chiều! Anh rể không ở nhà ạ? – Gia Hàng nhìn ra sân, xe máy không ở đó.
- Hôm nay anh ấy họp. – Gia Doanh gọi Tử Nhiên. – Phải ngoan ngoãn nghe lời dì nhé, không được gọi món lung tung.
- Dạ! – Tử Nhiên dạ rõ to.

Gia Hàng cười đắc ý.

Đêm Giáng sinh còn được gọi là đêm tình nhân, ngày này, người đã lập gia đình sẽ kiêng có chơi trò mờ ám, còn người chưa lập gia đình lại muốn đốt cháy đêm đen.

Gia Hàng chẳng màng tới những điều đó, cô và Tử Nhiên chơi đã đời ở Pizza Hut tới tận nửa đêm. Ngày hôm sau, cô ngủ một mạch qua bữa trưa.

Tử Nhiên tội nghiệp, mới sáng ra đã bị lôi ra khỏi chăn để đi học. Gia Hàng cảm thấy những ngày không phải đi học thật là sướng khoái!

Trong nhà chỉ còn một mình cô, cô ăn qua quýt cho no bụng rồi bắt xe tới công ty của Ninh Mông lấy chìa khóa.

Ninh Mông đang bận, vội vàng xuống lầu đưa chìa khóa cho Gia Hàng, sau đó quay đầu chạy thẳng.

Gia Hàng gọi với cô nàng lại:

- Đạo này... có chuyện gì không nói ình không?
- Không có! Chỉ cần tiêu diệt tên Thành lưu manh kia là thế giới sẽ hoàn mỹ.

Gia Hàng cười:

- Trông cái đồ nhỏ mọn nhà cậu kia!

Anh chưa về nước sao?

Cô lên xe buýt, gọi điện chúc mừng Giáng sinh Tiểu Ngải. Có lẽ cậu ấy đang học, giọng lí nhí như muỗi kêu. Cô chỉ nói “Giáng sinh vui vẻ”.

Tiểu Ngải nói bên Trì Sánh báo với cô ấy sau năm mới tới thực tập tại tổ mỹ thuật, Lệ nhân hành sắp triển khai rồi.

Không khí Giáng sinh trên đường phố đã đạt tới đỉnh điểm, các cửa hàng lớn đều ra sức khuyến mãi, đâu đâu cũng đông nghịt người và xe, xe buýt nhích từng bước còn chậm hơn đi bộ.

Trong lúc bực bội, điện thoại reo.

Gia Hàng mỉm môi cười, ông Ân Nam Phi ở nước ngoài quen rồi, hôm nay cũng nghỉ lễ Giáng sinh đây!

Ông Ân Nam Phi quả thật không đi làm, bà Trác Dương đi Thái Lan tránh rét, ông vừa từ sân bay về thành phố.

- Buổi tối cùng đi ăn cơm!

Tâm trạng của ông hình như không được tốt lắm, giọng điệu rầu rĩ như thất tình.

Nhìn những đụn tuyết bên đường, Gia Hàng cười:

- Bây giờ mới là buổi chiều, còn quá sớm để ăn bữa tối!

- Vậy đi uống trà trước!

Gia Hàng vừa ngủ đầy giấc, tinh lực tràn trề, lại là ngày nghỉ, ru rú trong nhà học bài thì buồn chết đi được.

- Vâng ạ! – Cô nhận lời.

Họ hẹn nhau ở quán cà phê Thượng Phẩm.

Đối diện quán cà phê là công viên trung tâm, cạnh đó có một chiếc xe hiến máu của Hội chữ thập đỏ, hội viên đeo băng tay đỏ phát tờ rơi cho người qua đường, kêu gọi mọi người hăng hái hiến máu.

Có mấy người đi đường tránh hội viên như tránh dịch bệnh, gần như là lẩn như trạch, Gia Hàng nhìn mà cười bò.

Ông Ân Nam Phi bước ra từ trong xe, đi tới bên Gia Hàng, sờ cằm nhìn sang.

- Tiểu Gia, chúng ta cũng đi hiến máu đi! Con nhóm máu gì? – Ông bỗng nói.

Gia Hàng đáp ngay không nghĩ ngợi:

- Không nói!

Trái tim ông bỗng vỡ làm đôi, mặt cũng biến sắc:

- Tại sao?

- Bởi vì cháu không có lòng thương người, cho nên không cần phải nói! – Gia Hàng hất hàm, nói một cách đương nhiên.

Ông Ân Nam Phi thâm thở phào:

- Dượng còn tưởng là chuyện gì chứ, nhóm máu của con không phải là nhóm máu gấu trúc gì gì đó chứ!

- Nếu là nhóm máu đó, lần trước khi sinh Tiểu Phàm Phàm cháu đã đi đời rồi, cháu phải truyền hai bịch máu đó!

- Dượng quên mất, tình trạng của con bây giờ cũng không tiện hiến máu. Chúng ta vào trong thôi. – Ông kéo cánh cửa kính của quán cà phê Thượng Phẩm cho Gia Hàng bước vào – Dượng là nhóm máu vạn năng[3].

[3] Chỉ nhóm máu O (nhóm máu chuyên cho).

Gia Hàng ngoảnh lại bắt tay ông:

- Chúng ta là đồng loại.

Ông nhìn cô thật lâu.

Chiếc chuông gió trên cửa kêu lanh canh, cô phục vụ đeo tạp dề màu xanh lá chạy tới đón tiếp.

Ông Án Nam Phi đặt một phòng riêng. Ban ngày, khách khứa không đông, tùm nãm tùm ba ngồi rải rác. Bên một chậu cây cao bằng đầu người, một chàng trai tóc dài tuấn tú đang đánh đàn, bài Mariage D'Amour của Richard Claydeman. Chàng trai như đang lạc vào cõi mộng, có vài chỗ chơi lạc nốt, có điều, ai mà để ý đến những điều này chứ!

Căn phòng riêng rất thoải mái, ánh đèn dịu dàng, sofa rộng rãi, cửa sổ cánh chớp sát đất, mở ra một ban công lộ thiên. Hiện giờ, trên đó phủ đầy tuyết, còn chưa có ai bước qua, rất bình yên mà tĩnh mịch.

- Dượng, chỗ này đẹp quá, chẳng muốn đi đâu nữa, chúng ta giải quyết luôn trà chiều và bữa tối ở đây nhé.
- Gia Hàng ríu rít.

- Con cũng dễ chiều thật, hôm nay là Giáng sinh, chúng ta nên ăn ngon một chút. Lát nữa dương còn phải ra phố mua quà Giáng sinh cho con nữa. – Ông vừa cười vừa cầm thực đơn lên.

- Bây giờ mới mua, dương chẳng có thành ý gì cả.

Gia Hàng chun mũi, cô rất thích ông Án Nam Phi, bởi vì ông không ra vẻ bề trên, hơn nữa ông cũng không già, lại rất hài hước.

- Lần đầu mua quà cho con, dương không thể tùy tiện được. Dương vẫn chưa hiểu con lắm.

- Nghiêm trọng vậy ă? Tại sao lại phải hiểu cháu?

- Con là Gia Hàng, không phải là Lý Hàng hay Chu Hàng. – Ông Án Nam Phi thở dài. Nhịp tim càng lúc càng nhanh, máu chảy càng lúc càng gấp, tiếng động mạch đập như phát ra thành tiếng.

Gia Hàng bĩu môi nghĩ thầm: Lý do vớ vẩn.

Ông Án Nam Phi gọi cà phê và rượu vang, gọi cho Gia Hàng một suất cơm cá tuyết, còn mình là cơm niêu, thêm một suất bát tét, ông dặn phục vụ những món này đưa lên sau, trước tiên mang hạt dẻ cười, khoai tây chiên, hạt điều và cà chua bi ngào mật ong lên.

Nhìn giá tiền, Gia Hàng găm gừ:

- Cướp của chắc!

Nhân viên phục vụ nói:

- Thưa quý khách, tới đây là vì tâm trạng và không khí, là một loại cảm nhận ngọt ngào mà tinh tế, cho nên rất đáng đồng tiền.

Gia Hàng bỗng phun sạch hết trà chanh trong miệng ra:

- Cảm nhận ngọt ngào?

Cô chỉ vào mình, rồi lại chỉ sang ông Án Nam Phi.

Người hòa nhã như ông Án Nam Phi cũng tức giận:

- Cô coi chúng tôi là cái gì? Cô mở to mắt mà nhìn, tôi đã từng này tuổi rồi, hoàn toàn có thể làm bố con bé.

Cô phục vụ ríu rít xin lỗi:

- Xin lỗi, tôi không có ý đó, xin hai vị đợi một chút, tôi đi gọi đồ ăn.

Sau đó mở cửa, cô cẳng bỏ chạy.

- Dương à, thật ra lời dương nói chẳng có tí thuyết phục nào cả. Cháu không thể có người cha trẻ tuổi như dương đâu. – Gia Hàng lại chẳng hề nổi giận, chỉ cảm thấy buồn cười.

- Dương không nghĩ thế. – Ông ảo não trừng trừng nhìn chiếc bàn bằng đá Đại Lý, gân xanh trên trán nổi phập phồng.

- Một người có chí tiến thủ như dương, sẽ chịu thành gia lập thất rồi sinh con khi mới hai mươi tuổi đầu sao? Còn nữa, cháu rất yêu bố cháu, cháu không muốn đem chuyện này ra so sánh. – Về mặt Gia Hàng bắt giác lộ ra vẻ đáng yêu vì được cưng chiều.

- Tiểu Gia, bố mẹ con lớn tuổi như vậy, lúc nhỏ con có bị người ta coi thường không?

- À, người ta có chê cười bố mẹ cháu trai già nhả ngọc. Nhưng cháu cho rằng những người đó đang ghen tị, bởi vì cháu quá hạnh phúc.

Khóe miệng ông khẽ cong lên:

- Con hơn người khác là có một người chị yêu thương mình. Bây giờ, còn có Trác Thiệu Hoa yêu con.

Cô cười, lảng tránh ánh mắt của ông, ấn mạnh lên cái chuông điện trên bàn:

- Cái cô phục vụ kia làm sao vậy, không phải là sợ đến nỗi không dám vào đây đây chứ?

Cà phê và điểm tâm cũng được đưa lên. Lúc uống cà phê, ông Ân Nam Phi cứ chăm chú nhìn Gia Hàng, ánh mắt ấy vừa sâu xa vừa day dứt, như người đã lang thang rất lâu trên sa mạc, vừa đói vừa khát, bỗng bắt gặp ốc đảo xanh rì cỏ cây hoa trái, ông muốn hái nhưng lại không dám, tâm trạng ấy, rất phức tạp.

Khi rót rượu, không biết có phải vì trên bàn nhiều đồ quá hay không, ly rượu đứng không vững, loảng xoảng rơi xuống đất vỡ tan. Gia Hàng vội quỳ xuống nhặt mảnh thủy tinh.

- Ui da!

Không cẩn thận, mảnh thủy tinh cửa vào ngón tay, máu chảy đỏ cả bàn tay.

Ông rút khăn tay ra băng bó cho cô, xót xa tự trách.

- Không sao đâu dương, đâu có chảy nhiều máu lắm. – Gia Hàng an ủi ngược ông, mười ngón tay siết chặt, thật ra rất đau.

Ông dìu cô tới sofa ngồi, lòng mềm như nước, con bé thật sự được dạy bảo rất tốt. Ông gọi phục vụ vào dọn dẹp, mảnh vỡ dính máu Gia Hàng, nhân lúc cô cúi đầu xuống, ông gói vào khăn tay, giấu vào trong cốc, nhét vào ngực.

Sự cố nhỏ nhỏ này ảnh hưởng tới tâm trạng ăn cơm, Gia Hàng lại không chịu đi dạo phố, ông đành đưa cô về chỗ trọ rồi chào từ biệt.

Cô bạn cùng nhà đang ở nhà, Gia Hàng lịch sự nói lời chúc mừng Giáng sinh. Cô ấy hồ hững ừ một tiếng rồi lại cắm mặt vào quyển sách dày cộm.

Ninh Mông nói cô ấy là trạch nữ^[4], học ngoại ngữ, nhận tài liệu về nhà dịch.

[4] Từ lóng chỉ những cô gái suốt ngày ru rú trong nhà.

Gia Hàng không làm phiền cô ấy, trở về phòng quyết tâm học bài. Vừa mới lật một trang đã nhận được điện thoại của Mã Soái, cuộc phỏng vấn được xếp lịch vào ngày đầu tiên sau kỳ nghỉ năm mới, cũng tức là ngày mừng Bốn.

Kỳ thi IELTS là ngày mừng Bảy, Gia Hàng tự giễu, lịch trình của cô được sắp xếp thật khít.

Hít... thở... hít... thở...

Đi đi lại lại ba vòng, Chu Văn Cẩn mới cảm thấy không còn hoảng loạn nữa, nhưng vẫn hơi căng thẳng. Anh ngược mắt nhìn Diêu Viên đang ngồi bên cạnh vỗ má liên tục, trên đó đã hằn mấy vết tay, cô cũng căng thẳng tới mức mặt mũi cứng đờ.

- Cái này còn đáng sợ hơn bảo vệ luận văn nữa.

Trong cuộc đời Diêu Viên, kỳ bảo vệ luận văn ở Harvard là khủng khiếp nhất, không ngờ đứng trong căn phòng khách nhỏ này, dường như linh hồn cô đã vỡ tan vì sợ.

Từng dãy trạm kiểm soát, những người lính bông súng, những tòa nhà uy nghi, khắp tầm mắt đều là những tướng lĩnh cao cấp mặc quân phục. Cô và Chu Văn Cẩn đã cất công thay đồ nghiêm chỉnh, nhưng đứng ở đây, trông vẫn giống người ngoài hành tinh.

- Cậu bảo vị thiếu tướng kia bao nhiêu tuổi rồi? – Để được thả lỏng một chút, Diêu Viên ra sức kiểm chuyện để nói.

Tuyết ngừng rơi, trời lại hửng, ánh nắng bao trùm cả thành phố, anh đứng trong ánh nắng chiều, bình thản mỉm cười:

- Cấp bậc này cực kỳ cao, mình nghĩ chắc phải gần năm mươi.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân, cả hai vội uốn thẳng người, cung kính nhìn ra.

Hai người đàn ông bước vào đều mặc quân phục thiếu tướng, một người chỉ hơn họ có mấy tuổi, một người tóc đã hoa râm.

Chu Văn Cẩn và Diêu Viên cùng đưa mắt nhìn nhau sững sốt: Trẻ quá!

- Chào các bạn, tôi là phó tổng chỉ huy đội Kỳ binh mạng Trác Thiệu Hoa, chào mừng các bạn về nước.

Trác Thiệu Hoa lần lượt bắt tay hai người. Người đàn ông lớn tuổi hơn là chính ủy đội Kỳ binh mạng, họ Vĩ.

Trác Thiệu Hoa thân thiết mời hai người ngồi, lính cần vụ đưa vào bốn ly trà. Anh nhìn ra cả hai người đều có phần căng thẳng, bèn cười hiền hòa:

- Hai bạn vừa trở về đã gặp ngay lễ Giáng sinh màu trắng, có cùng bạn bè vui chơi hết mình không?

Diêu Viên rụt rè gật đầu, cô muốn lên tiếng, nhưng đôi môi run bấn không phát ra nổi âm thanh.

- Vội dọn dẹp nhà trọ, còn chưa kịp liên lạc với bạn bè. – Chu Văn Cẩn thoải mái trả lời.

Chính ủy Vĩ đùa:

- Hai người vừa là bạn học vừa là chiến hữu, cứ tụ tập với nhau là được rồi.

Mặt Diêu Viên thoát đỏ bừng, như thể bị người ta vạch trần tâm sự.

Chu Văn Cẩn cười vô tư.

Nhìn vẻ mặt họ dần trở nên tự nhiên, Trác Thiệu Hoa mới đi vào chủ đề chính:

- Khi hai bạn ra nước ngoài, Vụ trưởng Ngô của Bộ Công nghệ Thông tin đã nói chuyện với chúng tôi, hai bạn ra nước ngoài không chỉ là để du học, mà còn có nhiệm vụ khác nữa. Đã hoàn thành chưa?

Chu Văn Cẩn trả lời trước:

- Trong ba năm nay, tôi luôn để ý tin tức về việc trang web quân sự của Mỹ bị tập kích. Các tin tức được truyền tới trong nước đều là các vụ án mà bên Mỹ đã phá, sau đó cố tình đổ vấy cho Trung Quốc. Thực ra bọn họ đều biết những hacker này đều ở trong nội bộ nước Mỹ, trình độ cực cao, cao hơn rất nhiều so với hacker các nước khác. Toàn thế giới có mười ba siêu máy chủ, mười cái trong số đó đặt ở Mỹ, những máy khác đều bị Mỹ khống chế. Trong toàn bộ thế giới mạng này, đối với nước Mỹ, các quốc gia khác gần như trong suốt. Virus Melissa, cuộc chiến hacker năm 2000, virus Iloveyou... của thế kỷ trước đều là hành vi của hacker Mỹ. Tuy nhiên, tổ chức hacker Trung Đông hiện giờ cũng rất mạnh.

Trác Thiệu Hoa gật đầu tán thưởng rồi nhìn sang Diêu Viên:

- Tôi đã xem luận văn tốt nghiệp của bạn, rất đặc sắc. Lợi dụng mạng không dây để thâm nhập vào máy tính, cho dù máy tính không vào mạng, hacker vẫn có thể lấy được các dữ liệu cần thiết. Đây là một đề tài rất hay, chúng ta cần chú ý phương diện này.

Diêu Viên nuốt nước bọt liên tục:

- Cảm ơn thủ trưởng.

- Trong đội quân Kỳ binh mạng, tuy các bạn là người mới, nhưng các bạn là máu tươi, hy vọng sau này các bạn sẽ biểu hiện thật xuất sắc. – Nói tới đây, Trác Thiệu Hoa ngừng lại một lát. – Trong những người cùng ngành mà các bạn quen, có thể đề cử vài nhân tài ưu tú nữa hay không?

Dưới ánh mắt sắc bén lạnh lùng của Trác Thiệu Hoa, đầu óc Diêu Viên trống rỗng, thậm chí đến tên mình là gì cũng quên sạch, đành trả lời:

- Tôi tạm thời không nghĩ ra.

- Tôi biết một người. – Chu Văn Cẩn nói.

Trác Thiệu Hoa rút hồ sơ của Chu Văn Cẩn từ tập hồ sơ trên bàn ra:

- Ủ, nói đi!

Lông mày khẽ nhíu lại, cậu ta cũng tốt nghiệp Bắc Hàng.

- Tôi có một đàn em khóa dưới, nhỏ hơn tôi hai khóa, cô ấy có thể được coi là thiên tài trong lĩnh vực lập trình và tấn công.

- So với cậu thì sao? – Trác Thiệu Hoa ngược mắt lên.

- Ba năm trước, chúng tôi bắt phân thắng bại.

- Cô ấy bây giờ ở đâu?

- Cũng ở Bắc Kinh.

- Đang làm gì?

Chu Văn Cẩn im lặng.

Trác Thiệu Hoa không hỏi tiếp, cụp mắt xuống:

- Cô ấy tên là gì?

11. Chương 11: Nét Phù Vân Thanh Tú Tươi Xinh (1)

Trác Thiệu Hoa mặc áo khoác, nhét hồ sơ của Chu Văn Cẩn và Diêu Viên vào tủ hồ sơ, xem nhật ký cuộc gọi trên điện thoại, không có cuộc gọi nào đặc biệt, anh bèn đóng cửa đi xuống.

Khi ra khỏi cổng, cậu lính nhìn anh qua gương chiếu hậu:

- Thủ trưởng, lát nữa đi đón phu nhân trước ạ?

Cậu ta nhớ mấy ngày trước thủ trưởng đã từng nhắc tới chuyện này. Anh ngả người trên ghế, khép hờ đôi mắt, trong ánh chiều chênh chếch, sống mũi thẳng bên sáng bên tối, khiến khuôn mặt càng trở nên u ám.

- Không cần, về thẳng nhà,

Ngữ điệu bình thản, không có gì khác thường.

Giờ phút này, một cảm xúc lạ lẫm đang dâng lên trong lồng ngực, khiến anh sửng sốt.

Cảm xúc lạ lẫm ấy là ghen tuông. Đúng thế, anh ghen. Về dịu dàng và yêu thương của Chu Văn Cẩn khi nói về Gia Hàng, như một nồi nước sôi hùng hục hắt thẳng vào mặt anh, anh không kịp né tránh, chỉ có thể hứng chịu toàn bộ.

Không nén nổi sự chất vấn trong lòng: Bọn họ chỉ là sư huynh muội thân nhau vì tài?

Nếu đúng, thì sao?

Nếu không đúng, thì có thể thế nào?

Theo giao hẹn ban đầu, cô tự do.

Từ đó tới nay, đã bốn tháng.

Vô hình trung, cô đã khiến cuộc sống của anh chia năm xẻ bảy, khiến anh nảy sinh rất nhiều suy nghĩ xa xôi không thể tưởng tượng nổi.

Anh đã coi nhẹ cảm nhận của cô sao? Cô vẫn còn trẻ như vậy...

Đây là lĩnh vực anh không quen lắm, lần đầu tiên, anh cảm thấy hoang mang bất lực.

Dưới ánh đèn rực rỡ, đêm dần bao phủ.

Một chiếc Audi đang đỗ ngoài cổng, biển xe khiến anh sững người, vội đẩy cửa xe bước vào bên trong.

- Lần trước tới, Giai Tịch vẫn còn pha trà cho chúng ta, ân cần nhắc nhở ông chú ý huyết áp. Hôm nay, nó đã... – Người phụ nữ già nua đầm đìa nước mắt.

- Muốn khóc thì về nhà khóc, cứ rần lên một chút có được hay không? Người ta đã có vợ có con, Giai Tịch chỉ còn một nắm tro tàn, nơi này đã không còn là nhà nó nữa. Dì Lữ, xin dì tránh ra. Người đàn ông nho nhã cao giọng trách móc.

Dì Lữ lo lắng xua tay:

- Giáo sư Lâm, ông đừng làm khó tôi, tôi chỉ giúp việc cho nhà thiếu tướng Trác thôi, không thể làm chủ việc này được. Ông đợi cậu ấy về được không?

Thím Đường không quen hai người bỗng dưng xông vào đây này, ngơ ngác bé Phàm Phàm đứng trên hành lang.

- Tôi là bố của Giai Tịch, đến lấy tranh và lễ vật của con tôi còn cần nó đồng ý hay sao? – Giáo sư Lâm quát mắt giận dữ, khua tay múa chân.

Dì Lữ khổ sở nài nỉ:

- Giáo sư Lâm... Thiếu tướng Trác, cậu về rồi.

Dì Lữ mừng rỡ chạy về phía Trác Thiệu Hoa lúc này đang bước vào sân.

- Bố, mẹ! – Anh gật đầu.

- Chúng tôi không nhận nổi cách xưng hô này. Tốt lắm, anh về rồi, vậy thì xin báo cho anh một tiếng. Tất cả tác phẩm của Giai Tịch lúc còn sống, quần áo, đồ trang sức nó từng dùng, chúng tôi phải đem về hết. Nếu anh không chịu thì chúng tôi mua lại.

Trác Thiệu Hoa từ từ nhắm mắt lại, giọng trầm trầm:

- Thím Đường, thím bé Phàm Phàm vào phòng đi. Bố, mẹ, tại sao đột nhiên lại làm như vậy?

- Tại sao chúng tôi lại không thể làm như thế? – Bà Lâm nhảy dựng lên. – Chẳng lẽ phải đợi đến ngày nhìn thấy đồ của Giai Tịch bị ném ra bãi rác hay ra chợ đồ cũ sao? Anh không còn trân trọng nữa, nhưng chúng tôi thì còn.

Dì Lữ không nhịn được lẩm bẩm:

- Nói gì cũng phải có lương tâm, đồ của cô Lâm chúng tôi đâu có không trân trọng? Bà vào phòng ngủ, vào phòng làm việc mà xem, đến giờ mẹ Phàm Phàm vẫn còn ngủ ở phòng dành cho khách đấy!

Bà Lâm cười lạnh:

- Bây giờ bà đang bắt bình, chê Giai Tịch nhà tôi chiếm đất phải không, được thôi, bây giờ chúng tôi dọn đi, các người hài lòng rồi chứ.

- Không phải, không phải. – Dì Lữ khổ sở quay sang phía Trác Thiệu Hoa.

- Bố, mẹ, mời vào nhà ngồi. – Trác Thiệu Hoa nói. – Giai Tịch là vợ con, tất cả đồ đạc và tác phẩm của cô ấy đều mang dấu vết của cuộc sống chung của bọn con trước đây, con cảm thấy nên giữ lại ở đây. Bất cứ lúc nào bố mẹ cũng có thể tới thăm, nhưng không thể mang đi.

Giọng nói không trầm không bổng, nhưng lại mang theo một sự cố chấp không thể xâm phạm.

- Anh không xứng nói những lời này.

Giọng giáo sư Lâm bỗng cao vút lên, khiến Gia Hàng vừa mới đặt chân qua cổng liền sững người, sau lưng cô là Thành Công.

Bọn họ gặp nhau ở cổng quân khu, Thành Công tới tặng quà năm mới cho Tiểu Phàm Phàm, Gia Hàng nói mình vừa đi dạo phố về. Tay cô xách một túi đồ ăn Lai Y Phần, bên trong kêu lộc xộc.

Thành Công thò đầu nhìn vào trong túi:

- Đây là cô mua ình đấy hả?

- Tôi và Phàm Phàm cùng ăn. – Gia Hàng giấu túi đồ ăn ra sau lưng.

- Cứ khoát lác đi, Phàm Phàm nhà cô đã ra phố mua tương được rồi đấy.

- Tôi ăn cũng tức là Phàm Phàm ăn.

Thành Công liếc bộ ngực Gia Hàng một cách thâm sâu, miệng nhếch lên gian tà:

- Tôi nhớ là Phàm Phàm chỉ ăn sữa bột.

- Cái đồ... Thành lưu manh. – Gia Hàng tức tối dùng bàn tay băng bó đẩy anh ta một cái, lách người chạy đi.

Hai người một trước một sau đi vào trong sân.

- Trước đây chúng tôi đã bị vẻ đạo mạo nghiêm trang của anh đánh lừa, nếu anh yêu Giai Tịch dù chỉ một chút, anh có kết hôn chớp nhoáng sau khi nó nằm xuống chưa đầy nửa năm không, cô ả kia lại còn sắp lâm bồn nữa. Anh không cảm thấy vô sỉ, nhưng chúng tôi thấy muối mặt thay anh. Không nói nhiều nữa, trả đồ đạc của Giai Tịch cho chúng tôi.

- Không được! – Gia Hàng hét lên.

Mọi người quay đầu lại.

Không khí nhất thời trầm xuống.

Một lát sau, giáo sư Lâm gầm lên:

- Cô có tư cách gì nói chuyện với tôi?

Gia Hàng không nhìn ông ta mà chạy đến bên người Trác Thiệu Hoa, mặt đỏ phừng phừng:

- Anh nói, nói thật với bọn họ đi.

Trác Thiệu Hoa dùng ánh mắt ra hiệu cho cô im lặng.

- Nếu anh không nói, thì em nói.

Trác Thiệu Hoa im lặng.

- Anh sợ bọn họ không tin, anh cho bọn họ xem nhật... Ưm!

Trác Thiệu Hoa bỗng ôm cô vào lòng, hòa tan những lời cô định nói trong lồng ngực rộng lớn của mình.

Cảnh tượng này càng khiến ông bà Lâm ngứa mắt.

- Đừng nói gì, anh sẽ xử lý. – Anh bịt miệng cô, ghé sát vào tai cô thì thầm.

- Em không muốn anh phải chịu ầm ứ như vậy. Nếu anh không cho họ xem, em sẽ đột nhập vào máy tính của anh, công khai cho tất cả mọi người, – Ánh mắt cô đang hạ lời thề.

Anh nhắm mắt lại, một luồng nhiệt nóng dâng lên trong tim, khiến toàn thân anh tan ra, chỉ tiếc bây giờ không phải là lúc dành cho cảm xúc.

- Thành Công, đưa Gia Hàng ra ngoài ăn tối, lát nữa tôi đi đón cô ấy.

Nếu cô ở đây, chắc chắn sẽ bị xúc phạm giống anh, mà cô tuyệt đối sẽ phản kháng lại.

Anh không muốn thấy bất kỳ người nào bị tổn thương.

Làm anh em đã nhiều năm, vẫn có chút ăn ý. Thành Công gật đầu hiểu ý, kéo Gia Hàng:

- Đi mau, tôi đã đặt chỗ rồi. Bác trai, bác gái, chúc mừng năm mới!

Anh ta nhả nhận gật đầu chào vợ chồng giáo sư Lâm đang nhìn nhau trân trối.

Gia Hàng khom người xuống, anh ta nửa kéo nửa đẩy cô vào trong xe.

- Tôi không đi, tôi phải ở lại, những vật đó không thể để họ mang đi được, Tiểu Phàm Phàm đã không có mẹ rồi, nếu còn không có cả đồ vật kỷ niệm của mẹ nữa thì đáng thương biết bao! – Mắt Gia Hàng đỏ hoe, ra sức giãy giụa.

Thành Công nheo mắt lại đầy cảnh giác.

Anh ta lôi Gia Hàng đến một nhà hàng tây tên là Mặt trời lạnh, cố tình ngồi trong góc. Có một bức bình phong ngăn cách họ với bên ngoài. Không có tâm trạng nghiên cứu thực đơn, anh ta bảo nhân viên phục vụ cứ dọn bữa bình thường, sau đó xua nhân viên phục vụ đi, gõ gõ ngón tay trên mặt bàn:

- Heo, tua lại những lời vừa nói, tôi muốn nghe lại một lần nữa.

Gia Hàng phát huy tinh thần Đảng viên bất hạnh rơi vào Cố Cung, mặc người muốn dùng hình tra tấn, dùng tiền mua chuộc, miệng của Heo đã bị khóa kín, không tài nào mở ra được.

- Được, cô có quyền giữ im lặng, nhưng không có nghĩa là cô vô tội. – Thành Công khoanh tay trước ngực, cười lạnh lùng. – Heo, cô quên là tôi làm gì rồi sao?

Gia Hàng cười gượng gạo phản bác:

- Dù sao anh cũng không phải là cảnh sát, anh không có quyền bắt tôi.

Ánh mắt Thành Công sáng rực khác thường:

- Tôi là bác sĩ phụ sản, nói kiêu căng một tí thì là một chuyên gia phụ sản đầy uy tín. Lâm Giai Tịch từng là bệnh nhân của tôi.

- Thế thì liên quan gì đến tôi? – Gia Hàng hỏi hận muốn mổ bụng tự sát, những lời đó sao cô có thể nói ra miệng cơ chứ?

- Sau khi kết hôn nửa năm, Thiệu Hoa đưa Giai Tịch tới bệnh viện nhờ tôi kiểm tra. Các chỉ số của Giai Tịch đều rất bình thường, cũng không có thói quen gì không tốt, hai người họ đều không cố ý tránh thai, nhưng mãi vẫn không có con. Một tuần sau, tôi hẹn gặp họ, cho họ biết đời này Giai Tịch không thể tự mình trở thành một người mẹ được.

Ánh mắt anh ta bén nhọn như một lưỡi gươm, phóng về phía Gia Hàng.

- Giai Tịch thuộc diện vô sinh do miễn dịch, chính xác hơn là hai nhân tố: một là do miễn dịch tử cung và hai là do kháng thể ở màng bảo vệ noãn. Nói một cách đơn giản, chính là trong chất dịch ở tử cung của Giai Tịch tồn tại một lượng lớn các chất giết chết tinh trùng, giảm tỉ lệ tinh trùng sống sót, ngoài ra còn khiến cho tinh trùng không phân biệt được cơ thể tiếp nhận, không thể kết hợp với trứng. Cho dù may mắn thụ thai, thì kết cấu chắc chắn của màng bảo vệ sẽ khiến phôi thai bị giữ lại trong màng, không thể bám vào trong tử cung.

Nói xong một tràng giang đại hải các thuật ngữ chuyên ngành, Thành Công bưng ly nước trên bàn nhấp cho đỡ khô cổ, nở nụ cười cổ quái.

- Có hai cái trạm kiểm soát nghiêm ngặt như vậy, cho dù có làm thụ tinh nhân tạo thì tỷ lệ sảy thai và quái thai vẫn rất cao. Nếu Giai Tịch có may mắn được làm mẹ, con đường duy nhất... là nhờ người mang thai hộ!

Đôi mắt thâm trầm đen láy của Thành Công khẽ gợn một nét cười châm biếm, Gia Hàng không kịp điều chỉnh lại nét mặt, mở to mắt hoảng hốt.

- Tôi nói đúng rồi phải không? – Thành Công cực kỳ đắc ý. – Sao tôi lại chưa từng nghĩ tới mặt này chứ, Thiệu Hoa không có cơ hội quen biết loại người như cô. Tôi còn nói đùa với cậu ta rằng có phải cô đã cho cậu ta uống thuốc không, thì ra là như vậy!

- Thành lưu manh, anh nói dễ nghe một chút được không, thế nào là loại người như tôi? – Vành tai Gia Hàng đỏ rực lên, cô đã bắt đầu kích động.

Thành Công không nổi giận, hai tay ấn xuống bàn:

- Đừng âm ỉ lên, có người đang nhìn chúng ta đấy. Bây giờ hãy nói chi tiết cho tôi nghe. Tôi hiểu tính cách của Thiệu Hoa, cậu ấy tuyệt đối không chấp nhận những chuyện trái với luân thường như thế này, Giai Tịch tốn bao nhiêu tiền cho cô? Tôi cũng muốn biết chút ít về thị trường mang thai hộ...

Gia Hàng cầm cốc nước trên mặt bàn hất thẳng vào mặt Thành Công, hai tay run bần lên.

Nước từ cằm anh ta nhỏ tong tong xuống cổ áo chữ V của chiếc áo lông cừu màu xám nhạt, ướt đẫm một mảng trước ngực.

Nhân viên phục vụ bê rượu vang và thức ăn sững sờ đứng cạnh tấm bình phong, không dám tiến lên.

Thành Công lấy khăn lau mặt, cười hì hì vẫy nhân viên phục vụ:

- Đói lắm rồi, mau dọn đồ ăn đi! Đã xem phim Cô nàng ngổ ngáo chưa?

Nhân viên phục vụ nở nụ cười thông cảm, đặt đồ ăn lên bàn, vờ như không biết gì.

- Thành lưu manh, mau trịnh trọng xin lỗi tôi. – Gia Hàng rất muốn bỏ đi một mạch, nhưng như thế, không biết gã Thành lưu manh này sẽ làm ra những chuyện gì.

- Tôi xin lỗi, vừa rồi tôi có sao nói vậy, xin lỗi.

Thành Công không chút do dự, vẻ mặt còn rất nghiêm túc, khiến Gia Hàng ngỡ ngàng.

- Tôi biết cô không phải là người như thế, nhưng hôm nay cô nhất định phải thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi, nếu không tôi sẽ đi hỏi Thiệu Hoa.

- Tại sao anh lại phải biết? – Gia Hàng cắn môi, biết là hôm nay chạy không thoát, nhưng lại không muốn khoan tay chịu trời.

- Nếu không muốn nói, thì ăn cơm trước đi! Thành Công ung dung nâng ly rượu trên bàn lên nghịch, cứ như chẳng hào hứng đến thế.

Gia Hàng nhú mày, im lặng hồi lâu.

- Anh có cảm thấy nhà hàng này bài trí rất tầm thường không? – Cô đột nhiên hỏi.

Thành Công nhún vai, nhà hàng Tây thông thường đều thích bài trí theo phong cách Baroque[1]

[1] Phong cách xây dựng của thời kỳ Baroque, Ý bắt đầu vào cuối thế kỷ mười bảy, tận dụng những ngôn ngữ của kiến trúc Phục Hưng theo một cách thức mới.

- Tôi biết một nhà hàng phong cách hơn ở đây nhiều, nằm ở gần công viên, trước cửa là một quảng trường có đài phun nước theo nhạc, nhà hàng có nguyên một vách tường bằng kính nhìn ra quảng trường. Tối mùa hè đài phun nước bật, trông rất đẹp trong ánh đèn rực rỡ đủ màu. Nơi đó tối nào bàn ăn cũng được đặt kín, nhưng có rất nhiều thực khách đứng ngoài xếp hàng đợi tới lượt. Đặc sản của họ là món khai vị bằng chả cua sốt quả bơ và nước bưởi ép, súp bí đỏ nấu quế, salad hạnh nhân, món chính được gọi nhiều nhất là gà cuộn hun khói kiểu Pháp và gà tơ nướng cổ xạ hương ăn kèm với nấm rừng.

- Xanh Thắm? – Thành Công nhướn mày.

Đúng thế, nhà hàng đó tên là Xanh Thắm, do một người Israel mở, cô làm thêm ở đó.

Thực ra nhà hàng Tây cao cấp có yêu cầu rất nghiêm ngặt về lễ nghi với nhân viên, trước bàn làm việc chính thức đều phải được tập huấn, cô là nhảy dù vào giữa chừng. Có một đàn chị khóa trên vì không bảo vệ được luận văn, mãi không tốt nghiệp được nên tới tìm cô, cô giúp chị ấy giải quyết. Chị ấy mời cô ăn cơm, chính là ở nhà hàng Xanh Thắm.

Cô như già Lưu[2] vào Đại quan viên, từ đầu chí cuối đều há hốc mồm sững sờ, cuối cùng hỏi một câu cực kỳ ngắn gọn:

- Làm thêm ở đây được nhiều tiền lắm phải không?

[2] Nhân vật trong tác phẩm Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần, là một bà già quê mùa.

Đàn chị hỏi:

- Em muốn làm à?

Nhiệt huyết dâng trào, được thôi!

Khi đó, Chu Văn Cẩn đã ra nước ngoài hơn nửa năm, cô mất đi hứng thú với việc học hành, thời gian rảnh rỗi không biết làm gì.

Cô cũng từng làm thêm trong nhà hàng Tây, cảm thấy mình có thể đảm nhiệm được.

Anh họ của đàn chị là quản lý nhà hàng, nói một câu là cô được nhận.

Quản lý nhờ tổ trưởng dẫn dắt cô, sau một tuần tập huấn, công cuộc sinh nhai của cô đã bắt đầu.

Chưa tới ba ngày, cô đánh vỡ một cái đĩa, đánh đổ cả phê lên khăn lụa tơ tằm của một quý phu nhân. Nể mặt cô em họ, quản lý không tiện sa thải Gia Hàng, liền điều cô ra bên ngoài làm tiếp tân...

Chuyên phát phiếu và ổn định trật tự của khách đợi tới lượt.

Eo giắt điện đàm, tai cài micro, trông như tổng đài viên. Công việc này rất hợp với Gia Hàng, cô là người không ngồi được yên một chỗ, ở bên ngoài có thể chạy tới chạy lui, không cần phải đứng thẳng người, không cần lúc nào cũng phải cười toe toét.

Những ngày tháng như vậy cũng chẳng vui sướng chút nào, từ sáng tới tối, từ phần eo trở xuống đều mất hết cảm giác, nhưng được cái cô ngủ rất ngon.

Mạc Tiểu Ngải lo lắng bảo cô quay về học, nói cô đã bị ánh trắng làm cho đen sì rồi.

Cô cảm thấy tình trạng của mình giống như một đứa trẻ, không tìm thấy đường về nhà, chỉ bằng dửng lại nghĩ chân một chút!

Những ngày tháng đi làm thêm trôi qua rất nhanh, ba tháng sau, một hôm không hiểu sao khách khứa rất đông, đã tám giờ mà bên ngoài vẫn còn cả một hàng người dài.

Đứng ở cuối hàng là một mỹ nhân.

Cảnh đẹp người xinh, đều tự nhiên thu hút ánh nhìn của mọi người. Lúc đưa phiếu cho người đó, Gia Hàng không kìm chế được mà cười với chị ta.

Đêm tháng năm, trời lúc nóng lúc lạnh. Mỹ nữ mặc chiếc váy liền màu hồng cánh sen, một tấm khăn choàng tua rua bảy màu khoác ngang vai, ôm một bó tulip trắng trong lòng, mái tóc xoắn dài buông xõa tự nhiên mà không rối, ngược lại càng tăng thêm vẻ yêu kiều.

Gia Hàng chưa trải qua thời đại Quỳnh Dao, nhưng từng nghe chị Gia Doanh nhắc tới, người đẹp này chính là ứng cử viên cho nữ chính trong Quỳnh Dao, nguyệt thẹn hoa nhường, khiến người người thương mến.

Mỹ nữ vào nhà hàng lúc chín giờ hơn, Gia Hàng tháo micro bên tai ra, vào bếp uống nước. Lúc ra ngoài, nhân viên phục vụ đang bê salad lên cho bàn số 9 thì bị mót tiểu, nhờ Gia Hàng bưng lên giúp, luôn miệng căn dặn Gia Hàng phải cẩn thận.

Gia Hàng trợn mắt bê đồ đi, bàn số 9 là người đẹp kia, ngồi một mình, hơi kỳ quặc.

- Cảm ơn!

Chiếc khăn choàng đã vắt lên thành ghế, bờ vai mỹ nhân thật mảnh mai.

- Da em đẹp quá! – Mỹ nhân ngược nhìn lên, nụ cười rạng rỡ.

Gia Hàng cười đáp lại, lúc này mới để ý thấy làn da mỹ nhân trắng qua mức.

- Chị có thể mời em ăn tối cùng chị không? – Mỹ nhân hỏi:

Gia Hàng lắc đầu:

- Xin lỗi, nhà hàng không cho phép nhân viên dùng bữa với khách hàng.

- Không sao, để chị nói với quản lý. Em có bận việc gì không?

Gia Hàng thành thật gật đầu.

- Nhận lời chị được không, với chị hôm nay là một ngày đặc biệt. – Đôi mắt đẹp lấp lánh nước, ánh lên vẻ khẩn cầu.

Trước ánh mắt như vậy, Gia Hàng như bị thôi miên, không nỡ từ chối.

Mỹ nhân quả thực chạy đi tìm quản lý, quản lý yêu cầu Gia Hàng thay đồ làm việc, coi như đã hết ca.

- Chị tên là Lâm Giai Tịch. – Mỹ nhân yếu điệu chìa tay về phía Gia Hàng.

- Gia Hàng!

Hai tay Lâm Giai Tịch đặt thẳng trước ngực, gương mặt xinh đẹp vì kích động mà trở nên vô cùng quyến rũ:

- Hôm nay là kỷ niệm ba năm ngày cưới của vợ chồng chị. Lúc đầu chị và anh ấy quen nhau khi đi xem mắt ở nhà hàng này.

Gia Hàng lịch sự nâng ly lên chúc mừng:

- Sao chồng chị không đi cùng?

- Anh ấy đi công tác, nhưng có gọi điện về cho chị.

- Hoa là do anh ấy bảo người ta mang tới ạ?

Đĩa thức ăn trước mặt mỹ nhân vẫn nằm nguyên như khi Gia Hàng đặt lên, hình như chưa từng động tới.

- Là chị tự mua. Trong một ngày như thế này, đương nhiên phải có một bó hoa mà mình yêu thích làm bạn. Chị cảm thấy vợ chồng với nhau không nên bận tâm chuyện ai tặng ai món quà gì, yêu thương nhau là đủ.

Gia Hàng là kẻ ngoại đạo, chẳng cách nào phụ họa theo, đành chăm chú ăn đồ ăn. Đứng suốt mấy tiếng đồng hồ, đúng là cũng hơi đói rồi!

- Em là sinh viên!

- Cũng coi như là thế!

Cả tuần nay Gia Hàng không đi học.

- Thật đáng ngưỡng mộ, em rất xinh đẹp.

Gia Hàng mém xiu, hai từ “Xinh đẹp” từ trước tới giờ chẳng liên quan gì đến cô.

- Em vừa trẻ trung vừa hoạt bát, chị trầm lắng qua. – Mỹ nhân khe thở dài, mắt phảng phất nét bi ai.

- Chị rất có khí chất.

Mỹ nhân cười bình thản, không mấy để ý, có lẽ đã quen với những lời khen như vậy.

- Hôm nay là ngày kỷ niệm của chị, chị ước một điều đi! – Gia Hàng đơn thuần là muốn khuấy động không khí.

Hàng mi dài của mỹ nhân khẽ chớp mấy cái, hai tay chấp lại như thánh nữ đang cầu nguyện trong nhà thờ:

- Chị chỉ muốn có một đứa con. Còn em?

Điều ước của Gia Hàng là học kỳ này mau chóng kết thúc, cô muốn quay về thị trấn Phượng Hoàng.

Tháng năm, thời gian đẹp nhất trong năm, không nóng không lạnh, không oi không nồm, mặt trời rực rỡ, hoa cỏ tốt tươi, thành cổ Phượng Hoàng đương nhiên kẻ qua người lại tấp nập, hội hoa đăng thấp sáng bầu trời đêm của cả thị trấn.

Tháng Năm ở Bắc Kinh, ông trời động một chút là sầm mặt lại, không biết là do ảnh hưởng của việc này, hay là do vấn đề tâm trạng, Gia Hàng cảm thấy ngày tháng trôi qua như đã dùng hết chút sức mòn, khiến người ta lo âu liệu ngày mai có tới.

Chủ nhật, Gia Hàng không đi làm, cô tới nhà Gia Doanh. Nếu chị Gia Doanh biết cô lòng bông như vậy, không biết sẽ tức giận đến mức nào.

Ăn hai bữa cơm ở nhà chị hai, sau đó còn gói chút đồ ăn mang về cho Ninh Mông và Tiểu Ngải đỡ cơn thèm.

Ninh Mông lại yêu, cậu ta bảo mùa xuân thì nên yêu, nếu không sẽ thật phí hoài.

Gia Hàng gật đầu, động vật thông thường đều làm thế.

Tiểu Ngải mặt mày nhăn nhó, giờ cô nàng suốt ngày sống rất mệt mỏi, một mình phục vụ cho hai người. Có hai vị giáo sư khi dạy thích điểm danh, nói điểm danh cũng tính thông thường, cô nàng phải nơm nớp dùng giọng thật điểm danh ình, sau đó lại giả giọng điểm danh cho Gia Hàng, cuộc sống hai mặt này khiến nàng ta sắp suy sụp.

Gia Hàng chẳng hề biết ơn, cô mặc kệ mấy ông giáo sư đó, thích ấy điểm thì cho, cô chẳng quan tâm. Tiểu Ngải lại rất dễ ỷ.

Thứ hai tới quán Xanh Thắm làm, tổ trưởng đưa cô một tờ giấy nhắn, cô mở ra xem, là lời nhắn của Lâm Giai Tịch. Chồng chị ta đã về, tối qua hai người cùng tới đây ăn, không gặp được Gia Hàng chị ta rất tiếc nuối.

Gia Hàng vứt tờ giấy nhắn vào thùng rác rồi đi thay quần áo làm việc. Cô cho rằng mấy việc này đều là những nốt đệm trong công việc, xong rồi thì thôi.

Buổi tối, trời đổ mưa. Trong nhà hàng bật điều hòa rất dễ chịu. Những người khách đợi tới lượt vẫn chẳng ít đi chút nào, Gia Hàng đứng dưới hiên, buồn chán nhìn những sợi mưa giăng giăng như tơ.

- Gia Hàng! – Một chiếc BMW màu bạc dừng lại trước cửa, Lâm Giai Tịch từ trong xe chạy ra, lấy cặp sách che đầu, vạt váy lụa màu trắng thấm mấy giọt mưa. – Hôm nay cuối cùng cũng gặp được em.

Chị ta tỏ vẻ mừng rỡ.

Gia Hàng cười lịch sự:

- Tối nay chị đi mấy người?

Lâm Giai Tịch lắc đầu:

- Chị ăn cơm ở nhà mẹ rồi, đúng lúc đi ngang qua đây thì nhìn thấy em. Bao giờ em xong thì chị em mình đi uống cà phê?

Gia Hàng không hiểu lắm sự nhiệt tình khác thường mà mỹ nhân dành ình, nếu không phải mỹ nhân đã có chồng, cô thực sự nghi ngờ liệu mỹ nhân có phải là les.

- Mười giờ cơ! Chị về sớm đi, mưa chẳng biết bao giờ mới tạnh.

- Vậy chị đứng đây với em. – Lâm Giai Tịch mỉm cười với đôi tình nhân đứng hàng đầu tiên. – Không phải tôi chen ngang đâu, tôi là bạn cô ấy.

Nụ cười của mỹ nhân không thể chống đỡ nổi, người thanh niên kia lập tức nhường chỗ:

- Không sao, không sao!

- Chị tìm em có việc gì không? – Gia Hàng nghi hoặc hỏi, cô và mỹ nhân hình như không có môi trường và điều kiện để trở thành bạn bè, kể cả tuổi tác cũng thế.

- Nhất định phải có việc mới được tìm em sao? – Lâm Giai Tịch hờn dỗi.

Gia Hàng nhún vai ngượng ngịu.

- Đạo này học hành căng thẳng không? Làm thêm như thế này có ảnh hưởng gì không?

- Không ạ.

- Ừm trông em rất thông minh.

Mỹ nhân thật là biết cách nói chuyện, lần trước bảo cô “xinh đẹp”, lần này lại là “thông minh”, Gia Hàng mừng húm, cô sắp thành thiên hạ vô địch rồi.

- Hồi chị đi học vất vả lắm, lý hóa với chị cứ như sách trời ấy, mấy công thức toán học thì chị chẳng tài nào áp dụng nổi. Ngày nào đi học chị cũng cảm thấy như ngày tận thế. Sau này bố chị cho chị đi học vẽ, chị mới thấy thoải mái. Em biết không, Đài Loan có một họa sĩ tên là Tịch Mộ Dung, bà ấy cũng là một thi sĩ, khi đi học, bà ấy cũng học rất lệch. – Lâm Giai Tịch rũ đuôi tóc, để lộ ra cái cổ trắng ngần với một chuỗi ngọc trai màu trắng.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn trên hiên chuỗi ngọc trai tỏa ra ánh sáng dịu dàng, Gia Hàng nhìn thêm mấy cái.

- Quà kỷ niệm chồng chị tặng.

Trong tai nghe vang lên tiếng của tổ trưởng, có khách đang thanh toán, có thể nhận thêm người khách nữa. Gia Hàng cười với Lâm Giai Tịch rồi mở cửa cho đôi tình nhân.

- Gia Hàng, em đang bận, chị không làm phiền em nữa. À, ngày mai có rảnh thì đi xem cho vui, trong đó có hai bức tranh của chị. – Lâm Giai Tịch đưa cho cô một tấm vé – Nếu em phải đi học, không đi cũng không sao. Bức tranh đó sau này chị sẽ lấy lại, sau này vẫn có thể xem được.

Gia Hàng nhận tấm vé.

Lâm Giai Tịch vốn là một họa sĩ, cũng có chút ít danh tiếng, phong cách tinh tế, mang theo sự dịu dàng mềm mại đầy nữ tính.

Trong con mắt của Gia Hàng, phụ nữ học nghệ thuật giống như người ngoài hành tinh. Từ trước tới nay cô luôn kính nhi viễn chi với họ.

Cô không đi triển lãm tranh mà ngủ cả ngày trong ký túc, bữa trưa Tiểu Ngải mua về họ.

Xem ra Lâm Giai Tịch đúng thật là khách quen của Xanh Thắm, tuần nào cũng tới ít nhất một lần, lúc thì đi một mình, lúc thì đi với đồng nghiệp.

Gia Hàng muốn không thân với chị ta cũng không được.

Mùa mưa dầm cuối cùng rồi cũng qua, tháng Sáu đã tới, cũng tới kỳ thi.

Mặc Tiểu Ngải ăn không ngon, ngủ không yên vì sầu não. Không có ruộng thì sẽ chẳng được ngồi mát ăn bát vàng, những sinh viên thường ngày sống thanh thoi cứ đến kỳ thi là lại rối bời ruột gan. Tuy trượt thì vẫn có thể thi lại, nhưng cũng không phải là môn nào cũng trượt được, nếu không qua được một nửa số học phần đã đăng ký trong học kỳ này, sẽ phải học tập trung, hai lần học tập trung là cuốn gói khỏi trường được rồi.

Tiểu Ngải chiếm cứ máy photocopy hơn một tiếng đồng hồ, photo hết tập vở trong kỳ để đưa lại cho Gia Hàng.

Gia Hàng trả tiền photo cho Tiểu Ngải, nói cảm ơn, rồi nhận tài liệu, nhưng nhét hết xuống dưới gối, tiếp tục ngủ.

- Heo, cứ thế sẽ bị đuổi đấy. Tiểu Ngải cuống lên.

- Mọi con đường đều dẫn về La Mã.

Muốn kiếm tiền không chỉ có mỗi cách học đại học, nhìn xem, làm thêm cũng kiếm được tiền, đi thi hộ viết luận văn hộ cũng kiếm được tiền, ra quán net chơi game hộ người khác cũng kiếm được tiền. Học kỳ này, Gia Hàng không xin tiền bố mẹ ruột một đồng tiền tiêu vặt nào, tiền chị Gia Doanh cho, cô đều giữ lại.

Hôm thi môn đầu tiên, thật kỳ lạ, mới tám giờ Gia Hàng đã tỉnh dậy, sân trường rất yên tĩnh, cô mặc quần lửng và áo phông cổ tròn, bên dưới lộ ra đôi bắp chân nhỏ nhắn, phía trên lộ ra hai cánh tay, sáng khoải đi tới tiệm net! Mấy con sâu mạng lưới net cả đêm đều đã thần thờ ngơ ngẩn hết, vừa hay có thể tiêu diệt bọn chúng.

Cô quét mắt nhìn những người đang lên mạng trong quán net, tự động phân loại bọn họ rồi mới quan sát xem họ đang làm gì. Ngồi một lúc, thấy hơi khát, cô đi sang siêu thị bên cạnh mua nước. Vừa đưa tay về phía chai nước khoáng Nông Phú, một bàn tay thon thả nòn nà bỗng túm lấy cô.

Cô ngoái đầu lại, Lâm Giai Tịch đang sầm mặt xuống:

- Gia Hàng, sáng nay không phải em đi thi sao?

Tối qua Lâm Giai Tịch tới quán Xanh Thắm ăn cơm, nghe nói Gia Hàng xin nghỉ việc để thi học kỳ, sau đó nghỉ hè về quê.

Khi đó Lâm Giai Tịch còn để lại số điện thoại cho cô nữa.

- Thi xong rồi! – Gia Hàng cúi đầu cụp mắt, không dám nhìn vào bóng mình trong đôi mắt xinh đẹp của Lâm Giai Tịch.

- Em nói dối, thực ra em vẫn luôn trốn học đúng không? – Lâm Giai Tịch trừng mắt nhìn Gia Hàng. – Em ngẩng đầu lên nhìn chị xem nào.

- Chuyện của em không cần chị lo. – Gia Hàng hất tay chị ta ra.

- Chị cứ lo, ai bảo em là bạn chị.

- Em chưa từng thừa nhận, từ đầu đến cuối đều là tự chị nói.

- Thật sao? – Lâm Giai Tịch bị tổn thương, mắt ngấn lệ.

Gia Hàng nhìn chị ta, đành chịu thua:

- Thôi được rồi, em nói đùa thôi. Sao chị lại ở đây?

Cô muốn nói sang chuyện khác.

- Chị tới trường của em, muốn đợi em thi xong thì đưa em đi ăn cơm.

Gia Hàng dở khóc dở cười:

- Chị có thể gọi điện thoại cho em, chạy tới đây làm gì?

- Chị muốn làm cho em bất ngờ.

Không phải là bất ngờ, mà là hãi hùng.

Không đi quán net được nữa, họ đành vào một quán bánh ngọt, gọi trà sữa và bánh mì.

- Em không biết chị ngưỡng mộ em biết bao nhiêu, sao có thể lãng phí tuổi trẻ như vậy? – Lâm Giai Tịch trách móc. – Khó khăn lắm mới vào được đại học, không biết bố mẹ em vui mừng tới mức nào. Nếu biết em thế này, em có thể tưởng tượng được họ sẽ thế nào không? Gia Hàng, em thật không hiểu chuyện.

Những điều này, Gia Hàng cũng đã từng nghĩ tới, nhưng bây giờ cô đang lạc đường, không bận tâm tới.

Như hiểu được tâm trạng của cô, Lâm Giai Tịch không nói tiếp nữa, chỉ khẽ thở dài:

- Thực ra trên đời này, không ai có thể thuận lợi hết được. Ví dụ như chị, gia cảnh tốt, công việc tốt, bố mẹ tốt, đến lấy chồng cũng lấy được người mình yêu thương, nhưng chị... lại không thể có con.

Gia Hàng thẳng thốt, nhớ tới điều ước của chị ta hôm kỷ niệm ngày cưới.

- Bây giờ y học rất phát triển... – Cô ngắc ngứ an ủi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Giai Tịch nhuốm đầy vẻ cay đắng:

- Nếu y học thực sự phát triển như vậy, thế giới này đã không có nhiều tiếc nuối như thế.

- Nhưng có những gia đình kiểu DINK cũng sống rất hạnh phúc mà.

Lâm Giai Tịch lắc đầu:

- Hạnh phúc ấy chỉ là phiến diện, là tạm bợ. Bất kể tình yêu như thế nào, nếu đã bước vào hôn nhân, không có con sẽ không thể nào trụ được tới già.

Gia Hàng khẽ hít vào một hơi:

- Chồng chị muốn ly hôn với chị sao?

Ánh mắt Lâm Giai Tịch ngập tràn chua xót:

- Anh ấy sẽ không bao giờ làm như thế. Anh ấy là người sẽ giữ lời hứa tới cùng, trong bất kỳ tình huống nào cũng sẽ không thay đổi. Lúc đầu, anh ấy âm thầm đưa chị đi khám bác sĩ. Đầu tiên là ở trong nước, sau đó ra cả nước ngoài, kết quả vẫn như nhau. Chị vô cùng đau khổ, cứ khóc mãi, anh ấy an ủi chị, nói trên đời này có rất nhiều đôi vợ chồng không có con cái, hai người bầu bạn cũng rất tốt. Chị rất yêu anh ấy, chị không đành lòng chia tay. Bố mẹ chồng chị cứ giục bọn chị sinh con, chị khổ tâm mà không thể nói ra. Không ngờ chồng chị lại nhờ người làm một tờ giấy xét nghiệm, nói anh ấy vô sinh.

- Oa, chồng chị thật là yêu chị. – Gia Hàng buột miệng trầm trồ, giọng đầy ngưỡng mộ.

- Đúng thế, sau đó trong nhà không ai nhắc tới chuyện con cái nữa. Nhưng trong lòng chị vẫn không thấy dễ chịu. Không dễ chịu cũng phải giả vờ vui vẻ. Tình yêu có sâu đậm có nồng nàn đến mấy, cũng sẽ nhạt dần đi theo thời gian, không phải là ngoại tình hay thay lòng đổi dạ gì, mà là sẽ khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi, cô đơn, quanh đi quẩn lại chỉ có mấy câu nói, sau đó ai làm việc nấy. Nếu có một đứa con thì lại khác, trong nhà rộn rã tiếng cười, sẽ có rất nhiều tiếng nói chung, cũng sẽ có chung mục tiêu để phấn đấu.

Gia Hàng nhăn mặt đồng tình.

- Chị nghĩ hiện giờ em đang gặp phải những chuyện không vui, chứ em chắc chắn không phải là người như thế này. Em có gì để buồn phiền chứ, trẻ như vậy muốn làm gì cũng kịp, lựa chọn sai lầm vẫn có thể làm lại từ đầu, có hiểu lầm gì vẫn còn kịp giải thích, tụt lại phía sau vẫn có thể đuổi kịp. Hứa với chị, đừng sa sút nữa, được không? – Lâm Giai Tịch vỗ nhẹ lên tay Gia Hàng. – Nếu chị bằng tuổi em, biết mình không thể có con, chị sẽ không lấy chồng chị. Tình yêu không phải là viên kẹo bọc đường, mà cũng sẽ đắng chát khó nuốt. Chị thật sự sợ thứ anh ấy dành cho chị chỉ là trách nhiệm chứ không phải tình yêu. Không nói nữa, quay về đi thi đi, chị đi với em.

Dưới cái nhìn chăm chú mà dịu dàng của Lâm Giai Tịch, Gia Hàng như bị thôi miên, ngoan ngoãn đứng lên.

12. Chương 12: Nét Phù Vân Thanh Tú Tươi Xinh (2)

Cuộc đời có những giai đoạn rất khó để vượt qua. Lúc này, chỉ một chút ảm áp nhỏ nhoi cũng giống như một luồng sáng rực rỡ, chỉ lóe tới ánh sáng trên con đường đêm.

Gia Hàng bỗng nhìn thấu con đường phía trước.

Cô không phải là thần đồng, không thể học đuổi hết tất cả trong một đêm, nhưng cô có cách riêng của mình.

Cô tới tìm mấy vị giáo sư dạy những học phần chiếm tỉ trọng lớn nhất, đứng ở đó nói:

- Thưa thầy, em rất thích Bắc Hàng, thích giảng đường, thích nhà ăn nơi đây, thích ánh hoàng hôn chiếu trên sân bóng, thích những người thầy kiến thức uyên thâm, em không muốn bị đuổi học, em muốn ở lại.

Thầy giáo dạy chuyên ngành đối với cô vừa hận lại vừa yêu:

- Em muốn tôi phải làm sao?

- Thầy có thể cho em biết đề thi không?

Thầy giáo hất tóc:

- Tôi vẫn chưa đến trình độ được ra đề.

- Vậy thầy khoanh vùng trọng tâm giúp em?

Thầy giáo lắc đầu:

- Chuyện này tôi không giúp được, nhưng bài thi do tôi chấm. Em muốn bao nhiêu?

- Không bị đuổi học là được. – Yêu cầu của Gia Hàng không hề cao.

Thầy giáo xua tay bảo cô đi, không cho cô câu trả lời.

Gia Hàng đã có sẵn ý đồ, lại dày mặt đi chiến đấu trên mặt trận tiếp theo, nói dối thành thần.

Năm ngày sau có điểm, Gia Hàng có ba môn qua cửa còn mấy môn sang học kỳ sau thi lại, cô đã có thể ung dung cất bước sang năm thứ tư.

Gió tan mây tạnh, mọi việc đều hết sức mỹ mãn.

Dường như cô đã tìm lại được Gia Hàng của năm thứ hai.

Còn người Gia Hàng, một khi đã đối xử tốt với người nào đó, thì thật sự có thể đưa thân mình ra chịu trận thay cho họ.

Nếu không thích người nào, ngay cả bỏ ra một nửa cô cũng không chịu.

Cô và Giai Tịch thật sự đã trở thành bạn tốt.

Khi Gia Hàng rời khỏi Bắc Kinh, thật sự có chút lưu luyến Lâm Giai Tịch. Trên chuyến tàu đêm, cô và chị ta liên tục nhắn tin cho nhau. Tay Giai Tịch cầm bút vẽ, đã quen dùng ánh mắt để cảm nhận tất cả, theo bản năng chị ta bài xích những sản phẩm điện tử. chị ta không sử dụng máy tính, nhắn tin bằng điện thoại cũng rất chậm. Chị ta bảo Gia Hàng, lúc nói chuyện hai vợ chồng họ thích nhìn vào mắt nhau, tin nhắn chẳng có chút hơi ấm nào.

Tưởng tượng cảnh mỹ nhân và trai đẹp cùng nắm tay trao cho nhau cái nhìn nồng thắm, trái tim Gia Hàng bỗng dịu nhẹ như tơ.

Tình yêu, hình như rất kỳ diệu, rất tuyệt vời!

Cậu nhóc Tử Nhiên đi cùng không chịu nổi điệu bộ của Gia Hàng cười ngớ ngẩn với cái điện thoại, kéo chăn lên che kín mặt.

Bố mẹ Gia Hàng mở một tiệm ăn đặc sản Tương Tây ở trấn Phượng Hoàng, toàn bộ là thức ăn thôn dã trên núi, kinh doanh rất tốt.

Một ngày hạ tuần tháng tám, Gia Hàng nhận được điện thoại của Lâm Giai Tịch, chị ta cùng bạn bè tới Trương Gia Giới vẽ tranh mười ngày, hỏi Gia Hàng có muốn cùng về Bắc Kinh không.

Gia Hàng lập tức đồng ý.

Tử Nhiên chỉ ở trấn Phượng Hoang một tháng, Gia Doanh đã đón thẳng nhóc về Bắc Kinh. Một mình Gia Hàng không vương bận gì, thu dọn hành lý tới Trương Gia Giới gặp Giai Tịch.

Giai Tịch đen hơn một chút so với hồi tháng sáu, gầy hơn nhiều, chiếc váy ôm lấy bờ eo mảnh dẻ, không đủ một vòng tay.

Chỉ có hai người họ quay lại Bắc Kinh, những đồng nghiệp khác muốn đi trấn Phượng Hoàng chơi.

Họ mua vé giường nằm, chiếm riêng một toa, không gian rất riêng tư và yên tĩnh.

Mặt trời đã xuống núi, phương Tây ửng đỏ ráng chiều, đoàn tàu ào ào vượt núi trong ráng lam chiều. Ăn xong bữa tối, họ nằm xuống nói chuyện.

Dường như Giai Tịch có tâm sự, cứ trầm mặc mãi.

- Hàng Hàng. – Chị cũng gọi tên thân mật của Gia Hàng giống như Gia Doanh. – Có một người bạn nói với chị, nếu chị rất muốn có con thì cũng có cách.
- Tốt quá rồi. – Gia Hàng ngồi bật dậy. – Mong ước của chị cuối cùng cũng có thể thực hiện rồi.
- Nhưng rủi ro rất lớn.
- Nghĩa là sao ạ?
- Mang thai hộ, em đã nghe bao giờ chưa?

Gia Hàng lắc đầu.

- Chính là dùng trứng của chị và tinh trùng của chồng chị cấy vào tử cung của người khác. Chuyện này trong nước là phạm pháp, nhà bọn chị không thể mạo hiểm như vậy được, trừ khi tìm được người đáng tin cậy. Trong nước có một số gia đình vì muốn cho con cái thẻ xanh^[1] của nước ngoài hoặc hộ khẩu Hồng Kông, đều tìm trăm phương ngàn kế ra nước ngoài sinh nở. Bây giờ người ta không làm thế nữa, trực tiếp tìm một phụ nữ có quốc tịch nước ngoài mang thai hộ là giải quyết được vấn đề.

[1] Giấy chứng nhận được phép sinh sống và làm việc lâu dài tại nước ngoài.

- Chị nhờ luôn người bạn biết chuyện của chị ấy.

Lâm Giai Tịch cười khổ:

- Bạn chị là đàn ông, chị cần một người phụ nữ mang thai hộ. Ở vùng sâu vùng xa có những phụ nữ vì tiền mà làm chuyện này, nhưng chị cảm thấy chất lượng không cao. Có rất nhiều sinh viên nhận mang thai hộ, ở trường em có không?

Gia Hàng từng nghe Tiểu Ngải nói, những tối cuối tuần, ở cổng sau trường học xe đậu thành hàng dài, tới đón mấy cô sinh viên nữ. Ra ngoài làm gì, Tiểu Ngải cười rất thần bí, lại còn đỏ mặt.

- Em có thể âm thầm nghe ngóng hộ chị được không? – Giai Tịch hỏi.

Chuyện này Gia Hàng chắc chắn không thể nhờ người khác. Về ký túc, cô làm bộ buồn chuyện, nói vu vơ rằng mới đọc được bài báo nào đó về chuyện sinh viên mang thai hộ.

Ninh Mông vung tay:

- Xì, mang thai hộ thì có gì là mới mẻ. Bây giờ một bán trứng, nữ sinh Bắc Đại và Thanh Hoa^[2], mất hai mí, ngoại hình xinh xắn có giá cao nhất, một quả trứng có thể bán được đến mấy vạn, trường chúng ta có lẽ cũng không kém mấy.

[2] Đại học Bắc Kinh và Đại học Thanh Hoa, hai trường đại học hàng đầu Trung Quốc.

Gia Hàng như vệt nghe sấm, một năm nay, cô đã lạc hậu đến như vậy sao?

- Môi giới mang thai hộ trên mạng rất nhiều, đều niêm yết giá công khai, Bắc Kinh là ba mươi bảy vạn tệ^[3], Thượng Hải và Quảng Châu thì trả gấp. Cậu muốn có song thai cũng được. Sao, loài người vô cùng tàn ác đúng không? Một ngày nào đó nếu mình sa cơ lỡ vận, mình sẽ đi mang thai hộ, kiếm mấy chục vạn tệ về hưởng thụ. – Nước miếng Ninh Mông văng tứ tung.

[3] Tương đương hơn một tỉ đồng Việt Nam.

Gia Hàng điên cuồng lùng sục trên mạng, trên mạng quả thật không thiếu, Bắc Kinh có cả tổ chức chuyên nghiệp, có địa chỉ có số điện thoại, đảm bảo có đủ năm mươi người mang thai hộ tha hồ lựa chọn.

Cô hện Giai Tịch ra, cầm tay chị ta dạy sử dụng máy tính, dạy chị ta cách gõ phiên âm[4], sau đó vào trang web kia.

[4] Vì tiếng Trung là ngôn ngữ tượng hình nên khi gõ chữ trên máy tính phải sử dụng cách gõ thông qua phiên âm bằng tiếng Latinh.

- Chỗ này không được, quá chuyên nghiệp, chẳng may gặp phải người quen thì làm thế nào? Phải tìm chỗ nào kín đáo hơn, người mang thai hộ phải trẻ. Sau khi đứa trẻ ra đời phải đưa tới trại trẻ mồ côi, sau đó chị sẽ nhận nuôi, như vậy mới không bị người ta phát hiện ra. Hàng ngày, bố mẹ chồng và chồng chị đều thường xuyên xuất hiện trên tivi, chị không thể không cẩn thận được, em hiểu không. – Giai Tịch nói.

Gia Hàng không hiểu lắm.

Giai Tịch cười khổ:

- Chuyện này người nhà chị đều không hay biết, là chị lén lút làm. Nếu bàn với chồng chị, anh ấy nhất định sẽ phản đối. Chị chỉ thuyết phục anh ấy nhận nuôi một đứa con. Nhưng chị tham lam, muốn có một đứa con mang dòng máu của hai vợ chồng chị. Hàng Hàng, chị xin em, chuyện này chỉ có em và người bạn kia của chị biết, em phải giúp chị.

Nước mắt đầm đìa trên gương mặt thanh tú, ai có thể chối từ?

Gia Hàng thật sự tìm được một nơi làm dịch vụ mang thai hộ rất kín đáo, phía ngoài để biển chữa viêm gan B, vào thêm hai trang nữa, ở tít dưới góc mới nhìn ra có một hàng chữ quảng cáo dịch vụ mang thai hộ.

Họ âm thầm đi điều tra.

Tiếp đón họ là một người đàn ông trung niên họ Lý, tự xưng là người phụ trách.

Gia Hàng đứng ra hỏi thay cho Giai Tịch, từ lúc bước vào, Giai Tịch đã vô cùng căng thẳng, bàn tay nắm tay Gia Hàng lạnh toát mồ hôi.

Lúc đầu, ông ta tưởng Gia Hàng muốn làm người mang thai hộ, rất nhiệt tình bảo Gia Hàng điền hồ sơ còn nói tiền công cực kỳ hậu hĩnh. Khi biết Gia Hàng đến tìm người mang thai hộ, ông ta giật bắn mình.

Ông Lý nói công ty ông không tiếp nhận các vụ mà trứng và tinh trùng không phải của một cặp vợ chồng, như thế rất dễ phát sinh tranh chấp. Người mang thai hộ ở chỗ ông ta đều là sinh viên đại học, có hồ sơ sức khỏe đầy đủ, thu phí căn cứ vào ngoại hình. Hơn nữa một người chỉ mang thai hộ một lần, lần sau sẽ không để người đó mang thai hộ nữa. Có bác sĩ sản khoa chuyên ngành phụ trách làm phẫu thuật, tuyệt đối bảo đảm an toàn bí mật.

Giai Tịch dường như rất hài lòng.

Ông Lý lại nói ký hợp đồng xong sẽ đặt cọc hai mươi vạn tệ, khi có thai thì đặt tiếp mười lăm vạn, sau khi đứa trẻ ra đời, thanh toán nốt mười vạn còn lại, tổng cộng là bốn mươi lăm vạn tệ[4]

[4] Tương đương một tỷ rưỡi đồng Việt Nam.

Gia hàng cảm thấy con số này cao hơn rất nhiều con số mà Ninh Mông nói, hơn nữa mặt ông Lý kia đầy vẻ con buôn, làm ăn sành sỏi, cô nhìn không thoải mái, khẽ kéo Giai Tịch lại, bảo chị ta suy nghĩ cho kỹ.

Giai Tịch ngồi thẳng đờ, vẻ mặt phức tạp, như thể đang đấu tranh kịch liệt.

- Chúng tôi có thể tin tưởng ông không? – Giai Tịch nhìn ông Lý.

Ông Lý cười:

- Cái này do khách hàng tự quyết định, cô không phải vị khách đầu tiên của công ty chúng tôi, cũng sẽ không phải là vị khách cuối cùng. Tôi rất có thành ý, những việc khác tùy vào hai vị.

Giai Tịch nhắm mắt, môi mím chặt, khi mở mắt ra mặt chị hơi nhợt đi:

- Được, chúng tôi chấp nhận cái giá này, nhưng trước khi ký hợp đồng, tôi muốn gặp người mang thai hộ.
- Không được, chúng tôi phải bảo vệ sự riêng tư của người mang thai hộ. – Ông Lý một mực từ chối.

Giai Tịch trầm ngâm hồi lâu:

- Ông cam đoan là sinh viên chứ?
- Sau khi nộp tiền cọc, cô có thể tự mình phán đoán, bản chất của sinh viên và gái giang hồ khác biệt trời vực.

Giai Tịch gật đầu.

Hôm sau, hợp đồng đã được ký.

Người mang thai hộ là sinh viên năm tư của một trường đại học nào đó, hiện đang thực tập, lớn hơn Gia Hàng một tuổi, mang dáng vẻ dịu dàng thanh tú của thiếu nữ Giang Nam, thơ từ ca phú thành thạo, kéo nhị hồ rất giỏi, Giai Tịch cười.

Gia Hàng cũng thở phào thay cho chị ta.

Phẫu thuật làm rất nhanh, hai tháng sau, người mang thai hộ đã có mang, Giai Tịch thuê cho cô ta một căn hộ một người, mỗi tuần cùng Gia Hàng tới thăm cô ta hai lần.

- Hàng Hàng, bây giờ tốc độ đánh máy của chị rất nhanh, chị phải học viết nhật ký mang thai trên máy tính, đợi sau khi em bé ra đời thì đọc cho nó nghe. – Tháng Mười một, cơn gió mùa đầu tiên ủa tới, thành Bắc Kinh chìm trong giá lạnh. Ra khỏi căn hộ đơn thân, Giai Tịch ngoảnh đầu nhìn ban công nơi cô gái mang thai hộ ở.
- Tốt quá! Hy vọng khi em đi, có thể nhìn thấy em bé chào đời.
- Em định đi đâu?
- Em muốn tới Havard học. – Ánh đèn đường hắt lên mặt Gia Hàng, trông cô hết sức trẻ trung xinh đẹp. – Đây là mong ước của em. Tất cả điểm bình quân của em phải đạt điểm A, sau đó vượt qua kỳ thi IELTS. Em đã nói với thầy giáo hướng dẫn rồi, thầy ấy giúp em đăng ký.
- Vậy sao? – Giọng Giai Tịch thoáng chút hụt hẫng.
- Vâng.

Lại qua hai tháng nữa, đã đến kỳ nghỉ đông, học kỳ này Gia Hàng được học bổng loại một. Sau khi đón tết ở trấn Phượng Hoàng trở về, Gia Hàng và Giai Tịch gặp nhau, cùng đi thăm người mang thai hộ.

Bụng của cô ta đã nhô rất cao, tay đỡ lưng nói với Giai Tịch, không ngờ mang thai lại vất vả như vậy, cô ta muốn được bù đắp, ít nhất là mười vạn, nếu không cô ta sẽ bỏ đứa bé này.

Gia Hàng vô cùng tức giận:

- Cô dám, chúng tôi có hợp đồng.

Cô gái cười lạnh:

- Hợp đồng thì đã sao, cô định kiện tôi chắc?

Mặt Giai Tịch xám xịt như chì, an ủi cô gái:

- Được, tôi đưa cô tiền, cô đừng làm loạn, coi chừng động đến cái thai.
- Không được, chị làm thế cô ta sẽ càng làm tới. – Gia Hàng nhắc nhở Giai Tịch.

Giai Tịch thở dài:

- Chỉ cần em bé bình an, mọi thứ đều đáng giá.

Tháng ba, trời trong mây đẹp, én nhận quay về, đường phố Bắc Kinh ngập tràn sắc xuân. Gia Hàng đang liên hệ công ty thực tập, chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, nghe ngóng về kỳ thi IELTS.

Đột nhiên nhận được điện thoại của Giai Tịch, nói người mang thai hộ đã biến mất.

Gia Hàng chạy tới căn hộ, mọi dấu vết về cô gái mang thai hộ kia đều đã bị xóa sạch, trong tủ có hai cái bụng bang xốp dùng làm đạo cụ cho diễn viên mang bầu.

Họ hoang mang gọi điện cho ông Lý, điện thoại đã tắt máy. Bắt xe tới, nơi đó giờ là một công ty văn hóa, vừa mới khai trương được hai tháng.

- Cho nên, cô bèn xả thân vì nghĩa lớn? Cái con heo đàn này! Thành Công gầm lên như sấm.

- Đồ mặt người dạ thú máu lạnh, liên quan gì đến anh. Tôi nói cho anh biết, chuyện này mà lộ ra nửa lời, tôi sẽ tiêu diệt cả nhà anh. – Giọng Gia Hàng chẳng hề thua kém.

Cũng may chiến trường đã di dời từ quán Mặt trời lặn vào trong xe hơi. Tính năng khép kín của xe hơi rất tốt, trời đất rét mướt, lại muện như vậy, không ai để ý.

Câu chuyện khá dài, kể hết hơn ba tiếng đồng hồ.

- Cô có bản lĩnh thì tiêu diệt cả thế giới đi. – Thành Công thật muốn phát điên, anh ta đã nghe qua bao chuyện ly kỳ về việc mang thai hộ, kể cả chuyện ở Mỹ có một bà mẹ mang thai hộ con gái mình, nhưng chẳng có chuyện nào lại quá mức tưởng tượng như câu chuyện này, hơn nữa người này vẫn tỏ vẻ trong sáng cao thượng – Cô mới hơn hai mươi tuổi thôi, có biết không, cơ thể quý báu nhất của người thiếu nữ phải dành tặng cho người yêu thương cô ấy tha thiết.

Đôi mắt hẹp dài chất chứa nỗi xót xa và thương tiếc.

- Ha, câu này lại phát ra từ miệng tên Thành lưu manh nhà anh, thật khiến tôi sững sốt. Nếu anh thật sự nghĩ như vậy, thì đã chẳng suốt ngày làm kẻ đầu têu gây họa rồi.

Thành Công tức tối thở hồng hộc:

- Heo, cô cũng là người tùy tiện như bọn họ sao?

- Thành lưu manh, tôi thật sự không hiểu anh đang gầm rú vì cái gì? Tôi làm sai điều gì sao? Tôi không tùy tiện lên giường với người khác, cũng không bán mình vì tiền. Bạn bè gặp hoạn nạn, tôi giúp một tay, thế thôi. Anh không có chút tình người nào sao? Nếu bạn anh cần được hiến máu, mà anh lại vừa vịn có nhóm máu thích hợp, anh sẽ khoan tay đứng nhìn à?

- Hai chuyện này có thể đem so với nhau sao?

- Tôi cho là được.

Thành Công tức tối đến nghẹt thở, anh ta nhắm mắt lại, tay siết chặt thành nắm đấm, cổ kìm chế mong muốn xông lên bóp chết Gia Hàng.

- Heo, nếu chỉ là giúp một tay, tại sao phải kết hôn với Thiệu Hoa? – Thành Công mở mắt ra, lạnh lùng nhìn cô.

- Ồ, đó lại là một chuyện khác. – Gia Hàng nhìn lại anh ta, không hề nao núng.

- Nói!

- Chuyện sắp kết thúc có gì mà nói. – Gia Hàng nhìn điện thoại, đã mười một giờ hơn, còn mấy chục phút nữa là sang năm mới, cô không muốn mang theo tâm trạng phiền muộn này.

- Nghĩa là sao?

- Không liên quan đến anh.

Bốn mắt nhìn nhau, không ai chịu nhường ai.

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ bầu không khí căng nhắc trong xe, Trác Thiệu Hoa gọi.

Thành Công đành mặt nói ra địa chỉ, sau đó hai tay bắt chéo, môi mím chặt, không chịu lên tiếng.

Gia Hàng buồn bực ngồi nghịch ngón tay.

Khi ý nghĩ mang thai hộ bật ra trong đầu, không trải qua băn khoăn đau khổ, cũng chẳng có cân nhắc đắn đo.

Bốn mươi lăm vạn tệ, với một cô gái hai mươi tuổi lớn lên ở phố núi Phượng Hoàng, là một con số khổng lồ.

Khi còn nhỏ, cô là thủ quỹ tí hon trong nhà.

Cửa hàng một năm kiếm được mấy nghìn là bố mẹ cô đã cười không khép miệng lại được.

Bốn mươi lăm vạn là bốn trăm năm mươi lần của mấy nghìn.

Gia Doanh làm ở ngân hàng, lương cứng mỗi tháng là bốn nghìn tệ, sau đó làm bao nhiêu hưởng bấy nhiêu. Cô đã nghe chị hai và anh rể nói về tình hình chi tiêu trong nhà, nếu không có việc gì đột biến, một tháng thuận lợi, hai anh chị có thể tiết kiệm được một hai nghìn tệ đã là rất tốt rồi.

Cuộc đời đầy rẫy hiểm nguy, lúc nào cũng có thể xảy ra sự cố. Một năm có thể dành được bao nhiêu?

Bốn mươi lăm vạn tệ của Giai Tịch ở đâu mà có, cô chưa từng hỏi. Nếu có thể có được đứa con của riêng mình, nói như Lâm Giai Tịch, cái giá trên trời cũng xứng đáng.

Tiếc là tiền mất, con không.

Hai cú sốc một lúc, khiến Lâm Giai Tịch ngã quỵ. Vốn đã là một người yếu ớt, giờ như đóa hồng táp sương, cành lá héo rũ, tàn tạ.

Một cơn cảm lạnh, ốm nửa tháng trời. Chị ta nằm trên giường bệnh, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch vùi trong chiếc gối trắng như tuyết, không ai là không xót xa.

Cô ngồi bên giường bệnh, âm thầm tự trách mình.

Nếu lúc đầu không phải cô tìm thấy trang web đó, nếu khi ký hợp đồng có thể thận trọng hơn một chút, nếu cô nhắc nhở Giai Tịch cùng đi khám thai với kẻ mang thai hộ, những chuyện này đã có thể tránh được.

Giai Tịch mù mị vì vui mừng, lẽ ra cô nên tỉnh táo.

Giai Tịch gượng cười với cô, nói không sao, mỗi lần ngã là một lần bớt dại, lần sau chúng ta sẽ không mắc sai lầm này nữa.

Cô ở trong nhà vệ sinh, nghe thấy Giai Tịch ở ngoài gọi điện cho bạn, hỏi xem có thể vay chút tiền không.

Cô nhìn bóng mình trong gương, tóc lòa xòa dựng lên từng sợi, khóe môi mím chặt, ánh mắt nhú lại đầy kiên định, như đang quyết định một điều gì trọng đại.

Nếu cô đã quyết định điều gì, kế hoạch sẽ vô cùng chu toàn, không thể sai sót.

Kết thúc kỳ bảo vệ luận văn, cuộc đời sinh viên của cô kết thúc một cách hoàn hảo.

Cô tìm thầy giáo hướng dẫn, nói dùng thời gian một năm để đi làm, kiếm tiền đi du học, đồng thời thi IELTS. Thầy giáo nói sắp đặt như thế rất tốt.

Những lời này, cô cũng dùng để nói với chị Gia Doanh. Cô còn nói đã tìm được việc ở Nam Kinh, tiền lương rất khá.

Gia Doanh nói va vấp với thực tiễn cũng tốt, nhưng không được chăm chăm lo đến tiền, chị và anh rể sẽ lo tiền du học cho cô. Nhưng chị nhất thời cũng chưa lấy ra được, cũng cần thời gian một năm để chuẩn bị.

Gia Hàng hẹn Giai Tịch đi uống trà.

Họ uống trà bạc hà mật ong, vị trà mát lạnh.

Lâm Giai Tịch lấy ra một tờ giấy, trên đó có tên và địa chỉ của mấy công ty, tên và số điện thoại của người liên hệ:

- Mấy công ty này có thành tích tốt nhất trong IT, chị đã giới thiệu em với bọn họ, bọn họ đều muốn có em, quan trọng là em muốn vào đâu thôi.

Gia Hàng gấp tờ giấy lại, lắc đầu:

- Cảm ơn chị, chuyện công việc em đã sắp xếp rồi.

Cô đã bắt tay vào thiết kế Lệ nhân hành, tin rằng sẽ có thị trường tốt, cũng sẽ thu được món tiền hậu hĩnh, giúp cô đi du học cực kỳ sung túc.

Hàng mi dài của Giai Tịch khẽ rung lên, ân cần gật đầu:

- Vậy thì tốt, nhưng không được tự làm khổ mình.

Gia Hàng cười:

- đương nhiên.

Giai Tịch gấp cho cô một miếng bánh đậu xanh:

- Em đi làm rồi, chúng ta sẽ không thể gặp nhau thường xuyên như bây giờ nữa, nhưng nhớ gọi điện nhé.

Cô mỉm cười không đáp, chậm rãi nuốt miếng bánh trong miệng xuống.

- Giai Tịch. – Lúc Giai Tịch cầm hóa đơn lên định gọi phục vụ tới tính tiền, cô nắm tay chị ta lại, khuôn mặt trẻ trung toát ra vẻ nghiêm túc. – Không cần tìm người khác nữa, em... sẽ mang thai hộ chị.

Tưởng rằng chỉ là một chuyện nhỏ nhặt nằm trong khả năng mình, lúc nói ra, từng chữ nặng nghìn cân.

Giai Tịch há hốc mồm sững sốt.

- Như thế ít nhất cũng sẽ không bị lừa. – Cô cố tình nói đùa. – Nhưng em có ba điều kiện, một là đây chỉ là giúp đỡ đơn thuần, không được nhắc tới chuyện tiền nong; hai là, em sẽ không gặp mặt chồng chị; ba là, sau khi em bé ra đời, em sẽ ra nước ngoài, chúng ta... đừng liên hệ với nhau nữa. Nếu một ngày nào đó em về nước, tình cờ gặp nhau trên đường, cũng đừng chào hỏi.

Trong nháy mắt, nước mắt đã ngập trên mi Giai Tịch, chị ta lắc đầu:

- Không được, Hàng Hàng, chị không thể ích kỷ như vậy được, như thế không công bằng với em.

- Bởi vì chị là bạn em, nên em mới bằng lòng. Chị không tin tưởng chất lượng tử cung của em hả? – Cô le lưỡi đùa cợt, mặt nóng bừng, nhưng tay lại lạnh ngắt.

- Hàng Hàng... – Giai Tịch ôm lấy cô khóc không thành tiếng – Vậy hãy để chị dốc chút sức lực cho em, được không?

- Chị đã làm rồi.- Nếu không nhờ Giai Tịch, giờ này cô vẫn còn lạc đường.

- Học phí du học của em, chỗ ở bên nước ngoài, trường học nào để chị lo hết.

- Không được. – Gia Hàng lắc đầu.

- Vậy chị từ chối sự giúp đỡ của em. Em vốn không coi chị là bạn, tại sao chỉ có thể là em giúp chị, mà chị lại không thể giúp em?

Gia Hàng chống cằm ảo não.

- Em thích Havard phải không? Tiền thuê nhà gần Havard không hề rẻ, cứ cho là em ở nước ngoài ba năm, chi phí sinh hoạt trong ba năm chị sẽ trả toàn bộ, học phí thì em tự trả, thế nào? – Giai Tịch lắc lắc tay cô, năn nỉ đầy tội nghiệp.

Cô bắt đầu dĩ cười cười.

- Hàng Hàng, quen với em là may mắn lớn nhất của cuộc đời chị. – Giai Tịch ôm chặt lấy cô.

Hôm tốt nghiệp, cô đánh bóng chày với bọn đàn em suốt nửa ngày, mệt rũ rời. Buổi tối tụ tập với bạn bè, là Ninh Mông vác cô đi.

Cô uống say, về ký túc nòn liền ba bãi.

Lần thứ ba từ nhà vệ sinh đi ra, thần trí đã tỉnh táo hơn chút ít, Ninh Mông và Tiểu Ngải đang ngáy pho pho. Cô nhẹ nhàng kéo rèm cửa, phòng để nước đối diện vẫn đang sáng đèn.

Nhớ lại cảnh Ninh Mông cầm ống nhòm nhìn trộm bên đó, cô bật cười khanh khách.

Ninh Mông nói sau khi Chu sư huynh đi, phòng nước không còn xuất hiện anh chàng đẹp trai nào nhìn cho sướng mắt nữa.

Háo sắc, đúng là háo sắc!

Cô xoay người lên giường, tựa vào thành giường, lặng lẽ mở máy tính xách tay rồi đăng nhập QQ. Havard và Bắc Kinh chênh lệch nhau khoảng mười hai giờ đồng hồ, bên đó bây giờ đang là buổi chiều.

QQ của Chu Văn Cẩn đang sáng, status của anh là: Tối hôm nay, tôi mới biết được và mất cũng như hình với bóng.

Cô tắt tiếng, nhấn chuột vào biểu tượng của anh, xóa đi.

Ngoài cửa sổ đêm đã dần tan, phương đông ửng lên một quầng sáng bạc, nắng mai nhàn nhạt đánh thức thành phố đang say ngủ, một ngày mới lại bắt đầu.

- Gia Hàng! – Vai bỗng bị vỗ khẽ một cái, Gia Hàng mở choàng mắt, phát hiện mình lại ngủ thiếp đi.

Trác Thiệu Hoa bám vào cửa xe, anh đứng ngược sáng, không nhìn rõ nét mặt. Ngược lại, dáng vẻ nghiêng rằng nghiêng lợi của Thành Công lại hết sức rõ ràng.

- Về nhà thôi! – Anh giơ cánh tay lên cao, chắn cửa xe để cô khỏi bị đập đầu vào.

- Ồ! Lưu... Bác sĩ Thành, tạm biệt, cảm ơn bữa cơm của anh. – Gia Hàng ném cho Thành Công một cái nhìn đầy ẩn ý, ý bảo anh ta đừng có quên lời hứa của mình.

- Xéo!

Thành Công sập cửa xe đánh rầm một tiếng, quyết tâm không thèm nhìn con heo đó nữa. Sao cô ta có thể cười như thế không có việc gì như vậy? Sau khi nói ra những lời đó, lại còn có thể lẩn ra ngủ ngon lành bên cạnh anh ta? Ngược lại, anh ta ngồi bên cạnh lại thấp thỏm không yên, lòng không ngừng cuộn sóng.

Trác Thiệu Hoa mở cửa xe, khom người thắt dây bảo hiểm cho Gia Hàng rồi mới vòng qua đầu xe, ngồi vào từ phía bên kia.

Thành Công bĩu môi, chịu hết nổi. Hai kẻ gặp nhau giữa đường này ra dáng âu yếm ra trò. Heo đàn không có cách nào khác đã đành, sao Thiệu Hoa lại cũng hòa theo?

Anh ta động đầu vào cửa bình bình, điên rồi, đúng là điên thật rồi.

Vừa lên xe, Gia Hàng đã vội vã hỏi thăm kết quả.

Trác Thiệu Hoa bình thản nói:

- Bọn họ mang hết đồ đi rồi.

Gia Hàng tròn tròn mắt:

- Không phải chứ, sao anh lại thỏa hiệp? Những đồ vật đó lẽ ra phải thuộc về Tiểu Phàm Phàm.

- Họ là bố mẹ của Giai Tịch, anh tôn trọng họ. Có những lời bọn họ nói không sai, đồ đạc để ở chỗ họ có lẽ sẽ thỏa đáng hơn. Hồi tưởng là chuyện duy nhất họ muốn làm, anh tôn trọng hồi ức, nhưng anh không thể sống mãi trong hồi ức. Những thứ đó chắc chắn sẽ không xuất hiện ở bãi rác, nhưng chắc chắn cũng không thể giữ nguyên được như bây giờ, sớm muộn gì cũng phải cất vào một góc. Đó không phải là bạc tình, thứ anh coi trọng là hiện tại.

Anh đưa cho cô một túi giấy, bên trong có một ly sữa đậu nóng hổi và hai cái bánh bao. Anh biết bữa cơm này cô sẽ không ngon miệng.

Gia Hàng lúng túng nhận lấy, mặt mũi nhẵn lại vì phiền não:

- Họ là bố mẹ của Giai Tịch, anh có thể nói thật với bọn họ, bọn họ sẽ thay đổi cách nhìn về anh.

Anh cười cười, chỉ vào cái bánh bao:

- Ăn mau đi, sắp nguội rồi.

Gia Hàng chỉ cắn một miếng bánh bao, cô ăn không trôi. Cô buồn. Giai Tịch, cô đã bán đứng bí mật cho Thành lưu manh, kết quả chẳng thay đổi được điều gì.

Cô chột dạ nhìn thủ trưởng, có nên khai báo thành thật với anh? Thôi, tự an ủi rằng Thành lưu manh sẽ giữ lời.

Một chùm pháo hoa bỗng nổ rộ trên bầu trời, người đi đường đều hò reo rầm rĩ.

Thì ra đã mười hai giờ, năm mới đã tới!

- Chúc mừng năm mới, thủ trưởng! – Gia Hàng tỉnh nghịch hành lễ. Trác Thiệu Hoa khóa chặt nụ cười của cô nơi đáy mắt mình:

- Chúc mừng năm mới, Gia Hàng!

Mong rằng ngày này năm sau, cũng có thể nhìn thấy gương mặt tươi cười này.

Phòng em bé vẫn sáng đèn, cửa sổ in bóng thím Đường đang đi tới đi lui.

- Có lẽ nó đang đợi em.

Tiểu Phàm Phàm vừa nhìn thấy Gia Hàng bước vào sân, chưa kịp toét miệng cười đã bị thím Đường bế về phòng, sau đó cu cậu cứ khóc mãi. Không có nước mắt, khóc ăn vạ thôi, để đợi Gia Hàng nghe thấy tiếng khóc chạy vào ôm ấp, dỗ dành cu cậu.

Gia Hàng cười khì khì, năm mới, vận khí của cô lên như điều!

Tiểu Phàm Phàm đã buồn ngủ díp mắt, thím Đường muốn đặt cu cậu lên giường, nhưng vừa chạm vào giường là cu cậu lại ưỡn lên, mở choàng mắt ra, mếu máo khóc.

Trên hành lang vang lên tiếng bước chân, thím Đường ngoảnh đầu lại, Tiểu Phàm Phàm đang say ngủ cũng mở mắt ra, con người đen lay lắt ngừng chuyển động, chăm chú lắng nghe âm thanh bên ngoài.

- Ngủ chưa? – Gia Hàng rón rén bước vào, thì thào thật khẽ.

Thím Đường còn chưa lên tiếng, Tiểu Phàm Phàm bỗng bật cười khanh khách, dang rộng hai tay nhào vào lòng Gia Hàng.

Gia Hàng ngoảnh lại nhìn Trác Thiệu Hoa, anh nhún vai, trên mặt viết “ Anh đã bảo mà”.

Cô ôm Tiểu Phàm Phàm, hôn chụt nó một cái:

- Nhóc thối, lấy lòng phụ nữ như thế là không được, giai đẹp thì phải lạnh lùng, biết chưa?

Tiểu Phàm Phàm vươn đôi tay bé xíu giật mấy cọng tóc của cô, cười chảy cả nước dãi.

- Thím Đường, đi nghỉ đi! – Trác Thiệu Hoa nói với thím Đường.

Thím Đường không khách sao, tuổi đã cao, vất vả tới tận nửa đêm, đúng là không chịu nổi.

Trác Thiệu Hoa dang tay muốn ôm Tiểu Phàm Phàm, cậu nhóc từ sáng tới tối lúc nào cũng dính chặt lấy anh, hôm nay không biết tại sao lại vờ như không nhìn thấy anh, chỉ mãi mê “cười lấy lòng” lấy lòng Gia Hàng.

- Ngoan, mình không chơi nữa, để Gia Hàng về phòng ngủ, ngày mai cùng ra phố được chơi được không nào?

Không cần biết cậu nhóc có hiểu hay không, người làm cha vẫn nói một cách cực kỳ thành khẩn.

Tiểu Phàm Phàm rúc trong lòng Gia Hàng, lúc thì ngẩng đầu, lúc thì cúi đầu, chơi trò trốn tìm.

- Bây giờ nó không buồn ngủ, anh có ấn nó vào giường cũng chẳng được, để em đưa nó ra phòng khách chơi, anh đi tắm rửa đi, lát nữa tới bế nó.

- Hay là tối nay em ngủ cùng nó? – Sau một hồi trầm ngâm, anh chậm rãi đề xuất.

Cầm Gia Hàng rút bịch xuống đất, thủ trưởng đang nói mê à?

Cô và Tiểu Phàm Phàm đã từng ngủ chung giường một lần, đúng thế, nhưng đó là ban ngày, dưới sự giám sát của thím Đường. Bảo cô một mình cho thằng nhóc này đi ngủ, hậu quả thật khó lường.

- Ha ha, cách này không tệ, nhưng em sức mọn, không đảm đương nổi.

- Anh giúp em!

Gì cơ?

Chiếc giường trong căn phòng dành cho khách lần đầu tiên được chất lên một tấm đệm to choán hết nửa chiếc giường. Nếu Gia Hàng không nhịn được cơn buồn tiểu, đoán chừng cũng chẳng vượt qua được. Trên tủ đầu giường đặt mấy miếng bím và cả bình ủ sữa, giữa đêm Tiểu Phàm Phàm phải ăn. Mấy bộ quần áo nhỏ xíu xếp gọn gàng, để ngày mai thay cho cu cậu.

- Không phải anh nói thật đó chứ? – Gia Hàng sắp khóc rồi.

Trác Thiệu Hoa nghiêm nghị gật đầu.

Tên nhóc Tiểu Phàm Phàm này thích nghi rất nhanh với môi trường mới, nhìn tấm đệm trên giường như nhìn người thân, hí hửng nhào lên giường.

Sợ cậu nhóc ngã xuống đất, cô vội vàng trèo lên giường chắn.

- Anh đảm bảo đêm nay sẽ cực kỳ bình an chứ? – Gia Hàng thấp thỏm ngoái đầu lại.

Trác Thiệu Hoa cười cười động viên cô, khom người nhìn thẳng vào mắt cô:

- Giờ đã là nửa đêm, trời sẽ sáng nhanh thôi.

Ánh mắt lấp lánh cười của anh nhìn thẳng vào mắt cô, cũng không biết là sóng mắt của ai phản chiếu trong đáy mắt của người kia, muốn nhìn cho rõ, nhưng khi tiến tới gần, lại phát hiện mọi thứ càng trở nên mơ hồ hơn.

- Hy vọng em không làm anh thất vọng. – Gia Hàng cố gắng thu ánh mắt lại, tâm trạng thoáng chút bấp bênh.

Anh khép cửa lại rồi đứng một lát trước cửa, lắng nghe Gia Hàng đang lẩm bẩm ở bên trong. Anh nhìn ra được cơn buồn ngủ của Tiểu Phàm Phàm sắp tới, Tiểu Phàm Phàm rồi sẽ rất ngoan. Anh không có gì phải lo lắng, ở bên Gia Hàng, Tiểu Phàm Phàm sẽ có được sự bảo bọc tốt nhất.

Ngay từ khi nhìn thấy Gia Hàng lần đầu tiên, anh đã chắc chắn như thế.

Anh đi tới phòng vẽ, mở tủ lấy ra một chiếc máy tính xách tay màu bạc, đây là vật duy nhất của Giai Tịch mà hôm nay anh giữ lại.

Chiếc máy tính màu xám bạc, chỉ có mười một inch, rất mỏng, anh tưởng cô mua về để xem phim hay nghe nhạc.

Chiếc máy tính này thường đặt trên chiếc bàn trong phòng vẽ, Giai Tịch không mang vào phòng ngủ.

Nửa tháng sau khi Giai Tịch qua đời, anh mới xốc lại tinh thần bước vào phòng vẽ sắp xếp di vật. Phía dưới chiếc máy tính có một tấm hình vẽ bàn phím, đó là thứ dành cho người mới học đánh máy.

Anh hơi sững lại, bản năng nghề nghiệp mách bảo anh mở laptop của Giai Tịch ra.

Cuốn nhật ký đó nằm trong ổ đĩa E, tên file là Con yêu của mẹ.

30/01, trời nắng, -80C, nhưng mình lại chẳng thấy lạnh chút nào. Bác sĩ Tông đưa kết quả xét nghiệm ỉn, nói Hàng Hàng đã thụ thai thành công. Mình cầm tờ xét nghiệm, khóc hết nước mắt. Thật chẳng dễ dàng gì. Bóng đen lần trước vẫn còn, mình sợ lần này vẫn sẽ có phản ứng đào thải. Nếu phải làm lại lần thứ ba, mình sẽ không đủ tự tin để tiếp tục nữa. Bác sĩ Tông nói thời gian dự sinh là đầu tháng mười một, đó là mùa đẹp nhất ở Bắc Kinh, thời tiết vẫn chưa lạnh, mình thích mùa này, mình không đợi nổi ngày đó nữa rồi. Là con trai hay con gái đây? Mặc kệ, đều là con yêu của mình hết.

8/3, trời mưa.

Từ sáng sớm đã mưa, hôm nay Viện Mỹ thuật có hoạt động chúc mừng ngày quốc tế phụ nữ, mình không tham gia. Mình mua pizza hải sản tới chỗ Gia Hàng. Mọi người trong khi tập thể đều tưởng mình là chị của cô bé, nói hai chị em không giống nhau. Cô ấy đang ngồi trước máy tính, bận rộn làm việc. Cô ấy chẳng giống phụ nữ có thai chút nào, không bị nghén, không thèm ăn thứ gì, sinh hoạt vẫn như bình thường, da dẻ trắng hồng, đi ra đường vẫn bước phẩm phẩm. Con yêu của mình cũng sẽ mạnh khỏe giống cô ấy, thật tốt biết mấy!

2/4 trời nắng.

Hôm nay đi dạo cửa hàng quần áo trẻ em cả ngày, mình nghĩ chắc mình cũng hơi điên rồi, không tài nào bình tĩnh để làm bất kỳ chuyện gì, đầu óc và tâm trí lúc nào cũng nghĩ tới con, thật mong mỗi ngày hôm nay đã được ôm con vào lòng, khi đó vẻ mặt Thiệu Hoa sẽ như thế nào nhỉ? Chắc chắn là sẽ phong phú hơn bình thường rồi! Quần áo trẻ con rất đẹp, chỉ tiếc là không thể mua bộ nào, Thiệu Hoa sẽ thất vọng. Lúc ăn tối, mình nhắc tới chuyện nhận con nuôi, anh ấy nói làm mẹ không phải chuyện dễ dàng, phải chuẩn bị mọi mặt thật tốt. Đừng vì là con nuôi mà coi nhẹ, đã nhận rồi thì phải có trách nhiệm với cuộc đời nó. Mình không nén được nỗi vui mừng, mình nói mình đã chuẩn bị đầy đủ rồi, mình hỏi anh ấy có thể đảm đương vai trò làm bố không? Anh ấy không nói gì, chạy ra ngoài nghe điện thoại. Mình nghĩ câu trả lời của anh là chắc chắn có. Mừng rỡ gọi điện cho Gia Hàng, cô bé cũng rất vui, việc lập trình của cô ấy rất thuận lợi. Mình hỏi thứ đó có tác dụng gì, cô ấy nói giúp phụ nữ hoàn thành ước mơ. Ôi, mình hoàn toàn là một kẻ ngoại đạo với máy tính, chẳng hiểu lời cô ấy nói, nhưng điều đó không quan trọng.

01/05, ngày Quốc tế lao động, oi bức.

Hôm nay được nghỉ, phố xá chật ních người, Thiệu Hoa đi công tác ở Quảng Châu, mình cùng Gia Hàng đi khám thai. Bụng cô ấy đã lộ rõ, hơi nhon nhô rất cao. Bác sĩ ỉn nghe tim thai, nghe tiếng tim đập thình thịch trong chiếc máy, mình đã khóc. Hàng Hàng nói thẳng người nhỏ xíu trong đó rất nghịch ngợm, toàn đạp cô bé, mình lại cười ngơ nghe. Cảm giác được làm mẹ càng lúc càng mãnh liệt...

...

10/7, mưa nhỏ.

Ai mà ngờ được mình lại bị cảm cúm trong thời tiết này, mãi vẫn không hạ sốt, hơi thở nóng hầm hập. Mình sợ bị lây cho Hàng Hàng, cố kiềm chế không chạy tới khu tập thể. Bác sĩ nói nhịp tim mình không đều phải giữ tâm trạng ổn định, không được quá xúc động. Nhưng, mình sẽ cố gắng làm được. Hồi nhỏ, mình cũng đã từng bị nhịp tim không đều, động một chút là bị ốm. Sau khi thức dậy thì liền không tái phát nữa. Lần này cũng sẽ không có gì hết. Cơ cảm lạnh đáng ghét!

Trác Thiệu Hoa lấy một bao thuốc trong ngăn kéo ra, rút ra một điếu, gõ gõ xuống mặt bàn, châm lửa, rít mạnh một hơi, sau đó nhấn vào ổ E, định dạng lại.

Sau ngày 10/7, nhật ký không còn nữa.

Buổi tối ngày 14 tháng bảy, do lên cơn đau tim đột ngột, Giai Tịch lìa trần.

13. Chương 13: Bãi Lau Sương Mắt Trắng Tinh (1)

Trác Thiệu Hoa nhét bao thuốc vào ngăn kéo, ngón tay bỗng chạm phải thứ gì lạnh lạnh, anh cúi xuống xem, là một chiếc hộp đồng hồ hình vuông. Anh gẩy tàn thuốc, dập thuốc đi, tiện tay cầm chiếc hộp lên.

Khi đi ngang qua khu thương mại, lúc đèn xanh, anh lại nhìn thấy tấm biển quảng cáo đồng hồ nguyệt tướng kia, nhớ tới ánh sáng lấp lánh trong mắt Gia Hàng khi đó, có lẽ là nhiệt huyết dâng trào, sau đó anh đã đi mua.

Nhân viên bán hàng vừa gói quà vừa cười hỏi, có phải anh mua quà năm mới cho vợ hay không?

Đúng vậy, trông anh chắc chắn là không còn ở độ tuổi đang yêu, điệu bộ nghiêm chỉnh, cũng tuyệt đối không thể là một “tình nhân”, người ta đương nhiên sẽ hỏi vậy.

Anh lại không tài nào trả lời một cách rành mạch.

Gia Hàng rốt cuộc là gì của anh? Trừ mối quan hệ về mặt pháp luật, thật sự không có từ nào thích hợp để hình dung.

Trác Thiệu Hoa không thể nào lý giải được hành vi hoang đường quá sức tưởng tượng của Giai Tịch, anh thích trẻ con, nhưng nếu số phận đã định là không có, anh cũng không cố nài. Chu Ân Lai – vị Thủ tướng thứ nhất của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa mà anh vô cùng tôn kính – cũng không có con cái, chẳng phải vẫn bạch đầu giai lão với vợ mình hay sao! Đứa trẻ ra đời do người khác mang thai hộ giống như một sản phẩm tổng hợp, ngoài huyết thống, anh chưa từng nảy sinh bất kỳ tình cảm nào, bảo anh phải tiếp nhận thế nào đây?

Giai Tịch đã qua đời, anh không thể lôi cô từ dưới đất sâu lên để quở trách.

Anh phải ngăn hành động hoang đường này lại.

Cũng giống như anh đã nhận ra cô ngay từ cái nhìn đầu tiên, Gia Hàng cũng linh cảm ngay được anh là ai.

Câu đầu tiên cô nói với anh là:

- Tại sao hai người lại nuốt lời?

Cô quay lưng lại phía anh, ngại ngần, bối rối.

Anh không hiểu câu nói này.

- Giai Tịch đâu? – Gia Hàng lại hỏi.

- Đã qua đời từ một tháng trước. – Anh nhìn quyền từ điển Anh – Hán dày cộp trên mặt bàn.

Cô khóc, anh đưa giấy ăn cho cô.

Khó khăn lắm mới kìm được tiếng khóc, cô nói:

- Nếu Giai Tịch đã không còn, vậy thì không cần giữ đứa bé nữa.

Giọng cô bình thản, rõ ràng, như thể đó là một kết luận đã được cân nhắc từ lâu.

Anh im lặng trong sự bối rối. Anh coi như cô còn trẻ người non dạ, đang suy nghĩ xem làm cách nào để nói chuyện với cô.

- Giai Tịch khổ công đi theo con đường nhờ mang thai hộ, là bởi vì chị ấy không sinh con được, mà lại mong muốn có đứa con của anh. Bây giờ Giai Tịch không còn, đứa trẻ sẽ được mang về nhà dưới danh nghĩa gì? Chẳng lẽ anh định nói ra chuyện mang thai hộ? Người nhà của anh và chị ấy có thể hiểu và chấp nhận được không? Xã hội sẽ nhìn nhận anh như thế nào? Như thế quá tàn nhẫn với đứa bé. Mặc dù phá thai là chuyện đáng hổ thẹn, nhưng nếu không thể cho nó một môi trường hạnh phúc và ấm cúng, chi bằng nó đừng có mặt trên cõi đời này. Hãy để nó đi theo Giai Tịch, chị ấy rất yêu nó. Sau này, khi tái hôn, anh sẽ có đứa con của chính mình.

Cô nhắm mắt lại, nước mắt đã chảy rơi.

Nếu như trước đó anh đã từng có một tia do dự, thì giây phút ấy, anh hoàn toàn khẳng định, anh muốn có đứa con này. Không phải là vì huyết thống, không phải vì trách nhiệm, không phải xuất phát từ lương tâm. Anh muốn dành tình yêu từ một người cha ột đứa con, rừng rực như lửa cháy, từ toàn bộ thể xác và linh hồn, không cần báo đáp.

- Tôi sẽ không tái hôn, nó sẽ là đứa con duy nhất của tôi.

Nước mắt run rẩy đọng trên mi, hai mắt vừa sưng vừa đỏ, cô ghen ngào nói:

- Anh đâu đã quá già!

- Không liên quan đến tuổi tác.

Là bởi vì trên đời này chỉ có một Giai Tịch thôi sao? Dường như cô đã hiểu sự kiên quyết của anh.

- Cô không cần nghĩ tới chuyện khác, bây giờ chỉ là người ở bên cạnh cô sẽ đổi từ Giai Tịch thành tôi, những việc khác hoàn toàn không thay đổi.

- Anh thật sự có thể yêu thương nó như vậy sao, yêu nó cùng với tình yêu của Giai Tịch? – Cô xoa bụng.

Nhìn lớp váy bầu rộng rãi nhúc nhích khe khẽ, tim anh bỗng đập thình thịch:

- Tôi... tôi sẽ cố gắng học hỏi để trở thành một người cha xứng đáng.

Phải hết sức cố gắng anh mới dời khỏi ánh mắt khỏi người cô.

Đó là cử động thai đúng không? Bởi vì nghe thấy giọng nói của anh, nên đứa bé chào anh?

Một cơn sóng lửa cuộn cuộn ập đến, anh chờ nó chôn vùi anh, hai đầu gối không kìm được mà run lên, là bởi vì kích động.

Vì thế, anh trở thành người chồng từ nước ngoài trở về mà Gia Hàng buột miệng bịa ra.

Một hôm, không hiểu sao cô lại nói về việc định ra nước ngoài du học, anh không nói gì, bỗng cảm thấy tâm trạng rất xuống dốc, còn có phần chua chát.

Tình thế đột ngột chuyển hướng, là vào ngày chạm trán ông Án Nam Phi và bà Trác Dương.

Bà Trác Dương vô thức cho rằng anh và Gia Hàng đã làm chuyện có lỗi với Giai Tịch. Ông Án Nam Phi lại bình tĩnh ám chỉ với anh rằng chuyện đã tới nước này, làm đàn ông nên đứng ra nhận trách nhiệm, lẽ nào lại để Gia Hàng không cưới mà sinh con?

Khóc dở mếu dở, lại không thể thanh minh.

Anh nhìn Gia Hàng, Gia Hàng cũng đang nhìn anh, nở nụ cười bất đắc dĩ.

- Không sao đâu, đến con còn sinh giúp hai người, cũng coi như đã từng kết hôn. Có điều, anh đã từng nói sẽ không tái hôn, bây giờ lại định nuốt lời hả?

Đến lúc này rồi mà cô vẫn có thể nói đùa được, khiến anh muốn cười, nhưng tim lại nghiền nghiền.

- Em phải chịu khổ rồi! – Anh chân thành xin lỗi, vì Giai Tịch, vì anh, đều khiến cô phải chịu ảm ức.

Anh vẫn ngỡ rằng mình sẽ là một người chồng tốt, nhưng lại khiến cho Giai Tịch khủng hoảng trong hôn nhân, nên cô mới làm ra chuyện hoang đường như vậy. Tất cả lẽ ra do bọn họ tự giải quyết, lại vô tình kéo Gia Hàng vào cuộc, hơn nữa càng lún càng sâu.

Anh có ích kỷ không? Có!

Họ kết hôn.

Cô nói sau khi ra viện cô sẽ rời đi, sau đó chọn một thời điểm thích hợp, âm thầm ly hôn. Theo đúng giao hẹn, không làm phiền nhau nữa.

Nhưng, dần dần, từng giây từng khắc, anh không từ bỏ được, như không có lý do nào, lại như có vô vàn lý do.

Đồng hồ điểm sáu tiếng, Trác Thiệu Hoa quơ tay vào bên trong theo thói quen, nơi đó trống không. Anh mở choàng mắt, nhớ ra rằng tối qua Tiểu Phàm ngủ trong phòng dành cho khách.

Nặng lên lõi qua tấm rèm cửa, hắt lên mặt đất. Ngày đầu tiên của năm mới, hình như trời rất đẹp.

Cảm giác tỉnh lại một mình trên giường hơi kỳ lạ, anh mở tủ tìm quần áo, một ô tủ còn lại trống rỗng. Anh đóng tủ lại, đi vào nhà vệ sinh.

Cửa phòng dành cho khách vẫn đang khép chặt, bên trong không một tiếng động.

Anh khẽ khàng gõ cửa, không có tiếng đáp. Anh đẩy một chút một chút, cửa không khóa. Ánh mắt anh men theo ánh nắng quét từ đầu giường đến cuối giường, không thấy Gia Hàng đâu, chỉ thấy Tiểu Phàm đang giang chân giang tay nằm giữa giường, mặt đỏ hồng say sưa ngủ.

- Gia Hàng? - Anh nén giọng, gọi khẽ.

Im lìm.

Anh nhìn vào phòng vệ sinh, cũng không có động tĩnh gì.

- Gia Hàng? - Anh lại gọi.

- Em ở dưới đất. - Một giọng nói ỉu xìu vọng lên từ dưới đất.

Anh vội lần theo tiếng nói.

Gia Hàng quấn một chiếc chăn đơn nằm dưới đất, muốn khóc mà không ra nước mắt.

- Sao anh không bảo em là tên nhóc thối đó lúc ngủ sẽ giãy giụa? - Mắt ngủ cả đêm, hai mắt Gia Hàng đỏ mọng, bực bội đá thúng đụng nia. - Đầu tiên nó nằm thẳng, sau đó ngủ mãi, bèn xoay ngang ra giường, đá em văng xuống đất.

Đêm đông rét mướt, đến giờ tay chân cô vẫn còn rét cóng đây này.

Trác Thiệu Hoa nhin cười:

- Xin lỗi, chuyện này là anh không tốt. Nhưng trước đây nó không có thói quen này.

- Con hư tại bố, anh lại còn dám cười!

- Rồi, rồi, anh không cười. - Trác Thiệu Hoa mím môi, nhẹ nhàng bế tên tội đồ trên giường lên đặt sang một bên. - Còn em nữa, có cần anh bế không?

Nói xong mới thấy không thỏa đáng, hai vành tai đỏ lựng lên.

- Em ghét anh! - Người không ngủ đủ, không cảm nhận được gì.

Gia Hàng đứng dậy, chiếc khăn tuột khỏi bờ vai. Cúc áo ngủ không hiểu sao bị bung mất hai nút mà cô không biết, cô quỳ xuống lườm Tiểu Phàm Phàm, làn da trắng ngần lấp ló dưới tà áo.

Thật sự là không cố ý, chỉ là tình cờ trông thấy thôi. Mặt Trác Thiệu Hoa cũng đỏ lên theo, vội vàng rời mắt, không ngừng hung hắng.

- Khe khẽ thôi, nhóc thối vẫn còn đang ngủ đấy! - Gia Hàng ngẩng đầu lên.

- Gia Hàng, cài cúc áo vào. - Giọng anh khan khan, tay chân luống cuống không biết để vào đâu.

- Cúc áo nào cơ? - Cô chớp mắt.

Trác Thiệu Hoa lặng lẽ hít một hơi, chỉ vào phía dưới ngực.

Gia Hàng cúi đầu xuống, muốn đâm đầu vào gối tự tử.

Không khí trong phòng bỗng trở nên mập mờ, càng lúc càng dày đặc.

Mắt Tiểu Phàm Phàm khẽ động dậy rồi từ từ mở ra, con ngươi đen lấy đảo một vòng, nhìn họ nở nụ cười ngọt ngào.

Sáng sớm ra đã bị tiếng chuông điện thoại dựng dậy, chẳng ai là thấy vui vẻ cả, nhất là người đến tặng sáng mới chợ mắt.

- Nói!

Không quanh co lòng vòng, Thành Công nhắm nghiền mắt, trực tiếp dùng câu mệnh lệnh. Trong lòng biết rõ, dám ngông cuồng như vậy vào sáng sớm chẳng có mấy người.

Đầu dây bên kia vang lên một tiếng cười trầm trầm:

- Vẫn đang ngủ à?

Thành Công mở choàng mắt ra:

- Thiệu Hoa?

Đây là bất ngờ nho nhỏ.

- Ủ, chuyện tối qua cảm ơn cậu.

Đừng nhắc tới tối qua, nhắc tới là đau đầu.

- Anh em với nhau cần gì phải khách sáo? Heo không giận dỗi gì cậu chứ?

- Không.

- Thiệu Hoa, cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu thích cô ta ở điểm nào? So với Giai Tịch, cô ta chẳng ra dáng phụ nữ chút nào.

Thành Công nghiêng người, chống một tay lên, cổ tình hời bằng giọng cợt nhả.

- Mỗi người đều có một ưu điểm riêng, không thể so sánh được. Như hai chúng ta, có thể nói ai tốt ai xấu sao?

Thành Công thăm rủa đồ nham hiểm, rõ là gương đồng kích tây.

- Cậu gọi tôi không phải chỉ để cảm ơn đấy chứ?

Trác Thiệu Hoa cười:

- Cậu không định đón năm mới trên giường đấy chứ, không hẹn bạn đi chơi à?

Thành Công lại nằm xuống:

- Họ đâu có tha cho tôi, chiều nay phải ra ngoài rồi.

- Bình thường ở bên nhau các cậu hay có hoạt động gì?

- Uống cà phê, nghe nhạc, tối hội quán tập thể thao, buổi tối thì ăn cơm, sau đó đi xem phim hay xem kịch nhạc gì đó, nếu tâm trạng tốt thì sẽ duy trì độ ấm, cùng nhau qua đêm. – Lông mày Thành Công bỗng nhíu lại. – Ê, cậu hỏi mấy thứ này làm gì?

- Thể hiện sự quan tâm của tôi với cậu. Người đang yêu có phải đều như vậy hay không?

Nghe thấy chẳng có gì mới mẻ cả, cứ như đi xả giao tiếp khách vậy.

Thành Công cảm thấy không đúng, đây không phải là phong cách của Thiệu Hoa.

- Không phải cậu đang thăm dò tôi cách theo đuổi con gái đấy chứ? – Óc anh ta chợt lóe lên.

- Tôi đã là bố trẻ con rồi, có cần không? Thôi được rồi, cậu ngủ tiếp đi.

Thành Công miết điện thoại trong tay, khước miệng cong lên nghiền ngẫm.

Trác Thiệu Hoa ra khỏi phòng làm việc, mặt trời đã lên cao ngọn cây, rọi sáng từng góc ngách trong sân. Cảnh lập mai di Lữ trồng năm ngoái đã hé những nụ hoa vàng, phảng phất tỏa hương, nhưng tới gần lại không ngửi thấy gì. Chậu thủy tiên đặt trên hành lang hai hôm nay lên rất tốt, lá xanh mướt, những nụ hoa tròn căng, thím Đường ngày nào cũng ra đêm xem đã nở được mấy bông.

Nguồn ebook: <https://.luv-ebook>

Gia Hàng ngủ tới trưa mới tỉnh dậy, nửa chừng cô có mở mắt ra, Tiểu Phàm Phàm đang gói đầu lên tay cô ngủ say sưa, cô lại nhắm mắt ngủ tiếp đi.

Lần này tỉnh dậy, cảm thấy khắp người, đặc biệt là cánh tay vừa đau vừa mỏi. Cô cẩn rằng cẩn lợi dịch lên phía trên, một tay cẩn thận chống ra đằng sau, tránh bị ngã một lần nữa.

Tiểu Phàm Phàm cũng ngủ no nê, chu cái miệng nhỏ lên, mở mắt ra.

- Nhóc thối đúng là vô lễ, không chúc mừng năm mới heo hả, chỉ biết cười thôi. – Gia Hàng làm mặt hề rồi cầm bộ quần áo ở tủ đầu giường lên, ngắm nghía một hồi rồi bỏ cuộc, lát nữa để thím Đường làm vậy. – Đừng động dậy lung tung, cũng không được giở trò xấu.

Tiểu Phàm Phàm chỉ cười, mút ngón tay chùn chụt.

- Ôi ôi, bắn chết đi được, cái đồ mèo dối này. – Gia Hàng kéo tay cậu nhóc ra rồi bế cậu lên vai. Có lẽ là do bản năng, nằm trong lòng Gia Hàng, miệng cậu nhóc tự nhiên mò mẫm tìm, nước dãi thấm ướt ngực áo ngủ của cô.

- Tiểu Phàm Phàm, con... con giở trò lưu manh. – Gia Hàng hét toáng lên.

Nghe tiếng động, Trác Thiệu Hoa vội đẩy cửa bước vào.

- Mau, anh mau bế nó đi. Thằng nhóc này là đồ háo sắc. – Gia Hàng quắc mắt.

Trác Thiệu Hoa vừa nhìn đã thấy ngay mông ướt trước ngực Gia Hàng, vội cup mắt xuống bước tới bế Phàm Phàm:

- Phàm Phàm, nói với heo là chúng ta không cố ý, không được chụp mũ lung tung như thế.

Tiểu Phàm Phàm chỉ khoái chí nhe cái miệng toàn lợi ra.

Gia Hàng chớp mắt liên tục:

- Hai người còn lý luận nữa, nếu cố ý thì xong chắc rồi.

- Vậy em có muốn tính sổ không? – Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực.

Ánh mắt ấy của anh như có thể hút người ta vào trong vậy, Gia Hàng thấy choáng váng, lảo đảo:

- Cứ ghi đây đã, sau mùa thu tính sổ.

- Được rồi, thời gian của chúng ta còn rất nhiều. Heo con ơi, dậy đi thôi!

Câu này không biết là nói với Phàm Phàm, hay là nói với Gia Hàng.

Gia Hàng thần ra một lúc, khi định hỏi, thì hai bố con đã ra khỏi cửa.

Trên bàn ăn, vẻ mặt thím Đường và dì Lữ rất kỳ quái, như thể đang giấu diếm bí mật gì đó, thỉnh thoảng lại ra hiệu bằng mắt, nhìn nhau cùng cười. Khi cô nhìn sang thì họ bèn tỏ vẻ tự nhiên. Nhưng dấu vết để lại quá rõ ràng, lòng cô đầy ngờ vực.

Cô nhìn Trác Thiệu Hoa nghi hoặc, anh đang nghe điện thoại.

Tối nay Đại học Quốc Phòng có liên hoan mừng năm mới, mời anh tới dự. Anh nói anh có chút việc không đi được.

Ăn cơm xong, Tiểu Phàm Phàm và thím Đường đi sang khu nhà phía sau chơi. Con gái nhà đó mới từ Nội Mông Cổ về Bắc Kinh chờ đỗ, rất thích Tiểu Phàm Phàm. Gia Hàng về phòng lên mạng một lúc, ẩn nick đăng nhập QQ, phát hiện ra Chu Văn Cẩn xuất hiện trong danh sách bạn của cô, còn để lại tin nhắn.

“Heo, về Bắc Kinh rồi. Số điện thoại vẫn như cũ, đọc được tin nhắn thì liên lạc với anh, anh có chuyện rất quan trọng cần gặp em”.

Chuyện có quan trọng đến mấy, qua ba năm, cũng trở nên không quan trọng.

Gia Hàng nhắm mắt lại, tắt QQ, vẫn chiều cũ, anh ăn trộm mật khẩu của cô, thêm mình vào danh sách. Trước đây cô sẽ ra tay phản kích, giờ thì lười rồi.

Điện thoại có vài tin nhắn chúc mừng năm mới, mấy kẻ xấu xa kia còn lười hơn cô, toàn nhắn tin hàng loạt trên mạng. Chỉ có Mạc Tiểu Ngải là ngoan nhất, kỳ cách gõ từng chữ: “Heo, chúc mừng năm mới! Chu sư huynh tìm mình, anh ấy muốn có số điện thoại của cậu, mình cho anh ấy được không?”

Mắt hơi nhúc, cô vội nhắm lại, lúc mở ra, nghe thấy thủ trưởng đang đứng ngoài gọi cô.

Thủ trưởng đã thay bộ quần áo mặc ra ngoài, tưởng anh tới chào tạm biệt mình, cô vẫy vẫy tay.

Thủ trưởng chăm chú nhìn cô, không nhúc nhích.

- Anh còn gì dặn dò nữa ạ? – Cô hỏi.

- Anh đang đợi em.

- Hả?

- Hôm nay trên phố chắc là náo nhiệt lắm.

Cô không hoa mắt chút, trên gương mặt đẹp trai của thủ trưởng lại thoáng chút thấp thỏm và hơi mất tự nhiên.

- Ủ! – Năm mới ở thủ đô, bao ống kính trên thế giới đang chĩa vào, không náo nhiệt cũng phải làm cho náo nhiệt.

- Chúng ta... cùng ra phố xem.

Sợi dây cảnh giác trong lòng lập tức căng lên, cô nuốt nước bọt:

- Chỉ xem thôi, không muốn mua gì chứ?

- Chắc không.

Cô nghiêng đầu ngẫm nghĩ:

- Hôm nay nhiều xe, tắc lắm, em muốn đi tàu điện ngầm.

- Được! – Đâu phải chưa đi bao giờ.

- Buổi tối em muốn ăn vặt ngoài vỉa hè.

- Được! – Đâu phải chưa từng ăn.

- Bộ quần áo này của anh nghiêm túc quá, trông chẳng ra dáng đi dạo phố gì cả, cứ như đi dự họp ấy.

Anh cầm nín nhìn trời, hồi lâu sau cúi đầu xuống:

- Anh đi thay!

- Thôi. – Cô gượng gạo chun mũi, khí chất của thủ trưởng là từ xương cốt, sợ là có mặc đồ ăn mày trông vẫn giống cảnh sát chìm. – Nói rõ nhé, hôm nay không được bắt nạt em.

Đây là điều kiện đi kèm.

- Lúc nào em cũng có thể bắt nạt anh.

- Vậy hôm nay anh trả tiền hết nhé?

- Không thành vấn đề.

Gia Hàng mừng húm:

- Đợi em, em vào mặc quần áo.

Tàu điện ngầm năm mới rất đông, người lèn như cá hộp. Ai nẩy mặt mày rạng rỡ, không âm u sầu não như lúc đi làm bình thường.

Họ lên tàu sau cùng, đứng sát cửa, bên cạnh là ti vi truyền hình cáp đang phát một bài hát MTV, một cô gái bện tóc hai bên, chậm rãi đi trong sân vận động, miệng ngân nga hát.

Nguồn ebook: <https://.luv-ebook>

Gia Hàng lặng lẽ cắn môi, sao lại là bài hát này?

Ở trường đại học có rất nhiều hoạt động mừng năm mới, liên hoan, vũ hội, xem phim, mấy trò đó cô đều không thích, cô thích chạy tới quán net ngoài trường chơi game. Tốc độ mạng ở ký túc khiến người ta phát điên, chơi game không khoái. Chơi ở quán net, cảm giác cực kỳ chân thực.

Hình như hồi năm thứ hai, Tết có tuyết rơi, nhưng trời không lạnh lắm. Hội trường chiếu bộ phim Vận mệnh kêu gọi đổi thay, nói là phim do công ty di động tài trợ, tương đương với một bộ phim quảng cáo có nội dung. Mạc Tiểu Ngải và Ninh Mông đều đi xem, cô xách lưng bỏ ra quán net.

Trên đường gặp Chu Văn Cẩn, cô nhún vai tỏ ý chào hỏi.

- Đi đâu thế?

- Chơi game. – Giai đẹp như anh ta, Tết nhất là không có thời gian rồi, bao nhiêu mỹ nữ giành giật để hẹn hò với anh ta.

- Anh đi không? – Cô buột miệng hỏi.

- Đi! – Anh ta thật sự cùng cô đi ra phía ngoài trường.

Anh là người nho nhã, không thích chém giết, bèn lang thang trên mạng, nghe nhạc. Cô ở bên cạnh đánh nhau, hai mắt sáng rực.

Bỗng nhiên, tai nghe bị người ta kéo xuống, đổi thành một bên tai nghe khác, cô quay đầu sang.

Anh đưa tay ra bịt mắt cô:

- Nghỉ một lát, nghe bài này đi!

Chiến trường đầm máu lùi xa, dường như đã bay tới một thảo nguyên tĩnh mịch, gió nhẹ thổi, thoảng hương cỏ động lòng người.

Đẩy cửa nhìn chú chim trắng bên trời

Nhớ tới nụ cười vị bạc hà của anh

Khi đó anh đang chạy trên sân vận động

Hết vang câu “Anh yêu em” em có hay chăng

Khi đó đôi ta chẳng sợ chi

Nhìn hoàng hôn màu tím cà phê đang dần khuất

Anh nói phải mãi yêu, mãi tốt đẹp

Vĩnh viễn bên nhau không chia lìa

Chúng ta đều là những đứa trẻ ngoan

Mang trong mình những suy nghĩ hào huyền

Tràn niềm tin về tình yêu vĩnh viễn

Nốt nhạc cuối tan đi như một tiếng thở dài, cô khẽ mở mắt, bắt gặp ánh mắt dịu dàng của anh.

- Thế nào?

- Tôi không thích. – cô gỡ tai nghe xuống.

Mặt anh hình như hơi rúm lại:

- Tại sao?

- Bởi vì tôi là đứa trẻ hư.

Anh hằm hằm nhìn cô, cô trừng mắt khiêu khích, bỗng nhiên anh cười, xoa đầu cô, sau đó, bàn tay cô nằm trọn trong lòng bàn tay anh, suốt buổi tối không rời.

Tay anh rất to...

Rất to?

Gia Hàng sững sờ nhìn bàn tay đang nắm chặt tay mình, nắm từ lúc nào nhỉ? Lúc ra khỏi tàu điện ngầm, hay là lúc đi đường? Trên phố rất đông người, sợ đi lạc chẳng?

- Có cần mua cái gì đó trước không? – Bao năm rồi không vào rạp chiếu phim. Trác Thiệu Hoa phát hiện trong tay ai cũng có hoặc bóng ngô, hoặc một cốc cola.

Gia Hàng chớp mắt không ngừng, nhớ ra rồi. Ra khỏi tàu điện ngầm, chính là rạp chiếu phim. Bên ngoài dựng một tấm poster rất to, là bộ phim Chỉ tiếp người có tình[1] 2 đang nổi đình nổi đám. Nhớ hồi đầu khi Chỉ tiếp người tình 1 được trình chiếu, trào lưu Horkkaido lan khắp Trung Quốc, khiến người Nhật mừng húm. Khi thủ tướng Nhật Bản viếng thăm Trung Quốc, đã đặc biệt tiếp kiến Phùng Tiểu Cương. Lần này ngoại cảnh quay ở đảo Hải Nam, người dân Tam Á[2] kiếm bộn tiền rồi. Trên tấm poster, người đẹp gợi cảm Thư Kỳ đứng dưới một cổng chào bằng hoa, cực kỳ duy mỹ, cô không nhịn được nhìn thêm mấy lần.

[1] Nguyên văn Phi thành vật nhiều, tên bộ phim nổi tiếng của đạo diễn Phùng Tiểu Cương, được quay ở Hokkaido, Nhật Bản.

[2] Thành phố lớn thứ hai trên đảo Hải Nam.

- Chúng ta đi xem phim? – Anh hỏi cô.

Cô nên gật đầu nhỉ.

Rất tự nhiên, anh nắm tay cô bước vào rạp.

Cô vẫn đang ngoái đầu nhìn tấm poster đó.

Người xem suất chiếu buổi chiều thế mà lại đông, giai xinh gái đẹp, trang điểm hợp mốt, lộng lẫy sáng ngời, đi trước thời đại, mỗi người một vẻ. Hai người bọn họ lại là những người thu hút nhất...

Như cảnh sát với kẻ trộm: người đàn ông cương nghị lạnh lùng và một cô nhóc loli thôi thếch nhác mặc đồ vỉa hè, nắm chặt tay nhau giữa dòng người qua lại.

- Không phải lo, lúc nào cũng mua được vé. – Gia Hàng rụt rè gỡ ngón tay ra. Sao thủ trưởng nóng thế nhỉ, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Mới rút ra được một ngón, bàn tay to lớn đổi thành nắm trọn cả bàn tay, như một chiếc còng khóa tay cô.

- Xem suất mấy giờ? – Về mặt Trác Thiệu Hoa không chút lạ thường, dường như người mà người ta nhìn không phải là anh.

- Suất gần nhất! – Nếu cô quyết tâm giãy giụa, có lẽ càng không thoát khỏi nỗi oan kẻ trộm, thôi thì chui sớm vào rạp chiếu phim tối mò còn hơn!

Anh dắt tay cô đi mau vế, lúc rút ví, tay anh hơi buông lỏng một chút, sau đó tay cô tựa như một cục nam châm, tay anh tự động bị hút vào.

- Sao vậy? – Cảm giác được ánh mắt của cô, anh cúi xuống.

Có phải bản năng bảo vệ của thủ trưởng quá mạnh hay không, thực ra cô không dễ bị người ta vượt mặt đâu.

- Hơ, không có gì! – Cô cười gượng.

Phim đã mở màn, Cát Ưu[3] cầm một xấp tiền, trình trọng hỏi người đẹp miệng rộng Diêu Thần: Em có thể thề trước xấp tiền này, cho dù sau này đối phương có giàu có, khỏe mạnh, có yêu em đến đâu, em cũng sẽ không quay lại bên anh ta nữa?

[3] Diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc, đóng vai am chính trong bộ phim Chỉ tiếp người có tình.

Gia Hàng cười phụt một tiếng.

Bàn tay to lớn nhanh như cắt bịt miệng cô để kìm tiếng cười lại:

- Đừng để ảnh hưởng đến người khác. Đã tắt điện thoại chưa?

Hơi thở nóng ẩm thoảng mùi nước gạo rêu kè sát tai cô, hơi ngứa. Họ ngồi hàng cuối cùng.

Ở bên cạnh thủ trưởng, muốn gây họa cũng khó. Cô đẩy tay anh ra, ngoan ngoãn chỉnh điện thoại về chế độ im lặng.

Trên màn hình, Cát Ưu như người đầu giá, gõ búa cộp một cái:

- Giao dịch không thành, vẫn thành bạn.

Cả rạp cười ồ lên.

Cô cười chảy nước mắt, một giọt nước mắt long lanh đọng trên mi, rung rinh khe khẽ, rất lâu cô mới chớp đi.

Anh chẳng thấy có gì buồn cười hết, chỉ đơn thuần là làm trò hề, còn lâu mới thu hút bằng vẻ mặt của cô, dường như ngấm thể nào cũng không đủ, trái tim còn lên bổng xuống trầm theo nét mặt của cô.

Trên thế gian này sao lại có một người như vậy? Khi hồn nhiên khi bông bột, khi bướng bỉnh lúc ngây ngô, khi thông minh khi nhanh nhẹn, khi chính trực...

Mỗi một lúc, đều khiến anh ngấm mãi không hết, như một cánh cửa sổ mới mở đang dần mở ra trước mắt.

Rạp chiếu phim cũng thật là sáng tạo, vì bộ phim này, tất cả các ghế ngồi đều đổi thành ghế tình nhân. Tuy chỗ ngồi rất rộng rãi, nhưng ở giữa chẳng có gì ngăn cách. Anh giữ gói bỏng ngô trong tay, để cô lấy cho dễ.

Cô đứng là vừa ăn vừa xem chẳng bỏ việc nào, một tay cầm cola, một tay cầm bỏng ngô.

Trong bóng tối, anh nhìn ánh sáng từ màn hình loang loáng hắt lên khuôn mặt cô, mặt cô kè sát anh, gần tới nỗi có thể cảm nhận được hơi thở của cô.

- Không hay à? – Hải Nam nhiều mưa, Cát Ưu và Thư Kỳ cuộn mình trên ghế ngấm mưa, cô trông như hai cha con, quay đầu nhìn sang, mắt thủ trưởng lóe lên một tia sáng không rõ ẩn ý.

- Cứ vậy thôi. – Anh đặt bỏng ngô xuống, lấy khăn tay lau tay cho cô.

Não ngừng hoạt động.

Anh chớp mắt, khoé miệng hơi cười, rút trong túi áo ra một chiếc đồng hồ đeo vào tay cô. Cô giơ tay lên, nhận ra chiếc đồng hồ nguyệt tướng trong quảng cáo.

- Quà năm mới! – Anh xoa đầu cô. – Xem phim đi!

Cô ngoảnh đầu lại, Cát Ưu đang thở dài với vẻ thâm trầm vô hạn: Hôn nhân chọn thể nào cũng vẫn cứ sai, cuộc hôn nhân lâu dài chính là đâm lao thì phải theo lao.

- Đắt lắm có phải không? – Cô bỗng quay đầu sang.

- Không cần phải đáp lễ, đừng lo. – Anh mỉm cười.

- Có đến một nghìn tệ không? – Cô vẫn không yên tâm lắm.

Anh ngẫm nghĩ một lúc:

- Gần gần thế.

Cô sung sướng sờ chiếc đồng hồ, mặt cười rạng rỡ, ồ ồ rồi, cô tặng anh cái khăn quàng hơn hai nghìn tệ, sẽ không nợ anh gì nữa.

- Em thích lắm. – Cô cố ý thêm một câu.

- Thế thì tốt!

Ý cười càng đậm.

Phim hết, cô kêu hơi đói bụng. Gần đó có quán ăn Hồ Nam, cô bảo:

- Mình đi ăn nhé, lâu lắm không ăn món Hồ Nam rồi.

- Nhớ nhà à?

Cô nhìn đôi mắt phẳng phất nụ cười trong trâm tinh của anh, thành thật khai báo:

- Cũng hơi nhớ, Tết dương lịch năm ngoái em cũng không về nhà, gặt bố mẹ là mới đi làm nên Tết dương lịch không được nghỉ, mẹ em còn khóc trong điện thoại, mắng ông chủ là kẻ hút máu người. Năm nay chị hai nói cũng không về nhà, đợi có kết quả thi đã. Nếu thi đỗ, bọn em có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị.

Anh lặng lẽ uống trà, nhìn ra ngoài cửa sổ. Sắc trời hơi tối, phố mới lên đèn, người đi lại trên phố đông hơn ban ngày.

- Hôm nào thi?

- Mừng Bảy, mừng Bốn phải đi trả lời phỏng vấn về Lệ nhân hành, em bận lắm đó!

Anh chỉ hơi nhếch môi.

Món Hồ Nam ở tiệm này rất chính tông, đặc biệt là món đầu cá xào cay, Gia Hàng rồi rít khen luôn miệng, nói sắp bằng với tay nghề của bố cô rồi, cơm niêu cũng ngon, cô ăn liền hai bát.

- Nếu rất nhớ bố mẹ, thì tới Tết Nguyên đán mời họ tới Bắc Kinh ăn tết. – Anh bảo nhân viên rót trà xanh cho cô, uống cho bớt cay.

- Không được, bố mẹ ngồi tàu lâu sẽ nhức chân.

- Đi máy bay.

Gia Hàng lắc đầu:

- Bố mẹ đều chưa từng ra khỏi trấn Phượng Hoàng, sân bay nhiều thủ tục phức tạp, họ hiểu sao được!

- Vẫn còn một tháng nữa mới tới Tết Nguyên đán, cứ từ từ nghĩ cách, thi trước đã.

- Ủ, thật ngưỡng mộ nhóc Phàm Phàm, ngày nào cũng dính chặt lấy anh, em cũng quần bò lắm. – Cô cười ngưỡng ngạo.

Nụ cười trên mặt Trác Thiệu Hoa nhạt dần, nhướn mày không nói.

- Ngày hôm nay thật thú vị, xem một bộ phim hay, ăn được món ăn quê nhà, lại có một món quà đẹp thế này nữa. Thủ trưởng, cảm ơn anh! – Cô lúc lắc cái đồng hồ trên tay, đúng là càng ngắm càng yêu.

- Ngày mai sắp xếp thế nào?

- Hả?

- Nghỉ lễ ba ngày mà, hôm nay mới là ngày đầu tiên. Ngày mai đi bắn súng hay đi đánh bóng? – Anh hỏi tỉnh queo.

- Bắn súng? – Gia Hàng mừng rỡ thốt lên.

- Lần trước hình như em rất tò mò, anh dẫn em đến trường bắn xem.

Gia Hàng không nén nổi kích động:

- Em cảm thấy em nên về nhà học hành cho tử tế, nhưng em không có khả năng kháng cự, làm sao bây giờ?

Trác Thiệu Hoa mỉm cười yêu chiều:

- Năm mới nên rộng rãi với bản thân một chút.

- Được, được, vậy em đi, em còn muốn xem anh bắn súng nữa.

- Được, muốn xem anh bắn mấy phát cũng được. Bây giờ về nhà à?

Bị kế hoạch ngày mai làm cho sung sướng, cô chẳng còn nghĩ ngợi được gì:

- Hôm nay em phải đi ngủ sớm, tranh thủ giữ sức khỏe. Đúng rồi, hôm nay em không ngủ với Phàm Phàm thối nữa đâu, em ghét nó.

- Anh cho con ngủ. – Anh chăm chú nhìn cô, bằng một sự dịu dàng mà ngay cả bản thân anh cũng không hình dung ra được.

- Em thật khâm phục anh. Ai bảo tên nhóc ấy không phải hư thông thường.

Giống em thôi, anh mỉm cười.

- Em vào nhà vệ sinh một lát.- Cô xốc ba lô đi vào bên trong.

Anh đứng dậy đi tới quầy thanh toán. Phía trước có một người đang trả tiền, tay xách một cái túi nữ, anh phải đợi một lát. Khi người đó quay lại, vừa ngẩng lên đã lập tức cung kính chào anh:

- Thiếu tướng Trác, chúc mừng năm mới!

- Chúc mừng năm mới! – Anh bình thần gạt đầu rồi nhìn về phía nhà vệ sinh. – Đến cùng bạn à?

- Là Diêu Viễn, cô ấy nói muốn ăn món Hồ Nam. – Chu Văn Cẩn hơi mất tự nhiên, giấu chiếc túi xách ra sau lưng.

Diêu Viễn lau tay chạy tới, nhìn thấy Trác Thiệu Hoa thì cũng ngẩn người ra.

Ba người không có chuyện gì để nói, chỉ cười cười nhìn nhau, Trác Thiệu Hoa đưa thẻ cho nhân viên, Chu Văn Cẩn và Diêu Viễn vội cáo từ.

- Mình tưởng thủ trưởng không ăn thức ăn đời thường cơ. – Ra khỏi nhà hàng, Diêu Viễn lẳng lặng quay đầu một cái.

- Thế thì ăn gì, dây da với rẽ cây chắc? – Chu Văn Cẩn cười, đưa tay nhìn đồng hồ. – Nhanh chân lên, không thì không kịp giờ chiếu phim bây giờ.

Diêu Viễn cười hì hì khoát tay anh:

- Thế cậu kéo mình với, ăn no quá, mình không đi được nữa rồi.

- Cậu đúng là đồ bụng to, sau này có thằng nào dám lấy?

- Chuyện ấy chẳng cần cậu lo. – Diêu Viễn lại ngoái lại. – Ê, thủ trưởng vẫn còn đứng đó, đang đợi ai à? Cậu đoán xem là ai?

- Không phải bạn thì là vợ.

- Oa, không biết vợ anh ấy trông thế nào nhỉ? – Diêu Viễn nhắm mắt lại mơ màng.

Chu Văn Cẩn bật cười, đập cho Diêu Viễn một cái, nếu là Heo, cô ấy sẽ chẳng quan tâm tới mấy chuyện này.

- Cô ơi, phiền cô vào nhà vệ sinh xem hộ có cô gái nào đeo ba lô đang ở trong đó không?

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, Gia Hàng vẫn chưa bước ra, Trác Thiệu Hoa sốt ruột nói với một cô nhân viên. Cô ấy bước nhanh vào trong, một lát đã bước ra.

- Thưa anh, bên trong không có người.

- Xin hỏi nhà hàng ta còn có lối ra nào khác không?

Cô nhân viên chỉ vào bên trong:

- Cửa lớn nhìn ra phố lớn, phía sau có một cánh cửa nhỏ quay ra một con hẻm.

Trác Thiệu Hoa lập tức gọi điện thoại, điện thoại vẫn thông, nhưng chuông reo rất lâu mà không ai nghe máy. Anh đang định cúp máy thì nhận được một tin nhắn.

“Thiếu tướng Trác, em thấy mình vẫn nên quay về học bài là hơn, kỳ thi này rất quan trọng đối với em. Chào Phàm Phàm hộ em, thi xong em sẽ tới thăm nó, nhắn nó phải ngoan nhé!”

Bộ phim hôm nay nói về cái gì, anh chẳng hề có chút ấn tượng, anh chỉ nhớ được một câu nói đau đớn của Cát Ưu: Ai động lòng trước người đó tiêu tùng.

Giây phút này, anh đã hơi hiểu được ý nghĩa câu nói đó.

14. Chương 14: Bãi Lau Sương Mắc Trắng Tinh (2)

Xe buýt lướt về khá thoáng đãng, khi vào bến mới bật đèn, phần lớn thời gian còn lại đều chìm trong bóng tối và sự im lặng. Gia Hàng lặng lẽ nghe tiếng bánh xe mài xẹt trên mặt đường, trong bóng tối, những con số màu đỏ trên màn hình máy quét thẻ vừa nhúc nhích vừa mờ hồ.

Kết một tiếng, xe lại vào bến, những người xuống xe ngắc ngứ nối đuôi nhau đi xuống, những người lên xe lục tục đi lên từ một cánh cửa khác.

Một phút sau, chiếc xe lại chuyển động, thân hình những người đang đứng không khỏi hơi chúi về phía trước.

Trong số những người này, chưa biết chừng có những gương mặt đã rất lâu không gặp.

Trái đất thật tròn, đi mãi đi mãi, người muốn gặp, người không muốn gặp, đều tình cờ đụng phải.

Mấy tháng nay, qua miệng Ninh Mông và Tiểu Ngải, nghe được quá nhiều tin tức về Chu Văn Cẩn, cô biết sớm muộn gì cũng có một ngày gặp lại. Chỉ không ngờ lại tình cờ như vậy.

Cô và một cô gái khác lần lượt bước từ nhà vệ sinh ra, khoảng cách chưa tới mười mét, sau đó cô nhìn thấy thủ trưởng đang đứng cùng với Chu Văn Cẩn. Cô gái đó đi cùng với anh, là kiểu bạn nhìn qua đã biết là rất thân thiết, chưa đến một hai năm thì không có được sự thân thiết đó.

Ví dụ như thủ trưởng sẽ không chủ động xách túi hộ cô, quan hệ còn chưa tới mức sâu sắc như thế!

Thủ trưởng hóa ra lại quen biết bọn họ, vậy thì, sau đây sẽ giới thiệu cô như thế nào? Sau đó Chu Văn Cẩn sẽ nói không cần đâu, bọn tôi quen nhau.

Chu Văn Cẩn sẽ nói gì với cô?

Lâu rồi không gặp? Ba năm cũng không tính là lâu, ít nhất khi cô nhìn thấy anh, vẫn chưa thấy có cảm giác xa lạ.

Tại sao em không đến Havard? Havard không phải là Cố Cung, cứ mua một tấm vé là vào được, phải qua rất nhiều quy trình.

Mấy năm nay ổn không? Đương nhiên là ổn, không bệnh tật không tai nạn.

Cô quay đầu chạy thẳng, làm một kẻ đào ngũ. Mặt không tái nhợt, tim không đập loạn, đơn thuần chỉ là vẫn chưa đến lúc gặp lại.

Điều bất an duy nhất là cảm thấy có lỗi với thủ trưởng, cho nên khi anh gọi điện tới, chỉ có thể mặc chuông reo, không có gan nghe máy. May thay trên đời này còn có một thứ gọi là tin nhắn.

Thủ trưởng không nhắn lại, bị người ta cho leo cây chắc chắn chẳng dễ chịu gì. Nhưng thủ trưởng sẽ không giận cô đâu, quan hệ giữa bọn họ không phải là dạng có thể ghét bỏ đối phương.

Hôm nay đã nhớ mang theo chìa khóa, lúc mở cửa, ngón tay hơi run lên, do lạnh.

Cửa phòng cô bạn cùng nhà đang mở, bên trong vọng ra tiếng nước nở khe khẽ, có lẽ không nghĩ rằng cô sẽ trở về vào giờ này nên tiếng khóc không kịp kìm lại, nhưng ngay giây tiếp theo, cửa đã đóng sập lại, không còn âm thanh nào nữa.

Cô nhún vai, bật đèn, cởi áo.

Màn hình điện thoại đang nhấp nháy, chị Gia Doanh gọi tới, hỏi cô có ra ngoài chơi với bạn không? Cô nói dối tỉnh bơ, mấy ngày nữa là thi rồi, em học còn không kịp nữa là.

Gia Doanh vội khen cô ngoan, cô cười khan. Cô cảm thấy nước nóng, trước khi đi ngủ tắm một cái sẽ dễ ngủ hơn.

Cô đứng trên ban công, xa xa có người đang bắn pháo hoa, rất đẹp, pháo hoa dừng lại trên bầu trời rất lâu rồi mới từ từ nổ xòe ra, cái rực rỡ trong khoảnh khắc ấy che phủ cả những ánh sao trên bầu trời.

Cô nhắm mắt lại, như thấy lại cảnh mình đang ngồi xoay lưng với Chu sư huynh trong phòng máy. Họ không chọn ngồi cạnh nhau mà thường ngồi xoay lưng lại với nhau. Ghế trong phòng máy không có tựa lưng, ngồi một lúc thấy mỏi, cô sẽ dựa về phía sau, tự nhiên sẽ dựa vào lưng anh. Lúc đó anh sẽ ưỡn thẳng người lên, để cô dựa cho thoải mái.

Giữa bọn họ, từ trước tới nay chưa bao giờ nhắc tới chuyện tình yêu, chưa bao giờ nói chữ yêu, lần thẳng thắn nhất chính là lần nghe bài hát Chúng ta đều là những đứa trẻ ngoan.

Thua anh theo cái mác dân chủ như vậy, khi đó có một chút không thể chấp nhận, tâm tình phiền muộn, nhưng trong lòng không quá bận tâm, bởi vì người thắng là anh, không phải là người khác.

©STENT

Thầy giáo chuyên ngành tới an ủi cô, vô tình tiết lộ mới đầu khi chuyển anh từ khoa Công trình sang khoa Máy tính, một cơ quan nào đó đã có ý muốn tập trung bồi dưỡng anh, tất cả những điều này chỉ là một màn kịch để anh có thể ra nước ngoài một cách danh chính ngôn thuận, cô là một vai phụ không biết chân tướng mà lấn sân vai chính,

Cô hỏi: Anh ấy có biết chuyện này không?

Thầy giáo nói: Từ lúc bắt đầu tuyển người, cậu ấy đã biết.

Tâm trạng rất phức tạp, lại không thể nói rõ là tư vị gì. Cô đưa ra từng giả thiết, nếu cô là anh, cô sẽ làm thế nào? Ít nhất cô sẽ không nhìn anh bị người ta đùa bỡn như một con khỉ, hoặc cô càng mong muốn dựa vào thực lực của mình để cùng anh đi theo con đường thi TOEFL.

Họ đều có năng lực này, không phải sao? Ác cảm bắt đầu nảy mầm từ đó, cô không tài nào có thể đối xử với anh bằng tâm trạng như trước. Thực ra cũng không bỏ ra bao nhiêu, nhưng vẫn bị tổn thương, vẫn bị lạc đường.

Cô chưa từng nhắc đến chuyện này với bất kỳ người nào khác, mọi người cười chê cô không chịu nhận thua, cô đều lặng lẽ nuốt xuống. Quyết định ra nước ngoài học, không phải là vì cô đuổi theo hình bóng của anh, không phải giận dỗi, mà là muốn thực hiện một lời hẹn từ rất lâu trong lòng.

Đêm đã khuya, cửa kính mờ sương, đèn tăng sáng đã kết thành một lớp băng mỏng, tầm mắt mơ hồ, cô lắc đầu, bứt ra khỏi dòng chảy hồi ức, không còn vướng mắc gì.

Mùng hai trời âm u, có gió nhẹ, trước khi đi chợ, dì Lữ tới thư phòng hỏi Trác Thiệu Hoa, hôm nay Gia Hàng có về ăn cơm không? Trác Thiệu Hoa ngồi trước máy tính lắc đầu.

Thím Đường bế Tiểu Phàm Phàm ở suốt trong phòng dành cho khách, cứ đi ra nơi khác là cậu nhóc sẽ kêu ầm lên. Gia Hàng còn một ít quần áo, sách vở và chiếc máy tính vẫn để trong đó.

Buổi trưa, trong nhà có vài vị khách, là bà Âu Xán và vợ chồng bà Trác Dương, khiến dì Lữ luống cuống vì căng thẳng.

Gia Hàng không ở nhà, bà Âu Xán thở hắt một hơi, cười cười đòi bế Phàm Phàm, Phàm Phàm quay ngoắt đi dụi đầu vào lòng thím Đường. Thím Đường vội an ủi bà Âu Xán đang hụt hẫng, nói Phàm Phàm đang lạ.

Bà Âu Xán cười ngượng ngập, đứa bé này giống hệt Thiệu Hoa, nhưng đáng yêu hơn Thiệu Hoa hồi nhỏ.

Bà Trác Dương ở đảo Phuket của Thái Lan một tuần, da hơi ngăm ngăm, luôn mồm than Bắc Kinh không phải là nơi dành cho người ở, chỉ vì ông Án Nam Phi mà bà mới quay về.

- Ông xã ơi, có phải anh cảm động lắm không? – Bà nũng nịu nhìn ông.

Về mặt ông Án Nam Phi vô cùng mệt mỏi, mắt hằn tia đỏ, môi khô nứt nẻ.

- Ủ, rất cảm động. – Ông máy móc gạt đầu, trả lời lấy lệ.

Bà Trác Dương bấu môi, nghiêng đầu nhìn bà Âu Xán.

Bà Âu Xán đang nhìn Phàm Phàm không chớp mắt, Tiểu Phàm Phàm lại chẳng nhìn bà, hiếu kỳ đuổi theo một quả bóng bay màu đỏ ngoài phòng khách mà đi Lữ mua về cho cậu bé.

- Thiệu Hoa, đồ của Giai Tịch bố mẹ nó đã mang về hết thật rồi sao? – Bà Âu Xán hỏi.

Trác Thiệu Hoa gật đầu.

Bà Trác Dương hỏi tiếp:

- Chuyện này có thể hiểu được, là nhà họ Trác chúng ta có lỗi với họ, người ta chỉ có một đứa con gái, dù có thành tro thì vẫn là bảo bối của họ.

- Nó đâu rồi? – Bà Âu Xán nhướn mày.

- Mẹ, cô ấy tên là Gia Hàng. – Trác Thiệu Hoa đặt đĩa xuống, nhìn thẳng vào mắt mẹ mình. – Cô ấy phải thi, bây giờ đang tập trung ôn tập.

Giọng nói cứng rắn của anh khiến bà ngỡ ngàng:

- Nó đã cưới con rồi, còn muốn thi cái gì nữa?

Đây là đỉnh cao trong cuộc đời nó rồi, còn định trèo tới đâu nữa?

- Gia Hàng có cuộc đời riêng của cô ấy.

- Ha. – Bà Âu Xán như nghe được một câu chuyện rất nực cười. – Vậy tại sao nó lại nhúng mũi vào cuộc sống của người khác?

- Mẹ, Phàm Phàm đang nhìn mẹ, mẹ muốn nói những lời này trước mặt cháu sao? Nếu mẹ vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để đón nhận Phàm Phàm và Gia Hàng, vậy thì không cần miễn cưỡng bản thân, con cũng có thể hiểu được.

- Thiệu Hoa, vì một kẻ lừa đảo nói dối luôn mồm mà con cãi lại mẹ ư? – Bà Âu Xán đứng phắt dậy, như thể bị lúng nhục.

- Mỗi một câu nói dối của Gia Hàng, đều là vì con. Mẹ, mẹ phải công bằng một chút, con lớn hơn Gia Hàng mười tuổi, con là người có thể dễ dàng bị lừa hay sao? Nếu thật sự nói tới bị tổn thương, người đó phải là Gia Hàng mới đúng. Mẹ nhìn xem cô ấy đã đem lại cho con những gì? – Anh bế Phàm Phàm từ tay thím Đường lên. Mẹ không cảm thấy Phàm Phàm rất đáng yêu sao? Còn con đã đem lại cho cô ấy những gì?

Bà Âu Xán giống như không thể nhận ra con trai mình, bà cảm giác như đang bị tẩy não. Bà ngồi phịch xuống ghế, phẩy tay:

- Ý của con là nếu chúng ta không chấp nhận nó, con sẽ cắt đứt quan hệ với chúng ta?

- Không, nhưng xin hãy nể mặt con, nếu không thể chấp nhận Gia Hàng, vậy xin hãy tôn trọng cô ấy.

Hai mẹ con nhìn nhau, không ai chịu nhường bước.

- Chị dâu, đồ ăn nguội rồi, ăn cơm trước đã! – Bà Trác Dương vội xoa dịu tình hình, lén đá chân ông Án Nam Phi, bảo ông giúp đỡ.

Ông Án Nam Phi hồn treo ngược cành cây, ông đang nghĩ mừng Bốn phòng xét nghiệm đi làm lại, chắc có kết quả xét nghiệm DNA rồi.

Tối mừng Một, công ty Ninh Mông tổ chức liên hoan, chơi đến tờ mờ sáng mới về nhà, lúc lên lầu chân nam đá chân chiêu, không tắm rửa đã lăn quay ra ngủ.

Trưa ngày hôm sau cô nàng mới tỉnh dậy, đầu đau như búa nổ, đi tắm một cái, vừa đắp được cái mặt nạ thì điện thoại trong túi xách réo mãi không ngừng.

Hết sức miễn cưỡng đi nghe điện thoại. Lúc này, cô không muốn bất kỳ ai nhìn thấy hai cái bông mắt của mình.

Giọng cười biếng nhác vừa cất lên, lông tơ của Ninh Mông đã dựng đứng cả lên, là tên lưu manh Thành Công kia.

- Đang làm gì thế? – Thân thiết như thể tối qua họ vừa mới ở bên nhau.

- Chẳng làm gì cả.

- Thế thì ra ngoài đi, tìm chỗ nào vui vẻ một chút.

- Không đi. – Ninh Mông thẳng thừng cự tuyệt.

- Anh tưởng chúng ta là bạn chứ, ít nhất thì năm mới cũng nên nói một câu chúc mừng, gặp mặt, ăn cơm, anh còn đặc biệt đối ca trực vì em đấy, xem ra anh tự mình đa tình rồi. Vậy thì thôi, làm phiền...

Trước khi anh ta kịp cúp máy, lương tâm của Ninh Mông bỗng nhiên trở dậy, phát hiện ra thái độ của mình cũng có phần quá đáng.

- Vị đại ca kia đâu?

Cô nhớ tới khuôn mặt tuần tú không cười không nói của Trác Thiệu Hoa.

- Hôm trước mới gặp cậu ta xong, hôm nay tất cả thời gian của anh đều dành cho em. – Giọng Thành Công trầm xuống, thoáng một chút dịu dàng tình tứ.

Ninh Mông cười khan, sờ lên mặt, nóng rực rồi!

- Lúc ăn cơm anh sẽ không kể chuyện nữa chứ?

- Anh đâu phải là vua kể chuyện. Anh đến đón em nhé?

- Anh có xe à?

- Mượn của bạn, ăn cơm với người đẹp, không thể chen chúc trên xe buýt trong ngày lạnh giá thế này được!

Phụ nữ luôn luôn mềm lòng, nghe lời ngon ý ngọt lại càng mềm như bún. Gạt cái nghề nghiệp hơi khó tiêu hóa của anh ta sang một bên, nếu để làm bạn ăn cơm thì Thành Công cũng được coi là không quá mất mặt, đẳng nào cũng chẳng có cuộc hẹn nào khác, Ninh Mông bèn đồng ý.

Yếu điệu thướt tha đi ra ngoài cổng tiểu khu, nhìn thấy Thành Công nghiêng người dựa vào chiếc BMW, Ninh Mông thầm nghĩ bạn của Thành Công cũng hào phóng thật.

Thành Công lặng lẽ mở cánh cửa xe bên ghế phụ lái, mời Ninh Mông lên xe.

- Tối nay muốn ăn gì? – Tay trái anh ta cầm vô lăng, ánh mắt rơi trên đôi chân dài đi tất lưới màu đen của Ninh Mông, khóe miệng nhếch lên một nụ cười ẩn ý.

- Em thế nào cũng được. – Ninh Mông vén tóc với vẻ mặt tự nhiên.

- Vậy anh quyết định hết nhé! – Thành Công liếc nhìn bảng chỉ đường, xe êm đường quen, rẽ vào một con đường lớn rợp bóng ngô đồng, dừng lại trước tòa nhà màu trắng ngà của một khách sạn thương gia cao cấp.

- Ở đây à? – Ninh Mông túm chặt dây an toàn trước ngực.

Thành Công nhún vai:

- Ở đây có dịch vụ trọn gói, đồ biển làm khá ngon, có tắm suối nước nóng, phòng nghỉ, KTV, phòng chiếu phim... Trời lạnh, không muốn di chuyển nhiều, giải quyết hết ở một địa điểm thôi.

Nụ cười của Ninh Mông trở nên cứng ngắc:

- Em tưởng chúng ta chỉ ăn cơm thôi.

Thành Công chợt tỉnh ngộ:

- Em không muốn làm việc khác với anh à, yên tâm, anh không ép, ép sẽ không vui, phải không nào? Vậy chúng ta chỉ ăn cơm đơn thuần thôi.

Câu này sao nghe kỳ cục như vậy, Ninh Mông liếc xéo Thành Công, đồ sói đội lốt người.

- Em... Em sức nhớ ra là em còn có việc.

Thành Công nhếch mép:

- Sợ anh giở trò hả?

Ninh Mông đen mặt.

Thành Công rút điện thoại ra đưa cho cô.

- Thế này đi, em gọi điện thoại cho Heo, bảo cô ấy cũng tới luôn, như thế em sẽ tin là anh không có suy nghĩ gì không an phận.

Con Heo dần kia, anh bảo cô ta xéo đi, không biết đã xéo đến xó nào rồi? Haizz, làm người không thể quá tò mò, nghe được nhiều bí mật rồi, tâm trí sẽ bị những phần tử bất minh chiếm lĩnh.

- Heo không rảnh! – Ninh Mông dựa người vào ghế.

- Cô ta thì bận cái gì?

Nhà họ Trác có hai bà giúp việc, chưa tới phiên cô ta phải xắn tay áo lên.

Ninh Mông không phát hiện ra ý tứ thăm dò trong câu nói của Thành Công:

- Heo sắp phải thi IELTS, bây giờ đang vui đầu ôn tập, không thể làm phiền.

- Cô ta muốn đi du học sao?

Thành Công nheo mắt lại đầy vẻ hào hứng. Thiệu Hoa có biết chuyện này không? Hay à nha, mặc kệ thật giả, trước mắt Heo là vợ một thiếu tướng, nếu không được cấp trên phê chuẩn, sẽ không thể nào xuất ngoại.

- Phải!

- Chẳng phải mọi người thường tốt nghiệp xong là xuất ngoại luôn sao, không phải là đợi anh chàng Chu sư huynh kia đấy chứ? – Thành Công cực kỳ đắc ý về bộ nhớ của mình.

Ninh Mông trợn mắt:

- Chu sư huynh vốn ở nước ngoài.

Bỏ nhà theo trai? Đấy mắt Thành Công lóe lên một tia sáng, khóe miệng hơi trề xuống. Cô nàng Heo này đúng là một quyển bách khoa toàn thư, càng đọc càng thấy tò mò.

- Vậy thì chúng ta đừng làm phiền cô ấy nữa. – Thành Công nhướn mày, mở cửa xuống xe.

Khi vòng sang bên ghế phụ lái, Ninh Mông vẫy vẫy điện thoại với anh ta. Anh ta gật đầu, để cô nghe điện thoại, cửa xe hé ra một khe nhỏ, anh ta quay người đi.

- Chu sư huynh, anh về nước rồi à! – Ninh Mông rú lên mừng rỡ, khiến cậu trai giữ xe đang đi tới giật mình dừng lại giữa đường, không dám tiến lên.

Môi Thành Công hơi cong lên, mặt tỉnh bơ đồng tai lên nghe.

- Rồi à, Chu sư huynh tìm em, em lúc nào cũng rồi hết. Vâng, lâu lắm rồi không gặp à, ba năm rồi nhỉ! Chu sư huynh chắc chắn là càng ngày càng đẹp trai ha...

Con nhỏ Tiểu Ngải kia, thấy sắc quên bạn, em khinh bỉ nó...

Không, không cần Chu sư huynh tốn kém, em mời anh. Dạ, vậy thì tới...

Thành Công gõ nhẹ mấy cái vào kính xe, Ninh Mông ngược mắt lên, anh ta chỉ vào khách sạn phía sau lưng. Ninh Mông hiểu ý, nói tên khách sạn.

- Bây giờ đã tin anh là chính nhân quân tử chưa? – Đợi Ninh Mông cúp máy xong, Thành Công nói.

Ninh Mông cười, mím môi ngấm lại mình trong gương chiếu hậu, vẫn tốt, môi đỏ răng trắng, mặt tựa hoa đào.

- Em yêu thầm anh chàng Chu sư huynh kia?

Ninh Mông hất hàm:

- Em không thèm chơi trò yêu thầm, em mà yêu thì sẽ công khai, có điều hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

- Đáng thương vậy? – Thành Công tỏ vẻ thông cảm.

- Đúng thế. – Ninh Mông ủ rũ gật đầu. – Tim anh ấy đã có chủ!

- Đóa hoa nào lại kiêu diễm hơn em?

Ninh Mông bước xuống xe:

- Không phải hoa, mà là Heo.

Đáp án như đã dự đoán, nhưng Thành Công vẫn hơi sững sờ.

- Sở thích của Chu sư huynh thật khác người, hừ! – Nhớ tới chuyện cũ, Ninh Mông vẫn chưa hết bực.

Thành Công cười rúm cả miệng.

Họ bước vào nhà hàng, gọi món. Đang uống trà, Thành Công nhìn thấy một chàng trai thư sinh nho nhã đeo kính cận đang đứng bên ngoài nhìn vào trong này.

- Chu sư huynh, ở đây! – Ninh Mông đứng dậy, vẻ mặt thẹn thùng một cách hiếm có. Tùy tiện chỉ vào Thành Công. – Bác sĩ Thành, bạn của Heo.

Mắt Chu Văn Cẩn nhanh chóng ánh lên một tia kinh ngạc, lịch sự bắt tay với Thành Công.

- Anh về bao lâu rồi? – Về mặt Ninh Mông chờ đợi vì si mê, hoàn toàn quên tiết Thành Công.

- Hơn mười ngày, bởi vì công việc mới bắt đầu nên hơi bận, chưa liên lạc với bọn em được. – Chu Văn Cẩn cười áy náy.

- Không sao, bây giờ liên lạc cũng thế. Anh đã gặp Heo chưa?

Về mặt Chu Văn Cẩn hơi cứng lại, vờ uống một ngụm trà:

- Cô ấy đổi số điện thoại à?

- Trước khi đi Nam Kinh. Nhưng hai người ở cùng một tiểu khu, không gặp nhau sao?

Bàn tay cầm tách trà của Chu Văn Cẩn hơi run lên:

- Cô ấy... cô ấy cũng ở đó sao?

- Anh ở tầng mấy?

- Tầng 18!

- Ha, hai người ở đối diện nhau, cậu ấy ở căn nhà hồi trước của em!

Chu Văn Cẩn cười gượng:

- Gần như vậy, thế mà chưa gặp được nhau. Anh còn tưởng cô ấy ở nhà chị gái cơ.

Ninh Mông cắn môi:

- Chu sư huynh, Heo sắp ra nước ngoài rồi.

Đường như Chu Văn Cẩn không nghe thấy, chỉ uống hết ngụm trà này tới ngụm trà khác.

Lúc này, đồ ăn được mang lên. Cơm hải sản, đu đủ tuyết nhĩ, sứa nhúng dấm, cá hồi lát...

Sơn hào hải vị đầy một bàn.

Ninh Mông chợt dạ liếc Thành Công, hình như những món ăn này rất đắt, Thành Công cười chẳng hề bận tâm:

- Chúng ta ăn đi thôi, vừa ăn vừa nói chuyện. Chu sư huynh hiện công tác ở đâu?

- Viên chức thông thường thôi.

Thân phận thật sự của tất cả thành viên đội Kỳ binh mạng đều bí mật, với bên ngoài, bọn họ là nhân viên của Vụ An Ninh Bộ Công nghệ thông tin.

- Heo thế nào? – Chu Văn Cẩn hỏi.

- Cũng ổn, nhưng xinh hơn ba năm trước đây, bây giờ để tóc dài, con gái mười tám thay da đổi thịt, gặp cậu ấy chắc chắn anh sẽ sững sờ cho coi!

- Cô ấy vẫn luôn xinh đẹp. – Giọng Chu Văn Cẩn dịu hẳn đi.

Thành Công suýt nữa cười phì, trên đời này có con heo nào xinh đẹp ư?

- Chu sư huynh, anh... có phải anh muốn chủ động tấn công?

Chu Văn Cẩn thở sâu một hơi:

- Anh sẽ không để lỡ thêm ba năm nữa.

- Anh muốn giữ cậu ấy lại sao? Ba năm nay, cậu ấy đều không kết bạn với ai. – Ninh Mông chủ động tiết lộ nội tình.

- Anh nghĩ anh sẽ giữ được cô ấy. – Chu Văn Cẩn cười đầy tự tin.

- Cậu nói trước không sợ bước không qua à! – Thành Công ngồi bên cạnh lạnh lùng xen vào một câu, thâm mĩa mai trong lòng, mở mồm ra là Heo thế này Heo thế kia, các người hiểu Heo chân chính được đến bao nhiêu. Mẹ kiếp, hôn nhân quân sự, cậu đụng vào được chắc? – Heo mà tôi quen, không phải là người mà người khác có thể chi phối được.

- Là bởi vì đó là người khác, không phải là Chu sư huynh. – Ninh Mông bất bình.

- Xin lỗi bác sĩ Thành và Heo quen nhau như thế nào? – Chu Văn Cẩn thu nụ cười lại.

- Duyên phận đến thì tự nhiên quen nhau thôi! – Thành Công ậm ừ trả lời rồi đứng dậy. – Hai người cứ nói chuyện, tôi đi gọi điện thoại.

Đủ rồi, những gì cần biết đã biết, năm xưa Heo đã từng có một mối tình ngây ngô, gã một sách muốn có bằng được, nhưng lại không biết rằng Heo bây giờ đã không còn là Heo của ngày xưa nữa. Haizz, mặc kệ là Heo của lúc nào, cũng đều khiến người khác lo lắng. Sau này không biết còn gây ra tai họa gì nữa, ai sẽ quản lý cô nàng đây?

Anh ta phiền muộn thở dài thườn thượt.

Tới quầy thanh toán, sau đó lái xe đi. So ra thì Ninh Mông thích Chu sư huynh đưa cô ta về hơn.

Hiếm có một buổi tối Thành Vĩ ở nhà, đang cuộn tròn trên sofa thần thờ nhìn điện thoại.

Anh ta cởi áo khoác treo lên giá:

- Sao thế?

- Thiệu Hoa gọi điện cho em.

Anh ta nhíu mày:

- Nói gì?

- Anh ấy hỏi em mừng Bốn phỏng vấn ở đâu, mấy giờ bắt đầu, mấy giờ kết thúc. Anh, anh bảo có phải anh ấy bắt đầu quan tâm đến em rồi không?

Thành Công hồ hững quay người đi:

- Đừng tưởng bở. Đối tượng phỏng vấn là ai?

- Người thiết kế trò chơi của công ty game Trì Sánh.

- Tên gì?

Thành Vĩ lắc đầu:

- Trì Sánh bảo vệ cô ta rất nghiêm ngặt, hồ sơ cá nhân còn chưa đưa cho em, có điều, trò chơi đó em rất có hứng thú, tên là Lệ nhân hành.

Thành Công ờ một tiếng, cái tên này rất hay.

Gia Hàng là người đúng giờ, đúng chín giờ sáng có mặt dưới tòa nhà của công ty Trì Sánh. Bữa sáng là bánh trứng nướng mua ven đường, đặc biệt dặn dò ông chủ đừng cho tỏi, tránh để lúc phỏng vấn miệng có mùi lạ.

Thấy chưa, cô cũng có lúc tinh tế ấy chứ.

Vừa ra khỏi thang máy đã nghe thấy giọng Mã Soái, tiếng nói cao vút, hưng phấn lạ thường.

Gia Hàng nhòm vào thư ký trước, thư ký không có ở đó, cô đi thẳng tới gõ cửa văn phòng Mã Soái. Mã Soái ngược mắt lên, sau đó liền dờ ra như bị sét đánh giữa trời quang.

- Xin lỗi, tôi còn có chút việc, lát nữa liên lạc sau. – Ông ta kéo kéo cà vạt, nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy hơi tức ngực. – Cô Gia, cô... định đi đâu đây?

Ông ta dụi mắt, rồi lại dụi thêm lần nữa, không thể tin được mà nhìn chằm chằm vào cái quần bò mài trắng có hai lỗ thủng trên đầu gối của Gia Hàng, phía trên là chiếc áo khoát kiểu jacket bụi bặm không biết là đồ nam hay đồ nữ, chiếc áo len bên trong thì nhìn ra được, là áo nam, quá dài, tay áo xắn mấy lần.

Gia Hàng bắn khoản, vội lấy điện thoại ra xem ngày, đúng mà, hôm nay là mừng Bốn.

- Phỏng vấn bị hủy à?

Đâu có ai báo với cô.

Mã Soái muốn khóc:

- Cô cũng biết là phỏng vấn à? Tôi còn tưởng cô định ra phố phát tờ rơi cơ đấy! Cái áo len kia là của thủ trưởng nhà cô đúng không!

Gia Hàng gãi đầu, cái áo len này vừa dày vừa rộng rãi, cứ ra ngoài là cô lại khoác vào.

- Phỏng vấn chẳng phải chỉ ngồi đối diện trò chuyện thôi sao, chẳng lẽ lại còn có yêu cầu gì về trang phục?

Máu Mã Soái vọt lên đỉnh đầu:

- Lệ nhân trang là tạp chí nữ giới thượng lưu nhất thực nữ nhất trí tuệ nhất trong nước. Trước mặt thực nữ, nhắc tới tiên là thô tục, chỉ có phẩm vị và cao nhã. Cô bảo những độc giả như vậy chỉ nhìn mấy dòng chữ in khô khan là có thể hiểu được Lệ nhân hành của cô sao? Không, không, không, chúng ta cần phải làm cho văn hay ảnh đẹp, hình tượng của cô phải tương xứng với Lệ nhân hành. Tôi hỏi cô, nếu cô vào thẩm mỹ viện mà bác sĩ thẩm mỹ mặt mày đen sì, rõ ràng rõ rệt thì cô còn tin tưởng người không?

Gia Hàng chớp mắt vô tội:

- Tôi... chưa từng đi thẩm mỹ viện.

Mã Soái nổi khùng:

- Đó chỉ là ví dụ thôi. Còn nữa, bây giờ cô đang đại diện cho công ty Trì Sánh. Ý nghĩa của Trì Sánh cô hiểu chứ? Đó là chú tuần mã tung vó trên thảo nguyên, như sấm chớp, như gió ngàn. Trong lĩnh vực khai thác trò chơi trên mạng trong nước, Trì Sánh không được xếp thứ nhất, nhưng chắc chắn có thể nằm trong top ba. Đừng có nhắc tới Shanda, Thế giới hoàn mỹ, QQ, Blizzard[1] gì đó với tôi, bọn họ chỉ là kinh doanh trò chơi thôi, không có sản phẩm của chính mình. Còn Trì Sánh chúng ta sẽ nhanh chóng vượt mặt Nintendo của Nhật Bản. Lệ nhân hành là dự án quan trọng trong năm nay của công ty, cô muốn hủy diệt Trì Sánh phải không?

[1] Tên các công ty nổi tiếng trong lĩnh vực công nghệ thông tin ở Trung Quốc

Gia Hàng thức thối lắc đầu, con ngựa đẹp trai[2] này tuột cương rồi, đang mất kiểm soát, chớ dại mà đối đầu.

[2] Cái tên Mã soái có nghĩa là con ngựa đẹp trai.

- Vậy thì xin cô hãy chú trọng ngoại hình một chút. Ở mà thủ trưởng nhà cô cũng có phong cách lắm, cô không lo không xứng với anh ấy à?

Gia Hàng nhe răng:

- Giám đốc Mã, hình như ông lạc đề rồi.

Mã Soái bối rối cười khà khà:

- Xin lỗi, kích động quá, kích động quá. Cũng may cuộc phỏng vấn bắt đầu vào buổi chiều, lát nữa tôi bảo thư ký đưa cô đi đóng gói.

Ừm, đóng gói, cô cũng là một phần của Lệ nhân hành, thừa nhận. Cũng như các tác giả đi khắp nơi ký tên bán sách, kỳ thực về bản chất giống hệt với mấy bà bán rau ở chợ, có điều các bà bán rau thì bán rau, còn tác giả thì bán sách, không nói được ai thanh cao ai thô tục. Vậy thì, cô cũng ra phổ rao hàng thôi.

Đầu tiên cô thư ký tận tâm đưa cô tới một thẩm mỹ viện, tắm nước hoa hồng, sau đó làm mặt, tỉa tóc, ngay cả móng tay cũng không tha, quá trình này, Gia Hàng dùng một từ để hình dung: chà đạp. Trong lúc chà đạp, cô thư ký mua cho cô một bộ lễ phục màu đen, nói là xét đây là lần đầu tiên cô mặc, nên đã chọn bộ bảo thủ nhất, không hở vai hở lưng, dài chấm đầu gối, giày đi cùng chỉ cao năm phân, bởi vì dáng cô cao.

Gia Hàng chỉ cười không đáp, không thèm liếc nhìn bộ quần áo.

- Cô Gia, cô có yêu cầu gì đặc biệt không? – Cô thư ký phát run vì nụ cười của cô. – Có phải cô sợ bị lạnh không? Phỏng vấn thực hiện ở khách sạn Lam tinh sáu sao, bên trong ấm áp như mùa xuân, chúng ta ra cửa là vào xe, trong xe cũng rất ấm.

- Lạnh một chút tôi cũng chịu được, nhưng cô cảm thấy tôi đi đôi giày thủy tinh kia vào rồi thì còn đi đường được hay không?

- Mới đầu sẽ không quen, đi vài bước là ổn thôi.

- Tôi không có năng khiếu ấy. – Chuyện vô nhân đạo như vậy, Gia Hàng quyết cự đến cùng. – Chẳng phải là chỉ chụp vài tấm ảnh thôi sao, tôi ngồi chụp là được rồi, bảo họ đừng có chụp vào chân.

Cô thư ký bối rối:

- Cô Gia, như thế trông tổng thể kỳ cục lắm.

- Nhìn vài cái là quen thôi. – Gia Hàng nở nụ cười nhân từ vô địch.

Thợ trang điểm chỉ trang điểm rất nhẹ cho Gia Hàng, da cô căng mọng, trắng ngần, chỉ thêm một chút phấn đã long lanh rực rỡ. Khi tất cả đã xong xuôi, thợ trang điểm bảo Gia Hàng nhìn vào trong gương, cô cất tay, cô không có hứng thú với sản phẩm đã đóng gói.

Buổi trưa ăn cơm ở Trì Sánh, cô thư ký cứ nhìn chằm chằm Gia Hàng, sợ cô làm hỏng lớp trang điểm. Cơ, cũng không được ăn quá no, nếu không lát nữa mặc lễ phục sẽ lộ bụng.

Lúc vào nhà vệ sinh vừa khéo gặp Mạc Tiểu Ngải. Tiểu Ngải sững sờ đến ngơ ngẩn, có điều dưới ánh mắt sắc bén lạnh lẽo của Gia Hàng, cô nàng biết điều không phát biểu quá nhiều.

Tiểu Ngải kéo Gia Hàng sang một bên:

- Tiêm vaccin cho cậu đây, Ninh Mông đã bán tiết số điện thoại và địa chỉ của cậu cho Chu sư huynh rồi, đến lúc đó đừng có mà vu oan ỉnh. Chu sư huynh đến tìm nó, nó mê giai, đầu óc sôi lên, cái gì cũng nói.

Gia Hàng thản nhiên như không:

- Không sao, gặp thì ăn với nhau bữa cơm, mình bây giờ cũng có thể mời anh ấy một bữa thịnh soạn rồi.

Tiểu Ngải ngập ngừng muốn nói, nhưng chỉ xua tay, tiếp tục đi làm việc.

Buổi chiều Mã Soái phải đi công tác, thư ký và trưởng phòng Quan hệ công chúng cùng Gia Hàng đi tới khách sạn. Trên xe, Thư ký đưa đề cương câu hỏi cho Gia Hàng, Gia Hàng xem qua, phần lớn là những thứ có liên quan đến Lệ nhân hành, có vài chỗ liên quan đến bản thân cô, như đã theo ngành lập trình game được bao lâu rồi, tốt nghiệp đại học nào.

- Biên tập là nam giới à? – Gia Hàng kéo váy xuống phía dưới, khép chặt áo khoác.

Trưởng phòng Quan hệ công chúng tiếp lời:

- Là một nàng gái ế vàng đấy.

Thư ký lườm anh ta:

- Đừng nói mở, chủ biên Thành sẽ không vui đâu.

Gia Hàng không quan tâm tới cuộc nói chuyện của bọn họ, cô chỉ đang thương cho đôi chân bị nhét trong tất lụa, ai bảo không lạnh, từ đầu gối trở xuống đã lạnh đến mất hết cảm giác rồi.

Cũng may khách sạn thật sự ấm như mùa xuân. Trên đường đi, những người đi qua cứ liếc cô cười trộm, thư ký và trưởng phòng rất không tử tế mà quay mặt sang chỗ khác.

Gia Hàng mặt không biến sắc tim không loạn nhịp, bước phăm phăm vào bên trong, đôi giày trượt tuyết của cô thì có làm sao, vừa thoải mái vừa ấm áp.

Thành Vĩ và nhiếp ảnh gia đã đến được một lúc, thấy cũng sắp tới lúc, Thành Vĩ ngẩng đầu lên.

Thì ra là người quen, chút căng thẳng nhỏ nhoi trong lòng Gia Hàng hoàn toàn biến mất. “Hi” Cô giơ tay chào, không nhớ ra em gái của Thành lưu manh tên là gì.

Những thứ khiến Thành Vĩ ngỡ ngàng quá nhiều, người đến lại là Gia Hàng, cách ăn mặc khiến người ta dễ khóc dở cười của cô, và cả cú điện thoại hôm trước của Trác Thiệu Hoa.

Thì ra là như vậy.

- Chị không nhớ tôi hả, tôi là Gia Hàng. – Gia Hàng tự giới thiệu một cách thoải mái.

Thành Vĩ cố nặn ra một nụ cười mỉm, đưa tay mời về phía sofa:

- Tôi có chút ấn tượng. Đi thẳng từ nhà tới đây à?

- Không, từ công ty tới. – Cô mím môi mỉm cười, để thợ chụp ảnh chụp một tấm chính diện.

Thấy hai người quen nhau, thư ký và trưởng phòng thở phào, ngồi xuống chiếc bàn cạnh đó gọi cà phê, vừa uống vừa đợi.

Hàng mi dài của Thành Vĩ chậm rãi chớp mắt, dùng một giọng nói cực kỳ không chân thành để nói một câu hết sức chân thành:

- Tôi không ngờ người thiết kế Lệ nhân hành lại là cô.

Gia Hàng gãi đầu, vò cho đầu tóc đã sửa sang cẩn thận lại rồi bù lên:

- Hi, bắt ngờ nho nhỏ, trái đất thật bé nhỏ!

- Chú Trác và dì Âu có biết cô thiết kế trò chơi hay không? – Thành Vĩ lấy bút ghi âm ra thử giọng. Chắc hẳn là không biết, đặc biệt là dì Âu, cực kỳ giữ thể diện, thiết kế trò chơi có thể là nghề thanh lịch sao?

- Tôi không trả lời các vấn đề không liên quan đến Lệ nhân hành. – Gia Hàng kéo chiếc tất lụa, không biết là do hơi ẩm thổi tới hay là da bị khô, chân cô hơi ngứa ngứa.

Thành Vĩ lại hơi ngẩn ra, dừng thẳng chiếc bút ghi âm:

- Vậy chúng ta bắt đầu thôi!

Gia Hàng tinh nghịch gơ tay, ra dấu OK.

- Cô Gia, cô đã từng mặc quần áo hàng hiệu chứ? – Thành Vĩ nở nụ cười đầy ưu thế, cất giọng hết sức quyến rũ.

Gia Hàng thản nhiên lắc đầu.

- Vậy tại sao cô biết được Chanel có phong cách tinh tế tao nhã và trong trẻo, Louis Vuitton đại diện cho sự xa hoa cao cấp của nước Pháp, Dior cầu kỳ trong nguyên liệu, sở trường về chế tác tinh vi, cái đẹp Versace rõ ràng mà độc đáo, Prada theo đuổi sự hoàn mỹ?

- Chưa ăn thịt heo chẳng lẽ chưa từng nhìn thấy heo chạy? – Gia Hàng nháy mắt đùa. – Trong tim mỗi thiếu nữ đều có một giấc mơ Barbie với thân hình ma quỷ, có được những trang phục và đồ trang sức đẹp nhất trên thế gian, lấy được người mình muốn cưới. Cô Thành đây chắc không xa lạ gì với những thứ đó, nhưng chẳng lẽ trong tim cô đã hết mơ mộng? Mặc một hai bộ đồ hàng hiệu, có thể hưởng thụ về mặt kinh tế, nhưng còn tất cả những trang phục đẹp để trên đời thì sao? Trong Lệ nhân hành, chỉ cần cô qua cửa thành công, cô có thể thay đổi vận mệnh của chính mình, thực hiện mọi giấc mơ.

- Cũng chỉ là đánh trận trên giấy mà thôi? – Khóe miệng Thành Vĩ khẽ nhếch lên.

- Ăn bánh vẽ giúp đỡ đói lòng, có chi không làm? Cuộc đời không có giấc mơ sẽ rất đáng thương. – Có một anh thợ chụp ảnh xoay vòng vòng bên cạnh, cô cười đến nổi cơ mặt cứng đờ. Khó khăn lắm thợ chụp ảnh mới nghỉ ngơi một chút, Gia Hàng vội xoay cổ, đưa tay vỗ mặt.

Ánh mắt giẽ cợt của Thành Vĩ bỗng dừng phắt lại trên cổ tay cô:

- Đồng hồ nguyệt tướng Blaincain? – Cô ta kêu lên thất thanh.

Gia Hàng hơi sững lại, cụp mắt lại theo ánh nhìn của chị ta, cười cười giấu tay ra sau lưng.

- Thiệu Hoa mua cho cô à? – Hai đạo hàn quang của Thành Vĩ đuổi theo chiu chiu.

- Chẳng đáng là bao. – Gia Hàng nhú mày, cái cô biên tập họ Thành này sao lại nhắc tới thủ trưởng.

- Chẳng đáng là bao? – Khuôn mặt xinh đẹp của Thành Vĩ rúm lại. – Đồng hồ nguyệt tướng Blaincain với hình ảnh trăng thể hiện đặc trưng dịu dàng hiền hòa của người phụ nữ, nốt ruồi mỹ nhân trên khuôn trắng càng khắc họa thêm vẻ phong tình vạn chủng, kỳ thứ tư của tạp chí Lệ nhân trang năm nay đặc biệt giới thiệu về loại đồng hồ này, giá của nó là 32 vạn tệ[3]

[3] Tức hơn một tỷ đồng Việt Nam.

Mặt Gia Hàng vẫn được coi là trấn tĩnh, nhưng trong lòng tư toàn thân đã dựng đứng hết cả lên, lỗ chân lông cũng phối hợp mà nở to ra:

- Chị... chị đang nói tới hàng nhái, của tôi chỉ là hàng nhái thôi.

- Tối giờ trong nước vẫn chưa có hàng nhái của sản phẩm này. – Tim Thành Vĩ như vỡ tan ra, không phải cô ta không mua nổi cái đồng hồ này, mà là tự mình mua và người khác tặng là hai chuyện khác nhau, huống hồ người tặng lại là Thiệu Hoa. Ngày sinh nhật lần thứ ba mươi của cô ta, thành thật nói tuổi của mình cho anh nghe, anh chỉ nói một câu chúc mừng sinh nhật lấy lệ, đến cả một chiếc bánh kem cũng không mua cho cô, một câu tiếc thương cũng không có.

Phụ nữ ba mươi, chỉ cần khẽ có gió lay cổ động, liền như chú chim sợ cành cây cong.

Dựa vào cái gì mà anh phải đối xử tốt với con heo này như thế?

Bọn họ đã quen nhau ba mươi năm rồi.

Gia Hàng hơi á khẩu, cứ nói mãi về chuyện này sao?

- Tôi... đi vệ sinh một lát?

Thôi, cô đi tránh gió đây!

- Tôi đi cùng cô. – Thành Vĩ nở nụ cười được coi là dịu dàng, nhưng lại phảng phất sát khí đằng đằng.

Nhà vệ sinh ở khách sạn lớn, thực ra nên gọi là phòng trang điểm, bên trong thơm nức, nước nóng nước lạnh đầy đủ. Một cô gái đang tô lại son, liếc nhìn Gia Hàng qua khóe mắt, mỉm cười rồi thướt tha đi ra.

Gia Hàng nhún vai tỏ vẻ chẳng sao rồi vén váy lên, cởi tất ra xem. Điên mắt thôi, chẳng lẽ cô bị dị ứng tất lụa? Một bên đùi đỏ ửng hết lên. Cô lấy khăn nóng lau một lúc mới thấy dễ chịu.

- Ui da!

Thành Vĩ từ ngoài đi vào không hiểu sao chân bỗng dứng lại, ngã nhào về phía cô.

Cô vội đưa tay ra đỡ.

- Ô, cảm ơn. – Như thể trên người cô đầy bụi, Thành Vĩ chán ghét đẩy cô ra, đi vào phía trong.

Gia Hàng làm mặt quỷ với chị rồi đẩy cửa ra.

Vừa đi ra ngoài, một nhân viên phục vụ bỗng kêu toáng lên phía sau cô:

- Trời đất ơi, cô kia...

Tưởng gọi người khác, Gia Hàng tiếp tục đi về phía trước.

- Cô gì mặc váy màu đen, tất của cô, khóa kéo... – Nhân viên phục vụ cuống quýt đỏ cả mặt, lạch bạch đuổi theo.

- Sao thế? – Gia Hàng dừng lại.

- Á! – Từ nhà vệ sinh bước ra, vẻ mặt Thành Vĩ cũng vô cùng sửng sốt, thét lên như thể một thứ sắc nhọn đang rạch trên sàn nhà bằng đá Đại Lý. Tất cả mọi người trong đại sảnh đều lần lượt nhìn về phía này.

- Cô Gia, quần áo của cô chất lượng rất kém, tất bị rút sợi, khóa kéo phía sau cũng bị hỏng rồi. Rốt cuộc cô mua ở đâu, gọi điện thoại đến Hội bảo vệ người tiêu dùng kiện họ đi. – Thành Vĩ rít lên đầy vẻ bất bình, nhưng vẻ mặt không giấu được vẻ vui sướng khi người khác gặp họa.

Gia Hàng cúi đầu theo bản năng, từ đầu chỉ cuối trên chiếc tất xuất hiện mấy đường bình hành, kéo dài tới tận gót. Sau lưng man mát, đưa tay ra sờ, tốt rồi, cửa sau rộng mở, lộ sạch!

Một ánh đèn pha chiếu thẳng từ trên cao xuống, cô trở thành tâm điểm của mọi người.

- Làm sao bây giờ? – Thành Vĩ sốt ruột loay hoay. Cũng may Thiệu Hoa không ở đây, nếu không thì thật mất mặt.

15. Chương 15: Bóng Người Như Họa Chút Tình Chăng Mang (1)

Trác Thiệu Hoa có mặt, đi thẳng từ Bộ tới, không kịp thay quần áo.

Lệ nhân hành là bước khởi điểm trong cuộc đời sự nghiệp của Gia Hàng, anh không muốn bỏ lỡ bất kỳ một thời khắc quan trọng nào của cô.

Đang định hỏi thăm buổi phỏng vấn của tạp chí Lệ nhân trang ở đâu, bỗng phát hiện ra mọi ánh mắt trong đại sảnh đều dồn về một phía, anh cũng nhìn theo.

Vậy cũng tốt, đỡ phải hỏi thăm. Gạt đám người ra, đi thẳng tới đó.

- Thiệu Hoa?

Thành Vĩ nhìn thấy anh trước tiên, âm thầm hít vào một luồng khí lạnh. “Tâm điểm” kia đang ra sức lấy tay chắn ra đằng sau, xem thử có thể thu hồi lại ít cảnh xuân nào hay không, không có tinh thần để ý tới người khác.

- Anh đến thật đúng lúc, nhìn Gia Hàng thế này thật sự sốt ruột chết đi được.

Về mặt Trác Thiệu Hoa vẫn bình thản như không, chỉ là có thêm một sự lạnh lẽo khó lòng nhận thấy.

- Mất mặt là mặt của tôi, không liên quan gì đến em, em sốt ruột cái gì?

Thành Vĩ như bị người ta tát thẳng một cái vào mặt, đỏ rực lên rồi tái nhợt đi, tím tái, xanh xao. Cô ta không dám nhìn thẳng Trác Thiệu Hoa, quay mặt đi chỗ khác vờ như đang sửa lại tóc.

Nghe thấy giọng nói trầm thấp mà vẫn không mất đi sự dịu dàng của thủ trưởng, lạ kỳ thay, trái tim bối rối vì ngưỡng ngưỡng xấu hổ của Gia Hàng bỗng bình yên trở lại.

- Hôm nay rất đẹp. – Ánh mắt lộ vẻ tán thưởng rõ rệt, không hề bị ảnh hưởng bởi sự thách thức bằng mắt của những người xung quanh.

- Phải thế thôi, sáng thế này cơ mà. – Gia Hàng tự châm biếm.

- Vẫn ổn chứ?

- Cực kỳ hợp thời trang, cực kỳ tâm lý. – Cô phóng khoáng hất mái tóc dài chấm vai, mỉm cười, coi như đây là cửa ải trong game thôi.

- Lệ nhân hành muốn không nổi cũng khó.

- Đương nhiên, em đã không nể cái mệnh bạc này mà.

Đây gọi là cửa gì nhỉ, cửa sau lưng? Cửa tất lựa?

Họ nhìn nhau cười.

Thư ký và trưởng phòng Quan hệ công chúng hoảng hốt cầm áo khoác của Gia Hàng chạy tới, chuẩn bị chữa cháy.

- Cảm ơn! Để tôi. – Thủ trưởng đưa tay ngăn họ lại, cầm chiếc áo khoác, tiến lên khoác lên người Gia Hàng. Một tay cầm vạt áo trước, tay kia khóa trên eo cô, tư thế thân mật mà tao nhã. Tiếp đó, anh xoay người lịch sự cười với Thành Vĩ:

- Xin biên tập Thành đợi một lát, tôi đưa Gia Hàng đi chỉnh đốn lại.

Nụ cười kia hoàn toàn thể hiện được khí chất bao dung tới cảnh giới cao nhất của một vị thiếu tướng.

Biên tập Thành? Khỏe miệng Thành Vĩ run rẩy, không cười nổi.

Sự ngưỡng mộ của quần chúng xem kịch trong đại sảnh giờ như biển khơi không bờ bến, ngày đêm không ngừng chảy xiết.

- Xin cho chúng tôi một phòng. – Trác Thiệu Hoa nói với nhân viên lễ tân.

Cô nhân viên lễ tân như bị thôi miên, hoàn toàn quên mất nhiệm vụ chính, hỏi một câu hết sức tọc mạch:

- Hai người là quan hệ gì?

- Cô ấy là vợ tôi.

Bây giờ Gia Hàng mới thực sự cảm thấy mất mặt, cảnh tượng này hết như cắt ra từ một bộ phim thần tượng Hàn Quốc, cô không cẩn thận vẫn trở thành nữ chính chìm sẽ hóa phượng hoàng.

- Khách sạn chúng tôi có phòng nghỉ ngơi dành cho quý khách thay đồ, nếu hai người không cần nghỉ lại, có thể xem xét thêm. – Nhân viên lễ tân rất chu đáo.

- Cảm ơn, vậy cho chúng tôi một phòng, mang cho chúng tôi mượn một ít kim băng và một đôi tất.
- Mời anh chị qua bên này. – Quản lý đại sảnh đích thân tới phục vụ.

Dưới ánh mắt dõi theo cả quảng đường, cửa phòng nghỉ đã mở, sau đó đóng lại. Quản lý đại sảnh cung kính đứng ở bên ngoài. Một lát sau, cửa lại mở ra một lần nữa.

Trác Thiệu Hoa một tay cầm áo khoác của Gia Hàng, một tay dắt tay cô. Đôi tất rút chỉ đổi thành đôi mới, vấy tạm thời dùng kim băng cài lại, một chiếc áo len nam khoác hờ hững phía sau, vừa vận che hết cảnh xuân, tạo cảm giác như đang cùng chồng thanh thoi dạo bước trong công viên sau một ngày bận rộn.

Mắt Thành Vĩ hoa hết cả lên, nhếch nhác thảm hại không thể phục hồi, cái áo len kia chắc là Thiệu Hoa vừa cởi ra, vẫn còn mang theo hơi ấm của anh, cứ như vậy mà đưa cho con heo kia.

Đau đớn tan nát cõi lòng, cũng chỉ đến thế.

Trác Thiệu Hoa đưa Gia Hàng tới bên sofa:

- Làm việc cần phải có đạo đức nghề nghiệp, không thể chỉ vì một chút tâm trạng mà ngang ngược, phải để ý đến cảm nhận của người khác. Anh ngồi bên kia đợi em. – Anh chỉ chiếc bàn bên cạnh chậu cây.

Gia Hàng ngoan ngoãn gật đầu. Thực ra vừa rồi trong phòng nghỉ cô chỉ nói đùa là bị người ta bắt nạt, cô phải ra ngoài đánh trả, thủ trưởng chẳng nói lời nào.

Cô sẽ không ấu trĩ như vậy, muốn báo thù cũng phải đợi lúc không có mặt thủ trưởng, nói gì thì thủ trưởng và tên Thành lưu manh kia cũng là bạn nối khố, dù thế nào cũng vẫn phải nể mặt. Nhưng mà, cô đã nhớ mặt bà chị Thành Vĩ kia rồi.

Có lẽ lúc ở trong nhà vệ sinh, khi cô đỡ Thành Vĩ ngã, chị ta đã gài cô. Tất dùng móng tay cào rách, còn khóa kéo là dùng bấm móng tay đúng không? Rất gọn gàng, rất chuyên nghiệp.

- Biên tập Thành, chúng ta tiếp tục thôi, đừng để đồng nghiệp của chị và đồng nghiệp của tôi đợi quá lâu.

Còn cả thủ trưởng nữa, cô cố tình quay sang phía thủ trưởng nở một nụ cười.

Thủ trưởng nháy mắt với cô.

Trong mắt Thành Vĩ, đó chính là liếc mắt đưa tình. Tâm trạng vốn đã hỗn loạn, hoàn toàn không tìm lại được cảm giác phóng vấn. Đành phải cầm đề cương đã chuẩn bị lên, máy móc hỏi và đáp.

Cũng may Gia Hàng hết sức hợp tác.

Anh thợ chụp ảnh đi cùng cứ cau mày mãi, người có mắt ai cũng nhận ra được Thành Vĩ hết sức không tập trung. Thư ký và trưởng phòng Quan hệ công chúng của công ty Trì Sánh ngồi bên cạnh đều đen mặt, vừa xoay người đi là thư ký đã gọi điện kể tội với Giám đốc Mã.

Cuộc phỏng vấn kết thúc một cách vội vàng, lúc từ biệt, Thành Vĩ không chào Trác Thiệu Hoa.

Ra khỏi khách sạn, trời đã tối.

Mấy ngọn đèn chùm pha lê dạng tia bên ngoài khách sạn lung linh tỏa sáng, hắt từng chùm lên mặt đất, mặt đất cũng như đang nở hoa.

Cô thư ký đưa túi quần áo của Gia Hàng cho Trác Thiệu Hoa, rồi đi trước cùng trưởng phòng. Rất tự nhiên, Gia Hàng và Trác Thiệu Hoa đi cùng nhau.

Không ai hỏi cô về đầu, thủ trưởng chỉ nói, tối nay đi Lữ chuẩn bị một nồi lẩu vịt, mùa đông vừa ăn lẩu vừa ấm người vừa bổ dưỡng, gia vị do thím Đường trộn.

Gia Hàng cũng muốn trở về khu tứ hợp viện, tối qua cô nằm mơ thấy Tiểu Phàm Phàm.

Xe vừa dừng đã nghe thấy tiếng reo mừng của Tiểu Phàm phàm.

- Đùng ngó ngoáy, bên ngoài lạnh lắm, bổ vào ngay bây giờ mà. – Thím Đường vội ôm chặt thẳng nhóc kích động, sợ nhỡ tay cu cậu sẽ rơi xuống đất.

- Tiểu Phàm Phàm, Heo có ý kiến nha, trong mắt con chỉ có bố thôi sao? – Gia Hàng chu mỏ thò đầu vào. Tiếng kêu bỗng dừng im bất, hai chân Tiểu Phàm Phàm vừa giãy vừa đạp, lại còn nở một nụ cười toe toét lấy lòng.

- Hi hi! – Gia Hàng vùng hai tay chạy tới, miệng chu ra phía trước.

Tiểu Phàm Phàm vội chu miệng ra, nhưng lại nhào vào không khí.

Gia Hàng thay đổi tần số, thơm lên má cậu bé, mùi em bé vừa mềm vừa ẩm, thơm ơi là thơm, cô cứ hôn chùn chụt mãi. Tiểu Phàm Phàm cười khanh khách như hoa sóng rì rào.

- Nhóc thôi, cắn con này! – Gia Hàng bỗng ngẩng lên, tóm lấy tay Tiểu Phàm Phàm, vốn định thơm một cái, nhưng lại thấy không đủ, bèn cắn phập một nhát, muốn nuốt chửng cu cậu vào trong bụng.

Hình như lực khổng chế không được tốt.

Tiểu Phàm Phàm đang cười toe toét, nụ cười bỗng từ từ thay đổi, cái miệng nhỏ méo xệch đi đầy tủi thân, nước mắt thánh thót rơi.

- Không được bắt nạt Tiểu Phàm Phàm. – Trác Thiệu Hoa từ phía sau nhấc cổ áo Gia Hàng lên, kéo vào trong lòng.

- Em có bắt nạt nó đâu, em đang thương nó mà. – Gia Hàng cứng đầu bao biện, khề vuốt ve dấu răng trên tay cậu nhóc, lòng đầy hối hận.

- Làm gì có ai thương con đến phát khóc?

- Nó mừng quá nên khóc đấy chứ... A, đau! – Gia Hàng ngẩn tò te nhìn dấu răng mới toanh trên mu bàn tay mình, thủ trưởng vừa mới cắn cô.

- Anh cũng chỉ muốn thương em thôi. – Thủ trưởng mặt mày nghiêm chỉnh lườm cái miệng đang méo xệch đi vì ầm ỨC của Gia Hàng, trông không khác gì Tiểu Phàm Phàm.

Thím Đường là người đã kết hôn, lúc này cũng cảm thấy đỏ mặt tía tai, vội vàng dúi Tiểu Phàm Phàm vào trong lòng Trác Thiệu Hoa:

- Tôi đi giúp dì Lữ nê nê đây.

- Anh... cố ý, còn em là vô tình. – Ánh mắt Gia Hàng muốn giết người không dấu vết.

- Có phải tâm trạng bực bội, muốn xả lên người Phàm Phàm không?

Tim Gia Hàng nghẹn lại, một cảm xúc kỳ lạ như một cái chai đầy nước trên tay, không cẩn thận đổ ra tung tóe:

- Em là người như thế sao? Nếu anh cảm thấy em như vậy, được, em đi.

Nói xong, cô bỏ đi thật.

Tiểu Phàm Phàm đang mếu máo bỗng cười khanh khách thành tiếng, mắt vẫn còn ngấn lệ nhưng tiếng cười lại giòn tan thích chí, như thể sợ Gia Hàng không nghe thấy, sẽ bỏ đi một nước.

Như thể đang nói: Cậu không đau, nếu có đau cũng chịu được, chỉ cần Heo không đi.

Trác Thiệu Hoa nhìn con trai, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác tê lương, anh nhớ đến giấc mơ hôm ấy, Gia Hàng xách hành lý, bỏ đi đâu không ngoảnh lại.

Anh siết chặt Phàm Phàm vào trong lòng, chính là cảm giác này phải không, bất lực và hoang mang.

Đã đi ra tới cửa, Gia Hàng dừng chân, từ từ ngoảnh đầu lại.

Hình ảnh ấy như một lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim cô: thủ trưởng ôm Phàm Phàm, Phàm Phàm cười trong nước mắt, thủ trưởng thâm trầm như núi.

Tim, trong nháy mắt bỗng đau đến mềm đi, xót xa.

Cô gần như là hung dữ giằng lấy Phàm Phàm:

- Xin lỗi Tiểu Phàm Phàm, Heo không ngoan, Heo xấu xí, Tiểu Phàm Phàm là người tốt.

Tiểu Phàm Phàm ê a như hiểu lời cô nói, cái miệng mấp máy như trả lời.

Trác Thiệu Hoa thở dài, xoa đầu cô:

- Anh cũng xin lỗi, vừa rồi chỉ nói đùa thôi, nhưng vô duyên quá.

- Không có, tại em chuyện bé xé ra to. – Cô ngượng ngịu dụi đầu vào bụng Phàm Phàm, thôi xong, chẳng còn mặt mũi nào gặp ai.

- Vậy chúng ta tha thứ cho nhau nhé, đi tắm đi, thay bộ quần áo thoải mái vào, lát nữa ăn lẩu! Nói thật nhé, anh không thích bộ này lắm đâu.

Màu đen quá buồn tẻ, không hợp với khí chất thanh tân của Gia Hàng.

Gia Hàng không trả Tiểu Phàm Phàm lại cho thủ trưởng mà bế thẳng vào phòng dành cho khách. Cô cảm thấy lúc này mà rời khỏi Tiểu Phàm Phàm dù chỉ một giây, cũng là vô cùng tàn nhẫn.

- Tiểu Phàm Phàm, nhắm mắt lại, không được nhìn trộm nhé.

Cô không tắm, nhanh nhẹn cởi váy ra, thay bộ đồ mặc lúc sáng. Tiểu Phàm Phàm nằm trên giường, khua chân múa tay, mắt tròn xoe.

Thay quần áo xong, một lớn một bé hôn hít chán chê rồi hí hửng ra phòng ăn ăn lẩu. Lúc ăn lẩu, Trác Thiệu Hoa nói với thím Đường, tối nay Phàm Phàm ngủ với thím, anh có việc bận.

Thím Đường và dì Lữ đưa mắt nhìn nhau cười tí, luôn mồm nói được.

Tưởng anh phải làm thêm, Gia Hàng không hỏi nhiều. Cô muốn hùng dũng xung phong nói muốn ngủ với Phàm Phàm, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thôi, ngủ trên đất chẳng dễ chịu chút nào.

©STE.NT

Ăn xong, Trác Thiệu Hoa vào thư phòng, thím Đường bế Phàm Phàm đi uống sữa. Gia Hàng về phòng mở máy tính, vào trang duniang[1] tìm đồng hồ nguyệt tướng Blaincpain, vừa tìm đã có ngay kết quả. Cô thần thờ nhìn chăm chăm chiếc đồng hồ giống hệt đồng hồ của cô trên màn hình một lúc lâu rồi đứng dậy ra ngoài, đi về phía phòng làm việc.

[1] Một công cụ tìm kiếm của Trung Quốc.

Ánh đèn trong thư phòng tỏa sáng dịu dàng, Trác Thiệu Hoa đang ngồi trên sofa gọi điện thoại, mỉm cười dùng khẩu hình nói với Gia Hàng đang đi vào: Đợi chút!

Gia Hàng đã từng vào phòng làm việc một lần, vào để lên mạng trong thời gian gọi là ở cũ. Thư phòng được bài trí một cách xa hoa ngăm điển hình, những đồ gia dụng trông công kênh thô kệch kia đều làm từ gỗ hoàng lê nổi danh. Mở tủ sách ra, có thể ngửi thấy một mùi hương thanh thanh tỏa ra từ những giá gỗ bên trong. Giá gỗ bên trong làm từ cây long não hương, chống ẩm chống mối, còn có tác dụng khử mùi.

Gia Hàng ngồi ở một góc sofa, bĩu môi: thủ trưởng cũng là người giàu có!

- Được, vậy cảm ơn anh trước, lát nữa gặp!

Trác Thiệu Hoa cúp máy, ngẩng đầu lên. Gia Hàng liếc mắt sang, nhìn thấy yết hầu anh khẽ động đập một cách khó nhận biết.

- Mệt không? – Trác Thiệu Hoa mỉm cười đưa tay chậm chậm vuốt tóc cô, không theo quy luật, hôm nay còn cắt công chỉnh sửa, nhưng những cọng tóc vẫn dựng lên, đúng là giống cá tính của cô bé này, không dễ dàng khuất phục.

Cô lắc đầu, mím môi chặt.

- Vậy thì tốt, lát nữa chúng ta đi tới chỗ này.

- Đi đâu?

- Tạm thời bí mật. Có chuyện gì muốn hỏi anh à. – Anh nhìn đôi tay không ngừng vận vẹo của cô, như thể đang dẫn đo điều gì.

Gia Hàng nghiêng người nhìn thẳng vào mắt anh:

- Ừm... anh có từng gạt em không?

Trác Thiệu Hoa sững người:

- Sao lại hỏi như vậy?

- Anh nói trước là có hay không đã?

Anh trầm ngâm một lát rồi mới nói:

- Không.

Anh nói thật khê, như không muốn làm kinh động tới dòng không khí đang chậm chậm chuyển động một cách im lặng trong giây phút này.

- Hừm, rõ ràng bây giờ anh đang lừa em. – Gia Hàng bỗng xắn tay áo lên, cởi chiếc đồng hồ trên tay ra. – Em hỏi anh nó có đến một nghìn không, anh bảo...

- Không khác mấy. – Trác Thiệu Hoa nói nốt hộ cô.

- Khác một nghìn tám trăm dặm có được không hả, em vừa tra trên mạng rồi, đó là một con số khủng khiếp.

– Gia Hàng gào lên.

- Vốn là không khác mấy mà, chỉ hơn vài con số không mà thôi. – Anh bình thản nhướn mày, những đường nét ngày thường cứng cỏi dần trở nên mềm mại.

Gia Hàng tròn tròn mắt, thiếu điều ngã lăn quay, đúng là... một câu trả lời đầy quả quyết.

- Chỉ là một món đồ em thích, đeo vào cũng đẹp, lại hữu dụng, có gì phải so đo những chuyện đó? Cái khăn em tặng anh không đắt sao? Chỉ là một tấm vải thôi mà những mấy ngàn tệ, nhưng vì em tặng nên anh rất vui vẻ mà nhận lấy. – Đường cong nơi khóe miệng dần mở rộng, ánh mắt anh tràn ngập ý cười.

Đừng có nhắc tới cái khăn đó, cô sẽ đau lòng đấy.

- Không thể so sánh như thế được. – Cô đưa chiếc đồng hồ cho anh, hai nghìn tệ chỉ là vài tờ giấy bạc mỏng thôi, nhưng ba mươi hai vạn tệ, cô nhắm mắt lại, không tài nào tưởng tượng nổi.

- Đều chỉ là quà tặng mà thôi. – Anh dựa về phía cô, đeo đồng hồ vào cổ tay cô mà không cho cô phân bua.

- Như thế làm cho em giống như một ả tình nhân được bao nuôi vậy. – Cô lẩm bẩm phản đối.

- Hả? – Câu này anh không hiểu.

- Trên mạng đã có người tổng kết về quan hệ nam nữ như sau: Ở bên phụ nữ mà không mất tiền, là tình một đêm; Ở bên phụ nữ mất ba trăm tệ, là chơi gái; Ở bên phụ nữ mất ba mươi vạn, là bao nuôi tình nhân; Giao cả gia tài cho phụ nữ, mới là vợ chồng. Cái đồng hồ này những ba mươi vạn...

Nụ cười nơi đáy mắt càng lúc càng đậm, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh không thể hiện, dưới ánh đèn, gương mặt anh nghiêng nghiêng lặng lẽ.

- Cho nên em... không thể nhận được, đúng không nào? Người khác sẽ hiểu lầm em mất. – Dưới cái nhìn chăm chú của anh, Gia Hàng bối rối lạ kỳ.

Trác Thiệu Hoa khê gật đầu, chậm chậm rút ví tiền trong túi áo ra nhét vào tay cô:

- Xin lỗi, chuyện này anh sơ suất quá, trong đây là toàn bộ gia tài của anh, sau này mỗi tháng em cho anh tiền tiêu vặt là được rồi.

Gia Hàng bị Thiệu Hoa “chơi lại” một cách triệt để, cô nhần nhó:

- Thủ trưởng, đừng chọc người khác như vậy mà.

- Đâu có, anh rất nghiêm túc đấy. Chúng ta không phải là vợ chồng sao? – Ngón tay nóng hổi của anh chạm lên mặt cô, ánh mắt chăm chú mà nồng nàn.

Nếu đây là một vở kịch, vậy thì anh sẽ nhập vai. Nếu đây là một nói dối vụng về, anh nguyện tin là thật.

Nếu đây là một giấc mộng, anh không muốn tỉnh lại.

- Đó... đó là để cứu vãn tình thế, em có trách anh không?

Càng lúc càng giống thật rồi, tay anh lướt từ gò má đến vành tai cô, nhẹ nhàng mơn man, hơi thở nóng rực ập đến như những ngọn núi cao, những cảm xúc trong ánh mắt anh mạnh mẽ hơn bất kỳ lời nói nào.

Gia Hàng nghe thấy những âm thanh xao xác đầy hoảng loạn phát ra từ cổ họng mình. Chiếc sofa chìm trong ánh đèn màu mật ong, từng chùm sáng ngưng đọng trong không gian.

- Em sai rồi, em nhận là được chứ gì! – Cô gần như cầu khẩn, cứ tiếp tục thế này, hậu quả hình như sẽ rất đáng sợ.

Ồ! – Anh có chút thất vọng, nhưng không làm ảnh hưởng tới tâm trạng vui vẻ của anh. – Vậy thì ngày nào cũng phải đeo, một giây một phút cũng không được tháo ra.

- Lúc tắm cũng không được tháo à?

- Em không biết nó chịu được nước sao? – Anh tỉnh bơ thu hồi lại vẻ yêu chiều trên gương mặt.

- Có chức năng này sao?

Sự chú ý của cô bị di dời thành công, cô vội cúi đầu xuống nghiên cứu. Nói thật, chả hiểu cái đồng hồ này đặt ở chỗ nào, trên mạng nói các móc giờ trên mặt đồng hồ là bằng kim cương, kim cương thì cũng là đá thôi, sao lại đắt đến thế?

- Lát nữa nghiên cứu sau, bây giờ chúng ta phải làm việc chính. Anh xoay người cô lại, đẩy cô về phía cửa chính. – Anh đi lấy chìa khóa, em cứ lẳng lặng mà đi, đừng để Phàm Phàm trông thấy, nếu không lát nữa nó sẽ khóc đấy.

- Ủ ừ. – Cô nép sát vào tường, rón ra rón rén, cố gắng để không gây ra tiếng động. Cẩn thận nhìn về phía phòng em bé, thím Đường đang hát ru.

Cô ra tới cổng trước, gió thổi tới mùi thuốc lá hăng hắc, cô bất ngờ hít phải mấy hơi, bèn ho sặc sụa.

- Hàng Hàng! – Một bóng người bước ra từ chiếc xe đỗ dưới tàng cây, cuống quýt dập tắt điếu thuốc trong tay.

Gia Hàng lau nước mắt chảy ra vì ho, nhìn thấy trên mặt đất đã có hơn mười mấy cái đầu lọc thuốc lá.

- Dượng? – Ông Án Nam Phi sao vậy nhỉ, mắt trũng sâu, môi run rẩy, tóc bị gió thổi tán loạn, trong mắt hình như còn lấp lánh nước mắt.

- Sao dượng không vào nhà ạ? – Gia Hàng ngỡ ngàng hỏi.

- Ta... chỉ muốn tới thăm con. – Ông run rẩy đưa tay ra, muốn chạm vào mặt cô. Không biết tại sao, lại không đủ can đảm đi vào. Thoạt tiên ông ngồi trong xe, sau đó xuống xe thần thờ đi trong gió.

- Dượng? – Gia Hàng né bàn tay ông, tim đập thình thịch.

- Đừng... đừng gọi ta là dượng... Hàng Hàng, ta muốn...

Ông dang hai tay muốn ôm chặt lấy cô, siết chặt cô trong lòng mình như một đứa trẻ, hôn lên trán cô, xoa đầu cô.

Con gái của ông, trên người nó đang chảy dòng máu của ông, sinh mệnh của ông đã được tiếp nối.

Ông không còn phải ngưỡng mộ nhìn người khác con cháu quây quần, không còn phải cảm thấy cô đơn mỗi dịp lễ tết, không còn phải...

Nước mắt nóng bỏng trào ra từ khóe mắt.

- Dượng!

Giọng nói trầm thấp khiến ông rụt phắt tay lại, quay người đi vội vàng lau nước mắt.

- Hai đứa ra ngoài à? – Ông cố gắng trấn tĩnh lại, chỉ có cánh tay vẫn run rẩy không ngừng, đành phải hoảng loạn giấu ra sau lưng.

Trác Thiệu Hoa bình thản gật đầu, mặt ánh lên một tia giận dữ.

- Dượng tìm Gia Hàng có chuyện gì à?

- Không có, chỉ là đi ngang qua, vào thăm... hai đứa. Phàm Phàm ngủ rồi à?

- Chưa.

- Vậy dựng vào thăm nó. Đi đường cẩn thận. – Ông đẩy cửa ra, rồi lại ngoái đầu lại. – Hàng Hàng con mặt ít như thế, có lạnh không?

- Cũng ổn ạ. – Gia Hàng cười khan, hơi hoảng sợ.

- Hôm nay dựng hơi kỳ cục, tiền măn kinh sao? – Khi họ lên xe, cô đứng đó lẩm bẩm một mình.

Trác Thiệu Hoa vẫn bình thường, chỉ tập trung lái xe, không thèm quay đầu sang:

- Dượng vẫn luôn gọi em là Hàng Hàng à?

- Hồi trước gọi em là Tiểu Gia. – Anh hỏi tới, Gia Hàng mới ý thức được cách gọi đã thay đổi. – Có phải dựng có việc gì muốn nhờ em nên mới nhiệt tình thế không? Hình như những thứ em biết đâu có nhiều!

- Ủ, chưa biết chừng dựng tìm em là vì thứ em biết. Gia Hàng, sau này bên nhà anh dù có ai tìm em, trước khi đi đều phải nói với anh một câu, được không?

- Có phải anh lo họ quăng một tấm séc vào mặt em, sau đó bảo em biến đi?

- Nghịch ngợm! – Anh đưa thẳng tay ra nhéo mặt cô, tỏ vẻ trừng phạt. – Anh nói thật đấy.

- Em cũng có nói dối đâu, nếu chuyện đó xảy ra thật, em sẽ cầm tấm séc đi tung hoành một bữa.

- Thế còn Phàm Phàm?

- Đúng, đúng, mang cả Phàm Phàm theo, nó muốn uống sữa hiệu gì, em mua cho hết.

Anh không nhịn được cười:

- Chí hướng cao thật nhỉ. Tấm séc đó tốt xấu gì cũng có phần của anh, thế còn anh thì sao?

- Anh á, chẳng liên quan gì đến em. – Cô lườm anh rồi nhìn về phía trước, phát hiện ra xe đang chạy về phía ngoại thành. – Chúng ta đi đâu vậy?

- Người lạ kia, tôi mang em đi bán. – Vừa dứt lời, anh liền ngơ ngàng vì giọng điệu cợt nhả của mình. Thâm thở dài trong lòng, ở bên cô bé con này, không biết tại sao giọng nói và tâm trạng đều khác biệt.

Gia Hàng khoái chí làm mặt quỷ.

Xe dừng lại, một người lính từ phòng trực ban chạy ra, đứng nghiêm hành lễ:

- Thủ trưởng, chào buổi tối!

Trác Thiệu Hoa mỉm cười gật đầu, nhìn vào một góc rục ánh đèn phía bên trong:

- Sao, bên trong vẫn còn có người à?

Là mấy đồng chí mới vào bên Bộ.

- Thiếu tướng Trác, tối rồi à, tôi đợi anh một lúc rồi. – Một người đầu to vóc dáng vạm vỡ bước tới chào. Hai người bắt tay nhau, đầu to nhìn Gia Hàng một lúc rồi nói:

- Nếu tôi đoán không lầm, vị này là Trác phu nhân trong truyền thuyết rồi.

Gia Hàng toát mồ hôi, chỉ có thể nở nụ cười hậm hực.

- Nếu không phải vì cô ấy, tôi đâu dám dày mặt tới nhờ anh cho đi cửa sau, đã kêu gào muốn đi thăm trường bắn từ lâu, ban ngày lại không có thời gian, đành phải tranh thủ buổi tối. – Trác Thiệu Hoa cười đáp, lời nói lộ vẻ cứng chiều thật tự nhiên.

- Đâu có, Trác phu nhân tới là vinh dự của trường bắn chúng tôi. Lần này đến cho biết trường đã, lần sau muốn chơi thì tự đi, tôi sẽ làm cho chị thẻ vào cửa.

- Vậy thì không được, cửa sau chỉ đi được một lần thôi, cứ đi mãi thì thành lạm dụng mất rồi,

Đầu to cười ha hả, dẫn hai người vào trong:

- Phu nhân dùng súng gì?

- PPK đi, súng đó nhẹ, nhỏ nhắn tinh xảo, cũng dễ học.

- Được, vậy thiếu tướng Trác vẫn dùng khẩu súng cũ hả?

- Không, hôm nay tôi làm thầy giáo.

Đầu to bật cười mở cửa cho họ:

- Hai vị đợi một lát, tôi đi lấy súng.

Đây có lẽ là một trường bắn cỡ nhỏ, không rộng lắm, một tấm kính dày ngăn cách người và bia bắn. Bia là bia điện tử, tự động điều chỉnh cự ly theo yêu cầu bắn. Trên bàn sát tường có tai nghe và kính đen.

Gia Hàng đưa mắt nhìn một vòng, cảm thấy trong lòng rất ảm áp, bèn cởi áo khoác ra.

- Ủm... tại sao bỗng nhiên lại tới đây bắn súng? – Gia Hàng ngoảnh đầu lại hỏi, đúng lúc bất gặp ánh mắt Trác Thiệu Hoa. Rất ít khi thấy ánh mắt trong suốt sâu thẳm này của anh, cô bỗng thấy choáng váng.

Anh cầm mấy đôi kính đen lên xem, chọn cho cô một đôi nhỏ nhỏ.

- Hôm nay ở khách sạn bị người ta bắt nạt, nể mặt anh nên không đánh trả. Nhưng trong lòng nhất định vẫn bức bối, anh không muốn em mang theo nỗi bức bối đó sang sáng mai, cho nên đến đây cho em trút giận.

Là vậy sao? Gia Hàng nhất thời không theo kịp.

Đầu to mang súng và đạn tới, Trác Thiệu Hoa thành thạo lên đạn rồi đưa cho Gia Hàng:

- Nào, thử xem.

Anh điều chỉnh bia ở cự ly mười mét.

Tò mò thì tò mò, nhưng khi thật sự cầm súng trong tay, vẫn thấy thiếu chút dũng cảm, cô run bắn lên, không cầm nổi khẩu súng:

- Em... em hơi sợ.

Anh sờ sờ mũi, đi tới bên cô, hai tay dang rộng, ôm trọn người cô vào lòng mình, hai tay đặt lên vai cô, giúp cô lên đạn, bóp cò.

Gia Hàng chỉ cảm thấy cổ tay run lên mãnh liệt, sợ hãi nhắm tịt mắt lại.

Đầu to vỗ tay, bật ngón cái lên:

- Thiếu tướng Trác bắn thật giỏi.

Gia Hàng len lén mở mắt, oa, vòng mười.

- Giờ đến lượt em. Cứ coi nó như người em căm ghét, ngắm chuẩn vào. – Anh không buông cô ra, nhưng bàn tay nắm lấy tay cô không còn chặt như lúc vừa rồi nữa.

- Lúc tập anh cũng nghĩ như thế sao? – Chân Gia Hàng hơi nhũn ra.

- Ủ, hết sức hiệu quả.

- Vậy... người anh ghét là ai? Cô đột nhiên rất muốn biết.

Anh dăm dăm nhìn gương mặt cô quay sang, trên mặt hiện lên một nét cười hết sức dịu dàng:

- Đoán xem!

Cô lắc đầu:

- Không đoán được.

- Ngoài em ra thì còn ai vào đây nữa!

Ngốc ạ!

Đoàng! Cô đã trúng đạn.

Súng PPK một lần nạp được sáu viên đạn, viên đầu do Trác Thiệu Hoa bắn, mười điểm, viên thứ hai, bắn trượt, viên thứ ba, dính vào rìa, cùng lắm được tính điểm rưỡi.

Gia Hàng toát mồ hôi, hoảng loạn. Càng hoảng tay càng mất tự chủ, viên thứ tư, lại trượt.

Cô ủ rũ hạ tay xuống, thiện xạ không phải ai muốn cũng có thể làm được.

- Thiếu tướng Trác, động viên phu nhân đi, lần đầu tiên bắn được như thế là rất khó! Để tôi đi lấy nước cho hai người. – Đầu To nhìn Gia Hàng ủ rũ như vậy, sợ mình ở đây cô càng xấu hổ, vội tìm cơ ra ngoài.

Thực ra Trác Thiệu Hoa vẫn luôn đứng đỡ phía sau lưng Gia Hàng, nếu không cô còn chẳng cầm nổi súng.

- Nghĩ gì vậy, tâm hồn treo ngược cành cây.

Ngọn đèn tuýp kêu ù ù hất lên một hình bóng dong dong, đôi tay dịu dàng gỡ bịt tai của cô ra, đón lấy khẩu súng bắn liền hai phát, trúng ngay hồng tâm.

Lông mày khẽ nhướn, thế nào?

Cô bĩu môi:

- Em vốn có thể bắn tốt hơn chút, tại anh nói anh ghét em, em liền cảm thấy tấm bia kia chính là em, em có thể nhắm tâm bắn nó sao? Em đâu có muốn tự sát.

- Cầm tờ séc mà không chia phần cho anh, anh không ghét em sao? – Anh cúi đầu lấy súng nạp lại đạn.

- So đo tính toán.

- Lúc cần phải so đo, một tác anh cũng không nhường. Còn muốn bắn không?

Gia Hàng lui về phía sau, cô không muốn mất mặt thêm nữa.

- Đồ thổ đế, nào, đã có anh rồi! – Anh lại chẳng để cô phân bua mà đẩy cô ra phía trước, ôm lấy cô, cầm tay cô:

- Ngắm chuẩn, bóp cò!

Mặt anh như dính chặt vào mặt cô, hơi thở của anh và cô như quyện vào nhau, chân anh kề sát chân cô, đầu chỉ có đôi tay hoảng loạn, ngay cả trái tim cũng đang chấn động.

©STE.NT

Cô không phải là sắc nữ, từ trước tới nay chưa bao giờ có ý nghĩ không an phận với thủ trưởng. Nhưng có một câu nói là thân bất do kỷ – Không thể tự mình làm chủ. Gia Hàng chỉ cảm thấy giống như đang đứng cạnh lò luyện, linh hồn không biết đã phiêu dạt nơi đâu, trái tim loạn nhịp, cơ thể yếu đuối muốn dựa vào anh thật gần, thật gần...

Chúa ơi hiện tượng này chính là tên bộ phim Bản năng gốc do Sharon Stone thủ vai chính chẳng?

Liếc trộm thủ trưởng, ánh mắt anh thẳng thắn, trong suốt tới tận đáy, cô hổ thẹn nhắm tịt mắt lại, thôi chết sớm siêu thoát sớm.

Ngón tay bóp cò súng, bắn liền sáu phát.

- Khá lắm, có hai viên trúng vòng năm. – Thủ trưởng khen ngợi. – Cần cố gắng thêm.

- Thôi, em không chơi nữa. – Chơi nữa thì sẽ mất mạng đấy.

Cô đẩy tay anh ra, dịch sang vùng an toàn, cuối cùng cũng có thể thoải mái hít thở bầu không khí tươi mới rồi.

Vừa rồi thật nguy hiểm!

Trác Thiệu Hoa nhìn cô kích động khác thường, rồi lại nhìn thời gian vẫn còn sớm, cất tiếng hỏi:

- Tâm trạng khá hơn chút nào chưa?

Tâm trạng vẫn rất tốt mà, cô đã biết được thế nào là trường bắn, cũng đã tận mắt chiêm ngưỡng tư thế bắn súng oai hùng của thủ trưởng, sự ngưỡng mộ dành cho thủ trưởng càng như sóng cuộn Trường Giang.

Cô cười cười gật đầu.

Anh kiểm tra lại súng đạn, tiện tay cầm lấy áo khoác của cả hai, ra khỏi trường bắn. Hành lang rất yên tĩnh, đèn đóm bốn phía đều đã tắt, có thể nghe rõ tiếng gió thổi xào xạc qua khe cửa.

- Ở đây đợi anh, anh đi trả súng rồi chào họ một câu. – Anh đưa áo khoác cho cô, nhìn chiếc áo len trên người cô. – Em mặc áo này hơi rộng, hôm nào mua cho em chiếc khác vừa hơn.

- Không cần, chiếc này ấm. – Cô vẫn còn hơi nóng, khoác áo khoác nhưng không kéo khóa.

Cô nhóc này, anh thở dài, nhét súng vào túi áo, đưa tay sửa lại cổ áo cho cô rồi khom người xuống kéo khóa áo lên.

- Lát nữa ra ngoài gặp gió sẽ bị cảm lạnh đấy. Bị cảm thì sẽ phải cách ly với Phàm Phàm.

- Ồ! – Cô đứng thẳng người dậy, nếu phải cách ly với Tiểu Phàm Phàm, tên nhóc thối đó nghe thấy tiếng mà không nhìn thấy cô, không biết sẽ giở trò gì ra nữa.

- Nếu không em ra xe đợi anh, còn nhớ đường đi không? – Hành lang không một bóng người, anh không yên tâm lắm. Nếu không phải có chút chuyện muốn trao đổi riêng với Đầu To, anh sẽ đưa cô đi theo.

Gia Hàng hắt hàm không để ý:

- Anh coi thường em hả, IQ của em cao lắm đấy.

- Mũi thính mới có ích. – Anh âu yếm véo mũi cô một cái, khiến cô quắc mắt lên:

- Anh đang ví em với chó hả?

- Em có đáng yêu như chó không? – Anh bật cười. – Đừng chạy lung tung nhé.

Gia Hàng hậm hực hươ nắm nắm đầm với bóng anh, rồi mới chầm chậm đi ra ngoài. Cô nhớ là phải rẽ trái trước, sau đó xuống lầu, đi về bên phải.

Giày trượt tuyết đi trên mặt đất êm ru không một tiếng động, cô tỉnh ngịch đếm số bước chân, lúc đi cầu thang bộ nhảy từng bậc một.

Không biết vì quá yên tĩnh hay vì điều gì khác, bỗng nhiên sau lưng bỗng cảm thấy nổi da gà, tim đập thình thịch liên hồi, dường như có ai đang đứng trong bóng tối rình rập cô.

Ngón tay co lại thành nắm đấm, cô hít sâu một hơi, quay phắt lại.

Chu Văn Cẩn đang đứng trên bậc thang phía trên, dùng ánh mắt gắt gỏng cô xuống đất.

- Anh làm gì vậy, sao không lên tiếng? – Cô tức tối thét lên rồi vỗ ngực, suýt nữa bị anh ta dọa cho chết rồi.

Chu Văn Cẩn đi từng bước lại phía cô, ánh mắt u ám như màn đêm.

- Đây là nguyên nhân khiến em tránh không gặp mặt anh sao? – Thân hình cao ráo của anh bỗng chốc ép tới, Gia Hàng tựa lưng vào bức tường hành lang, không còn đường lui, đành phải ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh.

Khoảng cách giữa hai người vô cùng chật hẹp, dường như anh có thể ngửi thấy hơi thở nhàn nhạt trên người cô. Anh còn nhớ, vẫn luôn luôn nhớ. Gia Hàng vừa chơi bóng xong, người đầy mùi mồ hôi, Gia Hàng khi vừa tắm xong, phảng phất mùi hương hoa nhài, đó là điểm duy nhất khiến anh cảm thấy cô ra dáng con gái. Nếu cô lên chạy ra ngoài ăn xiên nướng, thì quần áo và khăn quàng đều nhuốm mùi muội than.

©STE.NT

Nhất thời bỗng nảy sinh mấy phần lưu luyến, anh lại tiến sát về phía trước.

- Em không hiểu anh đang nói gì, em... cũng không biết là anh về nước. – Gia Hàng chắn tay trước ngực, như đang tự vệ, lại như đang sẵn sàng đánh trả.

Rất lâu sau, anh mới từ từ rời khỏi cô, vẻ mặt âm u:

- Vậy sao? Mạc Tiểu Ngải và Ninh Mông không nói cho em biết. QQ của em không có tin nhắn, hòm thư của em không có thư sao?

Câu trả lời của cô có phần gượng gạo:

- Đạo này em hơi bận, không để ý mấy cái đó. Anh tìm em có chuyện sao?

- Heo, chúng ta... đã trở nên xa lạ như vậy sao? – Anh đắm đắm nhìn vào mắt cô, như sợ không nhìn rõ.

Cô vén tóc mai ra sau tai, như thể không nghe được lời anh nói, kỳ thực, cô đã từng nghĩ nếu gặp lại, cô sẽ làm như không có chuyện gì, chào anh giống như Mạc Tiểu Ngải, nói chuyện gì thì tới lúc đó sẽ phát huy! Cô chưa từng nghĩ tới bên cạnh anh sẽ xuất hiện một người con gái khác, cô cũng chưa từng nghĩ họ sẽ gặp nhau trong tình huống này.

Còn có thể nói gì?

- Tại sao lại là anh ta? – Khóe miệng rục lên một ngọn lửa khác thường, cả người anh đều run lên.

- Chu sư huynh, hình như đây là chuyện riêng của em.

- Đúng, là chuyện riêng của em, anh không có quyền quản lý. Heo, em vẫn luôn muốn thắng anh đúng không?

Cô im lặng, cảm thấy hơi khó chịu.

- Cho nên, em dùng cách thức này để thắng anh! – Anh cười lạnh, ánh mắt băng giá. – Anh ta là thủ trưởng của anh, ở bên anh ta, em sẽ là thủ trưởng phụ nhân, như thế em có thể ở tít trên cao. Heo, anh nói cho em biết, ba năm trước, em không thắng được anh, ba năm sau, em cũng không thắng được anh.

Những lời này đã xé toạc vẻ thản nhiên mà cô muốn che giấu. Cô đã bị đánh bại, người đàn ông trước mắt này, ngoại trừ diện mạo giống hệt Chu sư huynh trước kia ra, không còn một chút hình bóng nào của Chu sư huynh trước kia.

Năm tháng vô tình!

Thì ra thủ trưởng là sếp của anh, trái đất này bị làm sao vậy nhỉ, người có liên quan, không liên quan đều dính vào một chỗ, thác loạn cuối năm à?

Chu Văn Cẩn đã hoàn toàn bị cơn ghen tuông làm ục mồm.

- Thực ra hà tất gì phải làm như vậy, em hoàn toàn có thể đấu với anh như đạo trước, chẳng lẽ em sợ? Nhưng cũng phải khâm phục em, người như em mà có thể bám vào thủ trưởng, tất nhiên là phải hao tâm tổn trí rồi, không dễ dàng đâu nhỉ?

- Đủ rồi, Chu sư huynh! Anh vô duyên vô cớ nổi giận, không cảm thấy quá đáng hay sao? Chúng ta chỉ là sư huynh muội đơn thuần, em có hứa hẹn gì với anh chưa? Đừng làm ra vẻ ghen tuông, em thấy buồn cười

lắm. – Cô không hề muốn cãi vã với anh, thật sự không muốn, chỉ cảm thấy hoàn toàn thê thảm, như thể ăn nhiều bị đau bụng.

- Ai cười đến cuối cùng chưa biết được đâu? – Anh như ngọn cỏ bị tấp sương nhưng lại không cam tâm quanh quẽ, dùng hết sức lực muốn níu giữ thời gian đã qua.

Cô hát đầu:

- Tốt, chúng ta cứ chống mắt chờ xem.

- Heo, em đã sa ngã.

- Vậy làm phiền anh để mặc tôi tiếp tục sa ngã, đừng chặn đường tôi. – Cô muốn tìm nơi nào đó để tưởng niệm quá khứ. Ít nhất, cô vẫn còn cho rằng có những kỷ ức rất khó quên.

Cô lẳng lặng bước qua anh, rẽ phải, thủ trưởng đợi chắc đã sốt ruột rồi.

Chu Văn Cẩn đánh mặt lại, theo sát cô.

Người đợi không chỉ có mình Trác Thiệu Hoa, Diêu Viễn cũng có mặt, vừa mới tắm xong, tóc còn đang ướt, thận trọng đứng ngang hàng với thủ trưởng.

Hai bóng người, một trước một sau bước tới.

Đuôi mày Trác Thiệu Hoa phác thành một hình vòng cung, tựa như nhìn không rõ sắc thái, một chút ánh sáng rơi lại khiến những góc cạnh của khuôn mặt càng thêm nghiêm nghị.

Chu Văn Cẩn cứng nhắc thi lễ với anh, anh mỉm cười đáp lễ, bốn mắt giao nhau trong sự độ sức không lời.

- Đây là ngoại thành, lại muộn thế này, không dễ gọi xe, để tôi đưa các bạn một đoạn.

- Không cần đâu ạ, có xe buýt chuyển đêm rồi. – Diêu Viễn hoang mang từ chối.

- Vậy thì cảm ơn thủ trưởng quá. – Chu Văn Cẩn lại hết sức sảng khoái.

Diêu Viễn âm thầm đá chân anh, anh mở cửa ghế phụ lái bằng vẻ mặt vô cảm, ngồi thẳng vào đó.

Diêu Viễn mặt mày ngơ ngác.

Gia Hàng mím chặt môi, sắc mặt trầm xuống.

Trác Thiệu Hoa cười với Diêu Viễn:

- Lên xe đi thôi!

Diêu Viễn lẳng lặng ngồi sau lưng Chu Văn Cẩn, dùng ánh mắt bấm vào anh ta ra, thấp giọng hỏi:

- Đầu cậu có bị đập vào cửa nên bị hỏng rồi không, xe này mà cũng ngồi lên được sao?

Chu Văn Cẩn chăm chú nhìn về phía trước, không nói một lời.

Gia Hàng lẳng lẽ ngược nhìn lên, đêm nay, sao thưa trắng sáng.

16. Chương 16: Bóng Người Như Họa Chút Tình Chăng Mang (2)

Sự yên lặng trên xe giống như một thành phố chìm trong đêm khuya vắng. Gia Hàng ngồi nghiêng về phía cửa xe, ngẩng nhìn lớp sương trắng phủ mờ cửa kính, cô thở khê, trước mắt liền trở nên mơ hồ, không còn nhìn thấy gì nữa.

Năm đó, trời cũng lạnh như thế này, đêm cũng vắng lặng, đèn trong ký túc đã tắt hết, cô đang post bài trên mạng, Tiểu Ngải đã ngủ, Ninh Mông đang nói chuyện điện thoại với ai đó, thỉnh thoảng lại cười khúc khích.

Quản lý ký túc xả gỗ cửa, rất khê.

Bị đánh thức, Tiểu Ngải lau bầu ra mở cửa:

- Heo, bên dưới có người gặp cậu, nói là có chuyện gấp.

Gia Hàng mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình, khoác lên chiếc áo khoác lông vũ rồi vội vã theo quản lý ký túc xuống lầu. Chu Văn Cần đứng dưới ngọn đèn trên hành lang, cô còn nhớ anh quàng một chiếc khăn màu xám bạc, rất ra dáng thư sinh.

- Chuyện gì thế? – Trông cô rất nhếch nhác, cô đứng núp sau ánh đèn, cách anh một đoạn.

- Anh đói rồi. – Anh nhướn mày, hùng hồn nói.

Gió lùa hơi lạnh, cô kéo qua loa khóa áo lên:

©STE.NT

- Sư huynh, anh biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

- Kệ xác nó chứ, chúng ta đi thôi! – Anh kéo tay cô lôi ra ngoài.

- Điên rồi, anh nhìn xem em đang mặc gì? – Tốt xấu gì cô cũng là một thiếu nữ thanh xuân, ăn mặc trông như bà thím thế này, rất ảnh hưởng đến hình tượng.

- Ai thèm nhìn em? – Anh cười.

Chân anh dài, một bước của anh bằng hai bước của cô, cô gần như phải chạy theo sau anh:

- Có phải có chuyện gì đặc biệt đáng để chúc mừng không?

Hành vi điên rồ như vậy anh chưa từng làm bao giờ, anh là học trò ngoan trong mắt thầy cô.

- Đi ăn khuya thì cần gì lý do?

- Buổi tối anh không đến phòng máy, bạn anh nói anh bị chủ nhiệm khoa gọi đi.

Anh cười cười, không trả lời cô.

Gần trường có một con hẻm, khi đêm xuống, ở ngã tư quây mấy cái quây, bên trong bán mấy món đồ ăn vặt như mì sợi, hoành thánh... kinh doanh rất phát đạt. Muộn như vậy rồi mà người vẫn rất đông, phần lớn đều là các đôi đang yêu.

Họ ngồi cạnh bếp, cô gọi phở bò, ột thìa tương ớt rõ to, anh nhìn mà méo xệch miệng.

- Mùa đông ăn món này là ấm nhất, có muốn thử không? – Ông chủ rất rộng rãi, thịt bò trong bát phở khá nhiều.

Anh gọi một bát hoành thánh nhỏ, vài cọng hành hoa lấp ló trên bát canh.

- Có cay lắm không? – Anh hơi động lòng.

Cô gấp một gấp to thịt bò sang bát anh, anh nhặt ra một miếng, miệng lập tức nóng như lửa đốt, hậm hực lườm cô.

Cô nhìn anh coi thường, rồi cầm cúi ăn ngon lành.

Chỉ một lát sau, mũi cả hai đã lẫn lẫn tẩm mồ hôi, cô nhìn anh phì cười.

- Cười gì mà cười?

Đôi mắt trong veo khẽ đảo:

- Đã xem Nàng tiên cá chưa?

- Truyện cổ An-đéc-xen?

- Xì, tư duy của anh vẫn dừng lại ở thời mẫu giáo hả? Phim Hàn Quốc, Ninh Mông đang theo dõi.

Anh ngồi yên, không nói gì.

- Trong đó nữ chính và bạn trai có một màn rất vui, nửa đêm họ gọi điện cho nhau, nói một hồi đột nhiên lại muốn gặp nhau, cũng đúng lúc đang hơi đói. Thế là nữ chính nấu một nồi mì ăn liền, mang ra công viên gặp bạn trai. Hai người đó ngồi trên ghế băng giữa gió rét, vừa ăn vừa nói chuyện.

- Giống chúng ta.

- Sao giống được, chúng ta đâu có yêu nhau.

Anh cười, gõ vào bát cô:

- Ăn mau!

Họ ăn no lặc lè, lúc về ký túc đi cực chậm. Sân trường tĩnh mịch, bóng họ nhảy nhót lúc dài lúc ngắn dưới những tàng cây.

Cô tinh nghịch chạy theo đạp lên bóng anh.

- Anh tốt nghiệp trước em hai năm, liệu em còn nhớ tới vị sư huynh này không? – Anh phải chiếc lá bám trên vai cô đi.

- Tùy tình hình. – Cô liếc xéo anh.

- Hừm, em dám không nhớ anh. – Anh đẩy gọng kính, mặt mày hung hãn.

- Em dám đấy. – Cô bỗng đẩy anh ra, co cẳng chạy biến.

Chỉ hai bước anh đã đuổi kịp cô, vò tung đầu cô lên:

- Không biết phải làm thế nào để thích nghi với những ngày tháng không có em nữa. Đừng để anh phải đợi quá lâu, nhé?

Giọng nói cố ý dè dặt như có ma lực gì, tựa như có một cộng lông vũ mềm mại lướt qua tim cô, mềm đến tan chảy.

Cô nhắm mắt lại, hàng mi run lên nhè nhẹ:

- Nếu không anh ở lại trường học thạc sĩ, như thế chúng ta có thể cùng nhau tốt nghiệp.

Như vậy cô có thể đuổi kịp bước anh.

- Mục tiêu của em chỉ có thể thôi?

- Thế phải to tát đến đâu? – Cô phùng má.

- Dù sao cũng không nên chỉ nhỏ nhen như thế. Từ giờ trở đi, em phải nỗ lực thêm, nếu không anh sẽ đi càng xa hơn đó. – Anh nói đầy hàm ý.

Cô hừ một tiếng không đồng tình, tự tin là mình không thể nào không đuổi kịp anh.

Có lẽ chính là ngày hôm đó, chủ nhiệm khoa đã thông báo cho anh biết chuyện đi du học, ba tháng sau, việc tuyển chọn bắt đầu.

Bọn họ đã từng là đối thủ, sau đó trở thành bạn bè, sau đó lại là đối thủ, bây giờ đi ngược hướng với nhau.

- Hai bạn ở đâu? – Trác Thiệu Hoa là người duy nhất trong xe thể hiện thái độ bình thường.

Diêu Viễn lí nhí nói địa chỉ, len lén quan sát Gia Hàng ngồi bên cạnh, không hiểu lai lịch của cô là gì, lại càng không tiện chủ động hỏi thăm.

Trong lúc ngẩn ngơ, Chu Văn Cẩn bỗng quay đầu lại:

- Heo, bạn trai của Tiểu Ngải là sư huynh bên Viện nghiên cứu à?

- Ủ! – Cô không dám cố tình lừa anh đi, cô vẫn giữ phép lịch sự tối thiểu. Ít nhất, cô sẽ không mất kiểm soát trước mặt anh, cũng sẽ không để anh biết được cô để ý tới anh.

Diêu Viễn buột miệng hỏi:

- Hai người quen nhau à?
- Sự muội của mình, Gia Hàng, ba năm rồi chưa gặp, vừa rồi gặp ở trường bắn, nhìn mãi mới dám nhận đây.
- Chu Văn Cẩn tỏ vẻ rất thản nhiên, nhưng không phải là sự mừng rỡ do lâu ngày gặp lại.

- Ô, có phải là người hôm ngắms Bắc cực quang ở Na Uy mà cậu kể đứng bán vé xem ca nhạc ở...
- Không phải. – Chu Văn Cẩn gần như là thô lỗ ngắt lời Diêu Viễn.

Diêu Viễn không tin, thủ trưởng đang ở đây, cô không tiện truy hỏi tới cùng, đành trợn trừng mắt.

- Lúc nào chúng ta tụ tập thì gọi thêm cả bạn trai của Tiểu Ngải, đúng rồi, anh liên lạc với em như thế nào? Email với QQ hồi trước còn dùng không? Gọi điện vẫn tiện hơn, số điện thoại của em là bao nhiêu? – Chu Văn Cẩn rút điện thoại trong túi ra, miệng nhếch lên một nụ cười.

Giọng điệu thân thiết ấy khiến cô nổi da gà:

- Em phải thi, dạo này không ra ngoài được.

Cô thẳng thừng từ chối.

- Không vội, đợi lúc nào em rảnh cũng được. Em nháy máy cho anh đi, số anh là... – Anh đọc rành rọt đủ mười một con số.

Gia Hàng cau mày vẻ mất kiên nhẫn, nhưng vẫn bấm số điện thoại của anh.

Lưu số xong, Chu Văn Cẩn hươ hươ điện thoại:

- Thường xuyên liên lạc nhé! Ninh Mông nói em phải thi IELTS, ôn tập thế nào rồi?

Gia Hàng nổi khùng, thật muốn rống lên một câu “liên quan quái gì đến anh”, trong xe có những bốn người, anh ta tưởng đang ở trong sân trường chắc?

- Đến đâu rồi ạ? – Cô hỏi thủ trưởng. Xe chạy như bay trên đường, không nhìn được bất kỳ biển hiệu nào, nhất thời không biết đang ở đâu.
- Buồn ngủ rồi hả? Đợi thêm một lát nữa là tới thôi. Đưa Văn Cẩn và Diêu Viễn về trước đã. Trác Thiệu Hoa nhìn vào kính chiếu hậu, mỉm cười với cô.

Sắc mặt Chu Văn Cẩn lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Diêu Viễn dè dặt bảo Trác Thiệu Hoa cho bọn họ xuống ở cổng tiểu khu, không cần phải vào trong, Trác Thiệu Hoa ân cần dặn dò:

- Huấn luyện tân binh rất vất vả, nghỉ ngơi cho sớm.
- Cảm ơn thủ trưởng. – Diêu Viễn giật áo Chu Văn Cẩn.

Chu Văn Cẩn nhướn mày nhìn chằm chằm Gia Hàng, cô ngồi im không nhúc nhích.

- Muộn thế này rồi, em còn muốn đi đâu? – Mặt anh ta đánh lại, căng thẳng co ngón tay lại đầy bất an. Cô còn muốn ở cạnh thủ trưởng nữa sao?

Nếu không phải là ba người cùng đi, thì đi chỗ nào cũng được hết. Gia Hàng nhào người đóng cửa xe, lạnh quá, xe chỉ mở cửa một lúc mà trong xe đã chẳng còn chút hơi ấm nào, cô lạnh run từ đầu tới chân.

- Gia Hàng ở bên tôi, Văn Cẩn cần phải lo lắng cho sự an toàn của cô ấy sao? Yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm tới cùng. – Trác Thiệu Hoa quay sang nhìn anh ta, vẻ mặt ung dung, thân thiết.

Không uống phí binh đơn tướng lễ, trong lúc nói cười cũng đẩy lùi thiên binh vạn mã.

Anh ta đứng trong gió lạnh, người đông cứng thành băng.

- Tạm biệt thủ trưởng! – Diêu Viễn vâng dạ chào tạm biệt Trác Thiệu Hoa rồi kéo Chu Văn Cẩn đi vào tiểu khu.

- Cậu điên thật rồi, cô em kia của cậu là khách của thủ trưởng, cậu ra về cái gì chứ? Quan to một bậc đề chết người, thủ trưởng hơn cậu mấy cấp, sau này cậu còn sống nổi không? – Ra khỏi tầm mắt thủ trưởng, Diêu Viễn không nhìn được cơn tức giận.

- Mình đã làm sai điều gì? – Chu Văn Cẩn lạnh lùng hỏi.

- Có chuyện gì mà cậu không sai? Sao mình lại ở bên cạnh cậu chứ, sẽ bị cậu hại chết thôi, Đồng chí à, chúng ta là tân binh đây.

- Vậy mời cậu tránh xa ra. – Anh gầm lên.

Diêu Viễn trợn trừng mắt không dám tin.

Anh không hề có ý xin lỗi, lẳng lặng đứng đó.

- OK, mình đi, mình không thêm làm bạn với kẻ điên. – Diêu Viễn quay phắt đi, bước thình thịch lên lầu. Lúc tra chìa khóa vào ổ tay cô vẫn còn hơi run. Phòng của Văn Cẩn cạnh phòng của cô, là bạn anh thuê hộ, cùng một chủ nhà nên giảm tiền thuê cho họ.

Cô thở dài chua chát, đi tới bên cửa sổ, từ góc độ này, có thể thấy anh vẫn đang đứng yên ở chỗ cũ, bóng cây trùm lấy người anh thành một khoảng đen sì, như có một đồ vật bị ai đó vứt bỏ.

Cô mím môi, muốn cất tiếng gọi anh, nhưng đành bỏ cuộc.

Trác Thiệu Hoa đứng ngoài xe hút một điếu thuốc, đợi gió thổi bớt mùi thuốc lá đi rồi mới mở cửa vào xe.

©STE.NT

Gia Hàng vẫn giữ nguyên tư thế ngồi vừa nãy, dường như ngoài cửa sổ có cảnh đẹp gì lắm, cô nhìn đến thất thần.

Rất hiếm khi thấy cô yên lặng như vậy, trông như một thực nữ.

- Gia Hàng. – Anh không ngoảnh đầu lại. Xem ra ngày hôm nay đã định sẵn là tâm trạng của cô sẽ không được tốt. Tâm tình anh cũng hơi tồi tệ.

- Dạ! – Mắt khẽ chớp một cái.

- Nói cho anh biết phải làm thế nào, đưa em về chung cư hay đi loanh quanh mấy nơi, nếu không chúng ta về thẳng nhà? – Ngón tay nắm vô lăng khẽ trắng nhợt đi.

Hoa thủy tiên trên bệ cửa sổ đã nở, những nụ hoa vàng ươm điểm xuyết trên đầu lá, mùi hương thanh tao phảng phất trong sân. Dĩ Lữ sợ lá dày quá, hoa không trụ nổi, cố tình mang chậu hoa ra để bên ngoài cho lạnh.

Tiểu Phàm Phàm dậy sớm, thấy chậu hoa lạ nên cứ nhìn mãi về phía đó. Ngoài cửa có gió nhẹ, trời âm u, lại có thêm một cơn hàn lưu từ Siberia thổi tới, đài khí tượng nói sẽ có một trận tuyết lớn.

Thím Đường lo Tiểu Phàm Phàm bị lạnh, kéo khít mũ lại cho cậu nhóc. Chỉ một lát sau Tiểu Phàm Phàm đã thấy đám hoa chẳng còn gì hay ho, đôi mắt đen láy nhìn về phòng dành cho khách, vắn người như bánh quẩy.

- Ngoan, để mẹ ngủ thêm một lát. – Thím Đường chuyển sang hướng khác. Thiếu tướng và Gia Hàng phải gần sáng mới về đến nhà, sau đó còn tới phòng bà ngắm Phàm Phàm một lúc.

Không nhìn thấy căn phòng dành cho khách, Tiểu Phàm Phàm không chịu, kêu âm lên phản đối.

- Chào Phàm Phàm buổi sáng! – Trác Thiệu Hoa mặc áo khoác quân đội thẳng thớm bước ra từ phòng ngủ, tay cầm mũ và cặp tài liệu.

- Cậu không ăn sáng à? – Thím Đường hỏi.

- Vẫn chưa đói lắm. – Anh đưa cặp tài liệu cho cậu lính cần vụ, đội mũ lên rồi bế Phàm Phàm. – Bố biết Phàm Phàm nhớ Heo, được rồi, mình đi gọi Heo đây, bảo Heo là trẻ con ôn thì không được phép ngủ nướng.

Phàm Phàm nghịch chiếc huy hiệu trên mũ anh, nhổ ra một ít nước dãi.

Anh đang định vịn tay nắm cửa, bên trong đã vang lên một tiếng hắt xì lạnh lạnh:

- Đừng có vào... hắt... xì!

- Sao lại bị cảm rồi? – Tôi qua lúc về nhà vẫn còn khỏe mà.

- Chắc là tại cái váy hôm qua đấy. – Trong phòng, Gia Hàng quấy quá chùi nước mũi. Ngủ tới sáng, cảm thấy họng khô rát, cả người mỗi nhừ, trán cũng hơi nóng.

Nghe thấy tiếng Gia Hàng, Phàm Phàm vội quay sang, mũi dính chặt vào cửa, tủi thân mếu máo với Trác Thiệu Hoa.

- Heo bệnh rồi, mình không làm phiền Heo nữa, được không con? – Trác Thiệu Hoa cúi đầu thơm cậu nhóc.

Phàm Phàm đâu có chịu, cứ kêu lên ầm ĩ, như đang năn nỉ Gia Hàng ở trong phòng.

Tiếng kêu ấy thật vô cùng thảm thiết, Gia Hàng không kháng cự nổi. Cỗ gượng xuống giường vào nhà vệ sinh lấy một cái khăn úp lên mặt, chỉ để lộ ra hai con mắt.

- Vào đi, một lúc thôi đấy!

Trác Thiệu Hoa đẩy cửa ra, Tiểu Phàm Phàm cười toe toét, bàn tay háo hức khua khoắng.

Nụ cười còn chưa nở đã đông cứng lại bên khóe miệng. Cu cậu nhìn trừng trừng con người bịt mặt tóc tai rối bù nằm trên giường, sợ hãi rúc vào lòng Trác Thiệu Hoa.

Gia Hàng đỡ khóc đỡ cười:

- Cái đồ khỉ con này, thay cái áo là không nhận ra hả? Heo đây mà!

Tiểu Phàm Phàm không chịu ngẩng đầu lên, khóc thút thít.

Trác Thiệu Hoa nhẹ nhàng vỗ về cậu bé, nhìn vẻ mặt căm phẫn của Gia Hàng, khóe miệng anh nhếch lên.

Gia Hàng trợn trừng mắt, bắt lực gỡ cái khăn ra:

- Đồ nhóc thối, muốn nhìn khuôn mặt mộc này của ta chứ gì?

Tiểu Phàm Phàm len lén liếc mắt qua vai Trác Thiệu Hoa, sung sướng cười toét miệng.

- Là tự nó đòi xông vào nhé, nếu bị lây bệnh thì không phải tại em đâu. – Gia Hàng thanh minh.

Trác Thiệu Hoa sờ trán cô, hơi sốt.

- Lát nữa uống thuốc cảm rồi ngủ một lát, tranh thủ ra mồ hôi, đẩy độc tố ra ngoài.

Tiểu Phàm Phàm giang tay đòi cô bế.

Anh không có ý ngăn lại. Gia Hàng thở dài, đưa tay ra đón. Tiểu Phàm Phàm trừng mắt nhìn cái khăn mặt bên gối, mặt cau lại, như thể chiếc khăn sẽ cướp Heo đi mất.

Cô rút khăn ra xa, lúc này cu cậu mới trở nên hoạt bát trong lòng cô.

- Đối với Phàm Phàm, bị cảm không đáng sợ, không tìm thấy em mới là điều đáng sợ nhất. – Anh nhìn cô khịt khịt mũi như một chú mèo biếng nhác, không kìm chế được lại khom người xuống, sờ lên trán cô, gò má vô tình sượt qua môi cô, dường như đang trao tặng một nụ hôn buổi sáng.

Mặt cô vốn đã đỏ, nay lại càng đỏ hơn, vội bế Phàm Phàm lên cao để giấu đi.

Phàm Phàm tưởng Heo đang trêu mình, cười giòn tan lạnh lót như tiếng sáo điều đón gió.

- Sáng anh có cuộc họp, phải đi trước để chuẩn bị. Buổi trưa sẽ gọi điện cho em, bảo dì Lữ nấu món gì ăn cho ngon miệng. Phải rồi, có cần anh tới chung cư lấy ít sách tới không?

- Không cần, trên mạng có ôn tập, cũng có cả đề thi mẫu.

- Vậy thì tốt, anh đi đây! – Anh cúi người thơm Phàm Phàm. – Phàm Phàm, tạm biệt bố đi nào!

Cô gơ tay Phàm Phàm lên vẫy vẫy.

- Gia Hàng. – Đi tới cửa, anh ngoảnh lại.

- Dạ? – Cô ngược mắt lên.

- Cảm ơn!

- Cảm ơn gì cơ ạ? – Cô bắn khoăn.

- Cảm ơn đã về nhà. – Anh khép cửa đi mất.

Cuối cùng cô cũng đã nhớ ngôi nhà này rồi, tốt biết bao!

Gia Hàng ngã người dựa vào thành giường, mặc cho Phàm Phàm ngọ nguậy trong lòng, cô nói với cậu nhóc:

- Thủ trưởng có phải hơi kỳ quặc không, cái này cần gì cảm ơn? Thực ra là Heo cảm ơn thủ trưởng vì đã cho Heo một chốn dung thân, nếu không trời giá rét như hôm qua còn có thể đi đâu?

Chung cư ở đối diện với Chu Văn Cẩn và Diêu Viễn, chẳng lẽ cứ chơi trò bốn mắt nhìn nhau với họ?

Mới đầu khi Ninh Mông để lại căn hộ đó cho cô, muốn tạo cơ hội cho cô và Chu Văn Cẩn tiếp xúc, có lẽ không ngờ rằng anh về cùng với bạn.

Thật không hiểu tại sao anh ta lại tức tối như vậy? Thực ra người phải tức là cô mới đúng.

Anh và Diêu Viễn sát cánh bên nhau, cô có nói gì không? Còn anh công khai khiêu khích thủ trưởng, cô thật sự rất khó xử, không có cả dũng khí để nhìn thủ trưởng nữa.

- Em mệt rồi. – Cô nhìn thủ trưởng, lí nhí nói ra ba chữ.

Sau đó thủ trưởng bèn lái xe về nhà.

Lạnh thật đó, hơi thở nóng hổi vừa phà ra chỉ một lát đã đông cứng thành băng. Cô ngồi lâu quá, chân tê cứng, không tài nào đi bộ được. Thủ trưởng quỳ xuống xoa bóp cho cô, khiến máu tuần hoàn trở lại.

Đúng là xấu hổ, nhưng cũng hơi cảm động.

Họ tới ngắm Tiểu Phàm Phàm trước, sau đó ai về phòng nấy.

Cô không còn sức đi tắm, thẩn thờ rúc trên ghế. Thủ trưởng đứng ngoài cửa hỏi cô có muốn uống trà không?

Đúng là hơi khát, buổi tối ăn lẩu, bắn súng lại ra mồ hôi, cô đứng dậy mở cửa, trong tay thủ trưởng bê hai cái cốc, một cốc là nước trắng, một cốc là sữa nóng.

- Uống cho ấm người. – Anh đưa cốc sữa cho cô.

Cô ngồi lên giường, ôm cốc sữa trong tay cho ấm.

Anh lên tiếng trước:

- Gặp sư huynh ở trường bắn có phải bị giật mình không?

Cô nhếch mép, ý cười thoáng qua xa xôi:

- Cũng không ngạc nhiên lắm, nhân tài đều muốn tận lực vì quốc gia.

- Em lại là ngoại lệ.

- Em đâu được tính là nhân tài, chỉ biết viết vài trò chơi vớ vẩn thôi. – Cô đưa cốc lên miệng, sữa nóng hổi, rất vừa miệng.

- Thiếu tướng Trác. – Mắt cô dán chặt vào cốc sữa. – Lúc mới gặp chị Giai Tịch, làm sao anh biết chị ấy là người anh yêu suốt đời?

Anh không trả lời ngay mà ngồi xuống đối diện với cô:

- Sao lại hỏi như vậy?

- Anh xem anh chị gặp nhau rồi yêu, kết hôn, chung sống hạnh phúc bên nhau, nếu không phải chị Giai Tịch đột ngột qua đời, hai người chắc chắn sẽ sống tới răng long đầu bạc. Nhưng có những người cũng gặp

nhau, cũng có một chút cảm giác, cuối cùng vẫn bỏ lỡ, thật phiền phức, biết thế đã chẳng gặp làm gì. Đâu có phải diễn kịch mà cần phải có kịch tính để thu hút người xem.

- Nếu vẫn bỏ lỡ nhau, vậy chứng tỏ người đó chỉ là người cùng ta đi trên một đoạn đường. Cuộc đời chia ra làm mấy giai đoạn, chỉ có một người theo ta tới đích cuối cùng, người đó mới là bầu bạn. Như em đã nói, phải chăng anh nên oán trách vì Giai Tịch chỉ ở bên anh bốn năm, mà anh còn những mấy chục năm nữa mới già, anh nên hối hận vì đã gặp cô ấy sao?

- Ý em không phải thế. – Cô vội vã lắc đầu.

Anh chớp mắt mỉm cười:

- Anh biết. Thực ra anh cảm thấy em không cần day dứt, chưa biết chừng trạm tiếp theo em sẽ gặp được người yêu thương em cả đời. Em càng nên cảm ơn người đã từng lướt qua kia, trong lúc em đơn độc họ đã ở bên em.

- Em... đâu có nói là em. – Cô ngượng ngùng bao biện.

Bao dung được như vậy, nói thì dễ làm thì khó.

- Ừm, bây giờ em đã có Phàm Phàm rồi, không cần phải gặp ai nữa. – Anh nửa đùa nửa thật trêu cô.

Cô cười khì.

- Hắt xì... – Gia Hàng lại hắt xì một cái rõ to, bắn hết lên đầu lên mặt Phàm Phàm.

- Nhóc thối, sao con không tránh sang một bên. – Cô rút khăn giấy tỉ mỉ lau sạch cho cậu nhóc.

Phàm Phàm chớp chớp mắt, khịt khịt mũi như cũng muốn bắt chước theo.

Gia Hàng khoái chí, cơn cảm lạnh dường như đỡ hơn nhiều.

Trác Thiệu Hoa vui vẻ đi vào văn phòng, thư ký pha trà cho anh, đặt mấy tập hồ sơ lên bàn rồi nhắc anh chiều này bên Đại học Quốc phòng có tiết học mở, các vị lãnh đạo Quân ủy sẽ tới dự thính.

Anh gật đầu, ông Trác Minh bố anh có lẽ cũng tới.

- Thiếu tướng Trác, đã liên hệ với quân khu Bắc Kinh rồi, lần này chiêu binh mùa đông là ở mấy tỉnh khu vực Hồ Nam, Hồ Bắc, các đồng chí dẫn quân hai ngày nay sẽ xuất phát.

- Tốt, làm phiền cậu rồi, dạy xong tôi sẽ gọi điện cho họ.

Cậu thư ký cười:

- Vậy tôi tới phòng họp sắp xếp trước.

- Đi đi! – Trác Thiệu Hoa mở tài liệu ra.

Vừa đọc được một trang đã nghe thấy ngoài cửa có người hô: Báo cáo.

- Vào đi! – Anh ngẩng đầu lên.

Chu Văn Cẩn gơ tay chào:

- Chào thủ trưởng, tôi là trung úy Chu Văn Cẩn mới gia nhập đội Kỳ binh mạng.

- Có chuyện gì? – Trác Thiệu Hoa đặt chiếc bút mực nước trong tay xuống, mặt không thể hiện gì.

- Tối qua có phần thất kính với thủ trưởng, xin thủ trưởng lượng thứ.

- Đâu phải ở cơ quan, không cần phải để ý nhiều, tôi không cảm thấy cậu có gì cần phải tha thứ cả. – Anh nói.

- Rõ, thủ trưởng! – Chu Văn Cẩn đứng thẳng tắp.

- Còn có chuyện gì không? – Trác Thiệu Hoa lại cầm bút lên.

- Thủ trưởng đã từng hỏi trong những người tôi quen, có ai tinh thông máy tính giống chúng tôi không, tôi đã đề cử sư muội của tôi là Gia Hàng. Khi đó, thủ trưởng đã quen cô ấy rồi đúng không?

Trác Thiệu Hoa nhú mày:

- Trung úy Chu, cậu hỏi câu này với tư cách gì?

Chu Văn Cẩn im lặng.

- Nếu tôi qua ngủ không ngon, vậy thì nghỉ phép ở nhà cho khỏe. Khi tiếp xúc riêng tư, có thể không cần câu nệ tiểu tiết, nhưng đứng ở đây, cậu là một trung úy đúng tiêu chuẩn. Thiên chức của quân nhân là phục tùng, từ trường học tới quân đội, dường như cậu vẫn chưa tự định vị được bản thân. Cuộc họp hôm nay cậu không cần phải tham dự nữa, trở về học lại điều luật quân đội đi.

Chu Văn Cẩn bàng hoàng.

- Còn nữa, cậu phải nhớ cho kỹ, có việc gì cần báo cáo thì trực tiếp báo với cấp trên của cậu là được, anh ta sẽ có trách nhiệm báo lên cấp cao hơn. Đây không phải là nơi một trung úy có thể tùy tiện ra vào, càng không phải là quán bar để tán gẫu. Giờ thì dừng làm phiền tôi làm việc nữa, ra ngoài đi!

Mặt Chu Văn Cẩn đỏ bừng. Đã tiếp xúc với Trác Thiệu Hoa mấy lần, anh đều tỏ ra ân cần và thân thiết, người này khi đã nghiêm mặt lại thì còn đáng sợ hơn cả những người có tướng mạo hung dữ.

Ngoảnh đầu lại nhìn cánh cửa khép chặt, không nhớ nổi mình đã bước ra ngoài như thế nào. Lúc này anh ta mới biết, tối qua thủ trưởng thật sự đã cực kỳ độ lượng, là vì có mặt Gia Hàng ư?

Trong phòng, Trác Thiệu Hoa đưa tay xoa trán, mặt lạnh như băng.

Gia Hàng vẫn cứ phải đi bệnh viện.

Uống thuốc không có tác dụng, người càng lúc càng nặng nề. Mặc cho Tiểu Phàm Phàm la hét kiêu gì, cô vẫn kiên quyết bảo thím Đường bế thằng bé đi. Ngủ thêm một lát, cảm thấy vẫn không ổn, mừng Bảy phải thi rồi, cô không thể cố gắng gượng mãi được. Cô bò dậy, mặc quần áo, ra ngoài gọi taxi đến bệnh viện. Dì Lữ muốn đi cùng, nhưng cô không chịu. Cô nói với dì Lữ một tuần nữa cô mới về nhà, thời kỳ phát bệnh của bệnh cảm là một tuần. Dì Lữ nói: Làm mẹ chẳng dễ dàng gì, cô vất vả rồi.

Một mình lấy sổ, đi khám, cầm đơn thuốc vâng vâng đi nộp viện phí, bác sĩ kê cho cô sáu bình dịch truyền, truyền liên tục ba ngày. Cô vỗ vỗ cái trán nóng như lửa, thăm rửa Thành Vĩ.

Vai bị người ta đập ột cái, giọng nói biếng nhác ngả ngón vang lên từ sau lưng:

- Đây là bệnh viện cho người, không phải là trạm thú y, cô đến đây làm gì?

Cô tiếp tục hòa vào dòng người tiến về phía trước, không ngoảnh lại, chỉ gằm gè nói:

- Hận anh!

Đáng thương, ngay cả hơi thở cũng nóng bừng.

- Hận tôi cũng chẳng ích gì, tôi chỉ nuôi mỹ nữ, không nuôi thú cảnh. – Thành Công không thèm đếm xỉa đến ánh mắt những người khác, nhàn nhã đi đến trước mặt Gia Hàng, ép cô phải nhìn thẳng vào mặt anh ta.

Gia Hàng không thèm nhìn cái bản mặt đáng ăn đòn của anh ta, chỉ liếc tà áo blouse trắng kia một cái, thăm nghĩ: Lột da cừu đáng thương.

Thành Công thò tay giật đơn thuốc trong tay cô, tặc lưỡi:

- Ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, sao mà lại ốm được?

- Cút! – Gia Hàng phun ra một chữ. Hôm nay, cô thật sự không có sức đâu để thay trời hành đạo.

Thành Công thu nụ cười lại, quay người tiến tới nơi nộp viện phí, nhe hàm răng trắng ra với cô bé thu ngân ngồi bên trong:

- Người đẹp ơi, đi cửa sau tí nhé!

Hết sức phóng khoáng, rống lên cho cả thế giới đều biết. Cô bé thẹn thùng cười, vội nhận tờ đơn thuốc, thu tiền, đóng dấu, động tác phải nhanh hơn vừa rồi đến mấy lần.

- Cảm ơn! – Thành Công chẳng tiếc gì mà tặng cho cô bé một nụ hôn gió, rồi lôi Gia Hàng từ trong đám người ra. – Đi theo tôi mau, Heo.

Anh ta đưa Gia Hàng tới phòng truyền dịch trước, vậy tay bảo một cô y tá đi lấy thuốc.

- Thành lưu manh, anh đừng có tích cực quá. Anh là anh, em gái anh là em gái anh, thù phải báo tôi vẫn cứ báo. – Gia Hàng chính là một kẻ tiểu nhân.

Thành Công nhú mày, ngồi xuống bên cạnh cô:

- Bệnh của cô liên quan gì đến em gái tôi?

Gia Hàng khó nhọc lườm một cái:

- Đừng giả bộ nữa.

Cô không tin Thành Vĩ về nhà không kể lể gì.

Thành Công nhún vai vô tội:

- Nói nghe xem nào, tôi sẽ vì đại nghĩa diệt thân.

- Chị ta ghen tị vì tôi xinh đẹp hơn chị ta, độc ác nhất là lòng dạ phụ nữ, chỉ một nhát kéo đứt cắt quần áo tôi rách tan tành. – Đỏ mặt tía tai thối phồng sự việc, Gia Hàng không chút chột dạ.

Trong tích tắc, ánh mắt Thành Công rực sáng, khóa miệng nhếch lên một nụ cười mê hồn, hơi khom người xuống:

- Nói cho tôi nghe, cô lộ mấy điểm?

- Thành lưu manh? – Gia Hàng nghiêng răng ken két.

- Tại sao tôi lại không ở đó nhỉ? – Thành Công cực kỳ tiếc nuối.

- Anh mà nói nữa, có tin tôi giơ chân đá bay anh đi không? – Gia Hàng hung hăng vung nắm đấm lên.

Thành Công nhảy dựng ra khỏi chỗ ngồi, cười với cô y tá đang bê thuốc vào:

- Tôi có thù với con Heo này, đừng nhẹ tay quá, cứ hành cho chết vào, đừng sợ, mọi chuyện tôi gánh hết.

Cô y tá gật đầu, luôn mồm nói được, nhưng lúc đâm kim lại vừa nhẹ nhàng vừa cẩn trọng, Gia Hàng còn chưa kịp cảm thấy đau, mũi kim đã ấn vào người.

- Bác sĩ Thành, hôm nay không phải buổi khám chuyên môn của anh à? Tôi thấy mọi người đứng chật cứng trên hành lang rồi đấy. – Cô y tá nhắc nhở.

- Chuyên gia thì phải ra dáng một tí, hiền lành quá họ lại tưởng mình là thằng đàn, bệnh nhân sẽ không yên tâm. – Nói thì nói vậy, nhưng Thành Công vẫn cúi nhìn đồng hồ, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn chai nước truyền, nhú mày, đã đến lúc phải đi rồi.

- Xéo đi! – Mí mắt Gia Hàng trĩu lại, muốn nhắm mắt ngủ một lát.

Thành Công cười cười với cô y tá, đưa mắt về phía Gia Hàng, cô y tá mím môi:

- Bác sĩ Thành yên tâm đi!

Thành Công đi rồi, Gia Hàng đổi sang một tư thế thoải mái hơn, mơ màng ngủ thiếp đi, nửa chừng tỉnh lại một lát, mở mắt ra thấy cô y tá đang thay bình truyền ịch, sau đó, cô lại ngủ tiếp.

©STE.NT

Lúc tỉnh lại thêm một lần nữa, là muốn vào nhà vệ sinh.

Bệnh nhân giường bên bảo cô:

- Cô ơi, điện thoại của cô reo mấy lần rồi.

Cô cảm ơn, thế mà cô lại chẳng nghe thấy gì. Động dậy chân, chập vật giờ bình truyền lên, còn chưa kịp làm gì thì máu đã chảy ngược lại theo cái ống nhựa dài, một đường ống đổ tươt óng ánh hắt lên bức tường màu trắng, trông rất đáng sợ.

Đúng lúc y tá bước vào, vội hét lên:

- Sao cô không nhờ ai giúp?

Cô thành khẩn khai báo:

- Tôi tưởng tôi tự làm đc.

- Cô còn tưởng cô có bản lĩnh thông thiên nữa ấy! – Thành Công xị mặt từ ngoài bước vào, tay xách một cốc trà sữa và một cái túi giấy bóng loáng.

Gia Hàng không thềm đếm xỉa tới anh ta, quay sang cười với cô y tá.

- Tôi muốn vào nhà vệ sinh.

- Tôi đi với cô. – Người lên tiếng là Thành Công.

Gia Hàng tự dặn lòng phải nguôi giận, không nói không rằng, giờ tay rút kim tiêm ra, chỉ còn lại một ít nước truyền, truyền hay không cũng chẳng sao.

- Tôi đi thì thích hợp hơn. – Cô y tá vội túm tay cô, đóng vai chuyên gia hòa giải, lòng nghĩ người bạn này của bác sĩ Thành cũng thật cá tính.

Đứng cạnh đó, Thành Công thở phì phò, thế gian này sao thế nhỉ, làm người tốt khó đến vậy ư?

Từ phòng vệ sinh bước ra, Gia Hàng nhìn điện thoại, trong các cuộc gọi nhớ có Trác Thiệu Hoa và chị Gia Doanh.

Thành Công đang ở đây, cô cũng không vội về.

- Ần! – Anh ta đặt phích cốc trà sữa lên bàn, cắm ống hút vào, rồi lại mở cái túi giấy ra, là bánh rán mới ra lò vẫn còn đang bốc khói nghi ngút, cái nào cái nấy tròn xoe, lấm tấm vừng trắng, trông hết sức ngon lành.

Giờ cơm trưa đã qua từ lâu, Gia Hàng cũng hơi đói, bèn không khách sáo, hút một ngụm trà sữa, lấy giấy ăn bọc bánh rán cầm lên cắn một miếng, nhân đậu đỏ mềm mịn thơm lừng, cô sung sướng cười toét miệng. Thành Công liếc xéo cô.

- Heo đúng là Heo, uống trà sữa mà cũng kêu rồn rột.

Gia Hàng hất hàm:

- Tôi thích thế.

Anh ta lạnh mặt ngồi xuống, đưa tay lên sờ trán cô, cơn sốt tạm thời đã hạ, theo lệ thường thì tối nay có thể nhiệt độ sẽ lại tăng.

- Thiệu Hoa đâu?

- Ai mà giống anh, thủ trưởng làm việc rất nghiêm túc. – Cô khinh thường.

- Đúng rồi, cậu ta nghiêm túc như vậy, cũng chỉ tới thiếu tướng mà thôi, mà tôi lông bông lang bang, vẫn được làm tới chuyên gia, có cần phải cùng tôi cảm thán, ông Trời thật bất công hay không?

- Ông Trời đang ngủ gật. – Thuốc đã phát huy tác dụng, tâm trạng Gia Hàng cũng không tệ, giải quyết xong một cái bánh rán, lại nhón lấy cái thứ hai.

- Cô không phải lòng Thiệu Hoa đấy chứ?

- Xì, tôi đâu phải là anh, nhìn người khác giới là bắn cả lên. – Miệng Gia Hàng nhồm nhoàm, nói không rõ.

- Thế bao giờ thì cô ra đi? – Thành Công sờ mũi để che giấu, như thể chẳng tò mò đến mức thế, chỉ tiện mồm hỏi cho biết thôi.

- Một ngày nào đó.

Thành Công nghiêng rằng, câu trả lời đầy tính xã giao.

Gia Hàng bỗng ngừng nhai, dùng đôi mắt to tròn trong veo nhìn anh ta chăm chăm:

- Cô muốn làm gì?

Gia Hàng nuốt chửng miếng bánh trong miệng, chần chừ một lát rồi cười ngượng ngùng:

- Tôi muốn hỏi, đàn ông thông thường có thể chấp nhận chuyện bạn gái mang thai hộ người khác không?

Thành Công híp mắt lại với vẻ âm u:

- Heo, bây giờ mới hỏi câu này có phải đã hơi muộn rồi không?

- Thôi đi, coi như tôi chưa nói gì. – Gia Hàng hối hận vì đã hỏi nhầm người.

- Đàn ông thông thường chắc chắn sẽ không chấp nhận, nhưng đàn ông đặc thù miễn cưỡng có thể hiểu được.

- Thấy bình dịch truyền sắp hết, Thành Công gấp một miếng bông gòn, giữ chặt đầu kim, rút mạnh một cái. Gia Hàng đau đớn trừng mắt nhìn anh ta:

- Đàn ông như thế nào là đặc thù?

- Kỳ hoa dị thảo trong giới y học giống tôi. – Thành Công nhướn mắt kiêu hãnh. – Bởi vì khoan dung, chuyên nghiệp, hiểu được người nào đó mang thai hộ không phải vì mục đích sinh lý hay tiền bạc, mà đơn thuần là đầu óc lên cơn, biết làm thế nào bây giờ, đối với một con Heo, còn có thể yêu cầu gì hơn?

- Ồ, vậy cũng coi như là chẳng có ai. – Gia Hàng yếu ớt xua tay, ánh mắt thối lại. – Cảm ơn ly trà sữa của anh.

Cô lê người bước ra ngoài.

Thành Công vẫn đứng yên tại chỗ nhìn theo cô, rõ ràng là muốn chọc cô ta, tại sao nói một hồi lại cảm thấy như đang có ý định nghiêm túc! Nếu là người phụ nữ khác mang thai hộ, dù giải thích thế nào anh ta cũng sẽ coi là ngụy biện, nhưng con Heo này, anh ta thật sự có thể thấu hiểu, không mang theo một chút ý đồ, một chút vụ lợi nào, cứ thế mà ượn tử cung của mình. Mắng cô ta đàn độn cả trăm cả ngàn lần, rồi lại bào chữa cho cô ta cả trăm cả ngàn lần.

Anh ta bỏ mặc bệnh nhân, tranh thủ tới thăm cô, không đưa cô về được, đành gọi xe giúp.

- Còn hai ngày thuốc nữa, buổi chiều tôi không bận lắm. – Anh ta vịn vào cửa xe, mặt Heo hơi vàng vọt. – Nhớ uống thuốc đấy.

Gia Hàng ậm ừ, anh ta không phải là y tá tiêm cho cô, bận hay không bận thì liên quan gì đến cô.

- Heo, vừa rồi cô hỏi hộ ai thế?

Heo là trang giấy trắng, sẽ không chủ động vẩy mực lên.

- Chả ai cả. – Gia Hàng lắc đầu như trống bỏi.

- Nếu người đó không thể hiểu được, thì cũng đừng nản lòng. Yên tâm, còn có tôi đây! – Thành Công bị chính mình làm cho cảm động.

Gia Hàng nhìn anh ta kỳ quái, kéo sập cửa lại.

Cũng may chung cư có thang máy, cô dựa vào tường, tim đập thành thịch. Từ tiểu khu đi vào chỉ có mấy bước chân, cô đã thở hồng hộc.

Cửa không khóa trong, cô bấm chuông chắc đang ở nhà. Đẩy cửa bước vào, thấy trong phòng mình có người, cô giật bắn mình.

- Hàng Hàng, em đi đâu thế, điện thoại cũng chẳng nghe? – Gia Doanh thò đầu ra, cũng giật mình. – Ốm à?

Gia Hàng nũng nịu dựa vào lòng chị, đưa tay lên:

- Ủm, em bị cảm, bị sốt nên phải vào bệnh viện.

Mu bàn tay tím bầm một mảng, trông thật đáng sợ, đó là do vừa rồi cô không giữ mũi kim tử tế.

Gia Doanh đau lòng muốn chết:

- Sao không gọi điện cho chị? Chắc là thức khuya học bài hử?

Gia Hàng chột dạ cười, nhờ chị hai cởi áo khoác, dìu ra giường. Căn phòng đã được quét dọn tỉ mỉ, sạch như lau như li, quần áo thay ra đã được giặt và phơi ngoài ban công, trên bàn đặt một chiếc cặp lồng giữ nhiệt to, một nồi cơm điện nhỏ, khỏi phải hỏi, chị hai lại nấu món ngon để động viên cô rồi.

- Chị, sao hôm nay chị không đi làm?

- Chị bảo đi gặp khách hàng, tranh thủ chạy ra ngoài. Cũng may là đến đây, Hàng Hàng, sau này em ra nước ngoài thì phải làm thế nào, chị thật sự không yên tâm. – Gia Doanh cúi xuống đặt lại đôi giày dưới giường cho Gia Hàng. – Hay hôm nay chị ở đây ngủ với em nhé.

- Xe tới trước núi ắt có đường, chị, chị không cần ở lại với em đâu, nếu không Tử Nhiên không thấy mẹ sẽ khóc đấy. – Gia Hàng xấu bụng nói xấu Tử Nhiên, thực ra cô sợ chị hai sẽ đụng độ với thủ trưởng. Cô khá hiểu anh, biết cô bị ốm, dù phải vượt ngàn dặm anh cũng sẽ tới thăm cô.

Gia Doanh ngẫm nghĩ:

- Ngày nào anh rảnh em cũng phải làm thêm, chị phải về thật, vậy thì buổi sáng và buổi tối chị sẽ qua.

Gia Hàng còn chưa kịp đáp thì điện thoại đã reo, cô nhìn số máy thở dài, đúng là sợ của nào trời trao của ấy.

- Sao em không nghe máy? – Gia Doanh đặt một cốc trà lên tủ đầu giường.

Gia Hàng bất đắc dĩ nhấn nút nghe, chưa đợi thủ trưởng lên tiếng cô đã vội nói trước:

- Ninh Mông, xin lỗi nhé, chị mình đến, mình không ra ngoài với cậu được.

Thủ trưởng là người thông minh, sẽ hiểu thôi, cô cười thầm trong lòng.

- Về nhà rồi à? – Trác Thiệu Hoa bình tĩnh hỏi.

Gia Hàng nhìn sang Gia Doanh:

- Ủ, mình hơi buồn ngủ, cúp máy đây!

- Ủ, lát nữa liên lạc sau.

Còn chưa kịp thở hắt ra, chuông cửa reo.

Cô bạn cùng phòng đã không kiên nhẫn được nữa, chạy thành thịch từ trong phòng ra, tức tối mở cửa:

- Tìm ai thế?

Đứng bên ngoài, Ninh Mông vội cười nịnh nọt:

- Mình đây, mình đây, cậu cứ làm việc đi!

Cô bạn kia chẳng nói chẳng rằng, nhìn chằm chằm Chu Văn Cẩn đang đứng sau lưng Ninh Mông.

- Hơ hơ, chỉ ở lại một tẹo thôi, không lâu đâu. – Ninh Mông thề thốt.

Cô ta lạnh lùng quay ngoắt về phòng, sập cửa rầm rầm.

Ninh Mông ngoái lại lè lưỡi với Chu Văn Cẩn, thì thào:

- Cô ấy là thế đấy, anh đừng để ý.

Chu Văn Cẩn gật đầu, người anh ta để ý là con Heo ở trong kia cơ.

Gia Hàng nhòm qua khe cửa nhìn hai người mới tới, nhắm mắt lại, muốn chết.

17. Chương 17: Ánh Trăng Sáng Bóng Cao Lồng Lộng (1)

Vừa rồi mới gọi điện, sao đã chạy tới đây rồi? – Gia Doanh ngỡ vực kéo rộng cửa ra, bước ra chào hỏi.

Ninh Mông mù mịt:

- Ai gọi điện ạ?

- Chị, chị nghe nhầm rồi, là Tiểu Ngải!

- Tiểu Ngải? – Ninh Mông kêu toáng lên. – Hôm qua nó bị người ta lấy trộm điện thoại trên xe buýt, mình với Chu sư huynh vừa mới an ủi nó xong!

Trán Gia Hàng xuất hiện ba vạch đen, im vậy, người bị sốt cao nói năng lảm nhảm sẽ được tha thứ.

Gia Doanh lại không để ý đến mấy chuyện đó, chàng trai trẻ tuổi tuấn tú khiến chị chú ý hơn:

- Đây là?

- Chào chị! Em là Chu Văn Cẩn, sư huynh của Gia Hàng. – Chu Văn Cẩn nhã nhặn tự khai lý lịch. – Ba năm ra nước ngoài, em luôn nhớ tới món sườn ủ muối của chị hai, vừa thơm vừa giòn.

- Còn dám nói. – Ninh Mông tỏ vẻ coi thường. – Heo mang cho bọn em ăn, giữa đường lại bị anh cướp mất.

Chu Văn Cẩn cười khế, liếc nhanh vào trong phòng rồi vội vã thu ánh mắt lại.

Gia Doanh lập tức nhạy cảm nhận ra vị Chu sư huynh này không bình thường với Gia Hàng, chị lịch sự nói:

- Vậy à, lần sau tới nhà chị, chị sẽ làm một đĩa to ấy đĩa ăn no nê.

- Cảm ơn chị. Gia Hàng không được khỏe ạ? – Người bên trong im lặng một cách khác thường.

- Ừ, bị cảm lạnh, vừa mới từ bệnh viện về.

- Chắc là bị cái bà biên tập biến thái kia hại đấy mà. – Ninh Mông hừ một tiếng. – Tiểu Ngải đã nghe đồng nghiệp ở công ty Trì Sánh kể rồi, Heo nhà ta bị người ta bắt nạt, cũng may một vị thủ trưởng nào đó đi ngang qua rút dao tương trợ, nếu không hôm đó cảnh xuân lộ bằng sạch. Nhưng giám đốc Mã của công ty Trì Sánh cũng không bỏ qua cho bà biên tập đó, nói muốn rút quảng cáo trên tạp chí đó lại.

- Hàng Hàng, chuyện này là thật sao? – Gia Doanh không chịu nổi nhất là em gái bị người khác bắt nạt, lửa giận bùng lên trong lòng.

Gia Hàng không chỉ thở dài một hai tiếng, quá sức bội phục hai cái loa phóng thanh Ninh Mông và Tiểu Ngải này, chuyện gì nói cho hai cô nàng cũng đều từ bé xé ra to.

- Chị, không đến nỗi thế đâu, chị xem giờ em chẳng phải vẫn đang hít thở đầy thôi.

Tuy là hít thở rất yếu ớt.

- Chị, em vào thăm Gia Hàng một chút có tiện không? – Sau vài câu hàn huyên, Chu Văn Cẩn cuối cùng cũng đi thẳng vào đề.

- Ừ, vào đi! – Gia Doanh ngoái lại, thấy Gia Hàng đã ăn mặc chỉnh tề thì lách người sang một bên. Chị không để Ninh Mông vào, chị có chuyện muốn hỏi cô bé về Chu Văn Cẩn.

Ninh Mông coi như fan ruột của Chu Văn Cẩn, lại đã từng chứng kiến những màn “phong hoa tuyết nguyệt” của Gia Hàng và Chu sư huynh, vội vàng tóm lấy cơ hội, tặng bốc Chu Văn Cẩn thành chàng trai si tình nhất thế kỷ này.

- Bên Mỹ có bao nhiêu công ty lớn muốn mời anh ấy làm, anh ấy đều không màng, chỉ một lòng một dạ muốn về nước, vì cái gì chứ, vì Heo đang ở đây! Mới đầu, Heo thua anh ấy, không còn mặt mũi nên ba năm không thèm để ý đến anh ấy, anh ấy cũng không để bụng, vẫn mãi đợi Heo! Chị, đừng tưởng Heo cứng rắn, nó muốn đi Harvard, thực ra là bởi vì muốn ở bên anh ấy, đúng không ạ?

Gia Doanh hơi bần thần:

- Cậu ta về nước vì Gia Hàng sao?

Ninh Mông gật đầu lia lịa:

- Vâng ạ, Heo không chịu gặp anh ấy, anh ấy đành nhờ em giúp, hôm nay em đặc biệt tới cùng anh ấy. Sắp tương tư thành họa rồi, ha ha!

Gia Doanh xoay người lại. Chu Văn Cẩn đang đứng cạnh giường Gia Hàng, Gia Hàng cúi đầu mân mê ngón tay, kiên quyết không nhìn anh. Tâm trạng Gia Doanh nhất thời hết sức phức tạp, vừa vui mừng vừa xót xa.

Còn nhớ khi Hàng Hàng còn quần tã, dù trong miệng vẫn đang ti giả, chỉ cần nhìn thấy chị là nhổ phắt ti giả ra, cười với chị, nũng nịu đòi chị bế.

Dường như mới chỉ là chuyện của ngày hôm qua, sao chỉ chớp mắt một cái, Hàng Hàng đã trở thành một cô gái trưởng thành, đã được một chàng trai ưu tú như vậy theo đuổi. Hàng Hàng đã gặp một người nói lời giữ lời, chứ không quay đi liền bóng chim tăm cá. Chờ đợi tuy đau khổ, nhưng chỉ cần có kỳ hạn, lâu mấy vẫn có thể chịu đựng được.

Không phải toàn bộ đàn ông trong thiên hạ đều bạc tình, vẫn có một hai người chung tình, Hàng Hàng của chị thật may mắn.

Gia Doanh cười, lại nhìn Chu Văn Cẩn, ánh mắt đã không giống như lúc trước.

- Chưa ăn cơm à? – Chị hỏi Ninh Mông.

Ninh Mông có sao nói vậy, gật đầu.

- Vậy lát nữa chúng ta đi ăn, ở chỗ Hàng Hàng cái gì cũng không có.

- Vậy thì ngại quá ạ.

- Các em chăm sóc Hàng Hàng như vậy, là việc nên làm mà. Chị cũng đang muốn hỏi thăm Văn Cẩn về tình hình bên Harvard, đến lúc Hàng Hàng sang bên đó có thể chuẩn bị đầy đủ một chút.

Ninh Mông cười thầm, mới chỉ một lát mà chị hai đã thay đổi cách xưng hô rồi.

- Chị hai, Chu sư huynh đã về nước rồi, sao vẫn để Heo đi sang đó?

- Phụ nữ và đàn ông không được chênh lệch nhau quá nhiều, như vậy tình cảm sẽ càng thêm bền lâu.

Ninh Mông cười, câu này của chị hai thật sâu xa.

Gia Hàng sắp túm rách cái chăn rồi, cực kỳ cực kỳ bối rối, cô chưa từng ở cạnh anh trong nhà như thế này, điều khiến cô càng suy sụp là, người kia cứ dăm dăm nhìn cô, một câu cũng không nói.

Nếu anh hỏi đã thấy khỏe hơn chưa? Cô trả lời hình như nặng hơn rồi, em phải ngủ đây. Lịch sự mà chu đáo, ai nấy tự rút lui, quần chúng cũng không một mồi.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Người kia lại chẳng chịu phối hợp, mỗi giây trôi qua dài tựa một năm, không biết bao kỳ xuân thu đã hoài trôi.

- Xin lỗi.

Gia Hàng sưng sờ nhìn ngón tay mình, dường như không hề quen biết.

- Hôm qua nói mà không suy nghĩ, đã hiểu lầm em, anh xin lỗi. – Câu trước là câu rút gọn, câu này là câu đầy đủ.

- Giữa chúng ta tuy không có bất kỳ lời hứa hẹn nào, nhưng trong lòng anh, vẫn luôn giữ trọn một lời hứa. Diêu Viễn là sinh viên được chính phủ bồi dưỡng sang Harvard cùng đợt với anh, bọn anh cùng chung một thầy giáo hướng dẫn. Khi nhìn cô ấy, không chỉ một lần anh đã nghĩ, nếu cô ấy là em thì tốt biết bao.

Cho nên vô hình trung anh đã lẫn lộn em và cô ấy?

Gia Hàng nhét tay vào trong chăn, hơi lạnh. Cô nhớ lại đã từng đứng trên ban công nhìn bóng dáng một đôi trai gái kề vai nhau đi vào chung cư, nhớ lại hình ảnh anh xách chiếc túi nữ trong quán ăn Hồ Nam, nhớ lại sự bảo vệ của Diêu Viễn với anh khi ở trường bắn.

Heo, người có một đôi mắt đen lay láy, nhìn mãi nhìn mãi không thấy bến bờ.[1]

[1] Lời bài hát Bài ca chú heo, một bài hát vui nhộn của Trung Quốc.

- Mỗi khi học kỳ mới bắt đầu, anh đều nghe ngóng xem ở đâu có nhà cho thuê, đi dò danh sách du học sinh Trung Quốc, hy vọng trong đó có cái tên anh hằng mong đợi. Đêm khuya từ phòng máy trở về, một mình đi trên đường, nhớ lại thời gian trước đây, em không thể tưởng tượng nổi sự hụt hẫng đó đâu. Thua, không hề đáng sợ, cũng không mất mặt. Chỉ cần là em, dù thua cả đời anh cũng bằng lòng. Khi biết tin về việc được bồi dưỡng, anh vô cùng muốn được chia sẻ cùng em, nhưng em phải biết có những chuyện không phải cứ muốn nói là được nói. Như bây giờ em hỏi công việc cụ thể của anh là gì, hoặc là anh sẽ nói dối cho qua chuyện, hoặc là sẽ im lặng. Anh đã từng ngăn em tham dự cuộc tuyển chọn, nhưng với tính cách của em căn bản không để lọt tai điều gì, cũng không phân biệt được ý tứ trong câu nói của anh, anh chỉ có thể nhìn chúng ta trở nên xa cách, lạ lẫm. Nếu khi đó anh bộc lộ tâm ý của mình với em, em sẽ chỉ cho là anh đang thương hại em, em sẽ từ chối ngay không chút do dự. Anh nghĩ cách xa có lẽ có thể khiến em bình tĩnh lại, anh tưởng rằng nền tảng của chúng ta rất vững chắc, chắc tới mức bất kỳ người nào cũng không thể xen vào. Khi anh nhìn thấy thủ trưởng... quý trọng em như vậy, anh... máu anh nóng lên, em vẫn hết như trước, không giải thích gì hết, cố ý chọc giận anh. Nhìn thấy anh thất lễ, em có vui không?

Không phải là không giải thích, mà là không có cách nào để giải thích.

Quan hệ về mặt pháp luật giữa cô và thủ trưởng.

Sự thân mật giữa anh và Diêu Viễn.

Cô không phải là thủy thủ mặt trăng, không sợ hãi điều gì.

- Một ngày một đêm này, đúng là như từ địa ngục lạc tới thiên đường, cũng may nghe Tiểu Ngải kể chuyện em bị bắt nạt ở khách sạn, mới biết em và thủ trưởng quen nhau như thế nào, anh... cuối cùng cũng sống lại. Vẫn còn giận anh sao? – Chu Văn Cẩn cười khổ. – Nhìn thấy anh mất mặt như vậy trước mặt thủ trưởng, cũng nên nguôi giận rồi chứ. Sáng nay anh lại chạy tới trách thủ trưởng, còn bị anh ấy lên lớp ột trận. Thực ra anh không phải là người xốc nổi, không hiểu tại sao, hễ liên quan tới em là đầu óc anh lại không chịu nghe lời.

Chu sư huynh trước đây giờ đã thêm phần rắn rỏi chừng chạc, nếu nói không cảm động thì là dối lòng. Nhưng... trong lòng vẫn thấy vương vís, tại ăn nhiều bánh rán quá chăng?

Như thể đang nắm cát trong tay, sợ rằng một phút không cẩn thận, sẽ trôi sạch hết.

- Hàng Hàng, có dậy đi ăn cơm được với mọi người không? – Gia Doanh đứng ở cửa hỏi.

- Em không muốn ăn, mọi người đi đi! – Cô muốn được yên tĩnh một mình.

- Em biết cái gì có thể làm cho Gia Hàng lên cơn thèm ăn. – Chu Văn Cẩn thần bí nháy mắt với cô. – Đợi anh một lát.

- Cậu ấy rất hiểu Gia Hàng ư? – Gia Doanh nhú mồm.

- Chắc chắn rồi. – Ninh Mông cười nói.

Gia Doanh bước vào sờ trán Gia Hàng.

- Vậy em ngủ đi, chị đưa Ninh Mông và Văn Cẩn đi ăn cơm.

Cô gật đầu.

Chu Văn Cẩn mỉm cười, đứng trong ánh sáng nhàn nhạt, anh có một cảm giác mơ hồ như thể thời gian đang quay ngược.

Cô thì cảm, thần thờ ngơ ngẩn.

Bên ngoài tuyết bắt đầu rơi, mặt đất và cây cỏ phủ một màu trắng xóa. Gió rất mạnh, thổi tung bông tuyết, ùa vào mắt khiến không mở ra được.

Ba người vào một quán cơm bình dân gần đó gọi mấy món, Chu Văn Cẩn chỉ ăn vài miếng liền đứng dậy đi mất.

Ninh Mông bĩu môi:

- Chị hai, chị xem Chu sư huynh đúng là thấy sắc quên bạn, em giúp anh ấy việc hệ trọng như vậy, anh ấy lại chẳng thèm liếc em một cái, lúc đi cũng chẳng thèm chào một câu, trong lòng chỉ có mỗi con Heo nhà chị thôi.

Gia Doanh cười cười.

- Văn Cẩn đúng là hơi quá đáng.

Chu Văn Cẩn ngồi xe qua ba trạm, tới chợ đêm mua một bát phở bò, dặn ông chủ cho nhiều thịt bò, thêm một thìa tương ớt, lúc về anh đi taxi cho nhanh.

Xuống xe, anh cầm túi đi về phía trước, một chiếc xe Jeep màu đen theo bước anh tiến vào tiểu khu.

Trác Thiệu Hoa cẩn thận xác định, tìm được tòa nhà Gia Hàng ở, anh dừng xe lại, lấy điện thoại ra đang định bấm số, nhác thấy đèn cảm ứng ở cửa thang máy sáng lên, dưới ánh đèn có một người đang chuẩn bị đi vào.

Người đó xách một cái túi nylon, hơi ngoái đầu lại. Anh nhìn theo, rồi chậm chậm gấp điện thoại lại.

Rã rời, chưa bao giờ rã rời như thế.

Phòng em bé vẫn sáng đèn, thím Đường đang cầm robot Kim cương biến hình mà Gia Hàng mua đựng đưa trước mặt Phàm Phàm, Tiểu Phàm Phàm ngáp ngáp dài, chẳng hề thích thú, khi nghe thấy tiếng xe, hai con mắt bèn mở to.

- Mẹ Phàm Phàm đã đỡ hơn chưa? – Thím Đường hỏi Trác Thiệu Hoa đang bước vào cửa.

Anh phủi tuyết bám trên vai, cười gượng.

- Uống thuốc xong ngủ rồi.

Anh ở dưới lầu tới tận khi Chu Văn Cẩn đi ra, phòng Gia Hàng tắt đèn rồi mới ra về.

- Vậy thì tốt.

- Làm phiền thím quá, thím đi nghỉ đi, chúc ngủ ngon! – Trác Thiệu Hoa cởi áo khoác ra, ôm Phàm Phàm vào lòng.

Phàm Phàm tựa đầu vào vai anh, đã buồn ngủ rũ ra rồi. Vừa đặt lên giường, cu cậu đã nhắm chặt mắt lại. Anh thơm lên khuôn mặt nhỏ bé của cậu nhóc, dèm lại chăn, thì thầm:

- Phàm Phàm ngoan, đừng ngó ngoáy, bố ra hút điếu thuốc rồi vào ngay thôi.

Nicotine không phải là thứ hay ho gì, nhưng lại có tác dụng giải sầu. Vừa rồi đi vội quá, anh quên không mang thuốc.

Giờ dạy buổi chiều ở Đại học Quốc phòng kết thúc, anh bỗng nhận được điện thoại khẩn của Trung tâm phòng vệ tinh Tây Xương, máy chủ của trung tâm bị hacker xâm nhập, hàng trăm máy tính ngừng hoạt động, trung tâm đã mất liên lạc với một số vệ tinh không gian. Anh vội quay về Bộ, chỉ huy nhóm chuyên

gia phong tỏa toàn bộ mạng lưới của trung tâm, đầu tiên tiến hành nâng cấp an ninh, sau đó tìm kiếm vấn đề.

Tất bật tới tận chín giờ mới lái xe tới thăm Gia Hàng, không yên tâm về bệnh tình của cô nhóc. Nếu chị hai vẫn ở đó, vậy thì gọi điện cũng được. Cho dù không được gặp mặt, gọi điện thoại ở gần cô cũng thấy lòng dễ chịu hơn.

Anh cười khổ tự giễu. Gần đây những chuyện ấu trĩ như vậy càng lúc càng không khống chế được, nhưng lại lấy làm vui sướng.

Lòng người rất tham lam, được nếm một chút ngọt ngào rồi, sẽ bất giác càng muốn nhiều hơn, sẽ nảy sinh ra những cảm giác sai lầm, sẽ liên tưởng tới hai từ “vĩnh viễn”.

Anh không thể dùng lý trí để khống chế bản thân, với cô bé này, anh chỉ có thể để mặc cho cảm xúc dâng trào, dù có mất mát, dù có day dứt, dù có hoang mang hụt hẫng.

Phạm Phạm mút môi chùn chụt, như thể đã cho phép anh.

Anh vặn nhỏ ngọn đèn đầu giường rồi đi ra ngoài. Anh không mặc áo khoác, ra gió bèn rùng mình. Đứng ngay trên hành lang chạm một điều thuốc, chậm rãi rít.

Đêm đông Bắc Kinh quá lạnh lẽo, chân tay nhanh chóng mất hết cảm giác, chỉ có đầu óc đang làm việc điên cuồng.

Ngày hôm sau, trong Bộ lập tức mở cuộc họp khẩn cấp, nhân viên mới cũng tới tham dự. Mở hội nghị truyền hình với Trung tâm phóng vệ tinh, người phụ trách an ninh bên đó báo cáo tình hình nâng cấp. Trác Thiệu Hoa hỏi về thiệt hại, người phụ trách buồn bã nói tạm thời chưa phát hiện rò rỉ về số liệu, tạm thời chưa tính được thiệt hại.

Tắt video đi. Trác Thiệu Hoa quét mắt nhìn toàn thể nhân viên:

- Trong số bốn vệ tinh bị mất liên lạc, có ba cái dùng cho truyền thông công cộng, cái còn lại là dùng cho quân đội. Năm 1999, Jonathan James[2] xâm nhập vào máy chủ của Bộ Quốc phòng Mỹ, lấy được hàng ngàn thông tin cơ mật và phần mềm khống chế môi trường sống trên trạm không gian quốc tế trị giá một triệu bảy trăm đô, vì thế tình hình cực kỳ nghiêm trọng, phía Bộ quyết định tới hiện trường khảo sát.

[2] Một trong những hacker nổi tiếng nhất thế giới, từng đột nhập vào mạng quốc phòng Mỹ.

Anh cầm một tờ giấy, đọc mấy cái tên, đều là những chuyên gia an ninh hàng đầu trong Bộ.

©STE.NT

- Lần này các đồng chí dẫn đội lập tức ra sân bay bay tới Tây Xương. Trung úy Chu Văn Cẩn và trung úy Diêu Viễn cũng đi cùng, có vấn đề gì không?

Ánh mắt dừng trên người Chu Văn Cẩn.

Chu Văn Cẩn đồng dạng đáp:

- Không có, thưa thủ trưởng!

Trác Thiệu Hoa gật đầu:

- Giữ liên lạc 24/24, giải tán.

Diêu Viễn đi sau cùng, lòng thấp thỏm lo âu, sợ mình không đảm đương nổi, Trác Thiệu Hoa vỗ vai cô động viên:

- Giải quyết những vụ việc đột xuất như thế này, dĩ nhiên kinh nghiệm tác chiến nhiều năm là đáng quý, nhưng chiến thắng mang tính quyết định còn nằm ở sự phi thường và sáng tạo. Kỹ thuật IT thay đổi từng ngày từng giờ, những hacker vị thành niên trên thế giới nhiều vô kể. Tôi hoàn toàn tin tưởng vào sự thể hiện của các bạn.

- Tôi sẽ cố gắng không để thủ trưởng thất vọng. – Mặt Diêu Viễn đỏ bừng.

Bước ra khỏi phòng học, nhác thấy Chu Văn Cẩn đứng ở đầu hành lang gọi điện thoại, anh chậm rãi nhắm mắt lại, rảo bước đi nhanh.

Hôm nay lại bận rộn tới tận nửa đêm mới về tới nhà.

Tuyết rơi dày đặc che lấp những chậu cây trong sân, không nhìn thấy chút dấu vết cũ nào. Góc tường có một chú người tuyết, mũi bằng củ cà rốt, đội một cái mũ rơm rách, chắc chắn là mấy cậu lính cần vụ làm cho Tiểu Phàm Phàm rồi.

Nếu Gia Hàng ở đây, người tuyết chắc chắn sẽ đẹp hơn nhiều, anh gỡ chiếc mũ rơm xuống, tin chắc như vậy.

Trước lúc nằm xuống giờ tay nhìn đồng hồ, chắc cô nhóc đã ngủ rồi nhỉ, cả ngày không gọi điện, cũng không thấy mặt người, cả người cứ như đi mượn.

Buổi sáng tỉnh dậy, thím Đường đã bế Phàm Phàm đi, anh thay quần áo chuẩn bị đi làm thì nghe thấy điện thoại trong phòng khách reo, thím Đường bắt máy.

Bước ra khỏi phòng ngủ, anh nhìn thấy Phàm Phàm đang bò rạp bên ống nghe, gặm cái ống ướm nhẹp.

- Con tưởng đây là mẹ hay sao. – Thím Đường vội bế cậu nhóc lên, cười với Trác Thiệu Hoa.

- Gia Hàng gọi điện tới à?

- Vâng, bệnh cảm đã đỡ hơn rồi, hôm nay truyền thêm nước. Cô ấy nói muốn nghe tiếng Phàm Phàm, Phàm Phàm nghe thấy tiếng mẹ chỉ mãi sung sướng, không quên cả lên tiếng.

Anh lấy khăn tay lau nước dãi cho Phàm Phàm, ánh mắt lấp lánh dịu dàng:

- Phàm Phàm, biết không, con là cậu nhóc hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Phàm Phàm thối phì phì, tuôn ra một chùm bong bóng.

Giấc ngủ buổi chiều của Gia Hàng vừa sâu lại vừa yên ổn, người tuy vẫn còn hơi yếu nhưng đầu đã không còn nặng trĩu nữa, mũi cũng đã thông, chạy ra chạy vào nhà vệ sinh mấy lần cũng không còn hoa mắt chóng mặt nữa. Cô mừng rỡ vỗ vỗ lên đầu, coi như ngày mai có thể thoải mái bước vào trường thi rồi.

Chiều tối, Gia Doanh đem một quả dưa hấu đến, nấu một nồi cháo, còn mang theo một tin tức tốt lành.

- Hôm nay bố mẹ gọi điện đến, nói là quân khu Bắc Kinh có người tới trấn Phượng Hoàng huấn luyện tân binh, có thể tiện thể cho bố mẹ đi nhờ tới đây. Hai năm nay bố mẹ không gặp em rồi, chắc đã nhớ em không chịu nổi nữa rồi.

Gia Hàng gần như á khẩu dưới ánh đèn bàn ấm áp:

- Đi tàu hỏa ạ?

Gia Doanh lắc đầu:

- Hình như là máy bay quân sự, bố mẹ mừng lắm.

Một miếng dưa hấu chui tọt vào bụng, mát lạnh ngọt ngào, thấm tận tâm can.

Sáng mai Gia Hàng phải đi thi, Gia Doanh bảo cô ngủ sớm, chị ở lại thêm một lát rồi ra về.

Cửa vừa khép lại, Gia Hàng liền sờ điện thoại.

Vừa mới gọi, bên kia đã có người nghe máy.

- Là em. – Cô khịt khịt mũi.

- Ủ!

Thủ trưởng hình như đang đi trên đường, trong máy vang lên tiếng bước chân.

- Em... muốn hỏi, đi nhờ máy bay quân sự cần phải có những điều kiện gì?

- Mở cửa ra là được.

Câu trả lời này chẳng kém gì động đất cực mạnh ở Văn Xuyên.

- Cửa nào cơ?

Chuông cửa đã reo rồi, trước khi bạn cùng nhà nổi cơn giông bão, Gia Hàng vội xông ra ngoài, mang theo tâm trạng ngượng ngập mở khóa cửa.

- Lại là ai thế? – Sự kiên nhẫn của cô bạn cùng phòng có hạn.

Gia Hàng cười thận trọng.

- Nếu là đàn ông thì làm phiền gặp nhau bên ngoài. – Mặt cô ta cau có như tờ giấy nhàu nhĩ.

Gia Hàng gục đầu xuống, kéo cửa ra. Đứng ngoài cửa là đàn ông, còn không chỉ là một người.

Người nhỏ sợ bị người khác làm lơ, vừa kéo mũ ra là cười khanh khách như một thằng ngố. Trác Thiệu Hoa không nói lời nào, kéo mũ của Phàm Phàm lên, dắt Gia Hàng tới khách sạn Ngôi sao Cẩm Giang ở bên kia đường thuê phòng.

Lúc đóng cửa, Gia Hàng hết sức mạnh tay, bởi vì cô bạn kia lại dám nhốt Phàm Phàm ở bên ngoài, cô hận người phụ nữ không có tình người đó.

Lúc đăng ký, cô giành đưa thẻ.

- Để em.

Trác Thiệu Hoa mỉm cười, để mặc cô.

Người vui nhất là Tiểu Phàm Phàm, đôi mắt đen lay láy hiếu kỳ nhìn ngọn đèn pha lê chính giữa đại sảnh, lại còn thẹn thùng mím môi cười với cô lễ tân xinh đẹp.

- Không có hành lý ạ? – Cô lễ tân ngạc nhiên hỏi.

- Không, chúng tôi chỉ ở vài tiếng thôi. – Gia Hàng nhận thẻ phòng.

Đúng là một gia đình kỳ cục, cô lễ tân tươi cười rạng rỡ.

Trong thang máy chỉ có nhà họ, cô lí nhí lẩm bẩm bằng giọng nói đầy áy náy.

- Lạnh thế này đến đây làm gì, lại còn mang cả Phàm Phàm theo nữa, gọi điện là được rồi.

- Ngày mai em phải thi, bố con anh đến cổ vũ em. – Quyển luyến nhìn mãi gương mặt nhỏ bé ấy, khí sắc vẫn tốt, tốt dậy lại gầy đi một ít.

- Lúc đi lên có gặp chị hai em không?

Anh gật đầu:

- Có gặp, nhưng anh không chào.

Gặp chị ở ngã rẽ, vừa nhìn đã nhận ra ngay. Gia Doanh còn cố ý nghiêng người nhường đường cho anh qua. Anh lịch sự gật đầu, chị bèn cười với anh.

Gia Hàng chun mũi đặc ý:

- Chị em là mỹ nữ!

Anh cười, Gia Hàng có vài nét giống chị, anh thiên vị, cảm thấy cô còn xinh đẹp hơn.

Căn phòng tiêu chuẩn thông thường, hai giường, ở giữa đặt một cái tràng kỷ, bố trí rất đơn giản, nhưng vô cùng sạch sẽ.

Trác Thiệu Hoa đặt Phàm Phàm lên giường, Gia Hàng cởi giày xông tới:

- Bố mẹ em đến Bắc Kinh, có phải là anh nhờ người giúp không?

- Chỉ tiện thể thôi. – Anh trả lời qua loa. Tìm ấm điện đun một ấm nước.

- Anh làm dụng việc công. – Gia Hàng cởi áo khoác cho Phàm Phàm, được cởi trói, tay chân cậu nhóc không ngừng khua khoắng.

- Em lo à? – Anh rót cho cô một ly nước, cô cẩn thận dịch cái cốc ra xa, không cho Tiểu Phàm Phàm đụng vào.

- Em sức yếu lực mỏng, chỉ có thể lo mồm thôi. – Cô kéo hai cái tay nhỏ ra tập thể dục.

Anh cũng ngồi xuống, giữa hai người là Tiểu Phàm Phàm.

- Thi cử chuẩn bị ổn cả rồi chứ? Trước khi thi đừng uống quá nhiều nước, sáng sớm mặt đường đóng băng, xe đi không dễ, phải đi sớm đó.

Cô lẳng lặng quan sát anh.

- Muốn nói gì thì nói đi! – Anh nhìn cô, nở một nụ cười yên bình.

- Đẳng ơi, người mẹ yêu dấu!

Người đứng là đối xử với con quá đối thân thiết dịu dàng, chu đáo mọi bề, không phải là mẹ đẻ mà còn hơn cả mẹ đẻ.

Anh nhào người cốc cô một cái.

- Nghịch ngợm!

Cô cười hi hi, cúi đầu xuống liền phát hiện Tiểu Phàm Phàm đã hung hăng đá bay một chiếc giày trên chân xuống dưới đất. Cô túm lấy bàn chân xinh của cậu nhóc, cù vào gan bàn chân. Tiểu Phàm Phàm cười như nắc nẻ, giơ chân lên đá đúng vào miệng cô.

- Gì thế, chân con thơm lắm sao? – Cô ngoác miệng ra, giả bộ muốn cắn chân cu cậu.

Tiểu Phàm Phàm rụt chân lại, rồi lại đá.

- Thối quá, thối quá! – Cô bịt mũi.

Tiểu Phàm Phàm càng đá mạnh hơn.

Trác Thiệu Hoa nhìn hai người, khẽ bật cười thành tiếng:

- Đi được một lúc rồi, xem xem Phàm Phàm có tè không?

Gia Hàng lóng ngóng cởi tã ra, sờ bên trong vẫn còn hơi khô.

- Không có! – Cô huýt sáo với Tiểu Phàm Phàm.

Trác Thiệu Hoa không ngăn kịp.

Mặt Tiểu Phàm Phàm đỏ bừng, một tia nước bắn thẳng vào giữa ngực Gia Hàng, rất mạnh mẽ, rất chuẩn xác.

Gia Hàng há hốc miệng, không kịp né tránh, dòng nước tiểu kia làm ướt sũng chiếc áo ngoài tội nghiệp của cô. Thằng nhóc thối và cái bím lại chẳng dính tí nào.

Đi tè xong xuôi, Tiểu Phàm Phàm càng hoạt bát hơn, lại đá chân lia lịa.

- Thiếu tướng Trác Thiệu Hoa, rốt cuộc anh có quản lý con trai anh không? – Gia Hàng đỏ khốc đỏ cười túm lấy vạt áo ướt sũng găm lên như sấm.

Trác Thiệu Hoa thở dài đầy tao nhã.

- Sao lại bắt anh quản lý, nó cũng do em sinh ra mà?

Gia Hàng sững người, đúng vậy, cô cũng có quyền dạy bảo tên nhóc thối này. Xắn tay áo lên, chỉ thẳng vào kẻ nào đó đang cười khiến người khác phát điên.

- Trác Dật Phàm, nghe cho rõ đây, thân là một anh chàng bánh trai trong tương lai, phải nhớ kỹ: Một, không được tùy tiện đưa tất thối cho thực nữ ngủ; hai, trước mặt thực nữ không được để lộ cái mông trắng

lớp; ba, nhìn thấy thực nữ phải quản lý cho tốt nước miếng của mình. Hả? Không nghe lời người lớn sau này sẽ khổ. Con mà còn không kiêng kỵ gì như thế này, sau này sẽ trở thành đồ thảm hại thôi.

Khỏe miệng Trác Thiệu Hoa không ngừng co giật.

Nếu có một ngày như thế, cô có thể ở lại lâu dài, vậy thì có lẽ anh sẽ thường xuyên chứng kiến cảnh tượng này!

Tuy khiến anh dở khóc dở cười, nhưng mỗi ngày sẽ đều vì hai con người này mà trở nên khác biệt. Tới khi già nua không còn nhúc nhích nổi nữa, có thể từ từ hồi tưởng lại những ký ức này. Anh nghĩ, anh ngồi trên chiếc ghế bập bênh, đắm mình trong ánh hoàng hôn, có lẽ sẽ nở nụ cười. Còn cô ở đâu?

Trong tim? Trên tay?

Anh không thể già quá nhanh được, không thể quá khô cằn, nếu không sẽ bị hai người này tống cổ ra ngoài, vậy thế nào mới tốt đây? Không được, anh phải hòa nhập với bọn họ, trở thành một thể thống nhất.

Phàm Phàm thật may mắn biết bao, Heo vừa là mẹ vừa là chị vừa là bạn, khi ở bên nhau đều vang tiếng cười, như vậy mới là tuổi thơ. Tuổi thơ của anh ngoài kỷ luật thì là mục tiêu, không biết trò chơi là gì. Câu nói cửa miệng của bà Âu Xán là: Thiệu Hoa, là con nhà danh tướng, con không thể để bố mẹ thất vọng được.

Đáng tiếc, anh vẫn khiến họ phải thất vọng.

Nhưng anh không thấy áy náy.

Anh tin rằng, Phàm Phàm của anh sẽ không khiến anh thất vọng.

- Còn nói là đến cổ vũ, hóa ra là đến té nước cho người ta. – Gia Hàng hung hăng huơ nắm đấm lên với Phàm Phàm.

Tiểu Phàm Phàm chẳng chút xấu hổ, vẫn vừa lắc mông vừa đá đôi chân xinh xinh.

- Gia Hàng, đúng thế, anh và Phàm Phàm tới để tạt nước. – Về mặt anh bỗng trở nên rất nghiêm túc.

- Tại... tại sao? – Tư duy của Gia Hàng không theo kịp với sự chuyển hướng đột ngột của thủ trưởng.

- Harvard quá xa xôi, anh và Phàm Phàm đều ích kỷ không muốn em đi. Ngắn nhất là hai năm, dài thì chưa biết được. Khi gặp lại, Phàm Phàm sẽ không chỉ bằng thế này, em trên con, con cũng sẽ không cười với em như thế này. Chưa biết chừng, con sẽ không nhận ra em nữa. Đây là điều em muốn sao?

Cô chẳng nói chẳng rằng, cởi áo ngoài đi vào phòng vệ sinh gột chỗ nước tiểu, lúc đi ra, khuôn mặt căng cứng lên.

Đang cười toe toét, Tiểu Phàm Phàm biết ý ngừng nghịch ngợm, mút ngón tay nhìn cô rồi lại nhìn anh.

Gia Hàng treo áo trước máy sưởi, cong môi ngoái đầu lại, rồi lại ngồi xuống.

- Có lúc em cũng tự hỏi mình, rốt cuộc việc đi du học có ý nghĩa lớn đến mức nào với em? Bản thân em cũng không có câu trả lời. Mấy năm nay, em kiên trì tự học, ở nước ngoài có thể học có hệ thống hơn, nhưng cũng chẳng giúp được là bao. Nếu là vì một công việc với mức lương hậu hĩnh, thì Trì Sánh sẽ không khiến em chịu thiệt. Giống như Bill Gates còn bỏ học nửa chừng đi viết phần mềm, thạc sĩ cũng chỉ làm công cho ông ấy, học lực chẳng nói lên điều gì. Trước đây, ra nước ngoài là một mục tiêu, em nỗ lực để đạt được, những việc khác em không nghĩ nhiều. Bây giờ mục tiêu đã đến gần, em lại cảm thấy hoang mang. Nhưng dù thế nào, vẫn phải thi cho tốt, Gia Hàng không thể chịu thua. Em thà từ chối lời tuyển sinh của Harvard, chứ không muốn vì thi không đỗ mà bị họ từ chối. Những việc khác, em cần thời gian để suy nghĩ cho kỹ, cũng có lẽ có chuyện gì đặc biệt khiến em phải từ bỏ.

Đây mới là Gia Hàng chân chính sao? Tự tin, dũng cảm, kiên cường, đôi mắt sáng lấp lánh đầy thu hút, che lấp những vì sao trong đêm đông, bảo anh làm sao có thể nhìn mà không thấy?

Anh nhìn cô đắm đắm.

Thật sự không có bất kỳ tạp niệm nào, chỉ tự nhiên nhào người qua, nâng cầm cô lên, khẽ khàng đặt một nụ hôn lên đôi môi bóng hồng.

Bởi vì rất muốn, nên đã làm.

- Tốt, đừng nghĩ ngợi gì hết, tập trung thi đi, thi xong thì cùng bố mẹ đón Tết.

Phạm Phạm cũng nên ra mắt bác và ông bà ngoại rồi.

Rất lưu luyến mùi hương thanh tân từ đôi môi ấy, nhưng vẫn phải dứt khoát buông ra, ngày tháng còn dài!

Cô sờ lên môi, ngẩn ngơ hóa đá.

Vừa rồi không phải là hôn, là cắn phải không?

- Lần này là cổ vũ thật sự. – Anh nghiêm túc bé Phạm Phạm lên. – Phạm Phạm, con nói có phải không?

Tiểu Phạm Phạm cũng chu cái miệng nhỏ nhoi người ra.

18. Chương 18: Ánh Trăng Sáng Bóng Cao Lồng Lộng (2)

Từ phòng máy bước ra, Chu Văn Cẩn nhìn đồng hồ, vừa vặn mười giờ.

Diêu Viễn gọi anh từ đằng sau, Trung tâm đã chuẩn bị bữa khuya ở nhà ăn, bảo anh đừng vội về khách sạn.

Anh xua tay:

- Mình không đói.

Thời tiết ở Trung tâm đẹp hơn ở Bắc Kinh nhiều, nơi này nằm giữa một hẻm núi, không khí trong lành, nhiệt độ vừa phải. Hôm nay Tây Xương trời trong xanh, một vầng trăng tỏ lừng lơ giữa trời, sao mờ lác đác. Hơi ngẩng đầu lên, sẽ nhìn thấy tháp phóng vệ tinh cao bảy mươi sáu mét và đài tránh tuyết cao hơn ba trăm mét.

Lúc này, đi bên ngoài cũng không hề cảm thấy lạnh.

Buổi chiều, vệ tinh do phía Liên Xô ủy thác cho trung tâm phóng đã tới điểm chỉ định, anh vừa khéo được chứng kiến, cảnh tượng hết sức hùng tráng. Nhưng anh không cách nào chứng kiến quá trình phóng vệ tinh sẽ diễn ra một tháng sau. Phía Bộ đã có lệnh, ngày kia bọn họ phải về Bắc Kinh.

Trong ngành này, anh vốn sở trường phòng ngự. Ở Harvard, lại chuyên về phòng ngự an toàn. Các chuyên gia phụ trách kiểm tra việc rò rỉ thông tin, còn việc nâng cấp bảo mật mình anh một cõi, nhiệm vụ hoàn thành một cách có thể coi là hoàn hảo, hiện giờ hệ thống đã khôi phục lại như cũ, chỉ có điều những người khác vẫn chưa tìm ra dấu vết của tin tặc.

Các chuyên gia an ninh nhận xét, có khả năng là hacker tự mình khiêu chiến, mang tính chất đùa dai, cũng có khả năng là một cao thủ thật sự đang khởi động. Năm 2008, một tổ chức hacker mang tính toàn cầu đã lợi dụng quy trình lừa đảo ATM, chỉ trong vòng một đêm đã cướp đi chín triệu đô la Mỹ từ bốn mươi chín ngân hàng trên toàn thế giới, tới nay vẫn chưa phá được, nghe nói đến cả một người tình nghi cũng không có.

Tâm trạng mọi người khá nặng nề, chuyên gia dẫn đội báo cáo với Trác Thiệu Hoa tình hình phía bên này, nghe xong, anh liền ra lệnh về Bắc Kinh.

Chu Văn Cẩn có thể coi là người có tâm tình nhẹ nhõm nhất trong nhóm, điều duy nhất không trọn vẹn là Tây Xương ở khá xa Bắc Kinh, anh nhớ Heo.

Bàn tay nắm điện thoại đổ mồ hôi, trái tim lại vì một dãy số mà đập thành thịch.

Chưa nói chuyện đã thấy mặt hơi đỏ. Hơi mặt tự nhiên, anh đã quen ăn nói kiểu bốp chát với Heo, dịu dàng thăm thiết như thế này thật xấu hổ.

- Đang làm gì thế?

- Đang định chơi địa chủ với Ninh Mông trên mạng. Xong việc chưa? – Gia Hàng lại hết sức thoải mái.

- Thi thế nào rồi?

- Cũng ổn, dù sao chỗ nào biết thì sẽ làm được, chỗ nào không biết thì bỏ qua.

Nếu cô nói là cũng ổn, tất nhiên là chắc chắn tới 90%. Heo luôn khiến anh không dám buông lời, nói là nguyện ý thua cô, nhưng anh chỉ muốn thua trên mặt tình cảm, những mặt khác anh phải nỗ lực.

- Sao không ra ngoài với bọn Tiểu Ngải cho thoải mái?

- Tiểu Ngải làm thêm ở công ty, Ninh Mông sợ lạnh. – Giọng hơi oán trách.

- Hết cảm rồi chứ?

- Ủ! – Cô khịt khịt mũi để chứng minh.

- Ngày mai muốn làm gì?

- Ngủ, sau đó chẳng làm gì cả. – Cô cười.

- Anh... ở đây trăng rất to, ánh trăng rất đẹp.

- Tây Xương còn có tên là Nguyệt Thành, trăng đẹp là đương nhiên. Chu sư huynh, anh lãng mạn hơn hồi xưa đó!

- Heo, khi anh về Bắc Kinh, đừng gọi anh là Chu sư huynh nữa.

- Tại sao?

- Chúng ta chính thức qua lại đi! – Cuối cùng cũng đã có thể nói ra một cách trôi chảy rồi, cũng may là nói theo cách này, chứ nếu đứng trước mặt cô, thật sự không thể mở miệng.

Đầu bên kia bỗng nhiên im lặng, ngay cả hơi thở cũng không cảm thấy nữa, nhưng anh biết cô vẫn đang nghe.

- Câu nói này chậm mất ba năm, thật may, anh vẫn còn cơ hội để nói. Nếu em... rất muốn ra nước ngoài học, cũng được, lần này đến lượt anh đợi em. Nếu em từ bỏ, anh nghĩ anh sẽ... sướng phát điên.

- Em...

- Suyt! Đừng nói gì cả, đợi anh về rồi nói với anh. Hôm nào chúng ta về Bắc Hàng chơi bóng đi, thật nhớ sân bóng ở đó, rồi đến mời thầy hướng dẫn cùng đi ăn cơm. Heo, đồng nghiệp của anh tới rồi, anh cúp máy đây!

Mỉm cười tự đắc, rất muốn tặng một nụ hôn qua sóng điện thoại lên má cô, nhưng vẫn không đủ dũng cảm.

- Tạm biệt!

- Nói chuyện với ai mà cười dịu dàng vậy? – Diêu Viễn chạy tới, quăng cho anh một cái túi giấy. – Lấy cho cậu hai cái bánh bao này.

- Cám ơn! – Bánh bao vẫn còn nóng hổi, anh lấy ra cắn một miếng.

- Cô bé đàn em kia hả? – Diêu Viễn ngấm ngía anh.

Anh chỉ cười không đáp.

- Không phải bị mình đoán trúng rồi đó chứ? – Diêu Viễn cau mày. – Văn Cẩn, cậu muốn bị đuổi việc hả?

Anh quay đầu dò hỏi.

Diêu Viễn dừng chân lại, vẻ mặt rất nghiêm túc:

- Cậu có biết cô sư muội của cậu là gì của thủ trưởng không?

- À, việc đó hử, có thể là gì chứ? – Anh không để tâm, cười khi ngoạm cái bánh bao trong tay một miếng.

Sắc mặt Diêu Viễn trầm xuống:

- Có lần ở trường bắn, mình nghe quản lý Đầu To tán gẫu với người khác, nói thủ trưởng rất yêu thương vợ mới, buổi tối còn cất công đưa cô ấy tới trường bắn. Người khác hỏi là chuyện từ bao giờ, ông ấy nói là tối mừng Bốn. Tối hôm đó, chúng ta... chẳng phải đi nhờ xe thủ trưởng vào thành phố sao?

Chu Văn Cẩn chẳng tỏ vẻ gì, nhưng tâm trạng hình như chẳng bị ảnh hưởng:

- Đúng thế.

- Chẳng lẽ người mà chúng ta đang nói tới không phải chính là cô sư muội của cậu sao? – Lòng mảy Diêu Viễn chau lại.

Chu Văn Cẩn nhanh chóng giải quyết cái bánh bao thứ hai, rút khăn ra lau tay:

- Là cùng một người, nhưng không phải là chuyện đó.

Diêu Viễn không hiểu.

Mặt Chu Văn Cẩn thoáng chút dịu dàng:

- Cho dù cô ấy có con, mình cũng chẳng lấy làm lạ. Cô ấy à... – Anh lắc đầu cười khẽ – Chỉ cần để chọc tức mình, lời ác độc thế nào cũng dám nói ra, chẳng lo sau này sẽ hối hận. Hôm đó mình tức mù cả đầu, đánh mất tinh táo, trách nhảm cô ấy, lại còn xúc phạm cô ấy. Cậu bảo cô ấy có thể bỏ qua ỉn không? Tất nhiên là sẽ công kích mình một cách cực kỳ nặng nề. Ha ha, bọn mình là oan gia mà! Bây giờ bọn mình đều đã nói rõ, cô ấy với thủ trưởng chỉ là quen biết, không phải như cậu tưởng đâu. Diêu Viễn, sao cậu cũng nhiều chuyện vậy nhỉ?

- Mình... mình... – Diêu Viễn không ngừng chớp mắt, nhưng những lời này là đích thân thủ trưởng đã nói với người khác, thủ trưởng là người tùy tiện đem hôn nhân ra làm trò đùa sao?

- Đừng mình mình tớ tớ nữa, hôm nào mình sẽ chính thức giới thiệu cho hai người làm quen. Cô ấy chỉ hung dữ với mình thôi, còn với những người khác lại rất dễ gần.

Nhìn nụ cười đầy tình cảm, nghe giọng nói đầy tự hào của anh, không hiểu sao Diêu Viễn chẳng thể nào lạc quan lên được.

- Văn Cẩn. – Cô hơi ngẩng đầu lên dưới ánh trăng, ánh mắt thoáng lo âu. – Nếu... sư muội của cậu thích người khác, cậu sẽ thế nào?

- Ba năm nay, cậu có thấy mình thích ai khác không? – Anh vẫn cười.

Anh là chàng trai ưu tú xuất sắc, con gái nước ngoài tác phong tân tiến, số người chủ động bày tỏ không ít, cô thật sự chưa từng thấy anh đi gần ai, trừ cô. Cô chẳng qua là đồng bào, đồng nghiệp, là bạn học, nếu không, cũng sẽ chẳng thân thiết đến vậy.

- Mình không thích người khác, cô ấy đương nhiên cũng sẽ không, bởi vì bọn mình là cùng một kiểu người, sẽ không để ý tới những kiểu người khác. – Anh nói một cách kiên định.

Không biết là ánh trăng quá đẹp hay đèn đường quá sáng, Diêu Viễn chỉ cảm thấy mắt mình nhức nhối, vội xoay người đi nhắm mắt lại, khước miệng trở xuống.

Tối hôm đó, lúc chơi đấu địa chủ với Gia Hàng, Ninh Mông nói nhóm tam bảo bọn họ đã lâu lắm rồi không tụ tập. Hai cô gái bàn bạc một hồi, quyết định bắt nạt Mạc Tiểu Ngải.

Tiểu Ngải yêu tiền như sinh mệnh, lần này lại vô cùng hào phóng, đồng ý cái rụp, điều kiện là Gia Hàng phải giúp cô nàng vào được Trì Sánh.

Ba người bọn họ đi ăn lẩu ở một quán lẩu gần trường Bắc Hàng, gọi một lốc bia.

- Mình càng ngày càng thích không khí ở tổ mỹ thuật, hơn nữa đó cũng là công việc mình thích làm, quan trọng nhất là phúc lợi ở Trì Sánh rất tốt. – Tiểu Ngải nói, mồm nhồm nhoàm thức ăn.

Ninh Mông quẳng cho cô nàng một cái lườm khinh bỉ:

- Trong bản lĩnh của cậu kìa, lại còn học thạc sĩ cơ đấy, thế mà lại trông chờ vào kẻ thất nghiệp như Heo.

- Chẳng còn cách nào khác, giám đốc Mã của Trì Sánh coi trọng Heo mà! Đứng dưới mái hiên tất phải cúi đầu.

Ninh Mông cười híp mắt với Gia Hàng:

- Đạo này có duyên với đàn ông quá nhỉ!

Gia Hàng cầm đũa khua khoắng không ngừng trong nồi lẩu, mặt không biến sắc:

- Có lúc nào mình kém duyên với đàn ông đâu?

Ninh Mông cốc đầu cô nàng:

- Cậu thì giỏi rồi, Heo à, nói mau, cậu định cảm ơn mình như thế nào đây?

- Thôi đi cậu, cậu đã làm gì ỉnh nào?

- Ha, cậu và Chu sư huynh gương vỡ lại lành là công của ai?

Tiểu Ngải vẫn chưa rõ nội tình, sốt ruột giãy nảy lên:

- Khai mau, bây giờ tới bước nào rồi?

Ninh Mông chỉ vào Gia Hàng:

- Con heo độc thân suốt hai mấy năm này, cuối cùng cũng đã bán được rồi.

- Chu sư huynh! – Tiểu Ngải kích động siết chặt hai tay như một nữ tu đang cầu nguyện, thành kính ngược nhìn trần nhà ám khói đen sì. – Heo, cậu được lộc rồi.

Gia Hàng nhướm khóe mắt, cười hì hì với Ninh Mông:

- Ba đứa con gái riu rít ở chỗ này thì có nghĩa lý gì, gọi bác sĩ Thành tới chơi đi, anh ta náo nhiệt lắm.

Ninh Mông lập tức im bật, trút cảm phần vào đồ ăn. Kỳ nghỉ Tết dương lịch, cổ công trang điểm đi gặp mặt Thành lưu manh, nghĩ lại mà muốn ỉnh mấy cái bạt tai. Lúc đó chắc nào cô bị úng thủy rồi, chẳng lẽ lại cho rằng anh ta có thiện cảm với mình chắc? Đúng là tự chuốc nhục vào thân!

- Bác sĩ Thành là ai? – Mạc Tiểu Ngải nhìn hai cô bạn.

- À, bạn của Ninh Mông ấy mà.

- Heo... – Mặt Ninh Mông nhăn nhúm.

Gia Hàng chớp mắt, quay sang Mạc Tiểu Ngải bằng vẻ mặt vô tội:

- Cậu thấy đấy, không phải mình không nói mà là nó không ỉnh nói.

Tiểu Ngải hào sảng vỗ vai cô:

- Không sao, cậu nói đi, ai dám đánh, chị đây sẽ đỡ cho.

- Ê, tôm sắp chín hết rồi, các cậu có ăn không hả?

Ninh Mông hậm hực đá chân Gia Hàng dưới gầm bàn. Gia Hàng méo xệch mồm:

- Rồi rồi, bây giờ không nói nữa, lát nữa mình và Tiểu Ngải nói riêng với nhau thôi.

Tiểu Ngải hiểu ý nâng ly lên:

- Uống bia nào, uống bia nào!

Ninh Mông trợn mắt, cốc ba người chạm vào nhau.

Điện thoại của Gia Hàng bỗng reo lên, Trác Thiệu Hoa gọi.

Thi IELTS xong, cô nói muốn xả hơi vài ngày, anh nói đó là điều nên làm. Mấy hôm nay, tối nào cũng gọi một cú điện thoại, toàn nói chuyện Phàm Phàm.

- Ở đây ồn quá, mình ra ngoài nghe điện thoại. – Gia Hàng liếc sang bốn con mắt đang tròn bên cạnh.

- Bạn Gia Hàng ơi, là Chu sư huynh phải không, à, mấy đứa đàn em bọn mình phải lịch sự chào hỏi một tiếng chứ. – Mắt Ninh Mông đảo mấy vòng, bất thành linh giật điện thoại của Gia Hàng, Gia Hàng định giành lại, nhưng hai tay Tiểu Ngải đã giữ chặt lấy cô.

Ninh Mông yếu điệu cười với cái điện thoại:

- Chu sư huynh, cho bọn em mượn Heo một tối, không được giục, biết là bọn anh lâu rồi mới gặp, tình cảm nồng đượm, nhưng làm người phải rộng rãi, không nên chỉ biết tình cảm mà quên tình người. Ba năm nay, người ở bên Heo chính là bọn em. Lúc nó nhớ anh, bọn em an ủi nó, lúc nó rơi lệ, bọn em đưa khăn, lúc nó oán trách anh, bọn em khai sáng cho nó, lúc nó lạnh lẽo, bọn em ủ ấm cho nó, lúc nó hờn dỗi, bọn em giúp anh giật dây. Chu sư huynh, xem ra anh nên tặng bọn em một món quà thật lớn đó!

- Mình cũng muốn nói. – Tiểu Ngải gơ tay, không chịu thua kém.

Tiểu Ngải đón lấy cái điện thoại, hứng chí quay lưng đi:

- Chu sư huynh, anh đừng trách em giấu giếm anh, em là bị ép buộc thôi, thực ra Heo chưa từng quên anh. Thật đó...

Gia Hàng thở phì phò, hận không thể ăn tươi nuốt sống hai kẻ trước mắt, phen này thì hay rồi, mặt mũi chìm tuốt xuống đáy Thái Bình Dương rồi.

Ninh Mông âu yếm véo má cô:

- Đừng keo kiệt thế, tấm tình của mình với Chu sư huynh đã chết nghèo từ tám trăm năm trước rồi, mình và Tiểu Ngải mừng thay cho cậu, chẳng dễ dàng gì, đi một vòng thật lớn, cuối cùng động lòng trước người bạn đầu, thật tốt biết mấy!

- Sao Chu sư huynh không nói gì thế? – Mạc Tiểu Ngải vỗ vỗ điện thoại. – Tín hiệu không tốt à?

- Chắc không phải do tín hiệu đâu, là tôi không có cơ hội ngắt lời cô. – Đầu dây bên kia bỗng vang lên một giọng nói thanh thoát nhã nhặn.

- Mẹ ơi... – Tiểu Ngải hoảng hốt ném điện thoại về phía Gia Hàng. – Xấu hổ quá, không phải Chu sư huynh.

Ninh Mông cũng dơ ra:

- Thế thì là ai?

- Lát nữa sẽ tính sổ với các cậu. – Gia Hàng hung hãn lườm bọn họ rồi cầm điện thoại lên. – Xin lỗi, ở đây có hai con bé uống bia bị lên cơn.

- Cũng may mà em tỉnh táo. – Trác Thiệu Hoa cười rất bình tĩnh. – Vậy thì nói cho anh biết. – Phía bên kia đường có tòa nhà nào nổi bật?

- Công viên trung tâm có được tính không?

- Công viên trung tâm như thế nào?

- Mấy ông bà già thích đến đây hát kinh kịch, chơi chim đó.

- Ồ, biết rồi, em chơi tiếp với bạn đi, anh cúp máy đây.

- Heo, ai thế? – Hai cô bạn gái nhìn cô bằng ánh mắt siêu tò mò.

Gia Hàng hoàn toàn tuyệt vọng với hai cô bạn này, theo lý mà nói, lẽ ra bọn chúng nên xin lỗi một câu rồi hăng hái chứ, cô giận dữ gơ một cánh tay lên:

- Đi thanh toán!

Ba người ở ba hướng khác nhau, không có ai thương hương tiếc ngọc, chẳng ai tiễn ai, tạm biệt nhau ở ngay cửa quán lẩu trong trạng thái hơi ngà ngà say.

Gia Hàng không vội gọi xe, ăn không nhiều lắm, chỉ là muốn để gió thổi bớt mùi bia đi.

Con đường đầy bóng râm bên ngoài Bắc Hàng này, cô đã đi không biết bao nhiêu lần, đi một mình, đi cùng với Ninh Mông, Tiểu Ngải, cũng từng đi cùng với Chu Văn Cẩn.

Mặt đường đóng băng, hơi trơn. Gió đêm thổi những đụn tuyết trên cây rơi lả tả, quật vào mặt đau nhức.

Trái tim hơi hốt hoảng.

Có bao giờ có một lúc như vậy, trong lòng có một nơi, treo đeo lợi suốt để đi tới, chịu đựng nỗi cô đơn, chịu đựng mất mát, trải qua sương gió, đột nhiên tới đích. Nơi đó vẫn là nơi đó, không đi nhầm, nhưng đứng tại đó, lại không kích động đến mức khóc òa, ngược lại không biết phải làm gì.

Cô không phải là Ninh Mông, bản tính đa tình, cũng không phải là Tiểu Ngải, tinh tế nhạy cảm. Nhưng ở lứa tuổi mộng mơ, tình cảm cũng lặng lẽ nảy mầm. Đúng vậy, rất thích ở bên Chu sư huynh, chơi bóng, ăn cơm, chơi game, từ thư viện về ký túc nghỉ ngơi, vừa mới tạm biệt, nhưng nằm trên giường đã mong mau chóng tới ngày mai để được nhìn thấy anh.

Đó chính là tình yêu ư?

Cô còn chưa kịp xác nhận, anh đã ra đi.

Được thôi, dù là như vậy.

Bây giờ nghe nói tình yêu trở lại, nhưng cô lại không tìm được cảm giác chỉ mới như cơn mây tìm đã loạn nhịp ban đầu. Khi Ninh Mông trêu chọc cô và anh, cô cảm thấy phiền phức, dường như nhắc tới chuyện này rất mất tự nhiên.

Sự thân mật không trải qua thời gian khiến người ta bất an.

Cũng có thể do cô chậm chạp, chậm tiêu!

Đêm nay, trăng sao ẩn náu mấy hôm lại lộ dạng, ánh trăng hắt lên tuyết trắng, sáng rõ như ánh đèn đường. Ở ngã tư có một chiếc xe, bên xe có một người, trên tay có một đốm lửa nhỏ.

- Gia Hàng! – Cô hồ hững bước qua, không để ý đó là người quen, người đó đành phải lên tiếng.

Cô ngoái lại theo phản xạ:

- Thiếu tướng Trác, trùng hợp vậy, anh đang đi tuần ở quanh đây à?

Ánh mắt ánh lên ý cười:

- Đúng thế, xem xem có cô gái nào bỏ nhà đi lạc không?

Cô hào hứng nhòm qua cửa xe:

- Tiểu Phàm Phàm ở bên trong à?

Thoáng chút thất vọng, cậu nhóc thôi không có trong đó.

- Nhớ con hả?

- đương nhiên!

- Tìm con dễ lắm mà! – Anh cười trầm âm, mở cửa ghế phụ lại, đẩy cô vào trong.

Cô gãi đầu.

Anh ngửi thấy mùi bia nhàn nhạt trên người cô, gương mặt cũng hơi ửng hồng, ánh mắt mơ màng, dịu dàng hơn lúc thường rất nhiều. Tim bỗng thất lại.

- Về nhà với anh nhé?

Nỗi dịu dàng như sắc đêm đang bỗng bành trôi giữa hai người, khiến cô vô cớ run lên, như không dám tin:

- Không, chị hai... kiểm tra, em phải ở chung cư.

- Anh thì không sao, tranh thủ lúc nào về tới Tiểu Phàm Phàm. Hôm nay ban ngày con không chịu ngủ giường bé, nhất định đòi cái giường ở phòng dành cho khách.

Đầu sắp gục xuống đất rồi, vì cảm giác tội lỗi quá nặng nề.

- Nếu đã gặp nhau ở đây, anh đưa em đến chỗ này chơi.

- Chỗ nào ạ?

Anh đưa một ngón tay lên môi cô:

- Ngoan, đừng nói gì, cứ đi với anh thôi.

Cô vội gật đầu.

Ngón tay lưu luyến hơi ẩm trên môi, dịu dàng ve vuốt, thật lâu.

Tiếng tơ lặng lẽ bây giờ càng ha[3], không khí ngày càng mơ màng, cô hít sâu một hơi, đẩy tay anh ra:

- Tay có vi khuẩn.

[3] Mượn ý thơ trong bài Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị.

Quay đầu ra ngoài cửa sổ, tai và gáy nóng nực.

©STENT

Anh cười khê, chăm chú lái xe.

- Là trường học ạ?

Xe dừng bên ngoài một bức tường bao rộng lớn, nhìn vào trong, tòa nhà bên trong không cao vút lên, vài cành cây cổ thụ vươn ra ngoài bức tường, không có đèn đóm sáng lòa, bốn bề lặng như tờ.

Trác Thiệu Hoa ừ một tiếng.

- Em nghe nói trường học ở khu vực này không dễ vào đâu!

Là thủ đô, sự phân hóa xã hội ở Bắc Kinh là rõ nét nhất. Con em nhà bình thường muốn học trường tốt, vốn là không có cửa. Một số trường học thậm chí chỉ nhận trẻ em quốc tịch nước ngoài, hết như tô giới ngày xưa.

- Nơi này vốn là một cái chợ, sau này chợ bị dỡ bỏ nên mới xây trường học ở đây.

- Thật khó tin. – Ở đây là trung tâm thành phố, dù nhìn từ góc độ nào thì giá trị của chợ vẫn lớn hơn trường học.

Trác Thiệu Hoa cười:

- Anh học tiểu học, trung học ở đây.

- Oa oa, thủ trưởng, không phải là vì anh nên mới xây trường đó chứ? – Gia Hàng nẩy sinh suy nghĩ kỳ quái.

Trác Thiệu Hoa cười khê:

- Ngôi trường này đúng là đặc biệt xây vì một người, nhưng người đó không phải là anh. Anh và người đó bằng tuổi, nhập học cùng năm, bà nội của người đó thích nơi này.

Gia Hàng thốt lên:

- Cường hào ác bá, chủ nghĩa quyền lực!

- Đừng có bắt mẩn như vậy, sau này Tiểu Phàm Phàm cũng sẽ học ở đây!

- Ở đây á? – Giọng cô cáo vút lên.

- Sao, em có cách nghĩ khác à?

- Đương nhiên là khác, em chẳng hiểu gì về ngôi trường này, chất lượng giáo viên thế nào, chất lượng học tập ra sao, còn nữa... – Nhìn sự dịu dàng trong mắt anh, cô đột nhiên có cảm giác như bị cái gì đập vào đầu.
– Ha ha, đừng để ý đến lời em, em không cần nghĩ gì cả, chuyện của Tiểu Phàm Phàm, anh sẽ... cố gắng hết sức.

Vẫn còn mấy năm nữa mới tới lúc Phàm Phàm vào học, khi đó họ còn giữ liên lạc không? Chắc là không.

Vẻ mặt âm thầm trở nên ảm đạm, cô là người giấu không nổi tâm sự, cố ý giấu mặt vào màn đêm, không cho anh nhìn rõ.

- Được, vậy để anh lo, anh muốn cho con học tiểu học, trung học ở đây, sau đó vào trường quân sự.

- Sao phải vào trường quân sự, trường trung học bình thường không đào tạo được nhân tài hay sao?

- Vừa rồi đã nói rồi mà, việc dạy dỗ Tiểu Phàm Phàm em không phải lo.

Cô tức tối mím chặt môi.

Anh cười, nhaoi người lên véo mũi cô:

- Gia Hàng, Tiểu Phàm Phàm sắp được ba tháng mười ngày rồi, giữa đêm khuya giá rét chúng ta bàn chuyện này có phải hơi sớm quá không?

- Tại anh khơi mào trước. – Cô lẩm bẩm.

- Ủ, tại anh không đúng, sau này anh không lo chuyện này nữa, để em quyết định hết, nhé?

- Em... học trường bình thường, nhưng cũng không trở thành cận bã.

- Anh hy vọng Phàm Phàm giống em.

Cô ngẩng đầu lên cười đắc ý, không hề để ý tới ý tứ sâu xa trong lời anh.

Anh đưa cô về chung cư, đường ống nước của tiểu khu bị hỏng, mặt đường bị đào xới lung tung. Cô bảo anh không cần đi xe vào trong, cô sẽ xuống xe ở ngoài cửa.

- Hôm nay tìm em có việc gì khác không? – Lúc mở cửa, tìm cô đập thình thịch, ngoảnh lại nhìn anh.

Cũng may, cô nhóc này không đến nổi ngốc lắm.

- Có chút chuyện. – Anh thông thả nói.

- Chuyện gì?

- Bố mẹ anh hẹn em cùng ăn cơm.

- Ồ!

- Chuyến bay của bố mẹ em sẽ đến Bắc Kinh vào chiều Tết ông Táo.

- Thế mà anh để tới bây giờ mới nói. – Cô hét lên.

- Em không hỏi, anh tưởng là em không quan tâm.

- Anh cố tình.

- Thế sao? Nhiều việc quá, trí nhớ không tốt, sau này em phải chủ động một chút.

- Không còn việc gì khác nữa chứ? – Cô lí nhí hỏi.

Anh cười:

- Còn muốn nói chuyện công việc với em nữa, hai hôm nay tâm trạng anh nặng nề quá.

Cô ngồi xuống.

- Có một hệ thống rất quan trọng bị hacker tấn công, khi đó một bộ phận máy tính ngừng hoạt động, nhưng thông tin không bị lộ ra ngoài, em nói xem do trình độ hacker có hạn, hay đây chỉ là một trò đùa?
- Có kịp thời tra soát được địa chỉ IP của hacker không? – Theo lý mà nói, bên quân đội phản ứng cực nhanh chóng.
- Có tra soát, nhưng không có dấu vết.

Cô trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Phòng thủ an ninh mạng quân sự rất cao, hacker có thể xâm nhập không phải trình độ tầm thường. Nếu chỉ đơn giản là trò đùa hay khiêu chiến, cho dù không có hứng thú với những số tài liệu này, thì cũng không thể không làm gì cả, nếu không thì sẽ không có cảm giác thành công, lấy gì để chứng minh trò chơi này? Cho nên phương án này bị phủ quyết. Trừ khi...
- Thế nào? – Anh khích lệ cô nói tiếp.

Đôi mắt sáng thông minh đảo trái đảo phải:

- Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, trước đây em đã từng như thế... – Cô đột nhiên ngừng bật, nét mặt từ từ thay đổi. – Á, sao anh lại nói với em những điều này? Bí mật không thể nghe quá nhiều, áp lực tâm lý sẽ rất lớn. Đúng rồi, bố mẹ anh hẹn ăn cơm ở đâu? – Cô cố ý cười thật to.

Ánh mắt anh như dán lên mặt cô, bình thản cười:

- Nhà anh, Tiểu Phàm Phàm cũng phải đi.

Tuyết lại rơi, bay bay trong gió như bụi phấn, nhưng không dày đặc, so với trận tuyết lớn tháng trước, đây chỉ là một cơn mưa bụi.

Dì Lữ ra sân lấy củi đã chẻ sẵn. Hồi còn sống, Giai Tịch sinh hoạt theo kiểu Tây, dựng một cái lò sưởi trong phòng vẽ, trước lò trải một tấm thảm dày, đệm bông, cô thích đốt lửa lên, uống ca cao nóng rồi vẽ tranh. Sau khi vợ chồng giáo sư Lâm dọn hết đồ đạc trong phòng vẽ đi, lò sưởi vẫn chưa dùng tới. Sợ ống khói bị tắc, tiện thể đi thông khí cho phòng vẽ, hôm nay dì định đốt lò sưởi.

Thím Đường phơi quần áo của Tiểu Phàm Phàm trên hành lang, mặc dù trong nhà có máy sấy, nhưng thím kiên quyết quần áo của Phàm Phàm phải phơi ra nắng ra gió, có thể diệt khuẩn, lại tốt cho da của Phàm Phàm.

Vẫn còn sớm, Phàm Phàm còn chưa ngủ dậy.

Thím Đường ngẩng đầu nhìn trời:

- Dì Lữ này, mẹ Phàm Phàm lần này đi cũng lâu nhỉ!
- Đúng vậy, tròn hai mươi ngày liền. Thiếu tướng Trác nói đầu tiên là bị cấm, sau đó lại phải chuẩn bị thi. Kỳ thi này rốt cuộc là kéo dài bao lâu đây? – Dì Lữ phúi mặt gốc bám trên tay.
- Mặc kệ là bao lâu, thi xong là tốt rồi, sau này không cần phải chạy tới chạy lui nữa. Hôm nay phải về nhà rồi chứ nhỉ?
- Thiếu tướng Trác nói nếu trở về, cả nhà sẽ sang nhà ông nội Phàm Phàm ăn cơm, hôm nay Phàm Phàm tròn ba tháng mười ngày.
- Tối qua tôi đã chuẩn bị quần áo mới cho Phàm Phàm rồi, lần đầu về nhà ông nội đấy!

Dì Lữ liếc mắt ra hiệu cho thím Đường đừng nói tiếp nữa, rèm phòng ngủ chính đã kéo ra, bóng Tiểu Phàm Phàm đội mũ hổ con in trên cửa sổ.

- Phàm Phàm dậy rồi à! – Thím Đường cười cười bước vào phòng.

Tâm tình Phàm Phàm không được tốt cho lắm, cậu nhóc không thích cái mũ đầu hổ này, cứ đưa tay dứt mãi, nhưng quần áo mặc quá nhiều, tay không giơ cao được, cậu ta tức tối kêu âm lên, lúc lắc đầu muốn hất cái mũ ra.

Bên ngoài có tiếng chuông cửa.

- Để tôi đi mở cửa. – Trác Thiệu Hoa gọi dì Lữ vừa từ phòng vẽ bước ra.

Thím Đường giữ tay Tiểu Phàm Phàm, nhìn ra bên ngoài.

- Chào thủ trưởng buổi sáng! – Trên bậc thềm, Gia Hàng ngẩng đầu cười rạng rỡ.

Anh bỗng thấy khó thở.

Trong ánh nắng mai, Gia Hàng như đẹp hơn bao giờ hết, hôm đó, ở đại sảnh khách sạn, anh đã từng nhìn thấy một Gia Hàng trang điểm cầu kỳ, có đẹp không? Trong mắt người khác, có lẽ là có, nhưng không bằng một phần nhỏ của ngày hôm nay.

Khăn quàng màu đỏ rực quần hờ quanh cổ, áo khoác lông vũ màu ngà dài chấm đầu gối, chiếc quần nhung kẻ màu cà phê, giày da màu đen, vài bông tuyết vương trên mái tóc đen nhánh hiếm khi chải chuốt gọn gàng, nét mặt nhẹ nhõm, ánh mắt long lanh.

Anh vĩnh viễn không quên hình bóng xinh đẹp trong giây phút ấy, thanh tú, giản dị, thuần khiết, hoàn mỹ! Anh có thể thấy được từng mạch máu nhỏ xíu như tơ trên mi mắt cô, chúng nắp dưới da, màu tím.

Khuôn mặt sinh động hoạt bát này, sẽ khiến cuộc đời sau này của anh vô cùng vô cùng vui vẻ.

Triết gia nói: Cảm nhận của một người đối với thế giới, sẽ vì sự xuất hiện của một người khác mà thay đổi, nhưng người này không dễ dàng xuất hiện, cũng không phải những người sẽ xuất hiện đều có thể trở thành người thay đổi cuộc đời ta.

Người đó là duy nhất.

May mắn biết bao, cô đã xuất hiện.

Về mặt sưng sờ của Trác Thiệu Hoa khiến Gia Hàng ngượng ngùng.

- Chị hai nói đến làm khách nhà người khác phải ăn mặc đẹp một chút, nếu không, ít nhất cũng phải sạch sẽ, như vậy mới thể hiện sự tôn trọng họ. Quần áo mùa đông đẹp nhất của em chỉ có bộ này, chị hai mua cho em năm em hai mươi tuổi. Biết rồi, khác xa với hình tượng thông thường của em chứ gì, phiền anh coi như không thấy được không?

Anh khê ho hai tiếng, giọng mới bớt khàn:

- Sao không gọi điện để anh tới đón?

Tim, từ từ tan chảy, hôm nay cô nhóc dậy thật sớm.

- Đợi anh đến ít nhất cũng phải mất nửa tiếng, em muốn gặp Phàm Phàm sớm một chút, nó dậy chưa?

Không đợi anh trả lời, cô vội vã chạy vào phòng em bé.

Ánh mắt dịu dàng khóa chặt hình bóng cô, đã nhớ Phàm Phàm như vậy, sao không về nhà từ sớm?

- Phàm Phàm, xem ai kia? – Thím Đường chỉ về phía Gia Hàng đang đứng ngoài cửa.

- Tiểu Phàm Phàm, Tiểu Phàm Phàm... – Gia Hàng vẫy tay, làm mặt quỷ, cười híp cả mắt lại.

Tiểu Phàm Phàm như không nghe thấy, vẫn hất hất cái mũ hổ trên đầu, cực kỳ chăm chú.

- Tiểu Phàm Phàm! – Gia Hàng nhảy ra trước mặt cậu nhóc, hai tay chắp sau lưng, mỗ chu lên.

Cuối cùng cái mũ cũng lệch sang một bên, Tiểu Phàm Phàm thổi phì một cái, hình như vừa rồi rất mất sức, đỏ mặt đen láy từ từ nhìn về phía Gia Hàng.

Không cười, cũng không thơm môi cô, mặt không thể hiện điều gì.

Gia Hàng nghiêng đầu, ngắm nghía cậu nhóc thật kỹ.

- Tiểu Phàm Phàm, không phải con quên Heo rồi đấy chứ?

Tiểu Phàm Phàm không chớp mắt, cũng chẳng né tránh, cái miệng xinh bắt đầu mếu máo.

Chưa bao giờ bị lạnh nhạt như vậy, Gia Hàng bần khoản nhìn thím Đường cầu cứu:

- Tên nhóc thối hôm nay sao thế ạ?

Thím Đường cười:

- Đang giận cô đấy, đã lâu rồi cô không về mà!

Tim Gia Hàng chùng xuống:

- Tiểu Phàm Phàm, có phải vậy không?

Như bị động đến vết thương lòng, Tiểu Phàm Phàm khóc òa lên, còn thương tâm hơn hôm đi tiêm phòng, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Tiếng khóc thảm thiết này khiến Gia Hàng xót xa, vội về cậu nhóc lên:

- Xin lỗi, xin lỗi, Heo xấu, Heo không nên bỏ mặc Phàm Phàm, thực ra ngày nào Heo cũng nhớ tới Phàm Phàm hết, chỉ là... Heo bạn!

Gia Hàng hít hà mùi thơm em bé ấm áp trên người Phàm Phàm, khoe mắt bỗng đỏ hoe.

Những ngày phải xa Phàm Phàm khó khăn hơn cô tưởng nhiều, nhưng vẫn phải giữ vững đôi chân mình. Cô không thể để mình lún quá sâu, bởi vì rồi sẽ có một ngày, cô phải biến mất.

Trong hai mươi ngày này, có một ngày công ty Trì Sánh ra mắt các nhân vật đằng sau Lệ nhân hành, cô đứng cả ngày trên sân khấu như một đạo cụ, trả lời phỏng vấn của báo chí. Suốt mấy ngày lê la với Ninh Mông và Mạc Tiểu Ngải, hai đứa nó bận bù đầu bù cổ. Thấy người nhàn nhã như cô rất phiền phức, liền đá văng cô đi. Từ Nhiên phải ôn thi học kỳ, thi xong lại ôm chặt lấy cái máy tính, chẳng thềm đếm xỉa đến cô.

Chu Văn Cẩn cũng bận, hiện giờ phía Bộ đang tập trung đào tạo anh, ngày nào công việc cũng dồn dập, anh cố tranh thủ thời gian để gặp mặt Gia Hàng. Cũng may hai người ở cùng một tiểu khu, gặp nhau cũng không khó. Chỉ có điều nhìn thấy anh và Diêu Viễn ra vào cùng nhau, sẽ có một cảm giác hơi kỳ cục. Khi ra ngoài xem phim, ăn cơm, cũng sẽ liên tưởng tới cảnh tượng anh cùng Diêu Viễn đi với nhau hôm Tết dương lịch.

Đó không phải là ghen, Chu Văn Cẩn rất thẳng thắn với cô, không giấu giếm điều gì.

Tình cảm là thứ rất kỳ lạ, không thể nói rõ được.

Khi đi dạo phố, Chu Văn Cẩn nắm tay cô hoặc ôm eo cô, cô sẽ cứng người lại. Chu Văn Cẩn cười cô không hợp tác, nhưng có thể nhìn ra được, anh trân trọng sự không hợp tác này của cô, anh nghĩ cô e thẹn.

- Heo, đừng căng thẳng, cứ từ từ. – Anh dịu dàng thì thầm.

Cô lớn lên giữa một đám con trai, tiếp xúc với con trai còn tự nhiên hơn với con gái, cô chỉ là... không quen!

Cô đã quen đêm đêm nằm xuống nhớ tới Tiểu Phàm Phàm, nhớ một hồi rồi sẽ bật cười. Có hôm cười to quá, sáng hôm sau cô bạn cùng phòng nhìn cô như nhìn một con điên.

Hôm nay đã nói là sẽ đi tới nhà bố mẹ thủ trưởng ăn cơm, tối qua cô trần trọc mãi không ngủ được. Trời vừa hửng sáng, cô đã bắt chuyến xe sáng chạy tới đây.

Cậu nhóc này lại còn giận cô nữa chứ.

- Phàm Phàm tuy chưa biết nói, nhưng cái gì cũng đã biết hết, ha ha, mẹ vẫn là mẹ, dù chúng tôi có chăm sóc tốt đến đâu cũng không thể thay thế được.

Thím Đường lại còn đổ thêm dầu vào lửa, khiến cô càng thêm áy náy.

- Tiểu Phàm Phàm, tha thứ cho Heo được không? – Cô chân thành xin lỗi.

Mũ còn chưa hất ra được, trái tim bé bỏng lại bị tổn thương, đâu có tha thứ dễ như thế, Tiểu Phàm Phàm khóc đến nổi trán rịn mồ hôi.

Gia Hàng xị mặt:

- Tiểu Phàm Phàm không thích Heo nữa rồi, vậy Heo đi đây, nhé?

Tiếng khóc càng to hơn.

- Vậy Heo ở lại, mãi mãi ở bên Tiểu Phàm Phàm, Tiểu Phàm Phàm lại thích Heo, có được không? – Gia Hàng cuống đến mức sắp khóc, đau lòng gỡ mũ ra, lau mồ hôi cho cậu bé.

Tiếng khóc nhỏ dần, bờ vai nhỏ rung rung, nước mũi lúc thò ra lúc thụt vào.

Gia Hàng thở phào, nhóc thối chắc đã hết giận rồi chứ?

Cô rút khăn giấy ra, muốn lau nước mũi cho cậu bé.

Cái mặt nhỏ quay phắt đi, mặc cho nước mũi chảy lòng thòng, đôi mắt đen lay láy dăm dăm nhìn cô.

- Tiểu Phàm Phàm, bé ngoan phải sạch sẽ. – Gia Hàng dỗ dành.

Tiểu Phàm Phàm thở dài một hơi thật nặng nề, đúng là thở dài, trái tim bé bỗng lại nhấp nhồm. Sau đó, cái miệng nhỏ xịu chu ra, đầu ngẩng lên.

Gia Hàng trừng mắt nhìn hai dòng nước mũi, như thế nghĩa là tha thứ phải không?

Không dám dă kích cậu nhóc, cô nhắm mắt lại, vội đưa mặt ra.

Thượng đế nhân từ ơi, cô đã được nếm mùi vị của nước mũi...

- Vừa khóc vừa cười, ăn mười bát cháo. – Gia Hàng lấy khăn giấy lau nước mũi của Phàm Phàm, trợn mắt lên nhìn trời, đây mới đúng là thơm môi nhóc thối đúng nghĩa này.

Cậu nhóc tựa vào đầu ngực cô, túm lấy cái tua trên khăn, khỏi phải nói, ngoan ngoãn biết bao.

Trái tim lơ lửng này giờ của Gia Hàng lúc này mới từ từ chạm đất, mắt bỗng máy một cái, phát hiện Trác Thiệu Hoa đang đứng tựa cửa, không biết đã nhìn họ bao lâu.

Cô cũng nhếch nhếch miệng, muốn nở một nụ cười tự giễu, nhưng lại không cười được. Cô cúi gằm đầu đi tới trước mặt anh, lí nhí:

- Anh vắng đi, em không cãi lại đâu!

Cô cố tình tránh xa, khiến Tiểu Phàm Phàm đau lòng như vậy. Cô rất khó chịu, Tiểu Phàm Phàm mới hơn ba tháng tuổi, đáng lẽ sẽ không nhớ gì, ai ngờ cậu nhóc lại đặt cô vào tận sâu trong đáy lòng.

- Em đã làm sai điều gì? – Anh nhướn mày.

- Chênh mẫn nhiệm vụ, lừa dối tiêu cực. – Cô thành khẩn nhận lỗi.

Tiểu Phàm Phàm trong lòng cô ề a phụ họa.

- Chị hai có nói với em, khi nói chuyện với người khác thì phải nhìn vào mắt họ không? – Anh nâng cằm cô lên.

Trong đôi mắt anh, cô thấy một hồ nước dịu dàng lay động.

- Sau này phải làm sao?

- Chăm chỉ tận tụy... tận trung với nghề. – Đầu óc như đã treo máy, trả lời trong vô thức.

Không dám nhúc nhích, tim đập nhanh như trống, mồ hôi bịn rịn, hai gối mềm nhũn...

Trong làn sóng nhẹ sông Cam

Ta cam lòng làm cây cỏ dại

Đắm nước sâu dưới bóng cây du

Không phải tuổi xanh, mà là cầu vồng trên trời cao

Đang tan ra trong nóng vội

Trần tĩnh như giấc mộng cầu vòng
Tìm mộng? Hãy cầm cây sào trúc
Ngược dòng tới thăm cỏ xanh hơn
Con thuyền đầm chở ngàn sao
Cát tiếng ca trong ánh sao rực rỡ...[4]

- Gia Hàng, em đang nghĩ gì?

Tiếng nói cất lên từ trên đỉnh đầu cô. Cô không hề phát giác, đôi tay dài đã vòng quanh eo cô, ôm trọn cô và Tiểu Phàm Phàm vào lòng.

Cô nghe thấy tiếng trái tim anh đập mạnh, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng... liên tiếp.

Cô nghĩ tới Từ Chí Ma[5], nhưng không thể nói cho anh biết.

[4] Những câu thơ trong bài thơ Tạm biệt Cambridge của nhà thơ Từ Chí Ma.

[5] Từ Chí Ma (1896 – 1931), nhà thơ Trung Quốc nổi tiếng, vị chủ tướng của phong trào thơ cách tân luật.

19. Chương 19: Đêm Chưa Tàn, Nến Cháy Lắt Lay (1)

Xe dừng trước một cửa ngõ, mở cửa xe, bước trên con đường lát đá xanh bóng loáng, dường như đang đẩy cánh cửa lịch sử nặng nề, thời gian bỗng quay ngược lại, vương gia tướng tá lần lượt điểm trang bước lên sân khấu. Con ngõ này mang trong mình những câu chuyện kể, bên trong là khoảnh sân nhỏ một thời huy hoàng tới nay vẫn được người Bắc Kinh say sưa kể lại.

Nhìn bề ngoài, nhà bố mẹ thủ trưởng chỉ là một tứ hợp viện bình thường, cổng lớn màu đỏ, đã bạc màu qua năm tháng.

Cánh cửa kéo kẹt mở ra, cậu lính cần vụ mặt mày trang nghiêm gật đầu với họ, không cười.

Đạp vào mắt là một bức tường đắp nổi màu trắng, vòng qua bức tường đó mới phát hiện ra nơi này rất rộng lớn, có hành lang đi dạo, cửa sổ các phòng bằng gỗ khắc những hoa văn phức tạp, trông rất cầu kỳ. Qua hành lang là tới trung viện, trong sân trồng hai cây cổ thụ.

- Cây này là hải đường, cây kia là tử vi, đều có lịch sử hơn hai trăm năm. – Trác Thiệu Hoa nói. – Tiền viện là dành cho người giúp việc và lính cần vụ, trung viện là phòng tiếp khách, thư phòng, phòng dành cho khách, hậu viện là nơi nghỉ ngơi của bố mẹ. Mẹ anh tuy làm công tác bảo tồn cây cổ thụ, nhưng bà thích hoa hồng và hoa bách hợp, ở hậu viện có trồng nhưng mùa này không có hoa. À, mình đi xem thủy tiên đi.

Cô cúi nhìn Tiểu Phàm Phàm trong lòng mình:

- Không đi!

Nằm trên xe chòng chành nên cậu nhóc đã lảo nhào ra ngủ, ngưỡng mộ thật, khỏi phải đối diện với người lạ.

Trác Thiệu Hoa dừng lại, mắt lấp lánh ý cười:

- Bố mẹ bảo chúng ta về ăn cơm nhân ngày Phàm Phàm tròn ba tháng mười ngày, thực ra ý nghĩa rất sâu sắc. – Anh không nói hẳn ra là, ông Trác Minh cũng nhân cơ hội này mà tự mình xuống một bước thang.

Tình thế bế tắc đã lâu, giờ đã được hóa giải.

Đối với anh, đây là một bước tiến cực kỳ quan trọng!

- Ngày này đặc biệt vậy à? – Thực ra cô không muốn trở thành một thành viên trong cái biệt viện này, chỉ thuần túy tới làm khách thôi thì áp lực không lớn lắm, ít ra thì coi như mình đang đi ngắm văn vật vậy.

Chà, nữ chủ nhân xuất hiện rồi.

Bà Âu Xán đứng trên bậc thềm, dáng vẻ cao sang quý phái:

- Ở Bắc Kinh, khi đứa trẻ được ba tháng mười ngày, người lớn sẽ chúc phúc cho nó, thân bằng cố hữu đều phải tặng quà chúc mừng.

Trác Thiệu Hoa bình tĩnh lên tiếng:

- Mẹ, bọn con về rồi!

- Về thì về, chẳng lẽ còn phải đốt pháo chào mừng nữa hay sao? – Người bước ra cùng là ông Trác Minh, ông mặc thường phục, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng nghiêm nghị.

Gia Hàng cười cười với họ. Có một số người, làm một việc gì quá lâu sẽ dẫn đến lời nói, cử chỉ đều mắc bệnh nghề nghiệp.

- Phàm Phàm ngủ rồi, coi chừng bị đánh thức. – Trác Thiệu Hoa khê ho một tiếng.

Ông Trác Minh lặng lẽ liếc nhìn Phàm Phàm, chấp tay sau lưng đi vào trong sân.

Nếu Gia Hàng không nhìn nhầm, hình như ông hơi thất vọng.

Bà Âu Xán là người phong độ, nếu đã bảo cả nhà Trác Thiệu Hoa tới, tuyệt đối sẽ không mặt nặng mày nhẹ. Không thể nói là nhiệt tình, nhưng chắc chắn là lịch sự.

Chỉ là bữa cơm gia đình, nên bày ở hậu viện, không bị người ngoài làm phiền, người tham dự còn có vợ chồng bà Trác Dương, bọn họ tới muộn hơn nhà Trác Thiệu Hoa một chút.

Khí sắc bà Trác Dương vẫn tốt, mặt ông Án Nam Phi lại hốc hác trơ xương, chiếc áo khoác trở nên rộng thùng thình, giống như bị một cú sốc chí mạng, hai vai ông rũ xuống, da cảm nhăn nheo, bụng mất phình lên, hoàn toàn không còn vẻ ung dung nho nhã đạo trước.

Đến ông Trác Minh cũng phải quan tâm hỏi thăm xem ông đã tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe chưa?

Bà Trác Dương trả lời thay ông, đã kiểm tra rồi, chẳng có bệnh gì cả, chỉ có điều gần đây ăn ít hẵn, ngủ không ngon, hút thuốc rất nhiều.

- Công việc áp lực quá à? Ông Trác Minh lại hỏi.

Từ lúc tới, ông Án Nam Phi cứ nhìn Gia Hàng mãi, ông nở nụ cười mệt mỏi, không có, chỉ là tuổi tác không chữa ai.

Bà Âu Xán rất chu đáo, chuẩn bị cho Phàm Phàm khóa trường mệnh, chuông trường mệnh và kỳ lân bằng vàng, bà Trác Dương thì tặng một bộ bát đĩa, thìa dũa bạc được chế tạo hết sức tinh xảo, trông như tác phẩm nghệ thuật, không chút thô tục.

Tiếc là tên nhóc thối nhận quà không được cảm kích lắm, ngủ rất say, thủ trưởng lại hoàn toàn thần nhiên, chỉ có Gia Hàng lên tiếng cảm ơn, ai bảo trên hộ khẩu cô mang danh là “mẫu thân đại nhân” của tên nhóc thối chứ!

Thượng chính rồi, hạ mới không loạn.

Ba người đàn ông nói chuyện công việc, bà Âu Xán và bà Trác Dương nói chuyện chăm sóc sắc đẹp, Gia Hàng ngắm Tiểu Phàm Phàm đang say ngủ, không khí rất hài hòa, rất ấm áp.

Dì giúp việc tới hỏi có thể dọn cơm được chưa.

- Gia Hàng, đặt Phàm Phàm vào giường ngủ đi! – Trác Thiệu Hoa chỉ vào phòng ngủ.

Bà Âu Xán hơi nhướn mắt lên.

Gia Hàng dạ một tiếng, đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Mấy người ngồi xuống bàn ăn, dì giúp việc đặc biệt đun rượu hoa điều với gừng tươi, bùng lên lúc còn đang sôi ùng ục, đàn ông uống vào thấy không hào hứng lắm, được cái ấm người.

Đầu tiên là mấy món ăn nhẹ, tiếp đó là lẩu hoa cúc nóng hổi, Trác Thiệu Hoa vừa rót rượu thì Gia Hàng đã lại bế Phàm Phàm ra.

- Sao thế?

- Trên giường có gai. – Gia Hàng lí nhí oán trách.

Bà Âu Xán cười cứng ngắc:

- Sao lại thế được, sáng nay dì giúp việc mới thay ga giường!

Gia Hàng chớp mắt nhìn bà với vẻ vô tội:

- Thằng nhóc này cứ như có mắt sau lưng ấy, vừa đặt xuống giường là nó uốn bụng lên rồi nhắm tịt mắt mà khóc. Bế lại trên tay thì lại im thin thít. Con thử mấy lần đều như vậy.

- Thế à, đó là nó lạ giường. – Bà Âu Xán ngượng ngập.

Ông Trác Minh nghiêm mặt, lạnh lùng nói một câu:

- Chẳng phải tại ít về nhà quá sao, sau này cho nó về đây nhiều một chút, quen rồi thì sẽ không sao.

- Vâng, thưa bố! – Trác Thiệu Hoa cười rạng rỡ, giọng nói cũng tràn ý cười.

Ông Ân Nam Phi gấp vào đĩa Gia Hàng mỗi thứ một ít, rồi lại múc một bát canh để nguội, ân cần hỏi:

- Một tay có ăn được không?

- Không ăn được thì ông dứt cho nó hả? – Bà Trác Dương vẻ mặt thì như nói đùa, nhưng giọng nói lại cứng nhắc. Lần đầu tiên bà cũng có mặt, nhưng sự chú ý của ông lại không hướng về phía bà, tuy là con cháu, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái.

Trác Thiệu Hoa dịch chai tương ớt ở góc bàn tới trước mặt Gia Hàng, cười cười:

- Đừng chiều cô ấy như vậy, nếu không sau này cháu chẳng trị được cô ấy nữa đâu.

- Trẻ thế này mà đã sinh con cho cháu, cháu còn muốn thế nào nữa? – Ông Ân Nam Phi cười, nhưng chẳng có chút ấm áp nào, như thể đang trách móc.

- Dượng nói đúng, cháu phải biết trân trọng. – Trác Thiệu Hoa mỉm cười, ánh mắt càng lúc càng dịu dàng.

Gia Hàng chăm chú ăn cơm, hôm nay cô chỉ đến đây làm nền thôi, sao lại thành vai chính thế này? Haizzz, vật phát sáng tự nhiên, dù có phủ đầy bụi bặm thì vẫn phát sáng rực rỡ thôi. Khóe miệng không nhịn được cong lên sung sướng.

- Thiệu Hoa, bố mẹ Tiểu Gia hôm nào tới? – Bà Âu Xán thân thiết hỏi.

Đường cong trên miệng Gia Hàng bỗng thẳng căng ra, cô quay sang nhìn Trác Thiệu Hoa.

- Tết ông Táo ạ! – Trác Thiệu Hoa múc một thìa canh đưa lên miệng thổi.

- Hôm đó đặt nhà hàng, mọi người cùng gặp mặt. – Ông Trác Minh ra lệnh.

- Dạ! – Trác Thiệu Hoa dứt canh vào miệng Gia Hàng.

Gia Hàng ngậm cái thìa, hỏi bằng mắt:

- Bây giờ là tình huống gì vậy?

Trác Thiệu Hoa bình tĩnh trả lời:

- Máy bay quân sự không phải là xe buýt công cộng, cứ mua vé là được lên. Mỗi lần bay, đều phải ghi chép tư liệu rõ ràng về các thành viên bên trong.

- Vậy tại sao lại bảo bố mẹ em đi cùng? – Gia Hàng gào thét âm ỉ.

- Em nhớ họ, đây là cách tốt nhất để họ tới Bắc Kinh.

Cô rất muốn thổ huyết.

- Canh này không hợp khẩu vị em à? – Trác Thiệu Hoa ân cần hỏi thăm Gia Hàng lúc này mặt mũi đang nhăn tít lại.

Dì giúp việc đang bê thức ăn vào bị tổn thương, dì đã ở nhà họ Trác hơn hai mươi năm, những món dì nấu chưa ai kén chọn.

- Tối qua tôi đã bắt đầu hầm nồi canh này, rau và thức ăn đều do chính tay tôi chọn, rất tươi ngon, hương vị có lẽ không đến nỗi quá tệ.

Gia Hàng cười mà nghiêng răng ken két:

- Cháu cũng thấy rất ngon ạ, cho cháu xin thêm một bát.

- Đừng uống nhiều quá, vẫn còn mấy món nữa đấy! – Trác Thiệu Hoa không chiều cô.

Lửa giận của Gia Hàng đã bùng lên tận cổ, ngay lúc không thể nào nhịn nhục được nữa thì Phàm Phàm tỉnh dậy, đôi mắt đen láy đảo qua đảo lại, cảnh vật lạ lẫm khiến cậu tò mò.

Cô viện cớ rượu hoa điều nguy hiểm, bèn ôm Phàm Phàm sang phòng bên cạnh ngồi, còn ở lại đó cô sẽ đập bàn phần nộ mất.

- Tiểu Phàm Phàm, nếu Heo và thủ trưởng cãi nhau, con sẽ đứng về bên nào? – Cô hỏi.

Tiểu Phàm Phàm cười tít mắt, không nói lời nào.

- Nhất định là giúp thủ trưởng rồi đúng không? Heo và con đâu có chung dòng máu. – Bỗng nhiên đau lòng, lần này, thực sự hơi giận thủ trưởng rồi. Anh nên nói với cô một tiếng, bố mẹ tuổi đã cao, nếu biết cô mang thai sinh con hộ người khác, sẽ sợ đến chết mất. Còn chị hai nữa, chị sẽ thất vọng đến thế nào.

Cô không dám nghĩ tiếp, thật hy vọng Giai Tịch vẫn còn sống, vậy thì kết cục của mỗi người đều sẽ vô cùng viên mãn.

- Tiểu Phàm Phàm, sao con lại thích Heo, Heo đối xử với con không tốt, Heo cản con, làm con khóc...

Nếu không thích đến vậy, cô lẽ ra phải rất kiên quyết.

Bây giờ, bỏ thì thương, vương thì tội!

Tiểu Phàm Phàm rút ngón tay đang ngậm trong miệng ra phết vào miệng cô, như thể bảo cô đừng có than thở nữa.

- Heo bị bố con chọc tức rồi, con tự đi mà mát. – Cô đẩy bàn tay nhỏ xíu ra, đầu đầy vạch đen.

Tiểu Phàm Phàm thổi bong bóng phì phì, muốn thu hút sự chú ý của cô.

- Có phải nó rất lạ người không? – Ông Trác Minh đứng ở cửa phòng, nhìn Phàm Phàm không chớp mắt.

Bốn con mắt đen láy ngẩng phắt về nơi phát ra tiếng nói, tròn tròn lên.

- Không ạ, mọi người đều rất quý Phàm Phàm. – Gia Hàng phẫn chấn lại, nhìn khóe miệng ông Trác Minh cứ co giật như bị trúng gió. – Bố... muốn bế cháu không? – Cô dè dặt hỏi.

- Có được không?

Lâu lắm rồi ông không căng thẳng như vậy.

- Con cảm ơn còn không hết. – Cô cười. – Hai tay con mỏi nhừ ra rồi.

Ông Trác Minh vội ngồi ngay ngắn, đưa hai tay ra.

Gia Hàng bế Tiểu Phàm Phàm sang. Hai chân thẳng nhóc giãy giụa, miệng méo xệch đi, rúc mặt vào lòng Gia Hàng.

- Hình như nó sợ ta. – Ông Trác Minh cười khổ.

- Không phải! – Gia Hàng ngồi xổm xuống, xoay mặt Tiểu Phàm Phàm qua, chỉ vào mũi ông Trác Minh. – Tiểu Phàm Phàm, cái người tóc chỗ trắng chỗ đen, trên trán có một vết sẹo là ông nội đấy! Là bố của bố

con, con là con trai của bố con, cho nên cả hai là người nhà. Người nhà thì phải yêu thương đùm bọc nhau, không được làm ra vẻ, biết chưa?

Nhìn ngón tay hươu qua hươu lại trước mặt mình, khoe miệng ông Trác Minh càng co giật dữ hơn.

- Ngoan ngoan để ông bế nhé, ông nội là đại tướng quân, đã từng cưỡi ngựa, bắn súng, giết người đấy. – Gia Hàng tiếp tục sự nghiệp thuyết giáo.

- Khụ khụ... ta chưa từng giết người. – Nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa thành lập đã sáu mươi năm, nhìn chung là rất hòa bình, ngoại trừ vấn đề Đài Loan.

- Biết ạ, ông nội giết quỷ, chứ không giết dân lành. – Gia Hàng tỉnh bơ dúi Tiểu Phàm Phàm vào tay ông Trác Minh, Tiểu Phàm Phàm ra sức túm một ngón tay cô, như sợ cô sẽ bỏ mặc mình.

Gia Hàng đành phải ngồi xổm xuống.

Ông Trác Minh như đang cầm vật báu, cả người căng cứng lên, không dám nhúc nhích.

- Đại thủ trưởng, ngài thả lỏng, thả lỏng đi, Phàm Phàm đâu có yếu ớt như vậy, phải không nào?

Đại thủ trưởng? Mắt cũng co giật luôn rồi.

Bàn tay be bé của Tiểu Phàm Phàm sờ cằm ông Trác Minh, keo kiệt ban ột nụ cười.

- Có phải nó đang cười với ta không? – Môi ông run lên vì kích động, đâu có giống một vị chỉ huy hô phong hoán vũ trên chiến trường, hoàn toàn là một người ông hiền từ chiều cháu hết mức không theo nguyên tắc nào hết.

- Lúc nó khóc thì không như thế này đâu. – Gia Hàng nháy mắt tinh nghịch.

- Ta cứ ngỡ nhà họ Trác không có được phúc phận này chứ... – Ông Trác Minh buột miệng cảm thán, cảm thấy không thỏa đáng bèn nghiêm mặt lại. – Âu Xán nói gần đây con đang thi?

Gia Hàng cười ha ha:

- Muốn tới Harvard học.

- Con còn trẻ thế này, nên có chút chí hướng. Nhưng vì vụ Đạt La Lai Ma mà quan hệ hai nước Mỹ-Trung gần đây khá căng thẳng, người nhà của tướng lĩnh cấp tướng trở lên thông thường không được xuất ngoại. Chỉ bằng tìm một trường đại học trong nước mà học. Bây giờ Phàm Phàm hãy còn nhỏ, không nên xa mẹ quá lâu.

- Chuyện này để nói sau đi ạ! À, bố bế Phàm Phàm cho chắc nhé, con đi nghe điện thoại. – Nghe tiếng điện thoại reo trong túi xách, Gia Hàng vội rút ngón tay về.

Tiểu Phàm Phàm không phản đối, nhưng phải nhìn thấy Gia Hàng, cô vừa đi khuất là cu cậu gào toáng lên, chân giãy đành đạch như làm xiếc. Ông Trác Minh hoảng lên, căn bản không bế nổi, đành phải gọi to:

- Thiệu Hoa, Thiệu Hoa!

Trác Thiệu Hoa bước vào bế Phàm Phàm:

- Phàm Phàm, con dọa ông nội sợ rồi.

- Làm gì có chuyện đó. – Ông Trác Minh có hiềm cảnh nào là chưa từng đối diện, từ trước tới nay chưa từng bị ai dọa, khuôn mặt phong sương thoáng lúng túng.

- Tuổi tuy nhỏ, nhưng rất có tinh thần trách nhiệm. – Hình như ông đang đánh giá Gia Hàng.

Trác Thiệu Hoa thơm Phàm Phàm, cười! Bố rất ít khi khen người khác.

- Thủ trưởng. – Gia Hàng hoảng hốt chạy vào. – Em phải tới bệnh viện, anh rể bị tai nạn giao thông.

- Anh đưa em đi. – Trác Thiệu Hoa lập tức nói.

- Không cần đâu, Phàm Phàm không thấy em, lại không thấy anh nữa thì không biết sẽ quấy đến mức nào. Em tự bắt xe đi.

- Để tôi đưa Hàng Hàng đi! – Nghe tiếng kêu, ông Án Nam Phi bước vào.

Trác Thiệu Hoa trầm ngâm:

- Được, phiền dưỡng vậy. Gia Hàng, em đừng lo lắng, anh đưa Phàm Phàm về nhà rồi sẽ tới ngay.

Lúc này Gia Hàng không còn tâm trí nghĩ tới chuyện gì khác, vội gật bừa.

- Đó là anh rể của con? – Trước cửa phòng cấp cứu, ông Án Nam Phi hỏi câu này hai lần liên tiếp.

Gia Hàng nói không nên lời, chỉ có thể gật đầu. Dáng vẻ của Lạc Gia Lương quá đáng sợ, tóc và mặt bê bết máu, mắt trợn lên một cách khó nhọc, chiếc áo lông màu xác rách toạc, quần lấm lem bùn tuyết.

Cũng may, người vẫn đang đứng, tuy cái lưng gù hơn lúc thường rất nhiều. Nhìn nghiêng thì sắp thành cái cung rồi.

Gia Hàng chạy vào phòng cấp cứu, bác sĩ đang bôi thuốc cho Lạc Gia Lương.

- Anh rể! – Đến lúc này, thần kinh căng thẳng của Gia Hàng mới từ từ hồi phục lại.

- Hàng Hàng! – Lạc Gia Lương nhúc nhích da mặt, muốn cười một chút nhưng lại đau méo xệch cả mồm, trông hệt như thằng gù Nhà thờ Đức Bà. – Em không nói với chị hai đấy chứ?

- Em không kịp, nhận được điện thoại là em chạy tới đây luôn. – Hàng Hàng cẩn thận kéo một cái ghế ra rồi dìu anh ta ngồi xuống.

Lạc Gia Lương thâm thở phào:

- Vậy thì tốt, tuyệt đối đừng nói cho Doanh Doanh biết, cô ấy sẽ lo lắng.

Hai từ “Doanh Doanh” này khiến ông Án Nam Phi mới xác nhận được, người đàn ông bị bệnh nhuyễn xương tưởng mạo tầm thường trước mắt này thật sự là chồng của Gia Doanh. Trong giây lát, ông như bị sét đánh, đứng ngậy ra đó, nước mắt tràn trong mắt, trong đầu, trong tim có một con dao đang cứa từng nhát một, đau không thở nổi.

Gia Doanh, người con gái dịu dàng như đóa sen xanh...

Ông đưa tay sờ lên mắt, ráo hoảnh.

- Bây giờ không nói, sau này chị hai biết, chẳng phải sẽ nghĩ lại mà sợ sao. – Gia Hàng trừng mắt.

- Giấu được đến đâu hay đến đấy. – Lạc Gia Lương xuýt xoa hít hà.

Gia Hàng hỏi thăm tình hình tai nạn. Hóa ra anh ta đi ra ngoại thành, vì tuyết rơi nên tầm mắt bị hạn chết, đường lại lầy lội, có một chiếc xe phóng tới trước mặt, bánh trước xe máy bị trượt, lạc tay lái, cứ thế mà đâm thẳng vào.

- Xe hỏng mất rồi. – Lạc Gia Lương thở dài sườn sượt.

- Giờ mà anh vẫn còn nghĩ tới xe với cô? – Gia Hàng tức điên. – Nếu anh xảy ra chuyện gì, anh có nghĩ tới chị hai và Tử Nhiên sẽ thế nào không? Mũ bảo hiểm của anh đâu?

Lạc Gia Lương dè dặt nhìn sang bên cạnh, lúc này Gia Hàng mới phát hiện bên cạnh còn có một cô gái trông có vẻ như là học sinh, trong tay ôm một túi giấy tờ, người cũng lấm lem, mu bàn tay đỏ lôm, nhìn họ bằng ánh mắt phẫn nộ.

- Bạn anh à? – Môi Gia Hàng run lên.

- Không phải, là khách hàng.

- Khách hàng?

- Hàng Hàng, em có mang theo một nghìn tệ không?

- Làm gì?

- Hôm nay cô này phải đưa tài liệu tới xưởng, xe bị ngã làm nhỡ việc của cô ấy, về lý mà nói thì chúng ta phải bồi thường.

Trong nháy mắt, Gia Hàng bỗng sực hiểu ra:

- Anh rể, anh... làm xe ôm kiếm tiền hả?

Lạc Gia Lương ngượng ngùng cúi gầm:

- Doanh Doanh cũng không biết, em tuyệt đối phải giấu giúp anh.

Gia Hàng ngừng thở, đây chính là cái mà anh rể gọi là bận rộn, là tăng ca, cô gái hôm đó cô nhìn thấy ở nhà ga cũng là khách hàng, mũ bảo hiểm đưa cho khách đội, cho nên anh mới ngã dập hết mặt mũi thế này.

- Tại sao phải làm vậy? – Cô đau lòng hỏi, thu nhập của chị hai và anh rể ở Bắc Kinh không phải là quá thấp.

- Đây là chuyện người lớn, con nít con nôi đừng có hỏi nhiều, ngoan, nếu không mang theo nhiều tiền mặt thế thì ra ngân hàng rút, anh bị ngã nên ví và điện thoại đều mất sạch. Cảnh sát giao thông điều tra ra anh làm xe ôm chui chắc chắn sẽ phạt tiền, không biết có thông báo cho đơn vị không nữa, đúng là thiệt hại nghiêm trọng.

Mấy vết xây xước vặt này có là gì so với những chuyện đó? Lòng anh ngổn ngang trăm mối.

Gia Hàng nhìn anh rể, không hỏi gì thêm, rút ví tiền ra xem, đúng là không có nhiều tiền mặt như thế.

- Anh đợi em một lát, gần bệnh viện có ngân hàng, để em đi rút. – Cô vội vã chạy ra ngoài, ra đến cửa mới nhớ ra ông Ân Nam Phi.

Ông Ân Nam Phi vẫn đứng mãi ngoài hành lang, quay lưng về phía phòng cấp cứu.

- Dượng ơi, cảm ơn dượng đã đưa cháu đi. Anh rể cháu chỉ bị thương ngoài da, bây giờ không sao rồi, cháu ở lại với anh ấy là được rồi, dượng về nhà đại thủ trưởng đón cô đi ạ!

Ông gật đầu, thu lại ánh mắt đang lang thang bên ngoài, rút ví ra:

- Không cần phải ra ngoài đâu, ta có tiền đây.

Gia Hàng vội xua tay:

- Không cần đâu, cháu đi rút chỉ mất mấy phút thôi, tiện lắm.

Bàn tay dờ ra trong không trung, mãi lâu sau mới từ từ thu về. Ông nhìn theo bóng cô chạy về cuối hành lang rồi rẽ xuống cầu thang. Tim ông bỗng thất lại, da đầu tê rần, cả người căng lên. Bên ngoài ngựa xe như nước, người qua kẻ lại tấp nập, Hàng Hàng hỗn loạn như vậy, nếu gặp phải chuyện gì thì làm sao?

- Hàng Hàng! – Ông thẳng thốt kêu lên, khiến cô ngoái lại sững sốt.

Ông cố gắng giữ bình tĩnh:

- Nhiệt độ rất thấp, con đội mũ vào. – Trái tim tinh tế chu đáo, cảm xúc dâng trào mãnh liệt.

Gia Hàng chớp chớp mắt.

- Đi đường phải đi sát vào bên phải, nhìn thấy xe thì nhường nó đi trước, không vội gì mấy giây, Đừng đứng đăm tiền trước cửa ngân hàng, tay cầm tiền phải rửa sạch rồi hãy cầm đồ ăn.

Hàng Hàng sờ đầu mình, nhiệt độ rất bình thường, không sốt, vậy thì, người không bình thường chính là ông dượng kia.

- Biết rồi, thưa dượng! – Cô trưởng thành nhiều năm rồi, nghe lại những lời này thấy thật kỳ cục.

- Không được, ta phải đi cùng con. – Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không yên tâm, bèn bước tới nắm tay cô.

Gia Hàng không hợp tác:

- Dượng ơi, hôm khác cháu chơi với dượng sau, dượng cũng thấy anh rể cháu đang vướng một đồng chuyện, cháu bận lắm. Tạm biệt!

Cô chạy mất hút, không để ý tới vẻ mặt hụt hẫng của ông.

Ông đứng một lúc, lại xoay người đi vào phòng cấp cứu.

Vết thương của Lạc Gia Lương đã được xử lý xong xuôi, nhưng cũng chẳng khá hơn hồi nãy chút nào, đang thẫn thờ ngồi một mình.

Ông ho hai tiếng, anh ta ngược lên, lông mày nhú lại.

- Chào anh, tôi... đến cùng Hàng Hàng.

Lạc Gia Lương cười cầu tài:

- À, tôi không để ý. Anh với Hàng Hàng là?

Ông im lặng, đắm chiêu nhìn gương mặt nhếch nhác thảm hại đó, nỗi đau xé ruột lại trào lên. Tại sao Gia Doanh lại lấy một người đàn ông như vậy? Ông vẫn không thể nào thuyết phục bản thân mình tin được điều này.

- Trông anh nho nhã như vậy, chắc chắn là thầy giáo của Hàng Hàng ạ? – Tự mình là thông minh, Lạc Gia Lương đoán thử.

Ông không phủ nhận.

- Hàng Hàng nhà chúng tôi học rất giỏi, không bao giờ khiến chúng tôi phải lo lắng. Mấy năm nay được bao nhiêu là giải thưởng, thiết kế đại một trò chơi cũng kiếm được một đồng tiền. Làm thầy giáo của con bé cũng nhẹ nhõm nhỉ!

Sắc mặt ông Án Nam Phi thoát thay đổi, ông không thích cái vẻ tự hào và đắc ý của Lạc Gia Lương khi nói về Hàng Hàng, lại còn “Hàng Hàng nhà tôi” nữa.

- Anh thiếu tiền lắm à?

Lạc Gia Lương cười ngô nghê:

- Chi tiêu hàng ngày vẫn ổn, gia đình bình thường thì lo liệu được. Nhưng chẳng phải Hàng Hàng muốn đi du học sao, chuyện này phải tốn nhiều tiền. Bố mẹ vợ tuổi tác đã cao, sau này muốn đón họ tới Bắc Kinh nhưng nhà lại quá nhỏ, phải đổi căn khác rộng rãi hơn. Anh biết đấy, cán bộ viên chức chỉ có mấy đồng lương còm, chỉ đủ ăn đủ mặc, vì thế phải nghĩ cách. Bắc Kinh nhiều người đi lại, chạy xe ôm dịp Tết rất đắt khách. Haizz, những việc khác tôi cũng chẳng giỏi.

Gia Doanh không sống tốt như những gì cô ấy nói, có phải không?

- Chạy xe ôm là con đường tắt, nhưng không thích hợp với tuổi tác của anh. Tôi có thể nhờ người giúp anh đổi sang một công việc khác có mức lương hậu hĩnh hơn. Phía cảnh sát giao thông, tôi sẽ nói chuyện, họ sẽ không truy cứu chuyện chạy xe ôm chui. Ngoài ra, kinh phí du học của Hàng Hàng, tôi sẽ lo.

Lạc Gia Lương ngừng cười, đánh giá ông từ trên xuống dưới:

- Rốt cuộc anh... là ai?

Ông rút ra một tấm danh thiếp:

- Sau này nếu gặp phiền phức gì, cứ gọi cho tôi.

Lạc Gia Lương không nhận, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cám ơn, nhưng tôi nghĩ tôi không dùng đến.

Anh ta chuyển ánh mắt từ mặt ông Án Nam Phi ra ngoài cửa, vẻ mặt nghiêm túc.

Đứng thêm một lúc, bỗng ý thức được hình như mình không được chào đón, ông Án Nam Phi bèn xoay người đi ra ngoài.

Như hòa với tâm trạng của ông, tuyết mạnh dần, những bông tuyết trắng xóa điên cuồng nhảy nhót, người đi đường cuống quýt che mặt chạy.

Thăng thốt cả đoạn đường, xe dừng lại bên ngoài ngân hàng của Gia Doanh.

Ông lấy điện thoại ra, nhìn bàn tay đang run lên cầm cập của mình.

- Có chuyện gì? – Giọng chị lộ rõ vẻ sốt ruột.

- Đúng, có chuyện. Em xin nghỉ nửa ngày, chúng ta tới chỗ nào nói chuyện.

- Xin lỗi, lát nữa tôi phải họp.

Ông không nhìn được gằm lên:

- Chuyện của Gia Hàng quan trọng hơn cuộc họp của em!

Hơi thở của chị trở nên nặng nề, rất lâu sau, chị mới lên tiếng:

- Tôi sẽ ra ngay.

Họ hẹn nhau ở quán cà phê thư giãn đầu phố, buổi chiều khách khứa không đông.

- Anh quen Gia Hàng thế nào? – Gia Doanh không lòng vòng.

Ông Án Nam Phi chau mày, như thể câu trả lời này hơi khó, nhưng ông vẫn trả lời:

- Anh... là dượng của Thiệu Hoa.

- Thiệu Hoa? Là ai?

Tim ông Án Nam Phi ngừng đập trong giây lát, ông nhìn Gia Doanh, chị thật sự không biết gì. Bỗng nhiên, ông nhớ tới hôm Phàm Phàm tròn ba tháng, ông Trác Minh nói muốn gặp mặt bố mẹ Gia Hàng, rõ ràng, phía gia đình Gia Hàng có lẽ vẫn chưa biết gì về cuộc hôn nhân của cô và Thiệu Hoa.

Con bé này, to gan mà kín miệng.

- À, là... là một người quen của anh và Gia Hàng. – Chuyện này để Thiệu Hoa và Gia Hàng đứng ra giải thích thì tốt hơn, nếu tự ông nói ra, e là Gia Doanh sẽ càng khó chấp nhận.

Chị tin liền.

- Bây giờ anh muốn thế nào?

- Tại sao khi đó không cho anh biết chuyện của Hàng Hàng? – Ông đau lòng hỏi.

Gia Doanh cảm thấy thật nực cười.

- Tại sao anh phải biết.

- Anh... là cha của nó, anh có quyền.

- Mười hai năm có đủ không?

Ông bàng hoàng nhìn chị.

- Trên thế giới này, trừ bố mẹ và tôi, không có người thứ tư biết chuyện Hàng Hàng là do tôi sinh ra, nhưng anh lại điều tra ra được, thoát tiên tôi cũng phải cảm thán, có lẽ huyết thống là chuyện không thể nói rõ được. Nhưng thế thì đã sao? Án Nam Phi, tôi đợi anh mười hai năm, từ Nam Cực tới Bắc Cực, từ Tây bán cầu tới Đông bán cầu, dù anh ở nơi nào, cũng đủ để anh quay về bên chúng tôi. Nhưng anh từ bỏ, anh kết hôn với người phụ nữ khác. Bây giờ, anh chạy tới rồi cuộc muốn nói với tôi điều gì? Hàng Hàng đã hai mươi ba tuổi, không còn là đứa bé lấm chাম biết đi, sẽ không níu tay tôi hỏi, chị ơi, tại sao bố mẹ mình trông như ông bà của các bạn ấy, hay là chị làm mẹ em đi! Tôi nhìn gương mặt nhỏ bé của nó, không biết phải nói gì. Anh không cần cảm thấy tội nghiệp, thực tế Hàng Hàng hết sức vui vẻ, bố mẹ tôi cưng chiều nó hết mực, chồng tôi cũng rất thương nó. Nó không thiếu thốn gì so với những bạn cùng trang lứa. Nếu anh muốn hối hận, muốn bù đắp, thật sự là không cần thiết, bởi vì nó không thiếu gì cả.

Những lời này, Gia Doanh nói một cách vô cùng bình tĩnh, giọng điệu đều đều không lên không xuống, như một giáo viên đang giảng giải từng bước cho học sinh.

Bởi vì tuyệt vọng, cho nên toàn thân tê liệt!

- Một câu xin lỗi không đủ để xóa nhòa những nỗi đau em đã phải chịu, Gia Doanh, năm đó anh...
- Đừng nói nữa, tôi nghĩ anh có lẽ vẫn chưa đủ dũng khí để gánh vác một gia đình, cũng chưa sẵn sàng để làm cha. Tuy năm đó đã từng oán trách anh, nhưng vẫn phải cảm ơn anh đã để Hàng Hàng lại cho tôi.

Trong đầu bỗng nổ bùng một tiếng, ông Án Nam Phi mím chặt môi, không kìm chế nổi bật khóc.

Những lời này còn khiến ông đau đớn hơn ngàn câu trách móc, chửi mắng, khiến ông đau đớn hơn hàng trăm cái bạt tai.

Người mẹ trẻ mười tám tuổi ôm đứa con nhỏ ngây ngốc đứng bên con đường mòn nhìn về phía xa xăm, chờ đợi một người sẽ không quay trở lại, suốt mấy hôm nay, hễ nhắm mắt là trong đầu ông lại hiện ra cảnh này. Khi chia tay với Gia Doanh ở trấn Phượng Hoàng, ông đã hứa với chị sẽ quay lại vào mùa hè năm sau, sau đó hai người cùng trở về Nam Kinh. Gia Doanh học đại học, còn ông sẽ học thạc sĩ hoặc làm việc tại Nam Kinh.

Khi đó thông tin liên lạc chưa phát triển, không có tin nhắn, không có email, tín hiệu điện thoại đường dài lại không được tốt, việc liên lạc vẫn chủ yếu bằng thư từ.

Bài vở năm thứ tư không nhiều, phần lớn các bạn học đều liên hệ với các đơn vị để chuẩn bị thực tập, ông thì ôn tập để thi nghiên cứu sinh. Một hôm, bố mẹ đột nhiên tới trường, cho ông biết họ đã nhờ vả quan hệ để đưa ông ra nước ngoài du học.

Ông do dự, nói với bố mẹ mình sẽ suy nghĩ. Nếu ông ra nước ngoài thì Gia Doanh phải làm sao? Nhưng việc ra nước ngoài đúng là một miếng bánh thơm ngon. Thời đó, xuất ngoại vẫn là một chuyện hết sức hiếm hoi. Từ nước ngoài trở về, cả người như được dát một lớp vàng.

Trên lớp, ông nói chuyện hợp với Lê Trần, bèn đem vướng mắc của mình nói cho cô nghe.

Lê Trần cười lớn:

- Án Nam Phim cậu sẽ không coi lời của một cô bé mười tám tuổi là thật đấy chứ? Cô ấy vẫn còn chưa có quyền bầu cử, làm chuyện gì đều không thể có tính ổn định. Như hồi trung học mình có thích một cậu bạn cùng khóa, cả hai hẹn sẽ cùng thi vào một trường đại học, kết quả cậu ta trượt, đi học ở tỉnh khác. Năm thứ nhất bọn mình vẫn còn liên lạc, dần dà cũng nhạt đi, mỗi người có những mối quan hệ riêng, sống rất vui vẻ. Tuổi bọn mình mà tự dưng nói đến thiên trường địa cửu, sẽ khiến người khác cười rụng cả răng đấy.

Ông im lặng, ông không nghĩ xa đến thế, chỉ cảm thấy thích bèn cố gắng thích thôi.

- Nếu bây giờ cậu ở lại vì cô ấy, nhưng sau này hai cậu vẫn chia tay, cậu có hối hận không?

Ai có thể giữ cho tình yêu luôn tươi mới? Ai có thể thốt ra lời thề ước vĩnh hằng?

Thật đúng lúc, những cánh thư một tháng bốn lá của Gia Doanh bỗng bị ngắt đoạn, thủ tục bố mẹ làm lại nhanh, ông cứ như vậy bị đẩy lên máy bay.

Sau đó, chuyện xảy ra ở trấn Phượng Hoàng đã trở thành một hồi ức đặc biệt trong những năm tháng trẻ dại của ông. Hình bóng Gia Doanh càng lúc càng xa. Ông cũng có thêm vài người bạn gái, nhưng không được lâu dài. Cho đến khi gặp được Trắc Dương, ông cảm thấy nên ổn định.

- Bây giờ anh cũng có một gia đình hoàn mỹ, không nên phá hoại nó, Hàng Hàng sống rất tốt, cứ như vậy đi, đừng làm cuộc sống thêm phức tạp nữa.

Gia Doanh rất thông tình đạt lý, kỳ thực từng chút từng chút một chặn đứng ông khỏi Gia Hàng. Chị luôn nhìn ra con đường bên ngoài cửa sổ kính, không để tâm đến những giọt nước mắt trên mặt ông.

- Gia Doanh, anh xin em, hãy để anh làm tròn bổn phận với Hàng Hàng.
- Nó đã tự kiếm tiền được rồi, đến tôi muốn làm điều gì cho nó cũng bị từ chối, huống chi là người ngoài?

Một lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim ông, máu đầm đìa tuôn, không đau, không buốt, ông chỉ cảm thấy lạnh.

- Việc anh có thể làm cho nó, là tránh xa nó ra, vĩnh viễn đừng lột trần lời nói dối đó, để nó được tiếp tục cuộc sống bình an vui vẻ của mình.

Ông lau nước mắt.

- Gia Doanh, anh đã kết hôn, nhưng Hàng Hàng là đứa con duy nhất của anh. Em bảo anh tránh xa nó, anh không làm được.

Chị cười lạnh lùng:

- Nếu anh quyết định ích kỷ như thế, vậy tức là anh đã hủy hoại cả hai gia đình, hủy hoại Hàng Hàng!

Ông không thể.

Ông chỉ có thể mở mắt nhìn Gia Doanh rời khỏi. Bóng chị nhỏ nhắn yếu ớt, cái eo mảnh mai uyển chuyển. Người con gái tốt đẹp như vậy, năm đó sao ông nở lòng buông tay?

Ông không còn mặt mũi nào hỏi chị tại sao lại lấy người chồng kém cỏi kia. Nếu Lạc Gia Lương không xứng, vậy thì ông xứng với chị ở chỗ nào?

©STENT: .luv-ebook

Gia Doanh tự nhủ lòng không được ngoái lại, nhưng khi đi lên lầu, chị vẫn không nén được mà ngoảnh lại nhìn, ông Án Nam Phi vẫn ngồi yên tại đó. Những người đi ngang qua ông đều sững sốt, nhìn ông... một người đàn ông đang rơi nước mắt.

Chị lê bước nặng nề trở về chỗ ngồi trong văn phòng. Văn phòng kiểu mở, khách xin tư vấn đi ra đi vào, không có không gian riêng để chị trấn tĩnh tinh thần. Chị lặng lẽ rót ỉnh một ly trà, nước nóng xuyên qua chiếc ly thủy tinh làm ấm đôi tay chị, chị bước tới bên cửa sổ.

Tình yêu là ngọn lửa, đốt cháy dòng máu trong cơ thể, con người trở nên hoang dại, hoạt bát, như có thể lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần được ở bên người ấy, thì sẽ chẳng nề hà gì mà xông tới.

Mang thai không phải là chuyện bất ngờ.

Chu kỳ kinh nguyệt của chị không chính xác, khi đó lại không nghĩ tới chuyện này, lại đúng dịp mùa đông, quần áo càng mặc càng nhiều, tận đến sau khi thi giữa kỳ, mẹ phát hiện ra eo chị to lên, chất vấn chị kẻ gây họa là ai.

Chị nín thở như hén.

Suy nghĩ đầu tiên là hoảng loạn, sợ hãi, sau đó chị bắt đầu khóc. Sống chết cũng không chịu nói ra cái tên Án Nam Phi. Chị chạy suốt đêm tới bưu điện gọi điện cho ông, bạn ông nói ông đã ra ngoài ăn cơm.

Bố mẹ cũng hoảng hốt, họ kỳ vọng rất nhiều ở chị.

Bố vác gậy đuổi đánh chị, mẹ ông chân bố khóc, nói đánh thì có ích gì, chuyện đã xảy ra rồi, mau nghĩ cách giải quyết, lấy giấy ra bọc lửa.

Bố mẹ bàn nhau đưa chị lên tỉnh phá thai, nơi đó không có người quen.

Chị không nghĩ được gì, đành phải nghe theo bố mẹ.

Chị ngồi trên hành lang bệnh viện, bố đi đóng viện phí, mẹ ngồi với chị. Có một đôi bố mẹ trẻ đẩy một chiếc xe nôi đi qua trước mặt họ, đứa bé vừa kêu một tiếng, bố mẹ liền vội ngồi sụp xuống, bế nó vào lòng, kiểm tra xem có phải bím ướm hay không.

Tim chị thất lại, bỗng nhiên chị tràn đầy dũng khí.

Chị bảo mẹ: Mẹ, còn muốn nghỉ học, con muốn sinh con.

Dường như chị đang nhìn thấy: Một ngày nào đó, chị và Án Nam Phi cũng đẩy chiếc xe nôi như thế này, Án Nam Phi cũng sẽ cúi xuống âu yếm bế đứa con của hai người lên như thế này.

Sao chị nỡ đành lòng giết chết kết tinh tình yêu của họ?

Mẹ chị khóc rống lên:

- Con diên à, con mới từng này đã làm mẹ, sau này không đi học được, cũng không cưới chồng được.
- Mẹ yên tâm, bố đứa trẻ sẽ lấy con. – Chị xoa bụng, ánh mắt lấp lánh.

Bố tức giận đánh chị, chị che bụng, không tránh không né.

Mấy đêm liền bố mẹ không chợp mắt, sau đó, mẹ đưa chị tới nhà bà ngoại ở vùng Đông Bắc, thực ra nơi đó chẳng còn bà con thân thích, mẹ làm thêm ở siêu thị, chị bán hoa cho tiệm hoa.

Mùa hè năm thứ hai, họ trở về trấn Phượng Hoàng, mẹ ôm Gia Hàng trong lòng. Mẹ nói: Nếu người con trai đó trở lại tìm con, vậy thì hai đứa lập tức thành hôn, Hàng Hàng trả lại cho con. Nếu người đó không trở lại, Hàng Hàng sẽ là em gái con.

Án Nam Phi không trở lại.

Vì Hàng Hàng, bố mẹ chị bị mất việc, toàn bộ tiền dành dụm trong nhà đem nộp phạt. Chị vẫn là cô học sinh ngoan Gia Doanh trong mắt bạn bè và thầy cô, chị thi đỗ một trường đại học danh giá, cuộc sống dường như vẫn êm đềm như gấm.

Chỉ có chị và bố mẹ biết, cuộc đời của chị đã rẽ ngoặt từ lâu.

Nhưng thật sự không có gì phải tiếc nuối, sự vui vẻ mà Gia Hàng đem lại cho chị đã chiến thắng nỗi đau mà ông Án Nam Phi đem lại, cho nên chị nói với ông: cảm ơn!

Thần thờ cổ gượng tới lúc tan sở, chị đi siêu thị mua ít đồ ăn và điểm tâm, lúc ra ngoài chị gọi cho Gia Hàng, bảo cô cùng ra ngoài ăn tối.

- Chị, em đang ở nhà chị nè! Anh rẽ đang cán bột làm mì xào cho chị ăn. – Giọng Gia Hàng đầy hào hứng.
- Chị cười đau khổ, vòng lại siêu thị mua vội mấy món quen thuộc.

Vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi thơm của mì xào, hơi nước trong nhà bếp bay đầy phòng khách.

Chị cau mày, chạy vào kéo cửa bếp, phát hiện ra động tác mở nồi của Lạc Gia Lương hơi chật vật.

- Tay anh làm sao thế?

Lạc Gia Lương đứng đờ người trước bếp.

Chị xoay vai anh lại, sợ hết hồn.

- Doanh Doanh, em đừng sợ, chỉ là vết thương ngoài da thôi, bên trong đều ổn cả, mấy ngày nữa là lên da non thôi... – Lạc Gia Lương cuống quýt giải thích.

Chị sốt ruột hét lên:

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Anh ta nỡ một nụ cười, cúi gằm đầu như một đứa trẻ vừa gây họa.

- Đầu anh có bị làm sao không?

- Không, không làm sao hết, vẫn gốc y như hồi trước, hi hi!

- Lạc Gia Lương, em sẽ bị anh làm cho tức chết mất thôi, bảo anh đừng đi cái xe cà tàng đó, anh lại không chịu nghe. Anh cứ phải để xảy ra chuyện khiến em hết hồn thì anh mới vui ư?

- Chị, nói bớt lại một hai câu. – Nghe thấy tiếng nói, Gia Hàng từ phòng Tử Nhiên chạy ra. – Anh rẽ đâu có muốn bị đâm.

- Hàng Hàng, em cứ để Doanh Doanh mắng anh đi, đó là chị em quan tâm đến anh. – Lạc Gia Lương đưa tay vỗ đầu, cười ngây ngô, chỉ vào cái nồi đang sôi ùng ục phía sau. – Anh có thể vừa làm mì vừa nghe được không?

Gia Doanh dở khóc dở cười:

- Lạc Gia Lương, anh tưởng anh vẫn là trẻ con chắc. Anh nhìn xem tóc anh có bao nhiêu sợi bạc, xin anh đừng để em phải lo nghĩ nhiều, anh vứt cái xe ghê kia đi, đi xe buýt mà đi làm.

- Không cần vứt.

- Hả?

Anh len lén liếc mắt nhìn chị:

- Cái xe ấy đã tan thành mây khói rồi.

Mặt Gia Doanh thoát trắng bệch, rất lâu sau không nói được lời nào.

- Anh ra ngoài dọn bát đĩa đi, để em làm mì cho. – Chị ngắm thật kỹ gương mặt anh, thở dài một hơi rồi đẩy anh ra ngoài.

Ở một góc chị không nhìn thấy được, Gia Hàng len lén giơ tay thành hình chữ V với Lạc Gia Lương, anh ta lại cười hi hi.

Thức ăn chín bày ra đĩa, mì xếp xung quanh, gia vị đặt trong bát, Gia Doanh còn làm thêm một bát canh nước rau nấu thịt xắt sợi, bốn người quây quần quanh bàn ăn.

- Hàng Hàng, kết quả thi IELTS của em chắc có rồi chứ? – Gia Doanh lờm Lạc Gia Lương, bàn tay đang với bát gia vị của anh ta lại thụt lại, đành phải ăn mì với nước canh.

Miệng Gia Hàng nhồm nhoàm:

- Có từ ngày hai mươi rồi ạ.

Gia Doanh đánh mặt:

- Có phải thi không tốt không?

- Điểm bình quân là 8.5.

- Thang điểm bao nhiêu?

- 9 ạ!

- Kết quả như thế nghĩa là gì?

- Thành tích rất tốt, có thể sử dụng tiếng anh tự nhiên, chính xác, lưu loát và hiểu được trọn vẹn. Chị, em thi cũng khá đấy chứ!

Gia Doanh thở hắt ra một hơi:

- Cái con bé này, sao lại giấu tới tận giờ này?

Chị quá vui mừng.

Tử Nhiên bật ngón cái lên:

- Dì siêu quá.

Gia Hàng hí hóp mặt:

- Đương nhiên rồi, dĩ là ai cơ chứ, là dì của Tử Nhiên cơ mà. À, chị, không phải em giấu, mà vì em vui quá nên quên không nói.

- Phen này có thể nộp đơn xin học ở Harvard rồi, nếu thủ tục hộ chiếu, visa gì đó làm nhanh, thì tháng Ba là có thể đi được rồi. Cậu sư huynh kia của em biết chuyện này chưa?

- Sư huynh nào thế? – Lạc Gia Lương hỏi.

Tử Nhiên giơ tay:

- Cháu cũng muốn biết.

Gia Hàng cười khan:

- Em đang ăn mì nhé, mọi người đừng hỏi mãi như cảnh sát thế.
- Nếu cậu ta không thể đợi em, vậy thì đừng tiến tới, tránh cho cả hai khỏi bị tổn thương.
- Chị. – Gia Hàng đặt đĩa xuống. – Những chuyện này để sau hãy nói!

Gia Doanh nhìn cô mấy lượt:

- Được, nhưng chị vẫn muốn hỏi một chuyện, em có quen Ấn Nam Phi không?

Gia Hàng suýt sặc.

- Người này làm sao? – Lạc Gia Lương hỏi.

Gia Doanh bỗng nhảy dựng lên:

- Anh... cũng quen anh ta à?
- Cũng không hẳn là quen, hôm nay anh ta cùng Hàng Hàng tới bệnh viện.

Môi Gia Doanh run bắn lên, mặt tái xanh:

- Anh ta... anh ta nói gì với anh?
- Chỉ chào hỏi thôi. – Nhìn sắc mặt biến đổi trong phút chốc của Gia Doanh, Lạc Gia Dương không nói quá nhiều.
- Hàng Hàng, sao em lại quen anh ta? – Gia Doanh lạ lẫm nhìn Gia Hàng.

Gia Hàng chưa bao giờ thấy Gia Doanh mất kiểm soát như vậy, cô ấp úng đáp:

- Bắc Kinh... cũng không lớn lắm.
- Vậy em đã nhận thứ gì của anh ta chưa?
- Chị, chị đang nói gì vậy, em sao có thể tùy tiện nhận đồ của người khác. – Gia Hàng chột gạ giấu tay sau lưng, đẩy cái đồng hồ thủ trưởng tặng lên phía trên cổ tay.
- Vậy thì tốt. – Gia Doanh nhắm mắt lại. – Chị không cần biết tại sao hai người quen được với anh ta, nhưng từ giờ trở đi, tuyệt đối không được liên lạc với anh ta nữa, đừng hỏi chị lý do.

Gia Hàng thầm lẩm bẩm trong lòng, chị cứ như có thù hằn gì với dương ấy, không thể nào, dương mới từ nước ngoài trở về mà!

Chưa ăn xong cơm tối, Gia Doanh đã quay về phòng, Gia Hàng và Tử Nhiên thu dọn bát đĩa, Lạc Gia Lương đứng ở cửa một lúc rồi lại quay vào lấy một bao thuốc ra hút.

20. Chương 20: Đêm Chưa Tàn, Nền Cháy Lắt Lay (2)

Cửa tứ hợp viện khép hờ, những đại viện ở quân khu này đêm đến tuyệt đối không đóng cửa, không ai nhặt cửa rơi trên đường. Trên mái hiên còn đọng vài tia nước đóng băng, lấp lánh dưới ánh đèn đường.

Lính cần vụ đã dọn sạch tuyết đọng trước cửa, nhưng hơi nước vẫn ngấm vào mặt đất, đến đêm là đóng băng, hơi trơn trượt.

Gia Hàng hà hơi vào tay, khẽ khàng đẩy cửa ra.

Phòng em bé tối om, phòng ngủ chính cũng tối mò, à, phòng dành cho khách vẫn còn sáng đèn, ánh đèn lọt qua khung cửa, hắt thành một vầng sáng trên sân.

Cô thò đầu vào cười.

Tiểu Phàm Phàm đang ở trên giường ngẩng phắt dậy, toét miệng ra cười theo.

- Phu nhân đã về! – Thím Đường ngồi bên cạnh giường giữ Tiểu Phàm Phàm, ngăn không cho cậu nhóc ngã xuống dưới.

- Tiểu Phàm Phàm, con chưa xin phép mà đã vào khuê phòng của Heo hử, có biết tội gì không? – Gia Hàng nhe nanh múa vuốt xông tới, chọc cho Tiểu Phàm Phàm cười như nắc nẻ.

- Giờ thì tốt rồi, cứ tới tới là cậu nhóc lại ưỡn bụng về phía này, tôi đành phải bế nó sang đây. Thím Đường cười cười kể tội.

- Tiểu Phàm Phàm chẳng ngoan chút nào nhé! – Gia Hàng phùng mang trợn má, nhưng Tiểu Phàm Phàm chẳng thèm để ý, cười toe đòi cô bế.

- Thiếu tướng Trác đâu? – Cô hỏi thím Đường.

- Cậu ấy gọi điện về bảo tối nay có cuộc họp khẩn, chưa về được. – Nói rồi, thím ngáp một cái.

Gia Hàng ăn cần bảo thím Đường đi ngủ trước, cô trong Tiểu Phàm Phàm, đợi Trác Thiệu Hoa trở về.

©STENT: .luv-ebook

Trong mắt Tiểu Phàm Phàm chỉ có Gia Hàng, thím Đường vẫy tay với cậu, cậu cũng chẳng thèm nhìn.

- Đồ nịnh bợ. – Gia Hàng lấy chăn quây xung quanh rồi để Tiểu Phàm Phàm vào giữa. Tiểu Phàm Phàm khua chân múa tay, phản đối việc phải rời xa Hàng Hàng.

Gia Hàng trừng mắt nhìn cậu nhóc.

- Heo ở ngoài cả ngày, phải đi rửa mặt rửa chân, đánh răng đã chứ!

Nhưng vẫn không dám ở trong nhà vệ sinh quá lâu, vặn một chậu nước ra để rửa mặt. Lúc thay đồ ở nhà, cô nói:

- Tiểu Phàm Phàm, quay mặt ra chỗ khác.

Tiểu Phàm Phàm tròn mắt một cách quang minh chính đại, cười khanh khách.

Trong phòng rất ấm, cô cởi áo khoác cho Phàm Phàm, phen này thì tốt rồi, tay chân chậu nước linh hoạt hẳn lên, hươ loạn xạ trong cái chăn quây.

Gia Hàng đứng ở góc giường vỗ vỗ tay:

- Tiểu Phàm Phàm, bò lại đây!

Cậu nhóc chớp chớp mắt, nước dãi chảy lòng thòng, chỉ biết ngọ nguậy tại chỗ.

- Con không biết bò hử? Giống con cún con ấy!

Tiểu Phàm Phàm vẫn không biết phải làm gì.

Gia Hàng thở dài:

- Con ngốc thật đấy, nhóc thôi ạ! Thôi được rồi, Heo sẽ làm mẫu cho con.

Cô quỳ lên trên giường, khom người xuống, bò mấy bước:

- Nhìn thấy chưa, tay cũng phải chống xuống đất, người giữ thẳng, sau đó hai tay hai chân đều dùng sức tiến về phía trước.

Có lẽ Tiểu Phàm Phàm thấy trò này hay ho, đầu đuôi ngoáy loạn lên.

Gia Hàng hứng chí bò tới bò lui mấy vòng, còn bắt chước tiếng chó sủa gâu gâu.

- Biết chưa hử?

- Đùng yêu cầu cao quá, trẻ con đến tháng thứ bảy mới biết ngồi, tám tháng mới biết bò.

Trong phòng còn có người thứ ba?

Nghe tiếng nói, Gia Hàng quay đầu sang, Trác Thiệu Hoa đang thảnh thơi đứng tựa cửa, giọng nói trầm ấm, dáng đứng tao nhã, nụ cười hiền hòa.

Cô lập tức tung chăn ra, bế Tiểu Phàm Phàm chui tọt vào trong đó

Xấu hổ mặt đỏ như gấc rồi.

Lần này mặt mũi chìm ngấm tận Bắc Băng Dương rồi, nhất thời không trôi về được.

Tiểu Phàm Phàm lại không chịu chui trong bóng tối, cuống quýt kêu ầm lên, đầu lắc nguầy nguậy.

Góc chăn bị kéo ra từ phía ngoài, ha, ánh sáng lại về bản.

- Em để Phàm Phàm thở với chứ!

Gia Hàng ngượng ngịu cười với khuôn mặt được phóng đại của thủ trưởng:

- Ha ha, anh về rồi ạ, vậy thì bế thằng nhóc thối này đi, nó phải ngủ rồi.

- Hình như nó thích ngủ ở đây hơn. – Mắt Trác Thiệu Hoa hơi nheo lại.

- Ở đây... thì có gì hay?

Anh cúi thấp đầu xuống, hơi thở gần trong gang tấc, nhìn vào mắt cô, như thể cô khuynh quốc khuynh thành, như thể cô vô cùng gợi cảm.

- Anh cũng thích ở đây.

Miệng lưỡi cô khô khốc, bắt đầu lắp bắp:

- Thủ trưởng... Có phải anh muốn đổi phòng với em không?

- Qua Tết phòng ngủ chính phải sửa sang lại, đúng là anh muốn đổi phòng. – Anh khẽ cười, tiếp tục tiến lại gần.

Cô nhắm mắt lại, tim đập thình thịch như trống, cảm giác được hơi thở nóng hổi của anh.

- Phàm Phàm có nhớ bố không?

Cái miệng xinh của Phàm Phàm khép chặt, chỉ biết phun bọt, không rặn ra được một từ hoàn chỉnh.

Môi anh đập lên gò má non mịn của cô, đầu tiên là bên trái, sau đó là bên phải, sau đó...

Đáp thẳng xuống mu bàn tay cô... cô sợ tim mình sẽ vọt ra ngoài cổ họng, không thể không dùng tay bịt lại.

Bốn mắt nhìn nhau, không gian ngập tràn cảm xúc.

- Thiếu tướng Trác Thiệu Hoa. – Cô hắng giọng, mặt mày nghiêm túc.

Anh gạt đầu, nhắc Phàm Phàm từ trong chăn ra bế trong lòng mình, thuận thế ngồi xuống.

- Nếu em không thân quen với anh, nếu không phải em hiểu anh, anh... dạo gần đây những hành vi của anh sẽ khiến người khác hiểu lầm hình như anh đang trêu ghẹo em... – Chuyện này cô đã giữ trong lòng lâu lắm rồi, luôn muốn nói chuyện nghiêm túc với anh, chỉ có điều không tìm được cơ hội thích hợp. Em biết anh không phải là người như vậy, nhưng vẫn cần phải chú ý một chút, đừng để người có ý đồ thêu dệt.

Ý cười trong ánh mắt hòa tan trong khóe môi đang cong lên:

- Vậy em có thấy anh đối xử với người khác như vậy bao giờ không?

- Không, cho nên em mới nhắc nhở anh.

Nụ cười của anh càng đậm:

- Thế thì em lo lắng điều gì? Anh chỉ đối với em như thế, em lại không hiểu lầm.

Anh đổi Phàm Phàm sang bế bằng tay kia, cánh tay còn lại bỗng siết chặt, xoay người, đôi môi mát lạnh phủ lên cái miệng đang hơi há ra.

- Ngốc quá đi mất!

Trong lúc choáng váng, cô nghe thấy anh thở dài.

- Buổi tối ăn mì xào à? – Anh ngược mắt lên.

Đầu ngón chân cô cũng đỏ bừng lên vì xấu hổ, vừa rồi sợ Tiểu Phàm Phàm đợi lâu sốt ruột, cô còn chưa kịp đánh răng.

Càng xấu hổ hơn là, khi anh buông cô ra, tên nhóc trong lòng cũng chu cái mỏ ra, cô không thể không dẫu môi ra, chủ động hiến hôn.

- Anh đã gọi điện tới bệnh viện hỏi han tình hình của anh rồi, mọi thứ có thể coi là tốt đẹp.

- Cám ơn anh đã quan tâm. – Cô cân nhắc từng chữ, cảm thấy hơi không chịu nổi áp lực.

Trác Thiệu Hoa cố tình lườm cô:

- Hôm nay sao tự nhiên lại hiểu chuyện như vậy?

Cô trợn mắt, đúng rồi, cô vẫn còn có chuyện phải tính sổ với anh:

- Thiếu tướng Trác Thiệu Hoa, anh có nghĩ đến hậu quả của việc bố mẹ em đi nhờ máy bay quân sự không?

Cô bắt đầu dấy binh hỏi tội.

- Khi nhận lời sinh Phàm Phàm, em có nghĩ tới chuyện đó sẽ ảnh hưởng tới cuộc đời em như thế nào không?

- Anh bình thần hỏi ngược lại.

Cô sưng người, hàng mi dài không ngừng chớp chớp.

- Nói thế này đi, em có cảm thấy việc sinh Phàm Phàm là một sai lầm không?

Cô lắc đầu.

- Bởi vì không phải là sai lầm, cho nên làm việc nghĩa lòng không chùn bước. Chuyện để bố mẹ đi máy bay quân sự, anh cũng cảm thấy không phải là một sai lầm, có lý do gì mà không làm chứ?

Ha, sao lại nói như thế cô vô cớ gây náo loạn vậy?

- Nhưng tình hình của chúng ta đặc biệt như vậy, sẽ... sẽ dọa cho bố mẹ và chị hai chết khiếp mất.

- Vậy chẳng lẽ dấu mãi? Gia Hàng, em cảm thấy Bắc Kinh lớn lắm sao? Em cảm thấy trên đời này thật sự có giấy gói được lửa sao? Em cảm thấy việc bố mẹ và chị hai nghe người ta thêm mắm dặm muối, nói bóng nói gió về chuyện của chúng ta và việc chúng ta thẳng thắn thừa nhận, việc nào tốt hơn?

- Thẳng thắn thừa nhận em mang thai hộ? – Gia Hàng nín thở, lòng thấp thỏm, bố mẹ và chị là những người theo nề nếp cũ, có thể hiểu được chuyện này không? Nhưng lời thủ trưởng cũng có lý.

Bắn khoắn!

- Trong nhà có hai người đàn ông, không cần để phụ nữ phải gánh trách nhiệm, anh với Phàm Phàm là đủ rồi, em cứ trốn sau lưng bọn anh là được.

Gia Hàng bị anh chọc cười:

- Không cho phép lấy Phàm Phàm ra làm bia đỡ đạn.

- Con sẽ lấy làm vinh hạnh.

- Thủ trưởng, có phải anh lại chủ động thừa nhận anh là một kẻ phụ bạc?

- Bố mẹ tuy buồn lòng vì con cái làm mình thất vọng, nhưng đều sẽ khoan dung, bác ái, bởi vì họ tin rằng con mình về bản chất không xấu, chỉ cần cho chúng thời gian, chúng sẽ trở nên tốt đẹp.

- Đúng vậy, hồi trước dù em gây họa lớn tới đâu, bố mẹ và chị hai cũng đều tha thứ.

Hy vọng lần này cũng thế.

Anh cười khê:

- Cùng lắm anh lại ăn một cái tát nữa thôi.

Haizz, cô cũng nhớ lại năm vết ngón tay trên mặt anh hôm đó:

- Thủ trưởng, mặt anh cũng dày thật, nếu là em thì em chẳng dám ra khỏi cửa mắt.

Cũng không tính là dày lắm, nếu không, ngay lúc này đây, anh sẽ không rời khỏi phòng dành cho khách như một quý ông lịch sự.

Đêm nay, Gia Hàng trần trọc.

Có lẽ trước đây cô chưa từng nghĩ theo hướng này, nhưng sau khi sắp xếp lại những chuyện khác lạ diễn ra gần đây, cô bị kết luận đó làm cho hóa đá tức khắc vì sợ hãi, cảm xúc ngổn ngang.

Cô lại một lần nữa làm rối tung những việc đã được sắp xếp xong xuôi.

Không làm rõ được, vậy thì tạm thời gác lại, từ trước tới giờ cô luôn như vậy, nếu không, cô sẽ suy sụp.

Anh như vì sao trên trời cao, nếu có rơi xuống đất, thì vẫn là kim cương.

Cô chỉ là một con heo, đã ai nhìn thấy một con heo đeo kim cương bao giờ chưa?

Vò đầu rối bù như tổ quạ, trùm kín chắn, thở phì phò.

Nhận được điện thoại của Chu Văn Cẩn là buổi chiều của ba ngày sau, cách Tết ông Táo hai ngày, Gia Hàng bị Gia Doanh sai đi chợ mua một đồng đồ hải sản, vác về nhà cho Lạc Gia Lương xử lý.

Lạc Gia Lương xin nghỉ phép một tuần. Có lẽ vì sắp đến Tết nên các lãnh đạo đặc biệt có tình người, anh vừa lên tiếng xin nghỉ phép đã đồng ý ngay, không thêm hỏi cả lý do. Phía cảnh sát giao thông cũng không tới tìm anh, đoán là đã có người nói đỡ.

Hiếm khi rảnh rỗi như vậy, anh ở nhà làm hết việc này đến việc nọ, mua hết thức ăn cần chuẩn bị cho dịp Tết, Tử Nhiên và Gia Hàng làm chân sai vặt cho anh.

Ở tư hợp viện di Lữ đã có mấy cậu lính và thám Đường giúp đỡ, cô chỉ là khách, nhưng vẫn duy trì đi sớm về muộn, Tiểu Phàm Phàm không có ý kiến gì về vấn đề này. Buổi tối hễ ăn xong, cu cậu liền ở trong phòng dành cho khách đợi cô về.

Cô hơi có ý tránh thủ trưởng.

Cô và Chu Văn Cẩn hẹn nhau cùng ăn tối ở một quán ăn gần chung cư.

Cô tới trước, nhìn thấy Chu Văn Cẩn và Diêu Viễn cùng xuống xe buýt, hai người họ dừng lại ở cửa tiểu khu trao đổi vài câu, rồi anh mới chạy về phía quán ăn.

Cô đã gọi món xong xuôi, anh vừa tới là cô bảo phục vụ mang thức ăn lên.

Không bia không rượu, một bát canh cá và ba món ăn, thêm một đĩa cơm chiên Dương Châu.

Chu Văn Cẩn hơi đói, ăn rất nhanh.

- Ngày 28 này anh về Triết Giang, ở đó ấm hơn ở Bắc Kinh, đi chơi với anh luôn đi. – Anh nhiệt tình rủ.

Cô lắc đầu:

- Bố mẹ em đến Bắc Kinh, em phải ở lại với họ.

Mắt Chu Văn Cẩn sáng lên:

- Vậy trước mừng năm Tết anh sẽ quay lại Bắc Kinh, cũng nên ra mắt hai bác.

Cô lặng lẽ nhai cơm.

- Sao thế? Chê hình tượng anh không đủ vĩ đại hả? – Anh cười nói. – Mặc dù anh không có gia thế gì, nhưng anh sẽ cố gắng, tuổi anh cũng chưa cao, sau này chắc chắn sẽ không kém những người khác. Heo, em

biết không? Hôm nay anh nhận được một nhiệm vụ quan trọng, việc nâng cấp hệ thống bảo mật hồ sơ của toàn quân sẽ do anh phụ trách.

Cô ngược mắt lên:

- Chu sư huynh, sao anh cứ phải so với người khác?

Chu Văn Cẩn ngơ ngàng, cười thản nhiên:

- Khi đi học, chúng ta có thể tự tin để biểu hiện một cách xuất sắc nhất. Nhưng sau khi đi làm, em sẽ phát hiện ra hiện thực rất tàn khốc, cũng không có sự công bằng đúng nghĩa. Có những người không cần nỗ lực, chỉ cần giờ tay đã đặt tới những đỉnh à cả đời chúng ta không với tới được. Nhưng anh sẽ không nản lòng, anh cũng sẽ không chịu thua, anh sẽ trở thành chuyên gia giỏi nhất trong quân đội, khiến mọi người phải nhìn anh bằng con mắt khác.

Cô uống một ngụm canh, không đáp lại, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

Cô và Chu sư huynh đều là người tính khí kiêu hãnh, nhưng cô chịu thua được, còn anh thì không. Cứ như thế này, cô lo một ngày nào đó Chu sư huynh sẽ ngã rất thảm, nhưng cô không thể khuyên bảo anh. Bởi vì anh bây giờ sẽ không chịu nghe.

Xã hội vốn không có sự công bằng tuyệt đối, nhưng cũng chưa hẳn mọi anh hùng đều không có đất dụng võ. Không cần phải so đo, làm thật tốt công việc của mình là đủ.

- Hai bác bao giờ thì tới? – Chu Văn Cẩn dịu giọng hỏi.

- Tết ông Táo.

- Anh và em cùng đi đón họ, em đừng từ chối, chị hai cũng biết anh mà.

- Chu sư huynh, sau khi anh từ Tây Xương trở về, chúng ta đã nói rõ là vẫn sẽ như trước đây coi nhau như anh em, nếu... vẫn cảm thấy được, thì mới tiến xa thêm. – Đây là kết quả cô đã suy nghĩ suốt mấy ngày, Chu Văn Cẩn đã chấp nhận.

- Anh cảm thấy được mà!

- Em cảm thấy chúng ta vẫn cần hiểu nhau thêm. – Không hiểu tại sao, những gì định nói với Chu sư huynh cũng cứ mãi luẩn quẩn trong đầu, cũng không sốt sắng lắm với việc gặp nhau. Có lẽ Chu sư huynh không thay đổi, mà người thay đổi là cô.

Cô vẫn tiếp tục cố gắng, dù sao anh ấy cũng là Chu sư huynh!

Không khí lập tức trở nên lạnh lẽo.

Chu Văn Cẩn đành mặt lại đi thanh toán, hai người lặng lẽ ra khỏi cửa.

- Em... còn một chút chuyện nữa, lát nữa mới trở về. – Lúc sang đường, cô dừng bước.

- Đi đâu? – Anh lạnh lùng hỏi.

- Ra ngoài. – Cô ghét bị người ta hỏi cung như thế, giờ tay lên vẫy một chiếc taxi.

Mặt Chu Văn Cẩn tái xanh, tức tối, không nói không rằng nhìn cô bỏ đi, sau đó anh ta làm một chuyện khiến chính mình cũng phải kinh ngạc.

- Đuổi theo chiếc xe phía trước. – Anh nói với tài xế taxi.

Trác Thiệu Hoa đã đổi lính lái xe, họ Dụ, cậu lính cũ đã về quân ngũ làm phó liên đội trưởng.

Tiểu Dụ vẫn chưa quen thuộc với tình hình nhà họ Trác.

Trời nhá nhem, ánh đèn xe chiếu lên một bóng người đang cầm cúi đi mãi miết, cậu ta nhìn mãi, do dự nói với Thiệu Hoa đang ngồi ghế sau:

- Thủ trưởng, người kia hình như là phu nhân.

Trác Thiệu Hoa ngồi thẳng người dậy, ờ một tiếng. Chẳng phải chính là Gia Hàng sao, lê từng bước chân trông có vẻ rất mệt mỏi.

- Dừng xe bên đường, cậu về nhà trước, tôi đi một lát. – Lòng khẽ xao động, hiếm khi cô nhóc này lại về nhà sớm như hôm nay.

Gia Hàng bị chiếc xe đỗ xích bên cạnh làm giật mình, lùi lại về phía gốc cây theo bản năng, ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt Trác Thiệu Hoa, cô bĩu môi, coi như chào hỏi.

- Sao không quàng khăn? – Nhìn chiếc cổ trần của cô, anh nhú mày, gỡ chiếc khăn trong áo khoác ra quàng lên cổ cô.

Chiếc khăn rất ấm, còn mang theo hơi ấm của anh.

Cô có mang khăn theo, có lẽ đã để quên trong quán ăn, haizz, trăm mối tơ vò.

- Anh ăn tối chưa? – Chỉ đơn thuần là câu chào hỏi xã giao của người Trung Quốc, cô nhìn tuyết trên cây còn nhiều hơn nhìn anh.

- Chưa, hôm nay chúng ta cùng ra ngoài ăn? – Trác Thiệu Hoa bỗng nhớ lại lần trước cùng cô ra ngoài ăn là Tết Dương lịch, kỷ ức thú vị biết bao, cũng nên ôn cố tri tân thôi.

Cô thực sự không có tâm trạng:

- Em ăn rồi, anh tự đi ăn đi. – Cô đá đá chân.

- Vậy mình cùng đi siêu thị!

Gia Hàng vội đỡ cảm, sợ nó sẽ rút vèo xuống đất.

Ăn tối xong đi siêu thị thông thường là trẻ con đi học xa nhà hoặc những đôi vợ chồng trung niên đã kết hôn n năm, đi siêu thị mua chút đồ dùng, kết hợp đi tản bộ luôn.

- Thủ trưởng, gần đây công việc của anh vất hết cho thuộc hạ làm à, cho nên mới rảnh rỗi như vậy? – Cô giật mấy lần, những vẫn không giật được tay anh ra, đành để mặc cho anh dắt, xoay người đi về hướng siêu thị.

Hai cái bóng một ngắn một dài kéo trên mặt đất, vừa vắn thấp hơn một cái đầu, một cái vai, một cái eo, trông rất hài hòa.

- Nếu có thể như vậy, thì người chồng là anh đây có lẽ sẽ tròn trách nhiệm hơn một chút. Ít ra những ngày lạnh giá như thế này, sẽ không cần phải ở lại văn phòng làm thêm, mà có thể lái xe đi đón vợ yêu, không để cô ấy chen chúc trên tàu điện ngầm hay xe buýt, lại còn phải đi bộ xa như thế nữa.

Đùng, gương mặt lạnh cóng như kè sát một chậu than, nóng rực lên.

Cô vẫn ráng giữ tỉnh táo:

- Những thứ cần dùng trong nhà dì Lữ đều chuẩn bị đầy đủ, đi siêu thị làm gì chứ?

- Cạnh siêu thị có một hàng sủi cảo Đại Nương. – Hỏi một đấng anh trả lời một nẻo. – Ở đó có đồ ăn nhanh, có cơm nóng, đi một rồi chúng ta có thể vào đó ngồi.

Cô nhịn thở, bị thủ trưởng đánh bại rồi, đành phải hòa theo anh vậy. Cứ chậm chậm thả bước như thế này, ống kính kéo ra xa, chỉ một lát sau, họ đã tóe bạc da môi, phía Tây, ánh tà dương rực lên như lửa.

Thực ra, đi dạo trong đêm đông buốt giá như thế này, để gió táp vào mặt, nghe tiếng tuyết rơi xào xạc, trái tim, dần trở nên bình yên.

Lúc vào hiệu sủi cảo Đại Nương, cô thấy hơi mệt. Anh gọi một đĩa bát tết thay bữa tối, cô thực sự không ăn nổi, bèn gọi một ly trà phổ tai ô mai.

Trà phổ tai ô mai, một chút ngọt ngào, một chút cay đắng và ấm áp, uống vào rất sảng khoái.

Cô ôm cổ nhìn ra xung quanh, phát hiện ra những người đang dùng bữa đa phần là một nam một nữ, có một hai bà mẹ đi với con. Cô liếc trộm thủ trưởng, trong mắt người khác, họ là mối quan hệ nam nữ như thế nào?

Nói chuyện gia đình, chuyện chăm sóc con cái, làm những chuyện vụn vặt trong nhà, nếu nói không phải là một gia đình, có ai tin?

- Ngày kia bố mẹ tới, Tiểu Dụ sẽ lái xe đưa em tới sân bay đón họ. Anh đã mượn bạn một chiếc xe của khu vực Bắc Kinh, sau này Tiểu Dụ sẽ cùng mọi người đưa bố mẹ đi ăn cơm, tham quan, trời lạnh thế này vẫn nên có xe, bố mẹ tuổi đã cao, vì họ, em không được từ chối.

Cô đã hơi há miệng ra, lại đành phải khép lại một cách không tình nguyện, uống một ngụm trà lớn, không cẩn thận bị bỏng lưỡi, mặt nhăn tít lại.

Chàng con rể hồ như thủ trưởng sắp đuổi kịp anh rể rồi, không biết anh rể có cảm nhận được nguy cơ không?

- Trông em kìa, cũng may Phàm Phàm không có mặt, nếu không chắc chắn sẽ bắt chước em. – Trác Thiệu Hoa thở dài.

- Tiểu Phàm Phàm có thể phân rõ thị phi, nó sẽ chọn lọc hết những gì tinh túy, loại bỏ những gì thừa thãi. – Vô duyên vô cớ, cô muốn tranh luận với anh, cô ghét anh cứ thản nhiên hồ hững như thế, khiến cho cô càng lộ vẻ bộp chộp, thô lỗ.

- Em chẳng biết khiêm tốn chút nào, hèn chi người ta đều nói con của mình thì nhìn thế nào cũng thấy tốt đẹp! – Anh bật cười lắc đầu.

- Vậy là tốt mà, tại sao em lại cãi cổ chứ? – Cô hừ một tiếng.

Anh không tranh luận với cô:

- Bố mẹ đến rồi sẽ ở đâu?

- Nhà chị hai hơi nhỏ, chung cư của em lại ở cùng người khác. Em muốn để bố mẹ ở khách sạn Ngôi sao Cẩm Giang đối diện chung cư, hôm đó chúng ta đi thuê phòng, điều kiện rất tốt, đúng không?

- Khụ, khụ. – Trác Thiệu Hoa bật mồm ho hai tiếng. – Gia Hàng, nói nhỏ một chút, chuyện thuê phòng rất dễ bị người ta suy diễn đấy.

Cô cười ha ha, không dám liếc mắt nhìn đi đâu, cầm cốc giả vờ uống trà.

- Em có thể nói là cả nhà mình đi kiểm tra dịch vụ khách sạn thay ông bà ngoại.

Trời, anh nói như vậy, sợ là mọi người lại càng nghĩ sâu xa hơn.

- Thủ trưởng, có chuyện này em... muốn hỏi anh. – Cô mím môi, xoay xoay cái cốc trong tay, lúc thì nhúu mày, lúc thì bĩu môi, vẻ mặt rất sinh động.

Anh cũng đã ăn tương đối. bèn đẩy cái đĩa ra giữa, nhìn thẳng vào cô:

- Nói đi!

- Hơn sáu mươi vạn tệ trong tài khoản của em là anh chuyển vào hả? – Cô ngước mắt lên, ánh mắt chấp chới vô định.

- Đúng thế! – Anh không phủ nhận. – Hôm em đầy cỡ, anh tới ngân hàng chuyển cho em.

Cô mở to mắt, mặt bỗng sầm xuống, đứng dậy bỏ đi.

Bị tổn thương rồi, thật sự bị tổn thương rồi, người đó nói tự nhiên như vậy, như thế đó là việc rất chính đáng, cô không muốn nhìn thấy khuôn mặt chính trực cương nghị đó nữa.

- Gia Hàng, em nghe anh nói. – Trác Thiệu Hoa đuổi theo, nắm lấy cánh tay cô.

- Anh là đồ tiểu nhân hèn hạ, em không muốn đứng cùng với anh. – Cô ra sức giãy giụa.

Sự việc đã có thể dùng tiền để giải quyết, thì còn gì để nói nữa?

Trác Thiệu Hoa đành dùng hai tay ghì chặt vai cô lại, cô hất cằm khiêu khích, ánh mắt chất đầy uất ức.

Phía ngoài siêu thị đèn đóm sáng trưng, người qua kẻ lại, cô biết sẽ có người tò mò, nhưng cô mặc kệ, cô đang giận anh rồi.

- Đó là anh chuyển thay cho Giai Tịch. Trong nhật ký, Giai Tịch nói hy vọng khi em đi du học, cô ấy có thể dốc sức vì em. Tâm nguyện của cô ấy, anh đã hoàn thành. Cho nên em và Giai Tịch đã nói những gì đã làm những gì, em đã hứa gì với cô ấy, anh sẽ không hỏi đến nữa. Từ giây phút ấy, bất kỳ một quyết định nào, bất kỳ một việc nào anh làm, đều là vì trái tim mình, không vì một ai khác.

- Thủ trưởng... – Thủ trưởng đang hét lên với cô, Gia Hàng ngỡ ngàng.

- Em có hiểu những gì anh nói không? – Ánh mắt anh sáng rực khác thường.

Có thể hiểu, nhưng lại không thể hiểu quá rõ, bởi vì không thể nào đáp lại.

Cô gơ tay sờ trán, dường như trên đó có dính một viên kim cương.

Bốn mắt giao nhau, anh còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng anh cảm thấy ngôn ngữ quá cứng nhắc, cô bé này thông minh, chắc sẽ hiểu ngay thôi.

- Về nhà thôi! – Anh buông cô ra, đã có người qua đường xúm lại về phía này rồi.

Được, được, về nhà, nếu cứ giằng co như thế này, nếu anh muốn cô thể hiện thái độ, cô sẽ vô cùng khổ sở.

Rốt cuộc anh đến từ tình cầu nào?

Sao có thể thế được? Sao có thể thế được?

Nụ hôn quà tặng trên lòng bàn tay, nụ hôn phớt trong khách sạn Ngôi sao Cẩm Giang, nụ hôn nồng nàn trước mặt Tiểu Phàm Phàm tối hôm đó, nắm tay, ôm ấp, vợ và chồng, thì ra... thì ra tất cả đều không phải là hư ảo.

Trên đường về, cả hai đều không nói gì, chỉ có tay anh càng lúc càng siết chặt, khiến cô thấy hơi đau, cô ai oán quay đầu lại, anh chăm chú nhìn cô, kiên định, cố chấp.

Tiểu Phàm Phàm vẫn đợi ở phòng khách như thường ngày, anh chỉ cho Gia Hàng thơm Phàm Phàm một cái liền bế cậu nhóc đi luôn, trước sau chưa tới một giây.

Phàm Phàm nằm trên vai anh, hươu đôi tay nhỏ bé với cô, buồn bã từ biệt, khiến lòng cô xót xa.

Cô không tránh khỏi suy nghĩ lung tung, nếu thái độ cô không rõ ràng, có phải sau này thủ trưởng sẽ không cho cô chơi với Phàm Phàm nữa không?

Ôi ôi, đau đầu quá.

Hôm sau, khi Trác Thiệu Hoa dậy, cửa phòng dành cho khách vẫn đóng, đợi thím Đường bế Phàm Phàm đi, anh cũng không dùng bữa sáng mà vội đi làm luôn.

Hôm nay Đại học Quốc phòng tổ chức lễ ra trường, anh phải phát phần thưởng cho học sinh xuất sắc của học kỳ này, thời gian là mười giờ sáng, anh tới Bộ trước.

Lúc xuống xe, anh gặp Chu Văn Cẩn, mắt cậu ta vẫn tia máu, sắc mặt âm u, như đã thức trắng cả đêm.

- Chào buổi sáng, thủ trưởng! – Chu Văn Cẩn thi lễ.

Anh gật đầu đáp lại.

Hai người lần lượt đi vào thang máy. Anh hỏi bản kế hoạch cho phương án nâng cấp hệ thống bảo mật hồ sơ viết đến đâu rồi? Chu Văn Cẩn nói đã có bản phác thảo, còn phải trau chuốt lại.

Thang máy lặng lẽ đi lên.

- Thủ trưởng, tối qua ở... bên ngoài siêu thị tôi nhìn thấy... một người rất giống anh, nhưng không dám chắc, cũng không tiến tới chào hỏi. – Chu Văn Cẩn quay sang.

Trác Thiệu Hoa cười nhạt:

- Có phải khiến cậu thất vọng rồi không? Sau khi tan sở, thủ trưởng cũng chỉ là một người đàn ông bình thường thôi.

- Không phải như vậy, chỉ là... không ngờ...

- Đàn ông có vợ có con, không thể tràn đầy lý tưởng và nhiệt huyết tuổi trẻ như Trung úy Chu được, nghĩa vụ và trọng trách trên vai khiến chúng tôi cam tâm tình nguyện trở thành người đàn ông bình thường của gia đình.

Cửa thang máy mở ra, đã tới tầng của Chu Văn Cẩn.

Chu Văn Cẩn không biết mình đã đi ra như thế nào, lúc ngồi xuống, Diêu Viễn nói chuyện với anh ta, anh ta cũng như chẳng nghe thấy, môi trắng bệch không còn chút máu.

- Văn Cẩn, cậu không khỏe à?

Diêu Viễn lo lắng nhìn anh ta.

Anh ta nghiêng răng ken két:

- Diêu Viễn, cậu thích mình không? – Anh ta hỏi gần từng chữ, không mang theo bất kỳ sắc thái tình cảm nào.

Diêu Viễn bàng hoàng.

- Nếu thích, thì chúng ta tìm hiểu nhau đi.

Hắt xì... Gia Doanh hắt xì một cái rõ to, tai đỏ rực lên, đồng nghiệp cười nói nhất định là có người đang nghĩ đến chị.

Chị đáp, chắc chắn là bố mẹ tôi.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, không còn tâm trí làm việc tiếp nữa, đành xếp hồ sơ lại, chào đồng nghiệp về trước.

Ở Trường Sa có trận tuyết lớn, máy bay của bố mẹ khoảng xấp xỉ tối sẽ tới Bắc Kinh, không biết Gia Hàng kiếm được xe ở đâu đi đón, chị sẽ đợi ở khách sạn. Hàng Hàng hiểu chuyện lại chu đáo, lần này bố mẹ tới, chị muốn chuyện gì cũng phải thật chu toàn.

Chị xuống xe buýt, nhìn điện thoại, Gia Hàng không gọi điện tới, chắc vẫn chưa đón được bố mẹ. Nghĩ một lát, chị tới chung cư của Gia Hàng để thu gọn phòng ốc trước.

Gõ cửa, thật khẽ, bạn cùng phòng với Gia Hàng hơi kỳ quặc, Gia Doanh chuẩn bị sẵn khuôn mặt tươi cười.

- Chào em, chị tới quét dọn giúp Gia Hàng.

Cô bạn cau mày.

- Lâu lắm rồi cô ta không về đây ở.

Gia Doanh sửng sốt.

- Chị tới chỗ anh chàng bốn mắt thử xem, hoặc chỗ người đàn ông cao to có đứa con trai ấy.

Gia Doanh chớp mắt.

- Em đang nói... là Hàng Hàng nhà chị à?

- Trong nhà này còn người khác nữa sao? Em đã thấy cô ta mang hai người đàn ông về đây rồi.

Anh chàng bốn mắt có lẽ là sư huynh của Hàng Hàng, còn người đàn ông cao to là ai? Án Nam Phi? Mặt Gia Doanh trắng bệch:

- Người đàn ông cao to khoảng bao nhiêu tuổi?

- Ngoài ba mươi, đến hôm dọn nhà, giúp cô ta bê giường.

Gia Doanh bước thấp bước cao bước xuống lầu, sắc đêm mênh mang, những ngọn đèn năng lượng mặt trời trong tiểu khu tỏa ra những tia sáng màu trắng, nhàn nhạt soi đường về nhà ọi người.

Chị chậm rãi đi về phía cửa lớn của tiểu khu, từ phía đối diện, một đôi nam nữ thanh niên đi tới, người con gái khoác tay chàng trai, cười như một đóa hoa hướng dương đang nở rộ. Người con trai mặt đành lại, đẩy chiếc kính trên sống mũi một cách mất kiên nhẫn.

Gia Doanh dừng lại.

Nụ cười trên môi Diêu Viễn vụt tắt, hết nhìn Gia Doanh rồi lại nhìn Chu Văn Cẩn, nói:

- Văn Cẩn, em về trước làm món thịt chiên ngũ hoa mà anh thích ăn, bao giờ lên anh mua thêm hai chai bia nhé.

Nói xong, vừa đi vừa ngân nga hát.

©STENT: .luv-ebook

Quen với Lạc Gia Lương như thế nào, yêu nhau ra sao, trong ấn tượng của Gia Hàng, Gia Doanh chỉ nói qua một câu, có liên quan đến máy bay.

Sau khi tốt nghiệp, Gia Doanh tới Bắc Kinh làm việc, tháng Chạp năm chị ba mươi tuổi, khi sắp nghỉ Tết, chị bị Ngân hàng điều đi trực ban. Trong đêm tối, chị bỗng nhận được điện thoại đường dài của bố, nói Gia Hàng bị thủy đậu, sốt ải không hết. Chị hoảng hốt đổi ca với đồng nghiệp, đi suốt đêm tới ga mua vé, nhưng vé đến tận ngày mừng năm Tết đều đã bán hết sạch, vé đứng cũng không còn, vé của dân phe cũng không nốt.

Chị đứng trước quầy bán vé khóc tím tím.

Là Lạc Gia Lương đã nhờ người mua giúp chị một tấm vé máy bay của ngày hôm sau, chị kịp quay về trấn Phụng Hoàng vào buổi tối.

Gia Doanh nói, tiền vé máy bay khi đó bằng hai tháng lương của anh rể lúc đó, sau đó chị lại nói, sân bay thủ đô to thật!

Sân bay mà Gia Hàng và Tiểu Dụ tới là sân bay Nam Uyển, chẳng hoành tráng chút nào, là một sân bay bé xít, bên ngoài trông hơi cũ kỹ. Nơi đây đã từng là khu dân dụng, sau mới cải tạo thành quân dụng.

Tiểu Dụ lái một chiếc BYK màu xám gần biển Bắc Kinh, một chiếc xe rất phổ biến, nhưng không gian trong xe rộng rãi. Cũng không biết Tiểu Dụ ra hiệu gì cho viên sĩ quan bảo vệ, xe được chạy thẳng vào tận nơi máy bay hạ cánh.

Trên sân bay có vài chiếc máy bay trực thăng màu xanh lục của quân đội, còn có hai chiếc máy bay chở khách cỡ nhỏ, trong tầm mắt toàn là quân nhân, bọn họ giống như hai người ngoài hành tinh lạc xuống trái đất.

Tim Gia Hàng đập mạnh một cách lạ thường, nhử thể sắp có chuyện gì xảy ra. Khi lên xe ra máy bay, cô chủ động nhấn tin cho Trác Thiệu Hoa. Mười lăm phút sau, anh trả lời: Sắp phải họp, anh đang đọc tài liệu.

Thình thịch, thình thịch... Tiếng tim đập càng lúc càng to.

- Phu nhân, tới rồi! – Trong bóng chiều nhập nhoạng, trên bầu trời xuất hiện một điểm sáng.

Gia Hàng chờ người, đợi tới khi cô phản ứng lại thì máy bay đã lướt trên đường băng.

Thoạt tiên, một vị thượng úy xách một cái túi lớn ra khỏi cửa máy bay, tiếp đó là một trung tá, sau đó là ông Gia và bà Gia.

Hai năm rồi không gặp bố mẹ, tim Gia Hàng bỗng tan ra, cô dang tay chạy ủa vào lòng bố mẹ.

Ông Gia là người ít nói, người giao tiếp bên ngoài đều là bà Gia.

Bà Gia đưa hai tay nắm tay viên trung úy, luôn miệng cảm ơn, ông Gia đứng bên cạnh cười ha hả.

Tiểu Dụ đón lấy hành lý chất vào cốp xe, Gia Hàng đợi bố mẹ lên xe mới xoay người, cảm ơn viên trung tá thêm một lần nữa. Viên trung tá phồng khoác xua tay, cười nói:

- Có gì đâu, có gì đâu, đây là vinh hạnh của chúng tôi.

Gia Hàng rất muốn nói: Thật hổ thẹn.

Sự hưng phấn của ông bà Gia vẫn chưa tan, không ngừng ngoái đầu lại ngắm nhìn chiếc máy bay trong ánh chiều tà, cảm thán:

- Đúng là quân giải phóng, vì nhân dân quên mình, vừa cho đi nhờ, lại còn lo cả ăn uống.

Mí mắt Gia Hàng giật đùng đùng, bố mẹ chất phác ơi, hai người tưởng là quân dân một nhà thật chắc, không có đâu, những lời này chưa biết sẽ khiến con gái rượu của hai người trả cái giá nào đây!

©STENT: .luv-ebook

Bóng tối dần bao trùm lên cả sân bay, ông bà Gia lưu luyến thu hồi tầm mắt, lúc này mới quan sát Tiểu Dụ, ánh mắt kia tuyệt đối là trong nghiêm khắc có ý dò hỏi.

Gia Hàng vội giới thiệu:

- Đây là Tiểu Dụ, là bạn con nhờ tới đón bố mẹ.

Bà Gia đưa mắt nhìn ông Gia vẻ hiểu ý, cười trêu:

- Đúng là thủ đô có khác, tài xế lái xe vừa trẻ lại vừa đẹp trai. Không giống như ở trấn Phượng Hoàng, đạp xe chèo thuyền toàn là mấy ông bác.

Gia Hàng toát mồ hôi hột, hình như bố mẹ hiểu lầm rồi, lại tưởng Tiểu Dụ là...

Len lén nhìn Tiểu Dụ, khóe miệng đang cong lên một góc bốn mươi độ.

Đưa ba người tới khách sạn xong, Tiểu Dụ bèn về tứ hợp viện, Gia Hàng vỗ vỗ trái tim vẫn còn điên cuồng nhảy nhót trong lồng ngực, đi lên phía trước.

Hai bên cửa ngách của khách sạn Ngôi sao Cẩm Giang đều đóng, đi vào bằng cửa xoay ở chính giữa. Cô rút điện thoại ra, định hỏi xem chị hai đã đến chưa, vừa ngược mắt lên bèn thiếu chút nữa hồn xiêu phách lạc.

Giai xinh gái đẹp đứng ở đó, đều là châu ngọc lấp lánh, những người đi qua đều không tự chủ nhìn thêm vài cái. Nếu một người đàn ông đẹp trai bế một em bé mũm mĩm trong lòng, thì thế nào?

Còn có thể làm gì? Đào một cái hố, rồi lấp mình vào trong đó!

Cậu nhóc vốn đang ngắm đèn pha lê, miệng bị bịt không biết nói gì, nghe tiếng cửa mở bèn nhìn sang, đột nhiên giống như con én nhỏ trở về phương Bắc lúc sang xuân, nhìn thấy cửa nhà, hai cánh không ngừng vỗ, miệng ngoác ra, chẳng hề bận tâm đến nước dãi đang chảy ướt vạt áo.

- Đứa bé kia dễ thương quá, cười híp cả mắt giống hệt Hàng Hàng ngày bé. – Bà Gia tuổi tác đã cao, không nhìn thấy người đàn ông đẹp trai, toàn bộ sự chú ý của bà dồn hết vào em bé xinh đẹp kia.

Ông Gia gật đầu, nụ cười hiền từ:

- Hàng Hàng hồi nhỏ thấy Gia Doanh về nhà cũng cười mãi không ngừng, bụng thì ưỡn lên, không tài nào bế được.

Gia Hàng tự thôi miên là mình không nhìn thấy gì hết, đi thẳng tới quầy lễ tân, mắt không liếc ngang liếc dọc.

Hai bố con nhà kia đứng ngay trước quầy lễ tân, trong ánh đèn pha lê lung linh sáng chói, nhất cử nhất động của họ đều lọt vào tầm mắt mọi người.

- Tôi... là Gia Hàng, hôm qua có đặt phòng. – Gia Hàng áp ứng, khóe mắt liếc thấy có một tên nhóc thối đang nhào người về phía cô, cái miệng nhỏ chu lên. Thủ trưởng trầm tĩnh như núi không có ý ngăn cản, dăm dăm nhìn cô, khóe miệng hơi nhếch lên thành một nụ cười.

- Hàng Hàng, cậu nhóc này có duyên với con ghê! – Bà Gia mừng rỡ, đưa tay ra vuốt ve Tiểu Phàm Phàm. Tiểu Phàm Phàm né đi, trong mắt chỉ có Gia Hàng.

Tiểu Phàm Phàm dang hai tay ra, gương mặt tươi cười phóng đại lên trước mắt Gia Hàng.

Cô muốn khóc, rõ ràng sáng sớm mới gặp nhau, sao lại tỏ vẻ như lâu ngày gặp lại vậy? Cô thật hận thủ trưởng, ép người quá đáng, không cho cô đường lui sao?

Cô lẽ tân lại đúng là người đã trực tối hôm đó, còn nhớ gia đình ba người đặc biệt này, niềm nở cười nói:

- Con trai cô và anh nhà đã đợi cô được một lúc rồi.

Gia Hàng cảm cúi đầu hồ sơ, coi như cô ta nhận nhầm người.

Vồn vã một lúc mà Gia Hàng chẳng cười lấy một cái, Tiểu Phàm Phàm tủi thân gục đầu lên vai thủ trưởng, cái miệng nhỏ méo xệch, mắt đỏ hoe, ngấn ngấn nước.

Trác Thiệu Hoa cũng không đỡ dành, mặc cho Tiểu Phàm Phàm càng thêm ảm ức, ánh mắt nhìn Gia Hàng dần trở nên lạnh lẽo.

- Nhìn xem, bé cưng đau lòng rồi này, Hàng Hàng con bế cậu nhóc một lát đi! – Bà Gia xót xa, không nỡ nhìn đáng về tội nghiệp của cậu nhóc.

Cô cũng đau lòng, ai ôm cô bây giờ?

Tiểu Phàm Phàm nấc lên một tiếng nghẹn ngào, một giọt nước mắt to tướng dâng lên trong mắt, lồng ngực phập phồng.

- Được rồi, được rồi, bé ngoan để dì bế nhé. – Bà Gia trợn mắt nhìn Gia Hàng, điệu giọng gồ gồ.

Gia Hàng thở dài, Tiểu Phàm Phàm, biết không, con và thủ trưởng chơi chiều này cũng bằng phán cho Heo tội chết rồi, tại sao phải lập tức hành quyết, không thể kéo dài thời gian thi hành án sao?

Cô ảo não vỗ vỗ tay, Tiểu Phàm Phàm không nhúc nhích. Cô lại vỗ vỗ, Tiểu Phàm Phàm ai oán nhìn sang Trác Thiệu Hoa, như đang kể tội, Heo này thật đáng ghét.

Gia Hàng lại vỗ.

Tiểu Phàm Phàm chớp mắt không chút tình nguyện, sau đó chu mỏ lên, miễn cưỡng nghiêng về phía tay Gia Hàng, nhưng lúc vừa nhào vào lòng Gia Hàng, cu cậu lại bật cười khanh khách.

- Dì vừa bế một cái mà cậu nhóc đã mừng thế này rồi, khôn quá! – Bà Gia cũng cười theo.

- Mẹ, mẹ đã nhìn thấy con nhà ai lại theo người lạ như thế này chưa? – Vừa nói, Gia Doanh vừa từ cửa xoay bước vào, mặt lạnh như băng.

Người Gia Hàng cứng đờ, mặt tái không còn chút máu, Trác Thiệu Hoa điềm nhiên chắn cô sau lưng mình.

- Doanh Doanh đến rồi, con xem chẳng có đây là gì? – Bà Gia tươi cười rạng rỡ, ngoảnh đầu lại nhìn Tiểu Phàm Phàm.

Có bố ở bên cạnh, người ôm mình lại là Heo, dù có đứng ở giữa mưa bom lửa đạn thì Tiểu Phàm Phàm vẫn ung dung tự tại, miệng cười toe toét.

Gia Doanh nhìn Trác Thiệu Hoa không chớp mắt, chị nhớ ra rồi. Hôm Hàng Hàng bị cảm, ở ngã rẽ cầu thang chị đã gặp hai bố con này, khi đó, chị còn ngoái đầu lại nhìn thêm một lần, cảm thấy người đàn ông này đúng là một người cha tận tâm, nhìn cách anh ta bế con là biết.

- Doanh Doanh, con... – Ông Gia nhìn hai bàn tay Gia Doanh đang run bắn lên.

Gia Doanh cười khỏ, chị xòe cánh che chở cho Gia Hàng, vậy mà không phát hiện được gì, không phải là chị kém cỏi, mà là đối phương quá mạnh.

- Thiếu tướng Trác, cảm ơn anh đã đón bố mẹ tôi tới Bắc Kinh. – Chị lệnh ỉnh phải trấn tĩnh.

- Chị hai quá lời, đây là bổn phận của Thiệu Hoa. – Trác Thiệu Hoa cung kính trả lời.

Gia Doanh không nhìn anh nữa, hoàn toàn xem anh là không khí. Đừng trách người khác làm hư con mình, thực ra mình cũng chẳng dạy dỗ thành công. Chị nghiêm khắc quay sang phía Gia Hàng:

- Hàng Hàng, nói cho bố mẹ, nói cho chị biết, đứa bé này gọi em là gì?

Gia Hàng dụi đầu vào cổ Tiểu Phàm Phàm, thở hắt ra một hơi. Tiểu Phàm Phàm, nhìn thấy chưa, giống bao tới rồi, con có mang ô không?

Tiểu Phàm Phàm bị cô thổi nên ngứa ngáy, cứ ngo nguậy liên tục, cười không ra hơi.

21. Chương 21: Lòng Riêng Vương Những Đẳng Cay

Một đám mây đen từ xa tới, che kín bầu trời của Gia Hàng.

Cô quay lại nhìn Trác Thiệu Hoa.

Nếu nhìn lướt qua, sẽ tưởng rằng anh ngồi phong độ tướng quân, hơi thở bình ổn, vẻ mặt điềm nhiên. Nhưng nhìn kỹ, sẽ thấy lông mày anh nhíu lại. Đôi tay buông thõng lẽ ra phải thả lỏng, giờ đang co lại thành nắm đấm.

Hơn nữa anh đã đứng như vậy rất lâu rồi, chỉ là cô không phát hiện ra thôi.

Thủ trưởng rất căng thẳng?

Cô cũng cau có tí đấy thôi, người căng thẳng lẽ ra phải là cô, thủ trưởng đang làm gì vậy?

- Còn có thể gọi là gì? – Bà Gia trợn mắt, vẻ mặt đầy hoài nghi.

Ruột gan ông Gia bỗng thắt lại, da đầu tê rần, mỗi một lỗ chân lông trên người đều đang căng ra trong một nỗi đau quen thuộc.

Gia Hàng nhắm mắt lại, cắn môi, nói thẳng:

- Bố, mẹ, chị hai, con đã trưởng thành rồi. – Cô đưa Tiểu Phàm Phàm cho Trác Thiệu Hoa, cậu nhóc ở trong lòng cô lúc hôn lúc sờ mặt, lúc lại giật tóc, cô không tài nào nói cho tử tế được.

Cô gái trưởng thành và thiếu nữ vị thành niên khác nhau về bản chất. Cô gái trưởng thành làm chuyện gì cũng không thể dùng bất kỳ điều gì để bào biện cho bản thân hay chối bỏ trách nhiệm, cô phải gánh chịu mọi hậu quả. Còn thiếu nữ vị thành niên vẫn có thể khóc tím mắt mà nói mình bị lừa, mọi lỗi lầm đã phạm phải đều là sai lầm của xã hội, không phải do mình.

©STENT: .luv-ebook

Ý của câu này chính là tiền đề của sự việc: cô tình nguyện, chuyện này là trong sáng.

Trong nháy mắt, ông bà Gia và Gia Doanh đều á khẩu.

- Thực ra... – Gia Hàng ngẩng đầu lên, đám mây trên trần nhà càng lúc càng nặng nề. – Cũng chẳng phức tạp đến mức đó đâu! Chính là có một con kiến... gặp được một con voi, sau đó một hôm con kiến nói với con voi, em... có rồi, là của anh... Mấy tháng sau, ừm, một chú kiến voi chào đời!

Cô cười ha ha, chỉ vào Tiểu Phàm Phàm ở đằng sau.

Một tia nắng chói xuyên qua đám mây đen dày đặc, chiếu rọi muôn dặm vàng trên mặt đất. Khuôn mặt tuần tú của Trác Thiệu Hoa giãn ra, ánh mắt lấp lánh dịu dàng.

Cô nhóc này luôn khiến anh mềm lòng, ấm lòng, động lòng!

Ông Gia và bà Gia cùng mặc niệm mười giây.

Gia Doanh thần thờ, như nhìn thấy có một đàn kiến đang đục từng cái lỗ nhỏ trong xương chị, mỗi cái lỗ đều tỏa khí lạnh, nước mắt ngập dần trong mắt.

- Về phòng trước đã. – Ông Gia là người lấy lại tỉnh táo trước tiên.

Con gái rượu chưa chồng đã chữa, rất nhiều bậc phụ huynh sẽ nghĩ tới vấn đề thể diện đầu tiên, họ thì không, nhưng đứng giữa đại sảnh nói về chuyện này, cũng chẳng có gì là vẻ vang cho lắm.

Gia Hàng vò đầu nhìn chị gái, cô làm chị đau lòng rồi.

Trác Thiệu Hoa khẽ vỗ vào vai cô, tỏ ý động viên.

Gia Doanh quay người đi lau nước mắt, chị chặn Trác Thiệu Hoa lại ở giữa phòng:

- Thiếu tướng Trác, đây là chuyện nhà chúng tôi, cấm người ngoài can dự.

Trác Thiệu Hoa biểu hiện lễ nghi ở mức độ cao nhất, lễ độ nho nhã nhưng vẫn vô cùng kiên quyết:

- Chị hai, chuyện này không nên để một mình Gia Hàng phải đối mặt, trách nhiệm phải cùng nhau gánh vác. Cô ấy nói cô ấy đã trưởng thành, chỉ là trưởng thành mà thôi, còn em hơn cô ấy mười tuổi, đâu chỉ là trưởng thành, mà phải nói là già dặn. Trách nhiệm có chia chính phụ, Hàng Hàng do chị nuôi lớn, cô ấy là người như thế nào, chị là người rõ nhất, cho nên xin đừng trách cô ấy. Làm cho Gia Hàng chưa cưới mà đã có thai là lỗi của em, không được sự đồng ý của bố mẹ và chị hai mà đã vội vàng kết hôn là lỗi của em, sinh Phàm Phàm ra không kịp thời thông báo ọi người là lỗi của em, dùng cách này khiến mọi người kinh ngạc lại càng là...

Bà Gia lão đảo, ông Gia hoảng hốt đỡ lấy bà. Hai người âm thầm rơi lệ, không chỉ có con, mà còn cưới rồi, đúng là hậu sinh khả ứy.

Gia Hàng gục đầu xuống, nghe nói sông Hoàng Hà bắt nguồn từ dãy Himalaya của Tây Tạng, ở đó nước trong suốt như gương, có thể đếm được từng viên đá dưới đáy, được mệnh danh là nước thánh. Cô nghĩ cho dù dùng nước thành đó để gội rửa bản thân, cô cũng không bao giờ lấy lại được danh dự trước đây.

- Tôi không phán xét nhân phẩm của cậu, bởi vì cậu không liên quan gì tới chúng tôi. – Gia Doanh thẳng thừng ngắt lời anh.

- Phàm Phàm, đây là bác hai, chúng ta chào bác đi. – Trác Thiệu Hoa mỉm cười, cúi đầu thơm Tiểu Phàm Phàm. Phàm Phàm thoát nhiên phản đối dụi người vào lòng anh, sau đó mới quay mặt ra, nhếch miệng lên với Gia Doanh, nở một nụ cười miễn cưỡng và chóng vánh.

Gia Doanh không cười, chị hằm hằm nhìn Trác Thiệu Hoa, tự nhủ với lòng không được khinh địch. Chị đương nhiên sẽ tính sổ với người đàn ông này, nhưng chị phải hỏi cho rõ mọi việc trước đã.

Theo bản năng, chị ghét người đàn ông này. Nói là già dặn, vậy tại sao lại làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy?

Chị ra sức đẩy Gia Hàng vào bên trong, rồi sập mạnh cửa lại trước ánh mắt mong đợi của hai bố con kia.

Gia Hàng tròn tròn mắt, cuống quýt nhào ra cửa, không biết Tiểu Phàm Phàm có bị giật mình không?

- Em đứng lại cho chị. – Gia Doanh hét lên.

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy một tiếng khóc kinh thiên động địa vang lên từ bên ngoài, trong nháy mắt, núi cao, ruộng nương đều hóa thành biển cả.

- Trẻ con có tội gì, con đúng thật là. – Bà Gia nói.

Trẻ con không có tội, nhưng nhìn thấy đứa trẻ, chị không cứng rắn được, cũng giống như chị năm xưa. Ông trời ơi, lẽ nào đây là định mệnh?

Ông Gia thở dài, ý tứ sâu xa:

- Doanh Doanh, lòng bố mẹ con đã hiểu chưa?

Gia Doanh bưng mặt khóc.

Ông Gia mở cửa ra, nói với Trác Thiệu Hoa:

- Cậu đứng ngoài đợi một lát, đưa đứa bé cho tôi!

Ông bé Tiểu Phàm Phàm lên.

Tiểu Phàm Phàm nước mắt đầm đìa cuống quýt tìm kiếm Gia Hàng, vừa nhìn thấy đã khóc nức nở.

- Bố, con xin lỗi. – Trác Thiệu Hoa gập người một góc chín mươi độ.

- Từ “xin lỗi” này quá nhẹ rồi. – Ông Gia lạnh lùng lắc đầu, rồi lại đóng cửa lại.

Tiểu Phàm Phàm lại lao vào lòng Gia Hàng, cô vỗ về mãi tiếng nức nở mới ngừng lại. Nhưng Tiểu Phàm Phàm lại ghét Gia Doanh, hề nhìn thấy chị là kêu thét lên, ôm chặt lấy Gia Hàng, như sợ Gia Doanh sẽ nhốt Heo của cu cậu lại.

Gia Doanh bắt lực ngồi vật xuống giường, thần thờ:

- Hàng Hàng, thực ra em không đi Nam Kinh, năm vừa rồi em vẫn luôn ở Bắc Kinh, em mang thai, đúng không?

Đây đã không còn là câu hỏi nữa, đáp án đang ngo ngoáy trong lòng rồi. Gia Hàng hồ thẹn không nói lên lời.

- Nếu em và anh chàng thiếu tướng kia thật lòng yêu nhau, tại sao khi đó không nói với chị? Hạnh phúc của em quan trọng hơn bất kỳ điều gì khác, chị sẽ không trách em đâu.

Gia Hàng cởi áo khoác cho Phàm Phàm, vừa rồi khóc nhiều quá, người cậu nhóc ướt sũng mồ hôi.

- Nói đi! – Giọng Gia Doanh bỗng vút lên, Tiểu Phàm Phàm sợ run bắn cả người.

Gia Hàng xoay người lại, không để Tiểu Phàm Phàm phải nhìn thấy Gia Doanh.

- Doanh Doanh, con nói nhỏ một chút. – Bà Gia đã không còn quan tâm đến ngọn nguồn sự việc nữa, làm ông bà ngoại và làm bố mẹ là hai tâm tư khác nhau. Làm bố mẹ, phải nghiêm khắc với con cái. Nhưng làm ông bà ngoại, lại hết sức cưng chiều cháu chắt. Lòng tuy có giận, nhưng Hàng Hàng cười được người cũng không tệ, để đứa con xinh xắn như thế, có chàng trai kia, ngày tháng còn dài, còn rất nhiều cơ hội để dạy dỗ.

- Có phải có lý do không nhìn mặt người khác được không? – Ánh mắt Gia Doanh lạnh đi. – Vị thiếu tướng kia khi đó đang có vợ.

Không khí lập tức đông cứng thành băng.

Ông bà Gia bàng hoàng há hốc miệng.

Tim Gia Hàng nghẹn lại, vì kinh ngạc, vì tủi thân. Cô kinh ngạc vì Gia Doanh lại biết nhiều như thế, cô tủi thân vì những lời này lại phát ra từ người chị yêu thương cô hết mực.

- Hàng Hàng, đây rốt cuộc là chuyện gì? – Với những vấn đề mang tính nguyên tắc, ông bà Gia không hề dung túng.

Gia Hàng không nói gì, cúi gằm đầu xuống.

- Em cảm thấy một người đàn ông vụng trộm sau lưng vợ mình đáng để em yêu sai? – Gia Doanh mất kiểm soát vung tay lên, tìm chị không phải là đau, mà là tan nát. Hàng Hàng mà chị không quản khó khăn vất vả, nâng niu như ngọc quý trong lòng bàn tay, sao lại có thể gửi gắm cho người đàn ông như vậy?

- Tình yêu không phải là thứ bắt buộc đối với đàn ông, chỉ là món ngọt đôi khi họ nếm thử cho vui, cái có thể trói chân họ là trách nhiệm và lời hứa. Người đàn ông không có trách nhiệm, em có thể giữ chân anh ta bao lâu? Lần này là Gia Hàng, lần sau chưa biết chừng lại là một cô Hàng nào khác.

Chị sao có thể đành lòng để Gia Hàng lưu lạc tới ngày ấy. Tuy những ngày tháng đau khổ đến mấy rồi cũng sẽ qua, nhưng nỗi đau ấy khiến người ta không thở nổi, dường như trời sẽ mãi mãi không bao giờ sáng.

- Đàn ông không phải là quạ, không phải con nào cũng đen. – Gia Hàng cao giọng phản đối. Đàn ông của người khác cô không biết, nhưng cô hiểu thủ trưởng.

Gia Doanh đỡ trán, cơn tức giận khiến tim chị tê liệt:

- Đến lúc này rồi mà em vẫn nghĩ hẳn ta trong sạch sao?

- Doanh Doanh, tại sao con biết những chuyện này, có khi nào người khác vu oan cho Hàng Hàng không? – Bà Gia hỏi.

- Mẹ, con còn hy vọng nó bị vu oan hơn mẹ. – Gia Doanh hít sâu một hơi, kéo khóa túi xách, lấy trong đó ra một tờ công văn đánh dấu đỏ, đưa cho bà. – Cái này có thể làm giả được sao?

Bà Gia hoài nghi nhìn Gia Hàng, mở tờ công văn ra, ông Gia cũng xúm lại xem, vừa nhìn tiêu đề, sắc mặt hai người vụt thay đổi.

Trong phòng im ắng tới mức dường như có thể nghe được tiếng không khí đang lao xao chuyển động.

Tiểu Phàm Phàm từ từ ngẩng lên, len lén thò đầu ra từ bên trái của Gia Hàng, nhìn thấy ngay gương mặt tái xanh giận dữ của Gia Doanh, sợ sệt rụt người lại, nhào đầu sang bên phải, lần này cậu ta nhìn thấy ông bà Gia đang dờ dẫm như hóa đá.

Cu cậu không thối phỉ một chum nước bọt ra với hai ông bà, rồi lại xoay sang trái, muốn xem xem Gia Doanh còn ở đó hay không?

Gia Doanh không còn vẻ mặt tức giận như vừa rồi nữa, nước mắt lăn chã tuôn, khóc không thành tiếng.

Cậu nhóc tròn tròn mắt, bi ba bi bô, đột nhiên cảm thấy trò này rất hay ho, thế là lúc thì quay trái, lúc thì quay phải, cái đầu lúc lắc không ngừng.

Giữ im lặng, bỗng một tiếng cười khanh khách vang lên, Tiểu Phàm Phàm như phát hiện ra châu lục mới.

- Đây... rốt cuộc là con nhà ai, đúng là phiền phức. – Gia Doanh thất bại trừng mắt nhìn gương mặt nhỏ bé vô tội trước mắt, trong lòng chị, một lá cờ trắng đang từ từ giương lên.

Tiểu Phàm Phàm hấp háy mắt, nụ cười của cậu bé thu hút hết ánh mắt của mọi người, cậu càng cười to hơn.

- Trẻ con đúng là trẻ con! – Bà Gia ghen ngào.

- Cửa em, của em, của em! – Giữa cơn giông bão, Gia Hàng như một con én biển dũng cảm lao vút qua mặt biển tối đen. – Bất kể là lúc nào, em vẫn luôn tin rằng thủ trưởng là một chính nhân quân tử.

- Hàng Hàng, con thật sự đã mù quáng rồi. – Bà Gia hươu tờ công văn trong tay.

Gia Hàng nheo mắt:

- Cái này ở đâu ra?

Quyết định kỷ luật tác phong không đứng đắn của thiếu tướng Trác Thiệu Hoa, a, tài liệu nội bộ của Bộ Quốc phòng, chị hai quá thần thông quảng đại rồi.

Không ai trả lời.

Đầu óc Gia Hàng như tê liệt, đột nhiên nhớ ra Chu Văn Cẩn hiện đang nâng cấp hệ thống bảo mật hồ sơ trong quân đội.

- Chị, chị đến tìm Chu sư huynh hả?

- Gặp ở cửa tiểu khu. – Gia Doanh quay đầu đi, muốn lảng tránh câu hỏi này.

- Sau đó thì sao? – Gia Hàng không bỏ qua.

Gia Doanh cắn môi:

- Cậu ta khoác tay một cô gái, thái độ... rất thân mật.

Là cô gái tên Diêu Viễn phải không? Nỗi nghi ngờ mắc mứu trong lòng Gia Hàng bỗng được giải đáp, trái tim cô không phải là nhẹ nhõm, mà là rạn nứt, là tan tác, là vỡ nát.

- Chị hỏi anh ấy? – Gia Hàng cụp mắt xuống, giấu đi sự mệt mỏi cùng cực.

- Người đàn ông bắt cá hai tay, chị không thêm phí sức, cậu ta chủ động chào hỏi chị, chị lịch sự đáp lại, tiện mồm hỏi đó là bạn gái cậu ta à! Cậu ta không phủ nhận, sau đó chúc mừng chị đã lên chức bác, chị mừng người, cậu ta không nói gì, chỉ đưa cho chị tờ công văn này.

- Ủm ừm! – Gia Hàng ra sức gật đầu.

Hiểu rồi.

Như vậy cũng tốt, nói dối mãi cũng mệt, sau này không cần phải ai lừa ai nữa. Anh đã có bạn gái, cô là gái có chồng. Cũng may khi đó không nóng đầu mà đồng ý qua lại, nếu không hôm nay lại thành tội ngoại tình.

Kể thứ ba cộng ngoại tình, tội tăng một bậc, ha...

©STENT: .luv-ebook

Hồi trước câu nói cửa miệng của Ninh Mông là một câu của Diệc Thư[1] sư thái, đó là: Tình yêu này, kéo dài thêm một ngày nào sai ngày đó, sớm cắt đứt, sớm giải thoát.

[1] Nữ sĩ nổi tiếng của Hồng Kông

- Hàng Hàng, em phải tỉnh táo...

- Chị, cái giá của việc kỷ luật còn chưa đủ lớn hay sao? – Gia Hàng ngắt lời Gia Doanh. – Tiền đồ của anh ấy vốn nên xán lạn như gấm, rất có khả năng vì chuyện này mà tắc lại giữa chừng.

- Đó là hấn tự làm tự chịu. – Gia Doanh bất bình nói.

- Em chỉ là một người bình thường mà thôi, anh ấy có thể chịu đựng những chuyện này vì em, như vậy không phải là có trách nhiệm có hứa hẹn sao?

- Em có thai rồi, hấn không thể không làm thế.

- Nếu phá thai thì sao, chẳng phải chẳng ai hay biết sao, anh ấy vẫn có thể tiếp tục duy trì hình tượng sáng chói. Nhưng anh ấy đã lựa chọn phá bỏ hình tượng của mình, chịu đựng hình phạt này.

Gia Doanh nhìn cậu nhóc Phàm Phàm mặt mũi đang nhăn tít lại, lòng mềm như bún. Phá thai, làm sao đành lòng?

- Bố, mẹ, chị hai, mỗi người đều có nỗi khổ tâm khó nói, có một số chuyện không chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài, tuy rằng rất trừu tượng, rất khó hiểu, rất khó tin, nhưng lại là sự thật.

Bà Gia không hiểu mấy câu nói sau của Gia Hàng, bà hỏi:

- Ý của Hàng Hàng là bố thằng bé không xấu xa như vậy?

Gia Doanh thở dài bất lực:

- Nó hết sức chắc chắn.

Hàng Hàng nói không sai, nhưng người chị gái là cô, thực ra chính là mẹ, nhưng không giấu thì còn có thể làm thế nào đây?

Ông Gia này giờ vẫn im lặng khẽ hắng giọng:

- Hàng Hàng, bố hỏi con, con ở bên cậu ta, có âm ức không?

Gia Hàng lắc đầu.

- Bố mẹ chồng cậu ta có nói gì với con không?

- Chỉ tát anh ấy một cái, không nói gì với con hết.

Ông Gia gật đầu, đúng là người hiểu chuyện.

- Nỗi khổ tâm ấy thật sự không thể nói cho bố mẹ nghe được sao?

Gia Hàng lại lắc đầu:

- Nhưng con đảm bảo bọn con không làm tổn thương bất kỳ người nào hết.
- Doanh Doanh, con có tin Hàng Hàng không? – Ông Gia hỏi Gia Doanh.

Gia Doanh đã không còn lập trường gì nữa.

- Bố?
- Con tin!

Gia Hàng mắt đỏ hoe, ôm Phàm Phàm nhào vào lòng bố, nũng nịu cọ tới cọ lui. Tiểu Phàm Phàm ở giữa mút ngón tay, cười hì hì.

- Được rồi, được rồi, đã làm mẹ rồi, phải ra dáng người lớn chứ, để bố ôm cháu nào, con ra ngoài gọi cậu kia vào đây, bố phải hỏi cho rõ, đi gặt con gái nhà người ta có thấy xấu hổ không?

Ông Gia vỗ vỗ tay cười ha hả.

Tiểu Phàm Phàm nghiêng đầu, như đang đắn đo điều gì, sau đó mới đưa một tay ra, để ông Gia bế.

- Đúng là cậu nhóc tinh quái, nhìn thấy mẹ cười liền không làm ra vẻ nữa! – Bà Gia trong lòng đã sớm ngứa ngáy, vội vàng xông tới.

Tiểu Phàm Phàm lại chủ động đưa tay cho bà bế.

Bà Gia kích động muốn khóc.

- Đợi một lát, tôi mới bế được một lát thôi mà! – Ông Gia không nỡ buông tay, xoay người ra chỗ khác. Xét về danh phận, cậu nhóc này phải gọi ông là cụ, trẻ thế này mà đã được làm cụ, ông thật quá hạnh phúc.

Tiểu Phàm Phàm ngoan ngoãn gục đầu trên vai ông, chơi trò bốn mắt nhìn nhau với bà Gia, miệng dẩu lên, mắt cong tí. Nhìn cảnh này, Gia Doanh hoàn toàn gục ngã.

- Đi mở cửa đi!

Cũng như bố mẹ năm đó, chị không thể thuyết phục bản thân mình đối diện với thực tế. Tất cả đều không quan trọng bằng hạnh phúc của Hàng Hàng.

Thực ra từ tận sâu thẳm trong lòng, chị cũng không muốn tin một người đàn ông yêu con như vậy lại là một người xấu, chỉ là cơn giận khó nguôi. Nếu đã yêu thương oanh liệt như vậy, có sao phải lén lút kết hôn? Chị đâu có ở xa tít chân trời. Đáng tiếc câu trả lời này, Gia Hàng kín bưng như hũ nút.

Gia Hàng còn chưa đi tới cửa, tiếng gõ cửa đã vang lên.

Cửa mở ra, người đứng ngoài là một anh chàng khoác bộ đồ đầu bếp, tay xách một giỏ thức ăn to.

Trác Thiệu Hoa đứng sau lưng chàng trai, dịu dàng nói:

- Gia Hàng, đã hơn tám giờ rồi, để bố mẹ và chị hai ăn tối đã, ăn xong rồi nói chuyện tiếp.

Đã muộn như vậy rồi sao, Gia Hàng sững sốt:

- Vâng, vâng.

Cô mở rộng cửa ra, để đầu bếp tiến vào.

Đầu bếp là đầu bếp chuyên nấu món Hồ Nam trứ danh của thủ đô, những món bưng lên bốc khói nghi ngút, hình như vừa mới ra lò.

Thức ăn đều là những món thường ngày của Hồ Nam, mở màng nhưng không ngấy, rất hợp khẩu vị người già. Gia Doanh thầm nghĩ vị thiếu tướng này chuyện gì cũng suy xét chu đáo.

- Vào đi! – Sau khi người đầu bếp rời đi, Trác Thiệu Hoa vẫn đứng ở ngoài, Gia Hàng bèn gọi anh.

Ánh mắt Trác Thiệu Hoa chuyển từ gương mặt Gia Hàng sang Tiểu Phàm Phàm đang nằm trong lòng ông Gia, khẽ mỉm cười:

- Anh ở ngoài này, đợi bố mẹ và chị hai ăn xong thì anh vào.

Gia Hàng thở dài, thủ trưởng hôm nay coi như phải nhịn nhục để hoàn thành việc lớn.

- Sau cơn mưa trời sẽ sáng thôi.

Anh bỗng nắm lấy tay cô, kéo về phía cầu thang.

- Anh làm gì thế? – Cô hốt hoảng.

- Có chuyện muốn hỏi em. – Anh bước rất nhanh.

Nhân viên khách sạn đi lại đều dùng thang máy, cầu thang bộ rất ít người qua lại, tối om, bốc mùi bụi đất lưu trữ lâu ngày.

Anh kéo cô xuống thêm vài bậc cầu thang, rồi dừng lại ở một góc rẽ.

- Chuyện gì vậy? – Cô cố ném giọng lại, nhưng vẫn nghe thấy tiếng nói vang lên ở đầu cầu thang.

Anh giữ chặt hai vai cô, hơi thở dồn dập.

Rõ ràng không nhìn rõ vẻ mặt của anh, nhưng cô lại cảm giác được một áp lực vô hình đang vây chặt lấy mình.

- Gia Hàng! – Đó không phải là một lời gọi, mà như là một tiếng thở dài.

Cô như bị cao thủ võ lâm điểm huyệt, không cử động nổi, cổ họng khô rát, không nói lên lời.

- Cảm ơn em đã khiến anh trở thành một người đàn ông hạnh phúc.

Nụ hôn ấm áp đậu lên hai má, sau đó, anh tiến lên trước một bước, siết chặt người cô, nâng mặt cô lên, đặt xuống một nụ hôn.

Là một nụ hôn trọn vẹn, dùng toàn bộ con tim và thể xác, toàn bộ linh hồn. Anh dụ hoặc cô tách môi ra, khuấy đảo, hòa nhịp, tan chảy, mỗi một lần là một lần thỏa sức. Không giằng xé trong đau đớn, để anh được nếm vị mềm mại của cô, cũng muốn cô cảm nhận được sự dịu dàng của anh.

Anh kiểm soát tiến lùi, có lúc lại cố ý dừng lại không tiến lên trước nữa, anh muốn cô chủ động, muốn cô quyến luyến, muốn cô đáp lại.

Nhiều năm sau, trong một buổi chiều tà, khi nhớ lại ngày Tết ông Táo năm ấy, Trác Thiệu Hoa vẫn cảm thấy ngỡ ngàng.

Anh cảm thấy mình giống như một con bạc đang say máu, đặt cược toàn bộ gia sản ột ván cuối cùng, được ăn cả, ngã về không.

Bây giờ Gia Hàng có hai gia đình, một bên là bố mẹ và chị hai, một bên là anh và Phàm Phàm, cán cân trong lòng cô sẽ nghiêng về bên nào?

Anh và Tiểu Phàm Phàm đã thắng.

Hơi thở triền miên, quán quýt, quyến vào làm một.

Hai đầu gối Gia Hàng như nhũn ra, đầu óc mơ màng, tay để ra phía sau cũng không đứng, buông xuống cũng không được, đầu nghiêng sang một bên cũng không đứng, mắt nhắm lại cũng không ổn, sau đó ngay cả hơi thở cũng không đứng.

- Gia Hàng! – Cánh tay thủ trưởng hơi buông lỏng, đôi môi nóng hổi lướt xuống cổ cô, những nụ hôn dày đặc, yêu thương, trân trọng vô hạn.

Cô hít sâu bầu không khí tươi mới nồng nàn mùi đất, khiến đầu óc đang hỗn loạn dần trở nên tỉnh táo. Hàng mi lướt qua gò má anh, anh mở mắt dịu dàng nhìn cô.

- Sao cứ như đòi nợ thế? – Cô cúi đầu lẩm bẩm. Bất kể đòi nợ, phải túm chặt không rời.

Mắt Trác Thiệu Hoa thoát giãn ra thư thái, lùa tay vào tóc cô, cười giòn:

- Em đúng là nợ anh không ít.
- Ai bảo thế. Cô cúi đầu, giọng phiến muộn.

Phụ huynh hai nhà đều đã gặp, chân tướng sự việc càng kể càng đen, mọi việc phát triển như một đầu tàu mất lái, con người không tài nào không chế được, cứ lao đi vùn vụt, đâm vào núi hay lao xuống vực, đều là số Trời.

Cô tựa đầu lên vai anh, hít hà hơi thở ấm áp nơi cổ tay, tay vuốt ve yết hầu hơi nhấp nhô của anh, sau này Tiểu Phàm Phàm lớn lên cũng có cái này phải không?

Tay anh dịu dàng mơn trớn trên lưng cô.

Chỉ trao nhau một vòng tay bình yên như vậy, một lúc sau, cô thở dài:

- Thủ trưởng, có phải anh có chút xúu tình ý với em không?
 - Không phải chút xúu. – Giọng anh rất nhẹ, như không muốn phá vỡ bầu không khí đang chậm chậm lưu chuyển trong giây phút này.
 - Từ lúc chúng ra đi đăng ký, anh đã có ý rồi. – Mắt đã thích ứng với bóng tối nơi cầu thang, cô nhìn đường cong dưới hàm anh đang nhấp nhô theo tiếng nói thành một đường cong kỳ diệu.
- Có ý là cảm giác trách nhiệm rất lớn lao, nếu đã quyết định sinh đứa bé ra, sẽ muốn cho nó một môi trường tốt nhất, một tình yêu lớn lao nhất. Nếu cô quyết ý ra đi, anh sẽ buông tay. Chỉ là không ngờ tới qua mỗi ngày tiếp xúc, người lún sâu trước tiên lại là anh, sau đó là Tiểu Phàm Phàm.

Trách nhiệm trở thành một tình cảm mãnh liệt chưa từng có, anh quên mất dự tính ban đầu, anh muốn có nhiều hơn.

- Bất ngờ lắm sao?
- Rất bất ngờ! – Cô thành thật trả lời.

Anh cười:

- Sẽ có thời gian để dần dần tiêu hóa.

Bỗng cảm thấy hơi rầu rĩ:

- Sao anh chưa hỏi ý kiến em mà đã... tùy tiện với em như thế?
- Chuyện giữa vợ chồng, chẳng phải đều do chồng chủ động hay sao? Chẳng lẽ em nghĩ khác? – Anh vô cùng bình tĩnh, không biểu lộ điều gì.
- Chúng ta đâu phải... đâu phải là vợ chồng gì? – Mắt tròn tròn, cô cố ý nói thật nhỏ, sợ tai vách mạch rừng.
- Bắt đầu từ hôm nay chúng ta... làm vợ chồng? – Anh vuốt ve tóc cô, đặt phốt lên đó một nụ hôn.

Câu chuyện hoàn chỉnh của kiến và voi là: Có một con kiến gặp một con voi, sau đó một ngày, kiến ngại ngừng bảo voi, em có rồi, là... của anh! Con voi lăn đùng ra ngất xỉu! Một lúc sau, voi tỉnh lại, nong nân nhìn kiến bảo, mình làm lại một lần nữa đi. Đến lượt kiến lăn đùng ngã ngửa.

Gia Hàng cũng lăn đùng ngã ngửa rồi.

Lạc Gia Lương đã đưa Tử Nhiên tới. Anh ta cố thuyết phục bản thân thật bình tĩnh, còn Tử Nhiên lại không làm nổi.

Mẹ, cái... thằng nhóc tí hon này là di để ra ả? – Tử Nhiên kinh hoàng chỉ vào Tiểu Phàm Phàm đang ngồi trong lòng bà ngoại, cười nịnh bợ với mình.

Tiểu Phàm Phàm rất ít khi được gặp người giống mình nên vô cùng kích động, hận không thể nhào về phía Tử Nhiên.

- Tử Nhiên, con được làm anh rồi! – Lòng Gia Doanh ngổn ngang trăm mối, thực ra phải gọi là cậu.

Tử Nhiên lắc đầu, mắt dần ẩm ướt. Không thể nào, là dì của cậu ra, sao lại bị cái thằng nhóc chảy nước dãi đầy mồm này cướp đi được.

- Con không muốn! – Cậu tức tối hất tay Tiểu Phàm Phàm ra, quay phắt người đi.

Tưởng cậu ta đùa với mình, Tiểu Phàm Phàm càng nhaoi tới, rít lên như muốn xuyên thủng trần nhà.

- Ủi chà, dùng hết sức bình sinh luôn rồi. – Bà Gia vỗ vỗ cho cu cậu dịu đi một chút.

Lạc Gia Lương cũng vỗ về con trai, để cậu nhóc kiên cường hơn.

Trác Thiệu Hoa và Gia Hàng từ bên ngoài bước vào. Nhìn thấy anh rể, Gia Hàng không khỏi ngượng ngùng, cúi gằm đầu gọi “anh rể”, rồi quay sang nhìn Tử Nhiên.

Tử Nhiên lạnh mặt ừ một tiếng, quay đầu đi, cậu muốn tuyệt giao với bà dì thay lòng đổi dạ này.

- Chào anh rể, em là Trác Thiệu Hoa! – Trác Thiệu Hoa đưa tay ra với Lạc Gia Lương.

Lạc Gia Lương hơi sững lại, đứng dậy ngược nhìn người đàn ông cao hơn anh ta rất nhiều này. Hàm thiếu tướng cao hơn rất nhiều so với cấp bậc lãnh đạo cấp cao nhất đơn vị anh ta, nhưng anh ta lại không hề hoảng loạn, ngược lại còn hơi phần nộ.

- Chào cậu! – Anh ta chỉ gật đầu, không bắt tay Trác Thiệu Hoa.

Gã đàn ông âm thầm lừa Gia Hàng nhà anh ta sinh con không kèn không trống, anh ta không thể tha thứ. Hàng Hàng mới bao lớn chứ, học hành giỏi giang, thi IELTS điểm cao chót vót, đang chuẩn bị ra nước ngoài, giờ thì tốt rồi, trối chân trối tay!

Anh ta cảm thấy người đàn ông này quá ích kỷ, tuy nể mặt đứa bé mà chấp nhận anh ta, nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ thích người đó.

Trác Thiệu Hoa cười bình thản, rút tay về.

Người thân thiện nhất là bà Gia, nhanh chóng không còn chút giới hạn nào:

- Thiệu Hoa, con ngồi đi!

- Hàng Hàng, em ngồi cạnh anh. – Lạc Gia Lương sa sầm mặt, vỗ xuống ngồi cạnh mình, nơi đó cách xa được Trác Thiệu Hoa một chút.

Gia Hàng sờ mũi, ngoan ngoãn bước tới đó.

Gia Doanh không còn tái xanh như lúc trước nữa, nhưng hình như rất mệt mỏi.

Trác Thiệu Hoa tay chân dài, chọn ngồi ở sofa.

Hội nghị gia tộc tam đại đồng đường thế hệ mới bắt đầu, Gia Hàng đã đánh xong trận đấu, không có gì phải lo lắng, những tình huống như thế này thủ trưởng có lẽ đã điều luyện rồi.

Cô lặng lẽ vuốt tờ công văn nằm giữa giường, nhét vào trong túi.

- Em vào nhà vệ sinh một chút.

Cô khép cửa phòng vệ sinh lại, vặn vòi nước, để mặt nước róc rách chảy.

Cô ngồi lên trên bồn cầu, rút tờ công văn từ trong túi xách xa, xé từng tờ một, rồi lại xé nát ra, khi chắc chắn không thể nhìn được một chữ nào nữa, cô mới đứng lên, vứt vào bồn cầu rồi giặt nước.

Cô rửa mặt, hơi nóng bốc lên mờ mịt cả gương.

Cô lấy khăn lau khô mặt, nhìn một tia thương cảm đang ánh lên trong mắt mình, là cô đang tưởng niệm quá khứ sao?

Quá khứ rốt cuộc vẫn là quá khứ.

Có người gõ cửa:

- Hàng Hàng?

Gia Doanh đứng ngoài gọi khẽ.

Cô mở cửa ra, Gia Doanh nhìn cô bằng ánh mắt tò mò:

- Sao ở trong đó lâu thế?

- Em sợ mọi người mắng em nên em trốn. – Cô cười tinh nghịch.

Gia Doanh lườm cô:

- Em đó...

Tiếng em này, hàm nghĩa rất sâu sắc, thực ra cũng là thỏa hiệp.

- Chị, chuyện... tờ công văn, chị đừng nói với người khác.

Gia Doanh nhìn cô dăm dăm:

- Chị hiểu rồi.

Công văn nội bộ của Bộ Quốc phòng là tài liệu tối mật, nếu bị tiết lộ, hậu quả khá nghiêm trọng.

Hàng Hàng đúng là lương thiện, đến lúc này rồi, vẫn còn nghĩ cho Chu sư huynh.

Nếu lúc đầu Hàng Hàng và Chu sư huynh cùng ra nước ngoài, không hiểu câu chuyện sẽ trở thành thế nào?

Dù nhìn thế nào, vẫn cứ thấy Chu sư huynh và Gia Hàng xứng đôi vừa lứa.

Khi nói chuyện với Trác Thiệu Hoa, có thể cảm nhận được cậu ta rất trầm tĩnh, chín chắn, nhưng lòng dạ lại sâu sắc, Hàng Hàng vẫn là đứa trẻ con mới lớn, chị thật không tưởng tượng nổi họ sẽ sống bên nhau như thế nào!

Nhưng trông Trác Thiệu Hoa không có vẻ gì là phiền não cả, ngược lại rất sung sướng.

Bên ngoài vang lên một tràng cười, hình như khách khứa đang cười nói vui vẻ.

Trác Thiệu Hoa đã đứng dậy:

- Hôm nay bố mẹ đi đường vất vả, con và Gia Hàng không làm phiền nữa, để bố mẹ nghỉ ngơi. Ngày mai Gia Hàng đưa bố mẹ đi Cổ Cung chơi, buổi tối thì tới Vương Phủ Tĩnh ăn vịt quay, tiện thể ngắm nhìn Bắc Kinh về đêm. Ngày kia bố mẹ con muốn tới thăm hỏi bố mẹ, có được không ạ?

Gia Hàng lén bĩu môi, thái độ của thủ trưởng thế kia, người ta có từ chối được không?

Ông Gia gật đầu:

- Đừng nói những lời khách sáo đó, không phải là thăm hỏi, chỉ là hai nhà gặp nhau ăn bữa cơm thôi.

Tuy là quá muộn.

- Vâng, thưa bố.

- Phàm Phàm cũng phải về à? – Bà Gia quẩy luyến Phàm Phàm, không nỡ buông tay.

- Mẹ, mẹ đừng bị thằng nhóc thối này lừa. Trừ lúc ở cùng với thủ trưởng nó còn ngoan một chút ra, lúc khác nó hư lắm, con ngủ cùng với nó một đêm mà bị nó đá lăn xuống đất đấy. – Gia Hàng tốt bụng nhắc nhở.

Cả phòng im phăng phắc.

Trác Thiệu Hoa thông thả nhướn mày.

- Nhóc con này đều do bố cho đi ngủ à? – Bà Gia nuốt nước bọt, suýt nữa thì ghen.

Gia Hàng thành thật gật đầu.

Quần chúng đồng thanh thở dài.

Tiểu Phàm Phàm hơi buồn ngủ, gục đầu xuống, không ngộ nguậy cũng không kêu la, ngoan ngoãn rúc vào lòng Trác Thiệu Hoa, như thể đang rúc vào một cái giường ấm áp.

Cho nên lúc ra cửa cảnh tượng trở thành như thế này, ông bà Gia mặt mày áy náy nói với Trác Thiệu Hoa:

- Thiệu Hoa, con rộng lượng với Hàng Hàng một chút, nó vẫn còn nhỏ.

- Không sao, Gia Hàng đã rất tròn trách nhiệm rồi ạ.

Thủ trưởng lòng dạ rộng lớn, bao dung vô hạn.

Gia Hàng chớp chớp mắt, hỏi nhỏ Gia Doanh:

- Chị, chị có cảm thấy bố mẹ giống như đang bán con cầu vinh không?

Gia Doanh và Lạc Gia Lương đưa mắt nhìn nhau, im lặng.

Chỉ có Tử Nhiên phùng mang trợn má, cậu ta vẫn còn đang giận dỗi.

22. Chương 22: Áo Xanh Mãi Nhớ Mãi Bay Trong Lòng

Quay về xe, Tiểu Phàm Phàm ngủ ngon lành, ngáy khinh khịt từng tiếng một. Gia Hàng hậm hực:

- Kể đầu sỏ chính là thằng nhóc thối này, sao chẳng ai mắng nó câu nào?

Lại còn cưng chiều nó đến tận mây xanh nữa chứ.

- Em ghen tị à? – Trác Thiệu Hoa không nhìn được cười.

- Anh không ghen à?

Anh bật cười thành tiếng:

- Người anh ghen không phải là con.

- Ai? – Cô tò mò chết mất, người có thể khiến cho thủ trưởng ghen tị thì có mấy đầu mấy tay nhỉ?

- Chung cư thuê đến bao giờ? – Anh bỗng đổi đề tài.

- Không biết, Ninh Mông là chủ nhà thứ cấp, em ở bao lâu thì trả tiền bấy lâu.

- Vậy thì trước Tết trả hết tiền cho Ninh Mông đi, đừng một chốn đôi nơi nữa. Bây giờ mọi việc đều rõ ràng rồi, cứ thế mãi bố mẹ và anh chị sẽ cảm thấy kỳ lạ. Sau này, em mời Ninh Mông và mấy người bạn tới tứ hợp viện chơi, nói trước với dì Lữ mấy câu, dì ấy rất biết cách chiều khách.

©STENT: .luv-ebook

Ánh đèn rực rỡ loang loáng hắt qua cửa sổ, rọi vào trong xe thành những đốm sáng vụn vỡ, Gia Hàng lật bàn tay, ngắm những tia sáng đang xuyên qua kẽ tay, tâm trạng đột nhiên ảm đạm.

Thời gian ngắn ngủi ở tiểu khu này cũng không hẳn là vui vẻ. Cô bạn cùng phòng khó gần, Chu sư huynh và Diêu Viễn luôn kẻ vai sát cánh, nơm nớp thấp thỏm trước những lần kiểm tra đột xuất của chị hai, nhưng đêm dài mất ngủ nhớ Phàm Phàm, đều có thể khiến người ta già nua và từng trải.

Nhưng nơi đó dù sao cũng là một mảnh trời riêng tự do! Haizzz, tứ hợp viện...

Trong tứ hợp viện, dì Lữ để đèn cho họ trong phòng của Gia Hàng. Nơi đó đã trở thành nơi hoạt động thường xuyên của cả ba người.

Rất tự nhiên, đợi Gia Hàng cởi áo khoác xong, Trác Thiệu Hoa bèn đưa Phàm Phàm cho cô bế, còn mình tự cởi áo khoác ra. Căng thẳng đến tận giờ này, cả hai đều quên không ăn cơm tối, lúc này mới cảm thấy đói.

- Lát nữa vào xem trong bếp có gì không, đưa Phàm Phàm lên giường đi.

Anh bế Phàm Phàm, để cô quỳ xuống rửa mặt, rửa tay rửa chân, sau đó là rửa dĩa cho cậu nhóc. Trời ạ, từ đầu đến cuối dùng chung một chậu nước.

Ngày nào con cũng vận động rất nhiều, sẽ ra mồ hôi, nếu không rửa ráy thay quần áo cho con, đêm ngủ sẽ không yên. – Anh nói.

Tiểu Phàm Phàm quả thực trông rất sáng khoái, đợi thay quần áo xong, cậu ôm lấy gối, ngủ rồi còn cười tít mắt.

Trác Thiệu Hoa tranh thủ đi tắm, mang theo cái đầu ướt sũng vào phòng thay đồ.

Gia Hàng quay đầu sang, rồi lại không nhìn được khe đổi góc độ, cửa phòng thay đồ không đóng. Đúng lúc cô nhìn thấy anh giơ hai tay lên, tấm lưng cường tráng tạo thành một hình chữ V.

Thì ra cơ thể đàn ông, ngoài gầy tong teo và nhõng nhẽo mỡ ra. Cũng có thể đẹp đến như vậy.

Cô lạng lẽ nuốt nước bọt, thủ trưởng đúng là có quá nhiều thứ để kiêu hãnh.

Trác Thiệu Hoa mặc đồ xong, họ cùng đi xuống bếp.

Dì Lữ là người truyền thống, cho dù ông chủ bà chủ đều không có nhà, dì vẫn cứ chuẩn bị rất nhiều đồ ăn để cúng ông Táo. Trác Thiệu Hoa chọn mấy đĩa quay nóng lại, hai người ở dưới bếp ăn tạm mấy món lấp bao tử.

Họ chúc ngủ ngon ở trong nhà bếp, cho nên khi Gia Hàng tắm xong ra ngoài, nhìn thấy Trác Thiệu Hoa đang ngồi trước máy tính, nhất thời cứ tưởng đầu óc mình không trong sáng nên xuất hiện ảo giác.

- Sao anh vẫn chưa ngủ? – Cô vờ tự nhiên.

- Lên mạng đọc tin. – Anh thông thả liếc cô. – Sấy khô đầu đi.

- Trong phòng làm việc không có máy tính à? – Nghe lời anh, cô đi lấy máy sấy.

- Phòng làm việc không ấm bằng ở đây. – Anh trả lời một cách đương nhiên.

Đầu khô rồi, giường cũng trải xong rồi, cô loẹt quẹt lê đôi dép lê đi nhiều vòng trong phòng, ngáp nhiều cái, thủ trưởng vẫn miệt mài nghiên cứu tình hình trong và ngoài nước.

- Chiến tranh thế giới thứ ba có khả năng bùng nổ không? – Cô không nhìn được nữa.

- Khả năng rất thấp. – Thủ trưởng khẽ liếc mắt sang.

- Vậy có thể về phòng nghỉ ngơi không?

- Buồn ngủ rồi à? Vậy em ngủ trước đi. – Anh rất dễ thỏa thuận.

Gia Hàng im lặng.

- Một mình không dám ngủ? – Lần này, anh ngẩng đầu lên khỏi máy tính, ánh mắt sáng ngời.

- Anh ở đây, em không dám ngủ.

Trác Thiệu Hoa sờ lên mũi.

- Mặt anh dày thật.

Cô đưa hai tay ra tình nghịch véo má anh định trêu, đến lúc làm thật rồi, mới phát hiện ra động tác này quá nguy hiểm.

- Đây là đang khen sao? – Khoảng cách rất gần, có thể đếm được từng cọng lông mi của cô, có thể nhìn thấy gò má xinh xắn đang ứng màu hoa hồng, hơi thở kìm nén, như những đốm lửa nhỏ, trong giây phút ấy bỗng bùng lên rực rỡ.

Anh siết chặt bờ eo mảnh dẻ, kéo mạnh vào lòng mình, không kịp chờ câu trả lời của cô, đôi môi anh cuống quýt kiểm tìm môi cô.

Cảm giác bị sóng biển nhấn chìm lại ập đến, hơi thở biến mất, trái tim loạn nhịp, cả người cô lạnh toát, rồi lại càng lúc càng nóng, như muốn sôi lên.

Đầu lưỡi như người lữ khách cô độc đã lâu, không thể kìm lòng trước căn nhà cổ nhỏ bé ngời ánh sáng đang tỏa mùi thức ăn thơm lừng. Cô cũng ôm chặt lấy anh, dùng hết sức mạnh của bản thân.

Khi lấy lại được lý trí, cô phát hiện cả hai đã chuyển từ sàn nhà lên giường, thủ trưởng đang đè lên người cô.

- Tạm dừng! – Cô hỗn hển.

Ngón tay anh lướt qua xương quai xanh của cô, hơi dừng lại, ôm trọn lấy vành tai cô, giọng nói cũng nóng rực lên:

- Sao lại phải dừng lại?

- Bởi vì chưa có trước hoa dưới trăng, cưới hỏi đành hoãn, sao có thể đốt cháy giai đoạn mà... động phòng hoa chúc?

Anh nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cánh tay khẽ lỏng ra, cười:

- Ủ, vậy thì từng bước một.

Cho dù toàn thân đã đau đã nóng tới mức không chịu đựng nổi, nhưng anh có thể nhẫn nhịn, hôm nay đã là một bước ngoặt mang tính lịch sử, anh không vội, điều anh muốn, là nước chảy đá mòn, là dòng nước chảy mãi bao ngày đêm.

Anh đã dạy cô làm mẹ, anh cũng sẽ dạy cô làm một người vợ tốt. Cô nhóc này tuy hơi xuề xòa, nhưng rất thông minh.

Đợi trái tim bình ổn lại, anh kéo cô dậy, mặc áo khoác cho cô rồi mở cửa:

- Gia Hàng, hãy nhớ tất cả điều này. Chúng ta bắt đầu từ nơi đây! – Anh bịt mắt cô lại, rồi từ từ bỏ ra.

Trong sân có tuyết trắng, có mùi hương của lập mai và thủy tiên quện vào nhau, trời không trăng, điểm vài vì sao thưa thớt, gió nhẹ nhẹ thổi, ngọn cây xao xác tiếng đập cánh của những chú chim đêm.

Đêm nay, thật là phong nguyệt vô biên...

Buổi sáng đưa bố mẹ tới Cố Cung và Di Hòa Viên chơi một vòng, trời lạnh thấu xương, đi chơi cũng không thoải mái. Nhất là bố mẹ cứ nói mãi không ngừng về việc Nhà tưởng niệm Mao chủ tịch không mở cửa, khiến hai cụ tụt cả hứng. Mao chủ tịch của người Hồ Nam, tới Bắc Kinh mà không đi chào hỏi một câu, thực sự vô cùng tiếc nuối.

Khi ăn trưa ở bên ngoài, bà Gia nói, quay về khách sạn thôi, ngắm Tử Nhiên và Phàm Phàm còn thích hơn.

Ông Gia không lên tiếng, như thế có nghĩa là không có ý kiến gì.

Tiểu Dụ lại đưa họ về khách sạn Ngôi sao Cẩm Giang.

Gia Hàng chạy ra hành lang gọi điện cho Ninh Mông, trả lại phòng theo đúng chỉ thị của thủ trưởng. Ban công đối diện với cửa chung cư của Chu Văn Cẩn, cô khẽ buông một tiếng thở dài như không.

Cần cắt đứt thì cắt, tuyệt đối không lằng nhằng dây dưa, đây là sự tôn trọng cuối cùng mà những người yêu nhau dành cho nhau khi chia tay.

Chuông reo rất lâu, Ninh Mông nhắc máy:

- Heo, cứu tớ với! – Hơi thở thều thào.

Gia Hàng sững người:

- Cậu đang ở đâu?

Ninh Mông rặn ra một địa chỉ, sau đó hơi thở càng lúc càng yếu đi.

Tiểu Dụ đang đợi trong khách sạn, lập tức phóng xe như bay đưa Gia Hàng đi.

Gia Hàng chạy vội chạy vàng, trước cửa phòng cấp cứu cô va phải một người, thực ra là người đó cố tình đụng vào cô.

- Lại đi nhầm chỗ rồi hả?

Nghe được giọng nói uể oải mà lạnh nhạt này, Gia Hàng mừng rỡ:

- Mình ngốc thật, sao lại quên mất ở đây mình cũng có người quen chứ.

Chà chà, mấy ngày không gặp, Thành lưu manh đi tu tiên chắc? Lòng mày lưỡi kiếm đôi mắt hồ thu, nhuốm vẻ tịch liêu!

- Cô còn nhớ tới người như tôi sao? – Thành Công nhướn mày, ánh mắt xa xôi.

- Làm người thì nên tự tin. – Gia Hàng vỗ vai anh an ủi. – Nếu rảnh thì cùng tôi đi gặp một người.

Thành Công chẳng rảnh, nhưng trốn việc một tẹo cũng chẳng chết ai.

Chiếc chăn trắng muốt phủ từ đầu đến chân, Ninh Mông nằm ngay đơ như cán cuốc, nếu không phải đôi mắt vẫn đang chuyển động thì Gia Hàng đã sợ hết hồn.

Nhìn thấy Thành Công ở phía sau, Ninh Mông lẳng lặng kéo cái chăn xuống bên dưới.

- Cái đồ mê gái nhà cậu bị làm sao thế? – Gia Hàng kéo tuột cái chăn ra.

Ninh Mông quay mặt vào trong, không nói lời nào.

Trời ạ, bệnh nặng vậy sao, không nói được luôn hả? – Gia Hàng cuống quýt nhảy dựng lên.

Thành Công chậm rãi nhếch môi:

- Nếu đúng là bệnh hiểm nghèo thì chỉ có hai con đường, một là vào nhà xác, hai là vào phòng mổ, cô ta thế này...

- Cái đồ... Thành lưu manh, miệng chó không mọc được ngà voi. – Ninh Mông nhắm nghiền mắt, nghiêng răng nghiêng lợi chửi.

Gia Hàng vỗ ngực thở phào.

Đúng lúc bác sĩ phòng cấp cứu chạy tới, nhìn thấy Thành Công bèn qua chào hỏi.

Thành Công bữu môi nhìn Ninh Mông, hỏi:

- Cái gì mà âm ỉ thế?

Bác sĩ phòng cấp cứu nở nụ cười quỷ dị, ghét sát vào tai Thành Công.

Gia Hàng chỉ nhìn thấy khóe miệng Thành Công nhếch lên đầy mỉa mai.

Ninh Mông đỏ rần cả cổ lẫn gáy, đấm xuống giường:

- Heo, đưa mình ra viện, mình muốn rời khỏi cái nơi vừa vô liêm sỉ vừa không tôn trọng riêng tư của người khác này.

Gia Hàng mặc kệ cô nàng, giật áo Thành Công:

- Mau, mau, nói cho tôi với!

Thành Công liếc xéo sang, kẻ này vừa mới tỏ vẻ đau khổ tột cùng, giờ mắt lại sáng rực đầy vẻ hống hốt.

- Đang trong kỳ kinh mà còn uống bia lạnh với một lũ đàn ông trong quán bar, vừa đau bụng kinh vừa tiêu chảy, nửa đêm gọi xe cấp cứu chở đến đây. – Thành Công đồng dục trả lời.

- Ninh Mông, sao cậu lại làm vậy như vậy! – Gia Hàng hận thép không thành gang.

Ninh Mông hung hãn trừng mắt nhìn Thành Công:

- Tôi dễ dãi à, tôi tình nguyện à, đó là khách hàng của công ty, tôi không đắc tội họ được.

- Người ta bảo cô bán thân cô cũng bán chắc? – Thành Công cười xảo quyệt.
- Thành lưu manh, tôi hận anh! – Ninh Mông suýt chút nữa bị anh ta làm cho thổ huyết.
- Hận đi, tôi chẳng hề muốn cô yêu tôi, như thế rất tổn thương. Heo, đi thôi! – Anh ta tao nhã xoay người lại, tiện tay lôi cả Gia Hàng đi.

©STENT: .luv-ebook

Gia Hàng tức giận vì Ninh Mông không biết quý trọng sức khỏe, thực sự bỏ đi luôn.

Ninh Mông há hốc mồm miệng:

- Con heo máu lạnh này, hai bữa rồi mình chưa ăn gì đâu.
- Tới chỗ tôi ngồi đi, tôi mua cho cái gì ngon mà ăn. – Trên hành lang, Thành Công vừa tránh những cô y tá đang rào bước vội vã vừa hỏi Gia Hàng.

Gia Hàng lắc đầu:

- Tôi tận tình tận nghĩa muốn mua cho cái con mê giai đang nằm kia một bát cháo, sau đó còn về khách sạn với bố mẹ tôi nữa.

Hai hàng lông mày luôn nhướn cao kiêu hãnh của Thành Công hơi cụp xuống:

- Thiệu Hoa có biết chuyện này không?

Gia Hàng cười cười bước tới bên cửa sổ, ngắm nhìn bãi cỏ đang ngập trong tuyết trắng. Hai ngày nay đã có nắng, những đám tuyết ở giữa đã tan ra thành nước, để lộ ra những ngọn cỏ úa vàng, khiến con người cảm thấy tràn trề hy vọng.

Thành Công bước tới bên cô:

- Vậy hai ngày này chắc là đặc sắc lắm nhỉ, có bị ăn tát không?
- Kìa, bố mẹ tôi không đành lòng đâu, thế giới này rộng lớn lắm, người chưa cưới đã có con đâu chỉ có một mình tôi.

Thành Công tròn tròn mắt:

- Cô không nói rõ chuyện mang thai hộ sao?

Gia Hàng trầm ngâm phải tới mười giây, quay sang cười ngượng nghịu:

- Mấy hôm trước mới đọc được một bài báo, nói về tình hình hiện nay của ca thụ tinh trong ống nghiệm đầu tiên trên thế giới. Thực ra cô gái đó không có gì khác biệt so với người thường cả, nhưng người ta vẫn rất tò mò không biết hàng ngày cô ấy ăn gì uống gì, có bạn bè không, hít thở có bình thường hay không.

- Cô lo Phàm Phàm cũng sẽ như thế sao? – Thành Công hít vào một hơi.

- Nếu ở nước ngoài, chuyện này có lẽ sẽ rất bình thường, nhưng ở trong nước, là phạm pháp. Gia đình thủ trưởng, gia đình Giai Tịch không biết sẽ bị dư luận dè dặt tới mức nào, cả đời Phàm Phàm sẽ sống trong bóng tối, dần dần nó sẽ không biết cười, không biết khóc, có lẽ sau này lớn lên nó sẽ hỏi: Tại sao lại sinh con ra đời? Nó còn nhỏ như thế, không có quyền quyết định có nên đến thế giới này hay không. Nó có sai lầm gì chứ, tại sao lại phải gánh chịu tất cả những điều này? Cho nên, tôi không thể nói.

- Đã nghĩ tới tất cả mọi người rồi, vậy còn cô, nếu Chu sư huynh của cô không biết chân tướng, cứ hiểu lầm cô như vậy, chưa biết chừng cả đời này sẽ bỏ lỡ nhau, cô có tủi thân không? – Thành Công tức đỏ cả mặt.

- Bác sĩ Thành, tình đầu của anh là ai?
- Không nhớ. – Thành Công sốt ruột phẩy tay.
- Tôi cũng sẽ quên nhanh thôi.

Đúng thế, sẽ quên thôi. Ba năm nay, không phải cũng đã qua rồi sao. Thêm ba năm, mười năm nữa, Chu sư huynh sẽ chỉ là sư huynh mà thôi.

- Được, Chu sư huynh gạt ra ngoài, vậy những người khác, nếu biết cô có quá khứ như vậy, có dám chấp nhận cô không?

- Tại sao lại cần người khác, bây giờ tôi là gái đã có chồng.

Thành Công im bật, sững sờ nhìn Gia Hàng:

- Cô không định ly hôn sao?

Tim như bị khoét một lỗ, gió lạnh hun hút lừa vào, anh ta thấy rét.

- Cũng không hẳn, chỉ là kẻ sách tạm thời. – Gia Hàng đỏ mặt.

- Hỏi cô thế này vậy nhé, tôi và Thiệu Hoa đều thuộc diện đàn ông ưu tú, nếu cả hai bọn tôi đứng trước mặt cô, nhìn thấy ai tim cô sẽ đập nhanh hơn?

Gia Hàng cười ngặt nghẽo:

- Anh mà ưu tú nổi gì, anh ấy là quân tử, còn anh là lưu manh.

Thành Công đành mặt lại, quay người bỏ đi, anh ta thật sự bị tổn thương nặng nề, một sự tổn thương trên mọi phương diện chưa từng có trước đây, từ linh hồn cho tới thể xác.

Cùng trang lứa với Thiệu Hoa, từ nhỏ đã chơi với nhau trong cùng một khu tập thể, Thành Vĩ là cái đuôi của bọn họ. Con nhóc Thành Vĩ ngốc nghếch, dở người, thích Thiệu Hoa nhưng lại làm cao, muốn Thiệu Hoa phải theo đuổi mình. Cũng không biết là Thiệu Hoa không biết thật hay giả vờ không biết, lúc nào đối với nó cũng không nóng không lạnh. Sau đó Thiệu Hoa lấy Giai Tịch, Thành Vĩ khóc rất lâu. Anh ta chứng kiến, nhưng lại không có cách nào giúp em mình một tay. So với Thiệu Hoa, bố anh ta luôn cho rằng anh ta chỉ là kẻ làm nền. Kể cả khi chơi trò cảnh sát bắt trộm, cho dù Thiệu Hoa có làm trộm, anh ta làm cảnh sát cuối cùng vẫn bị trộm đâm chết, chiến thắng vĩnh viễn thuộc về Thiệu Hoa. Cho nên khi thi vào cấp ba, anh ta sống chết không vào trường quân sự mà chọn học ngành y, anh ta muốn cùng tỏa sáng như Thiệu Hoa trong một lĩnh vực khác.

Có thể anh ta thực sự đã thành công, nhưng hôm nay tại sao lại cảm thấy tụt hẳn một bước dài so với cậu ta?

- Anh về văn phòng à? – Kẻ khiến anh ta cảm hận nghiêng răng ken két vẫn không sợ chết mà đuổi theo hỏi.

- Không.

- Thế anh đi đâu?

- Tôi cũng đi tìm người mang thai hộ, để cho tôi một lũ con. – Anh đẩy cô ra, không muốn nhìn thấy cái con heo ngu dần không tim không phổi này nữa.

Gia Hàng nghiêng đầu:

- Dở hơi à, chẳng lẽ anh có bệnh khó nói?

Cô y tá đi ngang qua đó bàng hoàng dừng bước, yếu ớt cất tiếng hỏi:

- Người cô nói là bác sĩ Thành sao?

Gia Hàng ra vẻ bí hiểm trả lời:

- Tự đoán đi.

Ào, một luồng gió chướng thổi qua, Thành Công đang đi lên lầu bắt giắc rừng mình.

©STENT: .luv-ebook

Giắc ngủ chưa tới ba giờ đồng hồ khiến Gia Doanh bước vào thời kỳ già nua trước tuổi. Buổi sáng Lạc Gia Lương tỉnh dậy, khi ra khỏi phòng đụng đầu vào khung cửa, ngã phịch xuống đất, cũng chẳng kêu đau mà cứ dờ dẩn ra, anh ta cũng chẳng ngủ ngon.

- Doanh Doanh, chuyện tối qua là mơ phải không? – Trên bàn ăn, anh ta hỏi chị.

Chị múc cháo cho anh, cười khổ:

- Anh tan làm xong thì đưa Tử Nhiên đi cắt tóc, rồi đi ra nhà tắm công cộng mà tắm rửa sạch sẽ.
- Không biết bên nhà chồng Hàng Hàng làm nghề gì nhỉ? – Lạc Gia Lương thở dài sườn sượt, buộc mình phải chấp nhận sự thật.
- Hàng Hàng nhà chúng ta thì có nhà nào mà không xứng được?

Lạc Gia Lương gật đầu:

- Cũng phải.

Nói thì nói vậy, nhưng Gia Doanh vẫn hết sức thận trọng với lần đầu tiên hai nhà gặp nhau. Đã mấy năm rồi chị không mua quần áo mới, may mà dáng người không thay đổi, mấy chiếc áo khoác trước đây vẫn còn khá mới, kiểu cách cũng cổ điển, có thể mặc đi ra ngoài. Tử Nhiên và Lạc Gia Lương thì mặc quần áo mới để dành cho dịp Tết.

Chị xin nghỉ nửa ngày, đưa bố mẹ và Gia Hàng tới trung tâm thương mại.

Bố mẹ sắm đồ mới từ đầu tới chân, Gia Hàng thì mới từ trong ra ngoài, sau đó, chị còn kéo Gia Hàng tới quầy trang sức, mua một cặp nhẫn đôi bằng vàng.

Gia Hàng giật lại thẻ tín dụng của Gia Doanh, áy náy cười với cô bán hàng:

- Kiểu này tôi không thích. Chị, chị đi cướp ngân hàng của chị đấy à?

Tiền như nước thế.

- Hàng Hàng, đây là quà tặng, cũng là tấm lòng của chị. Bố mẹ sẽ chuẩn bị cho em một món hồi môn khác.
- Gia Doanh nói rất nghiêm túc.

Gia Hàng đỡ lấy cái đầu đang muốn ngất xỉu của mình:

- Chị, chị sống ở thời thượng cổ à, bây giờ đâu còn thịnh hành mấy vụ này nữa? Hơn nữa bọn em đã... cười từ lâu rồi, không cần đâu!
- Đó chỉ là đi đăng ký thôi, còn chưa tổ chức lễ cưới. Ở nước ngoài có một số cặp vợ chồng con được mấy tuổi rồi mới tổ chức lễ cưới, chị sẽ coi như em thích như vậy.

Gia Hàng xị mặt:

- Có thể đừng phức tạp hóa như vậy được không? Nếu em muốn mua gì, em sẽ tự mua. Em không thể gây phiền phức thêm ọi người được.

Ông Gia nói:

- Hàng Hàng, đó không phải là gây phiền phức, mà là bố mẹ và chị mừng cho con nên mới làm vậy, nếu không thường ngày chịu khổ chịu cực kiếm tiền để tiêu vào việc gì?

Gia Hàng đầu hàng.

Mua nhẫn xong, lại đi mua quần áo cho Tiểu Phàm Phàm, cuối cùng Gia Doanh kéo Gia Hàng tới quầy mỹ phẩm, mua một bộ kem dưỡng da mà Gia Hàng cảm thấy như bị trấn lột. Để chọn được một màu son phù hợp, Gia Doanh loay hoay hơn bốn mươi phút.

Gia Hàng ôm đầy một bụng ầm ục, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Gia Doanh lại không dám nói gì, phục tùng thôi!

Cô chỉ lấy làm may là Tiểu Phàm Phàm là con trai, sau này cô không phải phiền não như vậy.

Thủ trưởng lại phải làm ca đêm, Tiểu Phàm Phàm hụi hắng ở trong phòng khóc nức nở, thím Đường đang dỗ dành cậu bé. Gia Hàng bế cậu nhóc, trong mắt cu cậu thật sự có nước mắt.

- Trẻ con đứa nào cũng thích đông người, hôm nay thằng bé rất không ngoan. – Thím Đường kể tội.

Gia Hàng nhẹ nhàng dùng khăn giấy lau nước mắt cho Phàm Phàm, cậu nhóc quay đầu ra cửa, ê a luôn miệng, như muốn cô đi ra ngoài.

- Sao con lại không phải là một con cá nhỉ?

Trí nhớ của loài cá nhiều nhất chỉ duy trì được ba giây, cho nên một mình nó ở trong cái bể cá bé tí cũng không cảm thấy cô đơn, hiu quạnh.

- Bây giờ ngoài trời tối rồi, ông bà ngoại đi ngủ rồi, ngày mai mình đi thăm ông bà, nhé? – Cô còn dùng tay đỡ mặt mình, nhắm mắt lại, tỏ vẻ đang buồn ngủ.

Tiểu Phàm Phàm chớp mắt, như hiểu được, ngoan ngoãn rúc vào lòng Gia Hàng.

Gia Hàng đưa cậu nhóc vào phòng tắm, vặn đầy một bồn nước, bên trong có chiếc phao hình con vịt, mặc vào cho Phàm Phàm, cu cậu có thể nổi được trên nước.

Phàm Phàm nô đùa rất vui, tay đập bì bõm, chân đập đập, Gia Hàng sợ cậu bé sặc nước, bèn ngồi bên cạnh trông chừng, kết quả bị ướt nhẹp từ đầu đến chân.

- Cô cởi quần áo ra tắm cùng nó luôn đi! – Nhìn cô nhếch nhác như vậy, thím Đường cười nói.

- Cháu với nó ấy ạ? – Gia Hàng chỉ vào mũi mình, như nghe thấy điều gì kỳ quặc lắm.

- Hai đứa con trai tôi từ nhỏ đã đi tắm ở nhà tắm nữ công cộng với tôi rồi, khi đó điều kiện trong nhà không được tốt, mùa đông tắm lạnh nên dẫn đi luôn. Rất nhiều người cũng làm như vậy. Cô là mẹ nó, cho con mình xem thì có sao đâu. Hơn nữa thằng nhóc này bao lớn chứ.

Gia Hàng khóc dở mếu dở, dường như trọng tâm câu hỏi không phải ở đó.

Tiểu Phàm Phàm mạnh chân mạnh tay, khua tay một cái, mặt mũi Gia Hàng lại ướt nhẹp nước, cậu nhóc cười không khép miệng lại được.

- Nhóc thối, con mà nghịch nữa, Heo cho ăn đòn đó! – Gia Hàng trừng mắt giơ tay lên.

Tiểu Phàm Phàm tròn mắt ngơ ngác, cái miệng nhỏ bống méo xệch đi, nước mắt cứ thế lã lã rơi.

- Trời ạ, sao mà lại yếu đuối thế! Thôi được rồi, được rồi, Heo không tốt, Heo tắm cùng với con. – Gia Hàng nhận lỗi, nhanh chóng cởi sạch quần áo, chỉ để lại bộ đồ lót rồi chủ động trèo vào trong bồn tắm.

Ha ha, lộ sạch rồi, cấm trẻ em nha!

Tiểu Phàm Phàm nhìn người mới trèo vào, nước dâng cao không ít, con vịt nhỏ tung tăng bơi tới bơi lui. Gia Hàng lúc thì cào chân, lúc thì túm lấy cái cẳng chân mồm mím, rồi ôm chầm lấy cu cậu, thơm chùn chụt lên ngực. Tiểu Phàm Phàm vô cùng khoái chí, nước bọt bắn từ đầu này tới đầu kia bồn tắm.

Nô mệt rồi, cậu nhóc ngoan ngoãn nằm ngủ trên bụng cô. Cô khẽ vuốt ve làn da mịn màng của cậu bé, một cảm giác mãnh liệt phá vỡ chui ra... Tiểu Phàm Phàm thực sự đã ra đời từ trong cơ thể cô.

Cu cậu nhắm mắt lim dim hưởng thụ, khẽ rên ư ử theo nhịp vỗ của Gia Hàng.

Sợ cậu nhóc bị lạnh, Gia Hàng không dám ngâm quá lâu. Thím Đường cầm quần áo đứng bên cạnh đợi, mặc xong là nhét vào trong chăn. Gia Hàng không dám nói sẽ cho thằng nhóc ngủ, cô nằm ngủ không yên. Nhóc đá cô xuống giường thì không sao, nhưng nếu cô đá nó, hậu quả thật đáng nghiêm trọng.

Nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên, cô bèn cởi sạch quần áo ướt từ từ ngâm mình vào trong nước, hít một hơi dài sảng khoái. Nước hơi nguội, nhưng cô không vặn thêm nước nóng, quần khăn tắm quanh người rồi đi chân trần ra bên ngoài. Cô không định tắm nên không mang quần áo để thay vào. Dù sao cũng đang ở trong phòng mình, có trần như nhộng cũng chẳng ai ngắm.

Đang cúi đầu gội khăn.

- Gia Hàng, hôm nay có lên mạng không?

Nhìn thấy thủ trưởng ngồi trước bàn đang quay đầu lại, tay cô run bắn lên, chiếc khăn tắm cứ thế chầm chậm tuột xuống dưới chân.

Thời gian bị một bàn tay ma quỷ giữ lại.

Tay và mặt của Gia Hàng hoảng hốt cứng đờ trong không trung, Trác Thiệu Hoa ra sức duy trì vẻ bình tĩnh, nhưng mắt lại hoa hết cả lên, ánh mắt anh dán chặt vào cảnh đẹp mỹ lệ đó.

Nhưng ngay giây tiếp theo, anh đã quay người đi theo tiềm thức, không thể dọa cô nhóc này sợ chết khiếp được.

Nhưng đầu óc lại không chịu hợp tác với anh, những hình ảnh vừa nhìn thấy như những thước phim quay chậm được tua lại trong đầu: Mái tóc ướt đầm nước, gương mặt ửng đỏ, làn da trắng muốt, đôi chân dài miên man... Cô nhóc này... đã không còn là cô nhóc nữa, cô quyến rũ mà thơm ngát, rực rỡ mệnh mang, bảo anh làm sao có thể coi như không nhìn thấy? Huống hồ cô vẫn là...

Anh bỗng ngẩng phắt đầu lên, sao lại phải quay đi nhỉ, anh có tư cách, có quyền ngắm nhìn cô từ trong ra ngoài.

Hít một hơi thật sâu, tim đập dồn như trống, anh nhắm mắt, từ từ xoay người lại.

Chính trong thời gian vài giây ngắn ngủi này, Gia Hàng đã cố nặn ra một tia tỉnh táo để từ bỏ việc chạy ra tú lấy quần áo, mà dứt khoát nhảy thẳng lên giường, chui tọt vào trong chăn.

Chỉ là chiếc khăn tắm vẫn còn rơi ở chỗ cũ, đôi vai trần không kịp che giấu, rất dễ khiến người ta liên tưởng tới cảnh sắc gì đang bị giấu dưới tấm chăn kia.

Chăn lùa, che được cơ thể, nhưng không che được suy nghĩ con người.

Gia Hàng xấu hổ muốn chết.

Không cần người khác phải bóng gió, ngay cả cô cũng cảm thấy bản thân mình bị tình nghi quyến rũ thủ trưởng.

Bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt đen thẫm của anh dường như có một thứ gì đó thật dịu dàng triu mến, đang dụ dỗ cô chìm đắm.

Cô cuống quýt lui về phía sau, ánh mắt hoang mang tránh né, tay chân run ra, hơi thở yếu ớt.

Không gian yên ắng, mơ màng, dường như chỉ chờ có người lên tiếng, cánh cửa mùa xuân sẽ bật mở, sau đó là gió xuân chan chứa, mưa xuân triền miên, nước xuân lay động, cảnh xuân vô hạn...

Trác Thiệu Hoa cũng chẳng hơn gì, anh giả vờ đằng hắng một tiếng.

- Anh... mà dám nói một chữ, em với anh cùng chết tại đây. – Gia Hàng hét toáng lên, nhưng vì sức không đủ mạnh, lại cảm giác như đang nũng nịu nói không thành có.

Trác Thiệu Hoa cười, lần tìm công tắc, đổi ngọn đèn trần sáng chói thành ngọn đèn tường dịu nhẹ, trong bóng tối, con người tự khắc sẽ thả lỏng hơn.

- Đã nguyện cùng chết với anh, vậy thì còn lo lắng gì nữa? – Nghe theo tiếng gọi của con tim, bước chân anh tự động đi về phía chiếc giường.

- Thủ trưởng... – Gia Hàng bắt lực kêu lên, cô phải thừa nhận mình cực kỳ không có phong độ, lúc này nếu thủ trưởng muốn làm gì thì làm, có lẽ cô chẳng thể nào kháng cự.

Anh chỉ kéo một cái ghế ngồi xuống, kéo bàn tay ở trong chăn của cô ra, hôn lên từng ngón tay, rồi đặt một nụ hôn lên lòng bàn tay cô.

Trong suốt quá trình ấy, ánh mắt anh không rời cô một giây.

Cuối cùng, anh đưa bàn tay ấy sờ lên mặt anh, áp vào trái tim anh.

Mặt anh rất nóng, tim anh đập điên cuồng.

- Gia Hàng, em đang căng thẳng phải không?

Cô nghe thấy giọng anh hơi run rẩy.

Cô thẹn thùng cụp mắt xuống.

- Sợ sao?

Cô cắn môi.

- Anh cũng căng thẳng, anh cũng sợ hãi. – Giọng anh bỗng trầm và khàn đặc đi, anh dùng hai tay nâng mặt cô lên, trong mắt chan chứa một nỗi dịu dàng không bến bờ. – Anh đã tưởng tượng ra những đêm như thế này, không chỉ một lần, em giống như đứa trẻ vừa mới chào đời, trong mắt anh, trong lòng anh, anh yêu thương không dứt... Tuy hơi đột ngột, nhưng có gì phải sợ hãi? Em vẫn là em, anh vẫn là anh. Gia Hàng, anh muốn ôm em, có được không?

Rất lịch thiệp, nhưng lại đầy sức mê hoặc, trong nháy mắt anh đã đánh cho Gia Hàng thịt nát xương tan, cô căn bản không tài nào suy nghĩ, thực ra cũng không cần phải suy nghĩ.

Cánh tay từ từ rút về.

Ánh đèn như dòng nước trôi trong căn phòng, gió rét căm căm bị nhốt ngoài cửa sổ, ánh mắt anh nồng nàn thăm thẳm, cô nghe được hơi thở dần trở nên nặng nề của chính mình.

Mọi thứ đều vừa vặn.

Tựa như bị thôi miên, cánh tay choàng lấy vai anh, cô nhắm mắt lại, cô biết, trong bóng tối, chắc chắn sẽ có một vòm ngực rộng lớn đang đợi cô.

Chiếc chăn lụa tuột tới ngực.

Trác Thiệu Hoa như muốn ngất xỉu trước niềm hạnh phúc đột ngột này, sự nhiệt tình dứt khoát của cô nhóc này đã bóp nghẹt trái tim anh.

Anh cứng đờ ra trong vài giây, là vì không biết phải làm gì. Dường như anh không biết phải làm thế nào để thương yêu người con gái mà mình thích, không, mà là anh không biết phải làm thế nào mới là tốt nhất.

Cô là vật báu mà anh yêu quý nhất, đời này kiếp này.

Đôi môi mềm mại của cô nhẹ nhàng mơn man môi anh, lưỡi cô tiến vào miệng anh trong hoảng hốt, mang theo sự tươi mát tuyệt vời, như hũ rượu ngon ủ lâu năm, thấm dần vào mọi góc ngách. Anh say.

Anh cuộn lấy đầu lưỡi cô trong ngáy ngất, khuấy đảo, hòa quyện, quyến luyến không rời. Tay anh nhẹ vuốt theo đôi bờ vai mảnh mai, bịn rịn lướt qua đỉnh núi ngạo nghễ, toàn thân anh như bốc lửa. Ngọn lửa bùng lên, cô là nguồn hơi mát duy nhất, anh càng siết chặt lấy cô, điên cuồng khao khát nhiều hơn nữa, sâu hơn nữa.

Người cô khẽ run lên, một cảm giác căng thẳng và hưng phấn lạ lẫm lan tràn.

- Cởi ra! – Anh đặt hai tay cô lên cúc quần của mình, tiếp tục thám hiểm khu vực giữa cổ và đôi gò bồng đảo của cô.

Mặc dù là lần đầu tiên làm chuyện như thế này, nhưng lại không hề gặp chút trở ngại nào, cô dễ dàng cởi cúc quần ra.

Anh ngược mắt lên, gương mặt tuấn tú hơi rúm lại.

Cô liếm đôi môi khô khốc.

Anh túm lấy tay cô, hai bàn tay chồng lên nhau cùng run rẩy. Đầu ngón tay bỗng cảm thấy đau nhói, cô hoảng hốt mở to mắt.

- Theo anh. – Anh kéo cô từ từ thám hiểm xuống phía dưới.

Giọng anh đã không còn rõ nét, đã khan tới mức không thể khan hơn nữa.

Cô thật sự sợ rằng nhịp tim như vậy sẽ khiến cô ngừng thở.

Cung đã căng, tên đã lấp, trong khoảnh khắc không thể không bắn này, một tiếng kêu nũng nịu từ bên ngoài vọng vào.

- Thiếu tướng Trác, Phàm Phàm nghe thấy giọng của cậu nên cứ khóc đòi qua đây. – Thím Đường nói.

Cả hai đỡ người, lập tức buông nhau ra.

Trác Thiệu Hoa nhanh như chớp kéo chăn lên đắp cho cô, chỉ thò đầu ra. Anh xoay người, thoăn thoắt chỉnh lại trang phục, cài cúc quần. Quay đầu nhìn lại, Gia Hàng đang cười ngượng ngùng, lại còn thè lưỡi ra với anh.

Anh véo mũi cô, bật cười, khom người xuống, không phải hôn, mà là cắn nhẹ một cái:

- Anh phải thừa nhận, chúng ta đã sinh ra một tên nhóc thối. Đợi đó, anh đi giải quyết tên nhóc này.

Gia Hàng trầm nghĩ, có thể giải quyết dễ dàng thì có còn là nhóc thối nữa hay không?

Cửa mở ra, Tiểu Phàm Phàm lao vọt vào lòng Trác Thiệu Hoa như một viên đạn, cười như địa chủ được mùa.

Cái tay bé xíu mò mẫm sờ cằm, sờ mũi bố, như thể muốn xem xem bố có thay đổi gì không?

Mới đứng ngoài có một lúc, tay và mặt cậu nhóc đã lạnh cóng, anh vội ôm cậu nhóc vào trong phòng.

- Buổi tối tôi còn có chút việc, tối nay... – Anh còn chưa dứt lời với thím Đường, Tiểu Phàm Phàm đã rít lên, mừng rỡ ưỡn bụng, cậu ta đã phát hiện ra bạn Heo của mình.

Thực ra tìm bố chỉ là cái cớ, mục tiêu cuối cùng của cu cậu chính là Gia Hàng.

- Thiếu tướng, cậu xem nó có chịu ngoan ngoãn ngủ với tôi không? – Thím Đường cười hỏi.

Trác Thiệu Hoa bất đắc dĩ cười khổ:

- Thím tới phòng ngủ chính mang chăn đệm tới đây hộ tôi.

- Anh định ngủ ở đây? – Người cất tiếng hỏi là Gia Hàng.

- Nếu không em có đề xuất nào tốt hơn? – Anh nhướn mày.

Thím Đường nói đầy ẩn ý:

- Tối nay, e là Phàm Phàm sẽ mừng lắm đây.

Nói đoạn, thím liếc mắt nhìn Gia Hàng đang quần trong chăn như con nhộng, mỉm cười bỏ đi.

Tiểu Phàm Phàm không đợi được nhaoi về phía giường, Trác Thiệu Hoa lắc đầu với cậu nhóc.

- Con phải đắp chăn cùng bố.

Dù là con trai, cũng không được nhìn trộm cảnh xuân của Gia Hàng.

Ha, đúng là trẻ con, anh lại đi so đo với cả con trai mình.

Gia Hàng méo mặt, chui tọt vào trong chăn. Đêm nay cô rất mệt, ngủ khỏa thân!

Đây là một chuyện thật hạnh phúc biết bao, bên trái là bố, bên phải là Heo, Tiểu Phàm Phàm hạnh phúc phun ra cả bong bóng. Đầu lúc quay trái, lúc quay phải, giữa đêm mà cứ như ban ngày, nó đùa hớn hở.

Trác Thiệu Hoa tắt luôn cả đèn tường, ánh sáng duy nhất trong căn phòng là từ màn hình máy vi tính.

- Gia Hàng, nhắm mắt lại đi, nếu không Phàm Phàm sẽ ngộ nguy cả đêm đấy. – Anh nói khẽ.

Nói xong, anh tự nhắm mắt lại trước, hơi thở bình ổn, ngay cả Gia Hàng cũng tưởng là anh đã ngủ say.

Tiểu Phàm Phàm quay mặt sang chớp chớp mắt, không ê a gì, rồi lại quay sang nhìn Gia Hàng.

Gia Hàng vội vàng nhắm tịt mắt lại, tiếc là công lực còn quá kém, lông mi cứ run lên, hơi thở phập phù không ổn định, khiến Tiểu Phàm Phàm nhìn ngay ra sơ hở. Cậu nhóc thò tay ra khỏi chăn, mò tới mắt Gia Hàng.

Gia Hàng sợ nhột, bèn nhúc nhích rồi bật cười. Tiểu Phàm Phàm rất đắc ý, lập tức bật cười khanh khách, chân giãy giụa trong chăn.

- Tên nhóc xấu xa này! – Gia Hàng nhào người sang hôn cậu nhóc chùn chụt, Tiểu Phàm Phàm thuận thể ôm lấy cô, hai người dính chặt vào với nhau.

Trác Thiệu Hoa mở mắt ra, lạng tỉnh nhìn trần nhà hồi lâu rồi đứng dậy:

- Quần áo để trong tủ hả?

Trong lòng chẳng còn ý đồ gì nữa rồi, anh đã bị ép phải trở lại bình thường.

- Đồ lót ở trong ngăn kéo, áo ngủ ở trong tủ. – Nhìn vẻ hất hắng của thủ trưởng, Gia Hàng không nhận được mà muốn cười thật to.

Trong bầu không khí vừa rồi, dường như có xảy ra chuyện gì cũng là hết sức tự nhiên, cô cũng không bài xích, nhưng dường như bản năng quyết định hành vi, cô hy vọng có thể đợi thêm một chút, bởi vì trái tim cô vẫn chưa hoàn toàn sẵn sàng.

Trác Thiệu Hoa đưa quần áo cho cô, cô chui vào trong chăn để mặc.

Anh dang tay kéo cô vào lòng, một lớn một nhỏ rúc trong lòng anh, vừa vặn, đủ rồi, trăng tròn hoa đẹp là một loại cảnh giới, bình yên như thế này cũng rất tuyệt.

Anh hôn lên trán Tiểu Phàm Phàm, hôn lên môi cô rồi dịu dàng cất tiếng:

- Điều phải ngoan nhé, muộn lắm rồi, ngủ đi!

Tiểu Phàm Phàm ngáp một cái rõ to, mục tiêu đã đạt được, cu cậu nằm thẳng, chân gác lên bụng bố, tay gác lên ngực Heo, ngủ khò.

Gia Hàng bịt miệng cười trộm:

- Vừa rồi có phải anh muốn hỏi em chuyện gì không?

Trác Thiệu Hoa vỗ trán, bật cười theo:

- Phàm Phàm là con trai, có lẽ chúng ta không thể cưng chiều con thế này được, phải cho nó độc lập đi, sau này ngủ một mình trong phòng em bé nhé?

Gia Hàng cố tình phản đối:

- Không được, anh không trông thì em trông.

- Em đó...

Về yêu chiều như biển cả, vô biên vô hạn.

Màn hình tắm tối bỗng chốc sáng bừng lên, cả hai ngẩng đầu lên, chỉ thấy một bó hoa diên vĩ màu xanh xuất hiện giữa núi rừng, ngay sau đó là một bó, một bó nữa...

Chỉ một lát sau, những đóa hoa diên vĩ xanh đã nở rộ khắp núi đồi, như một biển hoa màu xanh.

©STENT: .luv-ebook

- Hoa diên vĩ có hàm nghĩa gì đặc biệt? – Trác Thiệu Hoa đưa mắt nhìn xung quanh.

Căn phòng họp rộng lớn chìm trong vẻ trang nghiêm, mỗi người có mặt đều tỏ vẻ căng thẳng, ánh mắt anh dừng trên người Diêu Viễn.

Diêu Viễn trả lời:

- Trong tiếng Hy Lạp, diên vĩ nghĩa là cầu vồng, trong tiếng Pháp là loài hoa tượng trưng cho ánh sáng. Hoa diên vĩ có hình dạng giống cánh bướm, nở vào tháng Năm, màu xanh là màu đẹp nhất, thời cổ hoa diên vĩ còn được gọi là lam hồ điệp.

- Tôi muốn hỏi ngôn ngữ loài hoa của nó? – Trác Thiệu Hoa khê gõ đầu ngón tay xuống bàn, thư ký ngồi cạnh anh hơi nhủu mày lại. Những người quen đều biết như thế nghĩa là anh không được vui, hình như tâm hồn Diêu Viễn đang treo ngược cành cây, trả lời lạc đề.

Diêu Viễn vội vàng mở laptop ra:

- Hoa... hoa diên vĩ màu trắng tượng trưng cho sự tinh khiết, màu vàng là tình bạn vĩnh hằng, màu tím là tượng trưng cho tình yêu và may mắn, màu xanh có hai ý nghĩa, một là yêu thầm, hai là tình cảm và hy vọng bị tan vỡ. Tôi... báo cáo hết!

Trác Thiệu Hoa khẽ gật đầu, ánh mắt lướt qua hai vị trí nữa rồi dừng lại:

- Trung úy Chu, cậu có cho rằng hoa diên vĩ lần này với hoa diên vĩ đôi lúc xuất hiện của ba năm về trước là cùng một hacker không?

Chu Văn Cẩn rút ra một xấp tư liệu:

- Có lẽ là cùng một người, chỉ có điều trình độ giao hoạt hơn, kỹ thuật cao hơn, mục đích nguy hiểm hơn ba năm trước. Con đường xâm nhập của hắn ta là khai thác các lỗ hổng của trang web, rất có sức công phá. Ba năm trước, hắn mang tính chất đùa giỡn, chỉ muốn thu hút sự chú ý của các cơ quan chức năng, tôi đã từng nghĩ, có lẽ khi đó hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ vừa thành niên, còn chưa nảy sinh lòng tham với xã hội. Hắn giờ đây đã trưởng thành, chỉ trong vòng hai ngày hôm nay đã liên tiếp tấn công hệ thống của ba ngân hàng lớn, trước mắt đã phát hiện được mấy vạn tài khoản bị rò rỉ thông tin, dữ liệu lên đến hơn một trăm triệu, trong đó bao gồm cả tên tài khoản và mật khẩu. Buổi sáng, Bộ Công nghệ Thông tin vừa gửi điện khẩn tới, hôm nay khi thị trường chứng khoán vừa mở cửa, đã có mấy mã cổ phiếu có liên quan tăng nhanh một cách lạ thường. Bước tiếp theo, mục tiêu tấn công của hắn có khả năng là hệ thống thanh toán của các trang web bán hàng trực tuyến, Bộ Công nghệ Thông tin đã yêu cầu các trang mạng ra thông cáo yêu cầu người dùng đổi mật khẩu, ngoài ra cũng kịp thời khắc phục các lỗ hổng.

- Sao tôi nghe thấy cũng tương tự như kẻ đã tấn công hệ thống vệ tinh lần trước? – Trác Thiệu Hoa chớp mắt một cách hết sức chậm rãi.

- Lần trước tôi phụ trách nâng cấp bảo mật, không hiểu rõ lắm về các vấn đề khác. – Chu Văn Cẩn trả lời.

Chuyên gia phụ trách dự án Tây Xương cũng có mặt, áy náy thở dài:

- Sau khi Tây Xương bị tấn công, tới nay vẫn không có bất cứ số liệu nào bị rò rỉ, tôi đã nghĩ đủ mọi phương án mà vẫn không giải được, chẳng lẽ mất nhiều công sức như vậy chỉ để vào tham quan? Thiếu tướng Trác, theo ý kiến của cá nhân tôi, thì không phải cùng một người.

- Bởi vì không để lại hoa diên vĩ xanh sao? – Trác Thiệu Hoa cười.

- Cũng có yếu tố này, ngoài ra mục đích lần này rõ ràng mang tính phá hoại và khiêu khích. – Vị chuyên gia cười ngượng ngùng.

Trác Thiệu Hoa ngược mắt lên:

- Tôi rất hy vọng là cùng một người, như vậy coi như một mũi tên bắn hai con chim, tiết kiệm được công sức!

Phòng họp lác đác vang lên tiếng cười nói, không khí có phần thoải mái hơn.

- Hoa diên vĩ xanh này rất thú vị, cứ cách tám tiếng lại tấn công một lần, đều chọn giờ nghỉ ngơi, đánh một lần lại đổi địa điểm, thật khiến người ta mong đợi xem trạm kế tiếp của hắn sẽ là gì? Hôm nay là ngày nghỉ của chúng ta, hy vọng hắn cũng không nghỉ cùng.

- Nếu có thể đoán được địa điểm xuất hiện của hắn, thì có thể nắm được tung tích, từ đó xông thẳng vào sào huyệt của hắn. – Chu Văn Cẩn nói.

- Hiện giờ hình như hắn ta thích tiền, bố trí thêm vài trang web nữa, cá sẽ lọt lưới! – Trác Thiệu Hoa đứng dậy. – Trung úy Chu, tôi đợi tin tốt của cậu.

- Rõ, thủ trưởng! – Chu Văn Cẩn đứng nghiêm, hành lễ.

- Vất vả rồi! – Trác Thiệu Hoa gật đầu.

Những người dự họp lần lượt đứng dậy, cung kính đưa mắt tiễn Trác Thiệu Hoa ra về.

- Anh trả lời đồng dạng như vậy, nắm chắc được rồi sao? Đừng làm trò cười nhé. – Diêu Viễn đợi Chu Văn Cẩn cùng đi.

- Thường ngày biểu hiện của anh giống kẻ khoác lác lắm sao? – Chu Văn Cẩn đánh mặt lại thu dọn tài liệu, không tỏ vẻ gì.

- Anh không nhìn vị chuyên gia đó, từng đó tuổi rồi mà khi thiếu tướng Trác hỏi vẫn ngại ngần xấu hổ không biết chui vào đâu. Chúng ta vừa mới vào, cứ đi theo học tập người ta, lúc nào anh cũng giành lên hàng đầu, thành công thì không sao, không thành công thì sẽ vạn kiếp bất phục.

- Em lo lắng như vậy thì không cần ở bên anh nữa. – Chu Văn Cẩn rảo bước, bỏ mặc Diêu Viễn ở phía sau. Diêu Viễn sững người, rất lâu sau vẫn chưa định thần lại được.

Khi lên cầu thang, Chu Văn Cẩn nghe thấy tiếng điện thoại reo.

Số máy ấy như một luồng sáng chói mắt, khiến anh ta vô thức nhắm mắt lại.

Anh ta đi về phía ban công ngoài trời, từng lỗ chân lông trên người đều nở ra, gió rét ủa tới khiến anh ta run lên vì lạnh, nhưng anh ta vẫn kiên trì đứng đó.

- Heo! – Giọng anh ta rất bình tĩnh, chỉ ít ấm áp hơn bình thường một chút, đó là bởi vì trời lạnh quá.

- Mấy ngày không liên lạc, Chu sư huynh vẫn khỏe chứ?

Anh ta thấy thật khó hiểu, cô đã có gan gọi điện cho anh, lại còn cười nhẹ nhõm như thế nữa!

- Anh rất khỏe! Còn Heo?

- Bố mẹ em tới Bắc Kinh rồi, lát nữa em đưa họ đi ăn cơm.

- Chồng và con trai em cũng đi cùng chứ? – Anh ta cười lạnh lùng.

Nụ cười của Gia Hàng rất ngắn ngủi, sau đó là một hơi thở dài nhặt nhòa khó nhận biết:

- Xin lỗi vì đã giấu anh, chỉ là... thực sự không biết phải nói với anh như thế nào.

- Không cần phải xin lỗi, em kết hôn hay chưa, sinh con hay chưa thì có liên quan gì đến anh? Chúng ta chỉ là sư huynh muội, chỉ là thiếu mất một ly rượu mừng, sau này nhớ bù lại là được.

- Được, Chu sư huynh, không làm phiền anh nữa, chúc anh công tác thuận lợi, chúc anh hạnh phúc!

- Chắc chắn rồi, ít nhất cũng sẽ hạnh phúc hơn em.

Gia Hàng không nói tạm biệt, mà cúp máy luôn.

Anh ta nhếch môi mỉa mai, Heo, không nói thì có nghĩa là chúng ta không gặp lại nữa sao? Em nhầm rồi, nhầm hoàn toàn!

Anh ta bước tới lan can, nhìn xuống dưới, một chiếc xe trở tới, lính cảnh vụ nhảy xuống mở cửa xe, cả hai đều đang cười, hình như là đi dự tiệc.

Cho đến khi chiếc xe đã biến mất trong dòng xe cộ dày đặc, anh ta mới thu ánh mắt lại.

©STENT: .luv-ebook

- Hàng Hàng, thần thờ gì thế! – Trước cửa khách sạn, Gia Doanh đẩy Gia Hàng một cái.

Chị bảo Gia Hàng đi gọi xe, ra ngoài nửa tiếng mà vẫn chẳng thấy xe đâu, chạy xuống xem thì thấy cô đang đứng ngẩn ra dưới gốc cây, thần thờ nhìn dòng xe qua lại.

- Chị! – Gia Hàng định thần lại, đôi mắt đờ đẫn lại trở nên linh hoạt.

- Xe đâu? – Gia Doanh muốn thở dài, nhìn thế nào Gia Hàng vẫn cứ là một đứa trẻ con!

Gia Hàng chỉ ra đường:

- Kia!

Gia Doanh dở khóc dở cười:

- Hàng Hàng, lần đầu gặp mặt mà để bố mẹ chồng em phải đợi quá lâu là bất lịch sự lắm đấy.
- Em biết rồi, chị, em đi gọi xe, chị đưa bố mẹ đến đây nhé!

Tiểu Dụ tới tứ hợp viện đón Phàm Phàm và thím Đường, cô bảo anh ta không cần phải chạy đi chạy lại, bọn họ đông, một lần cũng không đón được hết, gọi taxi đi là tiện hơn cả.

- Em không sao chứ? – Lúc quay đi, Gia Doanh còn ngoái lại hỏi.

Cô lắc đầu thật mạnh, tóc bay phát phới.

Vừa rồi lơ đãng, dường như đã quay về thời đi học, dưới bóng cây bạch dương bên sân bóng rổ, cô thấy Chu sư huynh rạng rỡ nhìn cô, nụ cười trong veo tinh khôi, đôi mắt đen nháy sáng lấp lánh.

Những ngày tháng ấy đã không thể quay lại được nữa.

Bóng dáng tuần tú Ninh Mông vẫn nhìn trộm đã không còn nữa.

Người con trai giành lấy nước hộ cô trong phòng nước, người con trai đợi cô dưới lầu để cùng đi tới phòng máy, người con trai nửa đêm kéo cô ra vỉa hè ăn phở bò, người con trai cùng cô chơi bóng tới vã mồ hôi, người con trai đưa lưng cho cô tựa, người con trai nói với cô “anh đợi em ở Harvard”...

Hoàn toàn biến mất rồi.

Bi thương như ngọn cỏ bén rễ đầu xuân, đứng gần thì không nhìn ra, đứng xa một chút, ngoái lại nhìn, mới phát hiện đã xanh um một mảng.

Cô nhắm mắt lại, đây là lần cuối cùng lật giở ký ức. Từ hôm nay về sau, cô sẽ đóng cánh cửa đó lại, vứt chìa khóa đi.

- Cô bé ơi, có đi xe không? – Một chiếc taxi dừng lại, tài xế hạ kính xe xuống.
- Tôi không phải là cô bé. – Cô trịnh trọng thanh minh. – Tôi là mẹ trẻ con rồi.

Sau đó, cô cười, nụ cười phảng phất chút ưu tư, nhưng, chỉ có mình cô biết.

Vừa xuống xe đã thấy Trác Thiệu Hoa đứng trong đại sảnh nói chuyện với ông bà Gia đã đến từ trước đó. Hôm nay anh mặc áo khoác nỉ màu be, bên trong là áo len cao cổ màu đen thẫm, khí chất vốn đã ngạo nghễ, nay lại càng thêm phần nho nhã, thư sinh.

- Phàm Phàm đâu? – Gia Doanh hỏi.
- Ở phòng trên lầu, ông nội đang bế. Thằng nhóc chẳng nề mặt chút nào, chọc thế nào cũng không chịu cười, ông nội cứ kêu mãi. – Trác Thiệu Hoa đáp, nhưng mắt lại nhìn Gia Hàng.

Hôm nay Gia Hàng rất ngoan, như cô gái lần đầu tiên ra mắt phụ huynh, e thẹn nép sau lưng người nhà.

Quản lý khách sạn nhiệt tình chạy tới, đích thân dẫn đường.

- Có bị tắc đường không? – Trác Thiệu Hoa làm động tác mời, dịu giọng hỏi Gia Hàng.
- Hết sức thuận lợi. – Gia Hàng chăm chú nhìn ngón chân.

Lúc lên cầu thang, anh như đang dìu cô, bàn tay đặt lên eo cô một cách tự nhiên, nhưng lại nhanh chóng buông ra. Dường như chỉ muốn chạm vào cô một chút, để chứng minh rằng đây là sự thực, không phải một giấc mơ.

Cô ngẩng lên nhìn anh.

Anh nháy mắt với cô, bằng sự thân mật chỉ riêng cô mới hiểu được.

- Buồn ngủ không?

Cô đỏ mặt.

Tiểu Phàm Phàm kẹp ở giữa, đầu dám ngủ say, nhúc nhích cũng không dám nhúc nhích, lúc thì lo đụng tay vào cu cậu, lúc thì lo gác chân lên cu cậu. Tránh xa cu cậu ra lại sợ cu cậu bị lạnh, nằm sát lại lại sợ cu cậu khó thở.

Cả đêm không tìm được một tư thế thích hợp, lại thêm là lần đầu tiên ngủ cùng thủ trưởng. Thủ trưởng không làm phiền cô, nhưng hơi thở của anh tràn ngập cả căn phòng, hít thở cũng là anh. Cô không phải là Liễu Hạ Huệ[1], không thể tĩnh tâm như nước.

[1] Người nước Lỗ thời Xuân Thu, nổi tiếng là đứng đắn, không màng nữ sắc. Ông đã từng ôm một người phụ nữ vào lòng để sưởi ấm cho người đó mà không hề động chút tà tâm.

Để cô ngủ ngon, thủ trưởng tắt máy tính. Lúc tắt, màn hình đã khôi phục lại giao diện bình thường, anh hạ giọng nói:

- Hoa diên vĩ xanh tái xuất giang hồ.

Cô nhắm mắt lại, trong đầu là một biển hoa diên vĩ xanh, gió thổi qua, từng cơn sóng nhấp nhô cuộn cuộn.

- Điều không phải là người thích nhậu nhẹt, bữa cơm sẽ kết thúc nhanh thôi, về nhà ngủ bù. – Anh nhìn vành tai đỏ ửng của cô, nụ cười càng đậm nét.

Quản lý khách sạn đẩy cửa căn phòng bao riêng, đây là căn phòng lớn nhất và cũng kín đáo nhất ở đây, chỉ mở cửa cho khách quý, nhân viên phục vụ đều được tuyển chọn đặc biệt, không nói nhiều, không nhìn lung tung, mỉm cười vừa phải.

Ông Trác Minh và bà Âu Xán lịch sự đứng dậy nghênh đón.

Hai bên còn chưa kịp hàn huyên, Tiểu Phàm Phàm đang nằm trong lòng ông Trác Minh như con tin bị bắt giữ bỗng thấy có người vào, kích động quên hết tất cả, không kịp đợi Gia Hàng chủ động, hai cánh tay đã dang rộng, miệng méo xệch đi một cách cực kỳ khoa trương.

Gia Hàng nở nụ cười thông cảm với ông Trác Minh đang thất vọng, đón lấy Tiểu Phàm Phàm.

Ui da, hôm nay thím Đường mặc cho Tiểu Phàm Phàm một bộ áo len màu nâu, đồng phục với thủ trưởng nha, đẹp giai quá trời! Cô tự hào nhướn mày.

Tiểu Phàm Phàm ê a gục lên vai cô, không biết là đang lăm bầm hay đang kể tội, cô nghe chẳng hiểu câu nào, nhưng áo bị nước dãi làm ướt nguyên một mảng.

Trác Thiệu Hoa kéo ghế cho bà Gia, mời mọi người ngồi xuống, anh từ chối sự phục vụ của nhân viên, đón lấy ấm trà, rót cho từng người một.

- Sao trông quen thế nhỉ? – Bà Gia nhìn ông Trác Minh, quay sang hỏi nhỏ ông Gia.

Ông Gia nhíu mày, đúng thế, ông cũng cảm thấy hình như đã gặp nhau ở đâu, tóm lại không phải là một gương mặt xa lạ, ở đâu nhỉ?

- Hay nhìn thấy trong chương trình Quân đội nhân dân[2], duyệt binh ngày Quốc khánh, ông này đứng trên xe vẫy tay chào binh lính. – Như hiểu nổi nghi hoặc của ông bà ngoại, Tử Nhiên tung ra đáp án.

[2] Nguyên văn: Quân sự thiên địa

Ông bà Gia bàng hoàng ưỡn thẳng người dậy.

Gia Doanh và Lạc Gia Lương nhìn nhau câm nín, trong lòng lại nở một nụ cười khổ sở.

Chị nói Hàng Hàng của chị xứng với bất kỳ người nào, nhưng lại không ngờ gia đình họ lại hiền hách đến thế, không phải là sợ hãi, mà là quá đột ngột.

- Lâu như vậy mới gặp mặt, vô cùng thất lễ, mong ông thông gia lương thứ. – Ông Trác Minh nghiêm trang xin lỗi.

Ông bà Gia không dám thở mạnh, chỉ cười khan mấy tiếng.

Gia Doanh không tiện nói xen vào, chỉ lo lắng suông.

Chỉ có Gia Hàng và Tiểu Phàm Phàm coi nơi này như khu vui chơi.

- Đại thủ trưởng, trông ngài uy nghiêm vô hạn, ai nhìn thấy ngài cũng muốn thẳng thắn bộc lộ, mau dịu dàng hơn một chút, nếu không ngay cả Tiểu Phàm Phàm cũng trở nên nghiêm trang mất. – Gia Hàng cong môi, thoải mái trêu đùa.

Mặt bà Âu Xán tái xanh đi, con bé Gia Hàng này thật không biết lớn nhỏ.

Ông Trác Minh sờ lên mặt, tự giễu mình:

- Làm thế nào được bây giờ, bệnh nghề nghiệp nên cơ thịt cứng hết rồi, không nghe theo lệnh nữa.

- Ha, Phàm Phàm, nó dám không nghe lệnh đại thủ trưởng kia, mau nói theo quân pháp. – Gia Hàng xị mặt ra, véo má Tiểu Phàm Phàm.

Lời Heo nói chính là chân lý, Tiểu Phàm Phàm lập tức thu nụ cười lại, phùng má lên theo.

- Được, theo lệnh Phàm Phàm, gỡ mặt nạ xuống.

Ông Trác Minh bật cười, xua tay:

- Hai vị thông gia, mời ngồi, tôi không nói gì hết, lát nữa uống rượu đáp lễ.

Trên bàn tiệc không phân lớn nhỏ, không khí tự nhiên trở nên sôi nổi hơn.

Gia Doanh lẳng lặng đánh giá Trác Thiệu Hoa, anh đang nhìn Gia Hàng, tuy không nói gì nhưng ánh mắt ấy như có một sức mạnh kỳ lạ khiến người ta cảm thấy bình yên, sự dịu dàng nồng ấm ấy không cho phép bị coi thường.

Từ xưa tới nay, tình yêu chân chính có thể vượt qua tất cả, dòng dõi thì có đáng là gì, cho dù có chuyện gì, Trác Thiệu Hoa cũng có khả năng dẹp yên. Gia Doanh thấy nhẹ nhõm, tâm trạng cũng thả lỏng.

- Thiệu Hoa, gọi điện giục xem cô con đã tới chưa? – Bà Âu Xán không có kinh nghiệm làm quen với người lạ, cũng thật sự không biết phải nói gì với ông bà Gia. Những thứ bà thích, có lẽ họ cảm thấy xa lạ, những thứ họ thích, bà cũng không hiểu được, cho nên chỉ cần tỏ ra lịch sự là được rồi.

Trác Thiệu Hoa rút điện thoại ra, vừa ấn nút bà Trác Dương đã nhắc máy ngay:

- Tới rồi, tới rồi, đỗ xe xong sẽ lên ngay.

23. Chương 23: Ngày Không Gặp Ba Thu Dồn Nén (1)

- Trác Dương, anh thật sự đã hẹn với bạn trước rồi, em nói với anh hai hộ anh một câu. – Bàn tay cầm vô lăng của ông Án Nam Phi khẽ run lên.

Bà Trác Dương dờn dỗi lườm ông một cái, lòng ngọt ngào:

- Gọi điện báo hoãn đi, bạn anh có quan trọng bằng anh hai không? Đã đến đây rồi thì thôi.

Ông vẫn lưỡng lự.

Bà Trác Dương rút phất chìa khóa xe ra, nhai người hôn ông một cái:

- Ông xã ơi, chẳng lẽ anh vẫn đang để bụng mấy lời nói không suy nghĩ của em lúc giận dỗi sao?

Hôm qua, bà Âu Xán gọi điện tới mời họ ăn cơm. Ông hỏi có chuyện gì, bà cười mà không: Tạo cơ hội cho anh gặp Hàng Hàng thương yêu của anh, chẳng tốt quá sao?

Lần đầu tiên ông nghiêm giọng chỉ trích cách nói bốn cột của bà, sau đó cả đêm không nói gì với bà.

Ông như đang phải ngậm một miếng hoàng liên[1], mồm miệng đắng ngắt, không tài nào mở miệng.

[1] Một vị thuốc bắc, rất đáng.

Khi đẩy cửa xe ra, vừa bước một chân ra ngoài, ông lại đột ngột rút về, hơi thở nghẹn lại nơi cổ họng.

- Ông xã? – Bà Trác Dương lo lắng.

Ông nhắm mắt lại, khó nhọc bước xuống xe, dường như con đường phía trước đầy gai góc, khiến ông sợ hãi vạ phần.

- Trác Dương tới rồi à! – Bà Âu Xán nở nụ cười thật lòng đầu tiên trong suốt buổi tối hôm nay. – Nam Phi em ngồi cạnh anh Trác Minh, còn Trác Dương ngồi với chị. Ông sui, bà sui, tôi xin phép giới thiệu, đây là cô và dượng của Thiệu Hoa.

Ông Án Nam Phi và bà Trác Dương gật đầu chào ông bà Gia, ông bà Gia vội mỉm cười đáp lại.

- Đây là chị gái và anh rể của Gia Hàng!

Ánh mắt ông Án Nam Phi vượt qua đỉnh đầu Gia Doanh và Lạc Gia Lương, rơi trên một bụi lan xanh mướt phía sau.

- Chào mọi người!

Ông nghe thấy bà Trác Dương chào.

- Mọi người đến đủ cả rồi, phiền anh dọn món lên! – Trác Thiệu Hoa nói với người quản lý.

Ông Án Nam Phi nhanh chóng thu tầm mắt lại, ngồi xuống, không liếc ngang liếc dọc, như thể ông đến đây thực sự là để nghiêm chỉnh ăn một bữa cơm.

Bà Trác Dương quan sát người nhà Gia Hàng. Nhân viên phục vụ trải khăn ăn cho ông bà Gia, dáng vẻ ngớ ngàng vì được chăm sóc của họ, vừa nhìn đã biết là dân quê tỉnh lẻ. Chị gái trông cũng khá, anh rể...

Bà Trác Dương nhếch môi đầy tao nhã, đúng là đóa hoa nhài cấm bãi phân trâu. Chưa từng gặp người đẹp hay sao, hai con mắt trừng trừng nhìn bà, à, không phải, là nhìn Nam Phi. A... cảm thấy thua kém chẳng!

Lạc Gia Lương quay sang nhìn Gia Doanh. Chân Gia Doanh đang xoắn vào nhau, đầu gối run bần, hai tay siết lại thành nắm đấm, gân xanh nổi gồ lên trên mu bàn tay, môi tái nhợt, mắt lại sáng quắc lạ thường.

Sau tiếng sét đánh ngang tai, lại là một thùng nước lạnh giá hắt thẳng vào mặt, cái Gia Doanh cảm thấy, không phải là lạnh, mà là như đang đứng trong lò lửa, chị không phải là phượng hoàng, không bay tới cõi Niết Bàn, chị sẽ hóa thành tro bụi, tan biến không dấu vết.

Án Nam Phi là dượng của Hàng Hàng, sự thật tàn khốc biết bao, một cú sốc khiến chị không còn khả năng đánh trả.

Da đầu tê rần, tai ong lên, máu sôi trào trong cơ thể.

Năm tháng đã chôn vùi rất nhiều niềm vui và nỗi đau, có những người xa tận chân trời hoặc khó bề gặp lại, thật sự có thể coi họ chỉ là một người xa lạ quen biết, mỗi người đi theo quỹ đạo nào đó để ràng buộc từ đầu, làm thế nào để gió thổi qua không hằn dấu vết?

Có phải anh ta đã quen với Hàng Hàng từ trước, cho nên mới giới thiệu cho Thiệu Hoa, như thế anh ta sẽ có cơ để hoàn toàn có được Hàng Hàng?

Dương...

Hàng Hàng đã cưới, đã sinh con, chị còn có thể làm thế nào? Không chấp nhận cũng đành phải chấp nhận.

Sao chị có thể cam lòng, làm sao cam lòng đây?

Rồi có một ngày, nếu cô bé Hàng Hàng tính tình cương trực của chị biết được người dượng hiền từ thân thiết kia chính là người bố đẻ đã bỏ rơi mình, nó còn có thể sống hạnh phúc được không?

Một bàn tay sần sùi thô ráp trườn lên tay chị, chị ngược mắt lên, Lạc Gia Lương đang chăm chú nhìn chị bằng ánh mắt xót xa:

- Uống chút canh nóng đi.

Chị cầu đùi, khoe miệng khê động đây.

- Vui lòng rót giùm ly trà nóng. – Cảm nhận được sắc mặt Gia Doanh rất không ổn, Trác Thiệu Hoa quay lại bảo phục vụ.

Hai tay ôm ly trà nóng, Gia Doanh dần trấn tĩnh lại.

- Bố, mẹ, cảm ơn bố mẹ đã tha thứ cho sự vô lễ của con. Con xin kính hai người. – Trác Thiệu Hoa đứng dậy, rót đầy một ly rượu trắng, quay sang phía ông bà Gia.

- Thiệu Hoa, đừng vội uống rượu, chúng tôi có chuyện này muốn nói với cậu. – Trước khi ông bà Gia kịp lên tiếng, Gia Doanh đã cướp lời.

Ông Trác Minh chau mày.

Bà Ân Xán hừ lạnh một tiếng, cô gái này có biết lịch sự là gì không!

Mặt ông Ân Nam Phi thoát trắng bệch như xác chết.

- Chị nói đi ạ! – Trác Thiệu Hoa mỉm cười ngồi xuống.

- Hàng Hàng đã nói, nó đã trưởng thành, cho nên quyết định của nó tuy không phù hợp với lễ nghĩa và truyền thống cho lắm, nhưng tôi và bố mẹ vẫn sẽ tôn trọng. Nhưng Hàng Hàng còn nhỏ, chúng tôi cho rằng nó vẫn nên học cho xong đã, không muốn sau này nó phải hối hận. Thành tích chuyên ngành và điểm IELTS của nó đều rất cao, sẽ xin được vào các trường nổi tiếng ở nước ngoài, qua Tết, hãy để nó đi du học.

Không khí đột nhiên cứng ngắc.

Ngoại trừ Lạc Gia Lương, hết thấy mọi người đều bàng hoàng sững sờ.

Bà Âu Xán nhướng mày cao ngạo:

- Ý kiến của cô Gia đây không tồi, có điều, không cần thiết, nhà họ Trác đã chấp nhận Gia Hàng rồi thì tuyệt đối không vì vấn đề học lực mà từ bỏ nó.

Gia Doanh cười:

- Cảm ơn sự bao dung của hai vị, nhưng Gia Hàng cũng cần phải nâng cao địa vị bản thân, nếu không sao có thể cùng với Thiệu Hoa cử án tề mi?

Giọng nói của cô đầy mỉa mai.

Gia Hàng lặng lẽ hít vào một luồng khí lạnh, chị hai làm sao vậy?

- Chị, chuyện này em và Gia Hàng sẽ cân nhắc kỹ, Phàm Phàm vẫn còn chưa được bốn tháng ạ! – Trác Thiệu Hoa cười ý nhị.

- Phàm Phàm để chị nuôi. – Gia Doanh tỏ vẻ không chấp nhận thương lượng. – Hàng Hàng là do chị nuôi lớn, Tử Nhiên cũng là do chị nuôi, cậu không cần phải lo lắng gì hết.

Lông mày Trác Thiệu Hoa chau lại không chút dấu vết.

Bà Trác Dương không nhin được nữa:

- Chị gái Gia Hàng, nhà họ Trác chúng tôi không có người hay sao, đến con cháu trong nhà cũng phải nhờ người ngoài nuôi?

- Trác Dương! – Ông Ân Nam Phi muốn ngăn bà lại, nhưng không kịp.

Gia Doanh lạnh lùng nhắm mắt lại, lòng dạ trở nên cứng rắn:

- Chuyện này để Thiệu Hoa quyết định, nếu các vị nuôi thì càng tốt, chúng tôi đồng ý. Nhưng Gia Hàng nhất định phải ra nước ngoài.

Trác Thiệu Hoa hít sâu:

- Chị, chuyện hôn nhân của em và Gia Hàng đã gây cú sốc lớn cho gia đình ta, đó là lỗi của em, xin chị lượng thứ. Nhưng em... thật lòng yêu thương Gia Hàng, xin chị hãy cho em cơ hội, em sẽ chăm sóc và trân trọng cô ấy.

- Thiệu Hoa, cậu cảm thấy chúng tôi không yêu thương Gia Hàng, chúng tôi đang hại nó sao?

- Dạ không. – Lòng Trác Thiệu Hoa dâng lên một cảm giác bất lực.

- Chị gái Gia Hàng. – Ông Trác Minh mặt đầm đìa như hồ nước, khê ho hai tiếng. – Tôi tán đồng quan điểm của cô, đứa trẻ có tài như chim đại bàng, nên tung cánh bay lượn. Chuyện này tôi và Gia Hàng đã bàn bạc rồi, thân phận hiện nay của con bé không tiện ra nước ngoài, có thể học sâu hơn ở trong nước không? Như vậy vừa tiện chăm sóc con cái, lại không ảnh hưởng tới việc học hành.

- Thưa ngài Trác, không phải tôi chưa từng nghĩ tới điều này. Ra nước ngoài là giấc mơ từ nhỏ của Gia Hàng, khi còn trẻ không cố gắng, lại dờ dứa hẹn tới sau này, còn có cơ hội thực hiện nữa hay không? Còn về thân phận của Gia Hàng, tôi cho rằng không khó giải quyết. – Gia Doanh ngập ngừng một lát, lạnh lùng nhìn Trác Thiệu Hoa. – Hãy để Gia Hàng cứ làm Gia Hàng, làm một người dân thường nhỏ bé thôi, không phải là vợ thiếu tướng gì cả.

Thủy lôi bùng nổ dưới đáy sâu, mặt nước vẫn phẳng lặng, nhưng đáy hồ đang cuộn cuộn sóng.

Ông bà Gia biết biểu hiện của Gia Doanh không một chút thuyết phục, nhưng họ hiểu con gái mình, chắc chắn đã xảy ra chuyện mà họ không biết, họ chỉ có thể giữ im lặng trong bất lực.

Trong không khí yên lặng đến chết chóc, ông Án Nam Phi thỉnh thoảng đứng bật dậy, xô ghế bỏ ra ngoài.

Gia Hàng ôm Tiểu Phàm Phàm, đăm đăm nhìn chị gái.

Bà Ân Xán cảm thấy dở khóc dở cười nhất, có phải tưởng rằng Gia Hàng sinh con là được lên trời rồi không?

- Cô Gia coi hôn nhân là trò đùa sao?

- Cuộc hôn nhân không cần lời chúc phúc của cha mẹ, liệu có thiêng liêng như Thánh kinh không? – Gia Doanh hỏi ngược lại. Điện thoại đặt trong túi xách phía sau lưng đang réo lên từng hồi như gọi hồn. Chị chỉ coi như không nghe thấy.

Bà Ân Xán lặng thinh, mặt mũi xanh xám vì tức tối.

Trác Thiệu Hoa lặng lẽ đứng dậy, chậm chậm quay về phía Gia Hàng:

- Chị hai cũng nói Gia Hàng là người trưởng thành rồi, vậy hãy hỏi ý kiến cô ấy.

- Được, Hàng Hàng, con trả lời đi.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô.

Haizz, Gia Hàng thích đề trắc nghiệm nhưng lại sợ câu hỏi CÓ – KHÔNG, đề kiểu đó rất nhiều bẫy, một khi đã trả lời sẽ không còn cơ hội thay đổi.

Cô nhìn sang chị hai theo thói quen, tìm như thất lạc, trong mắt chị hai ánh lên sự sợ hãi, thê lương, bất lực, khẩn cầu, còn tràn ngập nỗi áy náy, tự trách.

Cô nhắm mắt lại, không dám nhìn tiếp.

Tiểu Phàm Phàm kéo mấy sợi tóc của cô xuống nghịch, cô cảm thấy da đầu mình đau nhói.

- Gia Hàng? – Trác Thiệu Hoa đi vòng qua bàn, tới bên cạnh cô, dịu dàng vỗ vai cô. Cô cắn môi, dúm Phàm Phàm vào lòng anh, muốn cười, nhưng chẳng cười nổi.

Cây cung trong đầu Trác Thiệu Hoa như muốn đứt tung, trái tim rơi thẳng xuống:

- Gia Hàng, đừng đùa nữa.

- Thủ trưởng, chúng ta... no rồi, em đưa bố mẹ và chị về. Đại thủ trưởng, bà nội Phàm Phàm, hai người cứ ăn từ từ ạ.

Quản lý nhà hàng há hốc mồm, mới dọn được hai món mà khách khứa đã rút lui?

Gia Doanh nghẹn ngào ôm lấy Gia Hàng, Hàng Hàng luôn khiến chị ảm lòng!

Trác Thiệu Hoa không nhìn người khác, anh chỉ đau đáu nhìn Gia Hàng, trong khoảnh khắc bước ra khỏi cửa, Gia Hàng ngoài nhanh đầu lại nháy mắt với anh.

Tựa như vừa trải qua cuộc hành trình giữa thiên đường và địa ngục.

Thật hổ thẹn, anh còn không bình tĩnh được như cô nhóc này.

Cục diện bế tắc này, lấy đá chọi đá sẽ chỉ lưỡng bại câu thương, chỉ có lui về một bước rồi tìm một lối thoát hòa bình.

Ông bà Gia dìu nhau, Lạc Gia Lương tiến lên trước dắt tay họ, rồi hạ giọng bảo Tử Nhiên đỡ vai mẹ.

Nhìn thấy nhiều người cùng lúc đứng dậy như vậy, Phàm Phàm cứ tưởng được ra ngoài chơi nên rất hào hứng, nhưng từng người một cứ thế đi ra ngoài, còn cu cậu và bố lại đứng yên một chỗ.

Cậu nhóc sốt ruột kêu lên.

Heo vẫn đi thẳng về phía trước, không ngoái đầu lại.

Cậu nhóc đổi sang khóc, khóc giả vờ, không có nước mắt. Khi nước mắt thật lăn trên gò má, Heo đã biến mất khỏi tầm mắt. Cậu nằm trong lòng bố, tủi thân nức nở.

Bà Âu Xán và ông Trác Minh đưa mắt nhìn nhau, ngoài khó hiểu thì chỉ đành im lặng.

Đợi mãi không thấy ông Án Nam Phi quay lại, bà Trác Dương ra ngoài tìm. Trong một góc nhỏ bên cạnh nhà vệ sinh, bà nhìn thấy ông dựa vào tường, không ngừng ấn điện thoại.

Trong tích tắc, bà bỗng liên tưởng tới tiếng chuông điện thoại réo mãi không ngừng của Gia Doanh, và khuôn mặt giống nhau của hai chị em Gia Hàng.

Bà thẳng thốt đưa tay bịt miệng.

- Ông xã, anh quen chị gái Gia Hàng phải không? – Bà thất thanh hỏi.

Ông Án Nam Phi không đề phòng phía trước có người, nghe tiếng kêu tay bỗng run bắn lên, điện thoại rơi phịch xuống đất.

Ông cúi xuống nhặt.

- Anh đã từng thích cô ta, cho nên mới bảo vệ Gia Hàng như vậy?

Người ông lão đảo, cảm thấy đầu càng lúc càng nặng trĩu, muốn nói gì đó, nhưng đầu lại ngã dúi về phía trước.

Gia Doanh cảm thấy bước vào nhà mà chân như giẫm lên mây mù, đầu nặng trĩu. Lạc Gia Lương mời ông bà Gia ngồi xuống, rồi xua Gia Hàng và Tử Nhiên về phòng.

Gia Hàng hơi há miệng, rồi ngoan ngoãn theo Tử Nhiên về phòng, còn khép chặt cửa lại. Trong mắt bố mẹ và chị hai, cô và Tử Nhiên được đối xử như nhau, thuộc thành phần vị thành niên, không có quyền lên tiếng.

Cô tạm thời không phát biểu ý kiến, đợi bố mẹ tới tìm cô nói chuyện, dù gì cô cũng là “nhân vật chính” mà!

- Gia Lương, anh ra siêu thị mua ít đồ ăn nhanh về làm cơm trưa đi! – Gia Doanh nói.

Lạc Gia Dương không nhanh nhẹn vâng dạ như mọi hôm mà chỉ đứng đó, chăm chú nhìn chị bằng ánh mắt xót xa, day dứt.

- Doanh Doanh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? – Bà Gia sốt ruột đến phát điên, trong đầu bà chỉ văng vẳng toàn tiếng khóc của Phàm Phàm. Trên đường trở về, nước mắt bà đã rơi.

Gia Doanh mím chặt môi.

Lạc Gia Lương bước về phía chị, chậm rãi ngồi xuống nắm lấy tay chị:

- Anh ta... là bố đẻ của Hàng Hàng, đúng không?

Gia Doanh trợn trừng mắt, ngơ ngàng không dám tin.

- Trước khi cưới, bố đã kể cho anh, bố cho rằng anh có quyền được biết. Nếu anh không thể chấp nhận được em, vậy thì không cần cưới, bởi vì bố không đành lòng để em phải chịu tổn thương thêm một lần nữa. Anh nói có được một đứa con gái xinh xắn như Hàng Hàng, người cha nào mà không vui mừng đến phát điên.

Gia Doanh cắn chặt mu bàn tay, nước mắt lăn chã rơi.

- Anh ta cùng Hàng Hàng tới bệnh viện thăm anh, đột nhiên trở nên nhiệt tình với anh như vậy, sau đó em lại nổi giận vì anh ta, anh... hơi đoán ra được một chút.

- Hai đứa đừng có chơi trò mật mã nữa, mau nói tên súc sinh đó là ai?

Gia Doanh chưa chồng đã sinh con, đó là nỗi đau lớn nhất trong lòng ông Gia, tuy rằng chịu đựng được, nhưng ông đã thề, nếu có một ngày ông gặp gã đàn ông đó, ông nhất định sẽ không bỏ quá.

- Chính là dưỡng của Thiệu Hoa. – Lạc Gia Lương trả lời thay Gia Doanh.

Ông Gia và bà Gia đã hiểu, tại sao Doanh Doanh vẫn luôn ý nhị khéo léo lại trở nên không có lý lẽ như thế.

- Con vẫn luôn không hối hận vì đã sinh Hàng Hàng ra đời, nhưng hôm nay thì con đã hối hận. Nếu ban đầu con không sinh nó ra, nó sẽ không phải chịu đựng sự tàn khốc như thế này. Nó là đứa không dung nổi một hạt cát trong mắt, trở thành thân thích như thế này, anh ta... đến giờ vẫn chưa có con, tất nhiên anh ta sẽ quên hết tất cả mà yêu thương nó, sớm muộn gì chân tướng cũng sẽ bại lộ. Gia đình bên đó có thể bao dung được mối quan hệ này không, Hàng Hàng có thể chấp nhận được sự dối trá này không? – Gia Doanh nói trong nước mắt.

Bà Gia đỡ dẫn cả người:

- Ông Trời sao lại hành hạ người ta như vậy, chúng ta chịu bao cay đắng nuôi Hàng Hàng khôn lớn, là để gả vào nhà hắt ta làm con dâu sao? Không, dù Hàng Hàng cả đời này không gả cho ai, cũng không gả cho nhà đó.

Ông Gia không nuốt nổi cơn giận, ho sặc sụa, mặt mũi đỏ phừng phừng:

- Trừ khi tôi chết, nếu không tên súc sinh đó đừng hòng có ý đồ gì với Hàng Hàng. Có phải vở kịch này là do nó dựng nên không, cho nên mới lừa Hàng Hàng có thai trước rồi mới lén lút kết hôn? Thiệu Hoa chắc cũng biết chuyện này chứ?

- Con cũng nghi như vậy. – Gia Doanh lau nước mắt.

- Còn có thiên lý nữa hay không, đã lừa Doanh Doanh của chúng ta một lần rồi, nay lại lừa Hàng Hàng nữa! Bọn họ coi chúng ta là lũ ngốc hay sao? – Bà Gia không thể bình tĩnh được nữa, hận không thể ngay lập tức quay trở lại khách sạn túm chặt lấy Án Nam Phi chửi cho tể tát.

- Mẹ, mẹ nói nhỏ thôi, đừng để Hàng Hàng nghe thấy! – Gia Doanh cuống quýt. – Chuyện này không thể làm ồn lên được đâu, để Hàng Hàng ra nước ngoài trước đã, sau đó đến đâu hay đến đấy.

Ông bà Gia đưa mắt nhìn nhau, thở dài nặng nề:

- Đúng là tạo nghiệt.

Bọn họ cùng nghĩ tới Tiểu Phàm Phàm.

- Anh, anh có cảm thấy em ích kỷ không, vì ân oán riêng của mình mà hủy hoại hạnh phúc của Hàng Hàng? – Gia Doanh hỏi Lạc Gia Lương, nước mắt lau mãi mà không hết.

- Hiểu con không ai bằng mẹ, chỉ cần có thể giảm sự tổn thương đến mức thấp nhất cho con bé, em thà là nó hận em. – Lạc Gia Lương mỉm cười. – Dù em làm thế nào, anh cũng sẽ ủng hộ em.

Hàng Hàng ở nhà họ Trác, không tránh khỏi đụng mặt với Án Nam Phi, tình yêu có sâu sắc đến mấy cũng không chịu nổi sự giày vò như vậy.

- Suốt mấy năm nay, em vẫn luôn giấu chuyện của Hàng Hàng, anh có từng oán trách em không?
- Thực ra trông em chỉ giống như chị của Hàng Hàng thôi, nói là mẹ anh không tin đâu.

Gia Doanh cười trong nước mắt, chị ngẩng đầu lên, nhìn sợi tóc bạc trên trán Lạc Gia Lương:

- Gia Lương, sao anh già nhanh vậy?
- Làm bố của một đứa con trai, một đứa con gái, có dễ dàng không?
- Vậy anh có hạnh phúc không?
- Hạnh phúc của anh chẳng phải đều lộ lộ trên mặt hay sao? – Lạc Gia Lương toét miệng, nở một nụ cười chất phác.

Ông Gia đi gõ cửa, đẩy ra, Gia Hàng và Tử Nhiên đang chơi game trên máy tính, dáng vẻ mê mải, khiến ông thấy buồn.

Tử Nhiên dẩu mồm lên, nó bị ông bà ngoại đuổi cổ ra phòng khách.

Gia Hàng ngồi thẳng dậy:

- Bố, mẹ, bố mẹ có gì thì cứ nói, con chịu đựng được.

Bà Gia đưa mắt nhìn ông Gia, rồi cất tiếng trước:

- Hàng Hàng, cửa nhà Thiệu Hoa cao quá, bố mẹ ở đó tay chân lòng ngóng, nói cũng không dám nói, thở cũng không dám thở.

Gia Hàng gật đầu, mẹ mới đang dạo đầu thôi, còn chưa vào đề đâu!

- Mẹ chồng con nói năng, đối xử với người khác đều khinh khỉnh cao ngạo. Mẹ chỉ có hai chị em con, sau này muốn tới thăm con cũng không được.

Gia Hàng cười cười, tiếp tục làm nèn.

Bà Gia chép miệng nhìn Gia Hàng, sắp không nói tiếp được nữa rồi, bà đưa mắt cầu cứu ông Gia.

- Hàng Hàng, làm bố mẹ mong mỏi nhất là con cái mình có tiền đồ, điều đó còn vẻ vang hơn làm quan hay phát tài. Con vẫn luôn là niềm tự hào của bố, nếu con có thể ra nước ngoài học, không biết bố sẽ đặc ý đến mức nào với bà con lối xóm.

Gia Hàng toét miệng, để lộ ra hai hàm răng trắng bóng, nói không được, không nói cũng không được. Bố mẹ đang quanh co, cô cứ phụ họa theo là được.

- Hàng Hàng, con rất thích Thiệu Hoa phải không? – Ông Gia hỏi.

- Anh ấy là bố Phàm Phàm.

- Nói thật với con, bên sui gia như vậy, bố mẹ cảm thấy rất vất vả, cũng không thấy con thoải mái ở chỗ nào. Cả đời không phải là chuyện ngày một ngày hai mà cần răng chịu đựng là được. Tuy là vì Phàm Phàm, con có thể thuyết phục bản thân mình chiều theo họ, nhưng con heo nhỏ có cánh nhà ta thật sự không muốn bay nữa sao?

Câu nói này thật sự đã chạm đến một sợi dây yếu mềm trong lòng Gia Hàng, nhưng nó vẫn chưa tấu lên khúc nhạc chính của ngày hôm nay, cô vẫn đang đợi.

- Bố mẹ muốn con đi du học nước ngoài, có được không?

- Được ạ! – Gia Hàng nhận lời hết sức sáng khoái, đến văn bản pháp luật cũng phải qua mấy lần soạn thảo, cô lúc nào cũng có thể phản cung.

Ông bà Gia đưa mắt nhìn nhau thở dài:

- Con không cần phải nghĩ ngợi gì hết, những chuyện khác cứ để bố mẹ và chị con xử lý.

- Phàm Phàm... – Bà Gia khóc nức lên. – Con yên tâm, dù ở nhà ta hay nhà Thiệu Hoa, Phàm Phàm cũng sẽ ổn cả.

Cô không nghi ngờ chuyện này, cô không phải lo cho người khác, có thủ trưởng ở đó, Phàm Phàm nhất định sẽ ổn.

- Bố, mẹ, hai người còn chuyện gì cần nói với con không?

- Không! – Hai ông bà chối đây đây.

Gia Hàng đảo mắt mấy vòng, cười híp mắt lại.

Bữa trưa hết sức đơn giản, anh rể làm mì, cô và Tử Nhiên ninh nọt ăn hết một bát to, những người khác chỉ gắp vài sợi.

Sau bữa trưa, chị hai bèn chuẩn bị chăn đệm trên sàn phòng ngủ. Tử Nhiên và anh rể ngủ trong phòng Tử Nhiên, Gia Hàng và chị ngủ trên sàn nhà, nhường giường cho ông bà Gia. Đồ đạc ở khách sạn Ngôi sao Cẩm Giang và đồ ở chung cư của Gia Hàng, Lạc Gia Lương bắt xe đi lấy về một lượt.

Gia Hàng giúp Gia Doanh trải chăn đệm, liếc lên sàn nhà, không nói không rằng.

Cả buổi chiều cô rúc trong phòng Tử Nhiên lên mạng đọc tin tức, bài viết về hoa diên vĩ xanh ùn ùn khắp nơi như châu chấu, nhưng về những trang mạng bị tấn công, phía chính phủ nói rõ thông tin khách hàng không hề bị rò rỉ, tất cả đều là do người khác tung tin đồn nhảm. Người phát ngôn của Bộ Công nghệ Thông tin cũng chỉ lên tiếng đề nghị website tăng cường công tác bảo mật. Nhưng ai mà tin nổi? Hoa diên vĩ xanh đã bị thổi phồng như yêu quái, nhắc tới là cộng đồng mạng đổi sắc.

“Giang hồ tuy là nơi người tài xuất hiện, nhưng cũng không thiếu kẻ mạo danh!”

Gia Hàng cũng viết một bài trả lời.

Chuông cửa reo.

- Để cháu mở! – Tử Nhiên xưng phong.

Bố mẹ và chị hai đang nói chuyện trong phòng ngủ, Lạc Gia Lương đang tắt bật trong bếp.

- Bố ơi...

Không biết người đến là ai, Tử Nhiên hình như hơi căng thẳng.

Gia Hàng mở toang cửa ra.

Ánh mắt Trác Thiệu Hoa bừng sáng lấp lánh, như thể sau bao ngày trèo đèo lội suối, cuối cùng cũng nhìn thấy làn khói chiều bảng lảng trên nóc nhà mình.

- Sao anh lại chạy tới đây? – Cô đẩy Tử Nhiên ra, lo lắng ngấm nhìn anh.

Trên mặt thủ trưởng không thể hiện dù chỉ một chút tức giận, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. Gia Hàng thật sự toát mồ hôi, dù nói thế nào, hôm nay những gì người nhà cô thể hiện trên bàn ăn không thể nói là lịch sự được.

- Đi nghe ngóng. Bố mẹ đâu? – Trác Thiệu Hoa nho nhã lễ phép, còn trù mến xoa đầu Tử Nhiên.

Trong lúc trò chuyện, mọi người trong nhà đều bước ra.

Ít nhiều cũng có chút ngại ngùng!

Ông Gia, bà Gia là bù nhìn nhất, Thiệu Hoa tại sao lại là cháu của An Nam Phi chứ, nếu không thì đó sẽ là một chàng rể tốt biết chừng nào!

- Chị, chưa nói câu nào đã chạy tới đây thật mạo muội, thực ra là vì sốt ruột quá, Phàm Phàm hơi... bị sốt, em tới đón Gia Hàng về nhà.

- Đi bệnh viện chưa? Sốt cao không? Có bị ho không? – Bà Gia truy hỏi, bà đã quên mất trưa nay bà vừa hạ quyết tâm vạch rõ giới hạn với anh.

Trác Thiệu Hoa nhẩn nại trả lời từng câu một, sốt nhẹ, không ho, nhưng hơi quấy, cứ khóc mãi.

Không ai đem bệnh của con trẻ ra nói dối, Gia Doanh nhìn Trác Thiệu Hoa, rồi lại nhìn gương mặt đã rúm lại vì lo lắng của Hàng Hàng, lòng ngổn ngang trăm ngàn cảm xúc, rõ nhất vẫn là xót xa, và thấp thoáng cả cảm giác tội lỗi.

Có lẽ Hàng Hàng yêu cậu ta, nhưng tình yêu vốn yếu ớt, gặp phải đòn mạnh, sẽ đứt.

Nếu muốn trách, chỉ có thể trách vận mệnh trêu người. Chuyện của Hàng Hàng và cậu ta không phải chỉ ngày một ngày hai là có thể giải quyết được, bây giờ chị cũng không có lý do để giữ chặt Hàng Hàng nữa.

Chị xua Gia Hàng về:

- Về đến nhà thì gọi điện sang đây. Trẻ con bị sốt phải uống nhiều nước trắng, không được tắm, lỗ chân lông nở ra, nhiệt độ dễ tăng lên, ra mồ hôi thì lau người là được. Đêm đến em không được ngủ như chết, phải chịu khó kiểm tra thân nhiệt thường xuyên, ban đêm nhiệt độ dễ lên cao nhất.

Gia Hàng hận không thể tìm ngay một quyển sổ để ghi lại:

- Chị, chị nói lại một lần nữa đi.

Nói nhiều thêm một chút.

- Em nhớ rồi ạ. – Trác Thiệu Hoa nhìn Gia Doanh bằng ánh mắt sâu xa. Hôm nay anh mới biết, người phụ nữ ngoại hình thanh tú dịu dàng này mới là người có quyền lớn nhất với Gia Hàng.

Gia Doanh và Lạc Gia Lương tiễn họ ra xe.

Bóng chiều và hơi lạnh cùng ủa đến, đi được mấy bước mặt và tay đã lạnh cóng. Bên đường có một siêu thị nhỏ, Gia Doanh bảo họ đợi một lát rồi chạy vào trong, một lát sau chị xách một cái túi bước ra.

- Ở đây có mấy quả lê và đường phèn, nếu Phàm Phàm không chịu uống nước thì ép nước lê với đường phèn cho nó uống, có thể thanh nhiệt giải độc.

- Cảm ơn chị hai! – Trác Thiệu Hoa nhận cái túi, nhìn thấy tay Gia Doanh đỏ ửng lên vì lạnh.

Gia Doanh và Lạc Gia Lương đứng lùi về phía sau. Trong xe, Trác Thiệu Hoa cẩn thận thắt dây an toàn cho Gia Hàng, một sợi tóc lòa xòa trước mắt cô, anh đưa tay vén lên cho cô, rất dịu dàng. Gia Hàng cười lại với anh, rất hồn nhiên.

Gia Doanh đưa tay bịt miệng, bỗng rất muốn giống như hồi bé, nằm lăn ra đất, không nghe không hỏi gì hết, khóc mãi không ngừng.

Cơ thể mảnh dẻ bị siết chặt vào một lồng ngực ấm áp, chị ngước mắt lên, Lạc Gia Lương cười đôn hậu:

- Có phải em đang ngưỡng mộ không, anh thật không có phong độ, chưa từng khiến em được nở mặt nở mày phải không?

- Gia Lương, anh nói thế là thế nào? – Nước mắt, cứ thế tuôn tới.

- Không biết, có thể Hàng Hàng chững chạc hơn chúng ta tưởng, cũng có thể chúng ta đã lo lắng quá nhiều.

- Nhưng em thật sự rất sợ, hơn hai mươi năm nay, nó luôn sống vui vẻ. Nếu có một ngày, nó nhìn em bằng ánh mắt xa lạ, em sẽ... – Gia Doanh nghẹn ngào không nói lên lời.

- Không đâu, sẽ không đâu! – Lạc Gia Lương dịu dàng vỗ về chị, đưa mắt nhìn xe của Thiệu Hoa biến mất trong ánh đèn rực rỡ, canh cánh lo âu.

- Hôm nay... – Chiếc xe lăn bánh trong im lặng được một lúc, có lẽ nên nói điều gì đó, cả hai nhìn nhau, đồng thanh lên tiếng.

- Em nói trước đi! – Trác Thiệu Hoa nói.

Gia Hàng miết tay vô thức trên sợi dây an toàn:

- Chuyện kia, đại thủ trưởng có giận không?

- Bố làm gì có lý do để giận, anh có lỗi trước, bố mẹ em không cho anh một trận đã khoan dung độ lượng lắm rồi.

- Thủ trưởng... – Gia Hàng bưng mặt, kẻ gây họa là cô đây!

Trác Thiệu Hoa cười:

- Bố đã chuẩn bị tâm lý rồi, bố bảo nếu em là con gái bố, bố sẽ bắn anh chết tươi.

Anh không nhắc chữ nào tới việc bà Âu Xán đã nổi trận lôi đình trong phòng ăn.

Gia Hàng bĩu môi.

- Sau đó dường xảy ra chút chuyện, nên mọi sự chú ý đều dồn qua đó hết.

- Dường làm sao ạ? – Tim Gia Hàng bỗng như hụt một nhịp, lẽ nào mấu chốt chính là ở chỗ ông ấy?

- Gần đây áp lực công việc nặng nề quá, ngủ lại không ngon nên dường bị ngất xỉu, đưa tới bệnh viện truyền hai chai nước, giờ đã đỡ nhiều rồi. Sau đó thì tới lượt Tiểu Phàm Phàm bị sốt. – Trác Thiệu Hoa quay sang nhìn cô. – Gia Hàng, anh... thật sự không thể không có em.

Cũng chẳng phải là lời lẽ gì đao to búa lớn, cũng chẳng phải thề non hẹn biển, nhưng lại khiến trái tim cô thất lại nghẹn ngào.

Mồm cô hơi há ra, mắt tròn xoe, cảm thấy mình vĩ đại như siêu nhân.

Gia Hàng gần như là chạy ồa vào phòng em bé. Đèn chỉ bật thật nhỏ để Tiểu Phàm Phàm ngủ cho yên. Gia Hàng vịn vào giường, quỳ xuống, chạm lưỡi vào trán Tiểu Phàm Phàm, hơi hâm hấp sốt, má đỏ khác thường, môi khô ran.

Mắt cậu nhóc nhắm nghiền, một lúc sau, cơ thể nhỏ bé bỗng co giật rồi rên hừ hừ. Thím Đường nói Phàm Phàm bị kích động nên mới phát sốt, hôn đang lang thang bên ngoài, ở nông thôn thì sẽ nhờ một bậc trưởng lão dùng nước làm phép trong đêm, sau đó mẹ bé đứng cạnh giường, vừa vỗ vào giường vừa gọi tên cúng mụ của bé, gọi bé về nhà ngủ, khi đón được hồn em bé sẽ quay về thể xác, bệnh sẽ khỏi.

Gia Hàng ngẩng đầu nhìn Thiệu Hoa, lời thím Đường vừa mê tín vừa vuồn cười, nhưng cô muốn thử.

Trác Thiệu Hoa vỗ vai cô, bảo cô yên tâm, cơn sốt đã hạ rồi.

Phàm Phàm ngủ hết sức cảnh giác, chỉ một tiếng động nhỏ cũng khiến cậu nhóc giật mình tỉnh giấc. Đôi mắt không linh hoạt nhanh nhẹn như thường ngày, nhìn thấy Hàng Hàng, cậu vẫn cố gắng nhếch miệng lên, hơi nhồm người dậy đòi bế. Gia Hàng thơm tay cậu, lắc đầu.

Thím Đường vội đi lấy thuốc, nói đã tới giờ uống thuốc.

Tiểu Phàm Phàm nhận ra bình thuốc, lắc đầu nguầy nguậy, mồm mím chặt, không chịu hợp tác, còn nhìn Gia Hàng bằng ánh mắt vô cùng tội nghiệp.

- Phàm Phàm, Heo mớm cho con nhé?

Không thể nói với Phàm Phàm những lời kiểu như thuốc đắng già tật, sự thật mất lòng gì đó, Gia Hàng đành lấy thân mình làm gương. Cô cầm chai thuốc, để Phàm Phàm nhìn cho rõ ràng, sau đó ngậm một ngụm thuốc trong miệng, ghét đến bên miệng Phàm Phàm. Tiểu Phàm Phàm chớp chớp mắt, há mồm ra.

Thím Đường ngỡ ngàng nhìn Trác Thiệu Hoa, như thế có vệ sinh không?

Trác Thiệu Hoa đứng ngược sáng, không nhìn rõ vẻ mặt.

Sợ cậu nhóc sặc, Gia Hàng mớm từng ngụm nhỏ một, Phàm Phàm không cau mày, cũng không rên rĩ, nuốt sạch không chừa một giọt.

Cũng dùng cách này, Gia Hàng lại mớm cho cậu bé thêm một bát con nước trắng nữa.

- Phàm Phàm ngoan quá! – Gia Hàng thơm một cái động viên.

Tiểu Phàm Phàm hít mắt lại đầy kiêu ngạo.

Thím Đường cảm thán:

- Thì ra miệng của mẹ ngọt nha, cho nên Phàm Phàm mới ngoan ngoãn như vậy.

Trác Thiệu Hoa không nói lời nào, anh không đành lòng dời mắt đi, trong tim dâng trào một cảm giác mãnh liệt.

Anh đứng dậy, bước ra ngoài, hít đầy lồng ngực bầu không khí tươi mát.

Bầu trời đêm lác đác sao, vàng trăng lười liềm cong cong.

Anh khoanh tay lặng lẽ nhìn trời, dự báo thời tiết nói, ngày mai trời nắng đẹp.

Nhân lúc Trác Thiệu Hoa đi tắm, Gia Hàng lăm lét bé Phàm Phàm về phòng dành cho khách. Cô không bật đèn, mò mẫm vào giường. Cô không biết làm phép bằng nước, chỉ vịn vôi nước thật bé cho nước nhỏ từng giọt.

Cô vỗ lưng Phàm Phàm, rồi lại vỗ xuống giường, miệng rì rầm:

- Phàm Phàm về ngủ với Heo nào!

Rồi cô lại dùng tên cúng cơm gọi thêm một lần nữa:

- Trác Dật Phàm về nhà ngủ với Gia Hàng nhé!

Lần này, linh hồn đi lạc chắc chắn sẽ nhận được đường về nhà rồi.

Thuốc đã phát huy tác dụng, Phàm Phàm ngủ rất say, lúc thay bím vẫn ngoan ngoãn nằm im.

Lần đầu tiên Gia Hàng chủ động giữ Phàm Phàm lại ngủ cùng với mình trong phòng dành cho khách, Trác Thiệu Hoa nhìn cô, gật đầu.

Lúc tắm xong đi ra, Gia Hàng chẳng hề ngạc nhiên khi nhìn thấy Trác Thiệu Hoa mặc đồ ngủ đứng trong phòng.

Cô sờ lên mũi, đợi anh lại gần.

- Gia Hàng, an ủi anh đi! – Anh cười tự giễu, dang rộng hai tay.

Gia Hàng nghiêm trọng hoài nghi lỗi tai mình, thủ trưởng vĩ đại và trầm tĩnh đang xin cô an ủi anh sao?

- Ngày hôm nay quá nhiều điều bất ngờ, cho dù em đã ngoái lại cho anh một ánh mắt an ủi, nhưng anh vẫn cứ lo lắng. Nếu gia đình em kiên quyết, nếu giữa chúng ta có chuyện gì đó xảy ra mà cả hai không biết, nếu... có rất nhiều chữ nếu như, em có dao động không? Khi anh gõ cửa nhà chị hai, anh vẫn đang nghĩ em có đồng ý trở về nhà không? Pháp luật và dây thừng không thể nào ràng buộc một người, chỉ có... tình yêu mới có thể làm được. Gia Hàng, anh rất muốn nghe em nói với anh, em ở lại, không phải vì Phàm Phàm, không phải vì Giai Tịch, mà là vì... anh! Anh có tham lam quá không?

Giọng anh vốn đã trầm, lại nói rất chậm, vì thế, càng giống như một bản sonata êm đềm, bay bổng trong lòng.

Cô không dám nhúc nhích, sợ rằng chỉ một cử động nhỏ cũng có thể làm đứt đoạn khúc nhạc tuyệt diệu kia.

Cánh tay gơ lên không trung từ từ hạ xuống, mười ngón tay thon dài thương tiếc vuốt ve khuôn mặt cô:

- Em sẽ trả lời anh như thế nào? Yes hay No?

- Cuộc gặp gỡ của chúng ta, những truyền kỳ chúng ta, ai sẽ tin? Nhưng nó đã xảy ra, làm thế nào để ngăn lại? – Anh lắc đầu cười khê – Phải nói về em thế nào đây, bất ngờ? Kỳ tích? Anh thích từ kỳ tích, sự xuất hiện của em, là kỳ tích trong cuộc đời anh. Gia Hàng, ôm anh đi!

Dưới ánh mắt dịu dàng ấm áp của anh, cô không tài nào kháng cự. Cô tiến lên một bước, ôm lấy anh.

- Mạnh hơn một chút, được không em?

Cô siết chặt hơn, nghe thấy bên tai tiếng thở dài khe khẽ của anh.

Anh nhắm mắt lại:

- Cho dù bố mẹ hai nhà có gây áp lực thế nào, anh cũng không lo lắng, anh sẽ mở hết mọi cánh cửa. Chỉ có em, anh không thể xác định được.

Cô ngẩng đầu lên, chìm trong cái nhìn thăm thẳm của anh.

- Nếu em ra nước ngoài du học, anh có thể để em thay tên đổi họ, tất cả đều có cách. Lỡ chia tay, trừ khi em nói ra, còn bất kỳ người nào nói, anh đều bỏ ngoài tai.

Đây là tuyên ngôn, là thái độ, là lập trường!

Cuộc đời anh chỉ cho phép cô nắm giữ, anh sẽ cho cô một bầu trời tự do, có thể đi hay ở tùy thích, nhưng anh cũng để cô được biết, nếu cô ra đi, anh sẽ rất buồn.

Anh không cần cô thể thốt, cũng không có cử chỉ thân mật nào đặc biệt, dường như anh chỉ đem hết suy nghĩ của mình nói cho cô biết là được.

©STENT: .luv-ebook

Rất tự nhiên, hai người nằm sang hai bên Phàm Phàm.

Anh bật đèn bàn để phê duyệt vài hồ sơ, buổi chiều thư ký mới gửi tới, sáng mai phải thảo luận trong cuộc họp.

Gia Hàng ngủ rồi, rất kỳ lạ, dường như trong lòng rất bình yên, cô ngủ rất ngon, chỉ hơi mở mắt lúc nửa đêm.

Thủ trưởng vừa đo nhiệt độ cho Tiểu Phàm Phàm, anh giơ nhiệt kế lại gần đèn, có lẽ nhiệt độ đã bình thường rồi. Anh thở hắt ra một hơi, nhét cái tay thò ngoài của Tiểu Phàm Phàm vào lại trong chăn, rồi lại nhoài người sang, dìm lại góc chăn cho cô, xoa đầu cô:

- Ngủ đi!

Cô từ từ nhắm mắt lại.

24. Chương 24: Ngày Không Gặp Ba Thu Dồn Nén (2)

Hôm sau, Tiểu Phàm Phàm đã hoàn toàn lấy lại tinh thần, không còn thấy một tí ti nào sự uể oải của ngày hôm qua. Trác Thiệu Hoa yên tâm đến cơ quan họp, Gia Hàng đi bệnh viện.

- Cháu chào cô, cháu chào dưỡng! – Gia Hàng cười hiền lành, đặt giỏ hoa trong tay xuống.

Mặt bà Trác Dương vô cảm:

- Chẳng phải bệnh nặng gì, mới sáng sớm đã đến làm gì thế?

Giọng nói cũng đều đều không cao không thấp.

- Em nói gì thế, đây là tấm lòng của con trẻ. – Ông Án Nam Phi liếc bà trách móc.

- Con trẻ? – Bà Trác Dương nhếch môi lạnh lùng. – Nhà ta giờ chỉ có một đứa trẻ là Phàm Phàm thôi.

Nhìn vẻ mặt không thoải mái của ông, những lời tiếp theo bà đành nuốt vào bụng.

Khi ông ngắt xiu, bà sợ hết hồn, chỉ biết hét lên thảng thốt, may mà Trác Thiệu Hoa phản ứng nhanh, lập tức gọi xe cấp cứu.

Lúc đưa lên xe cấp cứu thì ông tỉnh lại, bà nắm chặt tay ông. Ông nhìn bà, ánh mắt thê lương bất lực, rất lâu sau ông mới lên tiếng, rặn ra được một câu: Em có vấn đề à!

Bà ngẫm nghĩ, cảm thấy có thể mình đã quá nhạy cảm. Nam Phi ra nước ngoài từ sớm, không có khả năng quen Gia Doanh. Làm vợ chồng bao năm nay, Nam Phi chưa từng giấu bà điều gì, bà không nên nghi ngại vãn vợ.

Nhưng bà vẫn không thích nổi Gia Hàng, thậm chí từ trong thâm tâm, bà còn ghét cô ta, không vì lý do gì cả.

Ông Án Nam Phi vừa mới rút một ống máu, đầu hơi vầng vất nên lên giường nằm.

- Hàng Hàng, ngồi lại gần đây. – Ông vỗ xuống giường.

Gia Hàng nghe lời ngồi xuống, còn ân cần thay cho ông một ly trà nóng.

Ánh mắt ông dịu đi, nắm lấy tay cô:

- Nói cho dương biết, chị con về nhà còn nói thêm gì không?

Gia Hàng nghiêng đầu, mắt sáng lấp lánh, môi mím chặt, không nói gì.

- Chị có khiến con phải tủi thân không? Những lời đó chị con định làm thật sao? – Ông bỗng trở nên căng thẳng.

Gia Hàng tỏ vẻ thâm sâu khó dò, chỉ có đôi mắt chớp nhanh hơn một chút.

- Hàng Hàng, con nói đi...

- Dương, tại sao dương lại quan tâm tới cháu như vậy?

Ông Án Nam Phi ngẩn người, đưa mắt nhìn sang nơi khác, lẳng lặng thở hắt ra:

- Dương là dương của con!

Gia Hàng đứng dậy, chắp tay sau lưng, đi vòng quanh giường bệnh:

- Dương, dương định thành thật khai báo hay là để cháu phải hỏi cung đây, dương chọn đi.

- Hàng Hàng? – Máu ông như ngừng chảy. – Chị con... đã nói gì với con?

- Nói gì?

Gia Hàng ghé sát lại người ông, ông vội quay đầu đi.

- Không có gì.

- Hai mươi mốt tuổi thích một cô gái, nhiệt huyết dâng trào, không nghe không hỏi, đầu óc nóng lên, hứa hẹn rất nhiều điều này nọ, sau đó bình tĩnh lại, mới phát hiện ra mình không có năng lực đó, con người luôn giỏi thay đổi. Trải qua năm tháng, trải qua thất bại, con người sẽ dần ổn định lại, tình yêu lúc này mới là tình yêu đích thực, dương có thể tự hào nói với người ấy, dương có thể đem lại hạnh phúc cho họ. Đàn ông qua tuổi ba mươi lăm mới biết mình cần cái gì. – Gia Hàng nói rành rọt từng chữ.

Mồ hôi lạnh ướt đầm người ông.

- Dương còn nhớ không, khi chúng ta ngồi trên tàu từ Nam Kinh trở về Bắc Kinh, dương đã nói với con, – Gia Hàng chau mày, chống ngón tay dưới cằm.

- Hàng Hàng. – Ông nhìn cô bằng ánh mắt khẩn cầu. – Đừng hỏi, đừng hỏi gì hết.

Ông ôm ngực thở hổn hển, hình như bệnh tim phát tác.

- Dương, nếu dương cảm thấy những lời này không nói ra mồm được, vậy thì thế này đi, dương chỉ cần gập đầu hoặc lắc đầu. Dương biết không, cháu thực sự muốn biết, chị hai và bố mẹ đều muốn cháu và thủ trưởng chia tay, cháu hỏi tại sao, họ lại đem chuyện môn đăng hộ đối ra lèo cháu, dương bảo cháu có tin được không? Cho nên dương nhất định phải nói thật với cháu, dù chết cũng phải chết cho rõ ràng. – Gia Hàng tỉnh bơ hạ một liều thuốc cực mạnh.

Thuốc lập tức công hiệu, mồ hôi Án Nam Phi tuôn như tắm:

- Không đâu, Hàng Hàng, dương sẽ nói chuyện với bọn họ, sẽ không để con và Thiệu Hoa chia tay, chắc chắn không.

- Dương đại diện cho ai? Đại thủ trưởng hay bà nội Phàm Phàm? – Gia Hàng chớp mắt gian xảo.

©STENT: .luv-ebook

Ông im lặng thờ dài.

- Vậy cháu hỏi nhé! Đừng lo, câu hỏi của cháu không khó đâu. – Gia Hàng xoa xoa tay, làm mặt hề. – Dương đã từng tới trấn Phượng Hoàng chưa?

Ông hơi chua chát, dòng Đà Giang xinh đẹp, căn nhà sàn xinh đẹp, ông khẽ gật đầu.

- Dương... đã quen chị cháu từ trước rồi phải không?

Ông nhắm mắt lại, dường như trong khoảnh khắc ấy có một cây kim đã chọc vào miền ký ức, tuôn ra một đám mây màu hồng. Ông nhớ tới lần đầu tiên ôm người con gái như đóa sen tuyệt đẹp ngát hương trong lòng mình, tim ông như thắt lại.

- Dương từng theo đuổi chị ấy?

- Hàng Hàng. – Tim ông vọt lên cổ, ông sắp không tài nào thở được nữa. – Hãy tin dương, sẽ nhanh chóng không có chuyện gì nữa đâu.

Gia Hàng chăm chú quan sát ông:

- Quả thật là có một chuyện! Dương... có phải năm xưa dương đã khiến chị cháu phải khóc rất nhiều, cho nên đến giờ chị ấy vẫn không có thiện cảm với dương? Nhưng cũng không đúng, đâu phải thăm án giết người đâu, chị hai cũng không nên thù dai như thế chứ? Dương, có phải cháu đã bỏ sót điều gì không?

Lỗ chân lông trên người ông Án Nam Phi dựng ngược hết lên, không khí lạnh tràn vào. Ông siết chặt tay, sợ mình sẽ ngắt xủ thêm lần nữa.

Đúng lúc đó điện thoại Gia Hàng reo lên, cứu ông một bàn thua trông thấy.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới liền. Là Gia Doanh.

- Hàng Hàng, em mau tới đây, có hai người tới tìm em hỏi thăm chút chuyện.

- Người nào ạ?

- Em về thì biết. – Hình như Gia Doanh không tiện nói chuyện.

- Dương, lần sau cháu tới nói chuyện với dương nhé.

Cô nháy mắt với ông.

Ông nở nụ cười mệt mỏi.

Tới tìm Gia Hàng là hai người lạ mặt, một người cao to, một người gầy gò, ánh mắt sắc nhọn lạnh lùng như mắt chim ưng.

- Cô là Gia Hàng? – Người đàn ông cao to yêu cầu Gia Hàng xuất trình chứng minh thư.

- Máy tính trong phòng này là của cô phải không? – Người đàn ông gầy gò chỉ vào chiếc laptop trên bàn trong phòng khách.

Gia Hàng gật đầu.

- Bốn giờ mười sáu phút chiều qua cô dùng nó lên mạng, vào một topic diễn đàn trong baidu, sau đó dùng nickname Cự địa trùng du viết một bài trả lời đúng không?

Gia Hàng mỉm cười, so với mấy năm trước, trình độ của an ninh mạng đã có bước tiến lớn.

- Mời cô đi theo chúng tôi, có một số vấn đề về mặt kỹ thuật muốn bàn thảo kỹ hơn với cô. – Người đàn ông cao to nhét chiếc laptop vào túi xách xách đi.

- Đi đâu? – Gia Doanh không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác chị cho biết người đàn ông này không có ý tốt.

- Xin lỗi, chúng tôi chỉ thi hành công vụ. – Người đàn ông cao to đưa thẻ ra, là cán bộ Vụ An ninh của Bộ Công nghệ Thông tin.

- Chị, không có chuyện gì đâu, em sẽ về nhanh thôi. – Gia Hàng lại rất bình tĩnh.

Ông bà Gia hoảng hốt:

- Mau gọi điện cho Thiệu Hoa.

- Bố, mẹ, người ta là Bộ Công nghệ Thông tin chứ có phải Sở Công an đâu, sợ gì chứ! – Gia Hàng cười.

- Thật không? – Ông bà Gia vẫn không yên tâm.

Gia Hàng gật đầu khẳng định:

- Nếu sáu giờ tối mà em chưa về, chị sẽ gọi điện cho Thiệu Hoa – Lúc này Gia Doanh cảm thấy bình thường sống qua ngày thì không sao, nếu có chuyện gì xảy ra, trong nhà có một người làm quan thì rất có ích. Nhà Thiệu Hoa lại chẳng phải là quan nhỏ, chị không phải lo lắng quá nhiều.

- Vâng! – Gia Hàng cười hi hi đi theo hai người đàn ông.

Hai người đàn ông lái một chiếc xe Regal màu xám, chiếc xe chạy mấy vòng trong thành phố rồi dừng lại trước một tòa nhà cũ kỹ, bên ngoài không treo biển, không rõ là nơi làm việc hay là nhà dân.

Người đàn ông gầy gò mở một cánh cửa lên tầng hai, Gia Hàng đảo mắt nhìn, thấy trong phòng có giường, nhưng không hề có hơi người.

Người đàn ông cao to đưa mắt nhìn người đàn ông gầy gò rồi chạy ra ban công gọi điện thoại.

Chưa tới nửa tiếng sau, bên ngoài có hai người tiến vào.

Người đàn ông đi phía trước gật đầu đầy vẻ công vụ với Gia Hàng:

- Xin chào, tôi là chuyên viên Chu Văn Cẩn của Vụ An ninh.

Gia Hàng khẽ nhướn mày bình thản.

Người đàn ông cùng tới với Chu Văn Cẩn là một trưởng phòng của Vụ An ninh, anh ta bảo Gia Hàng ngồi xuống chiếc bàn đối diện, đưa mắt ra hiệu với Chu Văn Cẩn, hai người ngồi xuống một bên.

Người đàn ông gầy gò lấy laptop của Gia Hàng ra, cắm điện, nối dây mạng, sau đó bật máy. Giao diện Microsoft truyền thống rất bình thường, không có gì đặc biệt. Nhưng khi người đàn ông gầy gò ấn vào biểu tượng mạng, chiếc laptop bỗng đen ngòm, sau đó nhảy ra một hình đầu lâu xương chéo.

Người đàn ông gầy gò giật bắn mình, lập tức nhìn sang Chu Văn Cẩn.

Chu Văn Cẩn nhếch môi mỉa mai, kéo chiếc laptop qua, ngón tay như múa như bay trên bàn phím. Sau đó, một nốt nhạc chói tai vang lên, màn hình lại trở về giao diện truyền thống vừa nãy. Chu Văn Cẩn nhấc tay khỏi bàn phím, chưa tới mười giây, một bó hoa diên vĩ màu xanh lớn từ từ nở rộ trên màn hình, từ đồng cỏ tới hang núi.

- Chuyện này... – Ba người còn lại lần lượt há hốc mồm.

Chu Văn Cẩn cười gọn lỏn:

- Chưa từng thấy bảo vệ màn hình sao?

Ngón tay vô danh khẽ gõ phím enter, hoa diên vĩ biến mất, anh kiểm tra lại lịch sử kết nối, miệng khẽ nhếch lên, không có gì hết.

Mắt vị trưởng phòng sáng lên, hơi thở kích động lạ thường.

Gia Hàng không bỏ qua một động tác một vẻ mặt nào của Chu Văn Cẩn, cô không hoảng loạn, cũng không căng thẳng, cô chỉ thấy bi ai.

- Là một người sử dụng máy tính, cô có thói quen rất tốt, bảo mật rất cao, kịp thời xóa sạch vết tích, dường như không chút sơ hở, nhưng... – Khóe môi Chu Văn Cẩn nhếch lên một nụ cười lạnh.

Gia Hàng nghĩ bốn chữ mà anh chưa nói ra là “lưới trời lồng lộng”.

- Hồi Đại học, tôi từng viết một trò chơi nhỏ tên là Huỳnh đệ. – Gia Hàng cười điềm nhiên, rạng rỡ. – Bối cảnh là thời cổ đại, hai người họ sống trong một thôn xóm, cùng học võ của một vị sư phụ, kết thành huynh đệ. Sau khi học xong, họ cùng tới một tiền trang[1] làm người áp tải. Một lần rất tình cờ, khi đi áp tải tiền, họ gặp cướp. Trong trận đấu đó, người đồng hành và bọn cướp chết hết, chỉ còn hai người họ là sống sót. Hai người nhìn đồng bạc sáng lóa, lòng bỗng nảy sinh một kế, dựng hiện trường giả thành cả hai cũng chết, sau đó chia số bạc thành hai phần, một người chạy một hướng, bí mật này chỉ có thể mang xuống mồ, khi gặp nhau coi như người xa lạ. Mười năm sau, người sư huynh cùng số bạc này mua một chức quan, tiền đồ phát triển rực rỡ. Lúc này, cấp trên giao cho anh ta một nhiệm vụ, bảo anh ta đi bắt tên trộm, nếu bắt được anh ta sẽ được thăng chức. Anh ta tốn rất nhiều công sức mới điều tra được tung tích tên trộm kia. Hai người đánh nhau một trận long trời lở đất, khi cả hai đều cùng bị thương nặng, anh ta phát hiện thì ra tên trộm đó chính là sư đệ của mình. Tên trộm nói: Đại ca, huynh giết đệ, đệ giết huynh, đều không nhẫn tâm. Như vậy đi, huynh cho đệ ba cơ hội, nếu huynh có thể bắt được đệ, đệ sẽ giúp huynh thăng quan phát tài, nếu không, hãy để cho đệ tung hoành bốn bề.

[1] Một dạng ngân hàng thời cổ đại

Chu Văn Cẩn nhún vai hừ một tiếng:

- Kể một câu chuyện dài như vậy, có phải cũng muốn tôi cho cô ba cơ hội, bởi vì tôi cũng là sư huynh đồng môn của cô? Nhưng chúng ta đâu có bí mật gì chung?

Ba người còn lại vốn đang ngơ ngác không hiểu gì, nghe được câu này của Chu Văn Cẩn, đều vui vẻ.

Gia Hàng lặng lẽ nghịch ngón tay, Chu sư huynh, em đã cho anh ba cơ hội, lần này em sẽ không giúp anh nữa, hơn nữa em cũng sẽ chính thức tiếp chiêu.

- Chuyên viên Chu vẫn nhớ người đàn em là tôi đây sao? – Gia Hàng ngẩng đầu lên, tỏ vẻ kinh ngạc.

Chu Văn Cẩn nhìn cô chăm chăm, không lộ vẻ gì.

- Nếu anh có một chút ấn tượng về tôi, có lẽ anh đã nhớ thời đại học, sở trường của tôi không phải là trò chơi. Gia Hàng hồn nhiên khoe khoang như một đứa trẻ.

- Chúng tôi đều biết, cô sở trường về tấn công trang web, khi đó, cô đã từng nói đùa rằng nếu có ngày làm hacker, cô sẽ dùng hình tượng hoa diên vĩ của Van Gogh để đại diện cho bản thân, cô thích Van Gogh, cô cảm thấy ông ta là thiên tài chấn động nhân gian. – Người trả lời thay Chu Văn Cẩn là vị trưởng phòng.

- Đúng thế, bảo vệ màn hình của tôi bao năm nay không thay đổi, vẫn luôn là hoa diên vĩ xanh. Cho nên khi tôi thấy tên hacker tấn công mấy ngân hàng lớn cũng dùng hình ảnh hoa diên vĩ, tôi vô cùng vô cùng phần nộ, đúng là bất chước ý tưởng của tôi, tôi không nhin nổi nên lên mạng viết bài.

Suốt mấy năm đó, nỗ lực như vậy là vì muốn quyết đấu với anh, thực ra trong tiềm thức của cô không biết phải làm thế nào để thu hút sự chú ý của một người con trai, chỉ biết dùng phương pháp này. Câu chuyện hoa diên vĩ xanh, cô cũng chỉ nói trước mặt anh.

- Sự việc đã rành rành tới nước này mà cô vẫn còn muốn bao biện? – Trưởng phòng danh mặt lại, nghiêm giọng chất vấn.

- Tôi không phạm tội, bao biện điều gì? – Gia Hàng hỏi lại bằng vẻ mặt vô tội.

- Cô chính là...

Chu Văn Cẩn đưa tay lên ngắt lời anh ta, khẽ gật đầu:

- Xin để tôi và cô ta trao đổi riêng một chút.

Ba người còn lại đưa mắt nhìn nhau, gật đầu.

Chu Văn Cẩn tiến vào căn phòng phía trước, một lát sau, Gia Hàng mới bước vào.

- Heo, có phải em cho rằng anh đang vu oan cho em? – Chu Văn Cẩn khoanh tay nhìn ra ngoài cửa sổ. Nơi này các tòa nhà san sát nhau, chỉ nhìn thấy những bức tường tối tăm và những ô cửa loang lỗ.

- Chuyên viên Chu, bây giờ anh đang thi hành công vụ, xin gọi tôi là Gia Hàng.

- Mùa hè ba năm trước, hoa diên vĩ xanh xuất hiện trên mạng không phải là em? – Chu Văn Cẩn quay lại.

- Chúng ta đều không phải là nhà văn để có thể tùy tiện nghĩ ra tình tiết. Yếu tố đầu tiên của môn Phạm tội học, không phải chính là chứng cứ sao?

- Anh sẽ cho em thấy chứng cứ.

- Tốt thôi, lúc đó bắt em cũng chưa muộn. – Gia Hàng thờ ơ bĩu môi.

- Khi đó, chỉ sợ có người muốn giấu cũng chẳng giấu nổi. Bây giờ em chủ động nói ra, anh sẽ cố gắng không làm rùm beng chuyện này lên, ít nhất... cũng giữ lại chút thể diện cho em.

- Không cần thiết, em bỏ được chút mặt mũi này.

Á? Câu này giống với một câu thủ trưởng đã từng nói, cô cười.

- Anh ta cũng bỏ được sao? – Chu Văn Cẩn cười lạnh.

- Vậy thì thêm một lần kỷ luật nữa, dù sao em cũng đã khiến anh ấy phải liên lụy rồi.

- Xem ra em rất có lòng tin với anh ta, vậy chúng ta cứ chống mắt lên chờ xem. – Giọng Chu Văn Cẩn đã trở lại bình thường, không còn một chút kích động nào.

- Em có thể đi được chưa? – Gia Hàng chỉ ra cửa.

- Anh vẫn còn một câu muốn nói... – Anh ta nhìn chằm chằm vào mắt cô, nhanh nhẹn, trong veo, như thể chưa từng làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với anh ta vậy. – Cho dù em có trở thành cái gì đi chăng nữa, anh... anh sẽ mãi coi em là... sự muội của anh.

Dường như có một cây gậy sắt từ trên cao giáng xuống, quật một cú thật mạnh vào tim anh ta, đau tới mức lực phủ ngũ tạng đều run rẩy.

Anh ta đột nhiên thấy tội nghiệp cho chính mình.

- Cảm ơn chuyên viên Chu, thật sự rất hân hạnh. – Gia Hàng xua tay, bước ra ngoài.

Máy tính để lại đây, chưa được Vụ An ninh cho phép thì không được rời Bắc Kinh nửa bước, lúc nào cũng phải sẵn sàng để Vụ An ninh thẩm vấn, trưởng phòng nói với Gia Hàng.

Gia Hàng hiểu, từ giờ trở đi, cô chính là một kẻ tình nghi, bắt buộc phải ở trong phạm vi giám sát của cảnh sát.

Cô bắt xe tới Bộ Quốc phòng, xuống xe ở đầu phố. Cô thả bước chậm rãi trong gió lạnh, bóng chiều ở phía sau từng bước trùm lấy cô.

Cô gọi điện cho Trác Thiệu Hoa, ngón tay mạnh mẽ ấn phím:

- Thủ trưởng, em đang ở bên đường đối diện chỗ anh, em tới đón anh về.

Trác Thiệu Hoa không dám tin vào những gì mình nghe được, không kịp đợi lính cần vụ lái xe, anh hy vọng có thể ung dung như mọi ngày, nhưng khi bước ra cổng, anh vẫn không tự chủ được mà bước nhanh hơn.

Gia Hàng ngẩng đầu nhìn thủ trưởng, đèn đường vẫn chưa bật, khuôn mặt anh nhìn không rõ lắm, nhưng vẫn rất anh tuấn.

Cô từ từ đưa tay lên sờ mặt anh, nửa chừng bị anh túm lấy, thủ trưởng đổ mặt rồi.

- Chúng ta về nhà thôi!

Ở đây là phố lớn đông người qua lại, anh vẫn còn đang mặc quân phục mà!

- Không muốn về nhà. – Cô lắc đầu.

- Vậy đi chỗ nào ăn cơm?

Đôi mắt sáng trong veo đảo mấy vòng:

- Thủ trưởng, chúng ta về kéo Tiểu Phàm Phàm tới nhà chị hai ăn tiệc đi!

Hả? Từ trước tới giờ anh chưa làm chuyện gì mất mặt như vậy.

- Có đi không?

Trác Thiệu Hoa há hốc mồm, cô nhóc này lại chủ động nắm tay anh.

Tiểu Dự đã lái xe tới từ lâu, đỗ cách đó mười mét, xấu hổ không biết phải nhìn vào chỗ nào.

Anh bật cười lắc đầu:

- Chỉ một lần này thôi.

Bàn tay to lật lại, nắm trọn bàn tay nhỏ bé của cô trong tay mình, rảo bước về phía chiếc xe.

- Thủ trưởng, thực ra em là người có vết ố. – Gia Hàng dừng lại, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Trác Thiệu Hoa mở cửa xe, ấn cô vào trong:

- Ngày mai cởi ra, bảo dì Lữ giặt cho.

Cô cười toe toét, liếc mắt sang như muốn nói: Em biết là anh sẽ nói thế mà.

©STENT: .luv-ebook

- Anh rể, em muốn ăn cá hấp, mì xào tương, hi hi, mì xào tương của anh rể sao em ăn mãi không chán, nhưng nước sốt hôm nay anh để mẹ làm nhé, cho nhiều ớt một chút. Thủ trưởng, anh thích ăn gì? – Vừa vào cửa, Gia Hàng đã rối rít.

Trác Thiệu Hoa thật muốn thôi miên mình không nghe thấy gì hết.

- Nói đi mà, không sao hết đâu, anh rể thương em nhất đấy. – Gia Hàng rất có khí phách kiểu “Đừng sợ, đã có chị đây”.

- Anh không kén ăn. – Trác Thiệu Hoa cố gắng bảo vệ phong độ.

Gia Hàng bỗng vỗ tay đánh đét:

- Thủ trưởng thích ăn cá sạo hấp.

Lạc Gia Lương ngại ngừng:

- Cái này... không biết... Thiệu Hoa đến, trong nhà không chuẩn bị.

- Để chị ra siêu thị mua, Tết nhất hàng hóa sẵn. Đúng rồi, lúc hấp phải để ý màu sắc, thỉnh thoảng thủ trưởng rất để ý đến bề ngoài đấy!

Huyệt thái dương của Trác Thiệu Hoa giật đùng đùng, từ bất chợt chuyển sang câm nín. Tiểu Phàm Phàm từ trước tới nay luôn là thuốc giải cho các tình huống khó xử, đầu tiên cu cậu chớp chớp đôi mắt to tròn, rồi nhoẻn miệng cười một cái, như muốn rúc vào lòng Trác Thiệu Hoa, sau đó lại từ từ xoay người lại, bật cười khanh khách, dang tay ra với bà Gia đang bước từ trong phòng ra.

Trái tim bà Gia tan ra như nước:

- Bé ơi, mau tới đây bà ngoài thơm cái nào!

Nửa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim[2], Gia Doanh giằng lấy Phàm Phàm, trừng mắt nhìn Gia Hàng:

- Sao lại chẳng hiểu gì như thế, Phàm Phàm mới bị sốt, đâu thể ra gió được?

[2] Trình Giảo Kim 9589-665): Công thần khai quốc thời nhà Đường. Giữa đường xuất hiện Trình Giảo Kim ý nói những chuyện bất ngờ không ngờ đến.

Gia Hàng cười nịnh:

- Nhóc thối này khỏe lắm, không sao đâu!

Gia Doanh vẫn chưa yên tâm, lấy mu bàn tay áp lên trán Phàm Phàm, rồi lại áp vào má, thấy thực sự không còn sốt nữa mới thở phào một hơi:

- Khỏe cũng không thể làm liều như thế được.

- Em chả còn biết làm thế nào, Phàm Phàm nhớ ông bà ngoại, nhớ bác hai, cứ kêu la mãi, em đành đưa nó tới đây. Phải không hả Phàm Phàm? – Gia Hàng lắc lư tay cậu nhóc.

Phàm Phàm toét miệng ê a, chỉ còn thiếu nước hát ọi người nghe nữa thôi.

Phàm Phàm hết sốt, Gia Hàng bình yên trở về, còn gì tốt hơn thế nữa? Gia Doanh thầm thở dài, tối nay không nghĩ tới quá khứ, không nghĩ tới tương lai, nắm bắt hạnh phúc trước mắt là điều quan trọng nhất.

Tiểu Phàm Phàm bị ông bà Gia bế vào phòng ngủ, hai ông bà gọt hoa quả, pha sữa, chuẩn bị bữa tối cho cậu nhóc trước. Lạc Gia Lương vào bếp làm mì, Gia Doanh lại đi siêu thị thật.

Trác Thiệu Hoa muốn ngăn lại, nhưng Gia Hàng giữ tay anh lại, kéo anh tới mảnh sân nhỏ phía trước:

- Hồi em còn nhỏ, hề bị ốm là sẽ không kiêng dè gì mà đòi hỏi bố mẹ hết cái này đến cái khác, bố mẹ luôn cố gắng đáp ứng yêu cầu của em. Thủ trưởng, anh biết không, đó không phải là không biết điều, mà là như thế sẽ khiến bố mẹ yên lòng. Yêu thương anh, cho nên sẽ vui lòng vì anh mà chịu vất vả, vui lòng để anh vui vĩnh. Hôm nay, nếu anh coi mình là khách, tỏ ra lịch sự và xa cách, bố mẹ sẽ không vui. Bây giờ để họ bận rộn tất bật như vậy, trong lòng họ chắc chắn sẽ rất vui vẻ. Chỉ có người trong nhà mới có thể đưa ra những yêu cầu vô lý, cho nên anh đừng mất tự nhiên!

Thì ra đây là tâm tư của cô nhóc này!

Cô đang nói giúp hộ anh, đang cố gắng vì anh, đang kéo anh xích lại gần, để anh hòa nhập.

- Có phải không quen không? – Cô nhìn lồng ngực đang chầm chậm phập phồng của anh, dường như nó đang cố đè nén một cảm xúc nào đó.

- Anh quả thật không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này. – Anh không nở chớp mắt.

Đại thủ trưởng tác phong quân nhân, có lẽ chưa từng có ai dám đưa ra những yêu cầu vô lý với ông.

- Đừng tiếc nuối, từ giờ trở đi, anh có thể thoải mái đưa ra yêu cầu với em.

- Thật không?

- Em đã gạt anh bao giờ chưa?

Anh hớn hở ra mặt, liếc nhanh vào nhà một cái rồi nâng cằm cô lên, đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu.

Lúc Gia Doanh bày đồ ăn, Trác Thiệu Hoa đi tới cạnh chị, gọi khẽ một câu:

- Chị!

Chị ngoảnh lại.

- Chiều mai chị có tranh thủ ra ngoài được một tiếng không ạ?

Gia Doanh trầm ngâm chốc lát, rồi gật đầu.

- Em có một số chuyện muốn nói cho chị nghe, em sẽ đợi chị ở quán trà đối diện ngân hàng.

Bữa cơm này đến tận mười giờ tối mới kết thúc, Tiểu Phàm Phàm ngủ ngon lành trong lòng Trác Thiệu Hoa. Phòng dì Lữ và thím Đường đã tắt đèn, họ cũng phá lệ không để đèn chờ hai người. Hành lang hơi tối, một nụ hoa thủy tiên mới hé, mùi hương thanh mát quyện trong gió lạnh, xa xăm dịu vợi.

Tiếng bước chân một nặng một nhẹ vang lên trên hành lang, Gia Hàng nghiêng tai nghe ngóng, nặng hơn một chút là của thủ trưởng, nhẹ hơn một chút đương nhiên là của cô. Thật kỳ lạ, nghe ra lại hết sức ăn ý, hài hòa, như thể đã tập rất nhiều lần.

- Gia Hàng, mở cửa đi.

Người đi sau anh không có phản ứng gì, anh ngoảnh lại, vừa mới quay được một góc năm mươi độ, bỗng cảm thấy có một cơ thể mềm mại ấm áp khẽ khàng áp vào lưng anh.

Thở dài xa xăm:

- Thủ trưởng, anh đừng quay đầu lại.

Giọng anh mềm đi:

- Ủ!

- Anh bảo có phải em giẫm vào cút chó rồi không?

Anh khê ho hai tiếng.

- Nếu không sao số em lại đổ thế? Lại có thể hái được một vì sao là anh!

Cô nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy thủ trưởng, trong buổi chiều tà hôm ấy, anh từ trong chiếc xe bước ra, đồng hương của Tiểu Ngải cung kính chào anh, cô và Tiểu Ngải ôm chầm lấy nhau thét lên chói lói.

Người đàn ông ấy, giờ là chồng cô!

Trẻ con đúng thật là trẻ con, so sánh cũng khiến người ta thở dài.

- Bên ngoài lạnh lắm, chúng ta mở cửa vào trong rồi nói.

- Đừng nói leo, thủ trưởng, hiếm khi em... lãng mạn như vậy!

Gió đêm nhẹ nhàng thổi lùa xoa tóc cô, cô vén tóc lên, lưỡng lự một lát rồi từ từ ôm lấy eo anh, nhắm mắt lại.

Lưng thủ trưởng thật rộng, thật an toàn!

Trác Thiệu Hoa hít sâu một hơi.

- Mr. Thượng đế đúng là rất dịu dàng, đóng một cánh cửa lại, lập tức sẽ mở ra cho ta một cánh cửa khác, không để ta phải bỏ lỡ bất kỳ cảnh đẹp nào.

Khuôn mặt nhỏ cọt cọt lui trên tấm lưng rộng rãi.

- Ở Bắc Kinh có nhà thờ Cơ Đốc, hôm nào mình tới đó cảm tạ ông ấy nhé?

- Thượng đế chưa bao giờ cần báo đáp, không giống em, thủ trưởng, em...

Haizz, cần môi, xấu hổ chết đi được, không nói được thành lời.

Cô rút tay về, vò đầu bứt tóc, xông lên phía trước mở cửa.

Tối nay Phàm Phàm ngủ trong phòng ngủ chính, có lẽ thủ trưởng biết hôm nay cô rất mệt mỏi nên không muốn cô bị quấy rầy. Khi cô tắm xong bước ra, Trác Thiệu Hoa từ ngoài bước vào, trên người tỏa ra hương thơm tươi mát.

Cô hoảng sợ không dám tiến lên phía trước, chỉ đứng như vậy nhìn thủ trưởng, tim đập dồn như trống trận. Nét cười dịu dàng che khuất đi vẻ lạnh lùng trầm tĩnh nơi anh, mắt anh như một hồ nước lặng, nhưng lại ẩn giấu vạn ngọn sóng ngầm.

- Gia Hàng! - Anh gọi khê, giọng càng lúc càng khàn đặc lại. Anh tiến về phía cô, từng bước từng bước, rồi cúi xuống bế bổng cô vào lòng.

Mất đi trọng tâm luôn khiến người ta sợ hãi, nhưng cô lại cảm thấy an toàn như chưa bao giờ an toàn hơn.

- Thủ trưởng...

Chưa từng ngắm thủ trưởng kỹ càng như vậy, cô đưa tay lên vuốt ve đôi mày rậm, sống mũi thẳng tắp, đôi môi ấm áp của anh.

Rất tự nhiên dựa vào anh, biết anh đang đi về phía giường.

Bên trái là anh, bên phải là cô.

Cô vùi đầu lên cổ anh, đôi chân dài quặp chặt lấy anh, như bào thai dính liền.

Có lẽ cô chưa từng chịu thừa nhận sức hút to lớn của thủ trưởng đối với cô, nhưng cơ thể cô thành thật hơn trái tim cô rất nhiều.

Anh đang nhìn cô, nồng nàn triu mến, kiên nhẫn chờ cô ra hiệu.

Đêm nay, cô là kim chỉ nam cho hành trình của anh.

- Thủ trưởng. – Cô nuốt nước bọt. – Dù vì nguyên nhân gì, dù có trở ngại gì, em cũng sẽ không đi nước ngoài.

Heo, mày giỏi ghê, câu nói ướm át như thế mà mày nói không vấp chữ nào.

- Vì anh sao? – Trác Thiệu Hoa ngồi thẳng dậy.

Cô gật đầu thật mạnh.

- Chỉ dành ột mình anh thôi, ở đây, ở đây, ở đây? – Anh chỉ vào tim cô, ngực cô, rồi vuốt ve từ đầu tới ngón chân cô.

Rất xấu hổ, nhưng không muốn né tránh.

- Ủm!

- Nếu bây giờ anh hôn vợ của anh, thì có bị mắng là lưu manh không? – Anh cười.

- Thử thì biết ngay thôi. – Cô cũng cười, then thùng, bẽn lẽn.

Không biết là vì câu trêu chọc của anh, hay là vì đêm quá yên bình, hay là vì không gian chật hẹp, chỉ một nụ hôn phớt thật nhẹ cũng khiến Gia Hàng như tê dại, một dòng điện lan ra khắp người, cô không khỏi run lên, dường như phong hoa tuyết nguyệt đang từ từ bùng nổ.

Không biết từ bao giờ, bàn tay nóng rực của anh đã lần qua lớp áo của cô, chu du dọc theo tấm lưng mảnh mai trơn bóng, từ vai tới eo, vẽ nên một đường cong tuyệt mỹ, từ từ siết chặt cô về phía mình, thật chặt, thật chặt...

Gia Hàng bắt giác hít một hơi thật sâu:

- Thủ trưởng...

Giọng cô khàn đi lạ thường, từng đợt sóng trong cơ thể cuộn lên dồn dập.

- Gọi Thiệu Hoa! – Ánh mắt anh nồng nàn cháy bỏng.

Anh hôn lên từng góc ngách trên cơ thể cô, bằng dịu dàng, bằng nóng bỏng, triền miên day dứt, mà lại cần trọng vô bờ.

Giữa nụ hôn này, cô phá kén, tung cánh thành bướm bướm.

Một luồng khí nóng dâng lên, Gia Hàng lạc lối trong ánh mắt anh, một nỗi dịu dàng không ngờ nổi mơn man nhẹ qua tim, cô không thể kìm nén được nữa.

- Nhé?

Anh không hỏi rõ, nhưng cô hiểu được khát vọng của anh, bởi vì giờ phút này, cô cũng đang khao khát.

Anh đưa tay lại, siết chặt eo cô, để cô nằm sát dưới thân mình.

Về mặt anh gần như là co giật, gương mặt rúm lại để biến dạng tựa như sung sướng, lại tựa như đau khổ.

Cô cần vai anh, liếm láp bằng đầu lưỡi, cắn nhẹ bằng hàm răng để tìm về ình sự tỉnh táo.
Anh yêu thương cúi đầu hôn lên môi cô, thỏa mãn những khát khao của cô.
Mồ hôi ướt đẫm da thịt, quện lẫn vào nhau, không phân biệt được là của ai.
Giữa những tiến rên rỉ không kiềm chế được của cô, anh cho cô thấy cảnh sắc tuyệt vời trên đỉnh núi.
Cô nghĩ, có lẽ, đây chính là viên mãn.

25. Chương 25: Nỗi Sầu Thương Biết Trút Nơi Nao

Ba giờ chiều, Gia Doanh chào đồng nghiệp rồi tới quán trà đối diện ngân hàng, gọi một phòng riêng. Phòng riêng trong quán trà không kín đáo như phòng riêng của tiệm ăn, chỉ dùng một bức bình phong vẽ tranh thủy mặc để ngăn với đại sảnh, xung quanh đặt mấy chậu cây, tương đối yên tĩnh.

Chị cố tình tới khá sớm. Những lúc vội vàng chị chẳng thể nào kiểm soát nổi cảm xúc của mình, nên muốn tới sớm một chút để lòng lắng lại.

Trác Thiệu Hoa định nói gì, chị đã có thể đoán hơn phân nửa, Gia Doanh vô thức thở dài.

Chị gọi điện về nhà, hôm nay bố mẹ đi siêu thị mua rau tề thái[1], Gia Hàng nói muốn ăn nem rán. Từ Nhiên nghe điện thoại, rau đã mua về, ông ngoại còn mua một con cá hoa vàng, rán lên thơm lừng, chắc đương thích lắm.

[1] Tên một loại rau, đồng thời cũng là một vị thuốc.

Gia Doanh lại thở dài.

Tiếp đó chị ấn số của Gia Hàng đang đi dạo phố với Ninh Mông và Tiểu Ngải, tiếng tap âm trong điện thoại rất nhiều, Gia Hàng nói câu nào cũng phải hét lên, chị nghe mà phát mệt, nói vài câu liền cúp máy.

- Thưa ông, mời qua bên này!

Bên ngoài bức bình phong, giọng nói oanh vàng thỏ thẻ của cô nhân viên phục vụ vang lên thánh thót.

Tướng Trác Thiệu Hoa tới, Gia Doanh bèn đứng dậy.

Người bước vào là Án Nam Phi.

- Anh tới văn phòng của em, đồng thời nghe nói em ở đây. Gia Doanh, anh xin em, hãy cho anh nửa tiếng thôi, anh có chuyện cần nói. – Ông nhìn về mặt lạnh băng của chị, dường như những hàng rào sắt dài thăm thẳm đang dựng lên khắp bốn phía.

- Tôi không có nghĩa vụ phải nghe. – Chị xoay người đi, không muốn nhìn gương mặt tiêu tụy mệt mỏi của ông thêm một giây phút nào nữa.

Không bỏ cuộc, ông lại tiến lên mấy bước:

- Em muốn hận anh như thế nào cũng được, nhưng hãy tha cho Hàng Hàng được không?

Chị cảm phần quay đầu lại.

- Anh đã bỏ lỡ ngày con ra đời, bỏ lỡ nhìn thấy con trưởng thành, anh chưa từng thực hiện nghĩa vụ làm cha, anh không có tư cách, cũng không xứng đáng có được con. Anh thề anh sẽ chôn chặt bí mật này trong bụng, mang theo sang thế giới bên kia, tiếp tục chịu đựng sự dằn vặt lương tâm nơi đó. Những xin em, đừng vì anh mà tước đoạt hạnh phúc của Hàng Hàng. Anh chưa từng nghĩ rằng ông Trời sẽ an bài để anh gặp Hàng Hàng như thế này, anh cực kỳ, cực kỳ ghê tởm bản thân mình. Em không phải lo lắng gì hết, anh đã quyết định sẽ cùng Trác Dương ra nước ngoài định cư, sẽ đi xa hết mức có thể, không về nước nữa, đây là điều duy nhất anh có thể làm cho Hàng Hàng. Hàng Hàng và Thiệu Hoa yêu nhau, đừng chia cách hai đứa!

Ông van nài trong đau khổ và hèn mọn.

- Ra đi thì có nghĩa không tồn tại sao? – Hốc mắt chị nóng lên.

- Không, nhưng có thể che giấu. Doanh Doanh, tuy năm tháng đã trôi qua không thể trở lại, những nỗi đau anh đã gây ra cho em đời này kiếp này không thể nào bù đắp, tuy rằng anh không xứng đáng, nhưng anh vẫn muốn nói, cảm ơn... cảm ơn em đã từng yêu một người đàn ông vừa ích kỷ vừa hèn nhát như anh, cảm ơn em... đã sinh ra Hàng Hàng. Cho dù không được nghe con gọi anh một tiếng bố, nhưng anh vẫn rất tự hào, vẫn rất sung sướng.

Hai tay ông run run, đã khóc không thành tiếng:

- Lần đầu tiên anh gặp con, nó nói đùa nó là em họ của Thiệu Hoa, anh bảo sao anh không biết mình có đứa con gái lớn như thế này nhỉ? Đó là ông Trời đã đánh cho anh một cú, mà anh vẫn chưa hiểu được. Nhưng anh thật lòng thích con bé, mỗi lần gặp lại thích hơn một chút. Huyết thống đúng là không thể chia lìa...

Gia Doanh ngoảnh lại, nhìn ông ta như vậy, chị đã không thể kìm được nước mắt:

- Nếu anh vĩnh viễn không nhắc tới chuyện này, vĩnh viễn không về nước. Được, tôi sẽ chấp nhận Thiệu Hoa.

Thực ra, chị cũng không tự tin mình sẽ đủ cứng rắn, Thiệu Hoa yêu thương Hàng Hàng như vậy, lại còn một Phàm Phàm bé bỏng nữa!

Ngoài bình phong bỗng vang lên một tràng cười lạnh lẽo:

- Cô đồng ý chấp nhận Thiệu Hoa, vậy cô có hỏi nhà họ Trác có đồng ý chấp nhận con heo ngu đàn mang trong mình dòng máu như nhớt đó hay không?

Trong tích tắc, mặt Gia Doanh và ông Án Nam Phi cắt không còn một giọt máu.

- Trác Dương, chúng ta về nhà nói chuyện sau. – Ông Án Nam Phi xông lên ngăn bà Trác Dương đang định bước vào trong, đưa mắt ra hiệu cho Gia Doanh bước đi.

Hai chân Gia Doanh như bị đóng đinh tại chỗ, đầu gối rún ra, không nhấc nổi chân lên.

Bà Trác Dương nặng nhọc nhắm mắt lại, nhấc chân lên, hằm hằm bước tới chỗ ông Án Nam Phi, sau đó một cái tát giáng xuống.

- Đồ khốn khiếp vô liêm sỉ, đừng tưởng là có thể lừa được tôi. Thì ra anh thật sự dây dưa với ả gái già này, lại còn để ra đồ nghiệt chủng. Nói cho anh biết... tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các người đâu.

Bà đã gần như phát điên rồi.

Chát! Lại một cái bạt tai như trời giáng, có điều, người bị tát lại là bà Trác Dương.

Bà trợn trừng mắt:

- Anh dám đánh tôi?

- Em bình tĩnh lại đi, chuyện này chúng ta về nhà nói sau.

Dùng sức quá mạnh, tay ông như tê dại.

- Tại sao tôi lại phải nghe anh? – Bà ta nhảy dựng lên, đột ngột bỏ nhào về phía Gia Doanh. – Đôi gian phu dâm phụ này, tôi hận các người, tôi phải xé xác các người ra!

Ông Án Nam Phi ôm chặt lấy bà ta từ phía sau, bà ta ra sức giữa giữa, vừa cắn vừa đá.

- Xin lỗi, bọn anh... về trước, em tự bảo trọng. – Ông nhìn ra được sự thấp thỏm, hoang mang của Gia Doanh, nhưng ông buộc phải dẹp yên bà Trác Dương trước, không thể để mọi chuyện lan ra.

- Tôi không đi... ha, hôm nay là ngày đại đoàn viên nhỉ, có cần tôi rung chuông gọi đồ ăn cho mấy người không? – Bà Trác Dương hất tóc, nhìn Gia Hàng đang vội vã bước từ ngoài vào bằng ánh mắt u ám.

- Chị... Dượng? – Gia Hàng xách theo mấy chiếc túi giấy, cô không hiểu lắm tình hình trước mắt.

Mắt Gia Doanh tối sầm.

- Dượng, ha ha. – Bà Trác Dương mỉa mai cười lạnh. – Gọi sao mà ngọt thế! Có tử thân không? Không, không, không, là không dám ngẩng đầu lên, không có mặt mũi nào mà gọi, đúng không? Loại người như mấy người thì làm gì có mặt mũi chứ?

- Trác Dương, câm miệng! – Ông Án Nam Phi hoảng hốt bịt mồm bà ta lại.

Bà ta há mồm ra cắn, ông đau đớn rút tay về.

- Chị, nghĩa là thế nào? – Mặt Gia Hàng từ từ tái đi.

- Bảo nhân viên phục vụ mang một cái bát lên đây, rồi lấy cả dao nữa, giống trong tivi ấy, cắt máu nhận người thân, sau đó cô sẽ biết ông ta chính là...

- Không được nói! – Gia Doanh hét lên một tiếng xé lòng.

- Là gì?

- Cô là đồ nghiệt chủng mà chị gái thân yêu và ông dượng yêu quý của cô đẻ ra. – Bà Trác Dương ngoác miệng hung tợn.

Hàm răng trắng, cái miệng đỏ tươi đối lập nhau khiến Gia Hàng chói mắt. Đây chính là điều cần tiết lộ? Ừ, tìm ra rồi, nút thắt đã được mở rồi.

Hồi nhỏ, có một bạn học cùng phổ đã nói: Gia Hàng sao chị tớ chỉ hơn tớ có hai tuổi, còn chị cậu lại hơn cậu những mười tám tuổi? Bằng với nhiều hơn tớ tám người chị đấy. Khi đó cô cười rất đắc ý.

Thì ra cô là hạt giống cây bồ công anh, không biết tới từ đâu đi về đâu, cô chỉ có thể phiêu dạt giữa đất trời, phiêu dạt...

Cô xoay người bỏ đi.

Ông Án Nam Phi đứng gần cô nhất, ông buông bà Trác Dương ra, đuổi theo túm lấy cánh tay cô.

Cô liếc nhìn cánh tay ấy, như thể đó là dịch bệnh.

- Bỏ ra!

Giọng không lớn, nhưng từng chữ như những cây kim đâm ông đau nhói.

Ông rút tay về, nhỏ giọng cầu xin:

- Hàng Hàng...

Gia Doanh cũng hét lên, mấy cái túi Hàng Hàng xách tới không biết rơi tung tóe xuống đất từ khi nào, chị không cẩn thận bị trượt chân, chỉ nhìn thấy góc áo cô thoáng qua, người đã biến mất.

Ông Án Nam Phi đỡ chị dậy.

- Án Nam Phi, đồ lừa đảo, đồ khốn kiếp! – Bà Trác Dương sục đố, điên cuồng vớ lấy cốc chén trên bàn ném về phía ông.

Nghe tiếng vù vù của chiếc cốc, ông vô thức đưa tay ra đỡ. Chiếc cốc bèn đổi hướng, đập vào má Gia Doanh, ngay lập tức nửa khuôn mặt chị sưng vù lên.

Chị không kịp để ý, đẩy tay ông Án Nam Phi ra, loạng choạng chạy ra ngoài.

- Trác Dương, em điên rồi! – Ông gào lên.

- Không nở phải không? Không nở thì anh đuổi theo đi, tôi xem anh có dám hay không? – Bà ta cười lạnh.

Ông chăm chăm nhìn bà bằng vẻ mặt vô cảm:

- Trác Dương, anh chưa từng làm chuyện gì có lỗi với em, nhưng anh có lỗi với Gia Doanh. Em nghĩ thế nào thì tùy em.

Nói xong, ông vội vã bỏ đi, đầu không ngoảnh lại.

Bà Trác Dương cảm hận hất hết đồ đạc trên bàn xuống dưới đất, òa khóc.

Bên đường, Gia Doanh hoảng loạn nhìn ngó xung quanh, nước mắt giàn giụa.

- Doanh Doanh, em đừng hoảng hốt, gọi điện cho Gia Hàng trước đã. – Ông Án Nam Phi nói.

Chị nhìn ông, ánh mắt tuyệt vọng, chờ đợi:

- Án Nam Phi, đây là chuyện nhà tôi, anh tránh ra, không liên quan gì đến anh hết.

- Xin lỗi, anh không biết cô ấy lại đi theo. – Ông ảo não cụp mắt xuống.

- Hai mươi ba năm trước, anh không biết tôi sẽ có thai, hai mươi ba năm sau, anh cũng vẫn không biết làm thế nào để bảo vệ người mình yêu quý. Xin lỗi có tác dụng không? Hàng Hàng là đứa trẻ thế nào anh có biết không? – Gia Doanh không nói tiếp được nữa. – Anh đi an ủi vợ anh đi, đừng vì cái nhỏ mà đánh mất cái lớn.

- Nếu mĩa mai có thể khiến em dễ chịu hơn, thì em cứ mĩa mai đi. Nhưng bây giờ tìm được Gia Hàng quan trọng hơn.

- Không cần anh lo. – Gia Doanh xông vào dòng xe, muốn đi về phía đối diện.

Nhìn đèn giao thông đột ngột chuyển sang màu đỏ, ông Án Nam Phi sợ toát mồ hôi, vội đưa tay túm chị lại.

- Chị hai!

Trong lúc giằng co, một chiếc xe Jeep đỗ xịch bên đường, Trác Thiệu Hoa đẩy cửa bước ra, lẳng lặng quan sát họ.

Khi nhìn thấy gương mặt sưng vù của Gia Doanh, anh sững người.

Nhìn thấy Trác Thiệu Hoa, Gia Doanh không cầm được nước mắt:

- Mau đi tìm Hàng Hàng, Hàng Hàng biến mất rồi.

- Đã xảy ra chuyện gì? – Anh không hề hoảng hốt, đưa mắt nhìn ông Án Nam Phi dò hỏi.

Ông khó nhọc cúi gằm đầu xuống, thực ra đã không giấu được nữa rồi, nhưng không tài nào nói ra miệng được.

Gia Doanh chỉ khóc.

- Dượng, nếu chuyện này có liên quan đến Gia Hàng, cô ấy là vợ cháu, vậy thì cháu có quyền được biết. – Giọng anh không cho phép bị từ chối.

Ông Án Nam Phi nhìn Gia Doanh, dường như chị sắp đứng không vững nữa rồi.

- Thiệu Hoa, chuyện này nghe thì thật khó mà tưởng tượng nổi, nhưng lại là sự thật. Gia Hàng nó... thực ra là con gái của dương và Gia Doanh. – Ông không dám nhìn thẳng vào mắt Thiệu Hoa, – Gia Hàng cũng vừa mới biết.

Tư duy của Trác Thiệu Hoa ngừng hoạt động trong vòng một giây, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại:

- Chị, để em đưa chị về trước, chuyện của Hàng Hàng để em xử lý.

- Không cần, không cần, chúng ta chia nhau ra đi tìm Hàng Hàng. – Gia Doanh nói.

Trác Thiệu Hoa mỉm cười:

- Chị, mặt chị phải tới bác sĩ đắp thuốc, bây giờ em không thể phân tâm lo cả hai việc, chỉ có thể đưa chị về trước.

- Để dương đưa đi. – Ông Án Nam Phi thở dài.

- Dương, cháu là bậc dưới, cháu đưa đi thích hợp hơn. – Anh đỡ eo Gia Doanh, mở cửa xe.

Có những câu chuyện, nói ra mở đầu, nói ra kết thúc, còn những tình tiết ở giữa thì không thể suy đoán.

Trong kính chiếu hậu, ông Án Nam Phi đứng lẻ loi một mình, bà Trác Dương đã xuất hiện, hôm nay hình ảnh của cô anh không được tốt lắm, phần son nhợt nhạt, đầu tóc rũ rượi.

Trác Thiệu Hoa thu lại tầm mắt, chăm chú nhìn về phía trước. Khả năng của anh có hạn, không can dự được quá nhiều chuyện.

- Chị không biết phải nói gì... – Lúc xuống xe, Gia Doanh khóc khản cả giọng.

- Vậy thì không cần nói gì cả, đợi Hàng Hàng về rồi chúng ta cùng bàn bạc.

Gia Doanh nhìn người đàn ông cao to trước mặt, trong tình huống hỗn loạn này, cậu ta vẫn bình thản như nước, trái tim chị dần bình yên lại.

- Ủ!

- Có tin tức gì em sẽ gọi điện ngay cho chị.

- Thiệu Hoa, chị...

- Chị hai! – Trác Thiệu Hoa bỗng dang tay ra ôm lấy chị. – Sẽ không có chuyện gì đâu, đã có em rồi!

Gia Hàng đứng ở ngã tư. Đèn xanh, cô tiếp tục đi về phía trước, không có điểm đến, cứ đi mãi không dừng, trong đầu trống rỗng.

Phía trước có rất đông người. Để đẩy mạnh tiêu thụ, có công ty tổ chức hoạt động ngoài trời, có cả biểu diễn. Trời rét mướt, nghệ sĩ biểu diễn chỉ mặc tấm áo mỏng, mặt mũi tím tái vì lạnh.

Có một cô gái mặc sườn xám Mông Cổ đang kéo nhị hồ, khúc Tái mã. Rất chuyên nghiệp, cũng rất nhập tâm, khi thể hiện những chú tuần mã tung vó trên thảo nguyên bao la, đầu cô ta gật gù như gà mổ thóc.

Mọi người đứng quanh võ tay như sấm.

Cô gái khom người cảm ơn, đến lượt MC lên sân khấu tiếp tục quảng cáo sản phẩm.

Người xem không chịu, lao xao yêu cầu cô gái chơi thêm một khúc. Cô gái ngoảnh lại mỉm cười, vẫy tay với đám đông.

Nụ cười đáng yêu, ý nhị kia không giống với vẻ phóng khoáng của con gái Mông Cổ, mà giống nét duyên dáng của con gái Giang Nam.

Gia Hàng bất giác ngẩn cô gái lâu hơn một chút, nhìn mãi, nhìn mãi, cô cảm thấy cô gái này trông thật quen mắt.

Bất thành linh, máu huyết xông thẳng lên não cô.

Cô len qua đám người, chạy về phía sau.

Công ty thuê một chiếc xe du lịch làm chỗ nghỉ ngơi, có mấy người mặc áo khoác quân đội đứng túm tụm ở cửa xe. Cô gái vừa bước tới vừa hà hơi vào tay, luôn mồm kêu lạnh chết đi được. Một người đàn ông cầm một chiếc áo khoác quân đội tiến lên ôm lấy cô ta, cô ta ngẩng đầu lên, thơm vào mặt người đàn ông, cười nói:

- Cảm ơn!

- Vào trong cho ấm! – Người đàn ông kéo cửa xe, đẩy cô gái lên xe.

Cánh tay cô gái bị Gia Hàng chạy tới túm lại.

- Làm gì thế? – Cô gái cau mày.

- Cô không nhận ra tôi sao? – Gia Hàng trừng mắt nhìn thẳng vào mắt cô ta.

Cô gái chớp mắt:

- Cô nhầm người rồi.

Gia Hàng cười cười:

- Cô không chỉ bất lịch sự, mà trí nhớ lại còn kém nữa. Một năm trước, cô không từ mà biệt...

Cô gái sững người lại, lập tức bịt chặt miệng Gia Hàng, cười với người đàn ông phía sau:

- Bạn cùng trường hồi trước, nhất thời không nhận ra, bọn em đi uống chút gì cho nóng.

Cô ta kéo Gia Hàng tới một góc tối, sốt ruột nói:

- Rất cuộc cô muốn thế nào, nói cho cô hay, chuyện kia không liên quan gì đến bọn tôi, đều do một tay bạn cô sắp xếp hết.

Gia Hàng nhìn về phía chiếc xe:

- Bạn cô hả, sợ anh ta biết cô từng mang thai hộ người khác sao?

Cô gái dậm chân:

- Người đẹp ơi, tôi thật sự không có lừa cô đâu. Tôi vốn không phải là người của công ty kia, bọn họ thuê tôi về diễn kịch thôi, chỉ cần khiến cô tin thật là được.

Gia Hàng túm chặt cánh tay cô tay, dùng sức mạnh quá, cô gái đau đớn kêu toáng lên.

- Cô nói hết từ đầu tới cuối cho tôi nghe, thiếu một chữ, tôi sẽ tới vạch trần cô với anh bạn trai kia.

Cô gái nhăn nhó:

- Ở đại học tôi học diễn xuất, nhị hồ là chuyên ngành phụ của tôi. Có một hôm bạn tôi nói có việc này, hỏi tôi có nhận hay không, hơi mất thời gian một chút, nhưng nhiều tiền. Tôi đã học năm thứ tư, bài vở không nhiều, thời gian thì rảnh, nên tôi nhận. Công ty đó đúng là công ty mang thai hộ, bạn tôi đã từng bán trứng ở đó, nên mới quen biết bọn họ. Khi tôi đến đó, bạn cô đã tới rồi. Đó có lẽ là sau hôm cô và cô ta cùng tới. Tôi tưởng họ muốn tôi mang thai hộ nên đã từ chối. Bạn cô nói chỉ cần tôi giả vờ làm người mang thai hộ, càng giống thật càng tốt, tình tiết cụ thể cứ làm theo những gì cô ta soạn là được. Cô ta đi rồi, tôi hỏi ông giám đốc tại sao cô ấy lại phải đi vòng vèo như vậy, tìm thẳng người con gái kia là được rồi. Ông ta nói, cô gái kia là bạn của cô ta, có tri thức, sức khỏe tốt, dung mạo đoan chính, cô ta không tiện mở miệng. Chỉ có cách thuận theo tính cách của cô gái kia, bốt thuốc đúng bệnh. Không lâu sau, cô và cô ta cùng tới, ký hợp đồng, tiền cọc, phẫu thuật gì đó đều là giả hết, bạn cô chỉ thật sự bỏ ra mười vạn tệ thôi, tôi được hai vạn, công ty được tám vạn. Tôi chỉ biết đến thế...

Cô gái sợ sệt nhìn Gia Hàng.

Có lẽ do đứng ở nơi gió lùa, Gia Hàng cảm thấy khắp người từ trong ra ngoài đều giống như đang đứng giữa một dòng sông băng, răng đánh lập cập, mồm há ra mấy lần nhưng không nói nổi lời nào.

- Cô thật sự mang thai hộ chị ta sao? – Mắt cô gái sáng lên vẻ hiếu kỳ. – Chắc sinh rồi chứ, con trai hay con gái?

Mồm miệng cuối cùng cũng đã bình thường trở lại:

- Sinh một đôi thai long phượng.

- Oa, chị ta trả cô bao nhiêu tiền?

- Một triệu tệ!

Sáu mươi vạn tệ chuyển vào tài khoản cộng thêm chiếc đồng hồ ba mươi hai vạn tệ, không tính nhầm chứ?

- Thật á? – Cô gái hết sức ngưỡng mộ.

Gia Hàng nhún vai, quay người bỏ đi. Cô rất muốn cười, nhưng da thịt đã đông cứng lại, không nghe theo lời cô.

Buổi chiều, cô biết được mình là một kết tinh nhục nhã không dám ngẩng đầu nhìn trời.

Giờ đây, cô biết được mình còn là một công cụ chất lượng thượng thừa.

Bố mẹ là giả, chị gái là giả, bạn bè cũng giả nốt.

Khi mang thai hộ Giai Tịch, cô thật sự trọng nghĩa đầy mình nếu không sẽ không hùng hồn đến thế trước mặt Thành Công.

Cô coi Giai Tịch là một người bạn rất tốt rất tốt. Là bạn, cô không đành lòng để Giai Tịch rơi nước mắt, không đành lòng để chị ta tiêu tụy, không đành lòng nhìn chị ta hụt hẫng. Khi biết Giai Tịch qua đời, lòng cô đau như cắt. Kết hôn với thủ trưởng, tận trách với Tiểu Phàm Phàm, xuất phát điểm đều là vì Giai Tịch.

Chỉ là sau đó...

Cô cũng là giả, là vợ giả của thủ trưởng, là mẹ giả của Tiểu Phàm Phàm.

Cô càng đi càng nhanh, cuối cùng, cô chạy như điên trên phố, như thể đang bị một con ác thú đuổi sau lưng.

Cô muốn rũ bỏ tất cả, cô muốn quên hết mọi thứ, cô muốn làm một con heo vui vẻ như trước kia.

Khi không còn nhắc nhở chân nữa, cô phát hiện ra mình đang đứng trước cổng trường Bắc Hàng, phòng bảo vệ đang sáng đèn.

- Tìm ai? – Bác bảo vệ thò đầu ra.

Cô vẫn nhớ ra được tên thầy hướng dẫn.

- Nghỉ hết rồi, không biết có ở trong đó không? – Bác bảo vệ nhìn cô lăm lăm.

- Cháu mượn điện thoại gọi nhờ một chút được không ạ?

Bác bảo vệ gật đầu, đẩy điện thoại bàn về phía cô, rồi lại quay đầu ra xem ti vi.

Bàn tay bấm số hơi run rẩy.

- A lô? – Một giọng nữ nghe điện thoại.

Gia Hàng nhắm mắt lại, nín thở.

- Sao không nói gì?

- Sao em lại nghe điện thoại của anh? – Một giọng nam lên tiếng.

- Nó cứ reo mãi, em tiện tay nghe, là số máy bàn.

- Đề nghị em sau này tôn trọng sự riêng tư của anh, dù là số gì, dù reo bao nhiêu lần cũng không liên quan đến em! A lô?

Gia Hàng lẳng lặng cúp điện thoại.

Cô quên mất, Chu sư huynh đã là thì quá khứ.

Bóng tối như một chiếc miệng rộng ngoác đầy máu, từng chút một nuốt trọn cả thế giới, sau đó mím chặt lại, tất cả đau khổ đều chỉ còn lại bất lực.

Gia Hàng bần thần đi đi lại lại trong sân trường. Mỗi một cảnh vật quen thuộc đều khiến cho rất nhiều chuyện cũ hiện về, sau đó khi nhìn thấy bóng dáng lẻ loi cô độc của ngọn đèn đường, tâm trạng cô lại chìm vào u ám.

Đi hết một vòng, Gia Hàng thấy mệt, cô dựa vào một gốc cây, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Cô mở mắt ra, có âm thanh lao xao phát ra từ phía sân bóng.

Cô đi xuyên qua khu rừng nhỏ, nhìn thấy mấy chàng trai đang cởi đồ, rõ ràng là vừa mới tới. Có lẽ con cái của công nhân, bốn bề sân bóng thấp mấy ngọn đèn, đủ để thi đấu một trận.

- Đâu tôi với. – Gia Hàng kéo soạt khóa áo khoác.

Mấy cậu con trai bị Gia Hàng thỉnh linh xuất hiện làm cho giật bắn mình, khi nhìn ra cô là nữ thì bật cười.

- Bà chị ơi, ngồi đó mà xem thôi, đây không phải thứ chị chơi được đâu. – Một cậu trai cười nói.

Gia Hàng lẳng lặng nhìn cậu ta, cởi áo khoác ra, giặt lấy quả bóng trong tay cậu ta, chuyển tới băng rổ, lật tay một phát, quả bóng từ sau lưng chui lọt vào rổ, cô lại bắt gọn lấy:

- Chơi hay không?

Mấy cậu con trai đưa mắt nhìn nhau, bà chị này cũng có nghề đây!

- Được, chơi luôn.

Mới chạy được mấy vòng, Gia Hàng đã ướt sũng mồ hôi. Lâu lắm rồi cô không có được cái cảm giác ra mồ hôi sảng khoái như vậy, tuy thể lực hơi khó theo, nhưng cô không muốn bỏ cuộc. Khi cô thi đấu, mọi phiền não đều tan biến, toàn bộ cuộc đời cô chỉ còn là một trái bóng, giành vào tay, ném vào rổ, đã là viên mãn.

- Bà chị, chị ở trong đội tuyển trường à? – Một cậu nhóc cùng đội với Gia Hàng hỏi.

- Tập trung chơi bóng đi. – Gia Hàng lau mồ hôi trên mặt.

Không biết điện thoại của cậu nhóc nào cứ kiên trì réo mãi. Cậu nhóc lầm bầm chạy đi nghe, bạn gái cậu ta tìm.

- Mẹ kiếp, chơi bóng cũng không yên, sắp bằng bà ngoại tôi rồi đấy. – Cậu trai miễn cưỡng nhặt quần áo lên. – Lần sau chơi tiếp nhé, nếu tôi không đi thì cô ấy sẽ cần nhân mã không thôi à xem.

Cũng không còn sớm nữa, mấy cậu trai khác biết ý lực tục nhặt quần áo lên, không muốn chơi tiếp nữa.

Gia Hàng đập bóng, chạy từ băng rổ này sang băng rổ khác, không định dừng lại.

- Bà chị, vứt bóng ở chỗ bảo vệ rồi về sớm đi nhé!

Cuối cùng chẳng còn một tí sức lực nào nữa, Gia Hàng ôm quả bóng, cả người ướt sũng như vừa dầm trong nước, chậm chậm đi về phía khán đài.

Một bóng đen tiến về phía cô.

Cô chớp mắt, ngẩng đầu lên.

- Đến rồi à! – Cô thở hổn hển.

- Lần này định phạt gì đây? – Chu Văn Cẩn rút khăn tay ra đưa cho cô. Trước đây, khi họ hẹn nhau, ai đến muộn sẽ chủ động nhận phạt, một châu phim hay một bát mì thịt bò.

Gia Hàng lắc đầu, gió lạnh thổi qua khiến mồ hôi khô rất nhanh. Cô lấy tay áo chùi qua quýt rồi ngồi phệt xuống bậc thang:

- Là em đến sớm.

Chu Văn Cẩn cúi xuống nhìn một lát, rồi cũng ngồi xuống bên cạnh cô, lấy quả bóng trong tay cô nghịch nghịch.

- Ở chỗ này, em cũng thua anh không ít đâu. – Anh hất hàm về phía sân bóng.

- Em cũng có lúc thắng đấy chứ. – Gia Hàng nhướn mày kiêu ngạo.

- Ủ, thắng một lần là quấy đuôi lên tận trời xanh, rú lên cho cả trường đều biết.

- Bởi vì chẳng dễ dàng gì! – Dù thế nào thì thể lực nam nữ cũng vẫn khác biệt.

- Heo. – Chu Văn Cẩn quay sang nhìn cô. – Tại sao hôm nay lại hẹn anh ra đây?

Cô trầm ngâm:

- Chu sư huynh, anh đã từng hối hận bao giờ chưa?

- Trong thế giới của đàn ông không có từ hối hận. Cho dù là sai lầm, cũng phải chấp nhận hậu quả. – Anh nhặt chiếc áo khoác trên mặt đất, khoác lên người cô. – Còn em?

- Em cũng không hối hận, hiệu thuốc đâu có bán thuốc hối hận đâu.

- Heo. – Giọng Chu Văn Cẩn bỗng nhỏ đi, nhỏ tới mức có thể bị gió thổi bay. – Về bên anh đi.

Mắt Gia Hàng đau nhức, cô cúi xuống cúi rồi lại thất dây giày:

- Về thế nào?

Quay ngược thời gian, trở về năm thứ hai, sau đó bắt đầu lại từ đầu?

- Em... ly hôn, anh chia tay với Diêu Viễn. Anh có thể từ bỏ công việc hiện tại, hai chúng ta ra nước ngoài, hoặc tới Thượng Hải, Quảng Châu, tìm một công việc là rất dễ dàng.

Gia Hàng ôm ngực, nhịp tim đã trở lại bình thường:

- Chu sư huynh, em không làm tiểu lục đầu.

- Tiểu lục? – Chu Văn Cẩn chau mày.

- Hai lần tiểu tam[2] chẳng phải là tiểu lục sao? – Gia Hàng cười tự giễu. Hơn nữa quân đội có lẽ không phải là nơi muốn từ chức là từ chức được, Chu sư huynh anh bị ám đầu rồi.

[2] Từ lỏng chỉ kẻ thứ ba xen vào tình cảm người khác.

- Em để ý sao?

- Em để ý.

- Em lấy anh ta là vì em yêu anh ta sao?

Gia Hàng đứng dậy, đưa tay về phía anh:

- Chu sư huynh, chơi với em một trận bóng đi, lần cuối cùng, hãy để tình huynh muội của chúng ta đặt dấu chấm hết ở đây.

- Heo, em tới tìm anh kỳ thực là vì chuyện hoa diên vĩ xanh đúng không? – Chu Văn Cẩn có phần giận dữ, – Em đang sợ.

- Có chơi không? – Gia Hàng giành lấy quả bóng.

Chu Văn Cẩn bỗng dùng hai tay xoay người cô lại:

- Heo, em không hiểu ý nghĩa việc làm của anh sao? Anh không để bụng chuyện em là hacker, anh sẽ mở rộng vòng tay chờ đợi em, nhưng người khác không làm được. Anh sẽ chứng minh cho em thấy, ai yêu em hơn!

- Diêu Viễn thì sao?

- Anh chưa từng yêu cô ấy.

- Không yêu mà lại ở bên cô ấy?

- Đó chỉ là...

- Hai người học cùng nhau ba năm, cũng phải có chút tình nghĩa chứ, anh cũng biết được tình cảm cô ấy dành cho anh, cho nên tại sao không phải là người khác, mà là Diêu Viễn. Vì Diêu Viễn đặc biệt.

- Từ trước tới nay em chưa từng tin vào tình cảm của anh dành cho em, ba năm trước đã vậy, ba năm sau vẫn vậy. Heo, những gì anh làm có quá đáng bằng những gì em đã làm không?

Gia Hàng tung quả bóng lên trên cao, sắc trời tối sầm, không nhìn rõ được, quả bóng không rơi lại vào tay mà lăn ra xa, cô chạy đuổi theo.

Khi ôm quả bóng quay lại, Chu Văn Cẩn đang cài lại những chiếc cúc áo đã mở ra.

Tim Gia Hàng thất lại, như bị một sợi dây thừng siết lấy, đau tới mức không tài nào thở được.

- Nếu em chưa sắp xếp xong trái tim mình thì đừng tùy tiện gọi điện thoại cho anh. Anh nói lại một lần nữa ở đây, chuyện hoa diên vĩ xanh, anh sẽ không bỏ qua, tuyệt đối không.

- Chu sư huynh, anh đã thua rồi, nếu tiếp tục, anh sẽ thua không ngẩng đầu lên được.

Chu Văn Cẩn cười lạnh:

- Vậy sao? Cứ đợi mà xem.

Anh ta xoay người bỏ đi.

Gia Hàng đập bóng, tăng tốc độ rồi nhảy lên ném bóng vào rổ, một cú ném ba điểm đẹp tuyệt.

Lướt chạy sau, cô lại nhảy lên, không biết là do không kiểm soát lực tốt hay là vì hai đầu gối rún ra, cô cúi về phía trước, cả người ngã nhào xuống đất.

Miệng là nơi cảm nhận được vị tanh tanh giòn ngọt đầu tiên, tiếp đó là lòng bàn tay và đầu gối đau nhức, trong mũi có chất lỏng trào ra ngoài, toàn thân như đang thoát xác, trôi nổi trong không gian vô hạn, lúc gấp rút, lúc chậm rãi.

Cô bật cười khanh khách, cười đến mức hai má co rút.

Cô chật vật lật người lại, nhìn bầu trời sao xa xăm, cười mãi không ngừng.

Có tiếng bước chân vội vã hoảng loạn vang lên bên ngoài sân bóng, ai vậy nhỉ? Bảo vệ hay là Chu sư huynh.

- Gia Hàng? – Giọng nói dè dặt, như đang đè nén vô vàn cảm xúc.

Trước mắt cô có thêm một gương mặt, là thủ trưởng. Chuyện gì vậy, anh cũng chơi bóng sao? Đầu anh ướt sũng mồ hôi, môi run rẩy, ngực phập phồng, tóc rối bù như tổ quạ, chiếc móc gài trên bộ quân phục cũng đã tung ra.

- Tự đứng dậy đi. – Anh lấy mu bàn tay lau mũi và miệng cho cô, nhưng không đỡ cô dậy.

- Em muốn nghỉ thêm một lát. – Cô hất tay anh ra.

- Nếu em không dậy được thì anh sẽ bế em. – Anh túm cánh tay cô.

Cô cười, chỉ vào anh:

- Thủ trưởng, anh đúng là một thầy giáo, kể khích tướng này rất công hiệu.

Cô co chân lên, chống tay xuống đất. Đau, chỗ nào cũng như bị kim châm, bị gọt rũa.

Cô nhếch nhếch miệng, nhưng vẫn bò dậy được, quả bóng, rừng cây và nhà thể dục phía xa đều đang lắc lư, cô nhắm mắt lại.

- Trên chiến trường, binh lính bị thương hoặc sẽ được cáng hoặc sẽ được công, em chọn cách nào? – Anh cắn môi kìm nén, không nhìn vào gương mặt bệ bết máu của cô.

Cô là kẻ thức thời, dang hai tay ra, anh xoay người lại, công cô trên lưng.

Lúc công cô lên, anh mới thắm thở hắt ra một hơi. Sau đó, anh cảm thấy một chất lỏng nóng hổi trượt qua cổ anh, hòa với mồ hôi anh rơi xuống không tiếng động.

Anh xốc hai chân cô bước về phía trước, không lên tiếng, để cô được khóc cho thỏa.

Xe đỗ bên ngoài phòng bảo vệ, lúc bước vào, cô ghen ngào bảo anh nói với bác bảo vệ, bóng để quên ở sân bóng rồi, phải tới đó lấy về.

Với bất kỳ người nào, cô cũng chưa từng nuốt lời.

Anh thở dài, nhắc hai chân cô đặt vào chỗ ngồi, rồi chèn một tấm đệm ở phía sau, đóng cửa xe lại, chạy vào phòng bảo vệ chào một câu.

Trên đường đi, anh không hỏi cô tại sao lại ở Bắc Hàng, cô cũng không hỏi anh sao lại tìm được tới đây. Anh chăm chú lái xe, cô chăm chú khóc.

Tứ hợp viện tĩnh lặng như tờ.

Anh bế cô vào căn phòng dành cho khách, không bật đèn trần mà chỉ vặn một ngọn đèn bàn lơ mờ.

Trong phòng làm việc có hộp cứu thương, anh mang tới, bảo cô nằm xuống. Mũi và khóe miệng đã ngừng chảy máu, nhưng vẫn rất sưng, lòng bàn tay trông rất khủng khiếp. Anh xoa đầu cô, bê một chậu nước nóng trong nhà tắm ra, rửa sạch mặt cho cô, rồi lại cẩn thận lau tay cho cô.

Cô hết sức im lặng, cũng hết sức hợp tác. Khi bôi thuốc, anh nghe thấy cô hít sâu từng hơi.

- Đau lắm à? – Anh ngược mắt lên.

Cô quay đầu đi:

- Thủ trưởng, chúng ta... bây giờ tính là vai vế gì đây?

Anh thổi khê vào vết thương ở lòng bàn tay:

- Chắc vẫn là bằng vai phải lứa.

- Nếu Tào Tuyết Cần ở dưới âm phủ biết được, nhất định sẽ kiện chúng ta tội đạo văn[3]. – Tuy là anh em họ gượng ép, ha...

[3] Ý nói họ là anh em họ mà lại lấy nhau, giống như những nhân vật trong tác phẩm Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần.

- Thân càng thêm thân, có gì không tốt? – Anh nhìn chiếc quần dài lấm lem vết máu, không biết đầu gối bị thương đến mức nào.

Anh đặt lọ thuốc lên tủ đầu giường, xóc eo cô dậy, cởi cúc quần.

Lòng bàn tay vừa mới bôi thuốc, cô đành phải dùng mu bàn tay ngăn anh lại.

Mắt anh sâu thẳm:

- Ngoan, sẽ không đau lắm đâu.

Cô chậm chậm lắc đầu:

- Thủ trưởng, để kệ nó đi.

Anh im lặng.

Cô cắn môi cay đắng, sau đó khẽ mỉm cười:

- Thủ trưởng, chúng ta không thể tiếp tục được nữa.

Trác Thiệu Hoa chậm chậm nhìn cô, lông mày hơi nhíu lại, tựa như đang nghiền ngẫm ý tứ câu nói ấy.

Dưới ánh mắt ấy, Gia Hàng không thể nhìn thẳng vào anh, cô cụp mắt lại quay sang hướng khác.

- Anh đã làm sai điều gì sao? – Cô nghe thấy anh hỏi.

Cô khó nhọc lắc đầu.

- Khi bọn họ quen nhau, anh vẫn còn bé tí, em còn chưa ra đời. Khúc mắt giữa họ do họ tự giải quyết, em không thể đem những chuyện đó đổ lên đầu anh. Vì có gì anh phải mất vợ? Vì có gì Phàm Phàm phải mất mẹ? – Anh dùng giọng điệu nghiêm túc nhất từ trước tới giờ hỏi cô.

- Xuất phát điểm cuộc hôn nhân của chúng ta không phải là vì tình yêu, Phàm Phàm cũng không phải do em... – Nước mắt không kìm được nữa, cô ra sức dùng mu bàn tay để lau đi. Anh hy vọng một ngày nào đó nó cũng sẽ giống em, đột nhiên phát hiện ra người mẹ đã nuôi dưỡng mình hơn hai mươi năm là giả sao... điều này rất tàn nhẫn, anh có hiểu không?

Đôi mắt anh bỗng thăm thẳm như đại dương tĩnh lặng, anh đỡ cô ngồi dậy:

- Đúng thế, cuộc hôn nhân của chúng ta lúc đầu quả thực là do bất đắc dĩ, nhưng bây giờ em có thể phủ nhận chúng ta không yêu nhau không?

Cô không thể, cho nên khi nghĩ tới việc phải chia tay với thủ trưởng, tim cô đau nhện lại. Nhưng họ sao có thể ở bên nhau? Thân thể phức tạp kia của cô, làm sao có thể đối diện?

- Còn Phàm Phàm, ngay từ đầu anh đã luôn nói với em rằng, đó là con của chúng ta. Chúng ta... là anh và em, không có người thứ ba. – Anh từ từ nhắm mắt lại, cảm thấy thật sự khó mở lời. Khi anh biết được sự thật, cũng đã vô cùng sửng sốt.

Gia Hàng bàng hoàng, không tin vào tai mình:

- Sao có thể thế được? Rõ ràng là em mang thai hộ hai người.

- Giai Tịch không chỉ đơn thuần là không dễ mang thai, mà trứng của cô ấy và tinh trùng của anh căn bản không thể kết hợp được. Nhưng cô ấy quá khao khát có một đứa con, luôn mang tâm lý ăn may. Lần phẫu thuật đầu tiên, quả thực đã dùng trứng của cô ấy, nhưng thất bại, Cô ấy chấp nhận hiện thực, tính sang phương án thứ hai, chỉ cần một đứa con của anh là được. Cô ấy... giấu em, lấy trứng của em.

Ồ, thảo nào yêu cầu chất lượng người mang thai hộ phải cao.

- Em vì tình nghĩa mà mang thai giúp cô ấy, nhưng em tuyệt đối sẽ không bán trứng của mình, cô ấy không dám nói thẳng với em.

Gia Hàng há hốc mồm, hoàn toàn không thể suy nghĩ bình thường.

- Có phải rất ghét cô ấy không? – Trác Thiệu Hoa cười khổ, nếu không phải vì Giai Tịch, cuộc sống của cô nhóc này đã cực kỳ xán lạn.

- Ngay từ đầu anh đã biết rồi, tại sao không nói cho em biết? – Cô máy móc hỏi anh.

- Anh không dám chắc em sẽ yêu anh, nếu nói cho em biết sự thật, sẽ ràng buộc em. Nếu em không có tình cảm với anh, chỉ coi mình là một người mang thai hộ, một khi đã ra đi, em chắc chắn sẽ không muốn có bất kỳ liên hệ gì với bọn anh nữa. Hà cớ gì phải nói?

- Anh sẽ để em ra đi sao? – Nước mắt cô ngân ngấn trên mi.

- Mới đầu có lẽ sẽ nhin đau để buông tay, bây giờ anh không làm được. – Đôi mắt đen láy thăm thẳm nét dịu dàng.

Anh kiên quyết nói với cô:

- Gia Hàng, em không cần phải nghĩ ai là bố em, ai là mẹ em, chỉ cần nhớ Trác Thiệu Hoa là chồng của em, Phàm Phàm là con trai em, tất cả mọi chuyện cứ vứt hết cho anh là được.

- Nhưng em đã bỏ lỡ quá nhiều! – Ngày hôm nay, có quá nhiều sự thật được phơi bày, cô không thể nào tiêu hóa hết. Trong cũ, cô chưa từng bế Phàm Phàm, chưa từng cho nó bú một giọt sữa, sau đó lại bỏ đi không chỉ một lần. Phàm Phàm chỉ gọi cô là Heo, chứ không phải là mẹ.

- Đâu có, em chẳng bỏ lỡ gì hết, em tuyệt đối là một người mẹ tròn trách nhiệm. – Anh thương xót đặt từng nụ hôn lên gò má nhỏ nhắn của cô. – Tên Phàm Phàm là do em đặt, tấm ảnh cả gia đình chụp chung khi đầy tháng, em bế con, cười ngọt ngào; mũi tiêm phòng đầu tiên của Phàm Phàm, em có mặt; Phàm Phàm bị sốt, em túc trực cả đêm bên con, uống thuốc cũng do em mớm; em tắm cùng con, chơi với con, dạy con chơi bóng, dạy con cách sống... Em nói xem có điều gì em làm không tốt không?

Cô như một đứa trẻ yếu ớt, dựa vào lòng anh:

- Đâu đâu cũng là lừa dối...

Anh xót xa ôm lấy cô:

- Gia Hàng, anh yêu em!

Sợ cô nghe không rõ, anh lại lặp lại một lần. Anh yêu cô, là sự thật, Phàm Phàm cũng thật sự là con trai của cô.

Người cô run lên như ngọn nến trước gió, tâm trạng cô cũng dao động không ngừng. Cô ngước mắt lên nhìn anh, đôi mắt vừa sưng vừa đỏ vì khóc, nhưng vẫn ánh lên nỗi đau đớn khôn cùng. Cô lấy mu bàn tay vuốt ve khuôn mặt anh, chậm rãi, dịu dàng.

- Vì anh, vì Phàm Phàm, kiên cường lên nhé, được không?

Cô không biết mình có thể làm được không, cô chỉ có thể im lặng.

Anh lại cởi cúc quần cô ra một lần nữa, lấy nước nóng tỉ mỉ lau người cho cô, bôi thuốc lên đầu gối. Anh tìm quần áo lót, ân cần thay cho cô.

- Ngoan, ngủ đi!

Anh gỡ chăn ra, cùng cô nằm xuống.

- Khi tỉnh lại, em sẽ phát hiện ra ngày mai không đáng sợ đến thế đâu.

Cô nhắm mắt lại, ngỡ rằng đầu óc mình sẽ nghĩ quẩn quanh mãi, không ngờ lại nhanh chóng cảm thấy mệt mỏi. Cô mặc cho bàn tay đặt nơi eo siết chặt, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, cô nghe thấy hình như anh đang gọi điện cho ai.

- Dạ vâng, chị hai, Hàng Hàng đang ở nhà, mọi việc đều ổn cả.

26. Chương 26: Chim Tung Cánh, Cá Vượt Ao

Trác Thiệu Hoa lại không ngủ được, anh đưa tay vuốt dọc từ xương quai xanh của Gia Hàng tới eo cô, không mang theo bất kỳ chút dục tính nào, dường như anh vẫn chưa dám tin, cô thật sự đang nằm trong lòng anh sao? Anh thậm chí còn kiểm tra hơi thở của cô, rất đều đặn, giống Phàm Phàm, mũi hơi ngèn nghẹt.

Từ chiều tới giờ, sáu bảy tiếng đồng hồ này, anh không biết mình đã trải qua như thế nào. Đứng giữa dòng người mênh mông, không tìm thấy hình bóng của cô, anh thật muốn gâm lên với ông Trời. Nếu không phải anh vẫn giữ được tỉnh táo, anh thật sự muốn tới cầu cứu cha anh để huy động quân đội đóng ở Bắc Kinh, anh rất sợ, chỉ muốn một giây, anh sẽ vượt mất cô nhóc này.

Anh tới trường Bắc Hàng khi trời vừa nhập nhoạng, đi một vòng quanh sân trường. Anh đã kiểm tra từng quán net một quanh trường, khiến mấy ông chủ quán đầu óc căng thẳng, tưởng bị kiểm tra đột xuất.

©STENT: .luv-ebook

Anh còn tới tiệm Xanh Thắm, cô nhóc này đã từng làm thêm ở đó.

Cũng không biết là niềm tin ở đâu ra, cuối cùng anh lại quay lại Bắc Hàng một lần nữa. Trong bóng đêm, anh nhìn thấy Chu Văn Cẩn mặt mày u ám vội vã bỏ đi, trái tim anh bỗng bình tĩnh kỳ lạ.

Gia Hàng không ngủ yên, vết thương bị nóng nên hơi ngứa, cô không nhin được cứ cọ tới cọ lui trong chăn. Anh vội túm hai tay cô, không cho cô ngo ngoáy nữa, tránh đụng vào vết thương.

Gia Hàng chê tư thế này không thoải mái, xoay phắt người lại, đối mặt với anh.

Anh hôn lên tóc cô, mặc cô dùng khuỷu tay huých vào người, dùng chân đá anh.

- Thủ trưởng... – Cô bỗng rên lên.

- Ừ! – Anh dịu dàng đáp lại.

Rất lâu sau không có tiếng trả lời, thì ra là đang mơ.

Gia Hàng, trong giấc mơ của em, anh là người thế nào? Trái tim anh bắt giắc run lên, anh ngậm cánh môi cô, khẽ cắn một cái.

- Thủ trưởng...

Lần này cô đã thật sự tỉnh lại, hàng mi dài lướt qua bộ ngực trần của anh, hơi ngứa.

Anh thở dài, mới ngủ được một lúc thôi mà.

- Đừng nói gì, ngủ đi. – Anh thì thầm vào tai cô.

Gia Hàng mở to mắt trong bóng đêm, vừa rồi, cô đã nằm mơ. Cô đứng bên dòng Đà Giang, bóng chiều ngày một sẫm lại, cô nhìn về phía trước, rồi quay đầu nhìn lại, bỗng không tìm được đường về nhà, giật mình tỉnh dậy.

Giọng nói trầm ấm của anh khiến cô bình tĩnh lại.

- Em... không phải là không thể chấp nhận sự thật rằng chị hai là mẹ em, nếu vậy, em hy vọng bố em là anh rể, chứ không phải là người kia. Khi học cấp ba, có lần em tới Thiên Tân tham dự cuộc thi lập trình. Chị hai phải đi tập huấn, không rảnh để đi cùng nên anh rể đi cùng em. Khi vòng loại vừa kết thúc, nửa đêm em đau bụng lăn lộn trong phòng, anh rể công em chạy thẳng tới bệnh viện. Lúc đó là đầu mùa hạ, trời đã rất nóng rồi, anh rể suýt chút nữa thì bị cảm. Em bị viêm ruột thừa cấp tính, phải mổ luôn tới hôm đó nên không thể dự thi được. Anh rể nói với cậu bạn được giải nhất, giải này của cậu là Hàng Hàng nhà tôi nhường cho cậu đấy, không thì chẳng có phần của cậu đâu. Khi đó cảm thấy anh rể rất mất mặt, chẳng biết ăn nói, nhưng sau nghĩ lại lại thấy rất tự hào. Trong một năm, một nửa thời gian là em ở nhà chị hai, chị hai giống một bà mẹ nghiêm khắc, còn anh rể là ông bố hiền từ. Muốn xin thêm tiền tiêu vặt hay xin mua đồ gì, đều len lén xin anh rể. Gây ra họa cũng báo cáo với anh rể trước, như thế khi chị hai tức giận, em mới có chỗ nấp. Tại sao mọi việc lại không như mong muốn chứ? Em không phải do anh rể sinh ra, một nửa sinh mệnh của em là do một người khác mang lại. Người đó với em lại là cái gì?

Cô hơi run lên, như một con thú nhỏ đang hoảng hốt không yên.

- Em chỉ mới nghe kết quả, chứ chưa biết đến quá trình. Có lẽ sau khi biết quá trình, có thể em sẽ thông cảm cho họ. Trên thế giới này, những người đàn ông hạnh phúc như anh, những đứa trẻ hạnh phúc như Phàm Phàm không nhiều đâu.

- Thật sao? – Gia Hàng cắn môi, cười chua chát. Khi cười, khóe miệng cử động và hít hà vì đau.

- Trông anh có giống người nói dối không?

- Thủ trưởng, anh không thấy phiền não sao? – Cô nghi hoặc hỏi anh. Ông Ân Nam Phi là dương ruột của anh, chuyện này chẳng khác nào một quả ngư lôi ném thẳng vào gia đình anh.

- Phiền não điều gì? Vợ anh vẫn là Gia Hàng, con anh vẫn là Trác Dật Phàm, anh không thăng quan cũng chẳng bị giáng chức, cuộc sống của anh có gì thay đổi đâu.

Cô ngậm miệng lại, không nói gì nữa.

Ngoài cửa sổ, có tiếng cành lá lao xao rì rào, Trác Thiệu Hoa nghiêng tai lắng nghe, nói có lẽ tuyết đã rơi rồi.

Đêm tuyết rơi, lắng nghe từng nhịp tim thủ trưởng, cuộn tròn trong lòng anh, Gia Hàng lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Khi mở mắt ra một lần nữa, căn phòng đã bừng sáng, Trác Thiệu Hoa đã không còn ở bên cạnh cô.

Cô chớp mắt thích ứng ánh sáng trong phòng, sau đó lại nhắm mắt lại.

- Hàng Hàng tỉnh chưa? – Ngoài cửa có người hỏi nhỏ.

- Gần sáng mới ngủ, giờ này chắc vẫn đang ngủ.

- Thiệu Hoa, em... mở cửa ra đi, chị chỉ nhìn nó một cái thôi. – Giọng nói ghen ngào nức nở.

Một luồng gió lạnh ứa vào qua khe cửa, Gia Hàng rùng mình, vội rúc vào trong chăn, quay lưng ra ngoài.

- Hàng Hàng... – Giọng nói yếu ớt vang lên sau lưng cô.

Cô không ngoảnh lại, không muốn đối diện với người chị kính yêu của mình.

- Em tỉnh rồi phải không? – Gia Doanh chớp mắt cho tan làn sương mù ẩm ướt trong mắt. – Tối qua, bố mẹ, chị và Gia Lương cả đêm không ngủ. Chuyện này mọi người không đúng, không nên giấu em, vào ngày em trưởng thành, em có quyền được biết tất cả.

Anh rể cũng biết? Lòng mẫn trên người cô dựng đứng lên.

- Để em phải đột ngột đối diện với chuyện này, em muốn oán muốn hận chị đều được, nhưng... tuyệt đối không thể làm tổn thương bản thân mình. Hàng Hàng, chị... muốn nói với em, khi đó, chị không phải là một cô gái sa chân lỡ bước, không phải bị người ta lừa gạt. Khi đó, chị và ông ta cũng... thật lòng yêu thương nhau. Vì yêu, nên mới có em. Dũng cảm sinh em ra đời, cũng vẫn vì tình yêu, không phải là bất đắc dĩ, chị có quyền lựa chọn mà. Chị muốn có kết tinh tình yêu của bọn chị. Sai lầm là ở chỗ, chị không nghĩ rằng cả hai đều còn quá trẻ, vẫn còn chưa đủ sức mạnh để gánh vác những trọng trách của cuộc đời. Chị có thể tự hào mà nói với mọi người rằng, Hàng Hàng là con gái của chị, nhưng người đời rất đáng sợ, miệng lưỡi con người rất đáng sợ. Để em trở thành con gái của bố mẹ, là sự bảo vệ của bố mẹ dành cho hai chúng ta, như thế chị có thể học tiếp, Hàng Hàng có thể lớn lên trong vui vẻ. Có lẽ em cũng biết, vì chúng ta, bố mẹ đều bị cơ quan đuổi việc, đến nhà cũng không còn. Nhưng bao năm nay, chúng ta đều sống rất tốt. Hàng Hàng, bố mẹ yêu em, chị yêu em. Em không thể chỉ vì một chút mê muội nhất thời mà trở nên nghi ngờ tất cả, như thế không công bằng.

Gia Doanh ôm mặt khóc nức.

Gia Hàng cũng giàn giụa nước mắt. Cô phải cắn môi đến bật máu mới có thể không khóc thành tiếng.

- Hàng Hàng, em quay lại đi, để chị nhìn em. – Gia Doanh nài nỉ.

Gia Hàng lắc đầu.

- Chị không ép em, chị biết trong lòng em còn vướng mắc. Khi nào nghĩ thông suốt thì gọi điện cho chị, chị sẽ đón em về nhà. Em không cần lo lắng cho bố mẹ, chị sẽ an ủi họ. Còn về những chuyện khác, em không cần sợ, sẽ có cách giải quyết.

Gia Hàng khóc tới mức không thở nổi.

Gia Doanh không nỡ nhìn thêm, quay đầu bỏ đi.

Chị chưa từng tới tư hợp viện, không biết làm thế nào tìm tới được, chị về bằng xe buýt hay đi tàu điện ngầm, trên phố đông người như vậy, chị đi làm sao? Gia Hàng nhét nắm tay vào mồm, cố ép mình không được quay đầu lại.

Căn phòng yên tĩnh lại, chỉ còn mình cô đang khóc.

©STENT: .luv-ebook

Bên ngoài, thím Đường và dì Lữ đang nói chuyện về thực đơn cho ngày giao thừa. Tết này họ sẽ ở Bắc Kinh, đợi xuân ấm, hoa nở, họ mới nghỉ phép về quê, vì Phàm Phàm còn nhỏ quá.

Tiểu Dụ cũng ở trong tư hợp viện, thỉnh thoảng lại cất tiếng cười hồn hậu.

Dường như hôm nay thật sự là một ngày bình lặng, không khác gì với mọi ngày.

Khó khăn lắm Gia Hàng mới tìm được nước mắt, cô chậm chậm xoay người lại, nước mắt nước mũi còn chưa kịp lau đi, cô đã bắt gặp ngay một đôi mắt to đen lay láy, đang hấp háy nhìn cô.

Ai đã bế Tiểu Phàm Phàm vào đây?

Bộ dạng Gia Hàng trông hơi thê thảm, mồm và mũi sưng vù, mắt đỏ hoe, mặt ướt đầm, Tiểu Phàm Phàm nghiêm túc nhìn đi nhìn lại, xác nhận cô đúng là Heo, đôi tay kích động khuỷa khoắc.

Gia Hàng không đưa tay ra bế. Cậu nhóc thật sự là của cô sao?

Cậu nhóc cố gắng nhoài tới, nhưng quần áo nhiều quá, căn bản không lật sang được, hai cái chân cuống quýt giãy đành đạch, mặt đỏ bừng bừng, thét lên một tiếng thấu trời xanh.

Gia Hàng thở dài, ngồi dậy bế cậu nhóc vào lòng.

Cu cậu nở nụ cười nịnh nọt, lắc đầu lắc đuôi. Khóe miệng Gia Hàng sưng đỏ lên, cu cậu không biết đó là trò chơi gì, tò mò đưa tay lên chọc một cái, Gia Hàng kêu đau ầm ỉ.

Ha ha, Phàm Phàm khoái chí, lại chọc, Gia Hàng càng kêu to hơn. Cậu lại chọc, Gia Hàng xị mặt xuống tránh đi, nhưng cậu vẫn chọc được.

Đúng thế, cậu nhóc này chắc chắn là con của cô. Bởi vì một sự xác định không gì sánh được, mới không kiêng nể gì mà quần cô, đòi hỏi tình yêu của cô.

- Nhóc thối, còn nghịch nữa là mẹ mặc kệ con đấy! – Gia Hàng gầm gừ.

Cậu nhóc ngoác miệng ra, để lộ cái lưỡi hồng bé xíu, nước dãi văng tung tóe vào người Gia Hàng. Dù chưa biết nói, nhưng cậu đã biết thừa Gia Hàng chỉ là một con hổ giấy.

Cu cậu chu mỏ lên thổi phì phì, mắt cong thành một vầng trăng nhỏ. Gia Hàng không biết cậu nhóc định làm gì, nhịn mãi hồi lâu, tim cô bỗng thót lại.

- Là Eo Eo phải không? – Eo Eo... Heo Heo.

Tiểu Phàm Phàm nhảy cẫng lên trong lòng cô.

- Nhóc thối, con biết gọi tên mẹ rồi phải không?

Không phải chứ, Gia Hàng sung sướng ôm chầm lấy cậu nhóc, vừa siết vừa thơm.

Nhân cơ hội này, Tiểu Phàm Phàm lại lấy tay chọc chọc vào chỗ đỏ đỏ kia, bật cười khanh khách.

- Nhóc thối, sau này phải gọi Heo là mẹ, nhé? – Gia Hàng túm lấy bàn tay đang khua khoắng không ngừng của cậu nhóc.

Phàm Phàm lại dẫu mỏ lên, đòi cô thơm.

Cô bật cười, véo cái mũi xinh:

- Mẹ hơi ghét con rồi đấy nhé!

- Anh thì không chỉ là hơi đâu, hừm! – Trác Thiệu Hoa đẩy cửa bước vào.

Gia Hàng nhìn tuyết rơi trắng xóa ngoài sân, những bong tuyết bay bay trong gió, trời đất tối sầm lại.

Anh ngồi xuống mép giường, ôm lấy Tiểu Phàm Phàm, nghiêng đầu hôn Gia Hàng một cái thật nồng nàn.

- Dậy đánh răng rửa mặt đi, ăn sáng xong, chúng ta xuất phát.

- Đi đâu ạ?

- Đưa thằng nhóc thối này đi nghỉ tuần trăng mật muộn của bố mẹ.

Gia Hàng ngẩn người, không từ chối.

Không đi xa, chỉ là một sơn trang suối nước nóng ở ngoại ô Bắc Kinh. Có lẽ thủ trưởng cũng biết hiện giờ cô đang chịu sự giám sát của Bộ Công nghệ Thông tin, không thể ra khỏi Bắc Kinh.

Nhưng ở đây đã là tốt lắm rồi, ít nhất tạm thời không cần phải đối diện với những người, những chuyện khiến cô phiền muộn.

Thả bước đi dạo trong sơn trang, thật sự không thể hình dung nổi bây giờ là mùa đông, cây cỏ xanh tươi mơn mớn, hoa trái nở rộ. Ở đầu cầu thang có một chậu sơn trà, những đóa hoa màu hồng phấn và trắng tinh khô xen lẫn vào nhau, bùng nổ chi chít trên cành.

Trác Thiệu Hoa đặt một căn phòng riêng, khách sạn chu đáo bố trí cả một chiếc xe đẩy em bé.

Có lẽ biết cái xe đó là dành riêng ỉnh, Tiểu Phàm Phàm phấn khích đòi Gia Hàng bế tới đó. Đẩy hai vòng trong phòng là cu cậu chán, dang tay ra, được Gia Hàng bế vắn thoải mái hơn.

Trác Thiệu Hoa cởi áo khoác ra, đón lấy Tiểu Phàm Phàm rồi nói với Gia Hàng:

- Em sắp xếp hành lý đi, anh đi gọi điện thoại.

Hành lý sắp xếp khác đơn giản, kem đánh răng bàn chải để vào nhà vệ sinh, áo khoác treo vào trong tủ là xong.

- Bố, mẹ, chị hai, bọn con tới rồi. Dạ, đi đường thuận lợi ạ. Phàm Phàm rất vui, Hàng Hàng cũng thế... Con biết rồi, vâng ạ!

- Sao không gọi điện cho đại thủ trưởng? – Gia Hàng không bỏ qua nội dung một cuộc điện thoại nào của anh. Có người nhà của cô, có công việc, có bạn bè, thậm chí còn gọi cả cho ông Ân Nam Phi, nhưng không có đại thủ trưởng.

Trác Thiệu Hoa dịch Tiểu Phàm Phàm sang chân bên kia, vỗ vỗ:

- Nào, ngồi xuống đây.

Gia Hàng suýt nữa ngã lặn ra đất, cử chỉ thân mật này của thủ trưởng sao giống hệt như nam chính trong phim truyền hình hạng ba vậy.

- Em đứng nghe...

Trác Thiệu Hoa nhướn mày, đưa tay ra kéo, cô ngã thẳng vào lòng anh.

Tiểu Phàm Phàm cười ngặt nghẽo trước bộ dạng thảm hại của cô.

- Nhà anh không có truyền thống đoàn viên đêm giao thừa, lúc này, bố đã đến khắp các quân khu thăm hỏi binh sĩ rồi, phải đón Tết với các chiến sĩ, mẹ anh cũng tham gia đủ các loại hoạt động công ích. Trước đây thì anh sẽ ở trong doanh trại.

Gia Hàng tròn mắt, ý thủ trưởng là đây là lần đầu tiên anh đón Tết bên gia đình sao? Vậy còn Giai Tịch?

Trác Thiệu Hoa nhìn ra được sự hoài nghi trong mắt cô, bình thần giấu mình:

- Giai Tịch ở nhà bố mẹ cô ấy, mừng Năm tết, anh sẽ tới nhà họ ăn cơm. Anh... không phải là một người chồng chu đáo.

Cô đã quen ăn Tết cùng với bố mẹ và chị hai, chỉ là...

- Gia Hàng, anh đã nói chúng ta đến đây để làm gì chưa nhỉ? – Không cho phép tâm hồn cô treo ngược cành cây, anh nâng cằm cô lên, anh mắt ngời sáng,

- Đi... trắng mặt! – Trí nhớ cô rất tốt.

Anh cười, tặng cô một nụ hôn khích lệ:

- Anh biết anh rất ngốc, phải cho anh cơ hội học hỏi, nhé? Nếu đã là trắng mặt, vậy thì nên ngọt ngào như mặt.

Cô nghĩ, vậy thì sẽ ngấy chết.

Đến sơn trang suối nước nóng, đương nhiên là phải tắm nước nóng. Vết thương trên tay và trên đầu gối cô còn chưa lên sẹo, không được đụng vào nước. Vì thế, Trác Thiệu Hoa cho Tiểu Phàm Phàm theo cùng, còn cô ngồi bên cạnh làm osin.

Hồ tắm xây bằng đá, khói bốc nghi ngút, ba người cùng tắm cũng vừa. Cạnh hồ có một cái trảng kỷ nhỏ, trên đó đặt một chai cham-pagne và một giỏ dâu tươi rói.

Gia Hàng không thể không thừa nhận, nơi này quả thực rất thích hợp để hưởng tuần trăng mật.

Đối diện với hai người đàn ông khỏe thân, chỉ một lúc sau Gia Hàng đã cảm thấy không khí như ít đi, hít thở thật khó khăn.

Phàm Phàm ôm cái phao con vịt hào hứng bơi tung tăng, thỉnh thoảng lại vỗ ngực, vỗ đùi Trác Thiệu Hoa, trong lúc đắc ý còn tranh thủ đòi cô thơm, ý muốn cô công nhận sự thể hiện của mình. Còn thủ trưởng hả, nằm ngả ra, chẳng hề kiêng kị mà để lộ ra những cơ bắp cường tráng của mình. Mắt anh khóa chặt lấy bóng hình cô, bùng lên những ánh lửa không che giấu.

Một quả dâu tây, cô phải vắn vè hết mấy lần mới nhét vào trong miệng.

- Sao lại ăn mảnh như thế được nhỉ? – Anh bỗng nhào người ra kéo cô, dùng lưỡi cướp mất quả dâu chỉ còn lại một nửa trong miệng cô.

Cô chờ người ra ngượng ngùng, hơi thở lập tức trở nên hỗn loạn.

Phạm Phạm ở bên cạnh há hốc mồm ra vì thèm. Trác Thiệu Hoa vút một hộp xà phòng ra để đánh lạc hướng sự chú ý của cu cậu.

- Đã nhớ kỹ quan hệ giữa chúng ta là gì chưa?

Hơi nước mù mịt bốc lên tận trần nhà, người cô mềm nhũn, yếu ớt dựa vào lòng anh, nhớ rõ chỉ có yêu, mới có thể làm ra những chuyện âu yếm như vậy. Bởi vì trong tình cảm, cô và thủ trưởng đều là những người biết tiết chế.

Bữa tối là món Hồ Nam, tương ớt trên đĩa lấp lánh dưới ánh đèn.

- Ngày mai là giao thừa, chúng ta ăn món Bắc Kinh. Em là dâu Bắc Kinh thì phải nhập gia tùy tục. – Trác Thiệu Hoa không ăn cay, chỉ đựng đũa vào những món thanh đạm hơn một chút.

Gia Hàng vui đùa ăn uống, nhớ tới những đồ ăn ê hề mà anh rể đã chuẩn bị để đón Tết. Năm nay không có cô, có phải mọi người sẽ thấy rất thiếu vắng không?

Cô nuốt chửng một miếng ớt to tướng, cay tới mức nước mắt giàn giụa.

Giường trong phòng là giường kiểu gia đình, phải rộng đến hai mét, ba người ngủ vẫn rộng rãi.

Trác Thiệu Hoa không xem tài liệu, Gia Hàng không động vào máy tính, Tiểu Phạm Phạm không nghịch ngợm, ba người ngồi trước tivi, mặc cho thời gian bình lặng trôi. Tivi đang chiếu gì, không ai để ý.

Tiểu Phạm Phạm lăn ra ngủ trước. Mười giờ, Trác Thiệu Hoa xuống giường tắt tivi, kéo rèm cửa ra, nói với Gia Hàng ngoài trời đang tuyết rơi.

- Ngủ ngon! – Anh nhào người sang, đắp lại chăn cho cô, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cô.

Đêm đó, Gia Hàng không nằm mơ. Khi tỉnh lại, chăn vẫn y nguyên như lúc Trác Thiệu Hoa đắp cho cô.

Ngày giao thừa, trời hửng lên sau trận tuyết, Gia Hàng không ra ngoài, bé Phạm Phạm đứng trước cánh cửa kính ngắm hai đứa trẻ nước ngoài đang đập người tuyết. Tụi nhóc lấy một củ cà rốt làm mũi, đội cho người tuyết một chiếc mũ nỉ, trông điệu bộ khờ khạo rất đáng yêu.

Tiểu Phạm Phạm cũng kích động, húc đầu vào cửa kính không chỉ một lần, chỉ hận không thể ra chơi cùng.

Lúc Phạm Phạm ngủ trưa, Trác Thiệu Hoa nói muốn đi bơi, Gia Hàng ở lại trong phòng với Phạm Phạm, tiện thể lên mạng.

Kỳ lạ, tất cả các topic về hoa diên vĩ xanh trên mạng đều biến mất. Diễn đàn mà cô từng tham gia cũng không ai nhắc tới chuyện này.

Gia Hàng nhú mày, hỏi thăm một người bạn trên mạng.

- Trang web chính thức của mấy ngân hàng lớn đó đã ổn định rồi, là do phần tử phi pháp giả trò, đã bắt về thụ án. Giờ là lúc nào rồi, làm gì còn ai canh cánh trong lòng những chuyện kiểu này chứ?

Những lời Chu Văn Cẩn nói hôm trước vẫn còn văng vẳng bên tai, lòng Gia Hàng dấy lên một nỗi ngờ vực.

Phạm Phạm vừa tỉnh đã không chịu ở trong phòng, ề a huơ tay chỉ ra cửa.

- Được rồi, đi xem bố có cửa cấm cô nào không nào!

Gia Hàng chỉ tiện mồm nói đùa thôi, không ngờ vừa tới hồ bơi, lại thật sự nhìn thấy một cô em thân hình bốc lửa đang xấn đến trước mặt thủ trưởng, cười tươi như hoa.

Mặt thủ trưởng lạnh như nham thạch, cô em kia rõ dừng cảm, chẳng biết sợ là gì. Không biết nói gì mà cô nàng còn dang tay để lộ vùng nách mỹ miều, áo tắm lại là kiểu hai mảnh, nhìn từ phía sau, chỉ thấy hai cái dây bé xíu. Gia Hàng rất lo ngại nước sẽ đánh trôi hai cái dây đó, nhưng có khi người ta chỉ mong có thể!

Hai đỉnh núi ngạo nghễ nha!

Hai cánh tay người đẹp tao nhã vung lên trong không trung, đậu đúng xuống hai vai Trác Thiệu Hoa. Trác Thiệu Hoa gần như hất cô ta ra một cách vô lễ, vẻ mặt đã tỏ ra giận dữ. Nhắc thấy một bóng dáng mảnh mai đứng bên hồ, anh băng ngang qua, bơi một mạch tới nói.

- Vui thế cơ à? – Cô nhóc này khoái chí tới nổi tí cả mắt mũi lại.

Đương nhiên là vui rồi, hiếm khi nhìn thấy thủ trưởng bị trêu ghẹo, trước giờ toàn là anh trêu ghẹo cô.

Trác Thiệu Hoa ra vẻ cương trực lườm cô một cái sắc lém, rồi bỗng vẩy tay. Cô quỳ xuống, anh bỗng nhồm lên hôn chụt một cái, đồng thời cũng không quên chia sẻ với Tiểu Phàm Phàm.

- Anh đi thay đồ rồi quay lại ngay.

Gia Hàng chỉ gạt đầu, cảm thấy cô nàng kia vẫn đang nhìn chằm chằm về phía này, hình như vẫn chưa từ bỏ ý định.

Quả thật, cô nàng đã bơi lại phía này.

Tiểu Phàm Phàm cứ ngó ngoáy mãi, đây là dấu hiệu cu cậu muốn đi tè. Gia Hàng nhìn quanh quất, cời bím của Phàm Phàm ra, xi vào hồ nước ‘xì....’.

Hồ bơi nước nóng, phía trên đều mờ mờ hơi nước, từ xa không nhìn rõ được gì.

Cô nàng kia bơi một mạch lại đây, gỡ kính bơi xuống, vừa vắn hứng trọn tia nước của Tiểu Phàm Phàm.

- Á, xin lỗi, tôi không nhìn thấy có người. – Gia Hàng cuống quýt khéo chặt hai chân Tiểu Phàm Phàm lại, không cho sắc nữ nhìn trộm.

Hai chân cậu nhóc lập tức căng ra thẳng cứng.

Cô nàng kia khóc dở mếu dở, thối phì phì mấy ngụm nước, lâu lâu không ngớt:

- Cô không nhìn thấy ai thì cũng không thể ị đái bừa bãi như thế chứ.

- Điều này tôi biết, nhưng với trẻ con thì không thể yêu cầu nhiều quá. Phàm Phàm, xin lỗi đi đi con. – Gia Hàng cười hì hì, xin lỗi mà chả tỏ vẻ thành ý gì.

Phàm Phàm mím chặt môi, miễn cưỡng tỏ vẻ nhận lỗi.

- Dì cái gì mà dì, tôi mới hai mươi ba tuổi thôi. – Cô nàng ngùn ngụt lửa giận.

- Thế gọi là cô nhé? – Gia Hàng chớp mắt.

Cô nàng kia then quá hóa giận, quấy nước bắn tung tóe, vài giọt bắn cả vào miệng. Sực nhớ ra thằng nhóc kia vừa tè vào đó, cô ta hét lên thất thanh.

- Gia Hàng, chúng ta đi thôi. – Thay quần áo xong, Trác Thiệu Hoa gọi cô, tóc vẫn còn ướt sũng.

Cô nàng há hốc mồm nhìn theo bóng hai người, vừa rồi cô ta định hỏi gì đó, giờ thì quên tiệt cả.

Trời vừa tối, sơn trang liền đốt pháo hoa. Vì ở nơi thôn dã, núi rừng mênh mông, pháo hoa rực rỡ hắt trên nền tuyết trắng đẹp lịm người, từng đóa hoa nở rộ trên bầu trời, muôn hình muôn dạng, rực rỡ đủ màu.

Trong nhà ăn, người quen biết và cả những người không quen biết, nhìn thấy nhau liền nói chúc mừng năm mới. Có mấy đứa trẻ nô đùa chạy nhảy, còn tặng cho Phàm Phàm một quả bóng bay to đỏ rực. Suốt buổi tối, Tiểu Phàm Phàm không để ý đến một thứ gì khác, mắt chỉ dính chặt vào quả bóng.

Điện thoại của Trác Thiệu Hoa reo.

Anh cầm lên, nhìn số máy gọi đến, có lẽ thấy hơi ồn nên anh rời khỏi bàn ăn, ra ngoài hành lang để nghe.

Nhân viên phục vụ bê vệt quay Bắc Kinh lên, người phụ nữ bàn bên tốt bụng bế Phàm Phàm hộ Gia Hàng để cô ăn cơm. Tiểu Phàm Phàm rất ra dáng quý ông, ngồi yên trong lòng người ta, không hề ngoay ngoạ.

Gia Hàng gấp một gấp hành lớn, đang định cuốn bánh tráng thì Trác Thiệu Hoa đứng ngoài cửa nhà ăn vẫy tay với cô.

Cô bước tới.

- Gia Hàng. – Trác Thiệu Hoa bật ống nghe. – Dù trong lòng em đang cảm thấy như thế nào, nhưng tối nay không thể búồng bình được. Nếu không, sau này nhất định sẽ hối hận, tới lúc đó thời gian không thể quay ngược lại được đâu.

Gia Hàng bị anh nói cho gai cả người:

- Điện thoại của ai thế ạ?

Trác Thiệu Hoa cung kính nói vào điện thoại:

- Mẹ, Gia Hàng đây ạ.

Anh đưa điện thoại vào tai Gia Hàng.

- Hàng Hàng. – Là tiếng bà Gia, hình như bà đang cố gắng kìm nén cảm xúc, giọng nói run run. – Con có lạnh không?

Tim Gia Hàng thất lại, một cảm giác xót xa lan ra khắp người.

- Không lạnh ạ. – Cô muốn gọi một tiếng mẹ, nhưng không hiểu sao lại không thể thốt ra lời. – Ở đây... rất ấm, có cả pháo hoa nữa, Phàm Phàm đang xem ạ.

- Đã ăn cơm tất niên chưa? – Điện thoại bị ông Gia giật lấy.

- Đang ăn ạ.

- mấy giờ về? Anh rể con gói sủi cảo, còn đang để trong ngăn đá, loại nhân con thích ăn đấy.

- Dạ... mọi người đã ăn cơm tất niên chưa ạ?

Ông Gia còn chưa kịp trả lời, giọng Tử Nhiên đã bất thành linh vang lên:

- Dì, mẹ nói dì thực ra không phải là gì, mà là chị của cháu. Ha ha, cháu khoái quá, phen này nhóc Phàm Phàm phải gọi cháu là cậu rồi, cháu to hơn nó một bậc, sau này có thể dạy bảo nó rồi đúng không ạ?

Gia Hàng vốn đang buồn bã, Tử Nhiên hỏi như vậy khiến cô phải lau mồ hôi trên trán, nín thinh.

Đứng trên những góc độ khác nhau thì cách nhìn nhận sự việc của những người khác nhau quả là khác biệt một trời một vực.

- Hàng Hàng. – Người nói sau cùng là Lạc Gia Lương. – Doanh Doanh đã chuẩn bị bao lì xì rồi, em đã làm mẹ nên năm nay không có phần, Phàm Phàm thì được hai phần, một phần là của Tử Nhiên nhường cho, hiếm khi thằng nhóc được lên chức, cho nên ra đáng lắm.

Nói chuyện lâu quá, điện thoại nóng rực lên, Gia Hàng chậm chậm cúp máy lại. Cô muốn nghe giọng chị hai, nhưng Gia Doanh mãi không lên tiếng.

Gia Hàng mỉm cười với Trác Thiệu Hoa:

- Vịt quay nguội mất rồi, vào đi thôi!

Mấy ngày nay cô nhóc như đã trưởng thành rồi, tâm sự không còn bộc lộ ra ngoài mà đã biết cách giấu ở trong lòng. Anh cảm thấy không biết nên vui mừng, hay nên nuối tiếc.

- Có cần chúc mừng năm mới đại thủ trưởng không? – Gia Hàng vờ hờ hững hỏi.

Mọi động tĩnh bên gia đình cô, cô đều nắm rõ, nhưng nhà họ Trác hình như hơi quá yên tĩnh, khá lạ thường.

- Bố đang ở Lan Châu, buổi trưa anh đã gọi điện cho thư ký của bố rồi. Mẹ đang đi thăm hỏi ở Tứ Xuyên. Có lẽ khoảng mừng Sáu bố mẹ sẽ về Bắc Kinh, tới lúc đó chúng ta cùng tới.

Gia Hàng ngoảnh lại nhìn anh, anh ngược mắt dịu dàng, như đã trả lời xong.

Ông Án Nam Phi thì sao? Bà Trác Dương thì sao? Anh không nhắc tới một chữ.

Bên ngoài, pháo hoa nổ rộ từng chùm, mọi người náo nức hò reo.

Sáng mừng Một, Trác Thiệu Hoa ngủ nướng.

- Mình nằm thêm một lát nữa nhé? – Thực ra kẻ ngủ nướng không chỉ có một mình anh, Phàm Phàm hai chân gác lên chần, tay khua khoắng, đang nằm bên cạnh anh.

Gia Hàng trợn tròn mắt, đầu óc không nghe theo chỉ đạo, hơi ngạc nhiên vì thủ trưởng mà cũng lại lười biếng như vậy, hình như lại còn đang nũng nịu với cô nữa.

- Thế... bữa sáng thì sao?

- Phàm Phàm bảo, để mẹ ra nhà ăn lấy về. Mừng Một tết, đừng gọi người ta phục vụ.

- Sao lại là em? – Gia Hàng cụp mắt xuống, thủ trưởng như thế này sẽ khiến người ta bị điện giật mất.

- Em là bà chủ gia đình. – Nói xong, anh nằm xuống đầy vẻ quang minh chính đại, châu đầu vào với Tiểu Phàm Phàm.

Gia Hàng nhìn cả hai, sờ lên mũi, tuân lệnh đi xuống lầu.

Khách khứa trong nhà ăn rất ít, tối qua mọi người đều đón giao thừa, giờ này chắc vẫn còn đang ngủ. Gia Hàng cầm đĩa, đang định chọn đồ ăn thì nghe thấy tiếng kéo va li loẹt xoẹt vang lên trên sàn nhà, cô vô thức quay lại nhìn, ngẩng cả người.

Thành Công cũng ngẩn ra, sau đó toét miệng cười, vút va li hành lý sang một bên, dang rộng hai tay:

- Heo, nào, ôm tôi một cái thân thiện đi!

Gia Hàng sầm mặt lại không chút khách khí:

- Anh đến đây làm gì?

Thành Công ôm ngực, tỏ vẻ bị tổn thương:

- Cô đối xử với tôi như vậy sao? Đêm giao thừa tôi phải làm hai ca phẫu thuật, chưa kịp chợ mắt mà vì cô, sáng ngày ra đã vượt ngàn dặm để chạy tới đây đây.

- Vượt ngàn mét thì có! – Bắc Kinh cách nơi này bao xa chứ, Gia Hàng trợn mắt, nhưng vẫn đặt đĩa xuống, múc cho anh ta một bát cháo đặc sánh, rồi chọn thêm một đĩa đồ điểm tâm.

- Mặc kệ xa bao nhiêu, dù sao tôi đây cũng đến vì cô. – Thành Công kéo ghế, chẳng sợ nóng mà húp cháo xì xụp. Đôi mắt biết phóng điện hần đầy tia máu, đáng vẻ rã rời, không giống như nói dối.

Gia Hàng bê một ly sữa ngồi đối diện với anh ta, quyết định mình cũng ăn xong rồi mới lên lầu, để thủ trưởng và nhóc thói ngủ thêm một lát.

Cô đương nhiên không tin lời Thành Công, chỉ băn khoăn Tết nhất thế này sao Thành Công không về đón Tết với người nhà. Lại nghĩ, bố Thành Công cũng là sếp lớn, có khi lại cũng giống bố mẹ thủ trưởng, đất nước mới là nhà.

Cô cảm thông gấp cho Thành Công một gấp rau, những kẻ con ông cháu cha tội nghiệp, ngoài mặt thì vẻ vang, sau lưng lại là những nỗi niềm chua chát không thể nói ra.

Thành Công đã múc đến bát cháo thứ hai, phát hiện ra mắt con heo kia đang sáng rực, long lanh, ngấm nghĩa anh ta như đang ngắm một con chó rét cống lang thang đầu đường xó chợ.

Anh ta thấp thỏm, lông mày hơi nhíu lại:

- Sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó?

Cô nhếch môi cười ha ha, thu tầm mắt lại, đứng dậy:

- Anh ăn từ từ nhé, trên lầu còn có hai kẻ một to một nhỏ đang kêu gào đòi phục vụ kia kìa!

- Phục vụ như thế nào? – Thành Công ném một cái nhìn mờ ám vào ngực Gia Hàng, bĩu môi, tỏ vẻ không đồng tình.

- Đồ Thành lưu manh! – Gia Hàng muốn tỏ ra nho nhã một chút, nhưng kẻ nào đó thật sự không chịu phối hợp.

Cô bê đĩa thức ăn đi một mạch lên trên lầu, không thèm ngoái đầu lại, nghe thấy sau lưng vang lên tiếng cười giòn giã của Thành Công, tiếng cười ấy không giống như đang đắc ý, ngược lại có phần hụt hẫng.

Trác Thiệu Hoa biếng nhác dựa vào thành giường vờ ngủ, Tiểu Phàm Phàm ăn mặc chỉnh tề ngồi trên đầu gối anh, nghịch những sợi râu lởm chồm nơi cằm anh.

Cả hai ăn sáng trên giường.

- Bác sĩ Thành đang ở dưới lầu. – Gia Hàng bế Tiểu Phàm Phàm để Trác Thiệu Hoa ăn sáng được yên.

- Ủ! – Anh chẳng hề ngạc nhiên.

- Hai anh... hồi trước thường hay tới đây đón Tết à?

Trác Thiệu Hoa ngược lên, mỉm cười lắc đầu:

- Đâu dám tán gia bại sản như vậy, phòng ở đây không rẻ chút nào đâu. Lần sau chúng ta hẹn là kỷ niệm mười năm ngày cưới nhé. Bình thường thì tiết kiệm một chút.

Gia Hàng khịt khịt mũi, quá độ nhanh thật đấy. Kỷ niệm mười năm? Cô chưa nghĩ xa xôi tới vậy, thậm chí chuyện của ngày mai, ngày kia, cô cũng không nghĩ tới.

Bữa trưa, Thành Công lại xuất hiện, mặt mũi tươi tỉnh, áo sơ mi mở hờ hai cúc, khiến cô em bàn bên cứ liếc mắt đá lông nheo mãi.

- Trác Dật Phàm, cười với chú cái coi. Nói cho con biết nhé, khi đến thế giới này, người đầu tiên con nhìn thấy là chú đấy. – Thành Công véo Phàm Phàm một cái để trêu cu cậu.

Đôi lông mày nhật nhật như dây nỉ xe xăm của Tiểu Phàm Phàm xoắn tít lại, khó chịu quay đầu sang một bên, rúc vào lòng Trác Thiệu Hoa.

- Giống hệt ai đó, vong ân phụ nghĩa. – Thành Công liếc Gia Hàng đầy ẩn ý. – Ăn xong là về Bắc Kinh hả?

Đang ăn cơm, Gia Hàng ngẩng đầu lên.

- Ủ! – Người trả lời là Trác Thiệu Hoa, nhưng mắt anh lại dán chặt vào Gia Hàng. – Có mấy chuyện cần xử lý gấp, xong việc anh sẽ tới đón em.

Gia Hàng gật đầu, chuyện gấp của thủ trưởng chắc chắn là bí mật quân sự, không thể hỏi nhiều, phục tùng vô điều kiện.

©STENT: .luv-ebook

- Yên tâm, cô sẽ không cô đơn đâu, đã có tôi đây. – Thành Công giơ tay định vỗ Gia Hàng, nhìn thấy đôi mắt nheo lại của Trác Thiệu Hoa thì cười khan hai tiếng, đặt tay lên mặt bàn.

- Tôi không giao trứng cho ác đấy chứ? – Trác Thiệu Hoa thông thả hỏi.

Thành Công nghiêm túc trả lời:

- Không, tuyệt đối không.

Bữa trưa vừa kết thúc, xe Tiểu Dụ đã tới nơi.

Trác Thiệu Hoa không mang gì theo, đi thẳng lên xe. Nhìn chiếc xe chỉ còn là một chấm nhỏ tí xíu trên tuyết, Tiểu Phàm Phàm cuống quýt gọi Gia Hàng.

Sợ cậu nhóc bị lạnh, Gia Hàng vội đi vào trong.

Thành Công chỉ vào chiếc sofa cạnh cửa kính, bên ngoài có mấy đứa trẻ con đang chơi đánh trận bằng tuyết, có thể giúp Tiểu Phàm Phàm giết thời gian.

- Không cần lo, Thiệu Hoa sẽ có cách với mẹ cậu ấy.

- Mẹ anh ấy đang ở Bắc Kinh à? – Gia Hàng buột miệng hỏi.

Thành Công sững người, lập tức vỗ vào miệng:

- Thôi xong, tôi bán đứng Thiệu Hoa rồi. Ha ha, nhưng con heo cô cũng nên nghỉ lạc quan một chút, Thiệu Hoa giấu cô như vậy, chính là không muốn cô phải phiền não. Cô cứ coi như không biết gì, mấy chuyện kia, người nhà cậu ấy sẽ giải quyết.

- Anh cũng là anh ấy kéo đến à? – Ốc Gia Hàng đột nhiên lóe sáng.

Gia Hàng lườm cô:

- Chỉ cậu ta thôi thì kéo sao nổi tôi, chủ yếu là tôi nhớ cô.

Gia Hàng lườm lại:

- Anh... cũng biết hết mấy chuyện này hả?

- Tôi cũng biết chút chút, trưa ngày giao thừa, cô của Thiệu Hoa đã uống không biết bao nhiêu viên thuốc ngủ, cũng may dưỡng cậu ấy phát hiện sớm, cấp cứu kịp thời. Bà Âu nổi trận lôi đình, lại không dám kinh động đến đại thủ trưởng, bèn lệnh cho Thiệu Hoa trở về. Thế nên Thiệu Hoa bèn gọi tôi đến đây với cô vài hôm, đợi sự việc ổn thỏa thì cô mới trở về.

27. Chương 27: Đường Về Mưa Tuyết Áo Áo Tung Bay

Trác Thiệu Hoa đi thăm ông Án Nam Phi trước. Anh biết bà Âu Xán chắc chắn sẽ sắp xếp cho cô Trác Dương thỏa đáng.

Ông đợi anh trong đại sảnh của một khách sạn. Mắt ông đỏ mọng, vẻ mặt vô cùng tiêu tụy, có lẽ đã mấy đêm liên không chợp mắt.

- Trác Dương căn bản không cho dưỡng cơ hội để nói, cô ấy cứ khóc, cứ chửi mãi, trong nhà cái gì có thể đập được đều đập nát hết. Để cô ấy có thể bình tĩnh lại, dưỡng bèn ra ngoài. Dưỡng đi thuê khách sạn, muốn nghỉ ngơi một lát. Vừa nằm xuống thì nhận được điện thoại của cô ấy, cô ấy nói muốn dưỡng cả đời này sống trong ân hận. Dưỡng cảm thấy không ổn, lập tức trở về nhà. Cô ấy... đã uống thuốc ngủ.

Ông bóp trán, nét mặt đau đớn, dường như toàn bộ sức lực trong cơ thể đã bị rút cạn.

- Lúc cô ấy cấp cứu, dưỡng cũng ngất xỉu. Khi tỉnh lại, mẹ cháu đứng bên giường dưỡng. Mẹ cháu tưởng dưỡng lập mưu để Gia Hàng tiếp cận cháu, mê hoặc cháu ngoại tình. Dưỡng không thể thanh minh, thực ra cho dù dưỡng giải thích, mẹ cháu cũng không chịu nghe. Những chuyện này đối với dưỡng không sao hết, chỉ sợ Hàng Hàng sẽ phải chịu ầm ục thôi.

Chăm chú lắng nghe từ đầu tới giờ, Trác Thiệu Hoa lên tiếng:

- Phía Gia Hàng dưỡng không cần lo, cháu sẽ giải thích rõ ràng cho bố mẹ cháu.

- Thiệu Hoa, cháu có yêu Gia Hàng không?

Trác Thiệu Hoa trả lời ông bằng ánh mắt kiên định.

Ông khẽ cười mừng rỡ:

- Dưỡng lo lắng là thừa rồi, nhưng dưỡng vẫn muốn nói một câu, tình yêu thật sự là đóa hoa trong lồng kính, không chịu nổi sự giằng vò hết lần này đến lần khác của mưa gió bão bùng. Thân phận của cháu đặc biệt, gia cảnh đặc biệt, đôi khi không thể tự mình làm chủ hoàn toàn. Dưỡng nói xin lỗi, thực ra cũng chẳng giúp được gì. Thiệu Hoa, cháu quyết định như thế nào, dưỡng đều có thể hiểu được. nếu như thật sự đã đi tới bước này, cho dù Hàng Hàng có hận dưỡng tới mức nào, dưỡng cũng sẽ thuyết phục Gia Doanh, để cô ấy đồng ý cho dưỡng đưa Hàng Hàng ra nước ngoài, dưỡng nhất định sẽ chăm sóc nó cho thật tốt.

- Dưỡng, dưỡng đi tắm nước ấm rồi ngủ đi một lát! – Trác Thiệu Hoa nói.

- Bố cháu đã rút ngắn lịch trình, tối mừng Ba sẽ về Bắc Kinh.

- Cháu đã biết.

- Hàng Hàng... bao giờ nó với Phàm Phàm trở về?

- Mừng Bốn. – Anh thoáng trầm ngâm. – Dượng có muốn cùng cháu tới bệnh viện không?

Ông lắc đầu chua chát.

- Trác Dương không muốn nhìn mặt dượng. Số mệnh của con người đã sớm định sẵn trong sách trời, xảy ra chuyện gì, gặp những ai, chúng ta đều không biết được. Nếu biết trước cả đời này ta sẽ cùng ai trải qua, vậy thì hà tất phải trông đông ngóng tây, cứ bước thẳng tới là được rồi. Như vậy, không có tiếc nuối, cũng không có tổn thương. Những việc trước đây của dượng, thật sự không có mặt mũi nào để đối diện. Nhưng là chồng cô ấy, dượng tự thấy lương tâm không hổ thẹn, dù cô ấy có tin hay không. Cô ấy không thể chấp nhận quá khứ của dượng, dượng không ép. Cô ấy muốn dùng cách tuyệt tình này để trừng phạt cái mà cô ấy gọi là sự phản bội của dượng, lần này dượng cứu được cô ấy, nhưng còn lần sau? Cô ấy muốn thế nào thì tùy, cùng lắm là lấy mạng đổi mạng mà thôi. Cháu và Hàng Hàng thật lòng yêu thương nhau, điều gì cũng không thể ngăn cản được, dượng cũng không sợ. Còn dượng và cô ấy, đã hiểu lầm nhau, duyên phận đã cạn, dượng cố ở lại thì mỗi người đều khó xử, cho nên, dượng định ly hôn với Trác Dương.

- Dượng, chuyện này phải cân nhắc kỹ lưỡng. – Trác Thiệu Hoa cảm thấy lòng thật nặng nề, nhưng từ trước tới giờ anh luôn tôn trọng bậc cha chú, nên không nói nhiều. Bà Trác Dương từ nhỏ đã được người nhà cưng chiều, gần như là muốn gì được nấy, rất nhiều thứ chỉ cần nhắc tay là có, duy chỉ có tình yêu là tự mình cố gắng.

©STENT: .luv-ebook

Ông Án Nam Phi đột nhiên có một đứa con gái, có lẽ là cú sốc lớn nhất trong cuộc đời bà.

- Dượng đã già rồi, biết được mất đi điều gì thì sẽ không còn cơ hội quay đầu lại nữa. Đây có lẽ là cách tốt nhất. – Ông thở dài bi ai.

- Vậy dượng nghỉ đi, cháu tới bệnh viện.

- Trác Thiệu Hoa, xin lỗi. – Ông vỗ vai anh.

Trước khi đẩy cửa phòng bệnh, Trác Thiệu Hoa nhắm chặt mắt lại, như thể đang đứng trước một trận đại chiến, anh hít sâu một hơi theo thói quen.

- Bọn chúng thắng rồi. – Nhìn thấy anh, mắt bà trừng lên, bất động, khóe mắt vẫn còn vết nước mắt chưa khô.

- Hôm đó, cũng trong phòng bệnh này, Gia Hàng tới thăm ông ta, cô đi làm thủ tục nhập viện, không biết họ đã nói với nhau những gì. Cô đã nghi ngờ, thật đấy, nhưng ông ta bảo cô bị thần kinh. Thiệu Hoa, tất cả chúng ta đều bị lừa. Cô đã mất đi tự tôn, hôn nhân và hạnh phúc, cháu nhất định không được sa lầy. Hai ả đàn bà đó thật đáng sợ.

Bà ta xua tay, ngăn không cho anh lên tiếng:

- Cô biết bây giờ chắc cháu đã tin lời cô nói, không sao, sự thực sẽ lộ trần chân tướng.

Cho tới khi bà không nói nổi nữa, bảo anh ra về, Trác Thiệu Hoa vẫn không xen vào một câu.

Anh đi tìm bác sĩ điều trị, bác sĩ nói bệnh nhân vừa mới trở về từ Quỷ môn quan, tâm trạng chưa được ổn định, đang đắm đầu vào một ngõ cụt. Trừ phi bà tự mình bước ra, nếu không người khác có ép cũng không có tác dụng gì. Bây giờ thực sự không ổn, bác sĩ đề xuất tới khám bác sĩ tâm lý.

Ánh nắng chiều hờ hững, không mang theo chút hơi ấm nào, gió cuốn bụi bay mù mịt, không khí nồng nặc mùi thuốc súng, đó là mùi thuốc pháo đêm qua còn chưa tan hết.

Cánh cổng sơn đỏ khép hờ, cậu lính cần vụ xách cặp lồng giữ nhiệt trong tay, đứng dạt sang một bên để Trác Thiệu Hoa bước vào trước.

- Tới bệnh viện à? – Trác Thiệu Hoa gật đầu.

- Dì giúp việc hầm chút canh cho bà Trác. Phu nhân đang ở trong nhà ạ!

Bà Âu Xán mặc bộ đồ ở nhà rộng rãi, ôm một chú mèo trắng như tuyết, ngồi trên ghế bập bênh xem đĩa.

Thấy anh bước vào, bà ra hiệu cho anh ngồi xuống, đẩy đĩa hoa quả tới trước mặt anh, rồi lại chăm chú nhìn màn hình.

Bà Âu Xán sưu tập toàn đĩa ca kịch, giờ bà đang xem cái đĩa bà yêu thích nhất là Hồ điệp phu nhân[1]. Cio-Cio San nhỏ nhắn xinh xẻo che chiếc ô hoa, như một chú bướm xinh đang tung cánh bay lượn, tiến về phía trước giữa một đám con gái xinh như hoa như mộng.

[1] Madam Butterfly: Tên một vở opera nổi tiếng của Gi mo Fuccini với bối cảnh diễn ra ở Nhật Bản. Nhân vật chính là Cio-Cio San.

Dì giúp việc bê vào một bình Đại hồng bào[2], Trác Thiệu Hoa cảm ơn, rót ỳnh và bà Âu Xán mỗi người một tách.

[2] Một loại trà nổi tiếng của Trung Quốc, có nguồn gốc ở núi Vũ Di, tỉnh Phúc Kiến.

Anh âm thầm quan sát bà Âu Xán, cảm thấy mẹ mình đang cố tỏ ra bình thản.

Khi màn thứ hai bắt đầu, dì giúp việc lại bước vào, nói bữa tối đã xong.

Bà Âu Xán cầm điều khiển tắt tivi đi, vỗ về chú mèo để nó nằm yên trên ghế.

- Mẹ thích nuôi thú cảnh từ bao giờ thế? – Trác Thiệu Hoa hỏi.

- Cô con tặng ẹ, mẹ nhìn thấy thích quá nên giữ lại.

Bữa tối rất thịnh soạn, nhưng chỉ có hai người ăn. Bà Âu Xán chỉ uống vài thìa canh, gấp vài miếng rau, còn lại đều không đụng đến. Bà luôn luôn chú trọng việc chăm sóc sắc đẹp.

- Lát nữa mẹ còn phải dự một cuộc liên hoan. Mẹ cũng không muốn đi nhưng chẳng còn cách nào khác, người ta lại bảo mình không nể mặt họ, mẹ đành đi điểm danh vậy. – Bà Âu Xán tao nhã lấy khăn ăn lau miệng. – Tối nay con ngủ ở đây đi, đợi mẹ về thì chúng ta nói chuyện.

Trác Thiệu Hoa cung kính gật đầu.

Buổi tối, anh xem thời sự một lát, tâm trạng thoáng chút thấp thỏm. Anh đi đi lại lại trong sân, muốn gọi điện thoại cho Gia Hàng, ần số được một nửa lại gặp máy lại.

Điện thoại bàn trong phòng reo lên, khiến chú mèo trắng giật mình kêu lên mấy tiếng.

Anh nhắc ống nghe lên.

- Thiếu tướng Trác ạ? – Thư ký của ông Trác Minh hơi bất ngờ.

- Mẹ tôi đang không có nhà, có chuyện gì cần tôi nhắn lại không?

Thư ký chần chờ một lát rồi nói:

- Tôi báo với phu nhân lịch trình của thủ trưởng. Tối mai máy bay của thủ trưởng sẽ về tới Bắc Kinh.

- Lịch trình ngày mừng Ba hỷ rồi sao?

- Mừng Ba không sắp lịch, thủ trưởng chỉ huy cuộc liên hoan với các đồng chí vào tối mai. Thủ trưởng bị cảm.

Trác Thiệu Hoa bồng nín thở.

- Thiếu tướng không cần lo lắng, chỉ là cơn cảm vặt, thủ trưởng bôn ba suốt mấy ngày liền, thời tiết ở Lan Châu lại không được tốt lắm.

Anh cúp máy, trầm ngâm.

Khi bà Âu Xán trở về, anh vẫn đang ngồi thẩn thờ trên sofa.

Bà Âu Xán luôn miệng kêu mệt, tắm xong bước ra, chơi với con mèo một lúc rồi lại bật tivi lên, xem tiếp màn cuối của vở Hồ điệp phu nhân.

Anh ngồi cùng bà cho tới khi màn hạ, bà che miệng ngáp:

- Thiệu Hoa, ngủ thôi, ngủ ngon nhé!

- Mẹ? Con có chuyện muốn nói với mẹ. – Trác Thiệu Hoa chăm chú nhìn bà.

- Chuyện gấp à? – Bà nhú mày.

- Cũng bình thường ạ!

- Vậy thì để mai nói, mẹ già rồi, không thức khuya được. – Bà đóng cửa phòng ngủ lại.

Trác Thiệu Hoa lặng lẽ đứng đó, có phải anh đã hơi lạc quan quá rồi không?

Đã lâu lắm rồi không ngủ đêm ở đây, tuy căn phòng vẫn giữ nguyên như khi anh còn đi học, nhưng lại cảm thấy xa lạ. Cả đêm trằn trọc, ngủ được rất ít.

Buổi sáng tỉnh dậy, dì giúp việc nói phu nhân đã tới bệnh viện thăm bà Trác Dương từ sớm. Bà Trác Dương không chịu ăn uống, bệnh viện gọi điện tới. Bà Âu Xán dặn dì giúp việc bảo anh đợi bà.

Hai tiếng sau, xe của bà Âu Xán tiến vào sân, mặt bà lạnh như băng.

- Cô vẫn ổn chứ ạ? – Anh hỏi.

- Chuẩn bị đưa đi Hải Nam ở một chuyến. – Bà Âu Xán đặt túi xách xuống, nhìn anh bằng vẻ mặt vô cảm.

- Đợi cô ấy bình tĩnh lại rồi sẽ về Bắc Kinh làm thủ tục.

Tim anh chùng xuống.

- Thủ tục ly hôn. – Bà Âu Xán lại nói thêm một câu.

Anh ngược mắt lên.

Bà bưng tách trà lên:

- Con có chuyện gì cần nói với mẹ?

Anh nhìn bà, dường như bà bỗng trở nên thâm trầm, không thể đoán biết. Là một phu nhân bộ trưởng, không thể để lộ quá nhiều cảm xúc ra bên ngoài, nhưng ở trước mặt người nhà, tuy không được coi là mẹ hiền, nhưng bà vẫn luôn thẳng thắn.

- À, con định hỏi lúc nào thì ăn cơm đoàn viên, mừng Năm ạ?

- Xem lịch của bố con thế nào đã. – Mặt bà cứ cụp mãi xuống.

- Vâng ạ. Vậy mẹ nghỉ ngơi đi, con đi đón Gia Hàng và Phàm Phàm về nhà.

Lông mi bà khẽ run rẩy, hơi hắt lên:

- Thiệu Hoa, con đến để thăm dò mẹ đúng không?

Anh trầm ngâm.

- Thực ra con không cần phải to vẻ như đang rất nguy ngập như thế. Bố mẹ có phải là những người cổ hủ can thiệp hôn nhân của con cái không? Năm xưa, mẹ và bố con đều rất thích Thành Vĩ, bác Thành và bố con là bạn cũ, con và Thành Công lại rất hợp với nhau, Thành Vĩ từ nhỏ đã rất thích con, nếu kết thành thông gia thì tốt biết mấy! Nhưng con từ chối. Khi đó, con còn chưa đủ lông đủ cánh như bây giờ, bố mẹ còn không ép con. Bây giờ con lo lắng cái gì? Bố mẹ sẽ tôn trọng tình cảm của con.

- Mẹ, con người không được phép lựa chọn bố mẹ.

- Nói đúng lắm. Bởi vì không được lựa chọn, cho nên càng có thể ích kỷ không kiêng kỵ gì đúng không? Một phút vui vẻ nhất thời, hoàn toàn quên hết cảm nhận của bố mẹ sang một bên? Thần tượng của con là công tước xứ Windsor[3] phải không, chọn mỹ nhân bồ giang sơn, tình yêu là tất cả.

[3] Công tước xứ Windsor vốn là vua Edward VIII, nhưng đã từ bỏ vương vị để lấy phu nhân Simpson, một người phụ nữ đã qua hai lần chồng.

- Mẹ...

Bà Âu Xán ngắt lời anh:

- Nếu con đã quyết, chúng ta cũng không cần phải nói tiếp nữa. Chuyện của cô con, bố mẹ sẽ phải chịu búa rìu dư luận gì, con đều không cần phải hỏi tới.

Trác Thiệu Hoa cười tự giễu:

- Phàm Phàm thì sao?

- Bệnh của con đã chữa khỏi, sau này vẫn có thể có con. Phàm Phàm là cháu nhà họ Trác, để nó có được sự giáo dục tốt nhất là được rồi.

Trước đây anh chỉ cảm thấy mẹ đã đầu tư quá nhiều công sức cho sự nghiệp của bố, vì thế không thể nào đem lại cho anh hơi ấm tình cảm, giờ thì anh mới biết, thì ra bà vốn là người lạnh lùng từ trong xương tủy.

Bi ai như một cái bong bóng nước, đầu tiên là một cái, sau đó càng lúc càng nhiều, dần dần trở thành một làn nước cuộn cuộn, nhấn chìm anh.

- Cảm ơn mẹ đã tôn trọng con. – Anh khẽ mỉm cười.

- Con tới sơn trang à?

- Dạ!

Bà cười đầy ẩn ý:

- Không cần con phải bỏ công đi, mẹ đã nhờ bác Thành cho người đi đón bọn nó về rồi.

Anh xoay người bước ra khỏi cổng, bị Thành Công tóm lấy ngay trong ngõ.

- Cậu nói thật cho tôi biết, con Heo đó rốt cuộc đã gây ra tai họa gì? Thư ký của ông gia nhà cậu tự nhiên lại đích thân ra mặt, mặt đen sì như cái đít nồi, miệng như bị dán băng dính, lại còn ra lệnh cho bọn tôi không được sử dụng công cụ liên lạc. Mẹ kiếp, đúng là nực cười, chỉ thiếu mỗi cái lệnh bắt nữa thôi thì có khác gì đang bắt tội phạm bị truy nã đâu, còn tôi chính là tòng phạm.

Mắt Trác Thiệu Hoa ánh lên một tia phẫn nộ, nhưng ngay lập tức đã bình tĩnh lại:

- Xin lỗi, mẹ tôi chuyện bé xé ra to.

- Ha, tính tôi qua quýt thế thôi à? Được, vậy câu nói xem, chuyện bé ấy là chuyện gì? – Thành Công cười lạnh.

- Cậu biết rồi đấy, cô tôi...

- Chẳng lẽ là do Heo ép bà ấy?

- Thành Công! – Trác Thiệu Hoa nhỏ giọng gầm lên. – Không được nói đùa lung tung.

Thành Công buông anh ra, nhún vai:

- Tôi đâu phải là người hài hước, tôi chỉ muốn biết sự thật thôi.

- Hôm nay tâm trạng tôi rất tồi tệ, sau này nói cho cậu nghe sau. Gia Hàng và Phàm Phàm đang ở đâu?

Thành Công khoanh tay liếc sang, bĩu môi:

- Là chuyện con Heo đó... mang thai hộ bị lộ phải không?

Mỗi sợi dây thần kinh trong người Trác Thiệu Hoa đều căng cứng lên.

Thành Công nhàn nhả nói:

- Tôi nói đúng rồi chứ gì?

Trác Thiệu Hoa túm lấy cánh tay anh ta, kéo xềnh xệch vào xe, đóng cửa lại:

- Sao cậu lại biết chuyện này?

Thành Công thật sự khoái chí, hiếm khi nhìn thấy gã này căng thẳng như vậy. Anh ta vỗ vai Trác Thiệu Hoa:

- Thả lỏng, thả lỏng, chuyện này ngoài cậu biết, cô ấy biết, trời biết đất biết ra, tôi là người duy nhất được biết. Là Heo nói lộ ra một câu, còn tôi lại là một bác sĩ phụ sản, dò theo manh mối mà truy hỏi. Trước mắt, tôi sẽ kín bưng như hũ nút. Nhưng, nếu cậu vẫn giấu tôi cái gì, tôi sẽ chẳng đảm bảo được điều gì đâu.

- Thành Công, trước giờ tôi không biết cậu lại tò mò đến thế đâu.

- Đó là vì tôi chưa gặp được mục tiêu khiến tôi hứng thú.

- Mục tiêu của cậu bị sai lệch rồi. – Giọng Trác Thiệu Hoa không có chút thiện cảm nào.

- Chính là không khó. – Thành Công nhếch mép.

- Tại sao?

Thành Công thu nụ cười lại, nghiêm túc trả lời:

- Cậu là anh em tốt của tôi, con heo kia lại cũng hợp ý tôi, ba người cộng lại vẫn hơn hai người.

Trác Thiệu Hoa chằm chằm nhìn anh ta, rất lâu sau, anh mới ngả người về phía sau:

- Tôi sẽ không cảm ơn đâu.

- Đừng có buồn nôn như thế.

- Trận chiến này có lẽ là trận chiến nguy hiểm nhất tôi đã từng gặp trong đời, mà tôi nhất định phải thắng.

- Tôi đồng ý. – Thành Công ngoáy tai, làm điệu bộ rửa tai lắng nghe.

Trác Thiệu Hoa trầm ngâm giây lát, bật cười lắc đầu:

- Số phận là cây bút như thế nào đây, sao lại có thể vẽ nên một bức tranh không tài nào tưởng tượng ra nổi như vậy? Cậu có lẽ chẳng thể nào tin được, mẹ đẻ của Gia Hàng lại là chị của cô ấy, còn bố đẻ của cô ấy, lại là dưỡng của mình... Ân Nam Phi!

Bàn tay đang ngoáy tai của Thành Công dờ ra, anh ta đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn không kìm chế được vẻ mặt đờ đẫn.

Trác Thiệu Hoa đặt những bước chân nặng nề lên trên bậc thềm, tiếng cười nói trong viện lọt qua khe cửa, vang lên rõ rệt.

- Phu nhân, Phàm Phàm chắc đến lúc đi tè rồi nhỉ? – Giọng thím Đường vút lên.

- Vừa mới tè xong. – Giọng Gia Hàng vừa trong vừa giòn. Nghe thấy giọng nói này, trái tim anh bỗng ầm ập trở lại, tiện tay đẩy cổng ra.

- Thiếu tướng Trác, trưa nay có cần chuẩn bị chút rượu vang không ạ? – Di Lữ hỏi. – Hôm nay là bữa cơm đầu tiên ở nhà vào năm mới đấy.

Anh gật đầu, nghe thấy tiếng đập bóng trong phòng làm việc.

Thím Đường cười:

- Phu nhân đang dạy Phàm Phàm chơi bóng rổ, hai người chơi vui vẻ lắm.

Để giữ ấm, mùa đông các cánh cửa đều đóng lại. Anh không vội mở cửa, mà đứng trên hành lang một lúc. So với mấy căn phòng khác, phòng làm việc rộng hơn một chút, không nhiều đồ đạc. Sofa bị đẩy vào góc tường, Phàm Phàm đang được ủ bằng một cái chăn mỏng giữa sofa, hai tay thả tự do. Lúc này, hai con mắt cu cậu đang mở tròn xoe, hai tay giơ cao khua khoắng, như đang muốn giúp cho ai.

- Một đội thi đấu có năm người, trong đó một người là đội trưởng, thành viên dự bị thông thường là bảy người, trong thời gian quy định, bên nào được nhiều điểm hơn là thắng. – Gia Hàng vừa nói vừa chuyển bóng đi hai vòng rồi dừng lại, quả bóng như dính vào tay cô, tung lên tung xuống, sang trái sang phải. – Mỗi cầu thủ chỉ được phép phạm quy bốn lần trong trận đấu, lần thứ năm sẽ bị đuổi khỏi sân, cho nên nhất định phải nắm vững. Nhóc thối, con hiểu chưa nào?

Cô hơi chu mỏ lên, Phàm Phàm tưởng mẹ định thơm mình, vội ngóc đầu lên, miệng chu ra chờ đợi.

Cô ranh mãnh chọt một cái, khoa trương chép miệng:

- Oa, hôn được giai đẹp rồi!

Phàm Phàm không biết là hiểu thật hay hiểu giả, những vấn đề rất đặc ý.

Đứng ngoài cửa sổ, Trác Thiệu Hoa không nỡ chớp mắt. Anh đã từng nói, Phàm Phàm là đứa trẻ hạnh phúc nhất, may mắn nhất trên thế giới này.

- Nhóc thối, học chơi bóng rất dễ, nhưng muốn chơi giỏi thì hơi khó nha, còn phải khổ luyện. – Gia Hàng đỡ Phàm Phàm ngồi dậy. – Thực ra, trên thế giới này, có rất nhiều con đường, dù con chọn con đường nào, cũng sẽ không bằng phẳng. Haizz, không trách trở thì còn gì là cuộc đời nữa! Với những người cố tình bởi móc hoặc làm tổn thương con, con cứ coi họ như không khí, bởi vì cuộc đời của con không liên quan gì tới họ, không cần phải phí thời gian... thủ trưởng?

©STENT: .luv-ebook

Trác Thiệu Hoa cúi đầu hít hà mùi mồ hôi trên người Gia Hàng, đặt lên môi cô một cái hôn thật sâu. Hôn, là không đủ, anh mút lấy đôi môi hồng thắm, dường như muốn nuốt trọn lấy cô.

Gia Hàng ngẩng nhìn anh, từ lúc bước vào phòng, miệng anh như khóa kín.

- Máy giờ về đến nhà? – Anh không nỡ rời xa đôi môi cô.

- Hôm nay bọn em đều dậy sớm, tám giờ tới Bắc Kinh, mười giờ về đến nhà.

Vậy từ tám giờ tới mười giờ? Trác Thiệu Hoa ôm cô, khe khẽ dài:

- Xin lỗi, anh suy nghĩ không chu toàn, để em phải chịu ảm ức rồi.

Gia Hàng cắn môi:

- Người phải nói xin lỗi là em.

- Đừng nói về mình như vậy. – Người anh run lên vì xót xa, thực ra cô mới là người phải chịu tổn thương.

- Cần, dù sao bà ấy cũng là bề trên, nhưng em lại không kìm chế được, em... đã lên giọng dạy dỗ bà ấy. – Cô chột dạ len lén nhìn anh.

- Dạy dỗ ai? – Anh bắn khoắn.

- Bà nội Phàm Phàm... Bà Ấu.

Trác Thiệu Hoa cảm thấy mình cần phải ngồi xuống, để Gia Hàng kể lại tình hình dạy dỗ của cô cho anh nghe. Anh dịch cái chân lên trên, ngồi thật may mắn, cúi đầu nói với Tiểu Phàm Phàm.

- Ngoan, đừng lên tiếng, để cô giáo Heo giảng bài nhé.

Gia Hàng chớp mắt một lúc lâu, ngượng nghịu kéo ghế ngồi xuống trước mặt hai người họ.

- Buổi sáng trời còn chưa tỏ đã có người gõ cửa, bên ngoài là hai người mặc quân phục, khiến em chẳng muốn hỏi gì thêm, đi theo họ về Bắc Kinh. Khi đó em sợ đỡ dẫn cả người, cảm giác như đang cơn binh biến trong phim lịch sử, sắp đổ vỡ nên phải sơ tán người nhà trước. Lại nhìn bác sĩ Thành, mặt mày cũng nghiêm trọng. Em tưởng ở đây thật sự đã xảy ra chuyện gì, ra sức cắn chặt môi, ôm chặt lấy Tiểu Phàm Phàm.

Trác Thiệu Hoa nhìn con trai trong lòng mình, rồi lại nhìn người con gái mắt xoe tròn trước mắt, anh có thể hình dung ra nỗi sợ hãi của cô ấy khi ấy.

- Vừa xuống xe, em phát hiện nơi đó là bệnh viện của bác sĩ Thành. Bác sĩ Thành muốn đi vào cùng em, nhưng người lính kia không cho, chỉ cho em và Tiểu Phàm Phàm đi theo. Bà Âu đang đứng trên hành lang, không biết là em bị lạnh hay là do sợ quá, không nói nổi một câu nào. Phàm Phàm thì lại ngủ lã. Bà Âu khẽ đẩy cửa một gian phòng bệnh, để em nhìn vào bên trong, em nhìn thấy trên giường có một người đang nằm, không nhìn rõ mặt. Bà ấy nói đó là cô Trác Dương. Hôm trước uống thuốc ngủ, tuy cứu được, nhưng vẫn tuyệt thực, mạng sống vô cùng mong manh. Sau đó, bà ấy nhìn em chằm chằm, hỏi em nhìn thấy những cảnh này thì nghĩ gì.

Lúc đó, anh vẫn đang nằm trên giường, không thể ngờ rằng mẹ anh lại ra chiều này. Anh áy náy, bất lực.

- Con sợ hãi buổi sáng bỗng biến thành một ngọn lửa, em nói tìm chỗ nào nói chuyện. Bà ấy nhìn em khinh thường, nói được. Em không bế Tiểu Phàm Phàm vào mà gửi con ở phòng y tá, nhờ y tá trực trông hộ.

- Không đợi em nói gì, bà Âu đã lên tiếng, nói em không chỉ thay đổi cuộc đời anh, mà bây giờ còn hủy hoại cả hôn nhân và mạng sống của bà Trác Dương. Đầu em giống như bị nổ tung lên, không còn để ý gì đến phép tắc nữa, hoặc có thể nói lời của bà ấy đã thổi bùng lên ý chí trong em. Em đã từng tham gia thi hùng biện, khi kích động sẽ nói rất nhanh. Em nói cuộc đời của mỗi người đều chỉ thuộc về bản thân họ, không ai có thể nhúng tay vào. Em chỉ cần chịu trách nhiệm với cuộc đời em, không có nghĩa vụ chịu trách nhiệm cho cuộc đời người khác. Khi chúng ta đăng ký, trong tay anh có súng, còn em thì không, tức là không tồn tại khả năng em ép buộc anh, đương nhiên anh cũng không dùng súng ép buộc em. Em đã từng suy nghĩ rất kỹ, em có thể hoàn toàn chịu trách nhiệm với những hành vi của mình. Sự kết hợp của chúng ta là dân chủ, hòa bình, hữu hảo.

- Một cuộc hôn nhân tan vỡ, thông thường là xuất hiện vấn đề mang tính nguyên tắc hoặc bạo hành, hay sự khác biệt về thói quen, em không phải là thành viên trong gia đình bà Trác Dương, liên quan gì đến em chứ? Nếu cứ nhất định muốn nói vấn đề huyết thống, được coi như cha làm con chịu. Hai mươi ba năm nay, ông ấy chưa từng làm trọn nghĩa vụ làm cha với em dù chỉ một ngày, hà cớ gì em phải trả nợ thay ông ta? Ngoài ra, em cho rằng cuộc hôn nhân dễ dàng tan vỡ cũng giống như những công trình xây dựng bị rút ruột trong xã hội, là vấn đề chất lượng, vốn là tình yêu không đủ sâu sắc, là họ không tin tưởng lẫn nhau, đừng có đổ tội cho người khác. Bà Trác Dương không còn muốn sống, đổ hoàn toàn là hành vi cá nhân, em có người làm chứng, em hoàn toàn không phải là kẻ tình nghi phạm tội.

Dường như cô nói liền một mạch cả một đoàn dài như vậy, gương mặt nhỏ nhắn bừng sáng lấp lánh, khiến người ta không rời mắt được.

- Có phải là hơi kích động không?

Dù gì bà Âu cũng là mẹ của thủ trưởng, khi đó máu cô dồn lên đầu, không để lại cho bà một đường lùi nào.

- Chỉ thế thôi? – Lẽ ra anh nên đứng dậy rót cho cô một ly nước, nhưng anh không nỡ rời đi, dù chỉ một giây.

Gia Hàng cười ha ha, vò vò đầu, đúng là không qua được cơn mắt thần của thủ trưởng rồi!

- Bà Âu hỏi với thân phận hiện nay của em, còn ở lại bên anh em sẽ không cảm thấy hổ thẹn hay khó xử sao? Em nói em không cảm thấy thế. Em lại nói thêm một câu, là phu nhân của đại thủ trưởng, bà ấy thích lạm dụng chức quyền là việc của bà ấy, đừng có kéo em theo. Em còn phải bảo vệ hình tượng của anh, anh là bố Phàm Phàm, phải làm gương cho Phàm Phàm nữa. Chú Triệu Bản Sơn[4] đã nói rồi, sau lưng một người đàn ông thất bại chắc chắn có bóng dáng một người phụ nữ làm hỏng chuyện. Đại thủ trưởng có sự nghiệp thành công, nhưng để cho bà ấy mặc sức làm càn, cũng coi như là khuyết điểm. Bà ấy muốn tìm em thì cứ gọi điện, nể mặt anh em sẽ ngoan ngoãn trình diện, tuyệt đối không bỏ chạy giữa đường, việc gì phải cho người đi áp giải em? Em... hình như câu này em nói nặng nề quá, mặt bà ấy biến sắc, cả người run lên. Bà ấy nói em hỗn láo xác xược, không được dạy dỗ, không biết phép tắc, từ trước tới giờ chưa từng nghĩ cho anh. Những điều này em đều cười trừ cho qua, bà ấy là bề trên, em nhường bà ấy vài câu, không cần phải đáp lại.

[4] MC nổi tiếng của Trung Quốc.

Cô dè dặt nhìn sang, thủ trưởng không cười, cũng không giận, vẻ mặt rất bình thản. Tiểu Phàm Phàm gặm ướm cổ áo anh, thím Đường nói có thể cu cậu sắp mọc răng. Thấy cô ngừng lại, cu cậu nhả cổ áo ra, toét

miệng cười với cô. Cô tự an ủi rằng đó là cậu nhóc đang cố vũ cô!

Mẹ cả đời này chưa từng bị người ta hét vào mặt, chắc chắn là rất tức tối và căm phẫn. Cô nhóc này rất cuộc vẫn còn trẻ, bài giảng này có hơi lỗ mãng, hơi nóng nảy, không lưu tâm đến phương pháp, nhưng câu nào câu nấy đều rất có lý. Anh nên khen ngợi cô, nhưng đối phương là mẹ ruột của mình, anh đành phải giữ lại trong lòng. Nhưng nhờ những câu nói này, mây đen trong lòng đã hoàn toàn tan biến. Lẽ ra anh nên nghĩ tới từ sớm, cô là con heo biết bay, không phải là bông hoa mong manh trong lồng kính.

- Còn em, có tin tưởng anh tuyệt đối không? – Lòng mày anh giãn ra, giọng nói mềm đi.

- Anh giấu em trở về Bắc Kinh một mình, rốt cuộc là đi làm gì? Chỉ đi thăm cô anh thôi sao? – Cô không đáp mà hỏi ngược lại.

Anh cười bình thản, tâm tư cô nhóc này quá tinh tế, không giấu được!

- Em không tán thành cách làm của anh đâu, thủ trưởng.

Anh im lặng.

- Chuyện này liên quan đến cả hai chúng ta, phần của em, em tự gánh vác được, không cần anh phải giành. Hơn nữa người làm sai không phải là chúng ta, tại sao lại phải tới giải thích, phải bao dung với họ? Cứ như là đang chột dạ vậy. Em cũng từng mù mịt, từng băn khoăn, đó là vì em chưa nhìn rõ anh, là bởi vì con đường chúng ta cùng đi không phải là con đường thông thường. Nhưng trên con đường này, em đã thấu hiểu anh, anh đối với em... là thật lòng, vậy thì tại sao lại phải bận tâm đến những chuyện khác? Em không phải là con khỉ chui ra từ hòn đá, bố mẹ về mặt sinh học chẳng lẽ lại hơn bố mẹ đã nuôi dưỡng em nên người sao? Hơn nữa chị hai... thương em như mẹ, việc gì phải lẩn tránh chuyện xưng hô? Môi trường trưởng thành của em rất tốt, học hành nghiêm chỉnh, không chán chường, không trở thành cặn bã xã hội. Em và thủ trưởng ở bên nhau, lẽ ra nên quang minh chính đại, cây ngay không sợ chết đứng... ôi!

Thủ trưởng lại chặn đứng những lời cô định nói, anh dùng đầu lưỡi quần chặt lấy cánh môi cô, điên cuồng xâm nhập, cuộn chặt, mơn man, khuấy đảo, khiêu vũ trong miệng cô, hoàn toàn quên mất trong lòng mình đang có một người khác.

Tiểu Phàm Phàm khóc toáng lên, cậu nhóc bị ép chặt, lại bị hơi thở nặng nề và lồng ngực phập phồng của bố dọa cho chết khiếp.

Gia Hàng giãy giụa đẩy anh ra, cuống quýt bế Tiểu Phàm Phàm lên. Mồm cậu nhóc méo xệch, như đang kể tội. Mắt cô trợn ngược lên, hằm hằm lườm sang bên cạnh.

Ánh mắt sâu thẳm, dịu dàng vô hạn.

- Đó không phải chột dạ, mà là lo lắng, là sợ hãi. Trước khi tới sơn trang, em nhạy cảm mà yếu ớt, đột ngột xảy ra một chuyện lớn như vậy, anh lo em không chịu đựng nổi, nếu lại gây thêm áp lực từ bên ngoài cho em. Chưa biết chừng em sẽ vấy tay bỏ đi, không mang theo cả một áng mây[5]. – Anh cười khê. – Cô giáo Heo ơi, em hiểu lầm cô mất rồi!

[5] Mượn ý trong bài thơ Tạm biệt Cambridge của Từ Chí Ma: “Tôi phất tay áo không mang theo dù một áng mây” (Tạm dịch).

Tuần trăng mật này diễn ra thật đúng lúc.

Gia Hàng đổ mặt, nhìn sang nơi khác, vờ như đang lau nước mắt cho Phàm Phàm, lẩm bẩm:

- Phải cho người ta thời gian chấp nhận những chuyện mới mẻ.

- Không vội, không vội!

Có cả đời.

Anh ôm cô vào lòng.

©STENT: .luv-ebook

Sáng hôm sau, Trác Thiệu Hoa nói hôm nay đưa Phàm Phàm tới thăm ông bà ngoại! Gia Hàng tỏ vẻ bối rối, nhưng không phản đối.

Chỉ có mấy ngày mà Gia Doanh như già sạm hẳn đi, Gia Hàng ngồi trước mặt chị, phát hiện tóc chị đã có vài sợi bạc, những nếp nhăn trên trán và ở khóe mắt cũng nhiều hơn.

- Hồi trước mỗi lần đến Tết đều tút tát lại một chút, năm nay thì không, chẳng giấu nổi nữa rồi. – Gia Doanh gầy gầy vài sợi tóc, thần thờ nhìn Gia Hàng.

- Sau này... em phải gọi chị như thế nào đây? – Gia Hàng xoay xoay cốc trà trong tay.

- Cũng giống như trước, vẫn gọi là chị... Hàng Hàng, không có gì thay đổi hết. – Gia Doanh ngẹn ngào.

Bà Gia đang bế Phàm Phàm, ông Gia đang nói chuyện với Trác Thiệu Hoa, mắt cả hai người đều ngân ngấn nước.

Gia Hàng gật đầu:

- Thực ra không cần phải lo cho em, em... có thể tiếp nhận được một bí mật lớn như vậy, nhất định cũng có thể thích ứng được với hoàn cảnh tưởng như ngặt nghèo của nhà thủ trưởng. Hôn nhân không phải là chuyện của hai người, mà là chuyện của hai gia đình. Chị, không phải ai cũng có thể chấp nhận cái mới như em và thủ trưởng, chị không cần thúc giục, cũng không cần phải nghĩ ngợi nhiều, chúng ta cứ từ từ, được không?

So với mấy ngày hôm trước, tâm tình Gia Doanh đã hoàn toàn khác hẳn. Nếu lần này không nhờ có Trác Thiệu Hoa, chị không thể tưởng tượng nổi Gia Hàng có còn bước chân qua cánh cửa này, có còn gọi chị là chị nữa hay không.

Như thể hồi sinh từ trong cái chết, tất thấy khúc mắc và ân oán đều tan biến cùng khói mây.

- Bao lâu cũng không thành vấn đề, chị đợi được. – Chị yêu thương nắm tay Gia Hàng, gọi Trác Thiệu Hoa lại. – Thiệu Hoa, những chuyện trước đây, là do chị tầm nhìn hạn hẹp, chị nên tin tưởng cậu.

Trác Thiệu Hoa nhìn bà mẹ vợ trẻ, khóe miệng hơi cong lên:

- Không ạ, nếu đổi lại em là chị, em sợ em sẽ còn quá đáng hơn cả chị. Cảm ơn chị đã cho em cơ hội, em sẽ trân trọng Gia Hàng.

Ở bên này, Tử Nhiên nhét một bao lì xì vào tay Phàm Phàm:

- Ê, cái này cho nhóc đi mua đồ ngon, nhớ đấy nhé! Sau này phải có phong độ, đừng lúc nào cũng chảy nước dãi, nhìn thấy bề trên phải biết lễ độ, biết chưa?

Tiểu Phàm Phàm cầm bao lì xì ngấm ngấm, sau đó nhét thẳng vào mồm.

Mọi người kêu toáng lên, cu cậu giật bắn mình ngược lên, đôi mắt đen láy đảo xung quanh, khoái chí cười khanh khách.

Những người khác cũng bật cười theo.

Ba người ăn cơm xong bèn về nhà, xe vừa ra khỏi cổng tiểu khu, Trác Thiệu Hoa liếc nhìn ra ngoài, chạy chậm lại. Chiếc Lexus của ông Án Nam Phi đang đỗ ở bên đường.

- Anh qua chào một câu. – Anh nói với Gia Hàng.

Gia Hàng không ngẩng đầu lên, chỉ ừ khê với Phàm Phàm đang ở trong lòng.

Ông ấy là bậc cha chú của thủ trưởng, chào hỏi là điều nên làm, cô sẽ không vô duyên vô cớ mà ngăn cản. Nhưng dù chị hai có nói khi đó hai người họ thật lòng yêu nhau nên mới sinh ra cô, nhưng cô không tin. Đó chỉ là chị hai đơn phương tình nguyện nghĩ như vậy, nếu thật sự là yêu, ông ta đã không nở rời xa chị. Cho dù là bắt buộc phải chia ly, thì cũng nên luôn luôn cho đối phương biết được tin tức của mình. Ông ta không làm gì hết, hai mươi ba năm sau bỗng nhảy vọt ra, muốn gánh vác trách nhiệm làm cha, cô không cần.

Trác Thiệu Hoa trở về rất nhanh, đưa mắt nhìn cô, không nhắc tới ông Án Nam Phi nữa chữ.

Chiếc xe tiến vào khu tập thể quân đội, điện thoại của anh reo lên, anh đỗ xe lại, bảo Gia Hàng và Phàm Phàm vào nhà trước.

Chưa tới mười phút sau, Gia Hàng nghe thấy anh gọi tên cậu lính cần vụ, nói lập tức tới Bộ một chuyến.

Gia Hàng ngoảnh lại, thấy anh xách máy tính từ phòng dành cho khách bước ra:

- Tối gặp!

Anh tiến lên xoa đầu cô, diêm đạm nhắm mắt lại.

28. Chương 28: Người Ta Nhớ Ở Vùng Nước Biếc

Buổi tối, người gặp Gia Hàng không phải là Trác Thiệu Hoa, mà là ông Trác Minh.

Dì giúp việc nhà họ Trác gọi điện vào di động của Gia Hàng, nói thủ trưởng mời cô tới ăn cơm tối, đặc biệt dặn dò chỉ một mình cô thôi.

Gia Hàng hiểu quy tắc, chỉ nói với thím Đường rằng cô đi siêu thị, bữa tối sẽ giải quyết ở ngoài.

- Hàng Hàng, tết nhất mà phải ăn cơm cháo đạm bạc với ông già này, con phải chịu tủi thân rồi! – Ông Trác Minh ân cần mà thân thiết, khiến ý chí chiến đấu của Gia Hàng dần dần tiêu tan.

- Con muốn ăn bữa cơm này lâu lắm rồi, mấy ngày hôm nay ăn nhiều dầu mỡ quá. – Gia Hàng tình nghịch nháy mắt, chỉ vào bát cháo trắng với dưa chuột muối và gỏi sứa đơn giản trên bàn. Ông Trác Minh ngoại trừ giọng nói hơi nghèn nghẹt ra, khí sắc vẫn tốt.

- Ha ha, đúng là đứa bé ngoan. Không biết sau này Phàm Phàm có ngoan như con không đây? – Ông Trác Minh ăn một bát cháo, mồ hôi lấm tấm trên trán, trông ông có vẻ hơi yếu.

- Nó là thằng nhóc xấu xa. – Giọng Gia Hàng thoáng chút tự hào.

Trên bàn ăn chỉ có cô và ông, bà Âu Xán không biết đã đi đâu. Ông đứng dậy vào nhà vệ sinh lấy một cái khăn nóng lau mặt:

- Đừng nói nữa, ta rất nhớ thằng nhóc đó. Nếu không phải bị cấm, tối nay ta đã bảo con bế nó tới đây chơi rồi. Nó không nhớ ta đâu nhỉ?

Gia Hàng hơi ngẩn ra:

- Nó nhớ ai cũng chẳng nói, toàn để ở trong lòng.

Ông Trác Minh bật cười sảng khoái.

Ông không múc thêm cháo, gọi dì giúp việc mang trà lên. Dì ấy chỉ mang nước sôi lên, nói là buổi chiều vừa uống thuốc, uống trà vào sẽ không tốt. Ông Trác Minh cười cười, không phản đối.

- Bố mẹ con khỏe không? Ăn Tết ở đâu?

- Ở nhà chị hai, tối qua con và bố Phàm Phàm cũng tới đó ăn cơm, Phàm Phàm nhận được hai bao lì xì to.

Mắt ông nheo lại:

- Con đang nhắc khéo ta là ông nội keo kiệt đó hả?

Gia Hàng cười:

- Con chẳng nói gì hết ạ!

Ông hừ một tiếng:

- Đã nói toẹt ra như thế mà còn chối. Biết rồi, phần của thằng nhóc không thiếu được đâu. Nói ra thì lâu lắm rồi nhà họ Trác không phát bao lì xì rồi, không biết đi giúp việc có tìm được không nữa.

- Ở siêu thị có bán ạ.

Ông trừng mắt:

- Con sốt ruột vậy cơ à?

- Không ạ, đợi một lát cũng chẳng sao.

- Thủ trưởng. – Một người lính cần vụ đứng bên ngoài nhà ăn, dáng đứng thẳng tắp.

- Mang đến rồi? – Ông nghiêm trang ngược nhìn lên.

- Dạ!

- Hàng Hàng tới đây, ta có chuyện này muốn thỉnh giáo con. – Ông Trác Minh đứng dậy, vẫy tay với cô.

Thỉnh giáo? Gia Hàng không hiểu.

- Đừng tưởng ta không biết con là thiên tài IT. – Ông nhướn mày đầy ẩn ý.

Trong thư phòng dựng một màn chiếu lớn, anh lính cần vụ đã mở máy tính lên.

- Thủ trưởng, cứ bắt đầu ạ?

- Ủ! – Ông chỉ về sofa, bảo Gia Hàng ngồi xuống, sau đó bảo anh lính đóng cửa, ra ngoài.

Gia Hàng đầu óc mù mịt, trên màn hình xuất hiện một phòng họp, có một hàng người ngồi quay lưng lại phía họ. Cô nhìn ông dò hỏi.

Ông ra hiệu cho cô đợi một lát.

Lại có mấy người bước vào, Gia Hàng nhìn chăm chăm vào Trác Thiệu Hoa đi đầu tiên, mắt tròn xoe, cảm giác da đầu đau nhói.

- Xin lỗi đã để các vị đợi lâu. – Trác Thiệu Hoa đặt chiếc máy tính trong tay lên trên bàn, gật đầu chào mọi người, giới thiệu mấy người đi cùng với anh, thì ra là mấy chuyên gia an ninh mạng.

Những người đang ngồi đứng dậy, vừa rồi nhìn thoáng qua nên không nhận ra, giờ Gia Hàng đã nhìn thấy Chu Văn Cẩn trong số họ.

- Báo cáo thủ trưởng, vụ án hoa diên vĩ xanh đã kết thúc rồi.

Trác Thiệu Hoa gật đầu, bảo anh ta tiếp tục.

Chu Văn Cẩn đi tới đầu bàn, sau lưng anh ta cũng có một màn hình lớn, trên đó là một biển hoa diên vĩ xanh tràn ngập núi đồi.

- Ba năm trước, hoa diên vĩ xanh đã từng xuất hiện trên mạng dưới hình thức lừa giỡn, sau đó liền mai danh ẩn tích, cho tới tận mùa đông năm ngoái lại tái xuất. An ninh mạng là một công trình vừa phức hợp vừa phức tạp, không thể đảm bảo không bao giờ sai sót, cũng với đạo lý đó, cho dù là hacker tài giỏi tới mức nào, cũng sẽ vẫn để lại dấu vết, chỉ là khó phát giác mà thôi. Tôi đã mất mười hai ngày để phục hồi các file lịch sử tường lửa của các ngân hàng bị tấn công, tìm ra được file ghi chép hoạt động đã bị kẻ tấn công xóa bỏ, khôi phục được gói dữ liệu ban đầu. Tất cả mọi thông tin đều chỉ về cùng một nơi, cũng ăn khớp với đối tượng mà tôi truy tìm năm xưa. Chúng ta đều đã đánh giá quá cao kẻ tấn công, hoặc giả là cô ta quá trắng trợn, cho rằng nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

Tất cả mọi người đều nín thở, chăm chú nhìn Chu Văn Cẩn.

Khóe miệng anh ta nhếch lên một nụ cười mỉa mai, anh ta quay sang Trác Thiệu Hoa:

- Kẻ tấn công lần này chính là phụ nhân hiện giờ của Trác Thiệu Hoa. – Gia Hàng. Bà Gia Hàng tốt nghiệp khoa máy tính trường Bắc Hàng, trong thời gian theo học ở trường đã nổi danh vì sở trường tấn công các trang mạng của mình, điều này chúng tôi cũng đã tìm những người có liên quan để chứng minh. Loài hoa

bà Gia yêu thích nhất là hoa diên vĩ xanh, bảo vệ màn hình của bà ta bao nhiêu năm nay đều không thay đổi, vẫn lấy hình nền là hoa diên vĩ xanh.

Căn phòng họp bỗng vang lên những tiếng hít sâu, mọi ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Trác Thiệu Hoa.

Anh cực kỳ cực kỳ bình tĩnh, lông mày không nhíu lại dù chỉ một chút.

- Trung úy Chu, đồng chí có thể xác nhận Gia Hàng cũng chính là hacker đã lừa giỡn ba năm trước?
- Theo suy luận và phương thức hành động, thì có lẽ là đúng.
- Ý cậu là cậu không thể chắc chắn được hai người này là một?
- Ba năm trước, sức ảnh hưởng của chuyện kia không lớn, dấu vết cũng không thể tra lại được, tôi... không thể, nhưng mỗi một hacker đều có một sở thích riêng, một khi đã xác định hình đại diện của mình, thì sẽ không thay đổi.
- Cũng không có ngoại lệ, đúng không? – Trác Thiệu Hoa hỏi.

Chu Văn Cẩn trầm ngâm giây lát:

- Vâng!

Trác Thiệu Hoa nhìn anh ta không chớp mắt trong vòng mười giây, sau đó đột ngột đưa mắt nhìn mấy vị chuyên gia an ninh mạng, tiếp đó, mấy người họ cùng nhau vỗ tay.

- Trung úy Chu, chúc mừng cậu đã vượt qua đợt diễn tập tác chiến của đội Kỳ binh mạng, biểu hiện của cậu hết sức xuất sắc. – Trác Thiệu Hoa từ từ mở cặp, lấy chiếc máy tính xách tay trong đó ra.

Cùng với tiếng nhạc hiệu khởi động máy, màn hình dần sáng lên, một đóa hoa diên vĩ xanh xuất hiện, rồi lại một đóa nữa... điểm lẹ lóa mắt.

Chu Văn Cẩn không thể che giấu nỗi vẻ bàng hoàng trên gương mặt:

- Thủ trưởng, tôi không hiểu lời anh nói lắm...

Trác Thiệu Hoa mỉm cười nhạt, gật đầu với vị chuyên gia ngồi bên cạnh:

- Chuyện này phải mời chuyên gia Tô đây giải thích một chút, anh ấy là người thực thi chính của dự án, chúng tôi đều nghe theo sự chỉ huy của anh ấy!

Chuyên gia Tô xua tay:

- Đâu có, đâu có, thiếu tướng Trác quá lời rồi. Nếu Thiếu tướng Trác đã điểm binh, vậy tôi cung kính không bằng tuân lệnh. – Anh ta đứng dậy, nhìn Chu Văn Cẩn rồi lại nhìn những cán bộ của Bộ Công nghệ Thông tin. – Những bộ ngành mà từ trước tới nay tin tặc thích khiêu khích là tài chính và quân sự, công tác bảo mật của các ngành này tuy hết sức dày đặc, nhưng không thể tránh khỏi sơ hở, như trung úy Chu đã nói, không ai có thể đảm bảo hoàn toàn không có sai sót. Trong quân sự có cách nói trinh sát và phản trinh sát, cho nên chúng tôi nghĩ, phải chăng nên mô phỏng một cuộc phản tấn công để kiểm tra năng lực ứng phó của các bộ ngành, cũng để kiểm tra năng lực tác chiến của các nhân viên mới của đội Kỳ binh mạng. Chúng tôi liền thực hiện một cuộc diễn tập quy mô nhỏ, lấy đối tượng là một số ngân hàng lớn. Thực tế chứng minh, mạng lưới bảo mật của mấy ngân hàng lớn này chẳng kiên cố gì cho cam, cố vấn an ninh của bọn họ cũng chẳng cao siêu, chúng tôi dễ dàng phát hiện lỗ hổng bảo mật của họ. Để cuộc diễn tập được giống hệt như thật, chúng tôi đã mượn máy tính của Trác phụ nhân để thao tác. Những việc khác, không cần phải nói tới nữa, mọi người đều là người trong ngành cả. Trung úy Chu thực sự là người xuất sắc của đội Kỳ binh mạng, thật đáng chúc mừng!

Về mặt chuyên gia Tô lộ vẻ tán thưởng.

Chu Văn Cẩn chỉ cảm thấy mình như đang giẫm lên một tấm thảm bông, không có chút cảm giác chân thực nào. Anh ta không ăn không ngủ để phục hồi dữ liệu, điên cuồng truy tìm dấu vết trên mạng lưới mênh mông, sau khi phát hiện, anh ta day dứt, mâu thuẫn, đau khổ... kết quả, lại chỉ là một trận diễn tập!

Như vậy, Heo không phải là hacker?

Như vậy, anh ta không dồn được người đàn ông có nụ cười nhìn xa trông rộng kia trở nên hoảng loạn.

Như vậy, Heo sẽ không còn có cơ hội trở thành Heo của riêng anh ta nữa?

- Tại sao lại dùng hoa diên vĩ xanh để xuất hiện? – Anh ta hỏi Trác Thiệu Hoa.

Người trả lời vẫn là chuyên gia Tô:

- Ha, không phải cậu đã từng nói sao, Trác phu nhân thích hoa diên vĩ xanh, chúng tôi linh hoạt, sử dụng luôn.

Trên màn hình lớn, gương mặt Chu Văn Cẩn rúm lại vì bàng hoàng.

Ông Trác Minh ấn bàn phím, màn hình vụt tắt.

- Tất cả đều hoàn toàn kín kẽ, rất hoàn mỹ, ý ta là lần diễn tập lần này. – Ông quay mặt về phía Gia Hàng.
- Con đánh giá thế nào?

Ánh mắt Gia Hàng vẫn dừng lại trên màn hình, dường như vẫn còn đang chờ đợi diễn biến tiếp theo:

- Đại thủ trưởng...

- Chắc con cảm động lắm nhỉ! – Ông Trác Minh nói chậm rãi, như đang nói ra từng từ một.

Cô ngược lên, bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của ông, cô bất giác đứng thẳng dậy.

- Sao lại không cảm động cơ chứ? Như thế này, trò đùa của con ba năm về trước sẽ không còn ai nhắc đến nữa, hoa diên vĩ xanh mà mọi người biết đến thực chất chính là một hành động quân sự, dễ dàng biến bã rượu thành tinh túy. Thiệu Hoa con trai ta, về điểm này ta không thể không tự hào mà nói rằng, nó hết sức có tài năng quân sự, hiểu mưu kế, giỏi sắc lược.

Gia Hàng hoảng loạn quay mặt đi:

- Sao bố biết...

- Sao ta biết hoa diên vĩ xanh ba năm trước là con chứ gì? Sao ta biết vị trung úy Chu đó là người yêu của con thời Đại học? Sao ta biết lần diễn tập quân sự khiến Thiệu Hoa lao tâm khổ tứ này thực ra là muốn bảo vệ con? Hàng Hàng, con quên ngoài việc là ông nội Phàm Phàm ra, ta còn là ai sao?

Mặt Gia Hàng trắng bệch như tờ giấy.

- Con nói cho ta biết, Thiệu Hoa bây giờ có còn là một người lính hay không? – Ông chấp tay sau lưng, đi vòng quanh phòng, không hẳn là ông đang tức giận, nhưng khí chất uy hiếp người khác kia, lại khiến Gia Hàng không rét mà run.

- Thiệu Hoa trước đây, không hẳn là ưu tú nhất, nhưng ít nhất nó còn lạnh lùng, tỉnh táo, mỗi giây mỗi phút nó đều biết mình đang làm cái gì. Còn bây giờ? – Ông dừng lại, lạnh lùng nhìn Gia Hàng. – Quân nhân thì phải có quân lệnh và kỷ luật, nó đã hoàn toàn quên sạch. Nó lấy việc công mưu việc riêng, cố tình trái luật, nó đã hoàn toàn mờ mắt vì con, hoàn toàn bị cái gọi là tình yêu làm mê muội. Nó thông minh không để cho người ta nắm thóp, nhưng ta là cha nó, ta nhìn thấy rất rõ. Gia Hàng, đầu tiên là con chưa cưới đã có thai, nó hứng chịu hậu quả bị kỷ luật, kết hôn với con, ta cũng âm thầm thừa nhận. Bây giờ lại xảy ra chuyện này. Muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Một vị thiếu tướng như vậy, còn đáng để người khác tôn trọng, tín nhiệm, xem trọng nữa hay không? Nghề nghiệp và tài năng quân sự của nó sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy diệt, nó đã đánh mất chính bản thân mình.

Ông từ từ nhắm mắt lại:

- Hàng Hàng, con có thể cảm nhận được nỗi đau của người làm cha như ta không?

Gia Hàng thật muốn nói đại thủ trưởng đã quá coi trọng cô rồi, hồng nhan họa thủy ít nhất cũng phải có một chút điều kiện, cô một là không nhan sắc, hai không tài nghệ, nhưng... Cô lại không đủ sức nói như vậy, thủ trưởng hình như thật sự là vì cô.

Vì cô mà chịu kỷ luật, vì cô đánh mất nguyên tắc...

Mùa hè năm Chu Văn Cẩn ra nước ngoài, tâm trạng cô suy sụp cùng cực. Trò chơi đã không còn đủ chỗ cho cô phát tiết, thật sự mang theo tâm lý đùa giỡn, cô tấn công vài trang mạng lớn. Cô chỉ khiến ấy trang web đó tê liệt vài giây, hoa diên vĩ xanh vừa xuất hiện là lại khôi phục lại như cũ. Cô như một đứa trẻ con, chỉ muốn đùa chơi vui vẻ, không nghĩ tới sẽ có hậu quả gì. Cô tưởng rằng không ăn cắp dữ liệu, trang web không bị tổn thất gì, thì chắc chắn sẽ không để lại hậu quả gì.

Hết kỳ nghỉ hè, cô cũng quên luôn chuyện này.

Hoa diên vĩ xanh tái xuất giang hồ, cô đứng ở góc độ xem kịch vui, khinh thường hậu bối không sáng tạo, cũng không suy nghĩ sâu xa hơn, cho tới khi Chu Văn Cẩn tìm cô, ngầm ám chỉ đó là hành động của cô. Cô không hề hoảng sợ, chỉ cảm thấy lòng lạnh giá. Hoa diên vĩ xanh là kỷ niệm chung của cô và anh ta, nhưng anh ta đã phá hủy như thế.

Cô không biết hoa diên vĩ xanh là ai, nhưng biết được một khi Chu Văn Cẩn đã mặc định mục tiêu là cô, tất sẽ đổ tội.

Thì ra... Chu Văn Cẩn không sai, nhưng vẫn đã đổ tội.

Ông Trác Minh đau lòng tới mức nào, cô có thể hiểu được một chút, nhưng còn cô, ông có thể hiểu được bao nhiêu?

- Đại thủ trưởng, nếu ngài không phải là anh trai của bà Trác Dương, ngài có nói với con những điều này không? – Câu này thật khó lọt tai, nhưng cô vẫn muốn hỏi cho rõ.

Ông Trác Minh thở dài:

- Ta già rồi, nhưng chưa hề đồ đến mức đem hết sai lầm của đời trước đổ lên đầu đời sau. Chuyện tình cảm, được mất tùy duyên. Chuyện của Trác Dương và Ân Nam Phi, hãy để bọn họ tự giải quyết. Con bị liên đới tới chuyện này, ta cho rằng đó là sự đùa bỡn của số phận.

- Ngài có từng nghĩ rằng đó là do chị con khiến ông ta bày mưu, để thủ trưởng mắc bẫy? – Cô hỏi đùa.

- Nếu thật sự chị con muốn gài bẫy, thì người mắc bẫy nên là Ân Nam Phi.

Gia Hàng cười, đại thủ trưởng đúng là đại thủ trưởng, sẽ không bị những chuyện linh tinh vụn vặt ảnh hưởng đến cách nhìn nhận của mình, ánh mắt ông độc đáo mà chuẩn xác.

- Đại thủ trưởng, ngài muốn con phải làm thế nào?

Ông Trác Minh thở dài, đi tới trước bàn làm việc, rút từ trong đó ra một cặp hồ sơ đưa cho cô.

- Xin hãy trả lại Thiệu Hoa trước đây cho ta!

Đại thủ trưởng dùng từ “xin”, vẻ mặt lại nghiêm trang thế kia, cô muốn cười, khước miệng nhếch lên, rớt xuống hai hàng nước mắt.

Cuộc họp diễn ra trong Bộ Công nghệ Thông tin, cuộc diễn tập kết thúc hoàn hảo, lãnh đạo Vụ An ninh đề xuất tất cả những người tham gia lần này liên hoan một bữa.

Tối nay, không có nhiệm vụ, không có áp lực, lại đúng dịp năm mới, thực sự là thả lỏng đúng nghĩa, có mấy người gục ngay tại trận.

Chu Văn Cẩn không chủ động đứng dậy mời rượu, khi người khác mời, anh ta chỉ nhấp môi một chút. Khi buổi liên hoan kết thúc, anh ta là một trong số ít những người còn tỉnh táo, trong đó cũng bao gồm cả Trác Thiệu Hoa.

- Con trai tôi hư lắm, tôi mà đụng đến một tẹo rượu thôi là nó không cho tôi bế liên. – Mặt anh ánh lên nét rạng rỡ của người làm bố.

- Vậy thì để Trác phu nhân vất vả một tối vậy. – Vụ trưởng Vụ An ninh cầm lấy ly của anh, định rót thêm rượu.

Trác Thiệu Hoa khéo léo từ chối:

- Ban ngày cô ấy đã vất vả lắm rồi, buổi tối nên đến lượt tôi trực.

- Thiếu tướng Trác, phu nhân công tác ở đâu? – Không biết ai hỏi.

Trác Thiệu Hoa dùng trà thay rượu, cười với mọi người:

- Xin mọi người chú ý tới trò chơi quy mô lớn dành cho nữ giới Lệ nhân hành của công ty Trì Sánh sẽ ra mắt trong năm nay, đó chính là tác phẩm của cô ấy.

- A, là trò chơi dành cho nữ giới sao, đây đúng là đỉnh cao trong lĩnh vực trò chơi, người thường không dám đụng đến đâu. – Có người đùa.

Mặt anh toát lên vẻ dịu dàng:

- Cô ấy sẽ không để mọi người phải thất vọng.

- Thật mong chờ!

Một đoàn người túm tụm bước ra khỏi khách sạn, trên trời cao, ánh trăng lạnh lạnh đã mấy ngày không lộ dạng đang tỏa ánh sáng nhàn nhạt, hòa cùng với ánh đèn đường, lung linh như nước chảy.

Đợi mọi người lên xe hết, Trác Thiệu Hoa mới đi về xe của mình.

- Thiếu tướng Trác. – Phía sau có người gọi anh.

Anh nhắm mắt, xoay người lại, ôn hòa nhìn Chu Văn Cẩn:

- Không phải vừa rồi trung úy Chu đã lên xe rồi sao?

- Tôi muốn mời Thiếu tướng Trác một ly cà phê.

Gương mặt Trác Thiệu Hoa chìm trong bóng tối, không nhìn rõ sắc mặt, anh ta vội nói thêm một câu:

- Trước mặt anh không phải là trung úy Chu, chỉ là sư huynh của Gia Hàng.

- Được! – Trác Thiệu Hoa quay đầu nói vài câu với Tiểu Dụ, Tiểu Dụ gật đầu, lái xe đi.

Họ vào một quán cà phê do một người Bỉ mở ở gần đó, cả hai cùng đồng thanh gọi một ly cà phê đen.

- Tối nay tôi không ngủ ngon rồi. – Khi cà phê được đưa lên, Chu Văn Cẩn dùng muỗng khuấy, ngược mắt lên nhìn Trác Thiệu Hoa.

- Phần khởi quá hả, có thể hiểu được. Nhưng cậu làm thêm nhiều ngày rồi, vẫn cần nghỉ ngơi cho khỏe. – Giọng Trác Thiệu Hoa không nhanh không chậm.

- Thiếu tướng Trác cảm thấy tôi sẽ phần khởi sao?

- Không thì sao?

- Đây không phải là phòng họp của Bộ Công nghệ Thông tin, tôi và anh không phải là mối quan hệ cấp trên và cấp dưới, chỉ là hai người đàn ông cùng quan tâm đến Gia Hàng. Hình như, về cái gọi là diễn tập của ngày hôm nay, anh nên cho tôi một lời giải thích.

Trác Thiệu Hoa nâng ly cà phê lên, nhú mày ngửi một hơi, hình như không thích lắm, anh lại đặt ly xuống.

- Bắt đầu từ ngày hôm nay, cậu không cần phải quan tâm đến Gia Hàng nữa. Sau này, cậu chỉ là trung úy Chu thôi, không phải là Chu sư huynh gì hết.

- Nực cười, anh có thể đại diện cho cô ấy sao?

- Cho dù là hồi ức, hay là tình cảm, đều nên quý trọng, đâu có thể lãng phí như cậu? Chu Văn Cẩn, đây là lần cuối cùng.

- Anh đang lảng tránh vấn đề, tôi hỏi anh về cuộc diễn tập ngày hôm nay, mấy lời nhăng cuội của chuyên gia, người khác tin, tôi thì không tin đâu. Anh lấy danh nghĩa diễn tập, muốn che giấu dấu vết những việc làm xấu xa của cô ấy ba năm về trước, có đúng không?

Trác Thiệu Hoa bật cười:

- Trong mắt cậu, Gia Hàng chính là một hacker xấu xa đúng không, sau đó, cậu trưng nghĩa, đem hết sức mình bắt cô ấy về quy án?

Chu Văn Cẩn bối rối lảng tránh ánh mắt anh, khóe miệng hơi giật giật.

- Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, tôi hỏi cậu có quen với các nhân tài máy tính khác hay không, khi đó người cậu tiến cử chính là Gia Hàng, cậu nói trình độ cô ấy ngang ngửa cậu. Khi đó, dường như cậu rất để ý tới cô ấy. Bây giờ, cảm giác cậu đem lại cho tôi lại là thù hận, là vì người cô ấy yêu là tôi sao? Chu Văn Cẩn, tôi cho cậu hay, cậu không hiểu Gia Hàng, không tin Gia Hàng, đây mới là nguyên nhân đích thực khiến hai người không ở bên nhau, chứ không phải vì sự tồn tại của tôi. Cậu đã có quá nhiều cơ hội, nhưng cậu đều bỏ lỡ. Từ trước tới nay, cậu chưa từng có tình địch.

- Nếu điều anh nói là sự thật, vậy... anh hãy buông tha cho Gia Hàng, tôi cũng sẽ từ bỏ tất cả mọi thứ hiện giờ, tôi sẽ... trân trọng cô ấy.

Trác Thiệu Hoa cup mắt xuống, nhếch môi:

- Cậu thật sự ấu trĩ tới mức tưởng rằng mình vẫn còn cơ hội? Lần thứ nhất, khi nhìn tôi và Gia Hàng ở trường bắn, ngày hôm sau cậu đã xông vào phòng tôi chất vấn quan hệ của chúng tôi, đó đã là vi phạm nội quy rất lớn, tôi trách mắng cậu, trong lòng cậu không phục, nhưng lại không nghĩ rằng đó là tôi vì quý trọng mà bảo vệ cậu. Lần thứ hai, trung tâm phóng vệ tinh Tây Xương bị tấn công tê liệt, kỳ lạ là không hề bị một chút tổn thất nào, nhưng lại khiến cậu danh nổi như cồn. Khi tôi về nói cho Gia Hàng nghe, khi đó mặt cô ấy đã biến sắc, cậu có biết là tại sao không?

Về mặt Chu Văn Cẩn biến hóa kịch liệt.

- Cô ấy đã nói một câu hôm nay cậu cũng đã nói, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Kỹ thuật của cậu hết sức tinh vi, cao siêu, xét tới việc cậu chỉ vội vã muốn chứng minh bản thân mình chứ không có ý đồ xấu, đồng thời cũng để hoàn thiện hệ thống bảo mật của trung tâm phóng vệ tinh, tôi vẫn quý trọng tài năng của cậu, lặng lẽ quan sát biểu hiện của cậu. Cũng may, cậu dường như đã trấn tĩnh lại. Gia Hàng tưởng tôi không phát hiện ra, mím môi thật chặt. Lúc này, chúng tôi bắt đầu thực hiện diễn tập phương án hoa diên vĩ xanh, tôi quen với Gia Hàng muộn hơn cậu ba năm, hoa diên vĩ xanh lúc trước, tôi không hề biết. Đó chỉ là trùng hợp mà thôi. Ngay lập tức cậu mặc định mục tiêu là Gia Hàng, cậu đã lần theo dấu vết của mục tiêu. Cô ấy theo dõi một topic trên diễn đàn, cậu liền đến nhà chị cô ấy bắt giữ cô ấy một ngày. Tôi biết, nhưng tôi không can thiệp. Chuyện giữa cậu và cô ấy, Gia Hàng sẽ tự giải quyết tốt, tôi tin tưởng cô ấy, mà cô ấy tự nhiên cũng sẽ không nhắc tới chuyện này với tôi. Đây đã lần thứ ba tôi khoan dung với cậu. Chỉ cần liên quan tới cậu, cô ấy đều ra sức bảo vệ, tôi cũng hết sức phối hợp, trân trọng. Nhưng trên thế gian này, bất kỳ điều gì cũng có giới hạn. Chu Văn Cẩn, chỉ có một điểm tôi cần phải cảm ơn, đó là cậu đã xóa sạch trơn mọi dấu vết về cậu trong lòng cô ấy, khiến tôi có thể có được cô ấy trọn vẹn. Sau này, nếu cậu không thể tự biết yêu quý bản thân mình, đội Kỳ binh mạng sẽ không chút do dự mà khai trừ cậu. Giải thích như thế, cậu đã hài lòng chưa?

Hai tay Chu Văn Cẩn run bắn lên, phải ghì vào ống quần mới giữ yên lại được, anh ta vừa hổ thẹn không thể tha thứ được cho bản thân, lại vừa bị thương và tuyệt vọng.

Thì ra cô đã từng trân trọng anh ta như vậy, tại sao anh ta không hề hay biết...

Bao năm nay, người con gái tên Heo đó, người con gái anh thích, anh đã từng đẩy cô vào lòng người khác.

Trác Thiệu Hoa bỏ đi từ lúc nào, anh ta không hay biết. Anh ta thần thờ ngồi đó, như hóa đá.

Bồi bàn đưa tới một ly cà phê, làn khói nghi ngút bốc lên làm mờ tầm mắt anh ta.

Đứng trước quầy thu ngân, Trác Thiệu Hoa ngoái lại nhìn Chu Văn Cẩn, dặn dò phục vụ đừng làm phiền anh ta, lúc nào anh ta về nhớ gọi giùm một chiếc xe.

Giờ phút này, Trác Thiệu Hoa cuối cùng đã có thể thở dài một hơi đầy sáng khoái.

Lúc đẩy cửa vào sân, động tác anh nhẹ nhàng hơn bình thường mấy phần, cũng không để ý đến thời gian đã muộn, vừa vào cửa anh đã gọi thật to:

- Gia Hàng!

Gia Hàng đang bế Phàm Phàm ngồi xem thời sự buổi tối, cô dán mắt vào màn hình, nhưng lại không biết trong đó đang nói gì. Phàm Phàm lúc thì nhìn cô, lúc thì nhìn tivi, sau đó mí mắt bắt đầu rũ xuống.

Cả hai bị tiếng gọi của anh làm cho giật mình, Phàm Phàm phản ứng nhanh hơn cô, lập tức ê a kêu toáng lên, ngoái đầu ra cửa.

Cô cũng xoay người theo, liền ngã vào một vòng ôm êm ái:

- Bây giờ đã cho Phàm Phàm xem những chuyện quốc gia đại sự nghiêm trọng thế này, có phải là hơi sớm phải không?

- Phàm Phàm nhà mình thông minh sớm, đừng tưởng bây giờ con còn nhỏ, sau này nhất định sẽ giỏi hơn anh. – Gia Hàng hơi nghiêng mặt, đón nhận nụ hôn phớt của anh.

- Em đang ám chỉ anh không đủ xuất sắc đó à? – Bố là thượng tướng, anh mới chỉ là thiếu tướng thôi.

Gia Hàng bấu môi:

- Cũng biết tự lượng sức mình đó.

- Vậy anh sẽ gửi gắm hy vọng vào Phàm Phàm nhé! – Anh cúi xuống bế cậu nhóc Phàm Phàm đã không còn đủ kiên nhẫn lên, cũng không kiên đề gì mà thơm lên má cậu, đợi bố hôn xong má trái, Phàm Phàm vội ngheén má phải lên, cuối cùng là chu mỏ.

- Anh đi với ai mà cả người toàn mùi thuốc lá thế này. – Gia Hàng chau mày, đưa tay quạt.

Anh cúi đầu ngửi thử, quần áo và đầu tóc đúng là ám một chút khói thuốc.

- Biết rồi, lát nữa sẽ đi tắm.

Tay anh bịt tai Phàm Phàm, quay mặt cu cậu sang chỗ khác, thì thâm vào tai cô:

- Tối nay cho Phàm Phàm ngủ với thím Đường nhé?

Cô không nói gì, cúi gằm đầu xuống, anh nhìn thấy hai vành tai cô đỏ ửng lên.

Đêm tĩnh lặng như tờ, ánh trăng tràn khắp sân, mọi thứ đều vừa đẹp, ngay cả Tiểu Phàm Phàm cũng phối hợp, lúc thím Đường bế đi, cậu nhóc đã ngủ say sưa.

Đây hoàn toàn là thế giới riêng của hai người.

Trong ánh sáng chan hòa, khác hẳn với sự thẹn thùng, bị động trước đây, cô nhiệt tình hiềm có. Anh nhìn cô, dịu dàng đắm đuối, dung túng cho sự cuồng dại của cô, dung túng nỗi khát khao của cô, dường như sinh mệnh đã bùng lên một nguồn sáng mới, một ý nghĩa hoàn toàn khác.

Cùng nhau đi tắm rồi quay trở lại giường, anh dịu cô nằm xuống, đặt lên môi cô những nụ hôn mãi miết vô tận:

- Gia Hàng, yêu anh không?

Tuy đáp án đã rất rõ ràng, nhưng không hiểu sao, vẫn muốn nghe chính miệng cô nói ra.

- Em buồn ngủ... – Cô nhắm mắt thắm thì.

Anh bật cười, không làm khó cô, có lẽ anh nên đợi thêm. Từ nay về sau, đôi cánh của cô nhóc này, anh đã cất giấu thật kỹ, cô sẽ không còn bay nữa, anh tin thế.

Anh mỉm cười, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Gia Hàng lặng lẽ mở mắt ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tuần tú của anh:

- Thủ trưởng, em đã yêu một người đàn ông không đơn giản, vậy thì em cũng chỉ có thể khiến anh trở nên không đơn giản.

Cô rướn lên, hôn lên đôi môi mỏng của anh, thật lâu.

Những cơn gió lạnh ngoài cửa sổ thổi cho đêm đông càng sâu hơn, rồi từ phương Đông ửng lên một quãng sáng bạc, ráng mai hồng từ từ xuất hiện.

Ngày mừng Sáu bà Trác Dương ra viện, ông Án Nam Phi làm thủ tục xuất viện cho bà, đồng thời cũng đưa cho bà tờ đơn ly hôn ông đã ký sẵn.

- Sau khi làm xong thủ tục từ chức, anh sẽ tới Canada. – Trừ chiếc Lexus, những thứ khác ông đều để lại cho bà.

Trông ông dường như đã già đi rất nhiều, khi cười mặt hằn nếp nhăn.

- Án Nam Phi, anh tưởng bỏ đi thì trời sẽ quang mây sẽ tạnh sao? Nói cho anh hay, không đơn giản thế đâu! – Đây không phải là kết cục mà bà muốn, nhưng bà cũng không biết làm thế nào mới có thể giữ ông lại.

©STENT: .luv-ebook

Bà không kìm chế nổi, quăng chiếc túi về phía ông.

Chiếc túi đập trúng vào lưng ông, ông dừng lại một lát rồi lại bước tiếp về phía trước, biến mất khỏi tầm mắt của bà.

Ông gọi điện thoại cho Trác Thiệu Hoa, bây giờ cũng chỉ còn có Thiệu Hoa là muốn nói chuyện với ông, phía Gia Doanh không tiện làm phiền, cô ấy có gia đình hạnh phúc của riêng mình. Còn Gia Hàng... ông thở dài cay đắng, con bé coi ông như không khí. Không, người ta không có không khí còn không thể sống nổi, trong mắt con bé, sợ là ông còn chẳng bằng không khí.

Nhưng, nó lại là điểm tựa duy nhất của ông trong giờ phút này!

- Dương đang ở đâu ạ? – Giọng Trác Thiệu Hoa từ trước tới giờ vẫn luôn lịch sự, nhã nhặn như vậy, khiến người ta không đoán ra được tâm trạng của anh.

- Sau này gọi ta là chú Án là được! – Ông cười thê lương. – Ta vừa mới chia tay với cô cháu.

Trác Thiệu Hoa im lặng.

- Cô ấy đã bước vào tuổi trung niên, lại không con cái, lúc này bỏ rơi cô ấy là việc rất không đạo đức. Làm vợ chồng bao năm nay, đều hiểu rõ tính tình của nhau. Chỉ cần cô ấy có một chút xúu thỏa hiệp, cho ta một tia hy vọng dù là nhỏ nhoi, ta sẽ kiên quyết ở lại bên cô ấy. Thiệu Hoa, cô ấy không vượt qua được lần ranh đó. Cháu hãy hiểu cho ta.

Trác Thiệu Hoa chỉ có thể thở dài:

- Cháu vừa từ Bộ trở về, nếu chú vẫn chưa ăn cơm thì tới đây ăn cùng với cháu nhé? Hôm nay Gia Hàng đưa Phàm Phàm đi tiêm phòng, còn nói muốn đi dạo phố nữa.

Tim ông như ngừng đập:

- Có... có tiện không?

- Dương nhiên có ạ.

Dường như ông Án Nam Phi phóng vào sân quần khu cùng lúc với Trác Thiệu Hoa, lúc xuống xe, đầu gối ông run lên vì căng thẳng.

Trên bàn ăn chỉ có ông và Thiệu Hoa. Ăn cơm xong, dì Lữ pha một bình cà phê, hai người vừa uống vừa trò chuyện. Đề tài của đàn ông thì nhiều, từ chính trị cho tới tình hình trong nước cho tới tình hình quốc tế. Suốt buổi chiều, họ uống hết một bình cà phê, trong lúc ấy, thì giờ trôi.

Ánh nắng đã nhạt tắt, hoàn toàn khuất chìm trong hơi lạnh. Gia Hàng vẫn chưa về, ông Án Nam Phi thở dài, đứng dậy cáo từ.

Trác Thiệu Hoa tiễn ông ra xe, nhìn những hàng cây cao vút hai bên đường, anh nói:

- Khi cháu làm chuyện gì, luôn không nghĩ trước tới kết quả, cháu chỉ dụng tâm với mỗi quá trình, hưởng thụ từng quá trình, khi đó kết quả sẽ không còn quan trọng nữa.

- Ta hiểu ý cháu, chỉ có điều Gia Hàng có cho ta cơ hội không? – Ông cười buồn bã.

- Không ai có quyền ngăn cản người khác sửa chữa sai lầm.

Ông gật đầu.

- A, về rồi kìa. – Trác Thiệu Hoa nhìn chiếc xe hơi của Tiểu Dụ đang rẽ vào con đường rợp bóng.

Ông nín thở.

Chỉ có thím Đường và Phàm Phàm xuống xe, Phàm Phàm đang ngủ say sưa. Thím Đường nói:

- Hôm nay nô đùa mệt nghỉ, đi khu vui chơi rồi lại đi công viên, mẹ Phàm Phàm không biết đã chụp cho cậu nhóc bao nhiêu ảnh nữa. Đây này, vừa mới ngủ xong.

- Gia Hàng đâu?

- Tới nhà chị gái.

Trác Thiệu Hoa khẽ nhủ mày, cảm thấy hơi kỳ lạ, tới nhà bác sao không đem Phàm Phàm theo? Ông bà ngoại nhớ thằng nhóc biết bao!

Anh bình thần tiễn ông Án Nam Phi về, bảo thím Đường và Tiểu Phàm Phàm vào trong nhà xong, anh lập tức gọi điện cho Gia Hàng.

- Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không có.

Giọng cô tổng đài viên ngọt ngào vang lên.

29. Chương 29: Năm Tay Nhau Bước Trọn Cuộc Đời

Từ trước tới nay, Gia Hàng vẫn luôn tự mình là phóng khoáng, làm việc gì cũng đều có thể nâng lên được đặt xuống được, thì ra đó chỉ là sự hồ đồ không hiểu biết của tuổi trẻ khờ dại. Nếu trong lòng đã vẩn vương, thì dù làm thế nào cũng không thể phóng khoáng được.

Chiều nay, trước mặt Thành Công, cô đã khóc.

Chưa từng nhìn thấy một Heo yếu đuối như vậy, Thành Công đi vòng vòng quanh phòng, giơ tay đầu hàng.

- Xin cô, cô cứ như vậy tôi không thích ứng nổi. Nếu Thiệu Hoa thật sự khiến cô khó chịu như vậy, thì rời khỏi cậu ta, nhào vào lòng tôi đi. Tôi chấp nhận rủi ro bị cậu ta đoạn tình đoạn nghĩa, tôi sẽ đón nhận cô yên ổn. Sau đó chúng ta bỏ trốn, chạy vào trong núi sâu, tôi làm thầy lang, nuôi một con heo không khó.

- Người trong núi sẽ chém chết anh. – Nước mắt nước mũi giàn giụa mà vẫn không quên nói móc anh.

- Hả?

- Anh là đồ lưu manh.

Người dân trong núi đơn thuần chất phác, sao có thể bằng lòng cho người đàn ông này đỡ đẻ cho con cháu họ?

Tim Thành Công phọt ra một ngụm máu tanh, anh ta đúng là tạo nghiệt không muốn sống nữa mà, sao lại quan tâm đến cái con heo vô lương tâm này chứ?

- Bác sĩ Thành, chúng ta có phải là bạn không? – Gia Hàng cất giọng đầy tội nghiệp.

Thành Công nhìn cái vẻ mặt nhăn nhó kia, giả tạo biết chừng nào!

- Tôi và phụ nữ trước giờ chỉ làm tình nhân.

Ánh mắt Gia Hàng đờng đờng sát khí.

- Cô là ngoại lệ.

Anh ta hận mình quá mềm lòng.

- Vậy anh đồng ý giúp tôi hả?

Thành Công thở dài:

-Tôi đâu phải là thánh nhân quân tử, sao lại chọn tôi?

Lần đầu tiên con heo này cất công đến tìm anh ta, anh ta còn chưa kịp phản khởi thì đã bị tung ột cú sốc. Cô ta chỉ nhờ anh ta giúp, chứ không phải vì nhớ nhung.

Lần này Gia Hàng thành khẩn thật sự:

- Chỉ có anh tôi mới dám dựa dẫm.

- Đừng có tung hô tôi, tôi sợ lắm. Đến giờ cô còn chưa nói cho tôi biết cô muốn đi đâu muốn làm gì?

- Nếu có thể nói, tôi tội gì phải khổ sở như vậy? – Mắt cô lại đỏ hoe.

- Biết rồi, tôi không hỏi nữa.

Biết quá nhiều bí mật sẽ không tốt cho tim. Heo tuy có nỗi khổ tâm không thể nói ra, nhưng tuyệt đối sẽ không dễ dàng nghe theo sự sắp xếp của người khác, anh ta tin cô sẽ toàn thắng trở về, vậy thì hãy ủng hộ cô!

- Mỗi tuần gửi một đoạn băng, chụp thật nhiều ảnh, kịp thời thông báo tình hình của Phàm Phàm, mọc răng này, học nói này, cao thêm bao nhiêu này...

Haizzz, rốt cuộc ai mới là bố đứa bé?

- Đến chơi với Thiệu Hoa nhiều vào, còn phải để ý không cho những người phụ nữ khác dính vào anh ấy.

- Đặc biệt là em gái anh. – Gia Hàng nhớ rõ người phụ này tên Thành Vĩ này.

- Này, cô đừng có được nước lấn tới.

- Anh chưa từng thật lòng yêu ai, đương nhiên không thể hiểu được tâm trạng thấp thỏm bất an của tôi.
– Thời gian là liều thuốc tốt chữa lành vết thương, thời gian cũng là phương thuốc ma quỷ của lãng quên. Mỗi giây mỗi phút chia xa, không nhìn thấy anh, không nghe thấy giọng nói của anh, không cảm nhận được hơi ấm của anh, trái tim sẽ trở nên trống rỗng. Lại còn tên nhóc xấu xa kia nữa, mới chia xa có hai mươi ngày đã làm ầm ĩ lên với cô. Lần này, nó sẽ oán trách cô bao lâu đây?

- Heo đúng là Heo.

Yêu không phải là một cách thức, có những tình yêu có thể cất giọng ca vang, có những tình yêu trọn đời phải vùi sâu trong tim.

Gia Hàng nhìn đồng hồ treo tường:

- Cảm ơn anh, Thành Công!

Cô lại chủ động ôm lấy anh ta, quệt hết nước mắt nước mũi vào áo anh.

Lần đầu tiên cô gọi tên anh ta... sao vậy nhỉ, mũi cứ cay cay.

- Sớm ca khúc khải hoàn nhé! – Nhìn theo bóng cô dần khuất vào bóng đêm mênh mang, Thành Công vẫy tay.

Kỳ nghỉ Tết dài đã kết thúc, các ban ngành, đoàn thể lại trở về với nhịp công việc thường ngày, xe cộ ở Bắc Kinh hờ một chút là lại tắc nghẽn thành một hàng dài.

Thành Công cố tình tranh thủ thời gian để về nhà ăn cơm. Trên bàn ăn, Thành Vĩ kể có một tạp chí thời trang ở Thượng Hải mời con bé làm chủ biên với mức lương cao, khiến nó xiêu lòng. Thực ra điều khiến cô ta động lòng không phải là mức lương, mà là khí hậu của Thượng Hải tốt hơn khí hậu Bắc Kinh không chỉ là một hai chút mà thôi. Lần trước vì việc phỏng vấn Gia Hàng mà ở Lệ nhân trang, cô ta hơi khó xử.

- Dù sao em cũng thấy cái cô ả thô lỗ kia thật ngứa mắt. – Thành Vĩ nói.

- Thành Vĩ thấy vừa mắt là được rồi. – Người nói là bí thư Thành.

Thành Công chậm rãi nhai cơm, buột miệng hỏi:

- Thiệu Hoa dạo này thế nào?

- Gần đây có một lần diễn tập rất thành công, cấp trên rất khen ngợi. Bây giờ nó vẫn chạy đi chạy lại giữa Đại học Quốc phòng và Bộ, bận rộn lắm.

- Những mặt khác thì sao ạ? – Heo đã đi được hai ngày rồi!

Ông Thành ngẩn người:

- Chuyện nhà người ta, con đừng hỏi nhiều.

- Con chẳng rảnh rỗi như thế đâu, con nhớ thằng nhóc nhà đấy rồi, tối nay tới chơi.

Thành Công không gọi điện trước cho Thiệu Hoa mà đến thẳng nhà anh. Trác Thiệu Hoa vừa mới đi làm về, đang tiếp khách trong phòng khách.

Dì Lữ không coi Thành Công là người ngoài, đưa anh ta vào thẳng phòng khách.

Trác Thiệu Hoa gật đầu với anh ta, anh ta cười cười, ngồi xuống bên cạnh anh.

- Thiếu tướng Trác, anh có ý kiến gì về... bản thỏa thuận này không ạ?

Người khách hình như sợ Trác Thiệu Hoa, dáng ngồi cung kính, nói năng lắp bắp. Trác Thiệu Hoa liếc nhìn mấy tờ giấy trước mắt:

- Mấy dòng chữ này của anh mà cũng gọi là thỏa thuận? Chỉ dựa vào mấy cái lý do tình cảm không hợp, tuổi tác chênh lệch quá lớn, tướng mạo khác biệt mà muốn tôi ký tên ư, nực cười! Anh bảo Gia Hàng ra đây, tôi với cô ấy nói thẳng với nhau, con cái, tài sản của chúng tôi thì sao, tại sao không nhắc tới nữa chứ?

- Tôi chỉ chịu sự ủy thác của cô ấy, cô ấy nói anh đọc bản thỏa thuận này tự nhiên sẽ hiểu. – Người khách toát mồ hôi.

Nghe anh ta nói thế, Trác Thiệu Hoa lại cầm mấy tờ giấy lên đọc lại:

- Cái này anh cứ để ở đây, tôi suy nghĩ xong sẽ gọi điện cho anh.

- Vâng, cô ấy nói không vội, lúc nào anh ký cũng được hết. – Người khách như chết đuối vớ được cọc.

- Văn phòng luật sư nào thế? – Thành Công tinh mắt, ngồi cách hai ghế mà vẫn nhìn rõ ràng bốn chữ Thỏa thuận ly hôn in trên đầu trang giấy.

- Luật sư cố vấn của công ty Trì Sánh. – Về mặt Trác Thiệu Hoa rất bình tĩnh, dường như chẳng hề bị ảnh hưởng.

- Trời, con heo đó... – Thành Công tặc lưỡi, cân nhắc câu chữ.

Trác Thiệu Hoa cười bình thản:

- Đợi một lát.

Anh ra ngoài bế Tiểu Phàm Phàm vào.

Trông Phàm Phàm hơi uể oải, dù Thành Công trêu chọc thế nào cũng không chịu cười, cứ gục trên vai Trác Thiệu Hoa, chẳng thèm nhúc nhích.

- Tôi nào cũng nò đùa với Gia Hàng, nên giờ không quen. – Trác Thiệu Hoa vỗ về Phàm Phàm, trong mắt ánh lên nỗi xót xa.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? – Thành Công vỗ tay với Phàm Phàm, cậu nhóc chớp chớp mắt, không biết là có phải vì nghe thấy cái tên Gia Hàng hay không mà miệng mếu máo.

Ôi trời ơi, cái bộ dạng này khiến Thành Công cũng thấy đau lòng.

- Hôn nhân muốn được hạnh phúc, muốn được bạc đầu giai lão, luôn phải trải qua đau khổ và dằn vặt, chúng tôi sẽ chịu đựng được. – Trác Thiệu Hoa âu yếm thơm Phàm Phàm. – Heo vắt vả hơn bọn tôi, tôi còn có Phàm Phàm bên cạnh, còn cô ấy thì sao?

- Cô ta như thế. – Thành Công bĩu môi nhìn bản thỏa thuận ly hôn. – Cậu cảm thấy cô ta còn yêu cậu không?

Trác Thiệu Hoa ngoảnh đầu lại, dường như cảm thấy câu hỏi của anh ta rất kỳ quặc.

- Trừ khi cô ấy đặc biệt để ý đến một người, nếu không cô ấy chắc chắn sẽ không chịu bất kỳ một chút ảm ức nào.

Cô nhóc này có bản lĩnh hô mưa gọi gió, nhưng cô ấy chịu thỏa hiệp.

Tim, ầm ập, tan chảy.

Thành Công nhún vai cười:

- Tôi vốn định giậu đồ bìm leo, giờ thì tôi cầm miệng. Đúng rồi, cô bạn tên Ninh Mông của cô ấy hình như có hứng thú với tôi, bây giờ có bệnh hay không có bệnh cũng chạy tới chỗ tôi, có cần tôi hỏi thăm cô ấy hộ không?

- Không cần, nhà chúng tôi ba người là đủ.

Trác Thiệu Hoa nói bằng giọng điệu vô cùng tự tin và kiên định.

Sau một cơn mưa phùn, thành Bắc Kinh ngập tràn sắc xuân. Trên những bồn hoa ngoài phố, ở từng góc ngách trong công viên, hoa nghêngh xuân và hoa mai hồng nở rộ rực rỡ.

Tiểu Phàm Phàm được cởi bỏ những chiếc áo khoác dày cộp, cánh tay khuya khoáng thỏa thích, khỏi phải nói cu cậu thích chí đến mức nào. Cây cối trong sân đã nhú mầm, sáng nào thím Đường cũng bế cậu nhóc ra sân ngắm. Cậu nhóc đã mọc răng, nhỏ xíu như hạt ngô, mới nhú được một chút xíu, nước dãi còn tràn trề hơn trước. Trác Thiệu Hoa vừa về, cậu nhóc đã ngoác mồm ra khoe cho bố xem.

Hai bố con vẫn ngủ trong phòng danh cho khách, trước lúc ngủ, Phàm Phàm sẽ nhìn anh, miệng nói “eo eo”, anh bảo con: Không phải eo eo, mà là mẹ.

Gia Hàng đang ở đâu, anh vẫn không có một chút tin tức nào. Tờ thỏa thuận ly hôn không biết đã nhét vào ngăn kéo nào, không ai giục, cũng chẳng ai nhắc đến, đó gần như chỉ là hình thức.

Hôm Phàm Phàm đi tiêm phòng, anh tới nhà Gia Doanh. Gia Doanh ngồi thẩn thờ, nhưng trên mặt đã không còn nét bi thương. Chị nói, chị đồng ý cho bọn họ ly hôn. Ở nhà họ Trác, Gia Hàng chịu quá nhiều ảm ức. Anh lặng lẽ ngồi đó đến tận đêm.

Anh đã kiểm tra, Gia Hàng không có giấy xác nhận xuất cảnh, không có báo cáo sử dụng thẻ tín dụng, anh không thấy hoang mang.

Sau lập xuân, ông Gia bà Gia đã quay về trấn Phượng Hoàng, anh tiễn họ ra sân bay. Ông Gia vốn kiêu lời nắm chặt tay anh, nói với anh tuy Gia Hàng đã rời xa, nhưng trái tim con bé vẫn luôn ở lại nơi này.

Mùa xuân này vô cùng tất bật. Mấy quân khu lớn thành lập cơ sở Kỳ binh mạng, do anh phụ trách. Liên Hợp Quốc cũng thành lập tổ chức an ninh mạng, cùng chống lại các phần tử khủng bố trên mạng, các quốc gia đều phái người tham gia. Mấy hôm trước vừa mới phá được một nhóm tin tặc Ấn Độ, Liên Hợp Quốc gửi thư chúc mừng Trung Quốc, nói nhân viên Trung Quốc biểu hiện xuất sắc nhất. Nhân viên này không chọn từ đội Kỳ binh mạng, trước mắt mọi tư liệu về người này đều hoàn toàn tối mật. Anh nghe chính ủy nói lộ một câu, nói là phải qua năm ải, chém sáu tướng, chọn ra một người từ hơn mấy trăm người.

Những ngày đi công tác, Phàm Phàm được thím Đường đưa tới nhà Gia Doanh. Đúng là huyết thống, chẳng bao lâu cậu nhóc đã thích mê Gia Doanh. Lạc Gia Lương nấu ăn điệu nghệ, sau sáu tháng, trẻ con đã ăn được mấy món ăn khác ngoài sữa bột, anh ta mua thực phẩm bổ sung cho em bé về, gia giảm ón ăn thêm mùi thơm vị. Tuy Tử Nhiên vẫn chẳng thêm cười với Phàm Phàm, nhưng ai cũng nhìn ra được cậu chàng lo lắng cho Phàm Phàm biết bao!

Phàm Phàm càng lúc càng thích ở lại nhà Gia Doanh, buổi tối đưa cậu nhóc về nhà trở thành một chuyện vặt vãi với thím Đường, lần nào cu cậu cũng làm ầm ĩ lên.

Ăn tối xong, Gia Doanh và Lạc Gia Lương sẽ bế cậu nhóc ra ngoài đi dạo, rồi nói với cậu: Bà là bà ngoại, sau đó Lạc Gia Lương nói: còn ông là ông ngoại.

Ông Án Nam Phi tới Ottawa, Canada làm quản lý ột công ty điện tử, ông và bà Trác Dương đã chính thức ly hôn.

Cuộc đời thực ra không hề phức tạp, không có thứ gì không thể tan vỡ. Hôn nhân hết sức mong manh, chỉ khẽ đụng nhẹ một cái, sẽ vỡ tan.

Bà Trác Dương trở thành một người du hành trên không, bà giống như không tìm được điểm tựa, đành phải bay mãi không ngừng nghỉ. Về Bắc Kinh, bà chỉ ở lại vài ngày rồi lại đi, bà nói thành phố này khiến bà sầu muộn.

Bà Âu Xán cũng bị bà Trác Dương nói cho âu sầu, dần dần cũng mệt mỏi, mặc cho bà ấy đi. Bà muốn dành chút tâm tư cho Trác Thiệu Hoa, anh công tác xuất sắc, chăm con đảm đang, bà tới tư hợp viện một lần, cứ đứng ở đó, không cần người ngoài nói, bà cũng tự cảm thấy mình dư thừa.

Bà biết Gia Hàng đã đề nghị ly hôn với Trác Thiệu Hoa, người cũng đi bỏ đi, nhưng Trác Thiệu Hoa không đồng ý, hễ bà định lên tiếng khuyên bảo là mặt anh lập tức đanh lại.

©STENT: .luv-ebook

Bà than vãn với ông Trác Minh, nói bà là người không ai cần tới.

Ông bảo:

- Em còn chưa tự kiểm điểm lại mình sao?

Bà cảm thấy mình chẳng có gì sai, đều là vì tốt cho con cái.

Ông thở dài:

- Chuyện của Trác Dương em vẫn chưa rút ra được bài học nào ư, nó thật sự muốn ly hôn hay sao? Nếu khi đó em không dung túng cho nó, thay vào đó là an ủi nó, ít nhất nó cũng vui vẻ hơn hiện giờ. Án Nam Phi có lỗi với người khác, nhưng chẳng làm gì có lỗi với nó. Một người đàn ông đột nhiên biết rằng mình có một đứa con gái trên đời, nếu không xúc động, không áy náy, em cảm thấy đó có còn là con người nữa hay không?

Bà chớp mắt:

- Chẳng lẽ muốn Trác Dương trở thành mẹ kế?

Kết hôn với một người mà chỉ muốn sức khỏe, của cải, tuổi trẻ của người đó, còn tất cả những thứ khác đều vứt sang một bên, có thể không?

Bà sững người ra hồi lâu, rồi mới trả lời:

- Anh cứ nói toàn là đạo lý, vậy tại sao anh không ngăn Trác Dương lại?

- Có phải ngày tận thế đâu, có gì mà làm không kịp? Ông trả lời với vẻ sâu xa khó dò.

Chủ nhật, Trác Thiệu Hoa đi công tác ở Quảng Châu, ông Trác Minh bảo dì giúp việc gọi điện cho thím Đường, ông nhớ Tiểu Phàm Phàm. Sau khi Phàm Phàm tới, vẻ sợ sệt bất an đều hiện hết lên trên mặt, bám chặt lấy thím Đường, ai đụng vào cậu bé cũng khóc thét lên. Bà Âu Xán bỏ cuộc, ông Trác Minh lại không biết mệt mỏi, mất bao nhiêu sức lực mới bế được cậu nhóc vào trong lòng. Cả hai đi vào thư phòng,

đóng chặt cửa lại, cũng không biết làm gì mà lúc ra ngoài, Phàm Phàm lúc trước còn đang khóc ròng đã cười toet toét như hoa.

Sau đó, mỗi lần thím Đường đưa cậu nhóc tới nhà họ Trác, nhìn thấy ông Trác Minh, cậu nhóc bèn cười tít mắt, dang tay đòi ông bế. Sau đó, cả hai lại vào thư phòng.

Thím Đường nói, không ngờ đại thủ trưởng lại biết dỗ trẻ con.

Bà Âu Xán cũng lấy làm lạ, trong thư phòng chỉ có mấy quyển sách, vài bức tranh, ông ấy lấy gì mà dỗ Phàm Phàm nhỉ, ông ấy đâu phải là người hài hước.

Lúc bảy tháng, Phàm Phàm đã có thể ngồi vững.

Một ngày nào đó khi cu cậu được tám tháng, thời tiết đã trở nên ấm áp, cậu nhóc chỉ mặc một cái áo mỏng, chống hông bò từ đầu giường đến cuối giường.

Trác Thiệu Hoa nhớ lại cũng trên chiếc giường này, Gia Hàng đã từng làm mẫu cho Phàm Phàm xem thế nào là bò, mọi thứ vẫn còn đang hiển hiện trước mắt, Gia Hàng đã đi được bốn tháng, một trăm hai mươi ngày. Họ không từ biệt, không đưa tiễn, cũng không có bất kỳ sự liên hệ nào, nhưng vẫn cảm thấy trái tim đong đầy. Anh biết, cô luôn ở đây, ở một nơi nào đó, cũng giống như anh, luôn hướng về nhau.

©STENT: .luv-ebook

Ngực anh nóng lên, cổ họng khô rát, anh vào nhà vệ sinh vã nước lạnh lên mặt, lúc ra, anh sợ toát mồ hôi, Tiểu Phàm Phàm đang nhoài nửa người lên, ra sức bò đến cái ghế gần đó.

Anh vội chạy tới bế cậu nhóc lên, Phàm Phàm rất cố chấp, chỉ vào chiếc ghế, ê a kêu mãi. Anh hiểu ra, bèn ngồi xuống, Phàm Phàm đưa tay về phía cái laptop trên bàn, mắt môi mắt lợi mở nó ra, sờ đúng vào nút nguồn. Vừa nhìn thấy màn hình sáng lên, cu cậu đã hứng chí lúc lắc đầu, hai tay cứ vỗ vào nhau, “mẹ... mẹ...”.

Anh cũng sờ nhìn con, gương mặt nhỏ xíu đang gí sát vào màn hình, mắt tròn xoe, sau đó cái miệng bé xíu dẩu lên, quay sang anh đòi anh làm

Anh chậm rãi nuốt nước bọt:

- Phàm Phàm, mẹ ở trong đó à?

Anh chỉ vào màn hình, Phàm Phàm cứ ngo nguẩy mãi trên đùi anh.

Anh siết chặt cậu nhóc:

- Cho bố thêm một chút thời gian nữa, bố sẽ cứu được mẹ từ trong đó ra, khi đó, mẹ sẽ không chỉ còn là một hình ảnh nữa.

Phàm Phàm như hiểu như không, nhưng không quấy nữa, ngoan ngoãn dựa sát vào anh.

Trước khi đi ngủ, ông Án Nam Phi gọi điện tới.

- Thiệu Hoa, Hàng Hàng giờ ở đâu? – Ông thở hổn hển.

- Chú... đừng sốt ruột, cứ từ từ mà nói, chú nhìn thấy gì ạ?

- Chú không chắc lắm, vừa rồi ở phía đối diện chú nhìn thấy mấy người, trong đó có một người trông rất giống Hàng Hàng, chú đuổi theo, bọn họ lên xe, nháy mắt đã không thấy đâu.

Tháng Bảy, Thiệu Hoa đi Nam Kinh công tác.

Đội Kỳ binh mạng ở Nam Kinh là nơi anh ít phải lo nghĩ nhất trong mấy quân khu lớn, trước tiên là công tác chuẩn bị hết sức tốt. Đồng chí trợ lý cho anh nói, cuối tháng Hai phía bộ tổ chức thi đấu bảo mật và thông tin mạng tại đây, cho nên một số thiết bị được bố trí khá hoàn thiện. Anh hỏi có phải người đứng đầu là một cô gái trẻ mắt to không, đồng chí đó cũng không biết, Thiếu tướng Trác, sao anh biết?

Anh nhướn mày với vẻ thần bí:

- Đoán đại thôi.

Trở về Bắc Kinh, Tiểu Dụ bảo anh:

- Sáng nay thím Đường nói Phàm Phàm mọc được bốn cái răng rồi, chân cũng đã to ra, phải đổi giày cỡ lớn hơn. Hôm qua bác sĩ Thành đưa Phàm Phàm đi kiểm tra, mọi chỉ số đều rất tốt.

- Bác sĩ Thành? – Anh bỗng phát hiện ra nửa năm nay tần suất xuất hiện của Thành Công trong nhà anh hơi bị cao, hơn nữa hình như chẳng phải tới tìm anh.

- Hôm nay bác sĩ Thành nghỉ, buổi sáng dì Lữ đã đi chợ mua món tôm rảo mà anh ấy thích ăn.

Đến cả thời gian nghỉ của bác sĩ Thành mà dì Lữ cũng nắm rõ, không cần nghĩ cũng biết tần suất này dày đặc đến mức nào, anh khẽ nheo mắt lại.

Thành Công đang chụp ảnh cho Phàm Phàm trong sân, tư thế rất chuyên nghiệp, một chân quỳ trên đất, lưng cong như cánh cung. Phàm Phàm ngồi trong xe đẩy, áo ba lỗ, quần soóc ngắn, tay chân mũm mĩm như ngón sen thò ra ngoài. Không biết Thành Công trên cu cậu điều gì mà mồm cu cậu ngoác tướng ra, bốn cái răng như hạt ngô lấp ló.

Cậu nhóc này đã nghe được tiếng bước chân, Trác Thiệu Hoa vừa đẩy cửa bước một chân vào, cậu đã dang hai tay như chim yến, trong mắt chẳng còn nhìn thấy Thành Công nữa.

- Đồ nhóc con vô lương tâm, uống công chú đây thương con. – Thành Công lăm bằm, tay vẫn không quên bằm máy. Con heo kia thích nhất là những bức ảnh đời thường của thằng nhóc này.

Trong ống kính thỉnh thoảng hiện ra một gương mặt to đùng, hai tay bắt chéo, rũ rũ tóc:

- Chụp cho tôi vài tấm luôn!

Thành Công từ từ ngẩng đầu lên, cười ngập ngừng:

- Thiệu Hoa, trình độ còi này của tôi...

- Chỉ cần dùng photoshop tôi thành cậu, còn lại tôi chẳng yêu cầu gì. Chụp đi, rồi gửi cả luôn.

Mồm Thành Công há hốc thành hình chữ O:

- Gửi đi đâu?

- Gửi đến chỗ nào cần gửi, cậu còn giấu giếm cái nỗi gì, anh em với nhau bao nhiêu năm, đau lòng quá đấy.

Thành Công thật muốn ngửa mặt khóc rống lên, số anh ta sao lại khổ như vậy chứ, phải đóng vai trò này giữa vợ chồng nhà người ta:

- Hì hì, Thiệu Hoa, tôi có làm chuyện gì có lỗi với anh em đâu?

- Tôi biết, cho nên... cảm ơn! – Trác Thiệu Hoa vỗ mạnh vai Thành Công, nói một cách chân thành.

Thành Công nhún vai, cười ngô nghê.

Công tác thành lập cơ sở đội Kỳ binh mạng đang hoàn tất, Trác Thiệu Hoa viết một bản báo cáo, đề xuất điều động một số nhân viên xuất sắc trong đội Kỳ binh mạng hiện giờ tới các cơ sở để làm nòng cốt kỹ thuật, như thế có thể giúp cho công việc ở cơ sở nhanh chóng đi vào quỹ đạo. Trong số những người anh đề cập, không có Chu Văn Cẩn và Diêu Viễn.

Nhiệm vụ chủ yếu trước mắt của Chu Văn Cẩn vẫn là nâng cấp hệ thống bảo mật hồ sơ quân sự, Diêu Viễn làm bên mảng vô tuyến điện, công việc của họ còn chưa kết thúc, tạm thời chưa có sự bố trí khác.

Sau khi đọc báo cáo, các lãnh đạo tuy không quyết định ngay, nhưng không ai đưa ra ý kiến phản đối.

Hôm nay, sau khi dạy xong ở Đại học Quốc phòng về, Trác Thiệu Hoa phát hiện trong nhà yên ắng.

- Ông nội nhớ Phàm Phàm, vừa cho xe tới đón, ăn cơm xong sẽ về nhà. – Dì Lữ nói.

Anh đứng trong sân một lúc, rồi bảo Tiểu Dụ lái xe ra khỏi gara.

Đến đầu ngõ, anh bảo Tiểu Dụ đỗ xe bên đường, còn anh đi bộ vào trong, lúc gõ cửa anh làm dì giúp việc giật bắn mình. Bởi vì thân phận của ông Trác Minh đặc biệt, ai tới cũng phải thông báo trước, ngay cả anh cũng không ngoại lệ.

- Phàm Phàm đâu ạ? – Anh cười hiền hòa với dì giúp việc.

- Vừa mới ăn nữa bát cháo, uống một chút nước hoa quả, ra sân sau ngắm vệt với thủ trưởng, ngoài sân có muỗi nên thủ trưởng cho thằng bé vào phòng rồi.

Dì giúp việc cùng anh đi qua bức tường đắp phù điêu, hướng về phía hậu viện.

- Trong nhà nuôi vệt từ bao giờ?

- Mấy hôm trước anh lính cần vụ mang ở ngoài về, Phàm Phàm thích lắm.

Trác Thiệu Hoa gật đầu:

- Mẹ cháu tối nay có hoạt động gì không?

- Không, bà Trác Dương về rồi, đang ngồi chơi. – Nói tới đây, dì ấy ngừng lại, thở dài – Bà Trác Dương cạo trọc đầu, nói là muốn đi tu ở ngôi chùa nào đấy.

Hoa hồng ở hậu viện đã nở, hương thơm nồng nàn khiến đêm càng thêm mê mẩn. Gió đêm nhẹ nhàng thổi, cành lá lay động, mùi hương lúc nhạt lúc nồng.

- Họ cũng ở trong phòng khách ạ? – Cách một tấm rèm, anh không nhìn rõ cảnh tượng trong phòng khách.

- Nói chuyện trong phòng dành cho khách, trong phòng khách chỉ có đại thủ trưởng và Phàm Phàm, thím Đường đang rửa bát giúp dì.

- Sao con tới đây? – Ông Trác Minh đang định vào thư phòng, nghe thấy tiếng động bên ngoài dừng lại, mặt lập tức đen sì như Bao Công.

- Dì, cháu còn chưa ăn tối, dì dọn giúp cháu với. – Trác Thiệu Hoa vẫy tay với con trai, không trả lời ông Trác Minh.

Phàm Phàm phá lệ không nhào vào lòng anh, mà ê a chỉ về phía thư phòng, điệu bộ rất sốt ruột.

Ông Trác Minh nắm lấy tay cậu nhóc, sốt ruột giục Trác Thiệu Hoa:

- Con vào phòng ăn đi, bố với Phàm Phàm chơi cờ một lát.

- Cờ vây hay cờ tướng ạ? – Trác Thiệu Hoa thông thả hỏi. – Thực ra trình độ của Phàm Phàm chắc chẳng ra sao, hay là con chơi với bố mấy ván.

- Trình độ của con cao lắm à?

- Chơi vài ván là biết ngay. – Anh tiến lên phía trước, chu đáo mở rộng cửa thư phòng cho họ.

Phàm Phàm khoái chí không che giấu, nhìn vào máy tính của ông Trác Minh, vừa cười vừa vỗ tay:

- Mẹ... mẹ...

Ông Trác Minh mắng thắm: Phàm Phàm, đồ phản bội.

Trác Thiệu Hoa tỉnh bơ nhìn hai người:

- Bố, thì ra bố chơi cờ với người ta trên máy tính ạ, có cần con mở máy giúp bố không?

Chưa dứt lời, tay anh đã ấn phím bật máy.

Ông Trác Minh trầm ngâm như núi.

Mặt Phàm Phàm tươi rói như hoa, dầu mỡ lên như muốn hôn màn hình.

- Thiệu Hoa, con muốn thế nào?

Thằng nhóc này là chuyên gia thông tin, tổng chỉ huy đội Kỳ binh mạng, nếu nó muốn lần theo dấu vết của tin tức nào trong chiếc máy tính này thì dễ như trở bàn tay.

Trác Thiệu Hoa quay lại:

- Con muốn biết bố cho cô ấy kỳ hạn bao lâu?

Ông Trác Minh nhìn đứa con trai như dãy núi xa khiến ông khó nắm bắt của mình, lần đầu tiên có cảm giác già rồi vẫn phải hao công tốn trí:

- Đứng sang một bên.

Ông trừng mắt nhìn.

Trác Thiệu Hoa cười khê, buông thông hai tay, lùi sát về phía cửa sổ. Từ góc độ này, anh có thể nhìn rõ màn hình, lại không bị lọt vào ống kính camera.

Ông Trác Minh ngồi xuống, đặt Phàm Phàm ngồi xuống theo.

Trác Thiệu Hoa sững sốt phát hiện bố mình lại biết dùng MSN[1], chỉ có một người bạn, mà người bạn đó đang online, vừa nhìn thấy ông liền vội vàng yêu cầu kết nối webcam.

[1] Một công cụ chat của hãng Microsoft

Anh bắt gác nín thở.

Khi webcam trở nên rõ nét, Phàm Phàm sung sướng kêu toáng lên, cả người bổ nhào vào màn hình. Người trong đó cũng chẳng kém cạnh gì, cả căn phòng lập tức âm ỉ hét lên, còn vang lên tiếng “chụt, chụt” đầy cường điệu.

Ông Trác Minh cau mày, khê liếc về cửa sổ, được lắm, tên kia cũng coi là giữ được bình tĩnh.

- Phàm Phàm đẹp không này? – Gia Hàng đội một cái mũ hình con thỏ, tai rất to, dựng thẳng đứng.

Phàm Phàm đưa tay ra bắt:

- Muốn... muốn...

- Đợi mẹ trở về sẽ mua cho con một con thỏ thật. – Gia Hàng lắc lư hai cái tai to. – Mình sẽ dắt thỏ ra công viên chơi, đưa thỏ đi ăn cà rốt, còn bảo thỏ đẻ một con thỏ con cho Phàm Phàm chơi nữa, được không?

Phàm Phàm không hiểu cô đang nói gì, chỉ biết cười ngu ngơ. Ông Trác Minh thở dài, rút khăn giấy ra liên tục lau nước dãi cho cu cậu.

- Hừm, mẹ phát hiện ra hôm nay Phàm Phàm lại đẹp trai hơn một chút nha? Trông kìa, răng nhô thêm rồi kìa! Phàm Phàm, nói nhỏ ẹ nghe, dạo này có dì nào xinh đẹp đến nhà chúng ta... Đại thủ trưởng, sao bố họ dữ thế ạ?

Gia Hàng đưa mắt sang nhìn ông Trác Minh bỗng ho mãi không ngừng, ngay cả Phàm Phàm cũng ngừng cười, lông mày nhíu lại.

- Nếu con không nói gì nữa thì tắt webcam đi. – Ông Trác Minh hậm hực nói.

- Đại thủ trưởng, hôm nay trông bố lạ quá. Làm người đừng có cứng nhắc như thế, tốt nhất là phải giữ trái tim tươi trẻ, giống như Phàm Phàm ấy, khiến người ta thích biết bao!

Ông Trác Minh nín thinh, chỉ còn cách hớp từng ngụm không khí một.

Cũng may Gia Hàng đã nhanh chóng dời sự chú ý sang phía Phàm Phàm, ngôn ngữ của cô gợi hình, phong phú, Phàm Phàm tuyệt đối phối hợp về mặt biểu cảm, như đang hát bè, đúng thật là vừa nổi da gà vừa buồn nôn, chẳng thềm thêm đếm xỉa gì đến một người, à không, hai người bên cạnh.

Trong màn hình xuất hiện thêm một người đàn ông, tóc vàng mắt xanh, sống mũi cao vút, đá lông nheo đầy tình tứ với Tiểu Phàm Phàm rồi vỗ vai Gia Hàng. Gia Hàng đứng dậy:

- Phàm Phàm, mẹ phải đi làm đây, tuần sau lại gặp nhé! Con phải nhớ mẹ đấy, rất nhớ rất nhớ nha...

Màn hình vụt tắt.

Tiểu Phàm Phàm như tưởng Gia Hàng trốn đi đâu, từ từ nhoi lên phía trước, tay chỉ chỉ vào màn hình, mắt đảo liên tục, mồm bi ba bi bô.

Ông Trác Minh quay sang nhìn Trác Thiệu Hoa, đợi anh lên tiếng hỏi.

Trác Thiệu Hoa dường như lại chẳng có câu hỏi gì, anh bế Phàm Phàm lên, vỗ lên lưng cậu bé, để cậu gục đầu trên vai anh:

- Mình về nhà thôi nào, Phàm Phàm.

Điều này ngoài sức tưởng tượng của ông Trác Minh:

- Thiệu Hoa?

- Có chuyện gì ạ?

Ha, nó lại hỏi mình có chuyện gì cơ đấy?

- Con không còn chuyện gì khác sao?

Trác Thiệu Hoa trầm ngâm giây lát:

- Nếu bố đã liên hệ với Gia Hàng, vậy thì sắp xếp thời gian, con gặp cô ấy để ký đơn ly hôn.

Trán ông gồ gân xanh:

- Thật hay giả đấy?

Anh gật đầu, mặt không biến sắc:

- Ly hôn là do cô ấy đề nghị, giờ cô ấy cũng đã có bạn trai mới, con còn gì để nói nữa?

- Đó là...

- Đó là ai?

Ông không bỏ qua tia sáng ánh lên trong mắt anh:

- Thì ra cái mà hai đứa gọi là tình yêu vĩ đại cũng chỉ đến thế mà thôi?

- Vậy nếu xác định bọn con có thể kiên định không thay đổi, bố sẽ rút tay về?

Ông sưng người:

- Bố nhúng tay vào chuyện của hai đứa bao giờ?

- Bố không nhúng tay, thì tại sao Phàm Phàm lại phải xa mẹ, tại sao con phải ngăn sông cách biển với vợ con, tại sao Gia Hàng lại phải dùng tên giả để xuất hiện trên đường phố Canada?

- Con nghĩ bố như vậy sao? – Ông Trác Minh nặng nề chau mày, thoáng chút thất vọng.

Anh thở dài, lắc đầu:

- Bố là bố con, con tin rằng tất cả những gì bố làm đều là vì tốt cho con, cho nên con tự nhủ lòng phải thật bình tĩnh, cho nên dù con rất nhớ rất nhớ cô ấy, con cũng không làm ra chuyện gì nông nổi. Đây là sự trừng phạt của bố về chuyện xử lý hoa diên vĩ xanh của con đúng không?

Ông Trác Minh cười, nụ cười tự hào, không uống công ông khổ tâm như vậy, cuối cùng Thiệu Hoa cũng đã tự xét lại bản thân.

- Ngồi xuống rồi nói. – Đã nhiều năm rồi, hai người họ chưa nói chuyện với nhau một cách bình tĩnh như vậy.

Phàm Phàm không thích cách nói chuyện của hai người họ lắm, ngáp lên ngáp xuống tỏ ý bất mãn, dựa vào lòng bố nhớ về mẹ, rồi chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Dì giúp việc đưa cơm vào phòng khách, ông Trác Minh bế Phàm Phàm, Trác Thiệu Hoa ngồi xuống ăn cơm.

- Gia Hàng là một cục vàng, nhưng trước đây quá nghịch ngợm nên nhuốm chút bụi bặm, con ra sức muốn dùng vải giấu nó đi, tại sao không thẳng thắn cho nó đương đầu mưa gió, để nó tự nhiên tỏa sáng? Như vậy, sẽ không còn ai để ý tới chút bụi bặm nhỏ nhoi đó nữa. Con xem, bây giờ nó ưu tú biết mấy, vượt trội lên hơn sáu trăm nhân tài, lại nổi danh như cồn trong hàng ngũ an ninh mạng Liên Hợp Quốc, đã trở thành niềm tự hào trong đội quân của bố.

Trác Thiệu Hoa bình tĩnh lắng nghe, không phản bác. Chuyện hoa diên vĩ xanh không chỉ là để che giấu trò đùa xưa của Gia Hàng, mà anh còn có một tâm tư khác, anh muốn triệt để xóa nhòa hình bóng Chu Văn Cẩn trong cuộc đời cô, để sau này, cô chỉ là Gia Hàng của riêng mình anh.

Trong mắt bố, có lẽ đó đích thực là một hành vi nông nổi, anh thừa nhận anh không đủ lý trí, cho nên, anh mới chấp nhận sự giằng co vì chia cách này.

Có điều, đây có lẽ không phải là toàn bộ nguyên nhân.

- Con bé Gia Hàng này, trông thì bình thường, nhưng tiếp xúc lâu ngày, sẽ bắt giác bị tính cách của nó thu hút. Nó kỳ thực là nửa chính nửa tà, phải xem xem nó muốn khuất phục bên nào. Bây giờ, bố không còn phải lo lắng nữa. Trong việc bố tưởng như cứng rắn chia rẽ hai đứa này, con đã lấy lại được sự bình tĩnh và tỉnh táo trước kia, còn con bé cũng không còn bướng bỉnh, xốc nổi như trước nữa, cả hai đứa đều đã được trải nghiệm. – Mặt ông toát lên nét mừng rỡ. – Đây cũng có thể coi là sự ích kỷ của người làm cha, mong cho con cái bình an, xuất sắc, hạnh phúc. Cũng là sự ích kỷ của một người chồng, không muốn vợ mình trở thành kẻ thù trong mắt con cái.

Anh ngẩng đầu lên, đắm đắm nhìn bố mình.

- Mẹ con không phải là cấp dưới của bố, bố không thể cứ ra lệnh hay nghiêm khắc đổ trách bà ấy thì bà ấy sẽ thay đổi suy nghĩ. Con phải cho bà ấy thời gian dần dần quên lãng, cân nhắc, cho tới lúc chấp nhận. Bố không nghĩ ngờ con sẽ có thể chịu được áp lực từ phía bà ấy, cũng tuyệt đối không nghĩ ngờ con không bảo vệ được Gia Hàng. Nhưng một người là mẹ con, một người là vợ con, bên cạnh đó còn có những khúc mắc giữa cô con và dượng con, hôn nhân không phải là chuyện ngày một ngày hai, ngày ngày sống dưới áp lực này, con sẽ dần trở nên mệt mỏi. Con gồng mình lên bảo vệ Gia Hàng và Phàm Phàm, chúng nó nhìn con như thế, có vui vẻ không? Con có thể hoàn toàn trở mặt thành thù với người nhà không? Con người cũng lúc làm ra những chuyện ngốc nghếch, với tính cách của Gia Hàng, chưa biết chừng một ngày nào đó nó sẽ nổi tính nghĩa hiệp mà bỏ nhà ra đi. Bố để Gia Hàng đưa ra đề nghị ly hôn với con, chính là đưa ẹ con một tấm gương, để bà ấy thấy được, cho dù có Gia Hàng hay không, con cũng không thể chấp nhận những người khác. Dù gì bà ấy cũng là mẹ con, dần dần sẽ cảm thấy hạnh phúc của con là quan trọng nhất, Gia Hàng là con ai thì có liên quan gì? Phía Trác Dương cũng sẽ không đổ hết mọi chuyện lên người con bé nữa, họ sẽ ý thức được đó là do cuộc hôn nhân của họ có vấn đề.

- Bố, con đồng ý với tất cả quan điểm của bố, nhưng Phàm Phàm mới chỉ có mấy tháng thôi mà đã phải xa mẹ, có tàn nhẫn quá không?

- Khi bố bảo đề nghị Gia Hàng ra đi, bố hỏi con bé muốn có một cuộc hôn nhân hạnh phúc trọn đời, hay là cảm giác thành công của thắng lợi nhất thời, nó nói chỉ cần tương lai có thể ở bên con và Phàm Phàm, nó có thể chịu đựng được nỗi cô đơn hiện tại. Con xem, nó còn hiểu chuyện hơn con! Có điều, con cũng đừng vội kêu khổ, Phàm Phàm tuần nào cũng chat webcam với mẹ nó, con bé không hề bỏ lỡ những bước trưởng thành của Phàm Phàm.

Thế còn anh, cô không nhớ anh chút nào sao?

Nhìn ra tâm sự của anh, ông Trác Minh cười:

- Có một số chuyện, sau này gặp nhau con tự đi mà hỏi nó!

- Con muốn tới Canada một chuyến! – Trông anh không hề giống như đang nói đùa, càng không giống như đang giận dỗi, mà là cầu khẩn.

Ông trừng mắt đầy oai phong:

- Thân làm thiếu tướng, sao có thể dễ dàng xuất cảnh như vậy, con sẽ làm cho quan hệ ngoại giao giữa hai nước xấu đi!

- Dùng tên giả hay cải trang đều được, đây có lẽ không phải là tiền lệ. Con biết cô ấy đang thi hành nhiệm vụ, con sẽ không làm phiền cô ấy. Con chỉ muốn nhìn cô ấy một chút thôi, để chắc chắn cô ấy đang ở nơi đó.

Đã không thể chịu đựng thêm một phút nào nữa.

Anh nói rất bình tĩnh, nhưng lại khiến ông Trác Minh không thể nào chối từ:

- Thiệu Hoa, chuyện này hơi mạo hiểm.

- Con chỉ là một người khách du lịch bình thường, sẽ xử lý chuyện này một cách hết sức khiêm nhường và chu đáo.

Ông trầm ngâm rất lâu, lặng lẽ gật đầu. Ai chẳng từng một thời trẻ dại?

Thủ tục hoàn tất rất nhanh, tháng Bảy Trác Thiệu Hoa theo một đoàn khách du lịch tới Ottawa. Lúc kiểm tra an ninh, anh đưa hộ chiếu và chứng minh ra, nhân viên kiểm tra liếc nhanh anh một cái rồi đóng dấu thông hành. Anh để râu đầy mặt, mặc một bộ quần áo cực kỳ thoải mái, ánh mắt lơ đãng, cho dù là người rất thân quen cũng khó lòng nhận ra anh. Đương nhiên, tên anh trên hộ chiếu giờ cũng không phải là Trác Thiệu Hoa, anh chỉ là một phó thường dân cực kỳ bình thường của thành phố Bắc Kinh.

Đoàn khách bao trọn chuyến bay hạng thường của hãng hàng không quốc tế, chỗ ngồi hơi chật hẹp, cô gái ngồi bên cạnh cứ ăn nhóp nhép và nói mãi không ngừng, chuyến bay vừa lâu vừa khô khan, nhưng những điều này chẳng hề ảnh hưởng tới tâm trạng của anh.

Tới Ottawa là sáng sớm, không khí thoảng mùi hương hoa ngan ngát, nơi nơi thắm sắc cỏ hoa, hướng dẫn viên nói tháng này ở vườn bách thảo sẽ có lễ hội hoa rất lớn, mọi người về khách sạn trước rồi tham quan sau.

Anh đeo máy ảnh trước ngực, thắt ví quanh thắt lưng, chẳng khác gì với những người khách du lịch khác trong đoàn. Xuống xe buýt, anh chụp một bức hình trước cửa, mua bình một chai nước. Vừa mới vặn nắp chai, anh nhìn thấy một đôi nam nữ mặc đồ thể thao chạy ra từ công viên, cô gái có mái tóc ngắn màu đen thanh tú, đôi mắt long lanh, chàng trai tóc vàng mắt màu ngọc bích, tràn trề sức trẻ và ánh nắng.

- Hi! – Nhìn thấy tóc đen da vàng, người trong đoàn không biết là người Trung Quốc hay người Nhật, nhiệt tình vẫy tay chào.

Cô gái liếc qua, thoải mái gật đầu đáp lễ, không dừng bước.

Ánh mắt anh đuổi theo bóng dáng yêu kiều kia, hơi thở như ngừng lại.

Chàng trai và cô gái băng qua đường, tới một bóng cây bên đường, cô gái dừng chân, ngoảnh đầu lại. Trước cửa vườn bách thảo bóng người và bóng cây cỏ đan xen khiến người ta hoa cả mắt. Ánh mắt cô vượt qua dòng người, vượt qua hoa cỏ, chăm chú dừng lại trên người anh. Giống như khi Phàm Phàm thích chí, trên mặt cô nở ra hai đóa hoa.

Chàng trai giục cô đi tiếp, cô từ từ nhấc chân lên, mỗi bước lại ngoảnh lại một lần, cười mà nước mắt lấp lánh.

Sau đó anh cũng cười. Bàn tay lại co lại thành nắm đấm sau lưng, sợ mình không kiềm nén nổi sẽ chạy tới ôm chặt lấy cô.

Trước khi đi, ông Trác Minh nói: Chỗ ở tạm thời của cô ở cạnh vườn bách thảo Ottawa, sáng nào cô cũng cùng đồng nghiệp chạy bộ trong công viên, nhưng nhiệm vụ ở bên đó đã sắp hoàn thành, sau đó họ phải tới Nga nhận nhiệm vụ, con tới đó, thật sự chỉ có thể đứng nhìn nó từ xa, còn muốn đi không?

Thân phận của anh, thân phận của cô, đều không cho phép diễn một màn cửu biệt trùng phùng nồng thắm trên đường phố đất khách quê người.

Anh cố tình chọn đoàn du lịch mà điểm tham quan đầu tiên là vườn bách thảo, cuối cùng, cuối cùng anh cũng đã nhìn thấy cô.

Anh không nở chớp mắt, nhưng cô vẫn dần biến mất khỏi tầm mắt anh.

Trước sau không tới hai phút.

Anh ngồi trên ghế băng, tâm trạng không phải là không mất mát.

- Chú ơi. – Một cậu nhóc tóc quăn đầu đầy mồ hôi đứng trước mặt anh, đưa cho anh một cái túi giấy. – Có một chị bảo cháu đưa cái này cho chú.

Anh mỉm cười cảm ơn. Trong cái túi là một bó hoa sao, giữa bó hoa sao là một con heo bông xinh xắn.

Anh lật đi lật lại, muốn tìm xem trong đó có tờ giấy nào không, nhưng chẳng có gì.

Ngẩng đầu lên, phát hiện cậu nhóc vẫn còn đứng đó.

- Chị ấy còn bảo cháu nói với chú, trên thế giới này chỉ có một người đàn ông, cho dù biến thành hình dạng gì, cho dù là ở nơi đâu, chị ấy đều có thể nhận ra ngay, bởi vì chị ấy yêu người đó.

Cậu nhóc bối rối gãi đầu.

Bầu trời u ám bỗng chốc tan mây mù, cô nhóc này...

Anh bảo cậu nhóc đợi một lát, anh vào vườn bách thảo mua một chậu hoa diên vĩ xanh, bảo chủ tiệm gói lại cho thật đẹp, ruy băng không một nếp nhăn. Trong ánh mắt dò hỏi của người bán hàng, anh cười:

- Kết hôn hai năm rồi, lần đầu tiên tôi mua hoa tặng vợ, cho nên phải kỹ càng một chút.

Chủ hàng đề xuất:

- Thế thì tặng hoa hồng đi!

Anh nói:

- Cô ấy thích hoa diên vĩ xanh.

Anh đưa mắt nhìn theo cậu nhóc bê chậu hoa lạch bạch chạy đi, rất lâu sau, tâm trạng vẫn không bình tĩnh lại được.

Buổi tối, ông Ấn Nam Phi tới thăm anh, hai người đi dạo dưới những tàng cây bên ngoài khách sạn.

Tóc ông đã bạc hơn nửa, nhìn vẻ mặt thản nhiên của Trác Thiệu Hoa, ông không hỏi về chuyện của Gia Hàng. Có Thiệu Hoa bên cạnh, tự nhiên tâm tình sẽ bình yên.

- Chú Ấn, hay là về nước đi?

Ở đây một thân một mình, không bạn bè, không người thân thích, chỉ một chữ cô đơn cũng không đủ hình dung.

Ông cười khổ:

- Không, chú thích sự yên tĩnh của Ottawa. Thực ra chuộc tội như thế này là ông Trời đã bao dung với chú rồi.

- Nếu người bảo chú về nước là Gia Hàng thì sao?

Ông lắc đầu tự giễu, không có khả năng này.

- Trác Dương khỏe không?

Đây chỉ là một câu thăm hỏi lịch sự, đã không còn mang theo chút tình cảm nào.

- Cũng ổn. – Anh không nhắc tới chuyện bà cạo đầu đi tu. Vẫn câu nói đó, chuyện của bậc cha chú, anh chỉ có thể tôn trọng.

©STENT: .luv-ebook

Hôm sau, anh trở về Bắc Kinh, đưa con heo bông cho Phàm Phàm. Phàm Phàm từ trước tới giờ chẳng hào hứng với thú bông, nhưng lại rất thích con heo đó, hề không thấy đâu là lại kêu rít lên.

Phòng ngủ mới đã sửa sang xong, dì Lữ cất công chọn mới lại toàn bộ đồ đạc và rèm cửa. Anh chỉ vào đôi gối trên giường.

- Bố ngủ bên trái, mẹ ngủ bên phải.

Phàm Phàm chớp chớp mắt, miệng mếu đi.

Anh bật cười, chỉ vào chiếc gối nhỏ trên chiếc giường bên ngoài:

- Phàm Phàm là đàn ông con trai, sau này ngủ ở đây.

Đàn ông con trai túi thân mất đồ hoe.

Xem ra, sự trưởng thành của đàn ông con trai cũng cần cả một quá trình.

Một ngày chủ nhật tháng Chín, anh và Phàm Phàm tới nhà ông Trác Minh ăn cơm. Ông Trác Minh bế Phàm Phàm vào thư phòng, anh không đi theo mà ở lại với bà Âu Xán.

- Con xem nó nhỉnh tâm như vậy, nói đi là mất tấm mặt mũi luôn, cứ như Phàm Phàm không phải do nó đẻ ra vậy! – Bà oán than.

- Nếu cô ấy trở về, mẹ sẽ chào đón cô ấy chứ? – Anh cười hỏi.

Bà hậm hực nói:

- Mẹ chào đón hay không chẳng quan trọng, con chào đón là được rồi.

Trong chuyện này, bà không thể không đầu hàng.

Cuối tháng Chín, Chu Văn Cẩn nộp một bản báo cáo, nói công tác nâng cấp hệ thống bảo mật hồ sơ đã hoàn tất, xin các vị thủ trưởng kiểm tra. Chuyện này trong Bộ rất coi trọng, ông Trác Minh đích thân hỏi thăm. Ông nói các chuyên gia mạng trong bộ cùng làm việc lâu như vậy, đã hiểu rõ cách thức làm việc của nhau, nếu kiểm tra không thì có phần không công bằng. Vàng thật phải chịu được lửa tam muội, lần này chúng ta mời các chuyên gia quốc tế tới.

Trác Thiệu Hoa nhìn Chu Văn Cẩn, trông anh ta trầm tĩnh và tự tin. Sau sự việc hoa diên vĩ xanh, anh ta trở nên khiêm nhường và thực tế hơn trước kia, cũng trầm mặc hơn. Người trầm mặc còn có Diêu Viễn. Có mấy lần đi làm, mắt cô đều sưng húp, lúc ăn cơm không còn ngồi cùng Chu Văn Cẩn như trước kia, hai người họ giờ rất ít khi nhìn nhau.

Trác Thiệu Hoa cảm thấy mỗi người trưởng thành đều sẽ chịu trách nhiệm về hành vi và tình cảm của mình, đều có cách xử lý, cách tiếp nhận của riêng mình, người khác không cần quá quan tâm.

Ông Trác Minh không nói chuyên gia là ai, lúc nào tới, Chu Văn Cẩn cũng không hỏi thăm, càng cẩn trọng hơn với việc bảo mật hệ thống.

Lễ Quốc khánh đã trôi qua được một tuần, trời thu xanh mát, lá rơi xào xạc trên hè phố, hoa cúc nở rộ từng chùm, đây là tiết trời quyến rũ nhất của thành Bắc Kinh.

Sáng mùng Mười, Trác Thiệu Hoa nhận được điện thoại, anh gõ cửa phòng thám Đường, bảo thám sang với Tiểu Phàm Phàm, sau đó gọi Tiểu Dụ chuẩn bị xe.

Kỳ lạ, hương hoa cúc buổi sáng sớm không quá mức nồng nàn, mà hết sức dịu mát.

Trong phòng máy chủ Chu Văn Cẩn mồ hôi đầm đìa, các vị chuyên gia đưa mắt nhìn nhau.

Một tiếng trước, tường lửa của hệ thống hồ sơ bị mấy hacker tấn công, hệ thống không chỉ lâm vào tình trạng đình trệ, mà muốn đóng hệ thống lại cũng không được, thiết bị chủ không nghe theo lệnh.

Tim Trác Thiệu Hoa chùng xuống:

- Còn tồn thất nào khác không?

Chu Văn Cẩn lắc đầu, đây có lẽ là thao tác kiểm tra của các chuyên gia do Bộ mời tới. Là kỹ thuật của các chuyên gia quốc tế quá cao, hay là hệ thống bảo mật của anh ta không tốt như anh ta tưởng?

- Có cách nào giải quyết không? – Trác Thiệu Hoa vỗ vai anh ta.

Anh ta trấn tĩnh lại:

- Để tôi cố gắng xem.

- Tôi tin vào năng lực của cậu. – Anh nghiêm túc nhìn anh ta.

Chu Văn Cẩn lẳng lặng ngồi xuống trước máy tính, DiêuViễn vẫn đứng bên cạnh từ nãy bước tới, ngồi xuống bên cạnh anh, sau đó các vị chuyên gia cũng lục tục ngồi xuống.

Sau khi trời sáng, Trác Thiệu Hoa tới gặp ông Trác Minh.

- Bây giờ đã có thể tiết lộ vị chuyên gia kia là ai chưa ạ?

Ông lạnh lùng trả lời:

- Đây là bí mật quân sự.

Hai ngày hai đêm, Chu Văn Cẩn không ra khỏi phòng máy nửa bước. Trác Thiệu Hoa tới thăm anh ta, tâm trạng anh ta đã ổn định hơn nhiều, anh khẽ thở dài.

Ngày thứ ba, Chu Văn Cẩn nói với anh, anh ta đã bắt đầu vá lỗ hổng, cho anh ta thêm một thời gian nữa, hệ thống sẽ hoạt động lại bình thường.

- Tôi đợi tin tốt lành của đồng chí, trung úy Chu!

Buổi chiều Trác Thiệu Hoa có tiết dạy ở Đại học Quốc phòng, lúc Tiểu Dụ đỗ xe, chủ nhiệm khoa đứng trên ban công tòa nhà văn phòng vẫy tay với anh.

- Có một sinh viên mới vào lớp thạc sĩ, quân hàm trung tá, phải làm phiên Thiếu tướng Trác rồi.

Anh thấy hơi khó hiểu, anh không lên lớp nhiều, có gì mà phiên tới anh?

Chủ nhiệm khoa cười cười:

- Cô ấy chỉ đích danh anh làm thầy hướng dẫn.

- Tên gì?

- Lát nữa tôi sẽ đưa cô ấy lên lớp.

Dạy được nửa buổi, ngoài cửa sổ có người điểm danh, anh xoay người ra, bàn tay cầm bút hơi run lên.

- Đây là trung tá Gia Hàng! – Chủ nhiệm khoa mỉm cười giới thiệu.

Anh ngẩng ngó người con gái phong thái hiên ngang nhưng đôi mắt lại tinh nghịch đảo không ngừng, thần nhiên gật đầu:

- Tìm một chỗ ngồi đi!

Sau đó, lại quay lại tiếp tục giảng bài.

Bài giảng chưa tới hai mươi phút mà dài đằng đẳng như hai mươi năm, khi tiếng chuông hết giờ vang lên, anh thở hắt ra một hơi.

Thu dọn tài liệu bước ra ngoài.

- Thử trưởng!

Hơi thở quen thuộc tiến sát lại phía anh.

- Trung tá Gia, có chuyện gì không?

Cô khoát chỉ cười rinh rích, sau đó chủ động nắm lấy tay anh. Lòng bàn tay cả hai đều ướt sũng mồ hôi, cô siết rất chặt.

- Thử trưởng, được làm học trò của anh, em sướng điên lên được.

- Trung tá Gia là nhân tài trong quân đội, làm học trò của tôi không thấy ầm ỨC sao?
- Đúng là hơi ầm ỨC, nhưng mục tiêu của em không chỉ ở đó. – Cô ranh mãnh nháy mắt với anh.

Miệng không kìm chế được mà giật lên:

- Mục đích của trung tá là gì?
- Đương nhiên là... tình yêu thầy trò rồi! – Cô hùng dũng trả lời.

Anh đang định nghiêm mặt lại, ra vẻ thầy giáo uy nghiêm để lên lớp cho cô một bài về suy nghĩ kỳ quặc này, vừa ngược lên đã thấy sinh viên của cả lớp đang há hốc mồm miệng đứng phía sau.

Anh thở dài, lật tay lại siết lấy tay cô:

- Để tôi giới thiệu với mọi người, đây là Gia Hàng vợ tôi.

Cô gật đầu đầy phóng khoáng:

- Sau này mong được các bạn giúp đỡ.

Nhân lúc các tròn mắt lộp độp rơi xuống đất, anh dắt cô vội vàng đào tẩu khỏi hiện trường.

- Thủ trưởng, nhìn thấy em anh có vui không?

Đúng là cô nhóc con, cứ hỏi mãi những câu ấu trĩ.

- Có gì mà vui? Lúc em đi chẳng nói câu nào với anh, lúc về cũng chẳng thém thông báo lấy một tiếng. – Anh vờ tức giận.

Cô cắn môi, cúi đầu:

- Đó cũng là bất đắc dĩ mà, thủ trưởng gặp phải chuyện của em thì sẽ xóc nổi. Nếu nói cho anh biết, anh lại làm sai, đại thủ trưởng sẽ không cho chúng ta cơ hội đâu. Cho dù em có ở bên anh, thì vẫn áy náy.

Anh khẽ cười:

- Anh không bình tĩnh đến thế cơ à?
- Yêu một người thì sẽ không. – Cô ngược mặt lên, trong ánh nắng chiều thu đổ bóng, chỉ thấy hàng mi dài của cô chớp chớp, dường như mỗi sợi lông mi là một lời khẳng định.

Tim anh rung lên, khàn giọng nói:

- Muốn hôn em quá.

Mặt cô đỏ ửng:

- Ngày... ngày tháng còn dài mà!
- Không đi nữa?
- Không bao giờ đi nữa, sau này em và Phàm Phàm, sẽ mãi mãi ở bên thủ trưởng, được không?

Anh không nói gì, mở cửa xe cho cô.

Điện thoại reo.

Anh vòng qua bên kia xe nghe máy.

- Thủ trưởng, tôi đã vá hết các lỗ hỏng, hệ thống đã hoạt động lại bình thường. – Chu Văn Cẩn nói.
- Vất vả rồi, trung úy Chu!
- Là Gia Hàng làm phải không?
- Cậu nghĩ sao?
- Tôi cảm thấy là cô ấy, cô ấy thích tấn công dũng mãnh, đánh úp một lần. Lần này, cô ấy thắng.

- Cậu cũng đâu có thua.
- Tôi đã tìm lại được sự nhiệt tình thời đi học rồi, thực ra có một đối thủ như vậy, là điều rất hạnh phúc, có phải không?
- Tôi rất ngưỡng mộ.
- Thủ trưởng, chúc hai người hạnh phúc.
- Cảm ơn! – Anh nhận ra sự chân thành của Chu Văn Cẩn, có lẽ cậu ta đã nghĩ thông suốt rồi.
- Anh thậm thụt với ai thế? – Gia Hàng ngồi ghế sau cứ ngo ngoáy mãi, đợi anh lên xe đã vội thò đầu sang. Tiểu Dụ ngồi đằng trước cười trộm, đúng như lời Thành Công nói, chỉ sợ làm đến chức thượng tướng thì Gia Hàng vẫn chỉ là một chú heo con.
- Điều tra đây à?
- Em là mẹ của con trai anh, em có quyền. – Cô rít lên.
- Biết rồi, buổi tối sẽ báo cáo với em, được chưa? – Ánh mắt không kìm nén được lướt nhẹ qua môi cô. Cô hung hăng hai tiếng, ngồi ngay ngắn lại.
- Mùa thu Bắc Kinh đẹp quá nhỉ!
- Tiểu Dụ nhin cười đau cả bụng, khó khăn lắm mới an toàn lái xe trở về nhà.
- Cổng nhà khép hờ.
- Về nhà rồi! – Anh đẩy cửa ra.
- Cô nhắc chân lên...
- Cô biết, sau bước chân này, cô vẫn còn rất nhiều vấn đề cần đối mặt: chung sống với bà mẹ chồng Âu Xán; cái nhìn thù địch của bà Trác Dương với cô; làm thế nào để thích ứng với địa vị cao vợi vợ của nhà thủ trưởng; quá khứ của ông Ân Nam Phi và chị hai; bao gồm cả làm thế nào giải thích với Ninh Mông và Tiểu Ngải về việc cô thành lịch mọc ra một đứa con trai một tuổi và một ông chồng thiếu tướng...
- Nghĩ thôi đã đau đầu.
- Anh nắm tay cô, bước qua bậc cửa.
- Trong sân ngập mùi hương, ánh nắng dần lợt qua kẽ lá, lốm đốm rơi xuống đất, cô xòe tay bắt lấy. Lòng bàn tay như có một vì sao đang nhảy nhót, cô nắm tay lại, túm chặt lấy nó.
- Ngước đầu lên, anh đang dụ dằng nhìn cô.
- Ngay cả vì sao này cô còn hái được, những chuyện khác cần gì phải lo lắng?
- Cô cười:
- Thủ trưởng, chúng ta trốn vào phòng ngủ trước đi, để em bù đắp cho nỗi khổ tương tư của anh suốt một năm ròng.
- Anh còn chưa kịp lên tiếng, Tiểu Phàm Phàm đang chơi trong phòng đã dỏng tai lên, phần khởi huơ tay, cất giọng gọi to:
- Mẹ... mẹ...